DAİMA AŞK KAZANIR

Her kaçış bir esarettir aşkta...
Ve her esaret bir galibiyettir aslında...

Tekin Soyönder, kuralları yalnızca kendisinin koyduğu tehlike dolu yaşamında güçlü ve yenilmez bir iş adamıydı. Bütün dünyayı korkuttuğu halde Rüya'yı durmaksızın kendine çekiyordu. Bu baş belası kızdan kurtulmaya, çatık kaşları ve yakıcı öfkesiyle onu kendinden uzak tutmaya çalıştı ancak hayat onlar için çoktan bir rol belirlemişti...

Rüya, sınırları babasının çizdiği bunaltıcı hayatında ilk kez bir maceraya atılmak istedi. Bu macera ailesini iflasa sürükleyen adamdan intikam almayı amaçlıyordu. Henüz işin başındayken tatsız bir tanışma yaşadığı Tekin Soyönder'e toslayınca, kaçıp gitmek yerine onunla inatlaşmayı seçti.

Sarpa saran acemi bir plan, hem Rüya'nın hem de Tekin'in hayatını karıştıracak, yeniden bir araya gelmeleri kaçınılmaz olacaktı. Çünkü macera yanlış başlamış olsa da, bu iki zıt insanı birbirine bağlayan bir doğruyla son bulacaktı.

www.ephesusyayinlari.com

₺27,5

9 786059 232371

Genç adam onun her hamlesini kontrollü bir dikkatle izledi. Sonunda kendisine doğru itilen dosyayı alıp montunun içine sıkıştırdı.

Yaşlı adam bu sırada kısık sesiyle kelimeleri ağzında yuvarladı. "Uluhan Bey bu işin aceleye gelmesini istemiyor. Eh, hapishanedeyken insan heyecan arıyor," dedi. Boğuk sesi ve yılgın görüntüsüyle, onun karanlık dünyaya hizmet eden bir piyon olduğuna inanmak güçtü. Uğursuz kırışıklıklarını derinleştiren bir şekilde gülümsedi. "Anlarsın ya, biraz gözyaşı istiyor. Biraz heyecan, biraz kan ve... Ve çokça acı... İntikamın tadı da böyle çıkar, değil mi?"

Mavi gözler kısıldı. Duyduklarına bir itirazı ve kelimelere dökülecek bir cevabı olmayınca dudağında kısa, kibirli bir sırıtış belirdi. Karşısındaki yıllanmış gölge bu yanıtla usulca ayağa kalktı. "Artık gerisi sende..." derken masanın ardından çıktı. Baston olarak kullandığı şemsiyesini kaldırıp, çıkmadan önce bir beyefendi gibi diğer gölgelere iyi günler diledi.

Hâlâ olduğu yerde duran genç adam ise nedendir bilinmez, ilk kez o sureti, elleriyle yok edeceği o hayatı merak etti. Montundan çıkardığı dosyayı masanın üstüne, tam önüne koyup kapağını araladı. Üstü üste biriken fotoğraflardan bir tanesini seçti. Küçük kareyi kaldırıp, soğuk mavi gözlerini üstündeki yüze sabitledi.

Üzerindeki geniş kazağı tek omzundan düşmüş, altında daracık siyah bir kot pantolon olan genç bir kız, dünyanın en neşeli gülüşünden atarak bir yerlere bakıyordu. Tamamen pembe olan dalgalı saçları hafif bir şekilde sağa salınıyordu. O an genç adamın siyah saçlarından inen minik bir yağmur damlası kızın tam yüzüne düştü. Adeta bir gözyaşı gibi kızın yüzünden akıp, onun iri avucuna damladı.

Genç adam daha fazlasına ihtiyaç duymadan dosyayı kapattı ve eski yerine yerleştirdi. Şimdi kalbine yakın bir yerde duran kurbanının, pembe saçlı kızın adını mırıldandı. "Sezin Atalar."

Onun için bazı planları vardı... Yakında onunla karşılaşacaktı...

Rüya'yı çekip sımsıkı sarılırken, fısıltıyla "Hamile misin?" diye sordu.

Rüya başını salladı. "İki aylık."

Tekin kalbinin bu kadar güçlü çarpacağını bilemezdi. O karizmatik gülüşünden atıp "Sanırım yine bir kaza oldu," dedi. Rüya utanıp kızarırken Tekin onun dudağından hafifçe öpüp devam etti. "Bu kazalara bayıldığımı söylemiş miydim?"

"Ben de bayılıyorum," diyen Rüya muzipçe sırıttı. "Kocaman, geniş bir aile olacağız."

Tekin bu aileyi her şeyden çok seviyordu. Şimdi yaşadığı şeyi tanımlayamıyordu bile. "Kadınım!" dedi sadece. "Âşık olduğum kadın... Bana gerçek mutluluğu verdin, bana uğruna yaşanılacak bir aile verdin... Bana hayatımı verdin."

"Sen de bana kalbini vererek bunu yaptın. Seni seviyorum, Tekin Soyönder. Seni daima seveceğim."

Rüya ona sokulduktan sonra hiçbir şeyden haberi olmayan, babasının kravatını çekiştiren kızına baktı. Beste yüzüne düşen kıvırcık bukleleri, öne çıkan kızarık dudaklarıyla yine çok tatlıydı.

Bu defa genç kadın kızına seslendi. "Anneciğim, bir kardeşinin olmasını ister misin?"

Beste bu soruyu anlamış gibi gözlerini kaldırıp bir annesine bir de babasına baktı. Mavi gözleri kocaman açılırken gülümseyerek başını salladı. Sonra kısık sesiyle cevabını verdi. "Hayır!"

TEK SOLUKTA ASUDE

Birdenbire bastıran yağmur yüzünden sokak sadece birkaç saniye içinde ıssızlaşmıştı. Uğultular geliyordu ama seslerin sahipleri bir yerlere gizlendikleri için bedenlerinden arınmış, başıboş ruhları anımsatıyordu. Kimse bu yağmurda yürümeye cesaret edememişti. Bir kişi dışında...

Yeryüzüne adeta tufan gibi inen damlalardan kaçmak için bir şey yapmayan genç bir adam, ellerini ceplerine geçirmiş geniş adımlarıyla yürüyordu. Yağmura öfke duyarcasına kaşlarını çatmıştı. Gür, siyah saçlarından alnına, oradan kaşlarına ve sonra kirpiklerine inen aceleci damlalar, gece mavisi gözlerinin üstünden akıp gidiyordu. Geniş omuzlarından bir nehir gibi inen yağmur suyuyla birlikte, uzun boyu ve iri bedeni yüzünden tufana meydan okuyan bir savaşçıya benzediğini bilmiyordu.

Sokağın sonundaki üç katlı oteli görünce adımları daha da hızlandı. Bir harabe ne kadar kötü olabilirse, bu otel de öyleydi. Her an yıkılacakmış gibi görünen duvarların çatlaklarından sızan damlalar, unutulmak istenen günahlar gibi derin yarıklarda kayboluyordu. Genç adam birkaç saniye sonra ağır demir kapıyı pek fazla güç uygulamadan açtı. Yaralı ruhlarındaki hasarları gizlemeye gayret bile etmeyen bir azınlık, giriştеki küçük lobide oturmuş yağmuru izliyordu.

Başka bir adam ise en köşede, karanlıklar içine gizlenmişti. Soğuk, mavi gözler bu yaşlı adamı görür görmez tanıdı. Şüphe çekmeyen hamlelerle ona yaklaştı. Yaşlı adam ayağa kalkıp elini uzattı ama genç adam o eli sıkmadı. Uzun bedenini, neredeyse bir antika olmaya yüz tutmuş eski bir sandalyeye bıraktı.

Yaşlı adam derin bir nefes bırakıp bu küstahlığı görmezden gelmeye çalıştı. Lafı uzatacak, sohbet edilecek bir hadise olmadığından, siyah trençkotundan aynı renkteki dosyayı çıkarıp masaya koydu. Bu işin bir an evvel başlamasını istiyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra gözyaşları durmuş, üstelik büyük bir mutlulukla gülümseyen Rüya kapıda göründü. Kızını kucaklamamış, elinden tutup yürütüyordu. Arabasına yaslanıp onlara bakan, o karşı konulmaz çekici adama gülümsedi. Tekin doğrulurken onları kollarına çağırdı. Rüya onun önce Beste'yi kucaklamasını bekledi. Tekin kızını kucaklayıp, hızlıca boynuna sokuldu. Bir yandan öpüp diğer yandan kirli sakallarıyla gıdıklarken, Rüya gülümseyerek onları izledi. Beste çatlayana kadar kahkaha attıktan sonra babasının yanağına öpücükler bıraktı. Tekin kızının minicik öpücüklerini alırken başını kaldırıp sevdiği kadına baktı.

Rüya'nın gözleri dolu doluydu. "Teşekkür ederim. Hayatıma girdiğin için... Bana harika bir evlat ve kalbini verdiğin için... Bize o muhteşem sevgini sunduğun ve şimdi de babamla aramı düzeltmeme yardım ettiğin için çok teşekkür ederim, aşkım," dedi yoğun bir duygusallıkla.

Tekin bu defa onu öptü. Saçlarını okşadı ve dokunuşu şifa verirken "Seni seviyorum, güzelim," diye mırıldandı. "Hayatıma girdiğin, bana kızımı verdiğin, beni sevdiğin, bana katlandığın ve her şeye rağmen yanımdan hiç ayrılmadığın için, ben de sana teşekkür ederim."

Rüya sevdiği adamın göğsünde derin bir nefes alırken, genç adam da böyle bir kadına sahip olmanın gururunu hissetti. Babasının hikâyesini dinlerken Rüya'nın her hali gözünün önüne gelmiş, ona olan sevgisi adeta kabarmıştı. Çocukluk fotoğraflarını da gördüğü için karısının okula giderken, lisede ergenlik buhranlarına girerken, berbat resimlerine rağmen ressam olma hayaliyle yaşarken nasıl göründüğünü hayal edebilmişti. Onun her halini öyle çok sevmişti ki...

Öte yandan Rüya'nın babasına kızgın olsa da adamın söyledikleri ona ipucu olmuş, şimdi de gerilmesine yol açmıştı. Bir an sonra Rüya'nın hikâyesinden esinle, Beste'ye baktı ve büyüyünce başına çok iş açacağını bir kez daha anladı. "Kızım ne ilkokulda, ne lisede, ne de üniversitede... Hiçbir zaman asla bir sevgiliye sahip olmayacak! Senin babanın yaptığı gibi onu sürekli takip edeceğim!" dedi kaşlarını çatıp.

Rüya kahkaha attı. "Ah yapma, aşkım. Bence biraz abartıyorsun!"

"Abartmak mı? Dediklerimin hepsini yapacağım. Kızıma çikolata almak isteyen, kalem veren, saç tokası hediye eden o küçük alçaklara günlerini göstereceğim!"

"Biliyorum yaparsın!"

"Sonra bir gün senin, babana yaptığın gibi karşıma evlenmiş olarak çıkarsa, aşk falan dinlemem o hergeleyi hastanelik ederim!"

"Yok artık! Babam da seninle mi kavga etsin yani?"

"Baban bana karışamaz ama ben kızımın evleneceği adama karışırım!"

"Bence kızımız birini severse karışamazsın."

"Benim iznim dışında buluşup görüşürlerse karışırım!"

"Belki işleri senin için kolaylaştıracak biri olur ha, ne dersin? Bir yardımcı, bir işbirlikçi..."

Tekin kaşlarını çattı. "Nasıl biri, kim?"

Rüya utanarak gözlerini yere çevirdi. Sesi fısıltı gibi çıktı. "Küçük boy bir Bay Çevrimdışı..."

"Anlamadım!"

Rüya dayanamayarak gözlerini kaldırdı. Heyecanını açık eden sesiyle coşkulu bir karşılık verdi. "Ablasının başına dikebileceğin bir oğlun olmasından bahsediyorum!"

Genç adam şaşırmak yerine kaşlarını çattı. Henüz tam anlamıyla idrak edememişti. Ne de olsa böyle bir haberi hayatında ilk kez alıyordu. "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sorarken kalbi çoktan gümbürdemeye başlamıştı.

"Ben farkındayım," diyen genç kadın sevdiği adamın elini tutup karnına koydu. "Ya sen farkında mısın? Oğlumuzun farkında mısın? Hissediyorum, bu kez bir oğlumuz olacak."

Tekin Soyönder karısına müthiş bir aşkla bakarken ne diyeceğini bilemedi. Bir kızının olacağı haberini alamamıştı ve iki melek birden, aniden hayatına düşmüştü. Ama şimdi bir çocuğunun daha olacağı haberini almak kulaklarının işittiği en güzel şeydi.

Babam öldüğünde bile ağlamamış adamım! O küçücük şey beni ağlatırken kendimden utandım. Serde erkeklik var, konduramıyorsun ama sonra gözyaşları akıp duruyor. Hanım bile bilmez ağladığımı... Derken kızım büyüdü. Adımlar attı. Kollarıma düşsün diye yakınında duruyordum. Emeklerken o kıvır kıvır saçları yüzüme düşüyor, ufacık elleriyle kucağıma çıkıyordu. İlk kelimesi babaydı. Ama annesi anne dediğini sanıyor. Oysa gizli gizli kulağına hep *baba* diye fısıldamıştım... İlk kez baba dediğini duyduğum an sevincimi içime sakladım. Hâlâ içimde... Sonra Rüya yürümeye, her şeyi söylemeye başladı. Beni dünyanın en güçlü adamı sanıp, sabahtan akşama kadar bir sürü soru soruyordu. Yok *bulutları nasıl ısırırmış?* Yok *güneş kadar büyük bir çikolata alabilir miymişim?* Her şeye evet diyordum, yaparım diyordum. Babayım ben. Kızım için her şeyi yaparım! Gün geldi, okula gitmesi gerekti. Mavi önlüğü içinde, kırmızı ayakkabısıyla okula ilk kez gitmiş. Ben işteyim ama aklım sürekli onda. Öğretmeni sevdi mi, okulu sevdi mi, yazmayı ne zaman sökecek... Hayatım sadece kızımı düşünerek geçiyordu. Sonra Rüya liseye gitti. Tam bir cadaloz oldu. Anneye bağırıyor, bana bir şey diyemiyor ama sürekli ofluyor. Lan yoksa sevdiği bir çocuk mu var diye içten içe kendimi yedim. İşten erken çıkıp, okuldan sonra kızımı takip etmeye başladım. Ona yaklaşan bir çocuk olursa yaşına, boyuna bakmadan döverim dedim kendi kendime. Ama kızım hiçbir yere sapmadan her zaman evine gitti. Çok akıllı, çok uslu, bir tane bile şikâyet getirmeyen bir öğrenciydi. Öğretmenleri onu hep çok severdi. Kızımla hep gurur duydum ama hiç söyleyemedim. Erkeklik var ya... Adamız... Sevgimizi öyle göstermeyiz. Sonra kızım bir gün ben ressam olacağım dedi. Köpürdüm tabii. Resim neymiş, sanat neymiş! Hikmet'in kızı hiçbir şey olmamış dedirtmem! Kızdım, bağırdım, annesi yalvardı ama hiçbir şekilde istediği okula gitmesine izin vermedim. Onu sevmediği bir bölüme gönderdim. Ağlaya ağlaya okula kayıt olunca içim ezildi ama belli etmedim. Her şeyi onun iyiliği için yaptığımı sanıyordum. Ama kızım hep mutsuzdu, hep üzgündü. Sevgilisi var mıdır diye korkmaktan hiç vazgeçmedim. Ya yarın öbür gün lavuğun birini karşıma

çıkarıp, evleniyorum baba derse... Olamaz diyordum. Evlenecekse damadını da ben bulurum... Bizim akrabalardan, eli yüzü düzgün bir çocuk aklıma düştü. Nasılsa kızım bana itiraz etmezdi. Onu ben yetiştirmişim. Ama hiç beklemediğim, aklıma gelmeyen şeyler oldu. Kızım bir gün karşıma çıktı. Hamileyim dedi. Toz konduramadığım, elimle büyüttüğüm, başılı biri yaptığım kızım adını bile bilmediğimiz bir adamdan hamile kalmış. Atsam atılmaz, satsam satılmaz... Bir yandan bunu yaptığına inanamadım, diğer yandan akraba eş dost ne der diye düşündüm. Gizli gizli sevdiğim, koklamaya kıyamadığım kızımı tutup sokağa attım. Bir kez olsun nasıl olduğunu sormadım, annesiyle bile görüştürmedim! Şimdi bana adam mısın diyorsun ya... Değilim, oğlum. Adam falan değilim ben!"

Yaşlı adam gözyaşları içinde hikâyesini bitirince susup kaldı. Tekin de susmuştu. Adamın pişmanlığı sürsün, kahrolacaksa olsun istiyordu. Babası bile olsa kimse sevdiği kadını, kızının annesini böyle üzemezdi. Tekin hâlâ katılığını koruyor olsa da, en başından beri onları dinleyen Rüya gözyaşlarıyla odaya daldı. Hızlıca babasının yanına oturup ellerini tuttu. "Baba, sen benim tanıdığım ilk adamsın. Benim kahramanımsın. Böyle deme, ne olur! Ben her şeye rağmen seni çok seviyorum. Sen benim babamsın, canımsın!"

Yaşlı adam kızının kafasını tutup saçlarından öperken "Yavrum... Rüyam..." diye fısıldadı. "Hiç söyleyemedim ama ben de seni çok seviyorum, kızım. Yokluğunda kaç kez ağladım. Hep seni düşündüm. Affet beni, yavrum."

İkisi ağlaşırken Tekin onları yalnız bırakmak istedi. Ayağa kalkmıştı ki yaşlı adam onu durdurdu. "Sağ ol," dedi mahcubiyet içinde. Kabahatlerini kabullenmek şu an bile ona zor geliyordu. "Kızımı bana getirdiğin, aklıma başıma getirdiğin için sağ ol."

Tekin hâlâ öfkesini yenememiş olsa da başını salladı. "Ben dışarıda seni bekliyorum," dedi sevdiği kadına. Herkes şimdilik sakinleşmeliydi. Sonraki günlerde buraya yeniden gelebilirlerdi nasılsa. Rüya ona gülümserken başını salladı. Babası ve annesiyle hasret giderirken Tekin kızını da onlarla bırakıp dışarı çıktı.

Öylesine şiddetli yumrukluyordu ki kapı yıkılmak üzereydi. Sadece iki saniye sonra açılan kapının ardından yine yaşlı adam çıktı. "Sen de kimsin?" demişti ki Tekin hızla atılıp adamın yakalarından kavradı.

"Sen ne biçim babasın?" diye bağırdı. Sonra, sırf Rüya'nın babası diye onu bırakır. Başka biri olsa duvara yapıştırırdı ama şu an bunu yapamazdı.

Yaşlı adam şok içinde bakarken Rüya'nın annesi de ağlayarak olanları seyrediyordu. Tekin aldırmadı. Adama göre bir hayli uzun ve iri olan bedeniyle gereken otoriteyi sağlıyordu.

"Rüya senin kızın!" dedi öldürücü bir öfkeyle. Gözlerinden ateş saçıyordu. "Onun yıllardır ne yaşadığını biliyor musun? Ne acılar çektiğinden haberin var mı? Sen nasıl bir babasın? Kızını bir kez arayıp sormayan, hataları için özür dilemesine bile izin vermeyen alçağın tekisin! Torununla kapına kadar gelmiş ve sen onları içeri bile almadan kovuyor musun? Bir de erkeğim diye ortalıkta mı geziyorsun? Kendine adam mı diyorsun?"

"Tekin, boş ver, lütfen gidelim. Evimize gidelim!"

Rüya'nın koluna asılmasıyla Tekin karısını çekip kollarına aldı. Yaşlı adama söyleyecekleri bitmemişti. "Korkma, kızın senden para falan istemeyecek! Senden sadece sevgini isteyecekti. Vermiyor musun? Öyle olsun! Onun ne senin sevgine ihtiyacı var, ne de parana! Onun kocası var. Ben varım! Rüya'yı ve kızımı sonsuza dek koruyacağım. Oysa sen, hiçbir kıymeti olmayan zavallı bir adamsın!"

Kızını kucağına alıp, karısının elinden tuttu. Onu dışarı sürüklerken Rüya'nın annesi bağırdı. "Durun! Allah aşkına durun!"

Rüya durup Tekin'i de durmaya zorladı. "Yürü!" diye sertçe tısladı genç adam.

"Hayır, annemi dinlemeliyiz."

"Gitmeyin," diyen kadın ağlayarak kocasına baktı. "Kızımı eve almazsan vallahi ben de giderim. Yeter artık! Bıktım senden! Rüya benim tek evladım, şu melek benim tek torunum. Ben kızımı, torunumu istiyorum!"

Adam yanıt vermeyince yaşlı kadın vestiyerdeki çantasını aldı. Tekin onun da gelmesine elbette izin verecekti. Yol açıp

kadının geçmesini beklerken kısık, bırıltılı bir ses duydular. "Durun," diye fısıldadı yaşlı adam.

Rüya heyecanla babasına döndü. Onun da gözleri dolu doluydu. Tereddütle olsa da "Kızım..." demesi yetti.

Rüya ne olacağına aldırmadan Tekin'in kolundan çıkıp babasının kollarına atladı. Babası ona sımsıkı sarılırken hıçkırıklarına engel olamadı. Rüya bir yandan onu affetmesi için yalvarırken yaşlı adam hiçbir şey duyamayacak kadar kötü haldeydi.

"Anne, su... su getir!" diyerek annesine seslenen genç kadın, babasını salona götürdü. Onu bir kanepeye oturturken, adam kızından bir saniye ayrılmadı. Saçlarını okşadı, alnından öptü. Rüya babasına suyu verince yaşlı adam biraz olsun kendine gelmişti. "Kızım, yavrum. Affet beni."

"Hayır baba, sen beni affet. Hata yapan benim. Ama artık geride kaldı. Bak evlendim. Beste'nin babasıyla hem de. Çok mutluyum. Onu seviyorum, o da beni seviyor."

Adam başını sallarken Tekin'e kısa bir bakış attı. "Bizi biraz yalnız bırakın."

Rüya gözlerini kırpıştırdı. "Ama..."

"Sorun yok," diyen Tekin, Beste'yi ona verdi. "Siz içeride bekleyin. Birazdan gelirim."

Rüya ona itaat edip, kızını ve annesini de alarak odadan çıkarken kapıyı bilerek aralık bıraktı. Ne konuştuklarını duyması gerekiyordu.

Yaşlı adam onların gidişinin ardından bardağı masaya bırakıp derin bir iç çekti. Tekin kaşları çatık bir halde ona bakarken bir anda konuşmaya başladı.

"Rüya'yı kucağıma verdiklerinde annesi baygındı. Onu annesinden bile önce gördüm. Yalan yok, oğlan olmasını istemiştim. Ama kızdı. Melek gibiydi. O küçücük şey kucağımdayken baba olduğumun pek de farkında değildim. Yavaş yavaş alıştım kızıma, gün geçtikçe daha çok sevdim. Onun gülüşünü, sesini duydukça sevgim çoğaldı. İşten erken çıkıp eve koşuyordum. Dünyanın en güzel bebeği *benim kızım* diyordum. Koca adamdım... Ama kızım bana bir kere gülsün diye yapmadığım şebeklik kalmadı. Kızım bana güldüğünde ilk kez o an ağladım.

oh ya, oh ya, aldım ya
sonunda gözün oldum ya

kaynanam melek gibi
görümcem çiçek gibi
eğlenin sorarsanız
çekilmiş ipek gibi...

Rüya kaynananın melek olması dışında sözlerin kendi evliliğine bu kadar uymasına şaşırarak keyifle oynadı. Kaynanası Nevra Hanım onlar evlendikten sonra bir kere ziyarete gelmiş. Rüya onu olabilecek en iyi şekilde ağırlamıştı. Kadın torununu içtenlikle sevmiş olsa da, Rüya'ya karşı hâlâ mesafeliydi. Genç kadın, Nevra Hanım'ın bir gün onu da seveceğini biliyordu. Muhtemelen şimdi arkasından türkü yaktıklarını duysa, seveceği varsa da sevmezdi. Rüya gülümseyip dikkatini yeniden kızlara verdi. Yarım yamalak bir kına gecesi olsa da, gecenin bütünü çok keyifliydi. Uzun zamandır böylesine eğlenmemişti. Üstelik küçük kızı da ortalıkta zıplayıp, ellerini çırparak oynuyordu.

Umut bir köşede arabalarını sürerken, Beste'ye somurtarak bakıp bağırdı. "Beste! Buyaya gel!"

Beste büyük bir cilveyle Umut'a gülümsedi, sonra eteklerini tuttu ve ufacık elleriyle eteklerini kaldırırken kıvırmaya devam etti.

Rüya mutlu ve bol kahkahalı bir geceden sonra yeni güne pek de hazır değildi. Bugün anne ve babasıyla konuşacaktı. Tabii heyecandan ölmezse... Tekin onu gece boyunca mutlu etmiş, rahatlatmış, iyi bir karşılaşma olacağına dair güven vermişti. Rüya eğer bu karşılaşmayı iyi bitirirse kocasına yapacağı sürprizi düşünüp keyiflenmeye çalıştı. Tekin onu ailesinin evinin önüne getirdiğinde derin bir nefes aldı.

Tekin, Beste'yi bebek koltuğundan çıkardığında Rüya onu kucağına almayıp elini tuttu ve kocasına son bir kez gülümseyip apartmana yöneldi. Tekin onları dışarıda bekleyecekti.

Ancak son anda karısını durdurdu ve etrafa aldırmadan dudağından hafifçe, alnından ise sımsıkı öptü.

"Sorun çıkmayacak," dedi. Güven verici bir şekilde Rüya'nın yanağını okşadı.

Rüya sevdiği adama gülümsedi. "Teşekkür ederim, aşkım... Her şey için..."

Sonra arkasını dönen genç kadın iki adımda apartmana girdi. Kızını yavaş yavaş merdivenlerden çıkardı. Evlerinin olduğu kata gelince heyecanla bir an durakladı.

Beste buraya neden geldiklerini anlamayarak meraklı gözlerle etrafı inceliyordu. Elini kapıya doğru uzatıp "Anne, ne?" diye sordu.

"Anneanneye geldik, kızım. Dedeye geldik."

"Dede?"

Rüya kızından cesaret alıp, en sonunda kapıyı çaldı. Üçüncü çalışında kapı hızla açılırken, annesini görmeyi bekleyen genç kadın bir anda babasını karşısında görünce gözyaşlarını tutamadı. Dudaklarından sessiz bir "Baba!" nidası döküldü.

Hikmet Gören, kızına ve torununa önce şaşkınlıkla baktı. Sonra ani bir öfke yaşlı adamı ele geçirdi ve dişlerinin arasından tıslayarak "Senin burada ne işin var?" diye bağırdı.

"Baba, sana geldim. Size geldim. Affedin diye... Bak, torununla geldim. Hem de artık evliyim."

"Sana bir daha karşıma çıkma demiştim! Seni kovmuştum! Senin gibi bir kızımız yok demiştim!"

"Baba, lütfen dinle... Ne olur?"

"Defol buradan! Defol!" diye bağıran adamın sesiyle Beste aniden çığlığı basıverdi. Yaşlı adam bir an torununa baktı. Sanki yaptığından pişmanlık duyar gibi oldu ama katılığı değişmedi. "Şu çocuğunu da al, defol git!"

Kapı gürültüyle kapandığında merdivenlerden gelen hızlı adım sesleri duyuldu. Genç kadın acı içinde, hiçbir şeyi fark edemez bir haldeyken Tekin'i karşısında görünce kendini tutamadı ve onun kollarına gömülüp ağlamaya başladı. Genç adam sevdiği kadına sımsıkı sarılırken, müthiş bir öfke karına yayıldı ve Rüya'yı bırakıp hışımla kapıyı yeniden çalmaya başladı.

"E tabii, sevgili yapınca hemen ilgilenmem havalarına girersin."

Aylin iç çekerek sevdiği adama baktı. "Kimse benim sevgilim kadar mükemmel olamaz." Tam o an Serdar da sanki Aylin'i işitmiş gibi döndü ve iki sevgilinin gözleri kesişti. Serdar kontrollü, derin bir bakış attı. Aylin ise heyecandan tam anlamıyla ürperdi.

Onları izleyen Sezin gözlerine inanamıyordu. "Of! Birlerce kişinin içinde resmen oynaşıyorsunuz! Bu aşk olayı çok aptalca..."

Aylin, Sezin'e bakıp sırıttı. "Seni de göreceğiz, küçük hanım."

Sezin aşk konusunda şanssız olacağına emindi. Kesin, gidip belalı bir adama âşık olurdu. Bir katile falan... Genç kız bu düşünceyle gülümsedikten sonra içindeki merakla Deniz'e doğru fısıldadı. "Yakışıklı mı şu Doktor Engin?"

"Çoook," diyen Deniz kocasından korkarken sadece dudaklarını oynattı. Sonra herkese hitaben "Bakalım Doktor Engin kiminle evlenecek? Malum siz erkeklerin aşk hikâyeleri hep karışık oluyor," dedi.

"Belki de şansımıza sizin gibi deliler düştüğü içindir," diyen Tuna Üstüner, yeşil gözlerini sevdiği kadına sabitledi.

"Doğru söylüyorsun, aşkım. Ben pek akıllı sayılmam. Sezin de benden ama Yasemin, Aylin ve Rüya kesinlikle aklı başında kadınlar."

Rüya bu sözler üzerine Tekin'le ilk gecelerini hatırladı. Aklı başında tanımı ona pek de uygun değildi. Tekin de aynı şeyi düşünmüş olacak ki, ikisinin gözleri aynı sıcak ve ateşli hislerle kesişti. Genç kadın kızardığını hissederken keyifle gülümsedi. "Bizden ziyade, siz erkekler daha çok birbirinize benziyorsunuz. İyi arkadaş olmanız boşuna değil."

"Hepsi aynı, kütükler," diyen Aylin pat diye lafa girdi. Bunu büyük bir neşeyle söylemişti ama ortam bir anda sessizliğe gömüldü. Yasemin Mert'e, Deniz Tuna'ya, Aylin Serdar'a, Rüya Tekin'e kıpırtısız bakarken, Beste de Umut'a baktı. Minik boy kütüğüne... Sezin'e de Hacer Teyzeye bakmak düşmüştü. Bu sessizlik ve gerginlik hali neyse ki iki saniye sürdü ve evin içinde aniden kadınların kahkahası yükseldi.

Bu sırada Hacer Teyze sitemli bir tavırla başını salladı. "Bu defa Engin'e gelini ben bulacağım. Deli bir kızın gelip oğlumu almasına izin vermeyeceğim!" diyen yaşlı kadın tespihine gömülmeden önce mırıldandı. "Zaten yakışıklı evlatlarımı hep çirkin kızlar kapıyor."

Kadınlar hep bir ağızdan homurdanırken erkekler kasım kasılıyorlardı.

Yemeğin ardından Serdar ve Aylin'in birliktelikleri kutlandı. Erkekler gürültülerden uzaklaşmak için başka bir odaya geçerken, kadınlar da keyif kahvelerini içtiler. Aylin'in gelinlik modeli uzun uzun tartışılıyor, Hacer Teyze ara ara uyuklamasından uyanıp sohbete dâhil oluyordu.

"Rüya'nın kına gecesini yapmadık ama Aylin'e kesin yapalım," diye araya girdi Deniz.

"Tekin oğlumun evlendiğini duysaydım, kına gecesiz bırakmazdım," diyen Hacer Teyze derin bir nefes verdi.

"Hacer Teyze, türkü de söylerdin ha!"

"Tabii kızım, söylerdim. *Atlıya* türküsü var ya..." diyen yaşlı kadın sözlerini düşünmeye çalıştı. "Nasıldı, dur bakayım... Hah! Kaynanam elek gibi, görümcem şebek gibi, oğlumu sorarsanız, çekilmiş ipek gibi..."

Görümce olan Sezin dudaklarını büzdü. "Ben hiç de şebek gibi değilim!"

Rüya onu çekip yanağından öptü. "Değil tabii. Bu gözler kimde var?"

"Kaynanaya bir şey diyen yok. Bu kızın kaynanası kesin cadaloz bir şey," diyen Hacer Teyze, Yasemin'i dürttü.

Rüya kıkırdarken Deniz telefonunu kaldırdı. "Kızlar olarak toplanmışken iki de göbek atalım mı? Kına gecesi telafisi olsun."

Yasemin ve Aylin ayağa fırlarken, Rüya ve Sezin çekimser kalmıştı. Ancak odaya müzik dolunca onlar da kalktılar.

oy atlıya atlıya
derdimin dermanına
Allah nasip edersc
boynu kıravatlıya...

Sıra Tekin'e geldiğinde "Hacer Teyzem, Tekin Bey'i hatırlıyor musun? Hani evine gelmişti?" diye bağırdı.

Kulakları genelde ağır işiten yaşlı kadın bu kez Deniz'i anladı. "Hatırlamaz mıyım, kızım! Şu evlenmem diyen sinirli adam değil mi?"

Kocasının yanına sokulan Rüya şaşkınca ona döndü. "Teyzenin evinde ne işin vardı?"

"Deniz'i kocasına getirmek için gittiğimde onunla tanışmıştım."

Rüya bu konuyu biliyordu. Gülümseyerek yaşlı kadının yanına gidip elini öptü. Birdenbire ona fena halde ısınmıştı. Hacer Teyze, Rüya'yı inceleyip beğenmiş olacak ki Umut'u indirip genç kadını adeta kucağına çekti. Rüya da kadına sokulurken, "Ben Tekin'in karısıyım," diye fısıldadı.

"Ah kızım, geçmiş olsun. Ne günah işledin de bu adamla evlendin?"

"Ona âşık oldum," dedi Rüya. "O da bana âşık oldu."

Yaşlı kadın Rüya'yı gösterip, herkesin duyacağı şekilde bağırdı. "Yaşı da çok gençmiş. Çıtı pıtı bir şey... Yazık olmuş kıza. Bu adamı anca bizim Mualla'nın kızı Müsveddiye çekerdi."

Deniz kahkaha atarken hızla eliyle ağzını kapattı. Rüya da gülümseyerek kocasına baktığında Tekin'in ölümüne kaşlarını çattığını gördü. Hacer Teyze durmaya niyeti yokmuş gibi devam etti. "Çocuk falan yapmadıysan çok geç kalmış sayılmazsın, a benim güzel kızım."

Rüya gülümsedi. "Bir kızımız var."

"Şu mu yoksa?"

Hacer Teyze, Sezin'i gösterdiğinde Sezin de kahkaha attı ama Rüya bozulmuştu. "Aşk olsun, Hacer Teyze! O bizim kardeşimiz ve yirmi üç yaşında. Ben onun annesi gibi mi duruyorum?"

Yaşlı kadın sırıttı. "Aman be şaka yapıyorum. Kocana da söyle şaka yapıyorum ha! Bak mesela Deniz laflarıma hiç aldırmaz. Onca yıl bu kıza bir koca bulamadım, ama sonunda gitti bizim oğlanla evlendi. Kesin büyü yaptı. Yoksa Tuna oğlum şunu alır mıydı?"

"Hacer Teyze!" diyen Deniz araya girip ona yapmacık, kızgın bir bakış attı. Kadın kafasını sallayıp elindeki doksan dokuzluk tespihi çekmeye devam ederken, Umut'un arkasından minicik beyaz elbisesini kaldırmış, neşeyle dolanan Beste'yi gördü. "Amanın, bu melek de kim?"

"O benim kızım!" diye araya girdi Tekin.

Yaşlı kadın Tekin'e bakıp gülümsedi. "Neyse ki bu melek anasına çekmiş. Çok güler yüzlü maşallah. Tam da Umut'uma göre."

"Kızım kimseyle evlenmeyecek!"

Yasemin'in kocası Mert atıldı. "Oh! Çok şükür. Hacer Teyze de onay verdiyse, karımı şu küçük çapkından kurtarabildim demektir!"

Serdar bu kez araya girip "Beste'nin talipleri çok ama bir kızı bin kişi ister, bir kişi alır," dedi.

"Benim oğlum eğer bir kızı isterse, onu alır," diyen Tuna da sohbete karıştı.

Erkeklerin her an silahına davranacağı vahşi batı havalarına girdiğini gören Deniz, gülümseyerek müdahale etti. "Hacer Teyzem en doğrusuna karar verir. O evlilik konusunda dünya üzerindeki en büyük gurudur. UNESCO onu yakında koruma altına alacak."

"Bana koruma mı tutulacak?" diyen Hacer Teyze dizlerini ovuşturdu. "İyi olur. Hiç olmazsa korumalar beni hastaneye götürür. Doktor Engin'ime. Dizlerim ne zamandır sızlıyor."

Yasemin araya girip, "Engin Bey kalp cerrahı, Hacer Teyze," diye söylendi.

"Ay, onu görünce kalbim çarpıyor valla. Yüz elli yaşıma gireceğim, öyle yakışıklı doktor görmedim. Hah, bak aklıma ne geldi!" diyen yaşlı kadın alıcı gözlerle Sezin'e bakınca Tekin hemen anladı ve yeniden araya girdi.

"Kız kardeşimden uzak dur! O evlenmeyecek."

Sezin homurdanıp Aylin'in kolunu dürttü. Kimsenin duymayacağı bir şekilde "Sen gördün mü şu doktoru?" diye sordu.

Aylin omuz silkti. "Yo. Zaten görsem de ilgilenmem."

"Kafasından aşırdığı spagettileri yiyor."

Tekin pes etmek zorunda kaldı. "Zaten tüm bu anlamsız şeyler beni delirtmek üzereydi!" Lavabonun içinde ne aradığı belli olmayan kök zencefili gösterdi.

"Hem ben harika yemekler yaptığım için senin mutfağa girmene de gerek yok." Genç kadın durup kocasının buna onay vermesini bekledi. Eliyle omzunu itip "Değil mi?" diye sordu.

"Senin her şeyin harika, sevgilim."

"Senin de öyle," diyen genç kadın sevdiği adamın omzunun üstünden mutfak tezgâhına baktı. "Sadece mutfaktan uzak dur. Yeme içme işleri bende."

"Seni yeme işi de sadece bende."

"Hmm..."

Genç kadın ayak parmakları üzerinde yükselirken Tekin ona eğildi. Dudakları buluştu ve ikisi de bir süre boyunca bir savaş meydanında olduklarını unuttular. Rüya kalbini tamamen doyuran bu öpücükten sonra gözlerini kaldırıp "Ee, savaşı kim kazandı?" diye sordu.

Tekin ona çatık kaşlarıyla baktı. Genç kadın gülümseyerek "Mutfakta çıkan savaştan bahsediyorum. Kim kazandı?"

"Aşk," dedi genç adam. "Daima aşk kazanır..."

Rüya kahkaha atarken Tekin onu yeniden kendine çekti.

Ankara'nın ilk günü Soyönder ailesi, kız kardeşleri Sezin'le birlikte Üstünerlerin konuğuydu. Serdar da birkaç gündür Ankara'da olduğu için, Aylin'le beraber yemeğe davet edilmişti. Yasemin zaten komşu olduğu için yemekte Deniz'e yardım etmiş, daha doğrusu yemeğin tümünü yardımcı kadınla birlikte yapmıştı.

"Keşke misafirleri bizim eve alsaydık," diyen Yasemin mazipçe Deniz'e bakarken, Deniz hızla ona yetişti ve en iyi arkadaşının beline sarıldı. "Unutma, yemeklerin tümünü ben yaptım! Eğer dediğimi yapmazsan çatlayana kadar seni gıdıklarım!"

Yasemin, Deniz'den birkaç santim daha uzun olmanın avantajını kullanıp ona tepeden gülümsedi. "Sence aklı başında herhangi biri buna inanır mı?"

Genç kadın omuz silkti. "Hakhsın! Zaten Kurumsal Kasıntı kocamın dürüstlüğü yüzünden yalan bile söyleyemiyorum. İyi san yalan söylemeyi özler mi? Vallahi ben özledim!"

"Zaten şu yalanlardan az çekmedik. Sakın bir daha deneme!" Deniz kulağını çekip Yasemin'in poposuna iki kez vurdu. "Ay Allah korusun, Yaso. Bir daha asla! Kocamla bir daha ayrılırsak değil Jüpiterli Tekin, tüm gezegenler aynı hizaya gelip zıplasa bile barışamayız."

Yasemin kahkaha atıp ocağın altını kapattı. "Hadi sen git, Hacer Teyzeyle ilgilen. Umut'u birilerine beşik kertmesi yapmadan kurtar."

"Tabii, oğlum kimseyle evlenmesin de sana kalsın istiyorsun, değil mi? Senin gibi kart gelini ne yapayım ben?" diyen Deniz koşarak mutfaktan çıktı.

Genç kadın salona girdiğinde uzun yıllar boyunca onlara bir nevi annelik yapan yaşlı kadının, küçük oğlu Umut'a masal anlattığını gördü. Gülümseyerek onlara yönelmişti ki kapı çalındı. Bu sırada Tuna Üstüner de Mert'le birlikte çalışma odasından çıktı. Mert, Yasemin'i bulmak için mutfağa giderken, Tuna da karısına elini uzattı. Deniz onun elini tuttu ve beraber kapıya yöneldiler.

Kapıdaki kalabalık grup Deniz'i çok mutlu etmişti. Genç kadın Beste'yi kucağına çağırırken "Gel bakalım, cadı gelin," dedi.

Küçük kız tam da gelinliği anımsatan, minicik beyaz elbisesi, kafasındaki tüllü, beyaz saç bandıyla oldukça tatlı görünüyordu. Deniz'in kucağına atlamakta hiçbir sakınca görmedi. Deniz kızı kucaklarken Tuna da misafirleri içeriye aldı.

Soyönder ailesi, Sezin, Aylin ve Serdar içeriye girerken Deniz, Tekin'e bakıp sırıttı. "İçeride bir tamdık var."

Tekin bir şey anlamadı ama içeriye girdiğinde Deniz'in kimi kast ettiğini gördü. Rüya da yaşlı kadını görünce merak edip kocasına fısıldadı. "Aşkım, bu teyze kim?"

"Ankara'nın evlendirme işleri müdürü!"

"Efendim?"

Rüya şaşkın şaşkın kocasına bakarken, Tekin ona sırıtıp elini tuttu. Bu sırada Deniz içeridekilere Hacer Teyzeyi tanıştırdı.

"Kafasından aşındığı spagettileri yiyor."

Tekin pes etmek zorunda kaldı. "Zaten tüm bu anlamsız şeyler beni delirtmek üzereydi!" Lavaboun içinde ne aradığı belli olmayan kök zencefili gösterdi.

"Hem ben harika yemekler yapteğim için senin mutfağa girmene de gerek yok." Genç kadın durup kocasının buna onay vermesini bekledi. Eliyle omuzunu itip "Değil mi?" diye sordu.

"Senin her şeyin harika, sevgilim."

"Senin de öyle," diyen genç kadın sevdiği adamın omzunun üstünden mutfak tezgâhına baktı. "Sadece mutfaktan uzak dur. Yeme içme işleri bende."

"Seni yeme içme işi de sadece bende."

"Hmm..."

Genç kadın ayak parmakları üzerinde yükselirken Tekin ona eğildi. Dudakları buluştu ve ikisi de bir süre boyunca bir savaş meydanında olduklarını unuttular. Rüya kalbini tamamen doyuran bu öpücükten sonra gözlerini kaldırıp "Tie, sonuç kim kazandı?" diye sordu.

Tekin ona çatık kaşlarıyla baktı. Genç kadın gülümseyerek "Mutfakta çıkan savaştan bahsediyorum. Kim kazandı?"

"Aşk," dedi genç adam. "Daima aşk kazanır..."

Rüya kahkaha atarken Tekin onu yeniden kendine çekti.

Ankara'nın ilk günü Soyönder ailesi, kız kardeşleri Sezin'le birlikte Üstünerlerin konuğuydu. Serdar da birkaç gündür Ankara'da olduğu için, Aylin'le beraber yemeğe davet edilmişti. Yasemin zaten komşu olduğu için yemekte Deniz'e yardım etmiş, daha doğrusu yemeğin tümünü yardımcı kadınla birlikte yapmışlı.

"Keşke misafirleri bizim eve alsaydık," diyen Yasemin muzipçe Deniz'e bakarken, Deniz hızla ona yetişti ve en iyi arkadaşının beline sarıldı. "Unutma, yemeklerin tümünü ben yaptım! Eğer dediğimi yapmazsan çatlayana kadar seni gıdıklarım!"

Yasemin, Deniz'den birkaç santim daha uzun olmanın avantajını kullanıp ona tepeden gülümsedi. "Sence aklı başında herhangi biri buna inanır mı?"

Genç kadın omuz silkti. "Haklısın! Zaten Kurumsal Kasanın kocasının dürüstlüğü yüzünden yalan bile söyleyemiyorum. İnsan yalan söylemeyi özler mi? Vallahi ben özledim!"

"Zaten şu yalanlardan az çekmedik. Sakın bir daha deneme!"

Deniz kulağını çekip Yasemin'in poposuna iki kez vurdu. "Af Allah korusun, Yaso. Bir daha asla! Kocamla bir daha ayrılırsak değil Jüpiterli Tekin, tüm gezegenler ayrı hizaya gelip zıplasa bile barışmayız."

Yasemin kahkaha atıp ocağın altını kapattı. "Hadi sen git, Hacer Teyzeyle ilgilen. Umut'u birilerine beşik kertmesi yapmadan kurtar."

"Tabii, oğlum kimseyle evlenmesin de sana kalsın istiyorsun, değil mi? Senin gibi kart gelini ne yapayım ben?" diyen Deniz koşarak mutfaktan çıktı.

Genç kadın salona girdiğinde uzun yıllar boyunca onlara bir nevi annelik yapan yaşlı kadının, küçük oğlu Umut'a masal anlattığını gördü. Gülümseyerek onlara yönelmişti ki kapı çalındı. Bu sırada Tuna Üstüner de Mert'le birlikte çalışma odasından çıktı. Mert, Yasemin'i bulmak için mutfağa giderken, Tuna da karısına elini uzattı. Deniz onun elini tuttu ve beraber kapıya yöneldiler.

Kapıdaki kalabalık grup Deniz'i çok mutlu etmişti. Genç kadın Beste'yi kucağına çağırırken "Gel bakalım, cadı gelin," dedi.

Küçük kız tam da gelinliği anımsatan, minicik beyaz elbisesi, kafasındaki tüllü, beyaz saç bandıyla oldukça tatlı görünüyordu. Deniz'in kucağına atlamakta hiçbir sakınca görmedi. Deniz kızı kucaklarken Tuna da misafirleri içeriye aldı.

Soyönder ailesi, Sezin, Aylin ve Serdar içeriye girerken Deniz, Tekin'e bakıp sırıttı. "İçeride bir tanıdık var."

Tekin bir şey anlamadı ama içeriye girdiğinde Deniz'in kimi kast ettiğini gördü. Rüya da yaşlı kadını görünce merak edip kocasına fısıldadı. "Aşkım, bu teyze kim?"

"Ankara'nın evlendirme işleri müdürü!"

"Efendim?"

Rüya şaşkın şaşkın kocasına bakarken, Tekin ona sırıtıp elini tuttu. Bu sırada Deniz içeridekilere Hacer Teyzeyi tanıştırdı.

valizini hazırlayacak, akşam da abisinin özel jetiyle Ankara'ya gitmek için villaya gelecekti. Onun babası da Ankara'da yaşıyordu ve bir süredir görüşmemişlerdi. Rüya, öz babası olmasına rağmen Tekin'in o adamı görmeye gitmeyeceğini biliyordu. Neyse ki Tekin, kız kardeşinin bu konudaki eylemlerine karışmıyordu. Onlar babalarından bağımsız olarak birbirlerini seven kardeşlerdi. Rüya, Tekin'in kız kardeşine olan sevgisini–bu sevgiyi pek göstermese de–daima takdirle karşılamıştı.

Araba evin önünde durunca genç kadın elindeki poşetlerin bir kısmını kendisi aldı. Diğerlerini adamlar içeriyle kadar getirdiler. Rüya teşekkür edip onları gönderirken bir yandan bağırıyordu. "Aşkım, ben geldiiiiim!" Poşetleri ve çantasını bırakıp saçlarını toplarken Tekin'in sesini duydu.

"Mutfaktayız!"

Mutfak mı? Rüya sevinse mi, dehşete mi kapılsa bilemedi. Tekin'in mutfağa girmesi kırk yılda bir rastlanacak, olağanüstü bir hadiseydi. Tekin orada ne yapıyordu? Daha kötüsü, Beste de orada mıydı? İkisinin mutfakta neler karıştırdığını düşünüp herhangi bir sonuca varamayan genç kadın koşturarak mutfağa gitti. İçeri girer girmez aniden durmak zorunda kaldı. Bir zamanlar buraya mutfak deniliyor olabilirdi ama şimdi tam anlamıyla bir savaş meydanıydı. Her tarafta bir sürü tabak, kaşık, kap kacak vardı. Beste'nin onları çıkarıp çıkarıp yere attığı belliydi. Tezgâhın üstü ise ayrı bir faciaydı. Buzdolabında ne varsa çıkarılmış, neden doğrandığı belli olmayan sebzelerle bir katliam yapılmıştı. Bu yığınların içinde, mutfağın tam ortasında minik kızı oturuyordu. Önünde geniş bir tabak vardı ve tabağın yarısı da haşlanmış spagetti ile doluydu. Beste ufacık ellerini daldırıp, iki eline bir tel spagetti alıp ağzında hüpletiyor, sonra iki avucunu yeniden tabağına daldırıp, ellerindeki spagettileri dünyanın en zevkli işiymiş gibi ağzına tıkıştırıyordu.

"Beste!" diye inleyen genç kadın kızına bakarken, minik kız da annesini gördü. İçinde spagetti olan derin, plastik tabağı elleriyle tutup ıkına ıkına kafasının üstüne kadar kaldırdı. "Anne, bak!" derken daha fazla taşıyamadığı tabağın üstündeki bütün spagetti aniden başından aşağıya boca oldu.

"Ah, hayır!" diye bağıran Rüya ne yazık ki kızına yetişemedi. Tezgâhın önünde domates doğrayan Tekin, kızının kıvırcık saçlarında kuş yuvası gibi duran ve oradan buradan sarkan spagettileri görünce kendini tutamayarak kahkaha attı.

Rüya acı içinde, her an ağlayacak olsa da, kızının yüzünden sarkan spagettilerle o da kendini tutamadı. Kahkaha krizine giren genç kadın, kızının saçından bir tane spagetti alıp ağzına attı.

Beste'nin burnuna dokunup, "Ne yaptın, anneciğim? Dökün bepsini," dedi neşe içinde.

"Babpa döttü," diyen Beste, Tekin'e baktı. Babası ona göz kırparken yeniden önündeki tabağa döndü. Boş olduğunu görünce, kafasından spagetti alıp ağzına tıkmaya başladı. Bir yandan da kocaman gülümsüyordu.

"Küçük Pinokyo seni!" diyen Rüya, kızının yüzünden sarkan makarnaları çekti. Tezgâha yaslanıp onları keyifle izleyen kocasına bakarken "Allah aşkına, siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Tekin sırıttı. "Beste soslu spagetti yaptık kızımla. Nasıl, lezzetli mi?"

"Çoook," diyen genç kadın iç çekip yere oturdu ve kızının üstünden sarkan spagettileri temizlemeye başladı.

Bu sırada Tekin "Yaklaş!" diye buyurdu.

Rüya içinde sımsıcak bir his duyarken hızlıca ayağa kalktı. Bir saniye bekleyebileceğini sanmıyordu. Hem de, Tekin'i mutfakta bir şeyler yaparken görmenin bu kadar harika olabileceğini yeni anlamışken. Evet, her yer mahvolmuş ve bir fil sürüsü mutfağın içinden geçmişti ama karanlığın kralı, tehlikeli, otoriter, güçlü, kuvvetli Bay Çevrimdışı'yı mutfakta yemek yaparken bulmak, Rüya'nın gördüğü en seksi şeydi. Yavaşça sevdiği adama doğru yürüdü. Ona ulaştığında kendini doğrudan onun bedenine yasladı.

Tekin'in boynuna sarılıp, "Kızımızın sağlığı için bir daha mutfağa girmeni istemiyorum," dedi.

Tekin, sevdiği kadının güzel gözlerinin ve bu gözlerdeki ayartıcı bakışın tadını çıkardı. "Bence kızımız son derece sağlıklı."

olsun... O sıkıcı hayatı bitmişti. En önemlisi de aşkı bulmuştu. Dünyada herkesin sahip olamayacağı bir ayrıcalıktı aşk. Genç kız kalbinin en gizli, en ücra köşelerinde bile o aşkı bütünüyle hissediyordu. Serdar'ı canından çok seviyordu.

Ve Serdar... Aylin'den önce sadece siyahın adını bilirken, şimdi her rengi tanıyacaktı. Üstelik bu kızdan önce pembe masallara benzemeyen hayatının ondan sonra tıpkı böyle olacağını da biliyordu. Pekâlâ, buna hazırdı! Pembeden ve masallardan nefret eden bir adam olsa da, mutlu sonlu, üç beş çocuklu, aşk dolu kendi pembe masalını yazmak için sabırsızlanıyordu.

Sonsöz

Haftalar Sonra...

Rüya, Sezin'le kısacık bir alışveriş yapmış olsa da kendini oldukça yorgun hissediyordu. Bedeninin değil, içindeki gerginliğin onu yorduğunu biliyordu. Çünkü bu gece Sezin'in de katılacağı bir uçak yolculuğuyla Ankara'ya gideceklerdi. Rüya artık ailesine evli ve mutlu olduğunu, harika bir yuva kurduğunu söylemek için deliriyordu. Yarın gece Üstünerlerin davetlisi olacaklardı ama sonraki gün Rüya babasının karşısına çıkacaktı.

Ankara'ya gitmeden önce Deniz'e, minik oğluna ve Yasemin'e küçük hediyeler, Beste ve kendisine de kıyafet almak istemiş, kızını evde babasıyla yalnız bırakmıştı.

"Bence abim kızına çok iyi bakıyordur, hiç düşünme," demişti Sezin.

Oysa Rüya düşünmeden edemiyordu. Tekin'in Beste'ye *dövüşme teknikleri* falan öğretmesinden korkuyordu. Hoş, minik vampiri bulduğu her şeye dişlerini geçirme tecrübesiyle, adam dövmekten daha verimli olabilirdi. Rüya bir yandan gülümseyip, bir yandan iyice endişelenince daha fazla oyalanmadı. Sezin'le sıkıca kucaklaşıp ayrıldılar. Sezin kendi evine gidip

Serdar ona çekici bir şekilde gülümsedi. "Elbette araştırdım ama işi dışında bir şey bulamadım. Kızının evleneceği adama nasıl davranacağını bulamam, değil mi?"

"Çok iyi davranır, aşkım. Şüphen olmasın. Kızı mutlu olacaksa her şeyi yapar."

"Mutlu olacaksın," diyen genç adam durup sevdiği kıza baktı. "Seni çok mutlu edeceğim. Üstelik seni öyle çok seveceğim ki, dünyanın sadece senin etrafında döndüğünü sanacaksın."

"Dünya zaten benim etrafımda dönmüyor muydu?"

Aylin'in bu muzip sorusuyla genç adam onu usulca yakınına çekti. Yüzüne düşen dümdüz, siyah saçları eliyle iteleyip, alnından öpmeden önce aşk dolu sesiyle fısıldadı. "Benim dünyam senin etrafında dönüyor, sevgilim."

Genç kız şımarık bir kahkahayla ona sokulurken, Serdar da hayatı boyunca en çok mutlu olduğu anı aklına kazadı. O an şimdiydi! Aylin'le olduğu şu saniyelerdi. Ona olan sevgisiyle kalbinin attığı her andı. Onu ne zaman sevdiğini biliyordu. Ona olan sevgisini anlıyordu. Hayatı mücadeleyle geçmiş bir adam olsa da, hayatında hiç mücadeleye girmemiş bir kadında kalbi çakılı kalmıştı. Aşk böyleydi işte... Kime çatacağını bilmeyen bir belaydı. Serdar sevdiği kızın gözlerine bakıp, "Seninle bir ömür boyu yaşamak öyle güzel olacak ki," dedi.

"Benden bir şey gizlemeden tabii..."

"Evet," diyen genç adam gülümsedi. "Sabah çıkarken, sana nereye gittiğime dair rapor verip, akşam eve gelince bütün günü anlatacağım."

"Ah, gerçekten mi?"

"Elbette hayır!" Serdar ona sırıttı. "Bu kadarı bana ters, güzelim."

"Tamam! O halde önemli gördüğün şeyleri benimle paylaşacaksın!"

"İşte bu olur."

"O zaman başlayalım mı?"

"Şimdi mi?"

"Yürürken anlat işte!"

"Peki... Seninle ayrıldığımız gece Tekin ve Rüya da ayrıldı."

"Ne? Nasıl?"

"Tekin, Rüya'yı kovdu."

"Serdar, sen ne diyorsun?"

"Rüya kaçırıldı."

"Yok artık!"

"Tekin vuruldu."

"?!"

"Polis baskını oldu ve birkaç kişi öldü!"

"Yuh! Uyduruyorsun, değil mi?"

"Hayır, sevgilim. Hepsi yaşandı."

Aylin yol ortasında durdu ve Serdar'a kocaman açtığı gözleriyle baktı. "Senin nasıl bir hayatın var?" derken yapmacık bir ciddiyet, bir parça da şüpheyle sordu.

Serdar kızın elini tuttu. "Sana söylemiştim."

"Bu kadarını bilmiyordum."

"Beni ilgilendirmez! Evlenme teklifimi kabul ettin!"

"Ah, tam bir aptalım. Biraz düşünmem gerekirdi!"

Serdar onun ciddi olduğunu sanarak, öfkeyle "Düşünür müydün?" diye homurdandı.

Aylin gülümsedi ve sevdiği adamın koluna dolandı. "Düşünmezdim. Bir an bile düşünmezdim. Seni öyle seviyorum ki... Her ne yaşadıysan kötü biri olmadığını biliyorum. Şimdi her şeyi en başından yavaş yavaş anlatır mısın?"

"Peki, prenses. Ama baştan uyarayım... Bu pek de pembe masallara benzeyen bir hikâye olmayacak."

"Hazırım, sevgilim," diyen genç kız mutlulukla gülümsedi. "Seninle olduktan sonra her şeye hazırım!" Serdar onu kendine çekip kolunun altına alırken, Aylin sevdiği adama sımsıkı sarıldı. Bir masalın içindeydi ve öylesine mutluydu ki, prensini ona getiren kırmızı ayakkabının hâlâ ayağında olduğunun farkında bile değildi.

Genç kızın hayatı bu adamdan önce kum dolu bir çukurda debelenmekti... Şimdi gün ışığına, sonsuz maviliklere, bazen karanlıklara, bazen de tehlikeli yollara çıkacaktı. Ne olursa

neyse... Sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum ama duydukların hoşuna gitmeyecek. Hayatım hoşuna gitmeyecek... Bundan önce geçirdiğim yıllar hoşuna gitmeyecek. Eğer beni istemezsen anlarım, beni sevmemeye karar verirsen de..."

Aylin acıyla gözlerini kapattı. Yeniden açtığında yoğun bir duygusallıkla bakıyordu. "Hiçbir şey seni sevmeme engel olamaz!"

Serdar onu çekip öpmek istedi. İstediği bu şeye kimse karşı çıkamazdı. Etrafta insanlar olmasına aldırmadan Aylin'in dudaklarından sakince, usulca öptü. Genç kız, hemen bir doz almazsa ölecekmiş gibi hissettiği bir ilaca kavuşmuşçasına rahatladı. Bu öpücük ona öylesine iyi geldi ki kırgınlıklarını bile unuttu.

Genç adam kendini çekti ama gözlerini Aylin'in şaşkın ve heyecanlı gözlerinden ayırmadı. "O halde benimle..." Bir an duraklayıp gülümsedi.

Aylin de gülümsedi. "Seninle ne?" Yeniden sevgili olmayı mı isteyecekti? Aylin zaten bundan başka bir şey istemiyordu.

Ancak soru bambaşkaydı. "Benimle evlenir misin?" diye sordu genç adam.

Birdenbire gelen bu soruyla genç kız öylece kalakaldı. Her türlü soruyu beklerdi ama böylesini işitmek... Bu sanki imkânsızdı. Kulaklarına inanamıyordu. Çalışmadığı yerden gelen bu sorunun şaşkınlığıyla mırıldandı. "Sen ne dedin?" Yanlış duyduğuna emindi.

Serdar onun ellerini tutup dudaklarına götürdü. "Seni Seviyorum, Aylin Başaran... Benimle evlenir misin?"

Genç kız önce iç çekti, sonra sevdiği adamın boynuna atladı. "Evet... Tabii ki evet! Sorman hata!"

"O halde Aylin Pekdemir olmaya hazırsın?"

"Ah, hiçbir şeye kendimi bu kadar hazır hissetmemiştim. Zaten Başaran soyadı bende eğreti duruyor. Olabilecek en yanlış soyadını almışım."

"Hayır," dedi genç adam onu mağazanın dışına yönlendirirken. "Tam da sana göre bir soyadı. Senin başaramayacağın hiçbir şey yok."

"Senin kalbini kazanmayı başardım ya, gerisi umurumda bile değil!"

"Hmm... Sanırım üniversite sınavından yırtmak için burnu söylüyorsun."

Aylin dudaklarını büzdü. "Asla! O sınava gireceğim ve ODTÜ'yü kazanacağım!"

"Muhtemelen, sevgilim..." diyen genç adam kızın gözlerine derinden bir bakış attı. "Sınav zamanı geldiğinde hamile bir kadın olduğun için sınava falan gitmene izin vermeyeceğim."

Aylin günün en bomba şokunu yaşarken "Ne?" diye fısıldadı. "Ne hamileliği?"

"Evleneceğiz ve hemen çocuk yapacağız. Neden şaşırdın?"

"Sen çocuk sever misin?"

"Beste'den sonra kesinlikle evet!"

Aylin o minik bebeği hatırlayınca bir an gülümsedi ama konunun ciddiyetiyle ifadesi hemen düzleşti. "Peki, evleneceğiz ama düğün baharda ya da yazın olmalı. Bu kadar erken kati yen yetişmez!"

"Bahar mı?" diye sertçe homurdandı genç adam. "Nerdeyse bir yıl var. O kadar bekleyecek değilim. Bir ay içinde bu iş olup bitecek!"

"Ah, nasıl olur? Evlilikten bahsediyoruz! Bir ayda düzgün bir organizasyon şirketi bile bulamam."

"Bence sen her şeyi en iyi şekilde başarırsın."

"Serdar, sen ciddi misin? Hemen evlenmek delilik! Hiç mi çekindiğin, düşündüğün, aklına takılan bir şey yok? Önce bir konuşsaydık..."

"Aslında bir şey var," diyen genç adam hafifçe gülümsedi. "Babanla tanışmak. Sanırım bu kısım beni geriyor."

Aylin mutlulukla kahkaha attı. "İşin en kolay kısmı o. Babam dünyanın en tatlı adamıdır." Gözlerini yapmacık bir kızgınlıkla kısan genç kız "Ne o? Babamı araştırmamış mıydın?" diye sordu.

"Ben," dedi Serdar. Sonra hafifçe gülümseyip Aylin'in bileğini okşadı.

Aylin ayağını çekmeyi bile düşünemiyordu. Heyecandan nefessiz kalıp kalbi ağzında atarken, "Ne i... işin var burada?" diye kekeledi.

Serdar genç kızın gözlerine aşk dolu bakışlarla bakıyordu. "Ayakkabısını düşüren ve arkasına bile bakmadan kaçan prensesimi arıyorum. Sanırım sonunda onu buldum."

Genç kız gözleri dolu dolu olsa da gülümseyebildi. Serdar'ın burada oluşuna bile inanamazken, yaptığı şey karşısında nutku tutulmuştu. Heyecanını yenmek için usulca, "Sen o masaldaki prens misin?" diye sordu. Sesinde bir parça burukluk vardı.

Serdar muzipçe kafasını salladı."Ben Serdar Pekdemir," diyen genç adam, hâlâ genç kızın önünde diz çökmüş vaziyetteydi. "Ben sana âşık olan adamım."

"Aşk mı?" Aylin kulaklarına inanamıyor olsa da ağzını kocaman açtı. "Bana mı?"

"Sana, prenses... Hayatımda asla yer almayacağına eminken, sen hayatımın tam ortasına düştün. Aslında düştüğün yer sadece hayatım değildi." Genç adam en sonunda ayağa kalktı ve Aylin'in elini tutup onu da kaldırdı. "Kalbimin de tam ortasına düştün. Ne şekilde gerçekleştiğine dair hiçbir fikrim yok ama kendimi bir anda seni severken buldum."

"Ne?" Aylin şok üstüne şok yaşıyordu. Serdar'a olan aşkı tartışılmaz bir gerçekti ama onun aşkı... Bu nasıl mümkün olabilirdi? "Bana âşık olduğunu ne zaman anladın?" diye sordu.

"Senin gittiğin gün!"

"Niye o zaman gelmedin?"

"Tekin Abiyle halletmemiz gereken bir sorun vardı. Çok önemli bir sorundu."

Aylin'in kalbi hâlâ doludizgin atıyordu. "Peki, beni sevdiğini nasıl anladın?" derken sesi de sarsaktı.

Serdar onlara bakan birkaç kişiye aldırmadan kızın kollarını kavrayıp, bedenini kuytu bir kenara çekti. "O gün büyük bir çatışmadan çıkıp oteldeki odama gitmiştim. Parmaklarımda

barut izi, avuç içimde yanıklar vardı. Yorgundum, düşünceliydim... Aklımda bir sürü şey olması gerekirken, bir tek sen vardın! Sadece aklımda mı? Baktığım her yerde sen vardın! Aynada yüzüme bakarken kendimi değil seni görüyordum. Hareketli ve ölümcül bir geceydi ama çatışmanın ortasında bile seni düşünüyordum."

Aylin duyduklarının şaşkınlığı ve korkusuyla "Çatışma mı?" diye fısıldadı.

"Boş ver bunu," diyen Serdar derin bir nefes aldı. Aylin'in bu tarz cümlelerden nefret ettiği için gittiğini bilirken, onu bir kez daha kaybetme riskini göze alamadan sözlerini düzeltti. "Peki, kızma hemen, prenses!"

"Kızsam da ne yazık ki seni seviyorum. Ama sen beni gerçekten sevseydin beni hayatına alırdın! Bana, senin hakkında hiçbir şey bilmeyen o tek gecelik kadınlar gibi davranmazdın!"

Genç adam bu sözlerle iyice öfkelendi. "Kes artık şu benzetmeyi! Sen benim için tek gecelik bir kadın değilsin, asla olmadın! Evet, seninle en özel şeyleri yaşamak, gecelerce seni kollarıma almak, doyasıya öpmek istiyorum ama bu istek sadece tensel bir arzu değil. Olamaz! Seni sandığından daha çok önemsiyorum. Seni seviyorum!" Derin bir nefes verip sakinleşen genç adam açık renk gözlerini Aylin'e daha da yoğun bakışlarla kenetledi. "Sana hiçbir şey anlatmamamın bir sebebi vardı. Seni tehlikeye atacak şeyler bilmeni istemiyordum. Benden korkmanı istemiyordum. Nasıl bir adamla sevgili olduğunu öğrenince bu ilişkiyi bitirmenden korkuyordum."

Genç kız bu itirafla gözlerini şaşkınca açarken, ona dair her şeyi bilmek istediğinden yeniden emin oldu. "Olsun! Bilmek istiyordum," dedi. Üzgün gözleri dolmuştu. "Bir kadın, bir erkeğin hayatında olduğunu bu şekilde anlar. Hediyelerle, güzel yemeklerle, muhteşem bir tatille değil... Kalbini ona açmasıyla anlar."

Serdar başını salladı. "Kahretsin! Bunları nereden bilebilirdim? Hayatımda hiçbir kadın senin kadar önemli olmadı ki!" Kızın alnından hafifçe öperken sesi bir fısıltıya dönüştü. "Her

Gördüğüm manzara karşısında Tekin'e dönüp kahkaha attım. Ah benim kocam!

Kızımız Beste, arkadaşım Beste'nin oğlu Özgür'le masalar arkasında koşturuyordu. Tekin kızına yaklaşan o oğlana somurta somurta bakarken masanın altından elini sıktım. Üç yaşındaki bir oğlandan, henüz iki yaşında bile olmayan kızını kıskanıyordu. Bu adam hem benim, hem de kızımın başına daha çok bela olacaktı. Tatlı ve somurtkan bir bela... Deli gibi sevdiğim bir bela...

Aylin dört gündür böyleydi. Hiçbir şeye hevesi yoktu. Nefes alırken bile havasında değildi. Babasının şımartmaları, annesinin sosyete dedikoduları bile ilgisini çekmiyordu. Ya kendini odaya kapatıyor, ya da kulaklıkla hüzünlü şarkılar dinleyip gizli gizli ağlıyordu. Tam bir aşk kurbanıydı! Aşk uğruna çekilebilecek ne kadar acı varsa hepsini bu dört günde çekmişti. Serdar'ın geleceğini umut etmişti. Umut onu hemen yıkılmaması için ayakta tutmuştu ama üçüncü günün sonunda artık hiç umudu kalmamış, adeta tükenmişti.

Şimdi de hayatında ilk kez bir mağazaya gönülsüz girmişti. Ayakkabı alışverişi yapmanın onu mutlu edeceğini düşünmüş olsa da hiçbir şey ilgisini çekmemişti. Kulağında kulaklığıyla şarkılar dinleyip reyonları boş gözlerle geziyordu. Jülide Özçelik'in o duru sesini duyunca, bir süredir akıtmadığı gözyaşları istemsizce yanaklarından dökülmeye başladı. Şarkı tam da Serdar'ın gelmeyişini anlatıyordu sanki...

bugün neden gelmedin?
burası bomboş sensiz.
bugün neden gelmedin?
yalnızca hayalin kaldı bende.

sen şimdi benden habersiz uzaklarda,
yollarımız belki kesişmez asla.
oysa gelseydin bu akşam gün battığında
bir umut vardı ama gelmedin.

Genç kız, kendini susuz bırakılmış bir çiçek gibi hissediyordu. Sararıp solmuştu ama umurunda bile değildi. Sadece suyunu istiyor ve onu bekliyordu. Hiç gelmeyeceğini bilse de... Böyle şarkılar dinledikçe onlarca insanın içinde bir ağlama krizine gireceğini anlayıp kulaklığını çekip attı. Tarzı bile olmayan bir ayakkabıyı eline alırken onu inceliyormuş gibi yapıyordu. Bunu yapmasındaki amaç gözyaşlarını kimse görmeden silmekti. Ne kadar silerse silsin gözyaşları durmaksızın akarken derin bir nefes aldı. Gerçekten bir ayakkabıyla ilgilenirse belki içindeki kırıklığı, aşk acısını, o ukala serseriyi unutabilirdi. Dikkatini çeken ilk ayakkabıyı alıp denemeye başladı. Oksit sarısı, neon bir stilettoydu. Ancak bir numara büyüğünü aldığını fark edince yanında duran görevliye "37'si var mı?" diye sordu.

Görevli Aylin'e hayranlık dolu bir gülüş atıp "Derhal," diyerek numarayı bulmaya gitti.

Aylin avuç içlerini oturduğu mindere yaslamış, saçları yüzünden dökülürken yere bakıyordu. Otuz saniye bile geçmeden önünde birinin dikildiğini fark etti. "İşte," dedi bir ses. Aylin o kadar dalgındı ki sese dikkat etmedi ve hiçbir tepki vermeden ayağını kaldırdı. Görevlinin ayakkabıyı giydirmesini beklerken bunların tümü eziyet gibi geliyordu. Bu sırada görevli adam ayağını nazikçe tuttu. Aylin adamın kendisine asıldığını fark etmişti ama şimdi neredeyse ayağını okşuyordu! Bu durumdan rahatsız olan genç kız, adamın ona kırmızı bir ayakkabı giydirdiğini görünce, yüzüne düşen saçlarını savurup başını kaldırdı.

"Sarı olacaktı," demişti ki kelimeler ağzında düğümlendi.

Önünde diz çöken ve ayağına kırmızı, muhteşem bir ayakkabı geçirmiş olan kişi başkasıydı... Serdar'dı! Aylin'in sevdiğin adamdı! Otelde işe girdiği ilk gün kafasını çarptıktan sonra kaybettiği o kırmızı ayakkabının tekini ona giydirmişti. Tıpkı külkedisi masalındaki gibi...

"Sen," diye fısıldadı genç kız. Şoke olmuş bir halde gözleri kocaman açılmıştı.

*Her neyse... Ne donacağım, ne de kavrulacağım bir yere gitti*k. Bu defaki mekân bir kafeydi. İçeride kimse yoktu. Bir aile dışında... Yandan gördüğüm kahverengi saçlı bir kadın, karşısında bir adamla oturuyordu. Adamın yanında üç yaşlarında bir oğlan çocuğu, kadının yanında ise bir bebek arabası vardı. Onların doldurduğu bir masa hariç geriye kalan masalar boştu.

Tekin'in bizi oraya götürdüğünü görünce "Kim onlar?" diye sordum.

"Göreceksin," diyen kocam Beste'yi yere bırakıp elini tuttu. Kızım babasının eline zıplayarak atılırken masadaki aile bizi fark etti. Kadın heyecanla yerinden fırladı, adam yavaşça doğruldu.

"Ah, Rüya!"

Kadının bana coşkuyla gelişi karşısında şaşkındım. Yarı yolda bana ulaşıp aniden sımsıkı sarıldı. Şaşırmış olsam da, nedense kadına sarılma ihtiyacı hissettim.

Genç kadın kendini çektiğinde hafif bir paylamayla, "Beni tanımadın!" dedi. Doğruydu... Onu tanımamama rağmen son derece samimi bir şekilde elimden tutup, beni ailesine doğru götürdüğünde kendini tanıtacağı anı beklemeye başladım. "Bak hayatım, işte Rüya bu. Rüya'cım, bu da eşim Sinan."

Ne şahane! *Bir de sen bana kendini tanıştırsan,* diye düşünürken kadın bebek arabasını gösterdi. İçinde minicik bir bebek uyuyordu. Henüz birkaç aylıktı.

"Veeeee kızım Rüya," dedi sonra.

Bebeğe bakarken gözlerimi kırpıştırdım. İki saniye içinde anlamıştım. Ağzım bugün alışkanlık haline getirdiği şekilde kocaman açıldı. "Aman Allah'ım! Beste? Sen misin?"

Kadın başını sallarken bu defa ben onun üzerine atladım. İlkokulda ağlayarak sözleştiğimiz ve kızıma ismini veren o ilk dostum Beste'yi yıllar sonra karşımda görmenin şokuyla yine ağlamaya başladım.

"Sözünü tuttun!" dedim gülümseyerek.

Beste bana yalandan somurttu. "Ya sen?" dediğinde minik kızımı gösterdi. "Sözünü tuttun mu?"

"Elbette... Bu da benim meleğim Beste!"

Dostum Beste, kızımın önünde eğilip onu kendine çekerek sımsıkı öptü. "Kızım bak, Beste Teyze," dedim.

Minik uğur böceğim kaşlarını çatıp dudaklarını öne büktü. İşaret parmağı elini kaldırıp kendine dokundu. "Bette," dedi kendini göstererek.

Dünya üzerindeki tek Beste'nin kendisi olduğunu sanıyordu. Hepimiz kahkahayla gülerken arkadaşım, "Tamam, kızma, küçük cadı. Beste sensin. O zaman ben de Nuriye olayım," dedi.

Yeniden kalktığında ellerimi tuttu. Tıpkı on yedi yıl önceki ayrılığımız gibi gözlerimiz birbirine kenetlendi. İkimizin de gözleri dolu doluydu.

"Biliyor musun, birkaç yıldır sürekli aklımdaydın. Sosyal medyada seni arattım. Hatta okuduğumuz okula bile sordurdum. Kimse bir şey bilmiyordu. Ama iki gün önce telefon geldi. Tekin Bey bana ulaştığında kulaklarıma inanamadım. Bana sürprizini anlattı. Onu dinlerken tek düşündüğüm bir araya gelmemizdi. Kızım Rüya ile senin karşına çıktığımda ne hissedeceğini düşündüm. Açıkçası senin, kızına benim adımı vereceğini düşünmüyordum."

"Ben de," diye atıldım. "Beni çoktan unuttuğunu sanıyordum."

Beste başını sallarken eşi bizi masaya davet etti. Beste anaokulu öğretmenliği yapıyormuş. Eşiyle kampüste tanışmışlar. Klasik, mutlu sonlu bu aşk hikâyesi, iki çocukla devam ediyordu. Ailecek sohbet ederken Tekin'e dönüp gülümsedim. Bu bir teşekkürdü. Hayatımın–şimdilik–en güzel gününü bana yaşatan adama bir minnet gösterisiydi. O da bana *bir şey değil* dercesine küstah gülüşünden attı. Yanımızdaki aileye aldırmadan o sert göğsüne kapandım. Beni koluyla sardı. Kendimi yeniden çektiğimde Beste'nin eşine, otelinde onları misafir etmek istediğini söyledi. Çok, çok centilmendi. Benim Bay Çevrimdışım değildi. Bugün sürekli çevrimiçi olmuştu ve beni ne kadar sevdiğini, bana nasıl âşık olduğunu gerçekten hissettirmişti.

O da benim kadar mutluydu. Ta ki yüzüne yine o hiddetli ifade gelene kadar. Tekin'in yan tarafa bakıp somurttuğunu görünce orada ne olduğuna görmek için kafamı uzattım.

edepsiz cümleyi duymasın diye kulağıma fısıldadı. "Üzerimde saçların dışında hiçbir şey olmadan yatağımda uzanınca aklımı kaybediyorum."

Sesli bir şekilde derin bir nefes bıraktım. Heyecandan ve kotamı aşan o delice aşktan kalbim duracaktı. Üstelik Tekin'in o kaskatı çehresini bir süredir kaplayan muhteşem gülüş tüm benliğimi bir serseme çevirdi. Hızla atan çarpıntımı Beste'nin sesi bozdu. Minik kızımız ellerini eteklerinden çekip saçlarıma geçirdi. Sanki bizi anlamış gibi, "Sefiyoy," dedi ufak, kırmızı dudaklarını uzatıp. Tekin'le birlikte kızımıza gülümsedik. Ben Beste'nin yanağını, o saçlarını öptü. Bedenim hareket edemeyecek kadar duygusallıkla tıka basa dolu olsa da, ruhum havaya süzülmüş mutluluk dansı yapıyordu. Sevdiğim adamın kollarında kızımın kokusunu solurken dünyanın en mutlu insanıydım.

"Bir gün gerçek bir sergin olacak," diyen Tekin beni mutlu etmeye devam ederken başımı göğsünden kaldırdım.

"Bir filmde duymuştum. *Sanat aşkı ve fırçayı nasıl tutacağını bilmek, bir insanı sanatçı yapmaz.*"

"Kendine haksızlık etme. Sen resimlerine kalbini koyuyorsun. Bunu görebiliyorum."

"Ne yazık ki bu, iyi bir ressam olmak için yetmiyor. Ama deneyeceğim... Bir gün gerçek bir ressam olacağım. Yanımda muhteşem bir ilham kaynağı olan ailem, kalbimde size duyduğum o muhteşem aşk varken sonunda başaracağım!"

Sevdiğim adam yüzümü okşadı. "Başaracaksın ve ben daima senin yanında olacağım."

"Ah evet, resimlerimi sabote ederek..."

Tekin küstah gülüşünden attı. Resimlerime yaptıklarından hâlâ pişmanlık duymuyordu. "Sanırım resimlerini kıskanıyorum," dedi aniden.

Gözlerim şaşkınca açılırken devam etti. "Çünkü tüm dikkatini o aptal tuvale veriyorsun. Dikkatin sadece bende olmalı! Her şeyin sadece bende ve benim olmalı."

"Her şeyim zaten senin," Beni öpmesi için yükseldim. Dudaklarımdan öpmek yerine alnımdan öptü. Kızım da tıpkı babası gibi eğilip alnımdan öpünce kahkaha attım. Sonra babası kirli sakalları ve bıyıklarıyla onu gıdıklamaya başladı. Bizden başka kimsenin olmadığı o büyük salon, mutlu aile gülüşleriyle doldu. Hayatımın en güzel zamanlarından biriydi...

Sonunda aşk itirafımı almıştım. Ama ne itiraf! Beklemeye değer, muhteşem bir filmi sinemada en iyi yerden izlemek gibiydi. Beklediğime değmiş, sevdiğim adam bana hayatımın en muhteşem sürprizini yapmıştı. Resimlerimin yerine fotoğraflarım vardı. Tekin hepsiyle tek tek ilgilenip, en özel notları altına yazdırıp, rüyalarımı süsleyen bu lüks galeride sergi açmıştı.

Sergiden sonra, Didim'de açacağı yeni bir otele Beste'nin adını veneceğini söylemişti. Benim isimde zaten bir oteli vardı ve şimdi kızımızın da bir oteli olacaktı. Tekin'in sadece hayatını ve kalbini değil, anlaşılan işini de ele geçirmiştik ama o burdan hiç şikâyetçi değildi. Bu adam bana gerçekten fazlaydı! Evet, böyle bir adama âşık olmayı ben seçmemiştim ama kaderimde onun olması her gün şükretmem gereken büyük bir şanstı. Başta ondan deli gibi korkarken, şimdi onun eşsiz bir adam olduğunu görüyordum. Cefasını çok çekmiştim. Artık sefasının zamanıydı. Evet, Tekin hâlâ çok sertti, uzlaşılmazdı, kavgacıydı, duygularını bilmek imkânsızdı ama romantizm konusunda bilindik bütün aşk hikâyesi kahramanlarını sollamıştı. Benim kahramanımdı... Benim süper adamım... Öldürücü derecede yakışıklı, karizmatik ve çekici olması da cabasıydı! Aylin'e, bana o gece Tekin'i gösterdiği için istediği ne varsa alacaktım. Mutluluğumun mimarı biraz da oydu.

"Şimdi nereye gidiyoruz," diye sorarken Tekin bizi aracına yönlendirdi.

"Son bir işimiz kaldı."

"Ne? Yeni bir sürpriz mi? Gerçekten fazlasını kaldıramam."

"Dayan, sevgilim."

Ah! Sen bana böyle bakmaya devam edersen nasıl dayanabilirim?

Tekin'e başımı sallayıp gülümsedim. Beni nereye götürürse giderdim. İsterse güneşin tam kalbine, isterse kutupların en soğuk yerine...

Seni Seviyorum... Seni Seviyorum... Seni Seviyorum...

Sonsuza kadar okuyabilirdim. Kalbim heyecan içinde çarpıyor, dizlerim titriyor, nefesim kesiliyordu. Dönüp Tekin'e bakarsam heyecandan ve aşırı aşk komasına girip ölebileceğimden korkuyordum. Sergiyi sağ salim bitirmek isteyerek yanda bir çerçeve daha görünce ona yöneldim. Aynısı yazıyordu ama biraz daha değişik bir şekilde.

Seni Seviyorum, Rüya Soyönder.

Bir diğer çerçeve...

Seni Seviyorum, Çalı Kafa.

Hem kahkaha atıp hem hıçkırdım... Kalbimde bir karnaval kurulurken çerçevelerin sonundaki şövaleyi gördüm. Koşarcasına oraya ulaştım. Bu benim yaptığım resimdi. Bahçede, Tekin'in elinden tutup sabote ettiği, Beste'nin avucunu bastırdığı o resim... Ailemizden izler taşıyan ve depoya gitmediği için yangından kurtulan resim... Her şey olduğu gibiydi... Altında ise yine bir not vardı.

Bana bu muhteşem aileyi veren kadın... Seni, uğruna ölebilecek kadar çok seviyorum. Ama ben seninle yaşamayı seçtim. Sonsuza kadar... Kızımın annesi, benim kadınım, her şeyim... Seni Seviyorum...

İşte o an, beni tutan halat koptu. Hızla Tekin'e döndüm. Bir adım uzağımda duruyordu. Siyah gözleri bana bakıyor, sanki ruhuma bile aşkını kazıyordu.

"Gerçekten seviyorsun beni," diye fısıldadım. Bir aptal gibiydim.

"Her şeyden çok!" dedi muhteşem ifadesiyle. Öylesine yakışıklıydı ki...

Gözyaşlarıma engel olamasam da gülümseyebildim. Tekin başını eğip muzip bir ifade takındı. "Tam bu noktada kollarıma atlaman gerekiyordu."

Kahkahayla kollarına atladım. Kızımızı tutan kolunu biraz geriye çekip bana sol tarafında yer açtı. Kendimi oraya savurup, yüzümü kalbinin hizasına koydum. Ellerimle hem Beste'ye hem Tekin'e sarılırken, sesi kulağıma ilişti. Ağır, kalın, çekici sesi... "Seni seviyorum," dedi öyle sakin, öyle duru.

Kafamı kaldırdım. Gözlerinde dile gelmeyi bekleyen bir sürü cümle vardı sanki. Neyse ki eskiden yaptığı gibi bunları kendine saklamadı. "Her şeye sahip olduğumu sanırdım. Her şeyi başardığımı, her şeyi kazandığımı... Oysa hiçbir şeye sahip olmadığımı sana sahip olunca anladım. Sana sahip olunca, işte o zaman gerçekten kazandığımı fark ettim. Ünlü bir düşünürün dediği gibi, çünkü *daima aşk kazanır.*"

Ah, bu düşünür bendim! Benimle eğlenen ama her hali muhteşem bir çekicilik taşıyan adama bakarken, bir yandan gülümseyip bir yandan ağladım. "Sonunda bana yenilmene, aşkıma karşı kaybetmene de çok seviniyorum. Söylemekten hiç bıkmayacağım... Seni seviyorum, Tekin Soyönder!"

Tekin siyah gözlerindeki o anlamlı bakışları bana kenetlerken "Beni neden seviyorsun?" diye sordu birdenbire. Tek kaşını kaldırmış, gerçekten merak etmiş bir tavırla duruyordu.

Hafifçe gözlerimi kıstım. "Neden sevmeyeyim ki?"

Verdiğim cevap onu gülümsetti. "Tüm nedenleri saymamı ister misin? Sabaha kadar sürebilir."

Sırıtıp yeniden ona sokuldum. "İstersen kıyamete kadar say. Seni sonsuza kadar sevme kararımı hiçbir şey değiştiremez. Sen bile yapamazsın!" Sağ elim kalbinin üstüne yerleşti. "Yine de bilmek istersin diye söylüyorum... Seni seviyorum, çünkü göstermekte tam bir facia olsan da kalbin sevgi dolu ve sevince bunun hakkını veriyorsun. Bizim için her şeyi yapabileceğini biliyorum ve bu beni güvende tutuyor. Üstelik inkâr edersem büyük bir günah işleyeceğim bir yakışıklılığın var. Çok karizmatik bir adamsın ve yasak bir meyve kadar çekicisin." Tekin'in hafif gülüşü o sert göğsünü hareketlendirdi. "Peki, sen neden beni seviyorsun?" diye sordum karşılık olarak.

Ömrümü vermeye hazır olduğum adam gözlerini gözlerimden çekmedi. Hafif gülüşü silindi ve ciddiyet gelip o görkemli ifadesine yerleşti. "Seni seviyorum, çünkü benim gibi bir adamın bile kalbimin sevgi dolu olduğunu düşünecek kadar mükemmel birisin. Bu dünyada görüp görebileceğim en masum, en iyi şeysin. Ayrıca bir hayli güzel olduğunu söylemem gerek. Özellikle o saçların..." Eğildi ve sanki Beste, söyleyeceği

Öğretmenin gözdesi çalışkan, masum öğrenci havalarında... Ama içinde bir cadı saklıyor!

Üçüncü resmim biraz daha büyümüş halimdi. Ödev yaparken masada uyuya kalmıştım. Annem bu fotoğrafın hikâyesini bana anlatmıştı. Babam beni uzun uzun incelerken gözleri dolmuş, sonra dayanamayıp fotoğrafımı çekmişti. Babam hiçbir zaman benim için ağladığını itiraf etmezdi ama ben şimdi onun için, annem için ve bana hayatının en güzel sergisini açan sevdiğim adam için ağlıyordum.

Kızımın tembellik huyunu kimden aldığı belli... Annesi tam bir uykucu!

Dördüncü fotoğraf lise sondandı. Kıvırcık saçlarımı kısacık kesip tam bir çalı kafa gibi göründüğüm dönemdi. Annemin bana babamdan gizli aldığı hafif topuklu kırmızı ayakkabılarımı giymiştim ve üzerimde doksanların modası olan facia bir elbise vardı.

Rüküş olmak onun kanında var... Yine de öylesine güzel ki...

Ah, başımın belası kocam! Bir yandan gülümseyip bir yandan ağlarken, diğer fotoğrafları da tek tek inceledim. Bu benim en özel anılarımın sergisiydi. Hamileliğimden sonra babamın bu fotoğrafları yaktığını düşünmüştüm ama hepsi sapasağlamdı. Aylin'in bir yolunu bulup bunları aşırdığını anlamak güç değildi. Hepsi de orijinal boyutlarından daha büyük ve kaliteli bir şekilde basılmıştı. Ortaokulda kaldığım ilk ders, babamın kadraja giren çatık kaşları, üstün başarı gösterdiğim mantı açışlarım, annemle kocaman gülücüklerimiz, pop müzik sanatçısı gibi saç fırçasıyla şarkı söylemelerim, annemin kıyafetlerini giymiş hallerim, ergenlik buhranları zamanlarım, başarı dolu mezuniyetlerim, üniversitedeki ilk günüm, arkadaşlarla çekildiğimiz güzel kareler, vizeler için sabahlarken, işletme okumaktan nefret ettiğim ve bu nefretin yansımasını taşıyan somurtkan yüzüm, Aylin'le Uludağ tatilimiz, karda yuvarlanışımız, Aylin'in bana makyaj yapma çalışmaları... Hayatım boyunca çekildiğim en özel kareler, bütün o günleri bana hatırlatan gerçekliğiyle karşımdaydı. Üstelik hepsinin üstünde tarihler, altında ise sevdiğim adamdan notlar vardı. Her resmi sevinçle, gözyaşlarıyla

karşılarken, bir resim beni tam anlamıyla hıçkırığa boğdu. Herkesten gizli çekildiğim altı aylık şiş karnım... Tekin bunu nereden bulmuştu? Ah, bu adamın ortaya çıkaramayacağı hiçbir şey yoktu. Ve sonra Beste'yi doğurduğum zaman... Üzerimde yeşil hastane kıyafetiyle, kazımı elime verdikleri ve buruş buruş minik bir kuş yavrusuna benzeyen meleğimi ilk gördüğüm an... Ağzını kocaman açmış ağlarken, ben de ona bakıp ağlıyordum.

Tanışmak için biraz daha bekleyeceğim kızım doğarken... Annesi mi daha güzel, kızım mı? Karar vermek zor...

Tekin'in notuyla yeniden hıçkırdım. Dönüp ona baktığımda onun da benim gibi duygusal olduğunu anladım ama bunu göstermeyecek kadar kibirli olduğundan bana sadece içten bir şekilde gülümsedi. Kendimi tutamayıp ona sokuldum. Kızımı öperken Tekin de benim saçlarımdan öptü.

"Teşekkür ederim," dedim zar zor.

"Devam et," diye fısıldadı kulağıma.

Başımı sallayıp fotoğraflara devam ettim. Beste doğmadan önce ucuz bir fotoğraf makinesi almış, sürekli fotoğraf çekmiş ama hiçbir zaman o fotoğrafları bastıramamıştım. Şimdi birçoğunu karşımda görüyordum. Tekin, kilere koyduğum eşyalar arasından makineyi bulup, fotoğrafları çıkarmış olmalıydı. Uğur böceğimin ilk emeklemeleri, ilk adımları, ilk ortalığı darmadağın etmeleri, birlikte çekildiğimiz kareler... Neredeyse yüze yakın fotoğrafı tek tek inceledim. Sona yaklaştıkça gözyaşlarım çoğalmıştı. Son kare ise dün gece çekilmişti. Ben uyurken... Kıvırcık buklelerim yastığı kaplarken. Sadece yüzüm ve omuzlarım görünüyordu. Tekin'in bu fotoğrafı ne zaman bastırdığını bile bilmiyordum.

Fotoğrafıma bakmam bitince altındaki notu okudum.

Dünyanın en muhteşem uyuyan güzeli sensin, sevgilim... Ve ben...

Cümlenin devamı için diğer çerçeveye geçtim. Fotoğrafsız çerçevede tek bir cümle yazıyordu.

Seni Seviyorum.

Ellerimi kalbimin üstüne kapatırken, durmadan akan gözyaşlarımı bile silemedim. O cümleye takılı kaldım...

versiyonu olan sarı bir elbise giydirdim ve saçlarına papatyalı bir saç bandı taktım. Tekin de yine her zamanki gibi siyah takımıyla çıkacaktı. Bu defa kravatsızdı. Bizi aracına bindirip yola çıktığında bile tek kelime etmedi.

"Sanırım bir hafta sonu tatili," dedim ipucu almaya çalışarak.

Hafifçe dönüp sırıttı.

"Yanıt vermeyecek misin?" diye direttim.

Tekin sadece başını sallarken oflaya puflaya kollarımı göğsümde buluşturdum. Kızım arkada bebek koltuğunda dışarıyı izliyordu. Babasının sürprizini de annesinin merakını da takmış gibi yoktu.

Bir müddet daha gittikten sonra araba tanıdık caddelere, sokaklara girdi. Hatta anılarımda bariz bir yer edinen o binaya yaklaştığımızı fark ederken iyice şaşırmıştım. Herhalde o binanın önünden falan geçecektik. Evet, önünden geçtik ama devam etmedik. Araba tam da orada durdu. Modern House Galeri'nin önünde.

Şaşkınlıktan kocaman açılan gözlerimle Tekin'e döndüm. "Burada ne işimiz var?" Resimlerimin kurtarılmasına imkân yoktu ve söz konusu resimlerim değilse, neydi?

"Hadi gel," diyen Tekin bana göz kırparak arabasından indi. Ben ise o kadar şaşkındım ki kemerimi çıkarmam, kapıyı açmam ve arabadan inmem dakikaları buldu.

Sevdiğim adam kızımızı da minik hapishanesinden çıkarıp kucağına alırken ben hâlâ kendime gelmemiştim. Tekin elimden tutup beni binaya yöneltince dikkatimi oraya verdim. Beni sevdiğim bir ressamın sergisine getirmiş olmalıydı. Hayal gücüm başka bir açıklama bulamıyordu.

Soyönder ailesi olarak galeriye girerken iki görevli bizi karşıladı. Yaşlı olanını, daha önce buraya geldiğimde görmüştüm. Hani Tekin, Egemen'in burnunu kırıp beni de kaçırdığı zaman. Bu anıların mahcubiyetiyle onlara gülümserken Tekin de nezaket kurallarını olabildiğine uyguladı. Bu fazla centilmen tavrı bende şüpheler doğuruyordu. Sergi salonunu işaret eden yöne döndüğümüz an, içimi aniden kaplayan bir heyecanla her şeyi unuttum. Galeride bizden başka kimsenin olmaması, sergimin sadece bana özel olması içimdeki ateşi harlıyordu. Nihayet sergi kapısına geldiğimizde Tekin, "İşte yolculuğumuzun sonu," dedi.

"Kimin sergisi var?"

"Senin," diye fısıldadı sevdiğim adam ve alnımda öperken beni içeriye yönlendirdi.

Konuşamayacak bir halde içeriye girdiğimde ilk önce müzik ruhumu doldurdu. Çok sevdiğim ve sergimde çalınmasını istediğim ünlü piyanist Ludovico Einaudi'nin *In Un'altra Vita* eseri kulağıma, ruhuma, her hücreme anbean işliyordu. Arkamı dönüp şaşkınca Tekin'e baktım. "Ne oluyor, aşkım?"

"Soru sorma... Sadece sergini gez!"

Dediğini yapmak istiyordum. Titreyen adımlarımla salona girdim.

"Sağdan," diyen Tekin'in sesiyle sağa yöneldim. Birkaç adım sonra duvardaki çerçeveyi gördüm. Çerçevenin içinde bir fotoğraf vardı. Bir bebekti. Kızdı... Kırmızı puantiyeleri olan beyaz bir elbise giymişti. Elbisenin ucunu tutmuş, minik elleriyle kaldırıp ağzına koymuştu. Tıpkı Beste gibi... Ama bu bebek Beste değildi. Onun annesiydi! Bendim... Aile albümünden alınan fotoğrafın daha büyük boyutlardaki yeni halini görmenin müthiş heyecanıyla Tekin'e döndüm. Birkaç adım geride duran sevdiğim adam bana gülümsedi. Kızım da tıpkı benim yaptığım gibi yine elbisesinin eteklerini elleri arasında tutmuş tülleriyle oynuyordu. Gözlerimin dolduğunu hissederken fotoğrafa yeniden döndüm. Altında fotoğrafın açıklamasını anımsatan bir not vardı.

Ve benim kara talihim böyle başladı. Karım Rüya Gören doğmuştu...

Kahkaha attım ve gözlerimdeki yaşlar yanaklarımdan indi. Fotoğraf benimdi ama altındaki not Tekin'e aitti. *Ah, benim sevgili Bay Çevrimdışım...*

İkinci fotoğrafa yöneldim. İlkokula başlıyordum. Kıvır kıvır saçlarımı annem iki yandan örmüştü. Ön dişlerim yoktu ve bu rezil halime rağmen kocaman gülümsemiştim. Kolumda sulık, sırtımda favori pembe çantam vardı. Altındaki notla yeni bir kahkaha attım.

Dişlerini gösteren kocaman bir gülüşle bize kendi dilinde "Bunaydın" dedi. Sonra benim üzerime tırmanıp babasının dövmesine uzandı. Minicik parmakları karmaşık şekillerin üzerinde dolanırken gözleri kocaman açılmıştı. Babası kızının şaşkınlığıyla arkasından sesiyle gülümsedi. Sıcacık nefesi enseni gıdıklarken, "Bunun adı dövme, meleğim," dedi.

"Dövme," diyen kızım babasına hâlâ büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu. Sonra aniden ağzını oraya dayayıp minicik dişlerini babasının koluna geçirmeye çalıştı.

Kahkaha atarak "Bu gerçekten acıtır," dedim.

Tekin sırıttı. "Ben ne kurşunlardan kurtuldum, küçük dişlerden mi korkacağım?" diyerek meydan okudu.

"Peki," dediğim an Beste babasının kolunu kemirmeye başlamıştı. Kahkahamı tutmaya çalışıp, sevdiğim adamın yüzüne odaklandım. Bir acı belirtisi yoktu! Şimdilik... Birkaç saniye sonra dirayeti nihayet bitip tükendi. "Hey! Lanet olsun!" diyerek kaşlarını çatsa da kızını kendinden sökmedi.

"Söylemiştim!"

"Evde bir canavar beslediğimizi bilmiyordum."

Ah evet, küçük kızımız tam bir canavardı ama babası da ozur bir savaşıydı. Beste bıkana kadar Tekin kolunu çekmedi ve sonunda kızımız ısırma eylemini sonlandırınca rahat bir nefes aldı. Isırdığı yerde beliren sevimli, küçücük diş izlerine bakıp "Bu dövmeyi daha çok sevdim," dedi.

"İstersen sabah akşam birer doz almanı sağlayabilirim."

"Beni kızımın dişleriyle korkutamazsın, çalı kafa! Daha etkili silahlar bulmalısın."

Yavaşça ona doğru dönüp kolundaki ısırık izini öptüm. Kendimi hemen çekmedim ve nefesim Tekin'in tenine işlerken, "İkimiz baş başa kaldığımızda hatırlat da, en etkili silahımı kullanayım," diye fısıldadım.

Tekin gözlerini öldürücü bir tavırla kıstı. "Beni o silahınla her şekilde öldürebilirsin, sevgilim."

Ah! Güneşe maruz kalan zavallı bir kardan adam gibi eridim. Tekin'le bakışmamızın asırlar süreceğini anladığımda gözlerimi ve dudaklarımı ondan ayırıp, üzerimdeki gömleğin

düğmelerini çaresizce açmaya çalışan kızımı kollarıma aldım. Düğmelerimi çözerken Beste çoktan ağzını sonuna kadar açmıştı.

Ben Beste'yi doyururken, Tekin kolunu başımın altından çekti. Anlayamadığım bir şeyler homurdandıktan sonra benini de benden çekti. "Burada durup seni izlemeyeceğim, çalı kafa!" dedi sertçe.

Hızla yataktan çıkarken eliyle sakallarını ovuşturdu. Üzerinde sadece lacivert bir eşofman altı vardı. Üstü çıplaktı. Sabah keyfimin tadını çıkararak onu seyrettim.

"Niye kızıyorsun şimdi bana?"

Parmağını bana uzattı ve kızgın sesiyle derdini söyledi. "Çünkü istediğin her an oranı buranı açamazsın!"

"Kızımı besliyorum!"

"Benim yanımda yapmak zorunda mısın?"

"Sen görmezdin bile."

"Görmemem mümkün mü?"

"Ah! Hem röntgencilik yapacaksın, hem de bana çatacaksın!"

"Beste'yi uyuttuğunda sana çatmayı göstereceğim!"

Ürperdim ve dudağımı ısırırken gülümsedim. "Ne yazık ki yeni uyandı."

Tekin yine kendi kendine homurdandı ve telefonunu kontrol ettikten sonra banyoya gitti. Onun arkasından bakarken gülümsememe engel olamadım. Ah, benim Jüpiterlim! Her sabah bir aksiyon yaşanmasını istiyorsa daha çok beklerdi. Küçük cadımız herkesten önce uyanmak konusunda bir uzmandı. Tekin Soyönder bazı aktiviteleri gün ışığında yapmayı unutmalıydı...

İnsanlar genelde hafta sonu iş konusunda rahat olurken, benim kocamın işi tam da hafta sonları yoğunluk gerektiren bir şeydi. Bütün toplantılar, önemli geceler, iş konferansları hafta sonu oluyordu ve onun oteli de jet sosyetenin gözde mekânıydı. Bugün pırlanta sektörünün önemli bir toplantısı olmasına rağmen Tekin oteline gitmeyeceğini söyledi. Bizi başka bir yere götürecekti ama ne kadar ısrar edersem edeyim nereye gideceğimizi söylemedi. Merakıma yenilsem de ısrar etmedim. Üzerime rahat, sarı bir elbise geçirip, kızıma da benimkinin tüllü

her sabah burnunu büküerek yatak odamıza giriyor ve yanıma gelip, onu orada bıraktığımız için bana somurtuyordu.

Bu sabah onun burnundan dürtüp ben uyandıracaktım. Gülümseyerek beşiğine yönelmiştim ki, kalbim korkuyla sıkıştı. Beşik boştu ve kızım... Kızım içinde yoktu. Öylesine büyük bir panikle sarsıldım ki, duvara tutunmak zorunda kaldım. Başına bir kaza gelmiş olabileceğini düşünmek ölümden beterdi. Kendime geldiğimde koşarak odadan çıktım ve merdivenleri indim. Salona, mutfağa, bahçeye bile baktım! Yoktu. Hiçbir yerde yoktu! Kalbim gümbür gümbür atarken koşarak yeniden yukarıya çıktım ve hızlıca yatak odasına girdim. Kocamı uyandırmalıydım!

Pencere tarafına yönelip Tekin'i gördüğüm an suyup kaldım. Gördüğüm manzarayla dizlerim çözülünce yere oturdum. Kızım oradaydı! Babasının iri kollarının içinde... Tekin o kaslı kollarıyla kızını kucağında uyutmuş, onu adeta bir kafesin içine almıştı. Beste başını babasının kolunu yaslamış, kırmızı şişkin dudakları aralanmış, oradan ağzının suyu Tekin'in koluna akarken derin bir uykuya gömülmüştü. Gözlerim bu manzarayla doldu ve mutluluktan ağlamaya başladım. Tekin bu sırada gözlerini açtı. O simsiyah, güzelim gözleri açılır açılmaz karşısında beni buldu. Kaşları hızla çatılırken uykulu sesiyle "Sen orada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sizi izliyorum," dedim gözyaşları içinde. "O kadar güzelsiniz ki..."

Hafifçe sırıttı. Duygusallığımın sebebini anlamıştı.

"Beste buraya ne zaman geldi?"

"Gelmedi. Ben getirdim," dedi sevdiğim adam.

"Ne, nasıl, neden?"

"Hatırlarsan gece epey yorulunca hemen sızıp kalmıştın."

Ah, nasıl hatırlamazdım ki! "Anlaşılan sen sızıp kalmadın."

"Kızımı özlemiştim ve odasına girdim. Beşiğinin tepesinde durduğumda geldiğimi anlamış gibi gözleri açıldı."

"Ne uyanıktır o!"

Tekin bana katıldığını gösteren enfes bir gülüş attı. "Uyanınca onu buraya getirdim. Beraber oyun oynadık ve sonra uykusu geldi."

"Tüm bunlar olurken ben öylece yatıyordum yani!"

"Tam bir sarhoş gibiydin."

"Sarhoştum da... Aşkınla."

Tekin sözlerime derin bir bakışla karşılık verdi. Sonra konunu kaldırdı ve "Gelmek ister misin?" diye sordu. Ah, beni kesinlikle özlemişti.

Reddedemeyeceğim bu teklifle hızla ayağa kalktım. Tekin, Beste'yi biraz ileriye kaydırdı. Kızım bu hamleyle babasına kıçını dönüp minik ellerini çenesinin altına yasladı. Beste'yle Tekin arasındaki daracık boşluğa girdim. Tekin açıktaki eliyle kalçama dokunup bir yandan beni okşarken, diğer yandan kendime çekti. Kafamı sevdiğim adamın koluna yaslayıp sırtımı göğsüne gömerken, önümde duran kızımı da iyice kendime çektim. Benim başım Tekin'in, Beste'nin başı da benim kolumun üstündeydi. Arkamda sevdiğim adam vardı ve diğer kolunu üzerime atmıştı. Elbette bu pozisyonda rahat durmayacağını bilmeliydim. Saçlarımı omzumdan itip tenimi açığa çıkarırken dudakları oraya sokuldu. Geniş gömleğinin yakasını sırtıma kadar açtı ve sakalları tenimi gıdıklarken öpücükleriyle kıkırdadım. Bir yandan elini de aşağıya kaydırdı. Ben onu ittikçe hamleleri daha da sıkılaşıyordu.

"Beste uyanacak!" dedim kafamı hafifçe çevirip.

"Onu uyandırmadan bu işi halletmenin bir yolunu bulmalıyız!"

"Sessiz Sevişme Tekniklerini öğrenmeliyiz."

"Bence bunu hemen şimdi deneyebiliriz."

Tekin ilk dersini göstermeye çalışırken, kızımın dersi baltalayacağını bilmesini gerekiyordu. Beste birkaç saniye sonra homurdanıp tombik kollarını kafasının üstünden gerip kıpırdandı. Onun saçlarını okşarken "Anneciğim," diye fısıldayıp çıplak kolunu öptüm.

Yavaşça kalkıp yatakta oturdu. Minik ağzını sonuna kadar açıp genişçe esnerken, gözleri önce beni, ardından babasını buldu.

Final

Düşlerimin gerçekleştiği bir sabaha uyanmak ne güzelmiş... O kâbus dolu günlerin üstünden birkaç gün geçmiş ve nihayet etkileri yavaşça silinmeye başlamıştı. Tekin'e hâlâ kırgındım ama bana hayatın bütün güzelliklerini göstermedeki yeteneği sayesinde bunun çok uzun sürmeyeceğini biliyordum. Tuhaf bir başlangıç yaptığım bu adamla şimdi evli, mutlu ve çocukluyduk. Âşıktım ona, her zerremle, beş duyumla, aldığım, alacağım bütün nefeslerle... Ömrümün sonuna kadar ona âşık kalacaktım. Pencere tarafına döndüğü için sırtını gördüğüm adama bakarken, içimdeki aşkın boyutuna ben bile şaşırıyordum. Aramızda iki santim bile yoktu ama ben onun pürüzsüz, geniş, çıplak sırtına bakarken bile onu deli gibi özlüyordum. Ah, çok özlediğim başka biri daha vardı. Minik uğur böceği kızım! Tekin'in yerdeki beyaz gömleğini giyip, ayak parmaklarımın üzerinde sessizce odamızdan çıktım. Kızım her an uyanabilirdi ve birlikte aşağıya inip babamıza kahvaltı hazırlama planını hayata geçirebilirdim. Sessiz adımlarımla nihayet odaya girdim. Birkaç güne kadar bu oda muhteşem bir bebek odasına dönecekti. Tadilat bitene kadar Beste bizim yanımızda uyuyacaktı ve bundan hoşnut olacağını biliyordum. Çünkü neredeyse

"Bapba!" diyen Beste babasının açık kollarına hızla atıldı. Mavi gözleri dolu dolu olmuş, minik kızarık dudakları bükülmüştü. Tekin onu iri elleriyle sarıp alnından öptü. Koluna aldırmadan kızıyla ilgilendi. O kadar güzellerdi ki... Tekin'in sağlam koluna başımı yaslayıp ağlamaya devam ettim. Kocam yaralı koluna kızını aldı. Diğer koluyla beni sardı. Bizi o şekilde eve doğru götürürken Sezin arkamızdan "Bir şey değil!" diye bağırdı.

Tekin keyifle kardeşine döndü. "Defol, Sezin!"

"Görürsün sen, abiciğim. En yakın zamanda ben de sana bir yeğen getireceğim."

"Seni öldürürüm!" dedi Tekin sert sert bakıp.

Sezin ona dil çıkarınca Tekin de gülümsedi ve Beste'yle birlikte içeriye yöneldi. Ben henüz içeriye girmeyecektim. Sezin'e koştum ve onunla sımsıkı sarıldık. "Gelsene içeri," dedim.

"Yarın karşı tarafta çekimim var. Sabah gidemem," diyen Sezin muzipçe sırıttı. "Hem, son derece hızlı bir şoför bulmuşken gideyim."

O sırada aracın ön kapısının oralarda homurdanan Serdar'ı gördüm. "Ben senin şoförün değilim, küçük hanım!" diye bağırdı.

Sezin gülümsedi ve beni öpüp arabaya koştu. Hepimizin, tatlı, küçük kız kardeşiydi Sezin. Serdar'a her şey için yeniden teşekkür ettim. Araba hareket ederken ben de eve koştum.

Kızım babasının kucağında oturmuş, onun saatiyle oynuyordu. Ayakta dikilip onları izledim. Tekin kızına gülümsüyordu. Ah, bu adam gülümseyince sanki benim içimde de koca bir ordu gülümsüyordu. "Oyun oynadın mı, meleğim?"

Beste labaluba dilinden bir kelime söyledi. İkimiz de ne dediğini anlamadık.

"Sezin'i seviyor musun, kızım?"

"Sefiyoy," dedi minik meleğim.

"Büyüyünce erkeklerden uzak duracaksın, değil mi?"

Beste kafasını kaldırıp babasına sırıttı. "Hayıy."

Küçük bir aşüfte olacağı şimdiden açıktı ama bu hali beni kahkahalara boğarken, babasını Everest'in zirvesi kadar buza

çevirdi. "Sana öğreteceğim, küçük baş belası. Benim dışımdaki bütün erkeklerden nefret edeceksin. Tamam mı?"

Kızımız bu defa "Dammam," dedi.

İki yetişkin gibi sohbet ederlerken, öylece durup onların konuşmalarını dinledim. O an, beni bundan daha fazla mutlu edebilecek hiçbir şey yoktu. Tekin kızına erkeklere dair caydırıcı sözler söyledikten sonra bana baktı. "Buraya gel," dedi ikna edici sesi, delici bakışlarıyla. Koşarak yanlarına oturdum. Kaslı, dövmeli kolunu bana sararken, kızını da göğsüne yatırdı. Beste, babasının bir tır damperi kadar geniş göğsüne rahatça uzanıp, başını boynunun altına yaslamadan önce bana döndü. İkimiz de sevdiğimiz adamın göğsüne huzurla sokulmuştuk. Bir an sonra kızım, emziği olmadığı için başparmağını ağzına sokup bir güzel emmeye başladı. Tekin kızımızın sırtını okşarken ben de saçlarını okşadım. Ellerimiz bir yerde temas etti. Tekin elimi tuttu ve dudaklarına götürüp öptü. Gözlerimden binlerce aşk kelimesi geçerken kafamı kaldırıp ona gülümsedim. Ah! Her an *seni seviyorum* diyecek gibi bakıyordu ama bilin bakalım ne oldu? Demedi! Alçak adam! Üçümüz huzur içinde birbirimize sokulduk. Mükemmel aile değildik de neydik?

bir pantolon giyerek, aşağıya inip kızımı beklemeye başladım. Birkaç dakika sonra Tekin de geldi. Kanepede yanıma oturdu. Bir an sonra kolunu kaldırıp, "Buraya gel," dedi.

Bu defa ona sokulmayacaktım. Olağanüstü hal bitmişti ve herkes sapasağlamdı.

Tekin homurdanıp bedenimi tümüyle kendine çekti. Yaralı koluna rağmen nasıl bu kadar güçlü olabiliyordu? Mecburen sokuldum. Bana kalsa yaklaşmazdım bile! Elbette! Tabii ki!

Saçlarımdan öperken derin bir nefes aldı. Başımı kaldırıp ona baktım. O klasik ifadesi yine yüzündeydi. Kaşları çatık, ifadesi bir hayli gergindi. "Bunları yapan Ebru'ymuş," dedi bir anda. "İkili oynuyormuş. Sanırım ben onu gönderdikten sonra o tarafa geçti. Evi de dinliyormuş. Böceği sinir krizi geçirdiği gece bırakmış olmalı."

"Biliyordum ve sana söylemiştim!" dedim kendimi tutamayarak. "Hâlbuki bana da melek gibi davranmıştı. Aşüfte!"

"Sanırım..." diyen Tekin bir an duraklayıp bana baktı. Nasıl söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. "Galeriyi yakan da oymuş."

Gözlerim kocaman açıldı. İşte bu gerçekten şaşırtıcıydı. Resimlerimden ne istemişti? Sanat düşmanı yosma!

"Galerinin kameralarında iki dakikalık bir zaman kaybı varmış. Serdar o iki dakikanın kesildiğini anlamış. Civardaki bir otoparkın kamerasında Ebru'yu görmüş."

"Ben de bunun için senden özür dilerim!" derken Tekin'e utanç içinde baktım. Resimlerim için üzülmeyi çoktan bırakmıştım.

Başını ağır ağır salladı. Bu onun *önemli değil* deme şekliydi.

"Peki, o kadın şimdi nerede?" diye sordum.

"Kamboçya'ya giden bir uçakta."

"Ne?"

"Onu ülkeden gönderttim. Bir daha asla adım atamayacak!"

"Vay be!"

Tekin'e büyük bir hayranlıkla baktım. Ona olan sevgim kızgınlık, kırgınlık falan dinlemeden sürekli çoğalıyordu. Oysa o, hâlâ beni sevdiğini söylememişti. Seviyor gibiydi... Bunu hissediyordum ama dile dökmemesi kalbimi incitiyordu. Benim onu

sevdiğim kadar, onun da beni sevmesini istiyordum. Sanki söyleyecekmiş gibi bana baktı. Dudakları aralandı ama bir anda susup gülümsedi. Yakışıklı yüzü gülünce başımı döndürüyordu.

O an yine kendimi tutamadım. Ellerim tişörtünün üstünden göğsüne, tam kalbinin üzerine gitti. "Seni seviyorum, Bay Çevrimdışı," diye mırıldandım.

Alnımı öptü. Kirli sakallarının ve bıyıklarının tenime batışını bile seviyordum.

"Seni seviyorum, Jüpiterli!"

Homurdanıp şakağımı öptü.

"Seni seviyorum, Tekin Soyönder."

Gülümsedi ve eğilip dudağımı öptü.

Ben de ona karşılık verdim. Aramızdaki temas derinleşirken tekerlek seslerini duydum. Tekin kendini çekti. Gözlerimiz yakın mesafeden kesişti. Benim gözlerim kocaman açılmıştı. "Kızımız geldi," dedi sevdiğim adam.

Gözlerim hızla dolarken ayağa fırladım. Tekin elini bırakmama izin vermedi. Onunla birlikte bahçeye çıktığımızda araba da henüz durmuştu. Kapılar yavaşça açılırken önce Sezin indi. Sonra arabanın içine eğilip bir şey aldı. Yeniden göründüğünde kızım halasının kucağındaydı ve elindeki dişlikle oynuyordu.

"Meleğim!" diyerek ona koştum.

Kızım sesimi duyunca başını kaldırdı. "Anne, anne, anne," diyerek Sezin'in kucağında zıplamaya başladı. Sezin ona zorlukla hâkim olurken koşarak onlara ulaştım. Kızım hızlıca kucağıma atladı. Öyle ki dişliğini yere düşürüp minicik elleriyle boynuma sımsıkı sarıldı. Beni boğmak ister gibiydi. Sanırım bu kadar zaman onu bıraktığım için bunu yapmak istiyordu. Ama biliyordum ki, bu sarılışı korkudandı. Bıraktığı an yine giderim sanıyordu.

"Anneciğim... Kızım... Yavrum..."

İkimiz de ağlamaya başladık. Bir an sonra sırtımda iri bir el hissettim. Tekin'in dokunuşunu tanıyordum. Diğer eli kızının küçük, kıvırcık buklelerini okşuyordu.

"Kızım, meleğim benim," diyerek Beste'ye baktı. Sonra ellerini uzattı.

"Gülmemek için kendini tuttu."

Rahatlamış bir nefes bırakıp, koluna bir tane daha indirdim. Bu defa yaralı olmayan koluna... Tekin çapkın ve harika bir gülüş atarken beni çekip öptü. Sımsıcak, capcanlı bir öpücüktü. Gözlerime derinden bir bakış attığı an ifadesi ciddileşti. Söyleyeceği ya da yapacağı şeyin gerçek olduğunu anladım.

"İnsan ölürken hayatı film şeridi gibi gözünün önüne geliyormuş ya..." derken bir an durakladı. Gülümsedi sonra. "Benim gözümün önüne gelecek olan bütün görüntülerde sadece sen olacaksın. Hayatım senden ibaret, sevgilim. Ölürken de, yaşarken de, gördüğüm en güzel şey senin yüzün, en güzel anılar seninle yaşadıklarım olacak."

Gözlerim dolu dolu, ben de ona gülümsedim. Bu sözlerden sonra ona nasıl kızgın ve kırgın kalabilirdim? Yükselip öptüm onu.

"Tabii kızım senin pabucunu dama atmazsa," derken tek kaşını kaldırdı.

Beste ve babasının gelecekteki ilişkisini kıskanır gibi olsam da, sonuçta biz bir aileydik. Beste, anne ve babası için her zaman en çok sevilen kişi olacaktı. Bunu biliyordum.

Ölmediği ve ciddi şekilde yaralanmadığı için Tekin'e teşekkür ettim. Yavaşça yerinden kalkıp, yara almamış koluyla beni sardı. Ona sokuldum ve yaşadığı için şükrettim. Gerçekten ona bir şey olsaydı sanırım dayanamazdım.

Açıklık alana ulaştığımızda polis kalan adamları kelepçeleyip götürüyordu. İçlerinden üniformasız biri yanımıza geldi. İsmi Ayhan'mış. Baş komisermiş. Bize sağlık durumumuzu sordu. Tekin yarası için önemsiz dedi. Komiser müsait bir zamanda ifade vermemiz için bizi karakola davet etti. Tekin adamla konuşmak için birkaç adım öteye gitti. Onlar konuşurken, ben de Serdar'a kızdım. Fakat Serdar'ın umurunda bile değildi. "İyi rol kestim ama değil mi?" diye sordu bir de utanmadan.

Kızgınca başımı salladım. "Hı hı! Sezin'e söyleyelim de seni mafyalı dizilere alsınlar!"

Serdar omuz silkti. "Ancak başrol olursam!"

Gülümsemekten kendimi alamadım. Aklımı kurcalayan bir konu daha vardı ve hazır Tekin yokken Serdar'a sormak istedim. "Uluhan nerede?"

"Yarın polise teslim edilecek."

"Babası öldü mü sahiden?"

"Çatışmaya girmeyi o seçti."

"Peki, her şey bitti mi? Tekin intikamını aldı mı?"

"Hem de en iyi şekilde."

Serdar hafifçe gülümsedi. Bütün bunları ayarlayan, Tekin'i takip edip, bir saat sonra kaçırıldığımızı polise söyleyip, onlarla birlikte baskın yapan oydu. Hayatımı kurtarmıştı. Ona teşekkür ettim. Bu sırada Tekin de gelmişti. Serdar'ın omzuna elini koyup, "İyi iş çıkardın, kardeşim," dedi. "Ama son bir işin kaldı. Başkasına güvenemem."

Serdar "Tabii," dedi.

"Sezin ve annem dağ evinde. Kızım da onlarla. Gidip Beste'yi evime getir."

Serdar başını salladı. Benim ise gözlerim heyecanla açıldı. Kalbim gümbürderken Tekin heyecanımı görüp elimden tuttu. Hem ağlayıp, hem inliyordum. "Kızım, meleğim..."

Tekin alnımdan öpüp beni kendine çekti. "Az kaldı, sevgilim. Dayan!"

Onun sözleri bana güç veriyordu. Bu, kızımla aramızdaki en uzun ayrılıktı. O da şimdi ağlıyor olmalıydı.

Serdar bizi dışarıya çıkarmış, bineceğimiz arabayı göstermişti. Tekin kapıyı açıp oturmamı işaret ettiğinde, dediğini yaptım. Kapıyı kapattıktan sonra Serdar'la konuşmaya devam etti. Bir süre sonra konuşma bitince arabada yanıma oturdu. Ne konuştuklarını sormadım. Beraber hastaneye gittik. Tekin ayaküstü tedavi edildikten sonra da eve geçtik.

Kızım gelmeden önce duşa girmek istiyordum. Tekin de bu halde duşa giremeyeceği için ona yardımcı oldum. Onu soydum ve usulca yıkadım. Aslında o da beni yıkamış, birlikte duş almıştık. İçimde hâlâ bir parça kırgınlık olsa da, yaralandığı için bunu göstermedim. Ona siyah bir tişört giydirdim ve kalanı kendisi halletti. Ben de askılı bir tişört ve ince

Ağlarken inlemeye başladım. "Kötü bir şey var! Kötü bir şey oluyor!"

Tekin gözlerini kapattı. Allah'ım, çok güçsüzdü... Soluk ları boğuk ve acı doluydu. "Tekin, ne oluyor? Sana ne oluyor? Korkuyorum!"

"Rüya," diyen kocam bir kez daha öksürdü. Zorlukla nefes alıyordu. Benim üstüm bile lekeler içindeydi. Yüzünü kavradım ve onun her yerini okşadım. "Yapma! Hareket etme!" dedim ağlarken. Ağrı yaralananlara böyle derlerdi.

"Güzelim, ben sanırım... Durumum çok..." Tekin durdu ve gözlerini kapattı. Sanki son nefesini veriyordu. Ben de o an ölmek üzereydim. "Çok kötüyüm! Bana bir şey olursa..."

"Sana bir şey olmayacak! Konuşma böyle. Aşkım, yalvarırım dayan!"

Sevdiğim adam gözlerini bana dikti. "Beni affettiğini görmeden..." Allah'ın belası yeni bir öksürük daha geldi. "Ölmek istemiyorum!"

"Ölmeyeceksin! Saçmalamayı kes! Ölmene izin vermem. Tekin, yalvarırım dayan!"

Gözlerimden akan yaşlar yüzünden bakışım bulanıklaştı. O nefes almakta zorlandıkça ben de zorlanıyordum.

"Beni affettiğini söyle! Seni suçladığım için..."

"Affettim tabii ki! Nasıl affetmem? Ben sana âşığım. Seni seviyorum. Lanet olsun! Gözlerini aç, bana bak!"

Eli göğsünün üstünde duruyordu ve zar zor nefes alıyordu. Elini kavrayıp kendi göğsüme yapıştırdım. Siyah gözlerini açıp güçsüzce fısıldamaya başladı. "Bir kez daha söyle."

"Ah, seni seviyorum! Şimdi bana bak. Kızımız için dayan, ne olur! Sakın öleyim deme, yemin ederim seni kendi ellerimle öldürürüm! Ölme lütfen."

"Muhtemelen," derken gözlerini kıstı. Beni uzun uzun incelediği o an dudakları hafifçe kıvrıldı. "Muhtemelen koluma daki sıyrık beni öldürmez, güzelim!" dedi bir anda.

Söylediklerini anlamadım. Gözlerim kocaman açılırken ağzım bir çocuk gibi bükülmüştü. "Ne?" diye fısıldadım.

"Kurşun diyorum. Kolumu sıyırdı da..."

Gülüşü bir anda genişledi. Gözleri tamamen açıldı. Yüzüne yerleşen o piç kurusu ifadeyle şaşkına uğradım. Gözlerim hızla göğsüne indi. Ellerimle kurşun deliği aradım ama gömleği sapasağlamdı. Kolundaki kumaşta bir yırtılma vardı ve... ve... Allah kahretsin! Benimle dalga mı geçmişti?

Gözyaşlarım hâlâ akarken, kurşunun girmediği yere tüm gücümle bir darbe indirdim. "Yalancı köpek!"

Tekin acıdan mı bilmem yüzünü ekşitti. Kolunu kaldırıp asıl yarayı gösterdi. "İnan bana, yaram çok kötü!" Evet, kötü bir yaraydı ama sıyırmıştı neticede. Sıyırırken de her yerini kan içinde bırakmıştı.

"Seni adi yalancı! Ben burada acıdan ölürken, sen benimle dalga mı geçtin?"

Ellerini kaldırıp yüzümü kavradı. Başparmağı tenimi okşarken gözlerini bana dikmişti. "O kadar tatlıydın ki, gerçeği söyleyemedim."

"Acımla dalga geçtin! Senin için sinek ısırığı olan bir yarayla beni kandırdın!" Koluna bir darbe daha indirdim ama yaralı olduğunu unutmuştum. Acı içinde homurdanırken panikle dudağımı ısırdım.

"Beş santim daha içte olsaydı kalbimden vurulacaktım!" dedi. Hâlâ benimle dalga geçmeye cüret ediyordu.

"Sağından vurulmuşsun! Kalbin solunda!"

Tekin sırıttı. "Ne fark eder? Ölebilirdim!"

"Sen vurularak ölmeyecek kadar kibirlisin!"

"Doğru," derken beni kendine çekti. "Beni bir kurşun öldüremez ama sen öldürebilirsin."

"Öldüreceğim de!"

"Az önce beni affettin ama..."

"O, ölmek üzere olan bir adamın son dileğini yerine getirmekti."

"Demek kendini ölümüme hazırlamıştın! Cenazemde ne giyeceğini de düşündün mü?"

"Siyah bir takımım var. Onu giyerdim."

Tekin sert sert bana bakınca bir parça da olsa intikamını aldığını anladım. Başka bir detayla kaşlarım çatıldı. "Ama Serdar az önce konuşamayacak kadar kötüydü!"

gibiydi. İkisi de bir şeyler söyleyerek ayrıldılar ama her şey çok hızlıydı.

"Hemen çıkmamız lazım!"

Serdar bana selam verirken, Tekin de beni tutup göğsüne çekti. Sanki beni kanatlarının altına saklayan bir kartaldı. Onsuzsuz sarıldım. Serdar, Tekin'e bir silah uzattı. Sonra geldiğimiz koridora çıktık. Yavaş adımlarla ilerledik. Silah sesleri devam ediyordu.

"Polis de geldi mi?"

"Tabii ki, abi. Bu işi kökünden bitireceğiz!"

Serdar bunu der demez "Eğilin!" diye bağırıp ateş etti.

Tekin kafasından tutup beni eğerken, kolunu kaldırıp ateşlere karşılık verdi. Dizlerimin üzerine çöküp başımı ellerimin arasına alırken, korkuyla gözyaşlarım akmaya başladı.

Sesler durulunca "Teslim olun!" diye bağırdı birileri. Onlara ateşle karşılık verdiler. Tekin yeniden elimi tutup beni yürütmeye çalıştı. Çok yavaş ilerliyorduk ama her yerden silah sesleri geliyordu. Tırnaklarımla Tekin'e yapıştığım an, beni hızla bir duvarın yıkıntılarının arkasına itti. Ben savrulurken onun eğildiğini ve sol tarafa ateş ettiğini gördüm. Tepemden mermiler geçiyor, silah sesleri kulağımı tırmalıyor ve polislerin *teslim ol* çağrısı devam ediyordu. Bir mermi çok yakınımdan geçerken kafamı çevirip Tekin'e baktım. Benim birkaç metre arkamda duruyor ve yarıya kadar yıkılmış duvarın üstünden ateş ediyordu. Ona bakarken korkudan ölmek üzereydim ama beni asıl korkutan şeyi gördüğümde soluğum kesildi. Tekin'in beyaz gömleğinde kızıl bir leke vardı! Ağzım aralandı ama konuşamadım. Son nefesimi verir gibi derin bir nefes bıraktım.

Birinin omzuma dokunduğunu hissettim. "Sen burada kal, Rüya. Burası güvenli."

Serdar'a kafamı salladım ama ona bakamadım. Gözlerim hâlâ ateş eden kocamdaydı. O kızıl leke kalbimi durduracaktı.

Onun yanında olmak istiyordum. Yaptım da... Sürüne sürüne ona doğru giderken, Tekin bir anda yere çöktü. Başını duvara dayadı ve derin derin solukladı. Vurulmuştu. Hem de... Hem de göğsünden! Her yeri kan içindeydi. Kızıl lekeler beyaz

gömleğinin her yerindeydi ve bu görüntü bile tek başına beni öldürecekti.

Ona yaklaştığımı görünce, bütün öfkesiyle "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Gözyaşlarım oluk oluk akıyordu. Uzanıp beni kendine çektiği an harap bir halde inledim. "Sen... Sen vuruldun!"

Deli gibi ağlarken bir yandan ellerimi gömleğine sürmeye, yarasına bakmaya çalıştım. Silah sesleri aniden durunca bağırdım. Etrafta kimin olduğunu bilmeden... Bir deli gibi... Bir muhtaç gibi... "Ambulans çağırın! Ambulans!"

Serdar koşa koşa geldi. "İyi misin, abi?" Tekin başını salladı. Serdar "Bitti!" dedi. "Mümtaz da vurulmuş!"

"Ben yapacaktım o işi!" diyen Tekin tam anlamıyla köpürüyordu. Allah'ın belası! Kendi canını düşünmek varken... Ona inanamıyordum. Serdar'a bile inanamıyordum. Ben ölür gibi ağlarken onlar kötüler hakkında konuşuyordu.

"Bizden biri mi vurdu?"

"Polis kurşunu!"

"Bizden kayıp var mı?"

"Oğuzhan ağır yaralı. Ambulans geliyor."

Tekin sertçe homurdanırken onun şok geçirdiğinden emindim. Böyle haberler izlemiştim. Adam vuruluyordu ama hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalkıp hastaneye gitmeye çalışıyordu. Hiçbir acı hissetmiyordu ama iki dakika sonra yere yığılıyordu. Tekin de şu an böyle miydi?

"Serdar, Tekin vuruldu diyorum! Allah kahretsin, vuruldu!" diye bağırdım en sonunda.

Serdar hızla eğildi. Tekin başını duvara yaslayıp soluklanırken Serdar kaşlarını çattı. "Ama bu..."

Tekin bir anda acıyla öksürdü. Serdar devam etmeden önce Tekin'e baktı. İkisinin arasında sessiz bir anlaşma vardı. Sanki Tekin, durumun kötülüğünü bana söylemesini istiyordu. Öyle de oldu. Serdar sustu, eliyle ağzını ve çenesini kapattı. Kötü bir şey dönüyordu. Nefesim kesilirken Serdar ayağa kalktı. Başını berbat bir şey görmüş gibi sağa sola salladı. Acı dolu ifadesiyle arkasını dönerken boş boş yürüyordu.

"Ah, ne anne ama... *Babacımın annesi!* Kızıma güzel bir hayat veremedim."

"İkinize de o güzel hayatı ben vereceğim, sevgilim."

Bu sözler beni mutlu etse de, kızımı hatırlamak gözlerimin hızla dolmasına neden olmuştu. Yüzümü sevdiğim adamın boynuna gömüp, titreyen sesimle sordum. "Beste ağlıyor mudur, özlüyor mudur bizi?"

"Kızımıza kavuşacağız."

Tekin beni iyileştirirken, aynı zamanda kanattığı açılarımı da hatırlatıyordu. Birini affetsem, diğeriyle karşıma çıkıyordu. Bir başka hatasını hatırlarken, ona bütün öfkemle baktım. "Beni kızımla tehdit etme demiştim. Beste'yi göremeyeceğimi söylediğinde öleceğimden korktum. Çok kötüydü!"

"Özür dilerim, sevgilim," diyen Tekin'in sesi pişmanlık doluydu. "Kızını senden ayıramam. Hem zaten esirim olacağın için onu görmene izin verirdim."

"Küstah alçak!"

Göğsüne doğru bir yumruk indirdiğimde Tekin yalandan homurdandı.

"Kızıma götür beni."

"Götüreceğim."

"Nasıl olacak bu? Bir planın var mı?"

"Benim her zaman bir planım vardır, sevgilim."

Ona güveniyordum. Beni kandırmadığını ya da kendimi iyi hissetmem için bunları söylemediğini biliyordum. "Nedir planın?"

Kulağıma sokulurken "Dinlenme ihtimaline karşı," diye fısıldadı. Ona itaat ettim ama Tekin kulağım yerine dudaklarıma yaklaştı. Beni öptükten sonra, öpüşmeye devam ediyormuş gibi kulağıma gizlice mırıldandı."Adamlara söylediğim yerde Uluhan'ı bulmaya gittiler. Onlar yolu yarılamadan baskın yapılacak."

"Seni neden götürmediler? Neden benimle olmana izin verdiler?" diye fısıldadım.

"Muhtemelen dinleniyoruz. Uluhan hakkında seninle konuşup konuşmadığıma bakıyorlardır. Ya da..."

Sustu ve dudakları yanağıma derin bir nefes bıraktı. Bu nefesin verilme tarzından delice korkup "Ya da ne?" diye soedum.

"Uluhan'ı orada bulamayınca, içimizden birini diğerinin gözü önünde öldürmek için."

Öylesine şiddetle ürperdim ki, kendimi Tekin'e sımsıkı yasladım. Beni göğsünün olabilecek en derin yerine sakladı. Kulağıma durmadan "Korkma! Güven bana!" dese de korkmamayı başaramadım. Burada kilitli kaldıkça korkmaya devam edecektim. Hem bizim için, hem kızım için yaşadığım o endişe kalbimi acıtıyordu. Daha fazla konuşmadık. O beni usul usul okşadı. Bu defa yoğun bir şefkat hissettim. Ona güvendim, kahramanımın beni çıkarmasını beklerken gözlerimi kapattım.

Yaklaşık yarım saat sonra aniden bağrışmalar ve silah sesleri duydum. Tekin hızla ayağa kalkarken beni de kaldırdı. Kapının açılan kısmında duvara yaslanıp, beni de diğer tarafına çekti ve kolunu üstüme uzattı. "Kımıldama!" dedi fısıltıyla. Fırtına öncesi sessizlik bitmişti. Anlıyordum ama anlamak korkumu arttırıyordu. Tekin'in dediğini yapmaktan başka çarem olmadığı için duvara yapıştım. Kocam tetikte duruyordu. Silahı olmadığı için, giren olursa elleriyle dalacaktı. Elleriyle, bir sürü silahlı adamla mı kavga edecekti?

"Yapma!" diye inledim. "Bu güvenli değil!"

Bana dönüp bir kez daha "Korkma!" dedi. Benim bakışlarım bir idam mahkûmunun korkulu tedirginliğine sahipken, onunkiler savaşı kazanmış bir liderin havasındaydı. Henüz savaşa girmeden kazanacağından nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Tekin Soyönder böyle kibirli bir adamdı işte!

Dışarıdan gelen gürültüler ve silah sesleri artınca beni duvara biraz daha bastırdı. Elimle ağzımı kapatıp ağlamaklı gözlerle ona baktım. Bunu yaptığım an kapı süratle açıldı. Tekin'in atıldığını gördüm ama sonrasını göremedim. Boğuşma ve hırıltılar gelince kendimi duvardan çektim.

"Abi, dur, benim!" diye zorlukla seslendi biri.

Serdar'ı duyunca gözlerim kocaman açıldı. Tekin, Serdar'ın boynuna kolunu dolamış, ya boynunu kıracak ya da onu boğacak

fark ediyordum. Bunu bilmek beni aniden mutlu etse de "İlişmiyorum!" dedim surat asarak. "Neye inanacağımı bilmiyorum. Aramızda bir sürü sorun varken sana inanmak çok zor."

"Bence sevgilim, aramızdaki tek sorun temassızlık." Tekin bana küstah gülüşünden atarken elleri yine saçlarımı buldu. "Bana sarılırsan bu sorunu ortadan kaldırabiliriz."

Ellerini ittim. "Ben bir şarj kablosu değilim! Temassızlık orada olur."

"Eğer hemen bana temas etmezsen benim de şarjın bitebilir."

"Ah, harika olur! Böylece sesini duymam!" Sesini duymazsam kahrolacağımı söylemeyecek kadar kızgınca somurttum.

Tekin gülümsedi. Kızgınlığım umurunda değilmiş gibi bir kez daha gülümseyebilmişti. Sonra bana aldırmadı ve beni yine kendine çekti. Sarıldı bana... Sımsıkı... Bir koza gibi... Yaşamanı sağlayan sımsıcak bir koza gibi sarıldı. Bu defa karşı koyamadım. Doğrusu bunu yapmayı da istemiyordum. Sanki bir sürü düşmanın içinde değilmişiz gibi benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyor, bana sarılınca müthiş bir güvenle kuşatılıyordum.

"Beni nasıl buldun?"

"Şu telefonundaki uygulamayı hatırlıyor musun? Annene gittiğinde de seni bulmuştum."

"Ah, evet!"

Arabaya bindiğimde çantamın kolumda olduğunu hatırlıyordum. Şimdi neredeydi bilmiyordum ama binanın içinde olduğu belliydi. Telefonum da hâlâ çantamdaydı. Her neyse! Sebepler ve sonuçlar umurumda değildi. Umurumda olan tek şey, Tekin'in yanımda olmasıydı. "Buraya benim için geldin!" derken gözlerimi kaldırdım. Bana ölümüne kızgınken bile böyle davranması içimi eritmişti.

Başını sallamış olsa da "Seni hâlâ affetmedim!" dedi bir anda. Yeniden ciddileşmişti.

"Ben de seni!"

"Kahrolası hatalar yapan sensin!"

"Beni dinlemeden kovan da sensin!"

"Sana bir şey olmasına asla izin vermem!"

"Beni evinden attın! Nasıl izin vermemek bu?"

"Çünkü dünyayı alaşağı edecek kadar öfkeliydim!"

"Ah, her zamanki halin!"

Tekin tam devam edecekken sustu. Öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. Derin bir nefes bıraktı. "Söz veriyorum, bundan sonra kızımız ve senin için daha sakin, daha kontrollü bir adam olacağım."

"Bundan sonrası olursa tabii!"

"Önümüzde birlikte geçireceğimiz uzun bir hayat var, sevgilim."

"Ya şimdi ikimizden birine bir şey olursa?"

"Olmayacak!"

"Ya olursa! Bak, lütfen ölme!" Tekin hafifçe gülümseyince ona sokuldum. Aslında onu bizzat benim öldürmem gerekirken, ölmemesi için ona yalvarıyordum. Beni incitmişti. Beni derinden incitmişti ama bir yanım onu da anlıyordu. İntikamı için yıllarca savaş verip sonuca ulaşacakken, benim her şeyi mahvettiğimi görmüştü. İnanması onun hatasıydı ama tuzağa düşmem benim hatamdı. O lanet kadınla tek kelime etmemeliydim.

Daha fazla dayanamadım. Yenildim sanki. Elimi kaldırıp Tekin'in sakallarını, bıyıklarını, yüzünü, boynunu, ensesindeki saçlarını okşadım. Yorgun sesimle "Seni seviyorum," diye mırıldandım. Gözleri beni buldu. Ruhumu okşayan bakışlarıyla alnımdan öptü. Bir an durakladı ve bana bir şey söyleyecek gibi oldu ama konuşmadı. Sanki o da bana aşkını itiraf edecekken vazgeçmişti. Aldırmadım. Yeniden "Bana inan!" diye fısıldadım. "Bana güven!"

"Başka çarem yok! Bir hain bile olsan, benimsin! Bir yalancı bile olsan..." Oflayıp somurttuğumda Tekin gülümsedi. "Bir cadı bile olsan, benim cadımsın. Düşmanım bile olsan... Bundan sonra sadece benim esirimsin!"

"Ben her şeyimle seninim. Bana istediğin her şeyi yapabilir, bütün yer altı, yer üstü kaynaklarımı sömürebilir, beni sonsuza kadar tutsağın yapabilirsin. Seninim, Tekin Soyönder. Sadece senin."

"Sana bir daha asla zarar vermeyeceğim. Sen benim karımsın! Kızımın annesisin..."

çok korkuyorum, diyemedim. Ona kızgındım, kırgındım. Kalbimde bir şeyler hâlâ paramparçaydı.

"Bu adamlar sana zarar verecek olursa hepsini ellerimle öldürürüm!"

Bu hiddetli sözler kalbimdeki birkaç parçayı toplamış gibiydi. Ona kızgınlığım bariz olsa da kendime engel olamayıp, "O halde bana inanıyor musun?" diye sordum. İnsan nefret ettiği birine bunları söyler miydi?

Elini belimden çekip yüzüme getirdi. Islak yanaklarımı parmaklarıyla sildi. "İnanmak istiyorum."

"İnan bana!" dedim ağlamaklı gözlerimle. Beni suçladığı için bir aptaldı ama masumiyetimi bilmesi şu an daha önemliydi benim için. "O kadının oyunları bunlar. Seni bana kaptırdığı için kıskançlıktan ölüyor!"

"Beni sana kaptırdı," diye fısıldayan sevdiğim adam, parmaklarıyla dudağımı okşadı. "Ben de sana kendimi kaptırdım!"

Nefesim hızlandı. Tekin'in bana inanmaya çok yakın olduğunu bilirken muhtaçlıkla baktım. "Buraya geldiğine göre beni önemsiyorsun, bana değer veriyorsun!"

"Düşündüğünden çok daha fazla..."

"Beni kaybetmekten korktun!"

"Ölmek gibiydi!"

"Bana dokunmalarından..."

Cümleyi tamamlayamadan Tekin sertçe tısladı. "Sana dokunan adamı her gün azar azar öldürürüm!"

"Bana dokunmadılar. Senden başka kimse bana dokunmadı."

"Benden başkası sana dokunamaz! Saçların bana ait," diyen sevdiğim adam saçlarımı okşadı. "Bu güzel yüzün bana ait." Gözleriyle yüzümü okşadı. Sırtımdan kayan eli gezindiği yerleri nazikçe okşarken, "Her şeyin bana ait," diye devam etti. Sonra elini kaldırıp kalbimi buldu. Avucunun altında kalbim küt küt atıyordu. "Bu çarpıntı bile bana ait!"

"Sana!" dedim mırıldanarak.

Aniden dudaklarıma eğilince ben de hızlıca ona yükseldim. Boynumu kavrayan eli beni sabit tutarken dudaklarımı hırsla öptü. Beni bu karanlık odadan sanki ay ışığına doğru

çıkarıyordu. Ah benim kaba, öfkeli, tehlikeli kocam... Benim katilim, benim kurtarıcım... Benim sonum, benim başlangıcım... Benim tedavim, benim hastalığım... Benim ölümüm, benim hayatım... Benim geçmişim, benim geleceğim... Benim her şeyim!

Vahşi öpücüklerine içimdeki duygusallıkla karşılık verince o da hızını azalttı. Beni sakince öpmeye başladığında sert tutuşu daha da hafifledi. Zihnim olanları hatırlarken ona sığınmak ister gibi daha sıkı sarıldım. Sonra zihnim karanlık bir ayrıntıyı bulup önüme koydu. Bunu hatırlayınca dudaklarım durdu. Kendimi çektim ve tüm gücümle omzuna bir yumruk indirdim. Bir tane daha... Ve bir tane daha... Hak ediyordu!

Tekin onu çaresizce yumruklamam karşısında canımı acıtarak bileklerimi kavradı. "Ne yapıyorsun?" diye sorarken kaşları çatılmış, çehresi gerilmişti.

"DNA testi!" dedim. Kucağında debelenirken bir tane de o küstah suratına indirmek istedim. Yapamayınca kendimi kaldırdım. Nasıl bir direnç gösterdiysem, Tekin beni bırakır gibi oldu. Fırsattan istifade hemen köşeme kaçarken "DNA testi yaptırdın!" diye bağırdım. "En başta bu testi yaptırıp bana gösterseydin anlardım ama sen... Sen biz evlendikten sonra çıkarıp bana gösteriyorsun! Yani bunlar olmadan önce de bana güvenmediğinin kanıtı!"

Tekin bana eğleniyor gibi bakıyordu. O kibirli piç kurusu suratına babetlerimi fırlatmak istedim. "Gerçekten çok safsın!" derken alenen gülümsedi. Alaycı ve ve... Allah'ın belası bir tatlılıkla!

"Saf mıyım? Ah evet, safım! Sana teslim olduğum için bir aptalım!"

Tekin doğrulup bana yöneldi. Yaklaştıkça "Gelme!" diye bağırdım ama ne çare? İki saniye sonra yanımdaydı.

"O zarf açılmadı bile!"

Gözlerim şaşkınca aralandı. "Ne?"

"Sana gösterdiğim DNA testi zarfın içindeydi. O zarfı hiç açmadım. Sen sadece zarfı gördün."

Doğru muydu bunlar? Zarfa bakarken üzüntüden kahrolduğumu hatırlıyordum ama zarfın hiç açılmadığını da yeni yeni

"Senden kurtulamam," derken yandan bir bakış attı. "Sen bir yara gibi işledin." Parmağı kalbini işaret etti. "Tam şuramsın. Bu yüzden, yaptıklarını affedemem! Eğer önemsiz biri olsaydın bu kadar öfkelenmezdim. Ama kahrolası bir yarasın sen! Olsan da kanıyor, olmasan da..."

Sözleri sert olsa da, heyecan içinde kalıp gözlerimi bile kırpmadım. Hâlâ çok yakışıklıydı. Hayat kadar çekiciydi. Düşlediğim tek şey onunla yaşama fırsatına yeniden erişmekti.

"Tekin, ben bir şey yapmadım!" diye inledim. "Sence keyfimden mi burada bulunuyorum? Bu işkenceleri keyfimden mi çekiyorum? Ne çeşit bir manyağım sence?"

"Bilmiyorum!" diye gürledi. "O adamla görüştün! Gerçekler apaçıkken..."

Sözünü kestim. "Ebru'ya inandığın için bu haldeyiz! Karına değil, ona inandığın için!"

"Ebru'nun canı cehenneme!"

"Seninle evliliğimi kıskandı. Benden nefret etmen için bunları tezgâhladı. İşe de yaradı!" derken her an ağlayacak halde başımı eğdim.

Tekin öfkeyle bana bakmaya devam ediyordu. Onu görmesem bile bakışlarının temasını hissediyordum. Tam kalbime kadar...

Bir an sonra kafamı kaldırdım. "Kızım? O güvende mi? Lütfen söyle, iyi mi?"

Ceketini çıkarıp yere fırlattı. "İyi! Sezin ve annemin yanında. Ayrıca adamlar onları koruyor. Sen kendi derdine yan!"

Sustum. Tekin de sustu. Başımı dizlerime yaslayıp, öfke ve acı içinde bekleyişe devam ettim. Aramızdaki sessizlik uzadıkça, bu tuhaf karşılaşmanın nereye varacağını düşündüm. Birkaç dakika sonra Tekin bana seslendi. "Sen iyi misin?"

Kafamı kaldırmadım, yanıt da vermedim.

"Konuşsana!"

Konuşmadım. İyi olmamı istemezdi. Kötü olduğumu bilmesine gerek yoktu.

"Bana cevap ver!" diye emretti.

Ses vermedim.

Tekin'in hareketlendiğini işitip duvara daha çok sinerken, yeniden bir elini dizlerimin altından geçirip diğer eliyle sırtımı kavradı. Beni bir çocuk gibi kolayca kendine çekip kucağına oturttuğunda gözlerim şokla açıldı. Evet, tam anlamıyla kucağındaydım.

Omuzlarından tutup kendimi itmeye, bedenimi indirmeye çalıştım. Tekin sırtımdaki elini saçlarıma götürdü. Ensemden sımsıkı tutarken diğer eliyle beni iyice kendisine yapıştırdı.

"Hareket etmeyi kes!" diye tısladı kızgınca.

"Ne yapıyorsun?"

Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda aramızdaki yakınlığı fark ettim. Alnım çenesine değmek üzereydi ve dudakları bana dokunacak kadar yakındı. Karanlık gözleri yüzümde gezindi. Her zamanki gibi kaşları çatıktı.

"İyi misin dedim!"

"Değilim! Nasıl olabilirim? Şu halime baksana!" Şu halimle dünyanın en güvenli yerindeydim ama genel durumu kast ediyordum.

Tekin birdenbire hafifçe sırıttı. Ah, bunu gerçekten yapmıştı. "Mükemmelsin!" dedi. Ensemdeki eli boynumu okşarken diğer eli belimden kaydı. Kızgın gözlerinde başka bir parıltı vardı, ifadesi gevşemişti. Elleri hareketlenince ona inanamadım.

"Ne yapıyorsun? Şu an kaçırılmış durumdayız ve sen... Sen beni okşuyor musun?"

"Bir volkanın ağzında olsak bile seni istememe engel olamazdım, çalı kafa. Üstelik böyle sinirlendiğinde istediğim tek şey..." Sustu ve kulağıma eğilip cümlesini orada tamamladı.

Sesi, nefesi, vadettiği şey hücrelerime kadar titretti beni. Sanki her şeyi unuttum. Ölüme olan mesafemi bile unuttum! Bulutlara daha yakındım...

"Korkuyorum!" diye inledim sonra. Durumun ciddiyeti ve korkunçluğu içimdeki romantizmi kolayca öldürmüştü.

Tekin korkumu gözlerimden görmüş gibi kaşlarını daha derinden çattı. "Korkma! Hiçbir şey olmayacak!"

"Tutsağız... Nasıl korkmam? Ölümden çok korkuyorum, kızımdan ayrılmaktan çok korkuyorum ve..." *Ve sensiz olmaktan*

Bir nefes aldım ve Tekin'e bakmaya devam ettim.

"İki!"

Sessizlik kıyamet gibiydi. Her an kopabilirdi.

"Ü..."

Adam iki harfi bir araya getiremeden Tekin en sonunda bağırdı. "Tamam, bırakıyorum! Kahretsin!"

Ve bıraktı da... Mümtaz'ı savururcasına öne itti.

"Silahını yere at!"

Tekin denileni yaptı. Kaya gibi göğsünden derin bir soluk alırken gözlerini kapatıp açtı. Yenilgiyi hazmediyordu. Onu yenilgiye uğratan benmişim gibi bakıyordu. O iri yarı, kibirli bedeni bile yenilgiyi hakaret görür gibi hâlâ kasılıyordu. Tekin'in bana olan kızgınlığının geçmediğini biliyordum ama sanki tereddüt de zihnine düşmüştü. Gözlerimiz duraklamadan kesişirken, benim için geldiğini, benim için en azılı düşmanına yenilmeyi göze aldığını bilmek kalbime umut veriyordu. Daha fazlasını göremeden kabaca sırtımdan itilince beni bırakmaları için yeniden bağırdım. Kimse beni dinlemedi elbette. Kafamı çevirip Tekin'i görmeyi denedim. Ona ne yapacaklardı? Bundan sonra ne olacaktı? Kalbim kendi ölümümü düşünürken bile bu kadar korkmamıştı. Tekin'e bir şey olursa nasıl yaşardım bilmiyordum. Suçlu da olsa, bir ahmak da olsa, nefret edilmeyi hak etse de, o benim sevdiğim adamdı. Benim her şeyimdi. Ruhumdu... Kalbimdi... Belki sıkı bir dayak yemesini kaldırabilirdim ama daha fazlasını düşünmek benim de ölmeme neden oluyordu. İtildiğim hücrede ağır metal kapıyı vurup bağırırken dizlerim tutmadı ve yere yığıldım.

"Ona zarar vermeyin! Ne olur yapmayın!" diye inlesem de sesimi kimse duymadı. Ruhumu verir gibi inlemeye devam ederken kapının ardından gelen ayak seslerini işittim. Hızla ayağa fırlayıp, kapıyı yeniden yumruklamaya başladım. Henüz birkaç darbe indirmiştim ki kapı açıldı.

Birinin "Gir!" dediğini duydum. Her yer loştu. Tavandaki cılız ampul pek bir şey görmeme izin vermiyordu. Bir an sonra odaya biri girdi. Boyunun uzunluğundan, cüssesinin iriliğinden

anladım. Tekin'di... Kocamdı! Kendimi tutamadım ve onun üzerine atladım.

"Yaşıyorsun!" dedim hıçkırırken "Yaşıyorsun!"

Kapı ardımızdan kapanırken, ben de sevdiğim adama kapandım. Ona samsakı sarılırken her şeyi unutmuştum. Onun da beni sardığını hissettim. Belimden tutup kendine yükseltti-ğinde, samsacak göğsünü hissettim. Sadece iki saniye bu lüksü yaşadım ve sonra ayıldım. Kendimi hızla geri çektim. Gözyaşlarımı tutmaya çalışsam da başaramıyordum. Avuç içimle gözlerimi silerken "Senin burada ne işin var?" diye sordum.

Tekin tam olarak lambanın altında duruyordu. Birazcık yükselse tavana değebilirdi. Karanlık bakışları gözlerimdeydi. "Senin gibi bir esirim," dedi. Sesinde alay vardı. Bana inanmadığını gösteren, bugün sürekli duyduğum o ton vardı.

Ona hayretler içinde baktım. "Bana hâlâ inanmıyorsun!" dedim. Ölüme gülümseyen bir umutsuz gibi dudaklarım kıvrıldı. Perişan halimi gösterdim. "Bu halde bile bana inanmıyorsun, öyle mi?"

Tekin sert bir soluk çekti içine. "Her şeyin lanet olası bir kumpas olmadığından hâlâ emin değilim!"

"O halde neden buradasın? Bana inanmıyorsan niye geldin?"

Aramızdaki küçücük mesafeyi aniden kapattı. Kollarımdan sıkıca tutarken üzerime eğildi. "Senin için geldim! Bir yalancı olsan da hâlâ benimsin!"

"Senindim," dedim fısıldayarak. Sonra kendimi hışımla çektim. "Artık değilim!"

Kendimi küçücük odada nereye saklayabilirdim ki? Tekin'den uzağa gitmek imkânsızdı. Yine de yapmaya çalıştım. Odanın köşesine kıvrıldım. Kollarımı dizlerime sarıp kafamı oraya eğdim. Sesimi duyurmadan ağlamaya başladım. Gözyaşlarım bile yalan sanılıyordu nasıl olsa.

Tekin'in derin bir nefes aldığını duydum. Birkaç adımdan sonra o da oturdu. Kafamı çevirip ona bakmama engel olamadım. Bir dizini kaldırmış, diğer ayağını uzatmıştı. Dirseğini dizine yaslanmış, elini alnına götürmüştü.

"Gelmeseydin benden sonsuza kadar kurtulabilirdin!"

doluşunca daha çok ağlamaya başladım. Hava çok sıcak olmasına rağmen deli gibi titriyordum. Bir çeşit histeri krizine giriyor olmalıydım. Gözlerim kararırken yana devrilip cenin gibi kıvrıldım. Gözlerim kapanırken en son hatırladığım şey, Tekin ve Beste ile birlikte birbirimizi boyadığımız o mutlu gündü.

Bir çuval gibi kaldırılınca kendime geldim. Yüzümde bir sızı, sırtımda keskin bir ağrı vardı. Bütün vücudum kaskatı olmuş bir halde yakamdan kabaca çekilirken, gözlerimi açıp etrafa bakındım. Bakışım bulanık olduğu için etrafta koşuran adamların siluetini görüyor, seslerini de derin bir kuyudan geliyormuşçasına boğuk duyuyordum.

"Çabuk götürün, çabuk!"

Bir adamın sesini işittim ama hiçbir şey anlamadım. Ayaklarımın üzerinde durabildiğimde, beni sefilce sürüklememeleri için kendim yürüdüm. Bakışlarımın önündeki perde gittikçe aralanıyor, görüntü her saniye daha da netleşiyordu. Karanlık koridordan yürütülürken, yıkık duvarların arkasında birkaç adamın sesini işittim. Koridor bitip yine o hole girdiğimde, gözlerim odanın ortasında duran kişiyi seçti. Kısık gözlerim sonuna kadar açılırken şaşkınlıktan ağzım da aralanmıştı. Bu, Tekin'di! Sevdiğim adamdı! Gerçekten oydu! Telefonda konuştuğu yaşlı adamın boğazını koluyla sarmış, şakağına silahının namlusunu dayamıştı. Öyle yenilmez ve güçlü görünüyordu ki...

"Mümtaz Bey'i hemen bırak, yoksa karın ölür!" diyen bir ses duyduğum an biri de benim boğazıma yapıştı. İkinci kez soğuk namluyu hissettim. Beni boğacak kadar sıkı tutan adamın tutuşu bile umurumda değildi. Gözlerim Tekin'deydi. Dimdik bana bakıyordu. Kuşattığı adamı her an öldürecek kadar öfkeli olan yüzü bana sabitliydi.

"Patronu bırak dedim!"

Beni tutan adamın sesinin panikle titrediğini fark etmiştim. Bu korkuyla bile beni vurabilirdi. Emniyet kilidinin açıldığını hissettiğim an korkum üç beş seviye birden atladı. Dizlerim titremeye başladığında, yalvarırcasına Tekin'e bakıyordum.

En sonunda Tekin konuştu. Sakin ama tehlike dolu sesiyle "Yine ne oyunlar çeviriyorsun?" diye sordu. Bu soruyu bana sorduğunu anlayınca, ona inanamayarak baktım. Gözlerimden akan yaşlarla bir bitik gibiydim. Konuşamayacak halde olsam da "Ben... Ben bir şey yapmadım!" diyebildim.

Şu an bile... Ölümle aramda hiçbir mesafe yokken bile, Tekin Soyönder beni suçluyordu. Bana düşmanca bakıyor ve tüm öfkesinin sebebi benmişim gibi davranıyordu. O halde niye buradaydı? Neden gelmişti? Neden beni kaderime bırakmak yerine, tam karşımda duruyordu? Beni kurtarmak için mi? Neye yarar? Beni zaten öldürdükten sonra kurtarması neye yarar?

İçimdeki kırgınlığın yansımasını taşıyan yorgun gözlerimi kapattım. "Öldürün beni!" diye bağırdım. Hayır! Kahramanlık peşinde değildim. Ölmekten hâlâ deli gibi korkuyordum ama tüm bu çilem de bitsin istiyordum. Bir uçurumun kıyısında dursaydım, kendimi aşağıya ben atardım. Bitkindim. Kırılmış kalbimdeki her parça, Tekin'in gözlerindeki öfkeyi gördükçe etime batıyor, soluklarım bile canımı yakıyordu.

"Yapın! Yapın!" diye inledim.

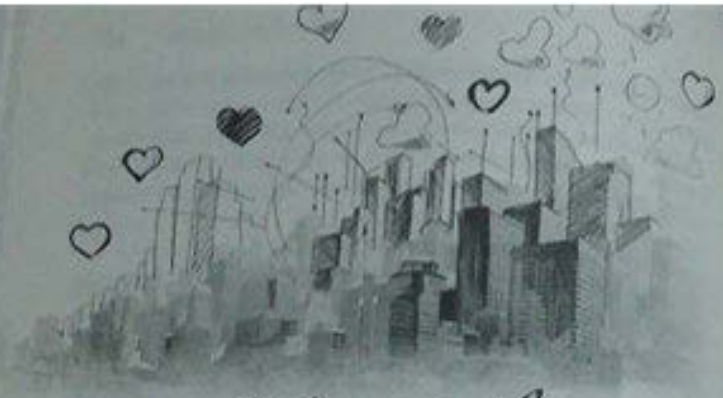
"Yap şunu!" diye bağırdı Tekin'in tuttuğu yaşlı adam.

Gözlerimi açtım. Ölmeden önce göreceğim son yüzün sevdiğim adamın yüzü olmasını istedim. Bu kadarına o bile karışamazdı. Karanlık, korkutucu bakışlarında tereddütler vardı. Bana hâlâ inanmıyordu. Masumiyetimi ancak beni öldürdüklerinde görecek gibiydi. Onun bunu görmesini, kalan ömrünü pişmanlık içinde geçirmesini diledim. Bu cezayı hak ediyordu ama ben bu durumda bile onu seviyordum. Beynim tepeden kalbime bağırdı. *Senin yüzünden çok acı çekeceğini söylemiştim!* Kahrolası kalbim kendini savunmaya bile girişmedi.

Silahını şakağıma dayamış olan adam konuşmaya devam etti. "Patronumu hemen bırakmazsan karının ölümüne şahit olacaksın. Üç saniyen var!"

Tekin gözlerini kıstı. O da emniyet kilidini açtı. Havada ağır bir gerilim vardı. Soluklarım boğazıma tıkanırken tepemdeki ses yeniden fısıldadı.

"Bir!"

30. Bölüm

Aynı gün içinde yaşadığım bu kadar korkuya, acıya, şoka rağmen hâlâ ölmemiş olmam mucizeydi. Beni hayatta tutan mucizenin *kızım* olduğunu biliyordum. Babasından gördüğüm o korkunç muameleden sonra, şimdi adını bile bilmediğim kötü insanların elindeyken, pes etmemem için beni zorlayan kızımdı. Zihnim açık olsa da aslında uyumak ve tüm bunların sadece kâbus olduğunu anladığım bir güne uyanmak istiyordum. Ne kadar çabalarsam çabalayayım gerçeklerden kurtulamadım. Karşımda duran adamların hayal ya da şaka gibi görünen bir yanı yoktu. Oturtulduğum kırık dökük sandalyenin üstünde onları izliyordum. En yaşlıları bana herkesten daha öfkeli bakıyordu. Az önce Tekin'i arayıp, ona durumumu haber vermişti. Tekin'i tamamen duymamış olsam da, benim için hiçbir şey yapmayacağını anlamıştım. Onun gözünde ben bir yalancıydım. Beni neden kurtaracaktı ki? İçimde bunu yapmayacağını bilmenin korkusundan çok acısı vardı. Hayatımı kurtarmamasına değil, beni öyle kolayca ölüme terk etmesine üzülüyordum. Onun için bitmiştim!

Uluhan denen o katilin babası olduğunu tahmin ettiğim yaşlı, kısa boylu, boyundan çok enine genişlemiş olan adam

bana sinirle bakıyordu. Tekin'i tehdit etmek için mi bana dokunacağını ima etmişti bilmiyordum ama eğer bana elini sürecek olursa onu öldüreceğini biliyordum. Bu düşünce içimdeki bütün yaraları kanattı. Bugünün yaşanmamış olması için ömrümden yirmi yılı verebilirdim. *Kara Çarşamba!* Hayatımı bitiren lanet olası gün! Tüm bu karmaşanın içinde Beste'nin iyi olduğunu düşünmek istiyordum. Kızım, Sezin ve babaannesiyle beraberdi. Tekin kızına sahip çıkmış olmalıydı. Beni modası geçmiş bir eşya gibi kapı dışarı etse de, kızını koruyacağını düşünüp rahatlamak istiyordum.

Beni korumayan bir adamdan hamle yapmasını beklemek yerine kurtuluşumu kendim bulmalıydım. "Bana ne yapacaksınız?" diye sordum bu amaçla. Kuyruğu dik tutmak, korkmuyor görünmek için hiçbir şey yapmadım. Korkudan ölüyordum ve bunu gizlemem için bir sebep yoktu. Gerekirse onlara yalvaracaktım.

Yaşlı adam sorumu duymamış gibi yaptı. İfadesindeki o büyük öfkede azalma yoktu. "Kadını kilitleyin!" diye bağırdı tüm gücüyle.

Onun emriyle adamlar paldır küldür kollarıma yapıştılar. Beni zorla bir yere tıkarlarken direndim ama gücümün yarısını bile kullanamazken, yaptıklarım hiçbir işe yaramadı. İtildiğim karanlık, serin ve rutubet kokan mahzen gibi bir odada, en azından yanımda o iğrenç adamlar olmadığı için biraz daha sakinleşebildim. Aklımdan binlerce sahne geçiyordu. Hepsi izlediğim aksiyon filmlerinden araklamaydı. Birini deneyip buradan kaçabilir miyim diye düşünürken, fazla iyimser olmamayı hatırlattım kendime. Nasıl kaçabilirdim ki? Allah'ın belası bir sürü karanlık adamla çevrilmiş, metruk bir binadaydım. Kilitlenmiş bir zindanda esirdim ve kocam dışında kimse burada olduğumu bilmiyordu. Sonumdan korkuyordum, bir saat sonra ne olacağını bilmemekten korkuyordum, ölümden korkuyordum, kızımın bir kez daha anne deyişini duyamadan, cesedimin bir yerlere atılmasından korkuyordum. Tekin beni kurtarmazsa diye korkudan ölüyordum. Dizlerimi karnıma çekip başımı yasladım. Yaşadığım hayatın özetini çıkaran görüntüler zihnime

"İyi numara ama bana yutturamazsın! O kadına da söyle, biraz daha acıklı olması gerekiyor!"

Tam bu sırada Rüya'nın çığlığı gelince Tekin nefessiz kaldı. Dişlerini sıkarken kalbi gümbürdüyordu. Rüya'nın yalan yere çığlık attığını düşünmek istedi ama arkadan gelen acı dolu inleyişler onu çoktan dağıtıp geçmişti.

"O senin muhbirin! Her şeyi biliyorum!" dedi yaşlı adama.

Adam bir saniye sustu. "Ne saçmalıyorsun? Ne muhbiri?"

Tekin inanmak istemiyordu. İnanamazdı. Bu kadar kolay değil! "Adamınla çekilmiş resimlerini gördüm, dostum. Ona istediğini yapabilirsin, çünkü kılını bile kıpırdatacak değilim."

"Kocan senin için hiçbir şey yapmayacağını söylüyor, güzelim!" diyen adama karşılık Rüya uzaktan bağırdı. "Onun bir şey yapmasını istemiyorum zaten. Öldüreceksen öldür beni!"

Tekin onları dinlerken elini yumruk yaptığını, dişlerini sıktığını bilmiyordu. Sert göğsünden bir nefes alırken Mümtaz konuşmaya devam etti. "Öldürmek mi? Senin gibi güzel bir kadın bulmuşken hiç acele etmem. Öldürmeden önce başka şeyler düşünüyorum, sevgilim."

"Ona dokunursan..." Tekin'in ifadesi ölümcül bir nefretle kasılmıştı. "Yemin ediyorum seni paramparça ederim!" diye devam etti. Sesi bile bu tehdidini gerçekleştirecek kadar tehlikeliydi. Bu noktada sakin kalamamıştı. Rüya'ya bir başka adamın dokunduğunu düşünmek, hele de bunu zorla yaptığını düşünmek onu soluksuz bıraktı. Kalbi korku içinde atarken bir an sonra yine şüphelere düştü. Bunların hepsi bir oyun olabilirdi! Marketteki görüşme ifşa olunca bu oyuna geçmiş olabilirlerdi. Ama ya değilse? Ya Rüya gerçekten onların elinde tehlikedeyse? Ya ona ellerini sürecek olurlarsa?

"Karına dokunacağım adamım... Sen oğlumu bana getirmedikçe, karına çok dokunacağım!"

Birkaç saniye sessizliğin ardından Rüya'nın çığlıklarını yeniden başladı. "Hayır! Hayır!" diye inleyip duruyordu.

Tekin işittiği kapanma sesiyle telefonu avuçlarında sıktı. Durum şüpheli bile olsa, yaşadığı o kaygı gözlerini kararttı, ruhunu boğdu, kalbini adeta ikiye böldü. Kravatını çekip çıkardı,

sonra da ceketini... Gömleğinin ilk düğmelerini açtı ve bir anda yumruğunu sertçe, peş peşe duvara indirdi.

Serdar onu durdurana kadar devam etti. "Abi, dur! Şimdi kendini kaybetme zamanı değil! Arayan Sepetçiler miydi?"

Tekin genç adama dönmeden başını salladı. "Rüya'yı kaçırdığını söylüyor."

"Hani Rüya onların tarafındaydı!"

Tekin bu defa avuç içiyle duvara bir darbe indirdi. "Çığlığı geliyordu! Kahrolası ağlama sesi geliyordu! Ona ne yaptıklarını bilmiyorum. Gerçek gibiydi," diyen genç adam ağır bir küfür savurdu.

Serdar da şaşkın ve öfkeliydi. "Ya bunların hepsi bir oyun, ya da Ebru ikili oynadı!"

Tekin o iri yarı vücudunu duvardan çekti. Serdar'a öfkeden kararan gözleriyle bakarken "Burada böyle duramam!" diye hırladı. "Ne olursa olsun o benim kadınım! Onu bu şekilde bırakamam. Lanet olası bir yalancı olsa bile bunu gözlerimle görmem gerek!"

Serdar, Tekin'in sözleriyle kaşlarını çattı. Açıkçası, ihanete uğramış bir adamın hain kişiye karşı bunları hissetmesine anlam veremiyordu. Hele söz konusu Tekin Soyönder gibi acımasız bir adamsa... Patronunun, kendisini aldatan kadına bir şey olacak diye korkması karşısında tuhaf düşünceler içindeydi.

"Onu nasıl bulacaksın?"

"Bir yolunu biliyorum," diyen Tekin yukarı çıkmaya başladı. Odasına girince gardırobun arkasındaki şifreli kasayı açtı. Etkili bir şeylere ihtiyacı vardı. Çok etkili... Smith&Wesson gibi. Rüya ve Beste hayatına girdiğinden beri üzerinde taşımadığı tam otomatik silahı kasadan çıkardı, şarjörü kontrol etti ve beline taktı. Bunları yaparken oldukça hızlıydı. Rüya'nın acı çekiyor olma ihtimali karşısında tek bir saniyesini bile boşa geçiremezdi.

Keşke lanet olası geçmişini silebilseydi. Keşke o adi kadınla karşılaştığı ilk an otelinden defolmasını söyleseydi. Ona fırsat vermeseydi, onunla birlikte olmasaydı, yıllar sonra Beste'yle karşısına çıktığında, kızını alıp onu sürgün etseydi. Tekin şartlar olgunlaştığında herkesin satın alınabileceğine inanıyordu ama Rüya'nın bunu yapması her şeyden daha ağırdı.

Onu kızdıran bir diğer şey de, o yalana kapılmış olmasıydı. Onu kızdıran kendisiydi. Eğer kızının annesi olmasaydı, Rüya'yı öldürebilirdi. Bunu yapmak istemişti ama tek yaptığı kadını kovmaktı! Söylediği akıl almaz sözler ise aklından çıkmıyordu. Bahaneleri ve gerekçeleri gerçek dışıydı. Sepetçiler'in bir numaralı adamıyla tokalaşırken fotoğrafı vardı. Adama samimiyetle gülümsemişti. Deliller açıktı. Suçlunun kim olduğu ortadaydı. Rüya Gören! Tekin artık onu kendi soyadıyla anmak istemiyordu. Bundan sonra o kadının, hayatında yeri yoktu. Tekin Soyönder'e yanlış yapmanın bedelini ödeyecekti. Hayatı boyunca bir daha asla kızını görmeyecekti. Bu onu öldürmekten daha ağır bir cezaydı.

Rüya'yı düşünüp durdukça daha da öfkeleniyordu. Bunun zararına olduğunu bildiği için evden çıkmaya karar verdi. Uluhan'ı yarın görmeyi planlıyordu ama bunu tam da bu gece yapacaktı. Yıllardan sonra ilk kez o şerefsizle karşılaşacak ve sonunda Erhan'ın intikamını alacaktı. İçinde bu yıkıcı öfke varken, yaşanacakları az çok tahmin ediyordu.

Genç adam evinden çıkmak üzereyken, Serdar'ın geldiğini gördü. En iyi adamına kapıyı açıp, ondan son bilgileri aldı. Serdar laf arasında Rüya'yı da sordu ama Tekin onu kovduğunu söyledi.

Serdar perde arkasını öğrenmek istiyordu. "Ne için yapmış abi? Bir şey dedi mi?"

"Yapmadığını söyledi. Kandırıldığını söyleyip durdu. Ona neredeyse inanacaktım! Ona inanmak istedim!"

"Ya doğru söylüyorsa?"

"İnsan ilk kez gördüğü, hiç tanımadığı bir adama, kocasının en gizli sırlarını söyler mi? Sepetçiler, Uluhan'ın yerini nasıl biliyor? Rüya söylemediyse, kim?"

"Başka bir muhbir diyeceğim ama, kesin yeri senin ve benim dışımda bilen yoktu. Ben olmadığıma göre..." Geriye sadece Rüya kalıyordu. "Telefonlar mı dinlendi acaba?"

Tekin derin bir nefes aldı. "Bu ihtimalleri düşünmediğimi mi sanıyorsun? Telefonda yer konusunu hiç konuşmadık."

"Ya bu ev, abi? Eve biri böcek koymuş olabilir mi?"

Tekin başını salladı. "Sezin ve Rüya dışında bu eve giren yok. Yapmışsa yine karım olacak o kadın yapmıştır. Sezin'in zaten dünyadan haberi yok."

"Ben yine de evi bir aratsam iyi olacak. Tabii izninle varsa?"

Tekin "Ne istersen yap," dedi. Düşüncelerinde elbette bu noktalara da takılmıştı ama işe yarar bir şey bulamamıştı. Eve giren çıkanları düşünürken telefonu çaldı. Hızlıca yanıt verdi. Gelen her çağrı önemliydi.

"Tekin Soyönder," dedi hırıltılı bir ses. Sanki atmosferin dışından geliyor gibiydi. Buna rağmen Tekin kim olduğunu anladı.

"Mümtaz Sepetçiler!"

"Oğlum seninle mi?"

Tekin alaycı bir şekilde gülümsedi. "Benimle olabilir de olmayabilir de..."

"Ama benimle olan biri var!" diyen adam hafif bir kahkaha attı. "Kim olduğunu bilmek ister misin?"

Tekin'in aklından Beste, Sezin, annesi, hatta babası bile geçti ama karşıdan gelen ses onu şaşırttı. "Bırakın beni! Yalvarırım bırakın!" diyordu.

Rüya'nın korku dolu, titreyen sesiyle genç adam öylece kalakaldı. "Bu bir oyun mu?" diye gürledi bir an sonra. "Bu lanet olası bir şaka mı yoksa?"

"Şaka mı? Hadi ama dostum. Karın elimde diyorum. Oğlumu getirmezsen, en iyi şakamı o zaman görürsün."

Tekin ne düşüneceğini bilemez bir halde gözlerini karşıya kenetlemişti. Kalbindeki o huzursuz çarpıntının korkudan olduğunu anladığında, böyle bir duyguyu ilk kez yaşadığını fark etti. Rüya'nın başına bir şey geleceğini düşünmek, onun ihanet ettiğini bile unutmasına neden olmuştu. Fakat bunu hatırlaması kısa sürmüştü.

kaldırdı. Nefretle kısılan gözleri artık yalvarır gibi bakmıyordu. Bir anda ayağa fırladı. "Gidip kızımı alacağım!"

Tekin'in bakışları aynı nefretle doluydu. Rüya'ya bir aptalmış gibi alayla baktı. "Çüt ve al kolaysa," dedi. Sezin'i ve Beste'yi çoktan başka bir yere aldırmıştı. Rüya'nın onları bulamayacağı şehrin dışında bir eve göndermişti.

"Ne yaptın kızıma? Onu nereye götürdün?"

"Onu unutacaksın! Beste'nin, annesinin satılmış bir fahişe olduğunu bilmesine gerek yok!"

Genç adam hızlıca telefonunu çıkarıp bir yeri ararken Rüya'nın aklından binlerce düşünce geçiyordu. Çocuğunu kaçıran ebeveynleri çok duymuştu. Bir anda sarra kadem basan anneler ve babaların çok haberini okumuştu. Sıradan insanlar bile çocuklarını kaçırabiliyorken, Tekin gibi nüfuzlu birinin Beste'yi dünyanın öbür ucuna götürebileceğini anladı. Bu halde, bu kimsesizlikle hiçbir şey yapamazdı. "Lütfen," diye yalvarırken Tekin'in önüne atıldı. "Bana ne yaparsan yap ama kızımı benden ayırma! Tekin, lütfen... Hayır... Hayır... Öldürün de izin vermem. İzin vermem!"

"Yapabileceğin ne varsa yapmaktan çekinme!" diyen genç adam kadını itti.

Rüya onun önünde diz çökmeye hazırdı. Tam bunu yapmak için atılmıştı ki, iki adam odaya girdi. Genç kadın onları belli belirsiz gördü ama ne olduğunu bile anlamadan kollarından tutulup evden dışarıya sürüklendi.

"Pişman olacaksın!" diye bağırdı genç kadın. "Yemin ederim pişman olacaksın ama seni asla... Asla affetmeyeceğim!"

Tekin onun götürülüşünü izledi. Bağrışmalarını müthiş bir kızgınlıkla dinledi. Rüya'yı bu halde görmek, onun ihanetiyle sarsılmak, genç adamın hayatındaki en büyük felaketti. Bunu kalpten hissediyordu. Kırılmış, aldatılmış bir adamın çaresizliğini, onun için büyük anlamları olan bir kadının affedilmez günahının öfkesini duyuyordu.

Rüya onunla son kez göz göze gelemedi. Eğer gelseydi, ilk fırsatta onu öldüreceğini söyleyecekti. Kolundan tutan adamlara yine de karşı koymaya çalışan genç kadın bu güçsüz bedenle

hiçbir şey yapamadı. Bir çuval gibi, ölü bir beden gibi dışarı atıldı. Adamlar onu dış kapıya bırakıp, çantasını üzerine fırlatınlar. Rüya bir yandan ağlarken, diğer yandan yere fırlatılmış telefonunu alıp, titreyen elleriyle zorlukla Sezin'i aramaya çalıştı. Ayağa kalkar kalkmaz ana yola çıkmak için koşmaya başladı. Telefon çalsa da Sezin telefonu açmadı. Rüya sesli, yazılı, her türlü mesajı bıraktı. Ne yapacağını, nereye gideceğini bilmiyordu. Aylin'e de ulaşamıyordu. Gözleri yaşlar içinde, elindeki çantayı sımsıkı kavrarken başı dönüyordu. Her an bir yere yığılabilirdi ama dik durmaya çalıştı. Sezin'e ulaşana kadar yapmalıydı. Zihni karmakarışıktı ve duyguları başını döndürüyordu. Anayola çıkıp taksi çevirmek isterken, arkasında bir aracın durduğunu fark etti. Taksi olduğunu düşünüp bakındı. Farlar gözünü alırken bir adam araçtan indi. Rüya ne olduğunu anlayamadan adam onu belinden kavradı ve zorla arabaya itmeye başladı. Genç kadın direnmeye çalışsa da başaramadı. Zaten gücü tükenmişti ve şimdi bir yerlere itilmeye ses bile çıkaramıyordu. Aracın arka koltuğuna oturtulduğunda "Kimsiniz?" diye mırıldandı.

Aynı anda şakağında bir serinlik hissetti. "Sesini çıkarma!"

Genç kadın kafasına dayanan silahı fark ettiğinde nefesini tuttu. Kalbi gümbürderken aklında kızı vardı. Kalbinde ise onu kovan adam! Rüya ölmeyi bile umursamadı. Gözlerini kapattı ve kaderine boyun eğerken gözyaşları yavaşça süzülmeye başladı.

Tekin artık Rüya'nın olmayacağı bu evde düşünceler ama en çok da öfke içinde oturuyordu. Onu kovduğundan beri, bundan sonra onun olmayacağını anladığından beri, içinde sürekli oyulan bir şey hissediyordu. Sanki kalbine giriyorlar, orayı acımasızca deliyorlar, durmadan kanatıyorlardı. Hayatı boyunca böylesine büyük bir hayal kırıklığı yaşamamıştı. Hayatı boyunca kimseye böylesine bağlanmamıştı. Hiçbir kadını bu kadar... Bu kadar hayatına katmamıştı... Rüya'nın ihaneti, annesinin terk edişinden bile daha acılı bir süreçti. Tekin öfkesiyle beraber hissettiği bu acıdan nefret etmişti. Eğer bir şey yapmazsa, bu acının onu yutacağını düşündü. İçip durmak işe yaramayacaktı.

Rüya gözyaşları durmadan akarken hiçbir şey bilmek istemiyordu.

"Fahişeler!" Genç adam Rüya'ya tepeden nefretle gülümsedi. "Yani senin gibiler!"

Rüya acıdan ölmenin sınırındaydı. Ne kadar direnirse dirensin Tekin'i ikna edemeyeceğini biliyordu. Kocası için, gördüğü şeyler duyduklarından daha önemliydi. Bu aşamada Rüya'nın masumiyetini kanıtlayacak hiçbir delili yoktu. "Sana ihanet etmedim!" diyebildi sadece. Sanki son nefesini burakacak gibi ağlarken "Yapmadım!" dedi. "Ebru, beni tuzağa düşürdü! Onların tarafında!"

Tekin bunu elbette düşünmüştü ama bu mantıksızdı. "Onların tarafındaysa, neden bana yardım ediyor? Onun ikazıyla depoyu kontrol ettirdim ve bil bakalım oraya bizden önce kim gitmiş?"

"Anlamıyorum!" diyen kadın kendini kanepeye bıraktı. Ellerini saçlarını geçirip düşünmeye çalışsa da, düşünecek bir şeyler bulamıyordu.

"Uluhan'ın babasının adamları o yeri nasıl biliyorlar sence?"

"Bilmiyorum! Benim yüzümden değil!"

"Tam da dün gece sana her şeyi anlattıktan sonra, bugün bütün bilgilerin ifşa olması ne tuhaf!"

Rüya yeniden ayağa kalkıp Tekin'in karşısında durdu. Tekin onu öldürse de umurunda olamayacak kadar çok acı çekiyordu. "O adama yerini söylemedim. Bilmiyorum deyip kaçıp geldim!"

"Sana inanmıyorum!" dedi genç adam. Gözlerini kadının gözlerine dikip, kızgınlığına eşlik eden o alaycı sesiyle "İlk geldiğinde de inanmıyordum! Hiçbir zaman inanmadım. Bu yüzden ne yaptığımı bilmek ister misin?" diye sordu.

Rüya'nın yanıt vermesini beklemeden onu kolundan tuttu. Sürükleyerek üst kata, yatak odalarına çıkardı. Onu bırakır bırakmaz kilitli çekmeceyi açtı ve içinden bir zarfı çekip aldı. Üzerinde özel bir kliniğin adı yazıyordu.

"Bunun ne olduğunu bilmek ister misin?"

Rüya gözyaşları içinde kekeledi. "Ne...nedir o?"

"DNA testi! Beste'nin... Sana inanmadığım için bu testi yaptırdım."

"Ne yaptın? Sen... Sen kızının başkasından olduğunu mu düşündün?"

"Senin gibi fahişeler başa bela olabiliyor."

Rüya ona doğru yürürken artık acıdan çok daha beterini hissediyordu. Kalbinin kırılacak parçası kalmamış, un ufak olmuştu sanki. Ruhuna bir toz gibi üflenmiş, geriye sadece işe yaramaz bedeni kalmış gibi hissediyordu! Tekin'e nefret dolu gözleriyle bakarken "Demek bana inanmadın!" diye fısıldadı.

"Haklıymışım! Ama bu yaptıklarının bedelini sana öyle bir ödeteceğim ki, karşıma çıktığına pişman olacaksın!"

Tekin'in o kaskatı çehresini ele geçiren öfke bir duvar gibi Rüya'nın üzerine yıkılıyordu. Genç kadın hiçbir şeye aldırmayacak durumdaydı ama şu an ölümü düşünecek kadar benciliik yapamazdı. Bir kızı vardı. Meleği, yavrusu, Beste'si vardı. Hayal kırıklığı içinde hıçkırırken bir gerçeği fark etti. Tekin testi önceden yaptırmıştı. Bugünkü lanet olası yanlış anlama olmadan önce. Bu gerçek, genç kadını daha çok sarstı. Artık o da öfkeliydi. "Madem bana inanmadın, hayatından gideceğim. Kızımı da alıp çekip gideceğim," dedi tüm siniriyle.

Tekin aniden onun üzerine yürüdü. Kolundan tuttu ve kendisine doğru çekti. "Kızımı bir daha görebileceğini mi sanıyorsun?"

Rüya baygınlık geçirir gibi yere yığılacakken Tekin onu kaldırdı. Genç kadının dizleri tutmuyordu. Duyduklarını duymamış olmayı dilerken "Hayır!" diye inledi. "Kızımı benden... benden ayıramazsın! Yapamazsın!"

"Beste'yi bir daha göremeyince, yapıp yapamadığımı anlarsın!"

"O kadar kolay mı? Mahkeme var, duruşma var... Ne sanıyorsun kendini? Mafya olabilirsin ama sen bile kanunlara karşı koyamazsın! Kızımı benden alamazsın!"

Tekin onu bırakınca Rüya dizlerindeki güçsüzlükle yere yıkıldı. Başı öne düşmüş ağlarken birkaç saniye sonra yüzünü

Serdar bu haberi Tekin'e nasıl vereceğini bilemese de, sonunda bunu yaptı. Tekin'in kızgın yüzünden yakında bir kıyamet kopacağını anlaşılıyordu.

"Yerimiz ifşa olduğuna göre Uluhan'ı nereye götürelim, abi?"

"Rakun'un mekânına götür."

Serdar başını sallayıp dışarı çıktı. Tekin'i orada, o fotoğraf kareleriyle bıraktı. Kim derdi ki, o saf, masum görünümlü kadın, düşmanla işbirliği içine girecekti?

Tekin şimdi o işbirlikçiye bakıyordu. Evinde yaşayan, hayatına aldığı o kadına... Rüya'ya... Karısının bunları yapacağına inanmamış, inanmak istememiş olsa da, deponun ifşa olması, fotoğrafın gerçekliği, Ebru'nun sözleri, onun bir casus olduğunu kanıtlıyordu. Tekin, Ebru'yu aralarındaki basit bir meseleyi büyütmesi yüzünden hayatından çıkarmıştı ancak onun delillerinin sağlamlığına daima güvenmişti. Birlikte çalıştıklarında kız iyi iş çıkarmıştı. Şimdi olduğu gibi... Tekin'in hayatındaki ihaneti, asla aklına getiremeyeceği ihaneti ortaya çıkarmıştı.

Tekin Soyönder birçok kez ihanetle karşılaşmıştı. Onların dünyasında parayla satın alınamayacak adam çok azdı. Ama Rüya'nın, karısının bunu yapması Tekin için adeta binlerce kurşun yarası almak gibiydi.

"Neden yaptın?" diye ölümcül sesiyle fısıldarken, gözleri yerdeki kadına sabitliydi. Bakışları alev saçıyordu ve karısını gerçekten öldürmek istiyordu.

Rüya hıçkırarak "Ben bir şey yapmadım!" dedi.

Çaresiz ve haklı gibi görünse de Tekin onun gözyaşlarına inanmıyordu. Bir kez daha tutup kaldırmak, sarsmak, kahrolası ihaneti için onu öldürmek istiyordu. Yaşadığı hayal kırıklığının bir tanımı, bir sınırı yoktu. Göğe yükselebilecek kadar büyüktü ihanet acısı. Tekin Soyönder babasının terk etmesiyle, annesinin onu yetimhaneye bırakmasıyla bile bu kadar büyük bir yıkım yaşamamıştı. Kızının annesi olduğunu söyleyen bu kadın, ne zaman, nasıl hayatına bu kadar sızabilmişti anlayamıyordu. Ona nasıl güvenmişti bilmiyordu...

Rüya'yı tişörtünün yakasından çekip yerden kaldırdı. Gözlerine nefretten daha büyük bir duyguyla bakarken, bakışları yıldızsız bir gece gibi daha da kararmıştı. "Sana inandım! Sana güvendim!" dedi sertçe. "Seni evime aldım! Seni hayatıma..."

Kelimelerin bu kadar zor çıkacağını bilmezdi. Aslında sözlerin anlamı yoktu. Onu en hassas silahıyla vuran kadına bir şey söylemek istemiyordu... Tek istediği bu kadını öldürmekti!

Rüya ise şaşkındı. Öyle bir şaşkınlık ki, zihnini bir türlü toparlayamıyordu. "Anlamıyorum!" diyordu. Anlamıyordu da... Bir anda bağırıp "Ebru, yaptı!" derken gözleri bir şeyler arar gibi yeri taramaya başladı. Elini sancıyan alnına koyup düşünmek istiyordu. Gözlerini kaldırıp kocasına baktı. Hâlâ onun kolları arasındaydı. Bu yakınlık yüzünden dikkati dağılsa da pes etmeyecekti. Ayık olmalı, artık ağlamamalıydı. "Ebru, markette karşıma çıktı. Benimle konuşmak istediğini söyledi. O adamla buluşmayı da o ayarladı. O..."

Tekin genç kadına nefret dolu bir gülüş attı. "Başka?" diye sordu öfkeden boğuklaşmış sesiyle. "Başka yalanın var mı?"

"Yalan mı?" diye bağıran Rüya gözyaşlarını akıtmamaya direniyordu. Tekin'in yıkıcı öfkesine pek çok kez maruz kalmıştı ama böylesini görmemişti. "Dinle beni," derken büyük bir cesaretle ellerini kaldırıp onun ceketine tutundu.

Tekin hızla kadının bileklerini kavrayıp sıktı. İri avuçlarında onları kıracak gibiydi. Gözlerinden savurduğu ateşle kadının üzerine eğildi. "Sana güvenmekle hata ettim!"

"Hayır!" Başını sallayan genç kadın en sonunda gözyaşlarına yenildi. "Hayır!" diye inlemeye devam etti. "Bu adamı tanımıyorum! Evet, onunla görüştüm ama..."

Tekin, Rüya'yı kabaca itti. "Sana ne teklif ettiler? Çok para, fazla lüks bir yaşam?"

"Hiçbir şey! Sadece yardım istedi. Senin Uluhan'ı öldüreceğini ama onu polise teslim etmenin daha iyi olacağını söyledi."

Tekin ona inanmış bakışlarla bakmıyordu. Ağır ağır başını salladı. "Pek çok ihanet gördüm. Pek çok satılmış insan vardı. Ama en mide bulandırıcı olanı ne, biliyor musun?"

Ama görünen o ki, bunların hiçbiri işe yaramamış. Ben bunu kaldıramam. Serdar! Ben bu değilim!"

Serdar gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Bunların tümü saçmalık!"

"Değil!" diyen genç kız gözyaşlarının yanaklarından indiğini fark edince başını eğdi. "Şimdi gidiyorum... Sen de git ve devlet sırrı işlerini hallet!"

Kapıyı açmak için elini uzatan kız, kolundaki dokunuşla ürperdi. Onu tutan adama bakarken gözleri yaşlar içinde parlıyordu.

"Gidersen, emin ol asla peşinden gelmem!"

Kederli bir gülüş atan Aylin son kez fısıldadı. "Oteldeki işimden istifa ediyorum!" Sonra kendini araçtan attı. Koşarak ara bir sokağa girdi. Kalbi yarılacak kadar acıyordu. Titreyen elleriyle telefonunu çıkardı. Havayolu sitesine girdi ve bemen bu gece Ankara'ya dönüşü olmayan bir gidiş bileti aldı.

Serdar, Aylin'in çekip gidişine inanamayarak onun ardından bakıyordu. Kadın dırdırı, gözyaşları ve sitemler onun için fazlaydı. Gitmek isteyene yapılacak tek şey, yol vermekti. Serdar, Aylin'den kurtulduğunu düşünmek isteyerek yeniden yola koyulktu. Geçtiği yollarda Aylin'e bakınsa da onu göremedi. Daha önce de, hayatına almadığı için çekip giden kadınlar olmuştu ama hiçbirini fazla düşünmemişti. Oysa şimdi Aylin'in sözleri, gözyaşlarıyla ıslanan yanakları ve başarılı tiradı aklından çıkmıyordu. Serdar onun sözlerinde haklı olduğunu kendine itiraf edemiyordu. Aylin güzeldi. Hem de çok güzeldi. Ama bir kadını sırf güzel olduğu için, onunla yatmak istediği için bütünüyle hayatına alamazdı. Bu kızda başka bir şey vardı. Onunla kavga ederken açığa çıkan bir çekim... Ona satışırken, onun kendini savunma yöntemleriyle gülümserken... Ona aniden çekilmesine neden olan bir his vardı. Fakat Aylin her şeyi bitirdiyse, Serdar onun peşinden gitmeyecekti. Bu lanet olası ilişki durumları onun anlayışına tersti. Aylin gitmişse yeni birini bulurdu. Bu kadar kolaydı işte! Bu kadar kolay olmasını umarak otele giderken, o büyük sorununa bile odaklanamadı.

Aklı Aylin'de olsa da, otelin girişinde o büyük sorunu görünce dikkatini ona verdi.

Ebru isimli bu kadını bir yıl önce gönderdiklerinden beri Serdar onu görmemişti. Ebru'nun otele girmesi yasak olunca görevliler doğrudan Serdar'ı aramıştı. Muhtemelen kız Tekin'le görüşmek için gelmişti ama Serdar bu konunun önem derecesini ölçecek ilk kişiydi.

Ebru, Serdar'ın konuşmasını bile beklemeden telefonunu çıkarıp Rüya ve o adamın fotoğraflarını gösterdi. Fotoğrafların yeterince önemli olduğunu gören Serdar, önce şaşkınlık, sonra büyük bir öfke duydu. Tekin'in yaşayacağı öfkeyi düşünemiyordu ama bu konuyu kesinlikle bilmesi gerekiyordu. Ebru'yla birlikte Tekin'in ofisine çıktı. Ebru birkaç dakikalığına içeri girerken Serdar asistan bölümünde bekledi. Ebru, Tekin'in odasından çıktığında yüzü korkuyla sararmıştı. Tekin'in gazabının onu da bulduğu açıktı. Rüya'nın göreceği karşılığı düşünemiyordu bile.

Tekin, odasına giren Serdar'a "Depoyu kontrol ettir!" emrini verdi.

Serdar daha önce de patronunu öfke saçarken görmüştü ancak bu seferki farklıydı. Onu anlayabiliyordu. Karısının, can düşmanıyla çekilmiş fotoğraflarını gören bir adam nasıl davranabilirdi ki?

"Montaj olamaz mı, abi?"

"Montaj değil!" dedi Tekin Soyönder. Gözlerindeki derin kuyuyla Serdar'a baktı. Serdar daha fazla konuşmadan telefonunu çıkardı ve güvendiği adamına haber verdi. Uluhan'ın koyulacağı deponun etrafında Sepetçiler'in adamlarının olup olmadığını öğreneceklerdi. Eğer şüpheli bir durum varsa, Rüya gerçekten bilgi uçurmuş demekti. Neticede Uluhan'ın babasının orayı bilmesinin tek yolu bir muhbirdi. Bunun Rüya olması işleri karmakarışık bir hale sokacaktı.

Yaklaşık bir saat sonra adamlardan haber geldi. "Deponun etrafını sarmışlar. Gittiğimiz an enseleniriz," demişti telefondaki kişi.

Birkaç saniye sonra karşıdaki yeni kişiye "Ne istiyorsun yine?" diye gürledi.

Bu defakinin bir kadın olduğunu Aylin de duydu. Kalbi tuhaf bir ritimle çarparken, Serdar'ın bu kadar öfkelenme sebebini anlayamamıştı.

"Seni kaç kez kovmamız gerekiyor?"

Serdar'ın kadına kurduğu cümleler gittikçe sertleşti. Aylin bu kadının istenmeyen biri olduğunu anlamıştı. Fakat sonunda kadın her ne söylediyse Serdar aniden durdu. İkisi de sustu. Saniyeler sonra genç adam "Tamam, geliyorum," dedi.

Aylin oflarken devasa bir hayal kırıklığı ifadesine yerleşti. Serdar telefonu kapattığında kendine hâkim olamadı. "Kimdi o?"

"Önemsiz biri!" diyen genç adam öfkeli çehresiyle dimdik yola bakıyordu.

"Önemsiz biri olsaydı bu kadar öfkelenir miydin?"

"Sana önemsiz biri dedim! Düşünme bunları."

Genç kız bu cümleden nefret ediyordu. Serdar'la kavga etmemek için derin bir soluk aldı. "Geri mi dönüyorsun?"

"Otele dönüyorum ama işim kısa sürecek."

"Bana hiçbir şey anlatmayacak mısın?"

Serdar tek kelimeyle "Hayır!" dedi.

"Bana bir şeyler anlatacak kadar önem vermiyorsun, değil mi?"

Aylin'in kırgın sorusuyla daha da sinirlenen genç adam nihayet kıza döndü. "Bak! Bu mesele seni ilgilendirmeyen bir şey. Keyfimizi kaçırmaya değmez!"

"Benim keyfim çoktan kaçtı!" diyen genç kız da öfkeliydi. "Senin bana hiçbir şey anlatmaman ve beni sorunlarını paylaşmaya değer bulmaman yüzünden keyfim çoktan kaçtı, Serdar Bey!"

"Anlatsam ne değişecek? Hiçbir yardımın olmaz ve bunların tümü anlayamayacağın kadar karışık işler!"

"Benim bir gerizekâlı olduğumu mu sanıyorsun?"

Serdar, Aylin'e öfkeyle baktı. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Bana hiçbir şey anlatmıyorsun, çünkü beni bir aptal gibi görüyorsun. Söylesene, benimle neden sevgili oldun? Ah, dur tahmin edeyim... Bedenim için mi? Beni güzel bulduğun için mi? Sadece ambalajım için mi?"

"Aylin!" diyen genç adam tehlikeli sesiyle fısıldadı. "Saçmalamayı hemen kes!"

"Doğru söylediğim için mi kızıyorsun? Ama şunu bil ki, ben senin sandığın kişi değilim! Üniversite sınavından düşük puan aldım diye, ailem zengin diye, daha önce çalışmadım diye beni bir aptal sanıyor olabilirsin ama ben aptal değilim!"

"Şu an tam da bir aptal gibi konuşuyorsun!"

"Durdur arabanı ve indir beni!"

Genç adam hemen sağa çekti. Kapıyı henüz açmayacaktı. "Bunu mu yapmak istiyorsun?" diye sorarken ses tonu keskindi. "Çocuk gibi surat asıp, kaçıp gitmeyi mi düşünüyorsun?"

"Gerçek sevgililer birbirleriyle her şeyi paylaşırlar, kalplerini birbirlerine açarlar. Bir gün bana kalbini açmaya karar verirsen görüşürüz."

"Ben giden bir kadının peşine asla düşmem, Aylin Başaran!"

"Öyle mi?" diyen genç kız gözlerinin dolmasına izin vermemek için derin bir nefes aldı. Ona büyük bir öfkeyle bakan sevdiği adama, acıyan kalbindeki yangınla karşılık verdi. Ağlamadı ama her an bunu yapabilirdi. "Ben de beni hayatına almayan, bana önem vermeyen bir adamla olamam!"

"Seninle birlikte yaşamayı teklif ederken ne yaptığımı sanıyordun?"

"Sadece eğlence!" diye bağırdı Aylin. "Beni sadece vücudum için istiyorsun. Bana hiçbir şey anlatmıyorsun ve zekâ yaşım ikiymiş gibi davranıyorsun! Evet, hayatım çok kolay geçti. Kafamı hiçbir şeye çalıştırmadım, çünkü her şey istediğimde yanımdaydı. Ama bu, bir beynim olmadığı anlamına gelmiyor! Beni hayata, dünyaya değer katmamakla suçladığında, öyle olmadığımı göstermek için oteldeki işe girdim, çabaladım. Hayatımda ilk kez mücadele ettim. Kabul, iki üç oda temizlemek belki mücadele bile sayılmaz ama benim hayatımda inan öyle. Üstelik bunu kendim için de yapmadım. Bir adam için yaptım. Senin için! Senin gözünde bir kaktüs gibi görünmemek için.

Bu teklifi böyle kolay kabul ettiği için kendine şaşırdı ama ne diyebilirdi ki? Serdar'ı bu kadar çok severken, onun sevgisinden başka bir şey düşünemezken ondan uzak kalmayı istemiyordu. Serdar için bu konunun onların ilişkisindeki en ciddi aşama olduğunu biliyordu ama Aylin için en ciddi aşama sevdiği adamı ailesiyle tanıştırmak, onun soyadını almaktı. Serdar evliliği düşünen bir adam değildi. Aylin'i güzelliği için istiyordu, bedeni için... Birlikte güzel vakit geçirdikleri için. İnsan bazen bir şarkıyı takıntı haline getirip, sarıp sarıp dinler ya... Aylin de Serdar için şu an öyle bir şarkıydı. Bir müddet hiç bıkmadan dinleyeceği, keyif aldığı bir şarkı. Ama bıktığında sil tuşuna basıp, onu sonsuza göndercecekti. Aylin bunu biliyordu. Serdar geleceğe dair hiçbir şey vadetmiyordu. Buna rağmen Aylin ondan uzaklaşamıyordu. Onu severken nereye gidebilirdi ki? Genç kız en kalın halatların, en ağır zincirlerin, en sağlam iplerin sevgi kadar güçlü olamayacağını biliyordu. Sevgiyle bağlanmış bir kalp, tutsağı olduğu şeyden öyle kolayca kopamazdı. Sevilen nereye giderse, seven onun peşinden gitmeye mahkûm bir zavallıydı. Aylin esaretini seviyordu. Tutsağı olduğu bu adamı seviyordu ve onunla ne zaman, nereye isterse gözünü kırpmadan gidebilirdi.

Serdar uzanıp elini tutunca genç kız ona sımsıcak baktı. "Günün nasıl geçti?" diye sordu genç adam.

"Seni özleyerek geçti, aşkım."

"Göker Tunçay'la karşılaşmadın, değil mi?"

"Hayır, zaten onun tek gece kaldığı belliydi."

"Ne diyorlardı bu tiplere. Playboy mu?"

"Evet. Göker tam bir playboy ama belki bir gün o da aşkı bulur ve bir kadında takılıp kalır."

"O kibirle mi? Adam kendini Oscar'lı aktör sanıyor."

"Belki bir gün Oscar'ı da alır. Niye bu kadar tepkilisin ki?"

"Sen neden onu savunuyorsun?"

Genç kız bezgin bir nefes bıraktı. "Onu savunmuyorum. Bence haksız yere onu kötülüyorsun. Ah, anladım... Beni kıskandığın için ondan nefret ediyorsun."

"Evet!" diye gürledi Serdar. "Sana yaklaşmış olan her erkekten nefret ediyorum!"

Aylin mutlulukla gülümserken "Şu arabayı durdurup bana sarılsana," diye fısıldadı.

Serdar gözlerini ona çevirdi. Kızgınlığından dolayı ifadesi gergindi ama kızın sözleri onu şaşırmıştı. Sert hatları gevşerken "İsteğiniz benim için emirdir, prenses!" diyerek otomobilini ara bir yola kırdı. Park yeri bulmanın birkaç saat süreceğini anladığında aracı yolunda ortasında durdurdu ve kızı aniden kendine çekti. Aylin ona doğru uzandı. Serdar'a sadece sarılmak istemişti ama onun dudaklarına sokulmasıyla bundan daha çok memnun oldu. Arkalarında bir aracın kornası çalana kadar o halde kaldılar.

"Birileri bizi polise ihbar etmeden gidelim," diyen genç kız gülümsedi.

Serdar yeniden aracını hareket ettirdi. "Seni öpünce neyi fark ettim, biliyor musun?"

Ah, lütfen beni sevdiğini fark etmiş ol!

"Neyi?"

"Yanımdayken bile seni özlediğimi."

Aylin gülümsedi. "Bu his bende de oluyor."

"İyi bir ikili olduk."

Genç kız başını salladı. "Bence mükemmel olduk."

Serdar bu görüşe katılıyordu. Aylin'le mükemmel bir ikili olacaklarını kim tahmin edebilirdi? Kısacık bir zamanda Aylin'i bu kadar derinden sahiplenmesine şaşırırken telefonu çaldı. "Bugün hiçbir telefon açılmayacak! Sadece sen ve ben olacağız."

Ancak Aylin çalıp duran telefonun aralarındaki romantizmi sabote etmesine dayanamayarak "Belki de önemlidir. Aç istersen," dedi.

Serdar onu arayanı azarlamak için telefonu açmaya karar verdi. "Size beni aramayın demiştim!" derken olabildiğine sertti. Karşıdan panik dolu yanıtlar gelmeye başladı. Aylin tam olarak duyamıyordu ama söylenilenler her neyse Serdar'ın daha da gerilmesine neden olmuştu. "Yanında mı?" diye sordu genç adam. Cevap gelince "Tamam, ona ver telefonu!" diye emretti.

kabul etti. Odasına çıkıp gündüz buluşmalarına uygun beyaz, kloş etekli, kolsuz bir elbise giydi. Saçlarına fön çekip omuzlarından akıtırken hafif bir makyaj yaptı. Serdar'ın onu beğenmesini dileyerek aşağıya indi. Lobideki herkese selam verip onu tanıyan diğer çalışanlarla kısaca konuştu. Otelde pek çok seçkin konuk vardı ve Aylin bazılarını tanıdığı halde onlarla herhangi bir iletişime girmemişti. İlk zamanlar bir tanıdığa denk gelirse diye korkudan ölüyordu ama artık bunu hiç umursamıyordu. Çalışmanın kötü bir şey olmadığını tecrübe etmişti. Ona bu farkındalığı veren sevdiği adamı dışarıda gördüğü an kalbi heyecanla atmaya, yanakları kızarmaya ve onun hayranlık dolu bakışlarını görmek için sabırsızlanmaya başladı. Serdar arkası dönük bir şekilde telefonla konuşuyordu. Bir eli cebindeydi ve yapılı bedenini saran lacivert takımı onu bir hayli yakışıklı gösteriyordu. Serdar en sonunda Aylin'i gördü. Güneş gözlüğü takmış olduğu için, Aylin onun gözlerinden geçen duygulardan bihaberdi. Birkaç saniye sonra genç adam telefonu kapattığı gibi gözlüğünü de çıkardı. Kibirli dudakları kıvrılmıştı ve gözlerindeki bakış genç kızın düşlerindeki gibiydi.

Serdar ona doğru gelirken Aylin de geniş basamakları inip sevdiği adama doğru yürüdü. Genç adam, kızın elini tutup hafifçe kendine çekti. "Güneşin gökyüzünde olduğunu sanırdım ama görüyorum ki tam karşımdaymış."

Aylin kahkaha attı. "Senden iltifat duymak ne kadar güzel. Oysa ben o küstah genlerinde böyle bir özellik bulunmadığına emindim."

Serdar birilerinin görecek olmasına aldırmadan Aylin'i öptü. Hem de ne öpme! Yakıcı ve sımsıkıydı... Genç kız öpücüğün şaşkınlığıyla gözlerini bile kapatamamıştı.

"Birkaç dakika içinde bütün otel senin beni öptüğünü duyacak!" diye fısıldadı Aylin.

Genç adam kaşlarını çattı. "O kadar hızlı mı? Bir iki kişi dışında kimsenin gördüğünü sanmıyorum."

"Ah, tabii... Çalışanlar arasındaki dedikodu hızından haberin yok. Yemin ederim Microsoft'un böyle bir iletişim ağı yoktur."

Serdar kızın belinden tutup arabasına götürürken göz kırptı. "Umurumda değil. Sevgilimi öpemeyeceksem kimi öpeceğim? Semih denen o kelaynağı mı?"

Genç kız kahkaha atıp otelin gıda müdürünü hatırladı. "Semih Bey gördüğüm en karizmatik kellerden," dedi şımarıkça.

Serdar arabanın kapısını açtı ve Aylin'i oraya yönlendirirken tam arkasında durup kulağına doğru fısıldadı. "O adamı gördüğünde yönünü değiştireceksin!" Kız şaşırmaya fırsat bulamadan Serdar onu ön koltuğa oturtup öfkeyle kapısını kapattı.

Aylin şaşkınlığını atlatıp gülümsedi. Serdar'ın bu kadar kıskanç olmasına bayıldığını itiraf etmeyecekti. Sevdiği adam da şoför mahalline oturunca bu konuyu uzatmamaya karar verip başka bir şey sordu. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Özel bir yere... Yarın geri döneceğiz."

"Bu gece orada mı kalacağız?"

Serdar hafifçe dönüp sırıttı. "Bu gece ve bundan sonraki geceler benimle kalacaksın."

"Ne?"

Genç kız içini ürperten heyecanla gözlerini kocaman açarken Serdar gaza bastı. Araba trafiğe çıkar çıkmaz "Benimle birlikte yaşamanı istiyorum," dedi.

Serdar onu istiyordu ama hiçbir bağ olmadan. Aylin hayatını ona adamaya hazır olsa da, Serdar'ın aralarındaki ilişkiye ciddiyet yüklememesi yeniden kalbini kırdı.

"Cevabın ne, prenses?"

Sevgilisinin sorusuyla genç kız iyice keyiflendi. "Son zamanlarda bayağı kibar oldunuz, Serdar Bey. Bana resmen soruyorsun. Genelde sormadan emredersin ya!"

Serdar karizmatik bir şekilde gülümsedi. "Evet diyeceğini bildiğim şeyleri sorarak neden işi uzatayım ki?"

"Peki, şimdi neden sordun? Evet diyeceğimi düşünmüyor musun?"

"Bence *evet* diyeceksin ama bugün centilmenlik havamdayım."

"Ah, lütfen hiç bozma! Ve cevabım... Evet... Seninle birlikte yaşamak isterim."

29. Bölüm

Aylin kendini özgürlüğe düşkün sanırdı. Oysa şimdi, sevdiği adamın himayesine girmiş bir esirden farkı yoktu. Babası bile ona ne yapıp yapmaması gerektiğine dair zorlayıcı kurallar koyamazdı. Aylin her kuralı çiğnemekte üstün direnç gösterdiği halde, Serdar'ın yasaklarını bile sevdiğini fark etmişti. Serdar onu başka erkeklerden kıskanıyor, kısıtlayan kurallarla boğuyor ve adeta ölümüne sahipleniyordu. Hem de ne sahiplenme! Eskiden sorsalar Aylin bunlara katlanamayacağını söylerdi ama şimdi Serdar'dan daha azını görmek istemiyordu. Aşk ne tuhaftı! Bir idamdan tek farkı, kurbanın ilmeğini boynuna kendisinin geçirmesiydi. İnsan kendinin celladı oluyordu. Tıpkı Aylin gibi... Aylin sevdiği adamla her şekilde mutluydu. Dün gece birlikte geçirdikleri vakit boyunca Aylin ilişkilerine dair aklını kurcalayan ne varsa unutmuştu. Serdar'ın, sadece bedeniyle ilgilendiği ya da güzelliği için onunla sevgili olduğunu düşünmüştü. Bu fikrini tam olarak çürütecek delillere ulaşamasa da, Serdar'ın saatlerce onunla sohbet etmesi, Aylin'i düştüğü o karamsarlıktan çıkarmıştı. Serdar hayatına dair bir şey anlatmamıştı ama Aylin'in hayatını dinlemişti. Genç kız onunla konuşurken ilk kez birilerine hava atma ihtiyacı duymamıştı. Rüya'ya

bile bazen hayatı hakkında yalanlar söylerdi ama Serdar'a tamamen dürüst davranmıştı. Serdar onu ilgiyle dinlemiş, katiyen yadırgamamıştı. Aylin, Serdar'la sohbet etmeyi çok sevmişti. Ve Serdar'ın onun elini tutuşunu... Sessiz, sakin bir kafede yan yana oturup kahvelerini içerlerken Serdar, Aylin'i kollarına almış, onu göğsünde saklamıştı. Aylin başını sevdiği adamın omzuna koyarken hayatının bundan sonrasında onsuz olamayacağını anlamıştı. Serdar'ın da aynı fikirde olmasını istiyordu ama aklındaki tüm sorular yanıtlanmamıştı.

"Yine daldın gittin!"

Demet'in kolunu dürtmesiyle, Aylin düşüncelerinden ve pembe panjurlu ev, iki de çocuk hayalinden uzaklaşabildi. Amiri konumunda olan kadına bakıp gülümsedi.

"Aşık mısın sen?" diyen kadın rutin bir soru sormuş olsa da, Aylin hemen atılıp "Evet," dedi. "Aşığım... Hem de deli gibi."

"Aşkını mesai saatleri dışında düşünsen iyi olur, hayatım. Şimdi çalışma zamanı. Valla Serdar Bey seni kaytarırken görürse fena olur."

"Evet, çok fena olur," diyen genç kız arkasını dönüp kıkırdadı. Serdar onu yine bir odaya kapatıp dakikalarca öpebilirdi. *Belki de kaytarmalıyım,* diye düşündü ama buna cesaret edemedi. Yarın izin günüydü. Serdar'ı ikna edebilirse, şehir dışında bir yerlere gitmek istiyordu. Belki de yurt dışında bir hafta sonu kaçamağı yapabilirlerdi. Mesela Milano'da... Bir sürü kıyafet alabilirdi. Ama birden bu düşüncesinden vazgeçti. Serdar ondaki alışveriş çılgınlığını görürse çok fena azarlardı. *Ah, idealist sevgilim!* diyen genç kız iç çekti. Bundan sonra hayatını düzene sokmalıydı. Serdar da bir hayli zengindi ama gösterişli bir hayatı yoktu. Aylin gösterişin fayda getirdiği tek yerin sosyal medya olduğunu biliyordu. Artık bir sevgilisi olduğuna göre hayatının zirvesine de o yerleşmişti. Önemli olan üç beş bin beğeni almak değildi. Önemli olan Serdar'ın beğenisiydi.

Kalbi biraz daha hafiflemiş olarak işini yapmaya devam etti. Serdar mesai saati bitene kadar aramadı. Aylin işlerini toparlamıştı ki telefonu çaldı. Gülümseyerek yanıtladı ve Serdar'ın yarım saat sonra otel kapısında buluşma teklifini mutlulukla

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum!" diyerek adamın ellerini sıktım. "Kocam bana böyle şeyleri söylemez."

Sonra bir anda koşarak onlardan uzaklaştım. Adam arkamdan koşup seslense de, kendimi marketin dışına attığımda peşimden gelmeyi bıraktı. Tekin'in adamı Salih iyi olup olmadığını sordu ama ona da bir şey diyemedim. Eve gidene kadar içimde büyük bir pişmanlık belirmişti. Tekin'in katil olmasını, kötü adamların bize bulaşmasını engelleyebilirdim. Belki de adam bana telefonu uzattığında polisi aramalıydım. Gün boyu bu konuyu düşünüp durdum ve bunları anlatmak için Tekin'i beklemeye karar verdim. Birkaç saat sonra gelecekti ve ben de ne yapmam gerektiğine karar verecektim. Bu gece Uluhan belki de infaz edilecekti. Tekin'in bunu yapmasını istemiyordum. Bir kadını kocasız, küçücük bir çocuğu babasız bıraktığı için o adam ölümü hak ediyordu ama Erhan'ın abisinin söyledikleri de doğruydu. Tüm bu karmaşa altında Sezin'i arayıp Beste'nin orada kalmasının mümkün olup olmadığını sordum. Kızımı bu gergin ortama sokmak istemiyordum. Tekin'le konuştuktan sonra gidip onu alabilirdik.

Tekin her zamanki saatinden sonra eve geldi. Onu ayakta beklerken bu defa içimde sevdiğim adamı görecek olmanın heyecanından çok korku vardı. Beni dinlemesini istiyordum. Bana hak vermesini, Uluhan denen o pisliği polise teslim etmesini istiyordum.

Tekin arabasından çıkarken öfkeden delirmiş gibi görünüyordu. Onu geniş camlar ardında izlerken bile öfkesini net olarak okuyabiliyordum. Bütün bu süreç onu fazla sinirlendiriyor olmalıydı. Bu sinirinde kesinlikle haklıydı da. İçeriye girdiğinde doğrudan salona geldi. Beni ayakta, tam karşısında görünce durdu. O kapkaranlık bakışlardan tam anlamıyla dondum. Öfkeli olmasını anlıyordum ama sanki bu öfkenin sebebi... Sanki bendim... Beni gördüğü halde ne gülümsedi, ne tek kelime etti. Bir anda yavaşça bana doğru yürüdü ama üzerime yürüyor gibiydi. Sanki beni dövecek, sanki beni öldürecekti. Kalbim korku içinde atarken geri geri gittim.

"Tekin, ne... Ne oluyor?" diye fısıldadım korkudan ölürcesine.

Tekin aniden aramızdaki mesafeyi kapattı. İri eli boynumdan kavradığı gibi beni o halde kendine çekti. Nefessiz kaldım ve gözlerim kararda. Tekin beni savurur gibi fırlatınca yere düştüm. "Ne yapıyorsun?" diye bağırırken bir yandan sıyrıklanmaya çalışıyordum. Acıdan gözlerim sulanmıştı.

Tekin gözlerini kıstı. "Daha yapacaklarımı görmedin!" derken nefreti büyük bir canavar gibi beni yutmak üzereydi.

Gözlerim dolu dolu başımı salladım. "Anlamıyorum!"

Tekin düşmanca, tıpkı bir katil gibi alayla gülümserken telefonunu çıkardı. Birkaç hareketten sonra eğilip saçımdan kavradı. Kabaca ve sertçe kendine yükseltti. Boynum, ensem, saç diplerim öylesine acıyordu ki ağlamak istiyordum. "Bak!" diye gürledi.

Saçlarımı yumruğuna sardığı için boynumu zorlukla hareket ettiriyordum. Bir yandan ellerimle eline yapışıp beni bırakması için çırpınırken gözlerimi zorlukla ekrana çevirdim. Kendimi gördüm ekranda. Fotoğrafım vardı. Erhan'ın abisiyle markette çekilmişti.

"Ne...Ne bu?" diye kekeledim.

Tekin saçlarımı biraz daha çekip beni yüzüne kadar kaldırdı. Gözleri gözlerime ölümcül darbeler indiren bir balyoz gibiydi. "Demek Uluhan'ın babasına bilgi uçurdun!" dedi. Bu sözü idrak bile edemeden beni tüm gücüyle itti. Bir yaprak gibi savrulup yüzüstü yere kapaklandım. Alnım yere çarpsa da aldırmadım. Zorlukla başımı kaldırıp tepemde dev gibi dikilen Tekin'e baktım. Şaşkınlıktan acıyı bile hissetmiyordum. Titreyen sesimle "Ne?" diye fısıldadım. Yapabildiğim tek şey buydu.

"Bu adam Uluhan'ın babasının adamı ve sen onunla konuşup Uluhan'ın yerini söyledin, öyle mi?"

Öyle değildi... Öyle değildi! Hayır, değildi! Bu adam Erhan'ın abisiydi. Fizik öğretmeniydi. Vedat bir şeydi... Kalbim büyük ve sarsıcı gerçekle yüzleşmek istemese de biliyordum. Kendimden geçip yeniden yere yığıldım. Ben... Ben... Tuzağa düşmüştüm!

"Ne konuşmak istiyorsun?"

"Burada mı?" Başka bir yere gitmeye niyetim olmadığını görüp "Tamam," dedi. Yanımızdan yaşlı bir kadın geçince sesini iyice kıstı. "Tekin size Uluhan'dan bahsetti mi?" Anlaşılan Ebru'ya bahsetmişti. "Bak, durum ciddi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hikâyeyi biliyor musun?"

Ebru'dan kurtuluşum olmadığını anladığımda çaresizce başımı salladım. Ne söyleyecekse hemen söylesin ve ben de bir an önce eve gideyim istiyordum.

Ebru hızlıca konuşmaya başladı. "Ben de Tekin'in ekibindeyim. Zaten öyle tanıştık. Beni pasaport ve sahte evrakların izini sürmek için tutmuştu. Bunu Tekin'e de sorabilirsiniz. Bir yılda çok büyük gelişme kat ettim. Bu sırada aramızda bir şeyler yaşandı ama tek taraflı, önemsiz şeylerdi." *Ne şahane! Bir sen eksiktin!*

"O yüzden mi evimde sinir krizine girdin?"

Ebru utanarak yüzünü eğdi. "Dediğim gibi, tek taraflı olduğu için... Her neyse! Uluhan'ı iki yıl içinde tam üç kez enseledik ama hep kaçtı. Sonunda Tekin'in adamları onu Hırvatistan'ın Cres Adasında buldu. Birkaç güne kadar getirtecektir."

Anlaşılan adamın geldiğini bilmiyordu. Ebru'dan daha çok şey bilmenin beni kadınca bir bencilliğe sürüklemesine izin verdim. Öte yandan bu kadar çok şeyi neden anlattığını bilmiyordum. "Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Anlamadın mı, Rüya? Tekin onu öldürecek. Uluhan'ı... Bunu yaparsa ne olacağını biliyor musun? Uluhan'ın babası zaten sürekli takipte... Üstelik o adam bildiğim en kötü adamlardan biridir. Tekin'e zarar verebilir. Ya da sana, kızınıza!"

Ebru'nun her cümlesi korkuyla ürpermeme neden oluyordu. Tekin'in onu öldüreceğini düşünmek istememiştim. "Benden ne istiyorsun?"

"Sizden ben bir şey istiyorum," diyen kırklı yaşların ortasında olduğunu tahmin ettiğim bir adam rafların arasından çıktı. Üzerinde kareli, kısa kollu bir gömlek vardı. Büyük gözlükleri olan sıradan bir tipti.

"Siz de kimsiniz?"

Adam elini uzattı. "Ben Erhan'ın abisiyim. İsmim Vedat Yerlikaya. Fizik öğretmeniyim."

Ah, Tekin bana bu adamdan bahsetmişti.

"Siz konuşun," diyen Ebru bu sırada birkaç metre uzağa kaydı. Reyonlara bakar gibi yaparken bir süre sonra gözden kayboldu.

Adamın elini sıktım. Tam bir fizik öğretmeni tipi vardı. Temiz yüzlü biriydi.

"Maddi olanaksızlıklardan dolayı Erhan'a sahip çıkamadım. Ama ne olursa olsun o benim kardeşimdi," diye söze başladı. "Onunla yeni yeni görüşmeye başladığımızda..." Adam derin bir nefes alıp hafifçe dolan gözyaşlarını sildi. "Öldürüldü... Hem de bir hiç uğruna!"

"Bakın benden ne istediğinizi bilmiyorum!"

"Tekin Bey'in o adamı öldürmesini istemiyorum, Rüya Hanım. Kardeşimi öldüren o aşağılık adam cezasını bile çekmedi. Onun hapis yatmasını istiyorum! Muhtemelen ağırlaştırılmış müebbet yiyecek. Cezasını çekmek varken, hapislerde rezil olmak varken, ölüm çok kolay bir son olmaz mı? Bu yüzden bana yardım etmelisiniz. Hem o adamın ailesi de çok güçlü. Oğlu öldürülürse geriye kalan herkese zarar verebilirler. Beni ve ailemi bulabilirler, çocuklarıma zarar verebilirler... Size de bulaşırlar! Üstelik kocanız da hapis yatabilir. Öldürdüğü kişi bir katil bile olsa, bu bir suç! Tüm bu felaketleri bir tek siz engelleyebilirsiniz. Hem benim de kardeşimin intikamını almama yardımcı olabilirsiniz."

"Bakın ben anlamıyorum!"

"Lütfen bana Uluhan'ın tutulduğu yeri söyleyin. Buyurun, isterseniz polise söyleyin..." diyen adam titreyen elleriyle eski model bir telefon çıkardı. "Polisi arayın. Uluhan'ı operasyonla yakalasınlar. Böylece kocanız onu öldüremez, o katil hapse girer ve ben de sonunda kardeşimin intikamını aldığını bilirim. O adamı öldürmek çözüm değil! Tekin Bey'le de konuşmaya çalıştım ama beni otelinden attırdı. Tek çarem Ebru ve sizsiniz."

Kafam karmakarışık bir haldeyken, ne diyeceğimi bilemedim. O aşağılık katil Gölcük yolunda bir fabrikaya konulacaktı ama bunu Tekin'le konuşmadan bu zavallı adama söyleyemezdim.

"Peki," diyen ve benimle nihayet uzlaşan sevdiğim adama sacak baktım.

"Ya baban?" diye sorarken biraz çekinceliydim.

"Ankara'da yalnız başına yaşıyor. Yıllardır hiçbir şekilde görüşmedim. Sezin onunla görüşür," dedi önemsiz bir şeyden bahsettiğini gösteren sesiyle.

Babasıyla ilgili bir şey sormadım. Sanırım ben de beni bırakan bir ebeveynle bir daha görüşmek istemezdim. Tekin'in hikâyesi beni gerçekten derinden etkilemişti. Acılarıyla tek başına yaşamıştı. En iyi dostu öldürülmüştü. Hayat ona adil davranmamıştı. Baba olmayı kolayca kabullenmemesini, dahası bunu istememesini de anlıyordum.

"Sen iyi bir babasın," dedim samimi hislerimle.

"Olmadığımı ikimiz de biliyoruz."

Pişmanlık dolu sesi kalbime dokundu. "Mutlu bir aileye sahip olmadın. Bir babanın oğlu olma sevincini yaşamadın. Baba olmaya hazır hissetmemeni anlıyorum."

Tekin'in gözleri derin bir şekilde kısıldı. "Beste'nin benim kızım olduğunu en başından beri biliyor olsam da, bu duyguyu hissetmek, kendimi bu duygusal bağlarla esir etmekten korktum sanırım. Geçmişimden gelen bütün o kahrolası bağlardan yeni kurtulmuştum. Özgürlüğü henüz hissetmemiştim bile. Oysa şimdi kızımdan uzak, senden uzak bir hayatı düşünemiyorum."

Hıçkırarak ağlamamak için kendimle savaştım ve başardım. Buna rağmen gözlerimden süzülen iki damla yaşı Tekin'in göğsüne bıraktım. "Artık biz varız. Gerçek bir ailen var. Artık benimsin, Tekin Soyönder! O ruhsuz hayatını unutsan iyi olur, çünkü artık ailenle yaşayacaksın. Sonsuza kadar."

Tekin gülümsedi. Mucize gibi bir adamdı. Gözyaşlarımı sildi ve sildiği yerleri öptü. Onu nasıl da seviyordum. Dudaklarıma sokulmadan önce fısıldadı. "İyi ki varsın, sevgilim. İyi ki varsınız."

Hafifçe doğruldum ve öpücüğüne tutkuyla karşılık verdim. "Beste olsaydı şimdi minik ayaklarıyla odaya dalardı."

Tekin keyifle sırıttı. "O küçük cadıya kapı çalmayı öğretmeliyiz."

Başımı salladım. "Özledim kızımı."

"Ben de. Umarım Sezin'e dünyayı dar ediyordur," diyen kocamın sözleriyle kahkaha attım. Kahkaham dinene kadar Tekin beni izledi ve gözlerime bir uçurum gibi baktı. "Bana kızımı verdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı bir an sonra.

"Bize kapını ve kalbini açtığın için ben teşekkür ederim."

Tekin elleriyle beni okşarken daha da cesaretlendim. Geçmişi anımsamak onda yeni yaralar açmadan, her şeyi ona unutturmak istedim. Bir parçam kızımı özlerken, geriye kalan her şeyi Tekin'e verdim. Onu, geçmişi unutturmak ister gibi öptüm. Ona bundan sonra yaşayacağı hayatın küçük bir fragmanını gösterdim. Artık benden ve kızından kurtuluşu yoktu!

Sabah sevdiğim adamla iç içe uyandım. Beste'nin yokluğunda yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Buna birlikte duş almak da dâhildi... Tekin beni tamamen affetmiş ve bundan sonra her şeyi ona sormam için beni kesinkes ikaz etmişti. İkaz dediğim tehdit etmekti ama bu defaki tehditleri öldürmekle, pişman etmekle ilgili değildi. Daha farklı silahlar kullanmaktan bahsediyordu. Bu silahlar bildiklerimden çok daha ateşli silahlardı.

Ona markete gideceğimi söylediğimde itiraz etmedi. Öğleden sonra adamlarından biri beni markete götürdü. Adam dışarıda beni beklerken, elimdeki listeyi çıkarıp markete girdim. Birkaç ufak tefek şeyi market arabasına atıp keyifle alışveriş yapıyordum. Dikkatimi rafa çevirip mama kutusuna elimi uzatmıştım ki, başka bir el uzanıp benden önce kutuyu aldı. Refleks olarak döndüm ve elin sahibini görmek istedim. O an karşılaştığım yüzle sıçradım. Onu daha önce gördüğümde gözlerindeki kaygıyı da görmüştüm. O kaygı bugün bile aynıydı. Onu tanıyordum... Bu kadın Tekin'in eski sevgilisiydi!

"Sen," diye fısıldadım istemsizce. Sonra hışımla elimi çektim. Sanki kadın elimi kapacak olan etçil bir bitkiydi.

"Ben Ebru," derken kederle gülümsedi. Bir an ona bu kadar düşmanca davrandığım için pişman oldum. "Birkaç dakika konuşabilir miyiz?" diye sordu. Panikle etrafına bakıyordu. "Çok önemli. Tekin'le ilgili."

"Merak etme," derken kaygılarımı dindirir gibi beni sımsıkı sardı. Alnımdan öptü, elleri tenimi okşadı. Ona güvenmek istiyordum.

"Tüm bu karmaşanın içinde o kadının düğününe neden gittin peki?"

"Bu gece çatışma olma ihtimali vardı. Önlem aldık ama muhbirler her zaman vardır. Uluhan'a bir şey olursa, benim nerede olduğumu herkes bilecekti."

Başımı salladım. Bu elbette çok mantıklıydı. "Beni neden götürdün o halde? Yani bana kızgındın... Üstelik Handan da eski arkadaşınmış. Tek başına da gidebilirdin. Beni o kadınla kıskandırmak için mi götürdün yoksa?"

Tekin kaşlarını çatıp gergin sesiyle yanıt verdi. "Daha önce de dediğim gibi, beni kızdırdığın için intikam almak istersem, böyle çocukça numaralara kalkışmam, güzelim! Bir başka kadınla seni kıskandırmak tam da böyle bir şey olurdu. Üstelik Handan senin çeyreğin kadar bile güzel değilken!"

Sözleri ruhuma sımsıcak yeller üflüyor, gururumu zirvelere çıkarıyordu. Öylesine mutlu ve tatmin edici bir cevap almıştım ki gözlerim doldu. "Seni başka bir kadınla konuşurken görmek bile beni nasıl incitti, nasıl sinirlendirdi bilemezsin."

"Seni başka bir adamla konuşurken ve ona gülümserken görmenin yanına bile yaklaşamayacağından eminim!"

"Ah, beni gerçekten kıskandın mı?"

"Aslan denen o adamın yelelerini ağzına tıkacaktım! Gerçek bir aslan olsa da bana sökmez!"

Kahkaha attığımda Tekin de nihayet gülümsedi. Kontrollü bir gülüş olsa da tüm kırgınlıklarımı alıp götürdü. Gözleri yoğun bir bakışla gözlerime kenetlenirken konuşmaya devam etti. "Seni götürdüm, çünkü oraya kadınımla gitmek istedim. Bana ait olan kadınla. Seninle..."

Kalbim heyecanla gümbürdedi. Kalp atışlarımı ölçen bir cihaz olsaydı muhtemelen ibre tavana vururdu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Ama Handan senden yana hâlâ ümitliydi."

Tekin bu sözüne sinirlendi. "Evleniyordu!"

"Ne olursa olsun seni unutmamış. Seni seven bir kadın seni nasıl unutabilir ki?"

Keyifli bir homurdanma sesi işittim. Yüzümü kendine doğru kaldıran âşık olduğum adam, siyah gözlerindeki bakışlarıyla ruhumu okşadı. "Ya sen? Beni hâlâ seviyor musun?"

"Sevgi baş ağrısı gibi değildir ya da yaralanmak gibi... Bir hap alınca, dinlenince, uyuyunca, pansuman yapılınca geçmez. Benim sevgim daha çok yaşamak gibi... Yaşadıkça büyürüz... Boyumuz, kilomuz, yaşımız çoğalır. Benim sevgim de böyle bir şey. Seninle yaşadıkça durmadan büyüyor."

Tekin kaşlarını çattı. "İşin sonunda ölüm de var!"

"Benim sevgim asla ölmeyecek. Ölümsüzlük iksirini bulduk biz."

Lütfen sen de beni sevdiğini söyle! diyen bakışlar atsam da, Tekin'in dudaklarından o sihirli kelimeler dökülmedi. Tuhaftır ama bu dileğim o kadar da mühim değildi. Tekin'in bana bakarken ruhuma kattığı o derin anlam yetiyordu. Beni önemsediği yetiyordu, gözyaşlarımı silmesi, mutluluğumu düşünmesi yetiyordu. Onun gibi bir adamdan bu kadarını görmek bile mucizeydi. O küçük yaşlardan beri pek az şeye sahip olmuştu. Baba neyse de, annesi onu yetimhaneye kendi elleriyle bırakmıştı. Bunu bilmek aniden beni başka bir konuda uyandırdı.

"Şimdi anladım!" dedim gözlerim ince açılırken. "Aylin sana Beste'yi yetimhaneye bırakacağımı söylediğinde beni o yüzden eve aldın, değil mi? Çünkü yetimhaneleri biliyordun. Bana da bu yüzden kızmıştın... Bir annenin çocuğunu yetimhaneye bırakmasını..."

Dudaklarımdan öpüp beni susturdu. "Öyle," dedi soluğu içime işlerken. "Bu asla kabul edemeyeceğim bir şeydi."

"Annene bu yüzden mi öfkelisin? Yıllar geçse de unutamıyorsun."

"Bana annelik yapmamıştı ve ben de ona evlatlık yapmıyorum. Hepsi bu."

"Yine de seni seviyor. Senin için üzülüyor. Ona biraz daha sıcak davranmayı dene lütfen!"

kadınla gidince annemle yalnız kaldık. Annem bana bakamadı. Hem maddi durumu yoktu, hem de ciddi bir depresyona girmişti. Beni bir yetimhaneye verdi. Yılda bir iki kez ziyaretime gelip gidiyordu. Erhan da yetimhanedeydi. Anne ve babası bir yangında ölmüştü. Bir abisi vardı ama ondan epey büyük, ailesi olan biriydi. Erhan'ı yanına almayı hiç düşünmemiş. Erhan benim şansım oldu. Bildiğim her şeyi onunla öğrendim. Okula beraber gittik. Derslerimiz iyi olunca, devlet bursuyla lisede özel bir koleje gönderildik. Tuna Üstüner'le de oradan tanışıyorum. Sonra ikimiz de Ankara'daki bir üniversiteyi kazandık. Erhan hukuk, ben de iktisadi ve idari bilimler okuyordum. Okulu pek önemsemedim ve mezun olmadan bıraktım. Kolay yoldan zengin olmak istiyordum. Bir sürü iş denedim. Piyasayı öğrendim ve bir süre sonra kendi işimi kurdum. Bir nakliye ağım vardı. Gittikçe büyüyordu. Erhan benim gibi değildi. İdeallere sahip, toplumsal değerleri olan, kanunlara inanan biriydi. Benim aksime... Ben karanlık adamlarla takılırken, o başarıyla okuluna devam ediyordu. Handan'la okulda tanıştılar. Üçümüz iyi birer dost olduk."

Tekin'in öyküsünü nefes almadan dinlerken tam bu kısımda araya girme ihtiyacı hissettim. "Handan sana âşıktı!"

Başımın altındaki göğsü büyük bir nefesle inip kalktı. "Ama Erhan da onu seviyordu."

"Ya sen?" diye sordum gözlerimi kaldırıp. "En iyi dostuyla aynı kadına âşık olan ve sevdiğini ona bırakan o film karakterlerinden biri misin?" Cevaba hazır değildim ama sormasam çatlardım.

Tekin gülümsedi. Benimle eğleniyordu. "Hayır," dedi hiç tereddütsüz. "Handan'a karşı hiçbir şey hissetmedim."

Derin bir nefes bıraktım ama bu nefesin beni ne kadar rahatlattığını göstermemeye gayret ettim. "Senden umudu kesince Erhan'la evlendi. Belki de senden intikam almak istedi." Aklıma binlerce senaryo gelmişti. Kadın aklının üretebileceği senaryolardan.

Tekin hiçbirinden haberi olmadığını gösterir şekilde omuz silkti. "Onların mutlu olmasını diledim."

"Oldular mı?"

"Erhan ölene kadar oldular."

Bu kısmın Tekin için nasıl da zor olduğunu görebiliyor, duyabiliyordum. Sesi boğuklaşmıştı. Hiçbir şey sormadım. Onun anlatmasını istiyordum.

"Erhan iyi bir avukat olmuştu. Finansal anlaşmazlıklar, yolsuzluklar, usulsüzlüklere bakıyordu. Haksız yere işten atıldığını söyleyen bir adamın davasına bakmaya başladı. Karşı taraf çok güçlüydü ama inatla üstüne gitti. Onları tanıyordum. Karanlık ve pislik adamlardı. Erhan'ı uyarmıştım! Üstesinden gelemeyeceğini biliyordum. Bazen kanunlar da üstesinden gelemez... Erhan aptalca idealleri için davadan vazgeçmedi. Bir şeyler bulmuştu ama bir gün, ara bir sokakta tek kurşunla onu öldürdüler."

Gözlerim dolu dolu Tekin'e baktım. Artık hissizleşmiş olsa da acı çektiğini anlamıştım. Sakallarından, yanağından, dudaklarından öptüm. "Üç yıldır bunu çözmek için mi uğraşıyorsun?"

Başını salladı. "Erhan'ı öldüren kişi, şirketin varisiydi. Ulu han Sepetçiler. Kamera kayıtlarına ulaşıldı ve kısa sürede yakalandı. İki yıl kadar içeride yattı. Sonra onu yurt dışına kaçırdılar. Uzun zaman sonra onu buldum. İki gün önce yakaladık. Hırvatistan'a kaçmış. Adriyatik'ten bir gemiyle Akdeniz'e getirip Türkiye'ye soktuk. Bu gece Gölcük yolundaki bir lastik fabrikasına getirecekler."

Aksiyon ve gerilim türünde bir filme giriş yapmıştım sanki. Bir yanım Erhan'ın hikâyesine üzülürken, diğer yanım dehşetle sordu. "Ona ne yapacaksın?"

"İntikamımı alacağım!" diyen Tekin'in sesindeki o nefretten deli gibi ürktüm.

"Polise vermeyecek misin?"

"Sen bunları düşünme!"

"Peşine düşmeyecekler mi?"

"Bu defa elimden alamayacaklar!" derken buz kesildim. Tekin davasında haklıydı. Biliyordum. Ama yine de intikamın ona zarar vermesini, ona kötü şeyler yaptırmasını istemiyordum. "Lütfen kötü, yasadışı bir şeyler yapma."

Tekin soluklanıp sakinleşirken, sırtını duvara yasladı ve kolundan tutup beni de üstüne çekti. Yüzüm gözüm yaşlar içindeydi ama sadece gözyaşları değil ter de vardı. "Peki, sen beni affettin mi?"

Sevdiğim adam sanki bu konuyu unutmuş da bir anda hatırlamış gibi gerildi. Parmakları tenimi okşarken aniden durdu. "Beni boktan bir şeyle suçlamanı mı? Hayır, henüz unutmadım!"

"Ben aptalın biriyim!" Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Göz teması çoğunlukla işe yarardı. "Neler yapabileceğini gördüm. O adamı neredeyse öldürecektin. Öfken yüzünden galeriye zarar verebileceğini düşünmüştüm ama cezamı ödedim. Handan bana ne olduğunu gösterdi!" Bundan sonrasını onun yüzüne bakarak söyleyemezdim. Göğsüne sokuldum. "Lütfen onu sevme... Onu düşünme... Tekin, beni sensiz bırakma. Yemin ediyorum kafayı yerim! Dayanamam!"

Parmakları yeniden hareket edince gülümsemek yerine ağlamaya başladım. Tenine olduğu kadar şefkatine de muhtaçtım. Alnımdan öptü ve çekici sesiyle mırıldandı. "Senden başka kimseyi düşünmüyorum! Beni ele geçirdin. Hiçbir zaman, hiçbir kadın benim için bu kadar değerli olmadı. Bu eve gelince seni göremeyeceğimi düşünmek, içimde bir yeri lanet olası bir sızıyla yakıyor!"

"Bu yüzden mi boşanma konusunu açınca o kadar öfkelendin?"

Tekin aniden "Sana alıştım," dedi. *Ah, bana alışma! Beni sev!* "Eskiden bu eve haftada bir kez uğrardım ama şimdi her akşam buradayım. Normal bir şekilde kahvaltı yapıyorum ve oturup seninle sohbet etmekten zevk alıyorum. Dışarıdayken seni düşünüyorum." Beni daha sıkı sardığının farkında olmadan konuşmaya devam etti. "Gülümseyişini görmek, mutlu olduğunu bilmek istiyorum. Bana ne yaptın böyle?"

"Senin içindeki iyi adamı ortaya çıkardım. Biraz zor oldu ama... İnan bana, bir dağın dibindeki petrolü bile daha kolay çıkarırdım. Neredeyse kalbine bir sondaj kuyusu açacaktım." Tekin bu sözlerimden hoşlanmayıp homurdanırken, kaçınılmaz olana yenildim ve ona bakmazsam öleceğimi sanıp gözlerimi

kaldırdım. Siyah gözlerinden içime yayılan o huzurla, yeni bir oksijen kaynağı bulduğumu anladım. "Bu kadar uğraştıktan sonra, seni asla başka bir kadına bırakmam!"

Bu defa enfes bir şekilde gülümsedi. Gülümsemek kalbe iyi gelir derlerdi ama benim kalbime iyi gelen kendi gülümsemem değildi. Sadece kalbime değil, ruhuma, tüm varlığıma iyi gelen şey, Tekin'in gülümsemesiydi.

"İyi bir adam olmasam da, sana bunları hissettirmek beni gururlandırdı, çalı kafa!" İri elleriyle saçlarımı karıştırdı ve bir güzel bozdu.

Aldırmadım. "Hayır! Sen iyi bir adamsın. Hatta öylesine iyisin ki, bana bir sergi bile ayarladın."

Tekin aniden kaşlarını çattı. "Mahvolduktan sonra neye yarar?"

"Olsun! Bunu düşünmen bile çok önemliydi. En başta bunu tahmin etmediğim için suç benimdi."

Sevdiğim adam "Doğru!" derken yeniden sinirlenmişti. Ne kadar kolay sinirleniyordu. Ah, bu yönünü törpülemek için de yeni bir eylem planı hazırlamalıydım. Her neyse... Zaten beni azarlayan kızgın bakışlarına bile âşıktım.

"Seni mutlu etmek varken, mutsuz etmeyi asla düşünmem! Senin gülüşünü görmek istiyorum, gözyaşlarını değil!"

İzi kalan gözyaşlarımı sildi. Sonra sildiği yeri öptü. Gözlerimi kapattım ve bu defa mutluluktan ağladım. Tekin aniden doğrulup beni kucağına aldı. Güçlü kolları arasında ufacık kalmıştım ama onun heybetiyle bile gurur duyuyordum. Odaya girip, yatağa uzandığımızda hızlıca göğsüne sokuldum. İfadesi gergindi. Can sıkıcı bir şeyler düşündüğünü anladım.

"Erhan benim çocukluk arkadaşımdı," dedi birdenbire. Sanırım sonunda hikâyeyi benimle paylaşacaktı. "Yetimhane arkadaşımdı."

Gözlerim şaşkınca açıldı. Sözünü kesmeden sevdiğim adamın hikâyesini dinlemeye devam ettim.

"Altı yaşına kadar annemle ve babamla yaşadım. O günleri pek hatırlamıyorum. Sanırım zihnimden silmişim. Sadece babamın bizi terk ettiğini biliyorum. Sezin'in annesi için... Ailesini bırakıp, onun peşinden Almanya'ya gitti. Babam başka bir

Tekin tek eliyle gözyaşlarıma dokundu. Nispeten sakince "Bu nasıl bir saçmalık?" diye sordu. "Bütün gece bunu mu düşündün?"

"O kadın..." Hıçkırıp inledim. Konuşmak Çin işkencesi gibi acı veriyordu ama cevapları duymamak ölüm olurdu. "O kadın sana âşık! Yerimde olmak istediğine eminim. Üstelik sen de benden nefret ediyordun ve bana sormadan onunla gittin. Başka ne düşünebilirdim ki?"

Kocam sert göğsünden büyük bir nefes aldı. Gözlerini kapatıp açtı. Sakinleşme ve beni öldürme isteği arasında gidip geliyor gibiydi. "Senden nefret etmiyorum!"

"Bana fahişe dedin!" Bunu hatırlamam içimdeki kızgınlığı ateşledi. Tekin'i ittim. Bu konuşma kalbimi daha çok kıracaktı. Koşarak merdivenlere yönelirken bir yandan bağırmaya devam ediyordum. Delirmiş gibiydim. "Davayı sen açarsın. Bitsin artık!" Bitsin diye kalbim parçalanıyordu oysa.

Üçüncü basamağı tırmanırken Tekin kolayca kolumdan kavradı. Bir sinir krizinin bedenimi ele geçirdiğini hissettim. Omuzlarımla, kollarımla ona karşı koymaya çalıştım ve ellerinden kurtulup yukarı çıkmaya devam ettim. Ancak Tekin bu defa belimden kavradı. "Hareket edersen seni öldürürüm!" diye fısıldadı ensemden. Hiç de oralı olmadım ve hareket ettim. Hem de tüm gücümle. Tekin'e dönerek ellerimi, ayaklarımı, her şeyimi savurdum. Topuklularım fırlamıştı. Bir an sonra ayağımın tabanı nasıl olduysa aşağı basamaktaki Tekin'in göğsüne değdi ve aynı anda Tekin ayak bileğimi kavrayıp beni çekti. Ne olduğunu anlamadan kalçamın üzerine oturdum. Tekin hızla üstüme kapaklanınca, o iri gövdesiyle merdiven arasında kalakaldım. Sert, ahşap basamaklar belime batırıyor, canımı yakıyordu. Tekin'in cüssesi de soluk almamı güçleştiriyordu. Birkaç saniye sonra Tekin gövdesini kaldırdı. Elleri omuzlarımı bastırırken yüzlerimiz öylesine yakındı ki, sıcak soluklarımız birbirine vuruyordu.

"Demek benden boşanacaksın!" diye tısladı öfkeyle.

"Benden kurtulmak isteyen sensin," derken dudaklarım acıyla büküldü.

"Ne yaparsam yapayım kendimi senden kurtaramam!" Simsiyah gözleri, gözlerimden dudaklarıma indi. Kalbimden fırlayan ateş soluğumu kesti. Merdivenlerin üstünde, onunla iç içeydim...

"Ben de," diye fısıldadım hiç düşünmeden. "Ben de kendimi senden kurtaramıyorum. Bana ne yaptın bilmiyorum. Bana ne söylersen söyle, ne yaparsan yap, seni sevmekten vazgeçemiyorum."

"Beni sevmekten vazgeçersen de seni öldürürüm!"

Gülümsedim. Gözlerimden yeni bir dalga inerken Tekin kollarımdan tutup beni kendine çekti. "Özür dilerim," dedi birdenbire. Sesi gerçek bir pişmanlık içeriyordu. "Sana o berbat kelimeyi söylememeliydim."

"Evet, söylememeliydin! Hayatımın son yılları hep o kelimeyle suçlanmakla geçti."

Alnımdan öptü ve yeniden özür diledi. Bir dili ilk kez konuşan yabancı biri gibi, özür dilemekte hâlâ acemiydi. Bunu bana defalarca söylemesi kalbimi eritti. "Affet beni. Sen bu dünyada gördüğüm en masum şeysin."

Cevabımı ona gülümsemekle verdim ve ardından boynuna sarıldım. Dudaklarımız yarı yolda birbirine çarptı. Tek eli belimden tutup gövdesine bastırırken, diğer eli yırtmacımdan çıkan bacaklarımı okşadı. O an kıyafetimin dekoltesini fark etti. "Bir daha böyle bir elbise giyersen..."

"Beni öldürürsün," diye tamamladım dudağını ısırarak.

Doğrusu elbisenin bu kadar açılabileceğini ben de hiç düşünmemiştim. Kırışmasın diye oturmaya kıyamadığım elbiseme acımayı bırakıp, Tekin'e dimdik gözlerle baktım. Tıpkı onun yaptığı gibi... Tehditkâr ve öfkeli... Heyecandan ölüyordum. O da bana bakıyordu ve gözünü bile kırpmıyordu. Aramızdaki sessizlik nefes bile almadan uzarken, ruhlarımız, kalplerimiz ve kaçınılmaz olarak bedenlerimiz birbirine sokuldu. Dudaklarımız toprağa inen sağanak gibi buluştu. Tekin beni orada, o rahatsız edici merdivenlerde, hiç de rahatsızlık hissetmediğim bir şekilde adeta Everest'e tırmandırıp, sonra da sekiz bin metre yükseklikten aşağıya attı. Kollarımda sevdiğim adam varken yere çakıldım. Ölmek buysa, ölmeye de hazırdım!

Tekin'in verdiği emir sorgulanamazdı belki ama şu an itaatkâr olacak havada değildim. "Hayır!" dedim büyük bir cesaretle. "Gitmek istiyorum! Seninle ya da sensiz!"

Sözlerim Tekin'i daha da kızdırırken beni kabaca kendine çekti. Birkaç kişinin bize baktığını gördüm. Gelin de onlardan biriydi. Keşke bir silahım olsaydı da, şu yerli malı Audrey'yi o kibirli kaçından vurabilseydim. "Bırak beni!" diye inledim. "Gerçekten daha fazla kalamam! Şu kadını gördükçe..."

Sonunda tek bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü. Tekin beni öldürecek gibi yüzüme baktığı için bunu görmüştü. Kaşları çatıldı ama öfkeden çok daha anlaşılmaz bir tavırla. Haşkırmamak için kendimi tutuyordum. Ve birden Tekin elime uzanıp, beni götürmeye başladı. Kimseye tek kelime etmedi, kimseyle konuşmadı. Çıkmadan önce dönüp Handan'a baktım. Bunu yaparken küstahça gülümsedim. Onu son saniye üçlüğüyle mağlup etmenin hazzını duysam da bu haz çok kısa sürdü. Tekin'in beni arabanın arka koltuğuna savurmasıyla bütün öz güvenim uçup gitti. İntikamımı almıştım ama Handan'la kıyaslanamayacak biri olduğumu bilmenin kederi daha büyüktü. Ligim belliydi.

Eve kadar azap verici bir sessizlik arabayı doldurdu. Eve gelince Tekin arabayı bahçeye soktu ve bana dönüp "İn!" dedi.

Onun inmeyeceğini anladığımda kalbimdeki o yarık daha da büyüdü. Cehennem Mağarası bununla yarışamazdı. Kendimi arabadan attım. Gözlerim yeniden dolmuştu ve Tekin'siz hava sahasında bütün acımı akıtmak istiyordum. Eve doğru yöneldiğimde arabanın yeniden hareket ettiğini duydum. Arkamı dönüp bakamadım. Sevdiğim adam gidiyordu işte... Beni cevapsız sorular, dindirilmemiş yaralarla bırakıp, çekip gidiyordu. Kapının şifresini girdim ve kendimi içeriye attım. Sırtımı kapıya yaslayıp itmeye çalıştım ancak kapı bir barikata takıldı. Şuursuzca itmeye devam ederken beni savuran bir güçle tamamen açıldı. Şok içinde dönüp arkama baktım. Tekin kapının önünde, tüm heybetiyle, tüm öfkesiyle dikiliyordu. Nedense geri geri gitme ihtiyacı hissettim. Sanki bir korku filminde, katilimle baş başaydım.

"Gitmiyor musun?"

Tekin içeriye adım attı ve kapıyı çarparak kapattı. "Sana hesap mı vereceğim?"

"Hesap mı? Yapma!" dedim acıyla gülerek. "Bana niye hesap veresin ki? Ben kim oluyordum sahi? Ah evet, hatırladım. İki yıl önce seni fahişe numaralarıyla ayartan..." Tekin aniden üzerime yürüyünce konuşmaya devam edemedim. Kollarımdan kavraması anlık bir şeydi. Beni sımsıkı tutup sarsarken gözleri gözlerime ölümcül panilerle kenetliydi. Bir anda dudaklarıma gelen cümleyi söyledim. Hiç düşünmeden, aparesiz! "Boşanalım gitsin!"

Tekin durdu ve beni bıraktı. "Ne dedin sen?"

"Boşanalım dedim. Sen de benden kurtulursun."

"Ne saçmaladığını bilmiyorsun!"

"Nasıl olsa yangın yüzünden seni suçladığım için beni affetmeyeceksin. Üstelik benimle evli kalmaktan nefret ediyorsun!" Acıdan ölürken bile dik durmaya gayret edip kendimi işaret ettim. "Benden de nefret ediyorsun. Belki Handan da kocasından ayrılır. Birbirinize kavuşursunuz, ha!"

Tekin yeniden kollarımı kavradı. Uzun bedeniyle üzerime eğilirken karanlık bakışları dudaklarıma indi. "Handan'ın canı cehenneme!" Çenemi tutup yüzümü kaldırdı ve "Boşanmayı aklından çıkar! Sen bütün varlığınla bana aitsin! Bana ait olan bir şeyi ancak ben gönderirim! Bunu aklına koy!" diye emretti.

Nefesim ciğerlerimde sıkışıp kaldı. Gözlerime biriken yaşlar inmek için bütün direncimi kırarken, fısıltı gibi çıkan sesimle "O kadına karşı bir şey hissediyor musun?" diye sordum. "Lütfen bana dürüst ol! Eğer hissediyorsan... Eğer... Eğer..." Konuşmak işkence gibiydi. Eğer cevabı evet olursa ruhumu teslim edebilirdim.

Tekin yeniden iki eliyle çıplak kollarıma dokundu. Teması kalbime kadar değiyordu. "Ona karşı bir şey hissetseydim, on yıl önce onunla evlenen ben olurdum!" diye bağırdı. "Bunu isteseydim yapardım!"

"Gerçekten mi? Bu gece onu görünce ne kadar güzel olduğunu düşünüp benden nefret etmedin mi?"

Hayır! Kırılan bu şey benim kalbimdi! Salonun ortasında, tek başıma, bir sap gibi ayakta dikilirken, gözlerim sadece Tekin'deydi. Onların çelenklerin önünde bir yerde durup konuşmalarını izlerken nefes dahi alamadım. Acıyan gözlerimin az sonra dolacağını anladığımda başımı çevirmek istedim ama yapamadım. Handan'ın Tekin'in koluna dokunuşuna, ona yalvaran gözlerle baktığına inanamıyordum. Anlaşılan benden başka kimse bu absürt görüntüyü kafasına takmıyordu. Gelin hanım kendi düğününde bir başka erkeği mi ikna ediyordu? Beni buradan kaçır mı diyordu? Yemin ederim, benim anladığım tek şey buydu! Kalbim lime lime doğranırken ne yapacağımı bilemedim. Hani okul müsameresinde sahneyi çıkarsın da heyecandan dilin tutulur, yüzlerce kişi sana bakarken tek kelime edemez, utançtan kıvranırsan ya... İşte şu an tam olarak öyleydim. Beste'me, kızıma muhtaçtım. Keşke yanımda olsaydı. Bana güç verirdi. Benim küçük şarjlı pilimdi o. Babasının tükettiği ruhumu onunla geri kazanabilirdim.

"Merhaba," diyen bir erkek sesi duyduğumda gözlerimi nihayet onlardan çekebildim. Elini uzatan kişi genç bir adamdı. "Aslan Bayraktar," diyerek kendini tanıttı.

Elini sıktım. "Memnun oldum. Rüya Soyönder."

Aslan isminde bir adamla ilk kez tanışıyordum. Kısa, parlak saçları, uzun boyu ve yakışıklı yüzüyle Aslan Bayraktar, bekâr bir kadın için iyi bir tercih olabilirdi ama benimle boşuna zaman kaybediyordu. Hem medeni durumum, hem de kalbim bir başka adamdaydı.

"Sizi ilk kez görüyorum. Handan'ın yakını mısınız?"

Adama kötü davranmamı gerektirecek bir sebebim olmadığı için kibarca gülümsedim. "Kocam onun bir yakını."

Aslan'ın yüzündeki nazik gülüş önce şaşkınlığa, sonra hoşnutsuzluğa dönüştü. "Demek evlisiniz?" Elimi kaldırıp yüzüğümü gösterdim. Aslan nezaketini yitirmedi. Şımarık bir çocuk gibi oflarcasına bir nefes bıraktı. "Buna gerçekten çok üzüldüm."

Gülümseyip "Şansını başkalarında dene," dediğim an biri koluma dokundu. Başımı çevirdiğimde Tekin'in kızgın bir çehreyle yanımda dikildiğini gördüm.

"Tekin Soyönder. Kocasıyım!" diyen çevrimdışı kocam, Aslan'a baktı. Elini uzatmadı ve hiçbir nezaket örneği göstermeden "Şimdi gidebilirsin!" dedi sertçe.

Aslan ne yanıt verdi, ne de bana bakmaya cesaret edebildi. Hızla yanımızdan ayrıldı. Onun gidişini izlerken gözlerim hâlâ çelenklerin orada dikilen Handan'a kaydı. Bakışlarımız kesişti. Kadın sanki gözlerinden alev topu fırlatan fantastik bir karakterdi. Beni nedense ürpertmişti.

Tekin'in sesini duyunca Handan'dan gözlerimi çektim. "Eğleniyor musun?" diyen kocam tepeden gözlerime dimdik baktı.

"Eğleniyor gibi miyim?"

"O adama gülümsediğine göre eğleniyordun!"

Tekin'in tehlikeli sesiyle omuz silktim. "Senin kadar eğlenmem mümkün değil. Söylesene, bir düğünde gelinin sana asılması nasıl bir duygu?"

Tekin simsiyah gözlerini öfkeyle kıstı. "Kes saçmalamayı!"

"Saçma olmadığını sen de biliyorsun! Bilmene rağmen onunla gittin! Ne dedi sana? *Beni düğünden kaçır mı?*"

Tekin az önce kolumu tutan elini kaldırıp bir kez daha aynı noktayı tuttu. Bu defa öylesine sıktı ki canım fena halde acıdı. "Kafandan geçenler bunlar mı? Yazdığın en iyi senaryo bu mu?"

"Dahası da mı var? Ah, yoksa eski aşkınla arana mı giriyorum?" Kalbimin ve bedenimin acısına aldırmadan, "Gitsem iyi olacak!" deyip adım attım.

Tekin kolumdan çekti. Tonu düşük ama öfkesi göklerde çakan sesiyle "Bensiz bir adım daha atarsan seni pişman ederim!" diye tısladı.

Bir kılıç ancak bu kadar keskin olabilirdi. Sözleri keskin olsa da beni yaralamak yerine tedavi etti. Artık iyice duygusala bağlıyordum ve bağladığım bu şeyi hemen çözmezsem kördüğüm olup kalacaktım. "Gitmek istiyorum!" dedim kederle. "Şu kadının sana asılmasına daha fazla katlanamam!" Gözlerim yeniden dolmaya başlayınca yüzümü eğdim. Saçlarım beni kamufle edemeyecek bir bütünlük halindeydi.

"Birazdan gideceğiz!"

Bu çakma aktris gelinin ta kendisiydi. Tekin'in çocukluk arkadaşının güzel karısı... Yeni kocası onun yanında öylesine sönüktü ki, kadının bu tercihi beni bir hayli şaşırttı. İstese, dünyada elde edemeyeceği adam yok gibiydi. Gözleri uzun uzun Tekin'e bakarken, benim kocamı isteyip de elde edememiş olduğunu düşündüm. Bu düşünceyle yüzümdeki gülüş silinirken, onun da suratının asıldığını fark ettim. Beni görmüştü. Tekin'in elinden tuttuğu kadını... Aramızdaki mesafe biz yürüdükçe azalıyordu ama kadının bakışları sanki daha da uzaklaşıyordu.

Tekin öncelikle kadına selam verdi, ardından damada elini uzattı ve onları tebrik etti.

Gelin onu kocasına tanıttı. "Tekin Soyönder. Bir aile dostumuz." Damat, Tekin'in adını ve ününü duymuştu. Saygılı ve oldukça ilgili davrandı.

Bu defa Tekin beni onlara tanıştırdı. "Eşim, Rüya," derken eli belime dokunmuştu. Bedenimi parmaklarıyla okşadığını fark etmiyordu ama elleri usulca tenimde kayıyordu. Dikkatim dağılırken kadının Tekin'e kederli bir şekilde gülümsediğini gördüm. Usulca Tekin'e dönüp onun bakışlarının derinliğini ölçmeye çalıştım. Onlar birbirlerine bakarken sanki biri kalbime incecik bir kılıç geçirmişti. Bu düğüne gelmemizin bir hata olduğunu anlayacak kadar büyük bir kıskançlığın bedenime doluşunu hissettim. Tekin'i ölesiye kıskanıyordum. Hem de gelinden! Audrey çakması kadın, ben yokmuşum gibi, daha fenası yeni kocası yokmuş gibi benim kocama uzun uzun bakıyordu. Tekin'in kolunu sıktım. Aslında kadının boğazını sıkmak istiyordum.

Hareketimi fark ettiği için mi bilmem, Tekin nihayet bana döndü. "Handan..." diyerek kadını gösterdi. Gelinin elini sıktım ama sanki elime ölümcül bir virüs bulaşacakmış gibi geri çekmekte aceleci davrandım. Çifti tebrik edip, yüzümdeki gülüşü muhafaza etmeyi başarsam da, kalbime yerleşen o koskoca kırgınlığın ağırlığı altında kalmıştım. Tekin beni affetmiyordu... Beni önemsemiyor ve belki de gelinlerin Handan gibi mükemmel kadınlar olmasını düşünüp, benimle evlendiği için kaderine lanetler yağdırıyordu. Düşünmemeye çalıştım! Hayatım boyunca asla aşağılık kompleksine girmemiştim. Bu daha çok Aylin'in tarzıydı. Kendini sürekli daha iyisine layık görürdü. Dünyanın en pahalı restoranına götürseniz, neden daha pahalısına götürülmediğine dair insanı boğabilecek kadar huysuzluk yapardı. Ben öyle değildim. Ailemde de, kendi hayatımda da, daha iyi bir yerde olmanın hakkım olduğunu savunmamıştım. Oradaysam bir sebebi vardı. Oysa şimdi tam da kendimle çelişiyordum. Burada, bu koşullar altında olmak, hak ettiğim muamele değildi. Üzerimdeki bilmem kaç bin liralık elbise bile bana güven yüklemesi yapamıyordu. Tekin beni böyle umursamazken zaten güven seviyem yerlerdeydi. Üstelik güven ikmali yapabileceğim hiçbir donanımım yoktu. Konuklar kendi aralarında konuşmaya çekilince damadı da arkadaşları bir yere götürdü. Yanımızdaki birkaç kişi anlayamadığım iş mevzularını konuşuyordu.

"Evlendiğini duymuştum ama davet gelmedi," diyen gelin hanım gözlerini Tekin'den ayırıp bana çevirdi. "Mesleğin nedir, Rüya? Seni bu camiada görmemiştim."

"Ressamım," dedim duraklamadan. Hayır, bu kez amatör kısmını kullanmadım. Herkesin ilk tepkisi olan *Portremi yapar mısın?* isteği Handan'dan gelmedi. Elbette gelmezdi. Kibrinden belliydi. "Ankara'da yaşıyordum," diye devam ettim.

Handan yeşil gözlerini kocaman açıp, sanki ona *ben bir katilim* demişim gibi şaşırdı. "Tekin'le Ankara'da çok maceralarımız oldu," derken iç çekti. Bu kadının kocası neredeydi? Düğün pastasının içine mi kaçmıştı?

Yavaşça Tekin'e döndüm. Vereceği yanıtı beklerken kocam yine sert bir ifade takınmıştı.

"Ne günlerdi ama değil mi, Tekin?"

"Erhan'la iyi bir ikiliydiniz," dedi Tekin. "Size ayak uydurmak bana göre değildi."

Kadının bir anda suratı asıldı. "Her neyse. Seninle biraz özel konuşabilir miyiz?"

Kocam başını salladı. Çatık kaşlı, gergin yüzünü bana çevirdi. "Sen burada bekle!"

İkisi de ben yokmuşum gibi bir yerlere doğru yürürken, kulağıma yüz seksen parçalık yemek takımın kırılma sesi ilişti.

28. Bölüm

Hayranlığı ve düşmanlığı aynı gözlerde, aynı bakışlarda yaşıyordum. Tekin bana birbirine tamamen zıt olan duygularla bakarken, hangisinin ağır bastığını anlayabiliyordum. Görünüşüme hayran olabilirdi ama düşmanlığı daha açıktı. Siyah gözlerindeki kararlılıkla beni hâlâ affetmediğini, bunun için muhtemelen birkaç asrın geçmesini bekleyeceğimi anladım. Kalbimdeki kederin geceme gölge düşürmesine izin vermemek için kendimi toparladım. Hüzün insanı hassaslaştırırdı. Ve hassas olmak hata yapmaktı. Bu gece hatasız olmaya yemin etmiştim. Tekin'e rağmen... Karanlık bakışlarına rağmen... Benden nefret etmesine rağmen...

Yakınımda yürüse de yalnız olduğumu bana derinden hissettiren Tekin'in hiçbir kibarlığa girişmeyeceğini anladığımda arabasına yönelip ön koltuğa oturdum ve Tekin'le yakınlığımızın beni soluksuz bırakmaması için nefes egzersizleri yaptım. Kocam dışarıdaki adamlarıyla konuşmasını bitirince Rolls Royce'u kendisi kullanmak için öne geçti. Koltuğuna oturunca bir saniye bana baktı, konuşmadı ama ben ikazı anladım. Emniyet kemerini taktım. Kalbim aşk kazasına kurban gitmiş olabilirdi ama bedenimi korumayı ihmal etmemeliydim.

Yolda konuşmak istesem de yapmadım. Konuşacak şeyleri zaten dün gece tüketmiştim. Tekin bana yanıtımı vermişti. Eğer söyleyecek bir şeyleri varsa emretmek için konuşurdu. Öyle de oldu... Yolculuğumuzun yarım saati geçmişti ki bana döndü. Kafamı çevirip ona baktım. Tavırlarıyla yine tam bir çevrimdışıydı.

"Gittiğimiz yerde fazla durmayacağız. İnsanlarla mesafeli ol ve konuştuğunda özel bilgilere girme."

İtaat edip başımı salladım. "Kimin düğünü bu? En azından bunu bilsem iyi olurdu."

"Erhan'ın karısının."

"Vefat eden arkadaşının mı?"

Tekin hafifçe başını salladı. Erhan'ın bir eşi olabileceğini düşünmemiştim. Tekin'in aksine yirmilerin başında evlenmiş olmalıydı. "Çocuğu var mıydı?" diye sordum kederle.

Tekin kayıtsızca "Bir oğlu vardı," dedi. Başka bir söylemedi, ben de başka bir şey sormadım. Babasız kalan o çocuğun üzüntüsü bana yetmişti.

Lüks bir otelin balo salonundaki düğüne katılım azdı. Sanırım bilinçli olarak konuk sayısı sınırlı tutulmuştu. Sadece özel konuklar çağrılmış olmalıydı. Doğrusu, Tekin'in o özel konuklardan biri olmasını yadırgamıştım. Tekin nezaketen davet edilmiş olabilirdi ama onun bu düğüne katılma nedenini anlayamıyordum. İçeri girerken aniden uzanıp elimi tutunca aklımdaki sorular uçup gitti. Sevdiğim adamın bu dokunuşu beni öylesine iyi hissettirdi ki başımı kaldırıp ona gülümsedim. Bana karşılık vermedi. Olsun... Beni baştan çıkaran bakışlarındaki o derinlikte boğulmaya bile razıydım. İçeriye girdiğimizde konuklardan bazıları bize döndüler. Yüzümde rol icabı olmayan gerçek bir gülüşle onlara baktım. Kalabalık bir grubun iki kişinin etrafına doluştuğunu fark ettiğimde, onların günün çifti olduğunu anladım. Biz oraya ulaşmadan grubun gözdesi olan kadın Tekin'i fark etti. Beyaz, upuzun, sade, saten bir elbise giyen bu kadının boyu 1.75 civarında olmalıydı. Bir dal kadar inceydi ve güzelliği hemen fark ediliyordu. 50'lerin modası olan, üzerinde yüzünü hafifçe kapatan beyaz bir tül bulunan küçük şapkası ve eldivenli elleriyle Audrey Hepburn gibi duruyordu.

Beste hiç oralı olmadı. Rüya da... "Kızım sana emanet," diyen genç kadın yukarıya çıkarken seslendi. "Bebek bezi de yukarıda. Hadi gel."

Sezin somurtsa da Beste'nin tatlılığına dayanamayıp kocaman bir gülüş attı. "Minik kokarca seni! Halanı böyle karşılamaya utanmıyor musun?"

Küçük kız soruyu anlamış gibi yanaklarını şişirip "Hayır," dedi.

Sezin kahkaha ata ata yukarıya çıkmaya başladı.

Rüya neredeyse bir saattir, yeni elbisesi, yapılmış saçı ve makyajıyla evin salonunda ayakta dikiliyordu. Sezin'le keyifli ve kısa bir alışveriş yapmıştı. Sezin gördükleri üçüncü elbiseyi almaları için Rüya'yı ikna etmişti. Elbise parlak, gümüş renginde, şık ve zarifti. Onu cezbedici kılan şeyler, tek omuzlu olması ve derin yırtmacıydı. Sağ tarafından kasıklarına doğru, laleyi anımsatan ekleme bir büzgü vardı. Büzgünün bittiği yerde derin bir bacak yırtmacı başlıyordu. Boyu upuzundu ve uçları yere değiyor, belindeki detay dışında genç kadının bedenini sımsıkı sarıyordu. Oturduğunda elbisenin kırışacağından korkan Rüya ayakta duruyordu. Kuaför başıboş buklelerini düzgün ve iri dalgalara dönüştürüp, açıktaki omzuna dökmüştü. Makyajı yok denecek kadar azdı. Gözlerine gri tonlarında far sürülmüştü. Ruju ise Rüya'nın dudaklarını ısırıp kemirmesiyle çoktan bitmişti. Beste de halasıyla gittiği için Rüya ilk kez bu kadar yalnız kalıyordu. Aslında tamamen yalnız sayılmazdı. Kalbinde öylesine büyük bir heyecan vardı ki, bu heyecan neredeyse bedene bürünüp onunla sohbet edecekti. Bu, Tekin'i görecek olmanın heyecanıydı. Tekin ona can yakıcı sözleri söyledikten sonra birbirlerini ilk kez göreceklerdi. Rüya kocasının sert tepkilerinden korkuyordu. Elbiseyi beğenmezse ya da yine kötü imalarda bulunursa bayılabilirdi. Tekin'e kırgın olsa da, bu gece ona uymaya karar vermişti. Güçlü, başarılı, genç iş adamı Tekin Soyönder'in saygıdeğer karısı olmayı başaracaktı. Kırgınlıklarını derine gömmüştü.

Son kez el çantasını kontrol etti, telefonuna baktı, çağrı olmadığını görüp rahat bir nefes bıraktı ama Tekin'in o lüks arazinin bahçeye girdiğini görünce tüm rahatlığı yeniden silindi. Genç kadın onu salonda beklemeye devam etti. Birkaç dakika sonra Tekin'in kapıyı açtığını işitince bir an oturmak istedi ama bunu yapamayacak kadar gergindi. Büyükçe bir nefes alıp gözlerini kapıya dikti.

Bir saniye sonra Tekin içeriye girdi. Genç adam elindeki telefonu kontrol ediyordu ama gayriihtiyari başını kaldırıp Rüya'yı görünce yeniden ekrana bakamadı. Salonun ortasında dikilen güz alımı kadına sabitlediği bakışları derin ve anlamlıydı. Onu ilk kez bu kadar özel bir şekilde görüyordu. Rüya her haliyle güzeldi ama Tekin bu görüntüyle hem nefessiz kaldı, hem de aniden öfkelendi. Kadınlardan kolayca etkilenmeyen bir adam olmasına rağmen, onu bile bu kadar sarsan bu kadının diğer erkekler üzerindeki etkisini düşününce aniden kaşları çatıldı. Hepsi Rüya'yı arzulayacak, onunla bir gecenin hayalini kuracaktı. Bu kaçınılmazdı, çünkü Rüya'ya baktığında kendisinin de hissettiği tam olarak buydu. Tekin karısına bakan herkesi öldürerek toplu katliam yapabileceğini hissetti. Yine de tüm o korkunç düşüncelerine ket vurmayı başardı. Rüya Soyönder nasılsa ona aitti ve ona ait olan bir kadına kimse aç kurtlar gibi bakamazdı.

Rüya'ya olan hayranlığını ve derin düşüncelerini kadına söylemedi. Ona hâlâ çok kızgındı. Profesyonel bir umursamazlık içinde yalnızca "Gidelim!" dedi. Rüya'nın gözlerindeki kederi gördü ve buna aldırmamayı kendine öğütledi. Tıpkı kalbine de öğütlediği gibi... *Bu kadar hızlı atmayı kes, seni lanet olası aptal!* diye fısıldamıştı kalbine doğru.

"Seni seviyorum," diyen Rüya öpücüklerini omzunun alt kısımlarına getirdi. Daha yukarısına boyu yetmeyince parmakları üzerinde yükseldi. Omzunun üstünden koluna, dövmesine öpücükler bırakıp, sert kaslarını tırlarken yavaşça Tekin'in önüne kadar geldi. Gözlerini kaldırıp ona baktı. Biraz olsun sakinleşmesini beklerken, Tekin'in çehresindeki o kaskatı öfkeyle buz kesti. Titrese de, ölecek kadar korksa da devam etti. Genç adamın sol göğsünü öptü. Ellerini onun iri boğumlu kollarından kaydırırken yükselip boynuna sokuldu. "Seni seviyorum. Seni öylesine çok seviyorum ki hiçbir şey düşünemiyorum. Mantıktan yoksunum, akıldan uzağım, beynim bir süngер gibi... Sadece kalbim çalışıyor ama o da aptalın teki işte!" diye fısıldadı. Sonra genç adamın kalbinin üstünden öptü. Dudaklarından öpmek için delirirken "Lütfen!" diye inledi. "Beni affet ve beni hemen öp!"

Tekin hızlı bir manevrayla Rüya'nın iki bileğini birden kavradı ve öylesine sıktı ki genç kadın acıyla kasıldı. Tekin onun koyu renk gözlerine küstahça bakıp, sinirden kısılmış sesiyle mırıldandı. "İki yıl önceki numaralarını geliştirmişsin."

Rüya'nın acıdan şaşkınlığa kayan ifadesini görünce alayla gülümsedi. "Bu fahişe taktiklerini kimden öğrendin? Doğru ya... Zaten içinde vardı, değil mi?"

Kadını aniden bırakıp banyoya girdi. Rüya onun sözleriyle vurgun yemiş bir dalgıç gibi ölüme gittiğini hissetti. Acıdan nefes alamadı. Kalbi sıkıştı, solukları hızlandı ve gözlerindeki yaşlar o kadar süratli indi ki, yüzü anında gözyaşları içinde kaldı. Beste'nin ağlayan bıkkın sesini işitene kadar dünyadan koptu. Tekin'in sözleri kalbine bir çivi çakmıştı. Öldürmeyen ama durmadan kanatan bir çivi! Rüya nefes aldıkça o çivi daha derine batıyordu. En sonunda kızını kollarına alıp onunla sakinleşmeye çalıştı.

Tekin duştan çıkıp üzerini değiştirdikten sonra, tek kelime etmeden evden ayrıldı ve bütün gece geri dönmedi. Rüya, Beste'yle birlikte eski odasında uyumaya çalıştı. Tekin'in sözleri aklından çıkmıyordu. Rüya'ya fahişe gibi davrandığını söylemişti. Rüya

bunu kaldıramıyordu. Ailesi, çevresi onu bu kelimeyle suçlarken, bu şekilde görürken, Tekin'in de bunu söylemesi genç kadını bitip tüketiyordu. Gözyaşları arasında zorlukla uykuya daldı. Sabah Beste'den önce uyanıp, bir kez daha yatakta ağladı. Nihayet öğlene doğru bir parça kendine geldi. Evde yalnız olmak onu boğuyordu. Neyse ki birkaç saat sonra Sezin geldi.

Rüya'ya karşı eski sıcaklığını gösteren genç kız ona sımsıkı sarıldı. "Abim beni gönderdi," dedi içeriye girer girmez.

Rüya şaşırmadı ve kederli bir şekilde, "Beni kovduğunu söylemek için seni mi gönderdi?" diye sordu.

Sezin muzipçe kaşlarını çattı. "Ne kovması, Allah aşkına? Alışveriş için gönderdi. Bu gece bir düğüne gidiyormuşsunuz."

Rüya işte o an gerçekten şaşırdı. "Düğün mü? Kimin düğünü?" Serdar'ın geçen gün bahsettiği davetiye bu düğüne ait olmalıydı.

"Bilmiyorum, hayatım. Önemli biriymiş. Seni de götürecek. Önce güzel bir elbise almamızı tembih etti..." Sezin, abisinin Rüya'yı affetmediğini biliyordu. Genç kadını teselli etmeye çalışarken gerçeği de sakınmadan söyledi. "Sonra da fazla açık saçık olmayan bir şey alın diye tehdit etti. Seni nasıl kıskanıyorsa artık..."

Kıskanmak mı? Rüya alayla gülümsedi. Bunun adı olsa olsa nefret olurdu. Tekin'in onu zorunluluk olarak bir düğüne götürdüğüne emindi. İtiraz etmeye cesareti yoktu. Sevdiği adamdan kırıcı bir söz daha duyarsa ölebilirdi. "Beste ne olacak?"

Sezin göz kırptı. "Bu gece çekimim yok. Nevra Annemle Beste'ye biz bakacağız. Üf! Hadi şu ölü toprağını üzerinden at ve canlan biraz. Bana da Beste'nin kıyafetlerini göster. Sen hazırlanana kadar ben de onu giydiririm," diyen genç kız yeğenini kucağına alıp çıplak kollarından, boynundan öpmeye başladı. Beste, halasına sımsıcak gülüşler atarken, Sezin bir anda açıktaki eliyle burnunu kapatıp yüzünü buruşturdu.

"Bence Beste'yi sen al!" deyip, altını kirleten minik kıza muzipçe baktı.

Duvara yaslanarak onu izledi. "Babpa, aç." diyen minik kız tombik işaret parmağını içeriye uzatıyordu.

Babası sakince "Hayır," diye mırıldandı.

Beste bacağına yapışıp mavi gözleri dolu dolu bakınca genç adam pes etti. Kızını kucaklayıp yeniden odaya girerken Rüya'nın yüzüne bir kez bile bakmadı. Masanın üstündeki anahtarları aldıktan sonra kızına verip onu yere indirdi. Beste hemen anahtarları yuvasına sokmaya çalıştı. Çekmeceleri açamayacak kadar ufak olsa da hevesle denemeye devam ediyordu.

Kızının oyalanmak için bir şey bulduğunu gören Rüya, Tekin'in peşinden giyinme bölümüne girdi. Kocası ceketinin ardından kravatını çıkarırken, "Konuşmak istiyorum," diyebildi. Tekin ona yanıt vermedi. Genç kadın derin bir nefes bırakıp, bu defa "Özür dilerim," dedi üzgün sesiyle.

Bu cümle Tekin'i daha da sinirlendirdi. Korkutucu ifadesiyle onun gözlerine dimdik bakarken, "Neden özür diliyorsun?" diye sordu.

Rüya dudaklarını ısırdı. "Yangın için seni suçladım. Haksızdım."

"Nereden biliyorsun?"

"Sezin her şeyi anlattı. Sergiyi zaten senin ayarladığını söyledi. Bunu en baştan anlamalıydım. Sergi açacak kadar yetenekli biri değilim. Kendimi kandırıp durdum ama sen yine de bana yardım ettin. Oysa ben her şeyi mahvettim."

"Bunu bilmen iyi bir şey!"

Tekin'in sert yanıtları Rüya'nın cesaretini siliyordu. "Benimle konuşmayacak mısın, bana bakmayacak mısın?"

Tekin ona baktı. Rüya, *bakmasa çok daha iyi olurmuş*, diye düşündü. Sevdiği adam konuşmuyordu ancak öfke dolu bakışları yeterli yanıtı veriyordu.

Rüya alacağı karşılıktan korksa da onun yanına gitti. Gömleğinin iliklerini çözen adamın ellerine dokundu. Bu işi kendisi yapmak istemişti ama Tekin onun gözlerine bakıp "Çek elini!" diye emretti.

Rüya elini çekmedi. Tekin'in iri ellerinin üstündeki ellerini daha sıkı tutmaya çalıştı. "Affet beni."

"Sana elini çek dedim!"

Bu ses tonu Rüya'nın denileni yapmasına neden oldu. "Özür dilerim, Tekin, lütfen! Yangını duyduğum an şoka girdim... Ne diyeceğimi, ne düşüneceğimi bilemedim."

"Ama benim o kadar aşağılık bir şey yapabileceğimi düşündün!"

"Üzgünüm! Bunu yaptığım için aptalın biriyim ama adamın burnunu kırmıştın. Üstelik bana da kızmıştın. Yapabilirdin. Bunlar birer gerekçe olabilirdi!"

Tekin karısının üzerine hafifçe eğildi. "Ama yapmadım! Eğer sana zarar verecek bir şey yapmış olsaydım, inan bana şu an karşında durup konuşuyor olamazdın!"

Rüya ürperdi. Korkudan nefesi kesilse de pes etmedi. Kendini Tekin'e savurmak, samsakı sarılmak istiyordu. Ona doğru bir adım atmıştı ki genç adam aniden arkasını döndü. Gömleğini çıkardı ve üstü çıplak bir halde başka bir şeyler aradı. Rüya onun çıplak sırtına bakıyordu. Esmer, kaskatı sırtında belli belirsiz bazı izler vardı. Omuzları geniş ve bedeni sertti. Öylesine karşı konulmazdı ki, ondan mahrum kalmak Rüya'nın kendini çöldeki bir gezgin kadar yalnız hissetmesine sebep oldu. Tepkisine aldırmadan, Tekin'in çıplak sırtına arkadan sarıldı. Başını kaldı, iki omzunun ortasındaki huzurlu vadiye yasladı. Ellerini sert karın kaslarında birleştirip, sıcak nefesi genç adamın tenine vururken "Bana bunu yapma!" diye fısıldadı.

Tekin hareket etmedi. Rüya'nın sarılmasını beklemeyen genç adam, bu cüretkâr hamleyle iyice öfkelendi. Ona bu kadar kızgın olmasaydı keyiflenir, karşılığını en derinden verirdi ancak durum böyleyken onu söküp atmak istiyordu. Fakat bunu yapamadı. Rüya'nın dudakları sırtına ilişince soluğu kesildi. Genç kadın onu yavaşça öperken, ellerini aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. Tekin öfkenin de etkisiyle her hareketi daha yoğun bir şekilde hissediyordu.

direğini dinleyemezdi. Eğer Aylin'i bir yere atacak olsaydı bu kendi evi olurdu. Her neyse, bunun da zamanı gelecekti.

"Şimdi gitmem gerek," diyerek ellerini kızdan çekti. Ona dokunmaya devam ederse hiçbir yere gidemeyeceğini biliyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Küçük bir işi halletmem gerek."

"Ne işi?"

Aylin'in detay isteyen soruları Serdar'ın sert bir ifade takınmasına neden oldu. "Ne yapacağımı sana rapor etmeyeceğim!" dedi kabaca. Bir kadına hesap vermek Serdar'ın yapacağı şey değildi. Bunu izah etmek için bu kırıcı cümleyi söylemişti ama Aylin'in bu cümleden anladığı, Ne yaptığımı anlatacak kadar önemli biri değilsin, oldu. "Tamam," dedi içindeki büyük kırgınlıkla.

Serdar genç kızın sesindeki kırgınlığı anlamadı. Aylin'i bir kez daha öptükten sonra kapıyı açtı. Çıkmadan önce fısıldadı. "Akşam buluşuruz."

Aylin zor da olsa gülümsedi. Keyiften uzak bir gülüştü. Kırgındı. Serdar giderken elini kalbine bastırdı. Demek insanın aşk acısı çekmesi böyle bir şeydi... Demek bir kadının kalbinin kırılması buydu... Demek odunun birine rastlayıp kalbini onun ellerine vermek ve sonuçlarına katlanmak böyle bir aptallıktı... Aylin aptallığının farkındaydı ama bu aptallığı sonlandıramayacak kadar da âşıktı.

Tekin gelecek miydi? Rüya onu tırnaklarını yiyip bitiren bir heyecanla bekliyordu. Sezin'in cümleleri aklından çıkmıyordu ama Tekin'in o öfkeli gözleri de zihnine kazınmıştı. Ona inanmadığı için kendini affetmeyecek olsa da, önemli olan Tekin'in affetmesiydi. Güzel bir yaz akşamı olduğu için bahçedeki bambu koltuklara oturmuş sevdiği adamı beklerken, bir yandan da Beste'nin oyuncaklarıyla oynamasını izliyordu. Tekin'in emrettiği şekilde bahçede hiç adam yoktu. Rüya korunduğunu bilse de, bu yalnızlık hissinden hoşlanmıyordu. Apaçık bir şekilde Tekin'i özlüyordu. Onunla konuşmak, af dilemek için aramayı, hatta otele gitmeyi düşünmüştü ama kendi evlerinde konuşmanın

daha kolay olacağını tahmin ettiği için onu beklemeye karar vermişti. Fakat akşam olmasına rağmen Tekin hâlâ gelmemişti. Hava kararmak üzereydi. Rüya onsuz bir geceye hazır olmadığını anladı. Sanki hep Tekin'le uyumuş, onun kollarında yaşamış gibi, şimdi onsuz bir geceyi düşünemiyordu.

Beste kıvırcık saçları yüzüne düşerken, sakince bebekleriyle oynuyordu. Umut'tan uzak olunca, ralli ponpon kızı olmaktan vazgeçmiş, bebeklerini hatırlamıştı. Rüya kızına gülümserken kapının hareket ettiğini fark etti. Ancak sadece giriş kapısı açılıyordu. Aracın girmesi için açılan büyük kapı değildi. Buna rağmen gelen Tekin'di. Arabasından inmiş eve giriyordu. Bu demek oluyordu ki, arabayı içeriye park etmeyecekti. Yani yeniden gidecekti. Rüya iyice umutsuzluğa kapıldı. Tekin'in o iri yarı cüssesi bahçe ışıkları altına girerken gözlerini kırpmadan onu izledi. Tekin de Rüya'ya bakıyordu ama ifadesi tam anlamıyla bir cinayet mahalli gibiydi. Rüya onun gözlerine bakmaktan korkarak bakışlarını kaçırdı. Elindeki kupayı yere bıraktı. Yavaşça koltuğundan kalkarken Tekin'in Beste'ye yöneldiğini gördü. Sevdiği adam o yokmuş gibi kızını kucakladı. Beste de elindeki bebeği bırakmadan babasının kollarına atılmış, keyifle gülümsüyordu. Rüya onların arkasından koşarak eve girdi.

"Tekin, konuşabilir miyiz?" diye sormayı başardığında genç adam ona döndü ve kızgın ifadesiyle "Hayır!" dedi.

Rüya pes edecek değildi. Merdivenleri çıkan kocasının peşine düştü ve onun ardından odasına girdi. Tekin, Beste'yle konuşurken sabırla bekledi.

"Bugün ne yaptın, küçük cadı?"

Beste babasına elindeki bebeği kaldırıp gösterdi. "Bak. Peppe."

Tekin gülümsedi ve kızının alnından öptü. Onu yere bıraktığında Beste elindeki bebeği bir köşeye fırlatıp, babasının büyük çalışma masasının çekmecelerine koştu. Üç çekmeceden en üsttekine saldırıp, kilitli olmasına rağmen inatla ve ıkınarak açmaya çalıştı. İkincisine de aynısını yaptı ve üçüncüsüne de... Hepsi kilitliydi. Koşarak babasının peşinden giyinme odasına girdi. Rüya da kızını takip edip onların olduğu bölmeye ulaştı.

"Nasıl bir hayatın var? Anlat bana..."

Aylin'in yalvarır gibi çıkan sesiyle Serdar başını salladı. "Sen bunları düşünme ve o güzel kafanı bunlarla yorma, prenses. Bunlar senin için karmaşık konular. Sadece bana odakla."

Aylin, Serdar'ın bu sözleri iyi niyetle kurduğunu bilse de, altındaki o ciddiye alınmama havasını anladı. Serdar ona sadece güzel bir kadın gözüyle bakıyordu. Etrafına doluşan ve hiçbir meziyeti olmayan o gösterişli kadınlar gibi... Aylin öyle bir hayat yaşadığını kabul ediyordu. Kafasını bir şeylere yormaz, herhangi bir şey için mücadele etmez, yakışıklı, zengin adamların yanında bir süs bitkisi gibi gezinirdi ama artık değişmiş hissediyordu. Serdar'ın ona sadece görünüşü için değil, kalbi için de değer vermesini istiyordu. Ona hayatını anlatmasını, onunla sohbet etmesini istiyordu. Aylin sarılsaklam âşık olduğunu bilse de, Serdar'ın onu asla ciddiye almayacağını anlamıştı. Rüya'ya onunla evlenebileceğini söylemişti... Ah, ne evlilik ama! Serdar'ın tek istediği güzel bir kadınla sevgili olmak, belki de onunla yatmaktı. Aylin, Rüya'ya yaptıklarının bir bedeli olarak Serdar'a âşık olduysa, cezasını bulduğunu ve çok, çok çekeceğini biliyordu. Kalbindeki kırgınlığı gizleyerek, Serdar'ın verdiği kadarıyla yetinmeyi kabul etti. Sevgili olmak istiyorsa olacaktı. Ondan ayrılmaya cesareti yoktu. Aşkı ilk kez bulmuştu ve onu kaybetmemek için beyinsiz bir vitrin mankeni olmayı göze alacaktı. *Aşkın gururu olmaz* diye boşuna dememişlerdi. Ondan önce âşık olan milyonlarca insanın bir bildiği vardı elbet...

"Beni bir daha silahınla korkutma!" diyebildi konuştuğunda.

Serdar hafifçe gülümserken, yakışıklı yüzü Aylin'in kalbini titretti.

"Sen de sakın beni başka bir erkekle kışkırtma!"

"Göker olmasaydı, gıcık bir patron gibi davranmaya devam edecektin."

Serdar'ın ifadesi gerildi. "Nasıl?"

"Göker sana olan hislerimi anladı. Seni kıskandırmak için bana yardım etti."

"Yani sana asılmadı, öyle mi? Bu kahrolası saçmalığa inanmamı mı bekliyorsun?"

"Asıldı," diyen genç kız gözlerini kaçırdı. "Yani benimle gerçekten ilgilendi ama ona karşılık vermedim. Senden hoşlandığımı anladığında bana yardım etti." Genç kız ellerini Serdar'ın göğsüne yasladı. Ona şuh bir bakış atarken "İşe de yaradı," dedi.

Serdar hâlâ müthiş bir öfke içindeydi. Aylin'i kapıya biraz daha sıkıştırırken üzerine doğru eğildi. "Bir daha asla bu hatayı yapma! Bir daha asla beni kışkırtmak için bir erkeğe yaklaşma! Duydun mu beni, Aylin Başaran? Bunu yaparsan, o zavallı adamın sonu olursun!"

Aylin ürperse de ısındığını, heyecanlandığını hissetti. Az önce Serdar'dan ve silahından deli gibi korkarken, şimdi bu tehditkâr tavrı ve aşırı sahiplenmesi onu ateş gibi kavuruyordu. Başını usul usul sallarken "Tamam," dedi.

Serdar bir an için Aylin'in gözlerine baktı. Bakışmaları, henüz yanan bir ateşin devasa alevlerle büyümesine neden oldu. Genç adam Aylin'in üzerine eğildi. Aylin de ayakları üzerinde yükselip onun boynuna sarıldı. Dudakları hırsla birbirine geçtiğinde ikisi de katiyen taviz vermedi. Kontrolü ele almak için birbirlerine saldırdılar. Solukları sakin bir dalga iken birden kabardı, hızlandı. Aylin, Serdar'ın ellerini saç diplerinde, ensesinde, boynunda, sırtında, en sonunda kalçalarında hissetti. Üzerindeki üniformayla hiçbir çekiciliği olmasa da, Serdar sanki dünyanın en güzel kadını oymuş gibi hissettirmeyi başarmıştı. Genç adam birden kendini çekince, Aylin başını onun göğsüne yasladı. Serdar kucaklar gibi kuşatıcı bir şekilde kavradığı kızı bırakmadı.

"İş saatlerinde beni ayartarak kaytarabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun, prenses."

Aylin başını kaldırıp, muzip sesiyle konuştu. "Tüh! Yemedin mi?"

"Yiyeceğim!" diyen genç adam sevgilisinin kızarmış dudaklarına bir kez daha sokuldu. Yapacak bir işi olmasaydı, şu an Aylin'i yatağa atmış olurdu ama önemli işleri vardı. Üstelik bu odada manyağın birinin kalmış olabileceğine dair Aylin'in

takıldı. Sahi adı neydi? Her neyse, diye düşündü. İkisi de güzel zaman geçirmişti. İsimler kimin umurundaydı!

Serdar, Aylin'i koridora çıkardığında, karşı odanın boşaltılmış olduğunu gördü ve oraya yöneldi. Genç kızı öfkeyle içeriye doğru itti.

Aylin sendeleyerek zorlukla dengesini sağladı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Sen adamın birinin odasına dalıp, onunla sohbet mi ediyordun?"

Aylin omuz silkti. "Evet, ne var bunda? Sohbet etmek ne zamandan beri yasadışı oldu?"

"O herif sana sarkıyordu! Ne çabuk unuttun!"

"Kısa süren bir denemeydi ve sonradan onunla çok iyi arkadaş olduk!"

Serdar, Aylin'e inanamıyordu. Bu kadar geniş bir bakış açısı ona çok uzaktı. Elini saçlarına geçirip diğer elini ceketinin altına götürdüğünde, Aylin onun silahını fark edip kısa bir korku yaşadı.

"Adam çıplaktı, seni aptal!" diyen Serdar'ın gürlemesiyle korkusu katlandı.

"Çıplak değildi," diye fısıldadı çaresizce. "Senin de gördüğün gibi hem pantolonu, hem de gömleği vardı."

Serdar, Aylin'in kollarını tutup onu sarstı. "Ben geldiğimde bile düğmelerini ilikliyordu. Kim bilir ben gelmeden önce ne haldeydi!"

Aylin, Göker'in ilk anda sadece bir havluyla karşısına çıktığını katiyen söyleyemezdi. Serdar silahını çektiği gibi geleceğin yakışıklı jönünün canına okuyabilirdi. Bu ihtimalle korkuyla titreyen Aylin gözlerini kocaman açtı. "Ona bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

Serdar genç kızı iterek bıraktı. "Bu seni çok mu üzer, prenses?"

"Elbette... Ama Göker'den çok sana üzülürüm. Katil olamazsın! Katil misin yoksa? Silahın da var!"

Serdar gülümsemek istedi ama yapmadı. Aylin'i korkutmak keyif verici olsa da ifadesini bozmadı. Silahını çıkarıp eline aldığında genç kız korkuyla duvara sindi. "Ne...Ne yapıyorsun?"

Serdar emniyet kilidini çekti. Silahını kurcalarken kendinden emin, bir katil kadar soğukkanlı görünüyordu.

"Korkuyorum," diye mırıldandı genç kız.

Serdar pek de oralı olmadı. Silahını havaya doğrulttuğunda, Aylin iyice panikleyip kaçmak istedi. Kapıya doğru koştu ve tam çıkacakken Serdar onu yakaladı. Aylin korkuyla çığlık atınca Serdar bir eliyle onun ağzını, diğeriyle kapıyı kapattı. Silahını yeniden beline takmıştı. Onu çevirip kapıya yaslarken Aylin'in gözyaşları çoktan akmaya başlamıştı.

Bir Amazon kadar cesurca karşılıklar veren Aylin'in masumiyeti, korkusu, genç adamı bir hayli şaşırttı. "Sen ağlıyor musun?" diye sordu kaşları çatılırken. Genç kız gözlerini ondan kaçırdı. Serdar sevgilisinin kollarını hafifçe okşayıp "Bana bak!" diye emretti.

Aylin gözlerini zorlukla kaldırdı. Gözyaşları inmeye devam ediyordu. "Gerçekten ağlıyorsun!"

"Korkuttun beni."

"Sana zarar vereceğimi mi düşündün?"

"Sevgilimin silahı var."

"Bu doğru," diyen Serdar tek elini kaldırıp kızın yüzünü kavradı. "Sana asla zarar vermem!"

Aylin dudaklarını büktü. "Göker'e zarar vereceğini düşündüm."

"O adam sana benim gibi dokunacak olsaydı, sakat bir ayağı olabilirdi. Bu doğru... Ama kafama göre adam vurmuyorum! Ne sanıyorsun beni? Vahşi Batı'da bir kovboy mu?"

Serdar'ın cümlesi Aylin'i birdenbire gülümsetti. Gözyaşları da durmuştu. "Hayatımda ilk kez silahlı bir adam görüyorum."

"Bu ruhsatlı ve yasal bir silah."

"Neden taşıyorsun ki?"

"Benim evden işe, işten eve gittiğim bir hayatım yok."

Tekin gözlerini önündeki kâğıt yığınından kaldırdı. Serdar'a bakarken son derece ciddiydi. "Ve sakın evlenme!"

"Öyle bir niyetim yok."

Tekin takdir edercesine başını sallayıp koltuğunda geriye yaslandı. Bugünkü konu galerideki yangındı. Serdar'a Rüya'nın yanan resimlerinden bahsetti. Yangında herhangi bir şüpheli durum görülmemesine rağmen, emin olmak istediğini söyledi.

"İyice araştır. Civardaki kamera kayıtlarını da incele!"

"Sepetçiler'in işi mi? Niye böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Gözdağı, tehdit, dikkat dağıtma... Altından her şey çıkabilir. Birkaç güne kadar işe yarar bir sonuç istiyorum."

Genç adam Tekin'e kendinden emin bir bakış attı. "Benden kaçmaz!"

Tekin başını salladı. Otelin son durumunu da alırken Aylin'i de sordu. Serdar detaya girmeden kızın iyi çalıştığını söyledi. Aylin'i sevgilisi ilan ettiğinden bahsetmedi. Doğrusu bunun birine söylenilebilecek bir şey olduğunu sanmıyordu. Aylin Başaran, Serdar'ı delirtiyordu. Her manada! Buna rağmen Aylin'le uzun süreli, ciddi bir ilişki yaşamayacağını biliyordu. Yine de onunla eğlenmek, atışmak, konuşmak ve onu öpmek güzeldi. Serdar birdenbire onu özlediğini fark etti. Özlediği ilk kadındı. Tuhaf bir his olsa da, bunu Aylin'in o karşı konulmaz güzelliğine, istediği gibi ona sahip olamayışına bağlıyordu.

Tekin'in rutin konulardaki direktiflerinden sonra odadan çıktı. Şu yangını araştırmadan evvel Aylin'i görmek istiyordu. Beşinci kata çıktığında, Aylin'e sessizce yaklaşıp onu korkutmayı, sonra da dudaklarına yapışmayı planlıyordu. Sevgilisi kapısı açık odaların birinde olmalıydı. Genç adam koridoru yarılamıştı ki Aylin'in sesini işitti. Odaların birinden geliyordu. Telefonla konuşuyor gibiydi ama ona eşlik eden bir de erkek sesi işitince Serdar'ın keyifli hali silindi. Seslerin geldiği odaya şimşek gibi daldı ve gördüğü manzara karşısında neredeyse kaskatı kesildi. Aylin'in o gece dans ettiği adam, gömleğinin düğmeleri açık bir halde onun karşısında duruyor, üstelik ikisi de gülümsüyordu.

Serdar'ın bir anda odaya girdiğini gören genç kız şaşkınca "Serdar?" diye fısıldadı.

Genç adam dişlerini sıktı ve bir nefes aldı. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Sesi çöldeki huzursuz bir rüzgâr gibi olsa da, Aylin sanki hiçbir şey yokmuş gibi, sanki karşısında lanet olası yarı çıplak bir adam durmuyormuş gibi sevgilisine gülümsedi. "Odayı temizlemek için girmiştim ki, Göker de banyodan çıktı. Odanın boş olduğunu..."

Serdar kızın sözünü sertçe kesti. "Banyodan mı?" Gözleri gömleğinin düğmelerini iliklemeye ve muhtemelen az sonra bir ölüye dönecek olan adamdaydı.

Genç aktör iliklemeye işini bitirince öne çıkıp elini uzattı. "Ben Göker Tunçay. Geçen gece tanışamadık."

Serdar tek kaşını kaldırıp düşmanca baksa da onun elini sıktı. Biraz bastırarak sıktı. Aslında Göker'in elindeki bütün kemikleri kırmak ister gibi sıkmıştı. Genç adam sakatlanmadan elini çekti. "Senin derdin ne?" diye sordu. Şaşırmıştı.

Aylin araya girdi. "Ne oldu? Neden gerildiniz?"

Göker elini sallarken muzipçe gülümsedi. "Sevgilin elimi kırmak üzereydi de."

"Ne?" diye inleyen genç kız şaşkınca Serdar'a baktı. "Neden yaptın bunu?"

"Senin bu kahrolası odada ne işin var? Dolu olduğu halde içeri mi girdin?"

"Bak adamım..."

Serdar aniden Göker'in gömleğinin yakasından kavradı. "Sadece elinin değil, çenenin de kırılmasını istemiyorsan kes sesini!" dedi ve iter gibi bıraktı. Ardından Aylin'e döndü. Genç kızın bileğinden kavradığı gibi onu odadan dışarıya sürüklemeye başladı.

İkisi çıkmadan hemen önce, yakalarını düzelten Göker arkalarından seslendi. "Ütü için birini gönderirseniz çok sevinirim." Kapısı kapanınca derin bir nefes bırakan genç adam gülümsedi. Sonra aklına dün geceyi beraber geçirdiği o kumral kız

"Bu şartlar altında abim neden orayı yaksın? Senin için insanlarla görüşüp, bunu organize eden zaten o!"

Genç kadın ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. Koca gözlerle Sezin'e bakarken haçkırdı. Tekin'e söyledikleri şimdi kendi kulaklarında yankılanıyordu. Onu suçladığında bile Tekin gerçeği söylememiş, gururunu kırmamıştı. Rüya büyük bir pişmanlık yükü altında ezildiğini hissetti. "Bunlar doğru mu?" diye mırıldandı. Doğru olduğunu zaten biliyordu.

"Doğru tabii ki! Yangın kendi kendine çıkmış olmalı. Abim intikam alacak olsaydı, emin ol böyle aşağılık bir şekilde yapmazdı. Onu hiç mi tanımadın?"

Rüya onu tanıyor ve deli gibi seviyordu. Tekin, bir yabancıdan farkı olmayan Rüya'yı kızıyla kaderine terk etmemiş, sırf Rüya ailesiyle barışabilsin diye evliliği bile kabul etmişti. Her şeyi çözmüş, Rüya'nın hayatını çakıllı, taşlı, dönemeçli yollardan çekip, dümdüz, güvenilir yollara çevirmişti. Ve Rüya onu suçlamıştı. Hem de akıl almaz bir şekilde.

"Ben ne düşüneceğimi bilmiyordum... Çok şaşkındım, üzgündüm, dehşet içindeydim."

"Anlayabiliyorum ama abim yapmadığını söyledi, değil mi?"

Rüya çaresizce başını salladı.

"Bunu söylediğinde ona inanacaktın! Of! Kapıdan çıkışını gördüm. Seni korkutmak istemem ama onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Dilerim her şey yoluna girer."

"Ona kendimi affettirebilir miyim?"

"Bilmiyorum... Abimden bahsediyoruz."

Rüya, Sezin'i daha fazla zorlamadı. Tekin Soyönder'i tanıyordu. Onun en özel alanlarına girmişti. Onunla yaşıyordu. Onunla uyuyor, onunla uyanıyordu. Şimdi onun kırıldığı için değil–kırılacak kadar duyguları olmadığını biliyordu–sözlerine inanılmaması yüzünden affedici olmayacağını düşünüyordu. Aklı, kalbi Tekin'deyken, küle dönen tablolarını bile unuttuğunu fark etti. Sevdiği adam söz konusuyken her şey nasıl böyle önemsiz olabiliyordu? Bu adam, hayatının tüm zerrelerine ne zaman sirayet etmişti? Ne zaman Rüya bu amansız hastalığa tutulmuş

ne zamandan beri bu hastalıkla ölmeyi bile diler olmuştu? Anlayamıyordu. Sadece seviyordu. Fena halde kızdırdığı adamın ellerinden ölebilecek kadar çok seviyordu.

21

Tekin bütün varlığını saran öfkeyle aracını kullanıyordu. Gözleri yolda olsa da, geriye kalan tüm duyuları Rüya'daydı. Onun sözleri ve o kahrolası suçlamaları yüzünden altındaki aracı son sürat bir duvara toslamak istiyordu. Ökesine rağmen olayın iç yüzünü öğrenecekti. Doğrudan galeriye gitti. Birkaç gün önce dövdüğü müdür izindeydi. Tekin onu yeniden görürse, Rüya'ya yaptığı adiliği hatırlayıp yumruklarını kontrol edemeyeceğini biliyordu. Neyse ki bu olmadı. Görevlilerden kısa bir bilgilendirme aldı. Galerinin depodaki kameralarında şüpheli bir durum yoktu. Yangının çıkış sebebi muhtemelen basit bir kısa devreden kaynaklanıyordu ama polis yine de olayı soruşturacaktı. Herhangi bir yaralanma ya da ölüm olmadığı için, Tekin polisin bir şey bulamayacağını iyi biliyordu. Rüya henüz sözleşme imzalamadığı için hukuki bir sorumlulukları olmasa da, galeri tüm zararı karşılayacağını beyan etmişti. Resimleri geri getiremeyeceklerine göre, Tekin herhangi bir tazminat istemediklerini söyledi. Bu konuda Rüya'nın fikrini bile almayacaktı, çünkü onun fikirleri artık umurunda değildi. Galeriden bir şey çıkmayacağını anladığında oteline gitti ve Serdar'ı yanına çağırdı.

Serdar odaya girdiğinde yüzünde keyifli bir ifade vardı. Tekin'in ölümcül öfkesine karşılık, Serdar mutlu bir adam gibi görünüyordu.

"Keyiflisin!" diye mırıldandı. Sanki keyifli olmak bir suçmuş gibi iğneleyici konuşmuştu.

Serdar bir koltuğa oturdu. "Sıkıntılı olmak için bir sebep yok."

"Bir kadın mı?"

Tekin'in doğrudan ve on ikiden vuran sorusuyla genç adam hafifçe gülümsedi. "Bir kadın!" dedi doğrulayarak.

"Başına iş açma! Kadınlar sorundan ibaret!"

"Daha yeni evlendin, abi!"

Şimdi birlikte olduk diye geçmişi unutamam! O adamı sadece erkeklik gururuyla dövdün. Eğer resimlerim umurunda olsaydı, zaten bunu yapmazdın!"

"Sen!" diyen Tekin bir an durakladı. Elini uzattı ve parmağı Rüya'nın kalbini hedef aldı. "Sen aptalın birisin!"

Sanki Rüya'nın onun hakkında söyledikleri birdenbire Tekin'i dağıtıp geçmişti. Karısının bunları düşünmesi, bu aşağılık kötülüğü yapabileceğine inanması onu kızdırdığı kadar sarsmıştı da. Yaşadığı bu berbat his hayal kırıklığı olmalıydı. Bunu tarif etmesiyle daha da öfkelendi. "Şimdi aklını başına toplaman için sana izin veriyorum! Ama bu yaptığını asla unutmam! Asla!"

"Ben de unutmam!" diyen kadın yeniden hıçkırdı. Beste haysızlaşınca kızını kucağına aldı. Bir eliyle onun gözyaşlarını silerken, Tekin'in o kızgın çehresine acıdan ölecekmiş gibi baktı. "Bana bunu yaptığın için... Senden... Senden nefret..." Devamını getiremedi. Buna ne cesareti vardı, ne de kalbi izin veriyordu. Yüzünü çaresizce kızının boynuna gömdü. Gözyaşları bir türlü kesilmiyordu. Ayak seslerini duyduğunda başını kaldırdı ve Tekin'in artık orada olmadığını gördü. Gitmişti. Elbette giderdi. Açıklamadığı, açıklamaya zahmet bile etmeyeceği şeyler vardı. Genç kadın yeni yaşlar akıtırken Sezin koşarak mutfağa girdi.

Şaşkın bakışlarıyla "Az önce ne oldu? O sesler neydi?" diye sordu.

Rüya mutfaktaki sandalyeye çökmeden önce yatışan kızını yere bıraktı. Oturur oturmaz yüzünü elleriyle kapatıp içli içli ağlamaya başladı. Ancak Sezin ellerini tutup yüzünden çekti.

"Ne oldu, Rüya? Anlatsana, niye ağlıyorsun? Abim bir şey dedi, değil mi?"

"Hayır," diye başını salladı genç kadın. "Bir şey yaptı. Çok kötü bir şey!"

Sezin kaşlarını çatıp bir sandalye çekti ve Rüya'nın yanına oturdu. "Anlatsana şunu!"

"Resimlerim... Galeriye kabul edilmişti ya..." Sezin başını salladı. "Resimlerimin tutulduğu depoda yangın çıkmış. Her şey yanmış!"

Genç kız şaşkınca ağzını kocaman açtı. "Ah, bu felaket! Ama abimin konuyla ne ilgisi var?"

"Çünkü o yaptı!"

"Ne?"

"Şaşırıyor musun, Sezin? Abinin nasıl biri olduğunu biliyorsun. Galeri müdürü bana asıldı ve Tekin onun burnunu kırdı. Hem bana, hem de o lanet olası adama kızdığı için resimlerimi yaktırdı."

"Rüya, bu söylediklerin gerçek olamaz! Tamam, abim kötü karşılıklar verebilir ama sevdiklerine değil. Hem bu kadar çocukça bir şeye kesinlikle kalkışamaz."

"Yaptı işte! Ülkenin en ünlü galerisinde yangın çıkıyor. Resimleri yanan kim? Benim! Ne tuhaf!"

"Yanılıyorsun. Abim bunu yapmaz. Asla!"

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Sezin gergin bakışlarını Rüya'dan çekti. "Abim yapmaz, çünkü..." derken bir sır verir gibi fısıldadı. "Sergiyi zaten o ayarladı!" Uzanıp Rüya'nın ellerini tuttu. Onun cevap veremeyecek kadar şaşkın olduğunu görüyordu. "Seninle resimlerin hakkında konuştuğumuz günü hatırlıyor musun? Hani burada kalmıştım. O gün senin sergi açma isteğini, hevesini gördüm. Gece abimle yalnız kaldığımızda ona bundan bahsettim. İlk sözü ne oldu, biliyor musun?" Kederle gülümseyen genç kız, Rüya'ya derinden baktı. Her hareketinde abisine olan saygısını ve sevgisini okumak mümkündü. *"İstediği bir sergiyse bundan kolay ne olabilir?* dedi. Modern House Galerinin sahibini tanıyormuş. O gece adamı aradı. Hem de benim yanımda. Sana söylenmeden, senin haberin olmadan kabul edilecektin."

Rüya gözlerini bile kırpmıyordu. Demek resimlerine bile bakılmadan sergisinin kabul edilme sebebi, Tekin Soyönder'in rica*sıydı.* Elbette Tekin araya girmeseydi, Rüya o galeriden içeriye adım bile atamazdı. Yeteneksizin teki olmasına rağmen, kocası ona bir jest yapmıştı. Hem de sergiyi isteyen galerinin yönetimiymiş gibi gösterilen bir jest. Bir hayırseverin ismini vermeden yardım yapması kadar özenli bir jest.

27. Bölüm

Rüya'nın onu itmeye çalışması Tekin'in sakinliğinin son kırıntılarını da alıp götürmek üzereydi. Genç adam kendini kontrol ederek "Ben yapmadım!" dedi kısa ve net bir yanıtla.

Oysa Rüya hükmünü çoktan vermiş gibi görünüyordu. Dolu gözlerini esir alan kızgın bakışlar, dudağının kenarındaki nefretten izler, sözlerindeki saçmalıklar Tekin'i öfkeye boğuyor, onu tutup sarsmak istiyordu. Genç adam hayatında pek çok şeyle suçlanmıştı. Suçlamalara alışkındı. Yalan olanlarına bile. Rüya'nınki ise tam anlamıyla büyük bir aptallıktı. Bu aptallığın bir an önce geçmesini beklerken daha önce hiç olmadığı kadar sabırlı davrandı. Ancak Rüya bu sabrı çabuk tüketti. Tekin en sonunda bir yandan ağlayıp, bir yandan da onu iten, yumruklarını rastgele savuran karısının bileklerini tuttu ve ikaz içeren sert sesiyle fısıldadı. "Yeter! Saçmalamayı kes!"

"Saçmalamak mı?" diye bağırdı genç kadın. Gülümsedi ama çaresizlikten. "Doğru! Resimlerimi hep bir saçmalık olarak gördün. Egemen bana asılınca iyice bilendin, öfkelendin. Hem benden, hem de ondan intikam almak istedin. Biliyorum... Bunu sadece sen yapabilirsin. Yaptın da!"

Tekin karanlık gözlerini karısına dikti. Onu kolları arasında öylesine kuşatıcı tutmuştu ki, Rüya dudakları dışında pek fazla hareket edemiyordu. "Sence o adamdan intikam almak için gerisini mi yakarım? Ya senden... Senden intikam almak mı? Sen kendini ne sanıyorsun?" Tekin bu cümlenin maksadını aştığını bilse de tekzip etme gereği duymadı. Rüya saçma sapan ithamlarda bulunabiliyorsa ona haddini bildirecekti.

"Kendimi ne sanabilirim ki? Senin kuklanım işte! Gel dersince gelen, ne istersen yapan... İstediklerini yapmadığında öldüresiye yaralamaktan çekinmediğin o aptalım!" Genç kadın gözyaşları ve hıçkırıkları arasında zorlukla konuşuyordu. Beste'nin korkmaya başladığını yüzündeki ifadeden anladığında bağırmayı kesti. Tekin'e nefret dolu bakışlar atarken daha kısıkça "Bana bunu nasıl yaptın?" diye sordu. Nefes alması güçleşmişti.

Tekin onu bıraktı. Sakinleşmesi ve aklını toplaması için. İlk anda yaşadığı sinir krizini anlıyordu ama şimdi artık kendine gelmesi gerekiyordu. Ona bağırmaya cüret eden birinin sakinleşmesine izin verdiği ilk andı. Bu Rüya'ya özel bir muamele, bir sabır gösterisiydi. "Ben yapmadım!" diye yinelerken kontrollü ama heceleri tehdit edercesine bastırarak söyledi.

"Sen yaptın! Senden başka kim benimle uğraşır? Senden başka düşmanım mı var?"

Genç adam yeniden ona yaklaştı. Sıkılı çenesi, gergin ifadesiyle korkutucu görünüyordu. "Beni kendine düşman olarak mı görüyorsun?" diye fısıldadı. Bir fısıltı ancak bu kadar tehlikeli olabilirdi.

Rüya yutkundu. Onu bir düşman olarak nasıl görebilirdi? Onu seviyordu. Bu kahrolası adamı seviyordu! Hem de öyle tanımlanacak, üzerine konuşulabilecek bir aşkla değil... Ona olan aşkını kelimelere dökemezdi. Şimdi ondan nefret etmek istiyordu. Hayatını adadığı, ideallerini döktüğü, acısını akıttığı, sevinçlerini, gülümsemelerini, kızıyla yaşadığı zorlukları döktüğü resimlerinin olmayışının tek sebebinin o olduğunu biliyordu. "Bana düşman olan sensin!" dedi bir kez daha bağırarak. "Baştan beri beni istemedin. Bana ve yaptıklarıma saygı duymadın.

"Rüya! Hey! Uyan, güzelim!"

Tekin'in yüzümü okşamasıyla ve kulağıma tatlı tatlı fısıldamasıyla uyandım. Banyodan çıkmış, üstü çıplak bir halde karşımda duruyordu. Beste kucağımda yoktu ve dalmadığıma bir hakdeydim. Tekin bu halimi incelemek için gözlerini eğince hızla tişörtümü düzelttim.

"Beste?" diye sormuştum ki kızımın odanın ortasında babasının kemerleriyle oynadığını gördüm. Tekin buna hiç itiraz etmeden üzerini giymeye başladı. Ben de en sonunda kalktım ve Tekin çıkmadan hızlı bir duş aldım. Odaya yeniden girdiğimde ikisi de yoktu. Koşarak mutfağa indim. Beste çekmeceleri karıştırırken, Tekin kendine kahve yapıyordu ama bir yandan da çay makinesi çalışıyordu. Beni düşünen sevdiğim adama gülümseyip, kahvaltı hazırlamaya başladım.

Bu sırada kapı çalındı. Saat henüz dokuz bile değildi. Tekin kapıyı açmaya giderken ben de gelene bakmak için mutfaktan çıktım. Sezin gelmişti. Turuncu saçları, yorgun gözleriyle bile çok güzel görünüyordu. Oldukça mahcup bir sesle "Bazı eşyalarımı burada unutmuşum," dedi. "Almaya geldim."

Tekin kız kardeşinin kafasının tutup onu kabaca kendine çekti. Sezin oflayıp dursa da abisine sıkıca sarıldı ve sonra gülümseyerek yukarı çıktı. Yeniden mutfağa girmek üzereydim ki, Tekin'in telefonu çalınca ona döndüm.

Kaşları çatık bir halde telefonu açarken mutfağa doğru geliyordu. "Evet, benim!" dedi her zamanki gibi sertçe. Sonra durakladı. "Söyleyin, dinliyorum."

Karşıdaki adam konuşurken Tekin'in gözleri benim üzerimdeydi. Kötü bir şey olduğu açıktı. Gergin, sinirli çehresiyle bana bakıyordu. Söylenenler her neyse onu önce şaşırtmış, sonra kızdırmıştı. Telefonu kapattığında kızgınlığının yerine başka bir şey geldi. Gözlerini benden çekerken kaygıyla "Ne oldu?" diye sordum. Kötü bir şeyler olduğu çok açıktı.

Tekin bana yaklaşıp kollarımı tuttu. Konunun benimle ilgisi olduğunu anladım. Kalbim hızla çarparken "Söylesene," diye fısıldadım.

"Galeriden aradılar."

"Galeri mi?"

"Sakin ol, tamam mı? Sakin!"

"Tekin, ne oluyor anlamıyorum!"

"Resimler... Resimlerin..." Derin bir nefes aldı ve bir anda olan bitteri söyledi. "Depoda yangın çıkmış. Resimlerin... Yanmış!"

Soluğum kesilirken dizlerimdeki güç de yitip gitti. Tekin beni tutmamış olsa yere düşerdim. "Nasıl?" diye inledim acı içinde. Gözlerim çoktan dolmuştu bile. "Nasıl olabilir?"

"Bir yangın işte! Kahrolası bir yangın!"

Beni daha sıkı sarıp kendine çekti. Göğsüne kapandığımda elleri sırtımı kavradı. Bana sarıldı, beni teselli etmeye çalıştı ama ben ölüyordum. Gözyaşlarım durmadan akarken hâlâ söylenenlere inanamıyordum. Nasıl olurdu bu? Yıllarımı verdiğim resimlerim, gecelerimi harcadığım, acımı, öfkemi, sevincimi döktüğüm resimlerim yok olmuştu. Onca zaman en ağır şartlarda, küflü evimde dururken bile hiçbir şey olmayan resimlerim, bir gecede yanıp kül mü olmuştu yani? Kalbim bu gerçeği kaldıramadı. Bu gerçek olamazdı. Bu... Bu... Bu bir yalandı! Kahrolası bir yangın mı? Türkiye'nin en büyük galerilerinden birinde, öyle mi? Hem de benim başıma gelen... İçimi ürperten o korkunç düşünce beynimi ele geçirdi.

Kendimi hızla Tekin'den söktüm. Bana bakarken davranışımı anlamamış gibi yaptı ama ben anlamıştım. Aptal değildim! Tekin öyle sanıyor olabilirdi ama hayır! Gözyaşlarım deli gibi dökülürken, kalbim parçalanırken, gözlerimi sevdiğim adama nefretle diktim.

"Sen... Sen..." diye inledim kalbim paramparça. "Sen mi yaptın? Resimlerimi sen mi yaktın?"

ona yaslandım. Saçlarına geçirdiği elleri, dokunduğu her nokta yı okşuyordu. "Kızgın mısın?" diye sordu kendini çektiğinde.

"Olmak için iyi sebeplerim var, öyle değil mi?"

"Telefondaki mevzu çok önemliydi. Üç yıldır çözmek için uğraştığım bir şey. Artık sadece üç gün kaldı. Bu yüzden gerginim, sinirliyim ve inceliklerden biraz uzağım."

Biraz mı? Ne zaman ince biri olmuştu ki? Buna takılmıyordum zaten. Asıl bilmek istediğim, şu üç yıllık konuydu. Sormak için ölüyordum ama yapmadım. Konuşmadım.

Tekin beni yeniden öperken "Bu evde bir kadın görmeye alışık değilim," dedi. Sesi biraz daha anlayışlıydı. "Üstelik beni bekleyen bir kadın görmek inanılmaz bir şey. Buna alışmama izin vermelisin. Bana kırılmanı istemiyorum."

Sonunda pes ettim ve gülümsedim. Onu anlıyordum. Annesiyle uzun yıllar yaşamadığını anladığım gibi. Belki de çocukluğu bile annesiyle aynı evde geçmemişti. "Tamam," dedim başımı eğerek. Yine de bir parça trip atıyordum. Eh, bu kadarına hakkım vardı.

"Bir daha bana surat asmayacaksın!" dedi katı bir sesle.

Şaşkın bir ifadeyle yüzümü kaldırdım. Beni kırmayacağını vadetmek yerine, benim ona kırılmamamı emrediyordu. "Belki bunun için sen de biraz çaba göstermelisin!" dedim cüretle.

"Bunu söylemene gerek bile yok. Dikkatli olacağım. Seni kırmamaya çalışacağım ama sen de şunu bil ki, hiçbir zaman elinde çiçeklerle eve gelen o adamlardan biri olmayacağım."

Çiçeklere aşırı bir ilgim yoktu ve doğrusu bu konuyu önemsemiyordum. "Sadece arada sırada romantik olabilir misin?"

"Bunu birlikte göreceğiz. Bu konuda hiçbir fikrim yok ama başka bir konuda daima mutlu olacağına söz veriyorum."

Safça atıldım. "Hangi konu?"

Kulağıma eğilip, ima ettiği şeyi apaçık bir şekilde fısıldadı. Ben heyecan ve şaşkınlıkla kalırken devam etti. "Bu konu asla sıkıcı bir rutine dönmeyecek. Baş başa kaldığımızda daima yeni heyecanlar keşfedeceğiz."

Yutkundum ve "O konuyu düşünmek yerine yaşamak isterim," dedim.

Tekin tek kaşını kaldırıp sarıtı. "İşte böyle! Benim kadınım ne istediğini bilen ve bunu korkusuzca dile getiren biri olmalı."

"Söz konusu sen olunca korku da kaçınılmaz oluyor," dedim gülümseyerek.

"Korkunu yenecek, önce benimle savaşmayı göze alıp, sonra bana yenildiğini kabul edeceksin."

"Sana yenileceğimi nereden biliyorsun?"

"Çoktan yenildin bile," dedi gözlerinin temasını kesmeden. "Beni severek bana yenildin, güzelim."

Ah, elbette ona yenilmiştim. Kara Murat tek başına bütün Bizans'ı bitirmişti... Bense sadece bir adamla savaşmayı bile başaramamıştım.

"Peki ya sen?" diye fısıldadım. "Sen bana yenilecek misin?"

Tekin gözlerime baktı, beni öpmeden önce fısıldadı. "Surlarımın çatlamaya başladığını hissediyorum ama ben yenilgiyi asla kabul etmem, çalı kafa!"

Beni öptü, beni dağıttı, beni sımsıcak, alev alev bıraktı ve kendini çekti. Salonun önünden geçerken kızına seslendi. Beste koşarak yanına geldiğinde Tekin onu hızla omuzlarına aldı. O halde odaya çıktılar. Gülümseyerek onları izledim. Tekin'e şaşırmıştım ama kızım beni daha fazla şaşırtmıştı. Favori çizgi filmini öylece bırakıp babasına gitmişti. Bu kız, babası için çizgi filminden bile vazgeçtiyse, beni çok fena satabilirdi. Minik nankör!

Tekin'le neredeyse bütün gece süren bol aksiyonlu bir savaştan sonra, sabah erkenden kızımın komplosuyla uyandım. Yorgunluktan ölürken, burnumdan dürtüp duran kızımı emzirmek için yatağa çektim. Tekin çoktan uyanmış ve banyoya girmişti. Onun da benim kadar uykusuz bir gece geçirmesine rağmen sabah bu kadar dinç olması karşısında şaşırmayacak kadar uykuluydum. Beste emerken dayanamayıp gözlerimi kapattım. İçim yavaş yavaş geçiyordu. Kızımın da gözleri kapanmıştı. En azından bir yarım saat daha uyuyabilirdim.

"Tamam, anladım. İnan buna çok sevindim. İnşallah Serdar seni üzmez."

"Umarım, canım," diyen Aylin mutluydu, heyecanlıydı. Coşkulu sesiyle "Benim Best Of'um orada mı? Uyumuyorsa telefonu ona ver," dedi.

"Bekle bir saniye." Bugün kendini kanepe savaşçısı ilan eden meleğime gülümsedim. "Gel Aylin Teyzenle konuş, anneciğim. Alo de."

Beste, yengenlerle konuş dediğinde somurtan ergenler gibi bana kaşlarını çattı. Telefonu yeniden bana iterken "Ayya!" dedi ağlayacakmış gibi.

Aylin'e döndüm. "Üzgünüm, kuzen. Beste ayranı sana tercih ediyor. Öpüyorum, sonra konuşuruz."

"Tamam, benim de işe dönmem gerek. Despot bir patronum var. Beni kaytarırken görürse..."

"Duvara mı sıkıştırır?"

Aylin kıkırdayıp "Keşke," derken telefonu suratıma kapattı.

Aylin'le konuşmam bittikten yaklaşık yarım saat sonra galeriden arandım. Resimlerimi almak için bir adres istiyorlardı. Eserlerim eski iş yerimin deposunda güvendeydi. Genelde basılı materyal yaptıkları için depoları rutubetten ve böceklerden korunuyordu. Bana izin verdikleri için eski patronumu arayıp ona bir kez daha teşekkür ettim ve resimlerin alınacağı haberini verdim. Yaklaşık kırk beş resmim vardı ve Tekin'in karıştığı iki tabloyu da ekleyecektim. Belki sergi açılmadan önce bir tane daha yapabilirdim.

Öğleden sonra Beste'yle birlikte bahçede piknik yaptık. Aylin'i ve Sezin'i de çağırdım ama ikisi de işte oldukları için gelemediler. Üstüner ve Kutlar ailelerinin de bu sabah Ankara'ya döneceğini biliyordum. Kayınvalidemi çağırmak istedim ama doğrusu buna cesaret edemedim. Nikâhtaki tavırlarını hatırlayınca bunun pek de iyi bir fikir olmadığını anlamıştım. Pikniğimiz sürerken Tekin aradı. Ne yaptığımı, nasıl olduğumu ve kızımı sordu. Öylesine ilgiliydi ki, âşık bir kocanın bütün duygularını bana yaşatıyordu. Belki bana âşık değildi ama olsaydı da ancak

bu kadar ilgili davranabilirdi. İçimdeki o büyük mutluluk sürerken güzel bir akşam yemeği hazırladım. Akşama doğru içime bir kasvet çökmüştü. Hayatımda hiçbir zaman bu kadar mutlu olmamıştım. Sanki mutluluğum bozulacakmış gibi, sanki nazar değecekmiş gibi bir huzursuzluk yaşadım. Sanırım biri mutluluğuma nazar değdirecek olsaydı, bu yine ben olurdum! Annemle evlendiğimi haber vermek istediysem de bunu yapmadım. Henüz zamanı vardı.

Tekin her zamankinden daha erken bir saatte eve geldi. Kapıyı çalmamış olsa da onu karşıladım. Telefonla konuşuyordu ve oldukça gergin görünüyordu. Bana sadece baktı ve karşıdaki kişiye "Şu gemi kaptanıyla yeniden konuş!" diye bağırdı. Telefondaki adam hızlı hızlı, heyecanla cevap vermeye başladı. Tekin onun sözünü kesip, "Tamam!" diyerek telefonu kapattı.

Dişlerini sıkıp belli belirsiz küfrettikten sonra aniden beni çekti ve dudaklarımdan sertçe öptü. Sonra tek kelime etmeden, iyi olup olmadığımızı bile sormadan odasına çıkan merdivene yöneldi. Ona inanamıyordum! Kollarımı göğsümde kavuşturup kapıya yaslandım. Yüzümde somurtkan bir ifade vardı. Beni fark edene kadar orada kalacaktım. Neyse ki bu kısa sürdü. Tekin henüz ikinci basamaktayken durdu ve bana döndü. O sinirliyse, ben de sinirliydim! İkimiz de çatık kaşlarımızla bakışırken, bu akşam tam bir çevrimdışı olan kocam aniden gülümsedi. Hafif bir gülüştü ve gerçekten can yakıcıydı. Kendimi onun kollarına bırakmak istesem de yapmadım. Bakışmamız sürerken bir anda bana doğru gelmeye başladı. Salonun kapısının önünden geçerken, yüzüstü uzanmış çizgi film seyreden Beste'ye baktı. Rahatı yerinde olan kızımıza seslenmedi. Derdi benimleydi!

Bana ulaştığında elleri belimden kavradı. Kollarımı hâlâ çözmemiştim. Beni bir anda çekince tutunmak için mecburen taviz vermek zorunda kaldım. Ellerim onun omuzlarını kavrarken hiçbir şey demeden, tek kelime etmeden bir kez daha dudaklarıma yapıştı. Bildiği en iyi numara burydu ve doğrusu işe yarıyordu. Beni salon kapısından uzak, kuytu bir yere sıkıştırıp üzerime eğilirken ellerim kendiliğinden gevşedi. Öpüşüne karşılık verip

"Benim bir sevgilim var," diyen Aylin iç çekti. Kendiyle gurur duyan bir ses tonuyla konuşuyordu. "Artık o sefil, ezik, kasvetli yalnızlar kulübünün üyesi değilim."

"Senin sevgilin mi var? Hangi iş adamı?"

"Of, kuzen ya! Onunla parası için sevgili olmadım!"

"Kim olduğunu söyle de buna ben karar vereyim."

"Tamam. Çok şaşıracaksın ama!" Ben sabırla beklerken Aylin heyecanla çığlık attı. "Serdar'la sevgili olduk. Serdar Pekdemir'le."

Şaşkınlığım yüzünden bir süre boyunca gözümü bile kırpmadım. "Serdar mı? Hani Tekin'in en yakın..."

"Evet, o! Tıpkı rüya gibi... Yani üzerine alınma, rüya derken seni kastetmiyorum, güzel bir şeyden bahsediyorum!"

Aylin'in kahkahası, salakça esprisi bile beni kendime getiremedi. "Sen ciddi misin? Serdar nasıl kabul etti bunu? Ne yaptın adama, Aylin? Doğru söyle... Ona da mı o haptan içirdin?"

Aylin'in burnundan solumasını işitir gibi oldum. "Hayır!" dedi olabildiğine kızgınca. "Serdar'a bir şey yapmadım! Bunu kendisi istedi. Ayrıca o hapı sana ben içirmedim. Kendin içtin!"

Şaşkınlığım o kadar büyüktü ki, kanepenin tepesine çıkıp *moonwalk* yapan kızımı bile son anda fark ettim. Beste popo üstü yere düşmeden önce onu tuttum. Küçücük bir hapın sebep olduğu şey, yani kızım kucağımdayken gülümsedim. "Peki, sen Serdar'ı nasıl kabul ettin? Yani siz kedi köpek gibi atışırken... Ah doğru ya, kafanı çarpmıştın sen!"

"Kafamı çarpmamla ilgisi yok. Kalbimi çarptım ben, kuzen."

"Tamam, bir kamyon alırsam bu sözü arkasına yazacağım."

Aylin kahkaha atıp, bu defa sır verir gibi kısıkça devam etti. "Biliyorum henüz çok yeni ama..." Derin bir iç çekti. "Onu gerçekten seviyorum ben. Ne tuhaf, değil mi? Daha birkaç gün önce ondan nefret ederken... O da benden nefret ederken... Sebep aslında tam da bu sanırım. Birbirimizi incitmek için her şeyi yaparken birdenbire gelen bir öpücük, bir sıcak söz..."

"Öpücük mü? Siz öpüştünüz mü?"

Aylin kıkırdadı. "Hem de iki kere! İlki kafamı çarptığımda... Prensim beni öptü ve iyileştirdi. Diğeri de dün gece bana sevgilisi olmamı emrettiğinde... Aslında telefonu çalmasaydı daha da ileriye niyeti vardı ama iyi ki de o telefon çaldı. Çünkü kendime güvenemiyorum. Serdar'la her şeye kalkışabilecekmişim gibi geliyor. Ama ne derler bilirsin, evlenmeden olmaz!"

Bir şaşkınlık dalgasından diğerine sürüklenirken, Aylin'i tuhaf bir ifadeyle dinliyordum. "Evlilik mi? Aylin, sen ne dediğinin farkında mısın? Serdar'la evlenmek mi istiyorsun? Bu kadar çabuk mu?"

"Ona bakınca kendime şunu soruyorum; Aylin, sen bu adamla bir ömür boyu yaşamaya hazır mısın? Her gün onu görmek uyanmaya, her gece kollarına girmeye, ondan çocuklar yapmaya, onunla yaşlanmaya, saçların beyazlarken onun da beyazlarını saymaya hazır mısın? Ve cevabım tereddütsüz *evet* oluyor. Evet! Biliyorum her şey çok yeni ve onu hiç tanımıyorum bile... Belki geceleri 'de' bağlacını bitişik yazanları öldüren manyak bir seri katildir ama yine de onu seviyorum."

"Bence bir seri katil değildir."

"Bence de değildir."

Aylin'in ciddiyeti karşısında gülümsedim. Hayattaki kutsal vazifesi sosyal medya hesaplarını yönetmek olan, en iyi açılardan çekilmiş selfie ve ayna pozu uzmanı, Starbucks'ın her yıl adına ödül düzenlemesi gereken, Ankara sosyetesinin ISO 9001 kalite standart belgeli züppesi Aylin Başaran'ın, onu sırf bu özellikleri yüzünden acımasızca eleştiren bir adama tutulacağını kim bilebilirdi? Ya Serdar? Aylin'in bu özelliklerine rağmen ona nasıl kapılmıştı? Aylin'le otelde dar alanda sıcak paslaşmalara girdilerse onu istemiş olabilirdi ancak Serdar'ın kuzenimin aksine, evliliği düşünebileceği konusunda pek de ümitli değildim. Serdar'ın ona ve hayat tarzına katlanabilmesi mümkün müydü? İçindeki ümitsizliği Aylin'den gizleyip "Ya Serdar instagram ve twitter hesaplarını kapatmanı isterse?" diye sordum.

"Kapatırım, kuzen. Ondan değerli mi?"

"Ah, ne dedin sen? Aylin, iyi düşün! Onlar senin öz evladın!"

"Of, Rüya ya! Beni hiç tanımamışsın. O adamı seviyorum diyorum! Ne isterse yaparım."

bu bakışlardan. Kendimi korunaksız hissettim. Aynı zamanda da çok değerli...

"Artık öpsene beni," diye fısıldadım.

Tekin gözlerini kıstı. "Bayanlar önden."

Gülümseyip dudaklarına sokuldum. Dağıtıp geçen öpücükleri devam ederken yatağa doğru yürüdü. Beni bir anda o yüksekten yatağa bırakınca zıplayarak oturabildim. Tekin duraklamadan dizini yatağa bastırıp üzerime eğildi. Ben de ona sokuldum ve vücudumuzdaki boyalar birbirine sürtünüp diğerine karıştı. Sanki tenlerimizin üstündeki boyalar değil de ruhlarımız birbirine karışmıştı. Sanki kalplerimiz içe içe geçmişti. Tekin tam işe koyulmak için beni devirmişti ki incecik bir ses odaya doldu.

"Anne," diyen kızım aralık kapıdan içeriye girince, kendimi Tekin'den kurtarıp hızla yataktan attım. Çıplak olduğum için yere çöküp, kıyafet yığınlarının arasında giyebileceğim bir şeyler aradım. Kızım minik yumruğuyla gözünü ovuştururken bize baktı, olanları anlamaya çalıştı ancak anlayamayınca kafasını çevirdi ve odanın ortasındaki paletle fırçayı gördü. Külotu ve minik atleti içinde paytak paytak koşarak yerdeki şeylerin önüne oturdu. Babası somurtarak üzerini giyinirken, kızım yerdeki fırçayı alıp diğer avucunun içine bir güzel sürttü. Ardından fırçayı paletteki yeşil boyaya daldırıp, çıplak bacaklarına ve kollarına sürmeye başladı. Nasıl olduysa yanaklarını bile boyamıştı. Ben giyinene kadar kızımın her yeri rengârenk olmuştu. Ağlayacak gibi inleyip Beste'ye koştuğum an Tekin kısa bir kahkaha attı.

Beste'yi kucağıma alıp somurttum. "Çok mu komik?" dedim Paskalya yumurtasına dönmüş kızımı göstererek.

Kocam daha da geniş gülümsedi. Onun çıplak gövdesi boyalar içindeydi. Ben de öyleydim. Şimdi minik kızım da öyleydi. O da durumun komikliğini anlamış gibi, dişlerini göstere göstere kıkırdıyordu. Yanağındaki yeşil boyaya aldırmadan onu öpmeye başladım. Beste'nin kahkahaları yatak odamızı doldururken ne kadar da mutlu olduğumu fark ettim. Çok mutluydum...

Bu mutluluğu bozacak bir şey olmasın diye her saniye dua etmeye hazırdım.

28

Galeriye tekrar gitmeye ne cesaretim, ne de isteğim vardı. Tekin resimlerimin alınacağını söylediğinden beri her şeyi onun ve galerinin inisiyatifine bırakmıştım. Galeri müdürünü bir şekilde ikna etmişti ve bunu nasıl yaptığını sormuyordum. Netice de o adam bana asılmış ve sonuçlarını hak etmişti. Yani belki kısmî bir burnu hak etmemişti ama kocamın tarzını sorgulayacak değildim. Tekin böyle bir adamdı.

Ailecek güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra Tekin benim dudaklarımdan, Beste'nin ise alnından öpüp oteline gitti. Belki daha önce de kızını öpmüştü ama ben ilk kez görüyordum. Bu, mutluluk çizelgeme bir tik daha atmama sebep oldu. Tekin bizi seviyordu. Ailesini seviyordu. Nikâh dairesinin değil içine girmek, kapısından, sokağından, on kilometrelik çevresinden geçmeyen bu adam artık evliydi. Benimle evliydi... Gerçek bir evlilikle... Gece sarılıp uyunulan, sabah birlikte kahvaltı yapılan bir evlilikle.

Tekin'in ardından evi toplamaya giriştim. Ev işleri için belli günler bir kadın geliyordu ancak Beste'nin olduğu evin derli toplu kalması imkânsızdı. Oyuncakları ayak altından çekmeye çalışırken telefonum çaldı. Arayan Aylin'di. Açar açmaz, alo dememi bile beklemeden saydırmaya başladı.

"Kuzen, yemin ediyorum, Amerika başkanı olacağını söylesen bile sana inanırım! Yani baktığında Tekin Soyönder'le evlenmek, bir Obama olmaktan daha zor ama sen bunu başardın. Karşılaştığımızda bana birkaç kur ders ver. Belki ben de bu yolla sevdiğim adamla evlenirim."

Ona katlanamıyormuş gibi oflasam da, içten içe Aylin'le konuşmaya bayılıyordum. "Senin sevdiğin adam mı var?"

"Ee tabii, dünden beri bayağı meşgul olduğun için olup bitenden haberin yok. Gerçi ben de bayağı meşguldüm!"

"Ne oldu?" diye sordum. Biraz paniklemiş olsam da, Aylin'in rahat sesiyle kendimi kötü şeyler olmadığına ikna edebildim.

üstünden karnıma, ardından tehlikeli noktalara, sonra da omzuma gitti. Oradan aşağıya indi, kolumdan kaydı ve sonunda elime ulaştı. Of! Beni öldürmek için yapıyordu bunu. Elim ilk dokunduğu yere çok yakın olmasına rağmen, tüm bedenimde ateşli bir tuna çıkmıştı. Bu adam işi biliyordu!

Elimden fırçayı alacağını o an fark ettim ama çok geçti. Fırçayı kaptırsam da paleti asla vermeyecektim. Kırmızıya sürüp yine fırçayı tuvaline götürdüğünde ona dönüp elime yapıştım. "Hayır! Yine mi resmimi sabote edeceksin? Asla olmaz!"

Tekin bana tepeden sert sert baktı. Ne yaptıysam fırçayı bırakmadı ve ben de alamadım. Yine de savaştım. Aramızdaki savaş sürerken fırça bir anda kayıp Tekin'in tam göğsünün altına gitti ve oradan diğer göğsüne kadar kırmızı bir çizgi çekti. Esmer, sert teninde bu kırmızı, ateşli boya gerçekten muhteşem durmuştu. Vahşi bir Viking savaşçısı gibi görünüyordu.

Kahkaha atıp kızgınlığından yararlandım ve fırçayı karın kaslarından geçirip oraya bir savaş boyası daha sürdüm. Tekin önce vücudundaki çizgilere, sonra da bana ölümcül gözleriyle bakarken bir adım geriye kaymak istedim ama açıktaki eliyle sertçe belimden kavradı. Fırçayı elime verip iki elini kaldırdı. Beni boğmayacaktı, değil mi? Heyecan ve arzuyla hamlesini beklerken, elleri üzerimdeki gömleğin iki yakasını kavradı. Aniden, hışımla yakaları ayırdı ve düğmeler birer kurşun gibi odaya fırladı. Artık önü açık olan beyaz gömlek sefil bir şekilde üzerimde salınıyordu.

Tekin bakışlarını vücuduma indirir indirmez gömleği hızla omuzlarımdan düşürdü. Bu vahşi ve tutkulu hamlelerle bayılmak üzereydim. Onu büyülenmiş, hareketsiz izlerken bileklerime takılan gömleği boya içinde kalmıştı. Tekin benim suskunluğumu, sessizliğimi, heyecanımı izlerken elimdeki fırçayı aldı. Sonra paleti de benden söktü ve ellerim özgürleşince üzerimdeki kocaman gömlek kayarak yere düştü.

Tekin duygularını tamamen gizlemiş, o ifadesiz çehresiyle "Şimdi yaptıklarının bedelini ödeyeceksin!" diye fısıldadı.

Buna çoktan hazırdım ama ödeme işlemi gerçekleştikten sonra hâlâ yaşıyor olur muydum, bilemedim. "Benim de adil kullanım kotam var," dedim kısıkça. "Ve seninle olduğumdan beri limiti çoktan doldurdum."

"Daha hiçbir şey görmedin bile!"

Gözlerim onun kararmış gözlerindeyken, içimdeki hisleri dışa dökebilecek ne konuşma, ne yazma, ne de çizme yeteneğim vardı. Bu adamın karşısında sadece heyecandan ölmemek için direnip, dudaklarımı yiyip bitirebilirdim. Tekin'in fırçayı prusya mavisine batırdığını görünce daha da heyecanlandım. Gözlerim onun kayayı anımsatan bedenindeki kırmızı çizgilere değdikçe heyecanım artıyordu. Sevdiğim adamın bedenine kenetli olduğum için tam göbeğime gelen fırça darbesini göremedim. Gözlerim şaşkınca açılırken kafamı kaldırıp Tekin'e baktım. Tek kaşlı havada alayla gülümsüyordu.

Ağzım aralandığında fırçayı usulca karnımdan yukarı kaydırmaya başladı. Boyayı bastırmıyordu ama fırçanın gıdıklayan ucuyla titriyordum. Düşmemek için savaş verirken nefesim hızlandı, gözlerim kapandı. Tekin'in fırçayı yeniden palete sürdüğünü duysam da gözlerimi açamadım. Bu defaki eylemi boynumdan aşağıya inmek oldu. Nefes nefese kalıp hamlelerini karşılarken birkaç saniye sonra paleti yere bıraktığını fark ettim. Bunu yapar yapmaz beni aniden çevirdi. Çıplak sırtım onun çıplak göğsüne yaslanırken eli üzerimde yakıcı bir gezintiye çıkmıştı. Tekin'in kulağıma eğildiğini, tenimi öptüğünü hissedince "Sarırım düşeceğim," dedim.

Sevdiğim adam eğildi ve beni kucakladı. Kollarımı boynuna sarıp, bu yakınlığın etkisiyle gülümsedim.

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye sordu. Sanki sevgim günübirlikmiş gibi.

"Seni hâlâ deli gibi seviyorum!"

Gözlerini benden çekmedi. Gülümseyecek gibi oldu ama gülümsemedi. Daha derin bir şey gördüm. Belki gülümseyince etkisini yitirecek kadar özel bir şey. Bana uzun uzun baktı. Utandım

etti. Tabii müstakbel kayınpederinin o çatık kaşları, minik damadın umurunda bile değildi.

Gece yarısına kadar otelde kalıp, Üstüner ve Kutlar aileleriyle sohbet ettik. Deniz ve Yasemin'in atışmaları keyif vericiydi. Bir ara Aylin'i de çağırmak için aradım ama ona ulaşamadım. Sezin'in de çekimi olduğunu öğrenmiştik. Çocuklar koltuk arkalarında sızınca gitme zamanı gelmişti. Mert ve Yasemin kendi odalarına çıkarken, biz de Üstünerlerin süitinden ayrıldık. Tekin'in oteli muhteşem bir yer olsa da ben evimi özleniştim.

Tekin bana nerede istersem orada kalacağımızı söyledi ama onun gözlerinin içine bakıp "Evimize gidelim," dedim.

"Evimiz!" dedi tek kaşı havada, anlamlı bir bakışla. Bu kelimeyi kesinlikle sevmişti. Kucağında Beste olmasına aldırmadan kendi otelinden çıktı. Herkes ona bakıyordu. Herkes karanlık, korkutucu, tehlikeli, öfkeli patron Tekin Soyönder'e ve onun kucağında küçücük kalan bebeğe bakıyordu. Hayat böyleydi işte... Mucizelerin ne zaman görüleceğini kimse bilemiyordu.

Artık Tekin'in odasında kalacaktım. Bundan sonra benim odam da orasıydı. Beste'yi kendi beşiğine yatırmış, tebsizi yanına koymuş ve kapıları açık bırakmıştım. Uzmanlar çocukların odalarının ayrılmasını öneriyordu ve ben de hayatımı düzene koymuşken, normal bir annenin yapması gereken her şeyi artık yapacaktım. Kızım istisnalar dışında geceleri uyanmadığı için bu aşama daha kolay olacaktı. Nitekim ilk ayrı gecemizde de öyle oldu. Sabah gün doğarken uyandığımda, Beste huzurla uyumaya devam ediyordu. Tekin'in yerdeki beyaz gömleğini giyip, çıplak ayaklarımla sessizce aşağıya inmiş, şövaleyi odamıza getirip tuvali üstüne yerleştirmiştim. Denize karşı tezgâh açan simitçi gibi Tekin'in karşısına tezgâhımı kurmuştum. Onu resmetmek istiyordum. Bu adamın bana hissettirdiklerini tuvale dökmek, onun aşkını bu yolla somutlaştırmak istiyordum.

Gömleğin upuzun kollarını kıvırıp fırçamı elime aldım. Tekin'in çıplak gövdesini örten beyaz çarşaf, tam adonis kasındaydı. İstesem bu kadar mükemmel poz verdiremeyeceğim

bir açıda yatıyordu. Eminim Da Vinci beni görse kıskançlıktan çıldırdı. Ona çıplak poz veren hiçbir adamın bu kadar mükemmel görünmediğine emindim. Da Vinci'yi mezarında rahatsız etmeyi bırakıp, fırçayı palete götürdüm. İlk önce siyah aldım. Sevdiğim adamın gözlerinin, saçlarının ve elbette takım elbisesinin rengi. Sonra beyaz... Ruhunun içine gizlenmiş, o huzur verici sakinlik. Sonra da gri... Kalbinin sırlarla ve acılarla dolu olduğunu tahmin ettiğim kilitli yerleri. Ve kırmızı... Ateşin rengi. Vücudumu ele geçirdiğinde tenimde oluşan kırmızı. Sonra şişedeki suyu aldım. Elbette kendimi serinletmek için. Su boğazımdan akarken, "Kahretsin! Ne oluyor?" diyen Tekin'i işitince korkuyla irkilip, ağzımı sıkalayarak bir miktar suyu yüzümden aşağıya boca ettim.

"Ah, uyandın mı?"

Tekin gerindi ve bütün kasları iyice belirginleşirken bana baktı. Kaşları çatılmış ve sinirliydi. Sanırım bu halde uyanmayı pek sevmemişti.

"Sakın beni çizdiğini söyleme!" derken yatakta oturur hale geçti. Üzerinde sadece boxer'ı vardı. Dirseklerini dizlerine dayayıp, ellerini saçlarına geçirip tamamen ayıldı.

"Bu bir soyut resim! Seni çizmiyorum, senin bana hissettirdiklerini çiziyorum."

Tekin nihayet bana odaklanabildi. Gözleri gördükleriyle kasılırken "O üzerindeki benim gömleğim mi?" diye sordu.

Gözlerimi indirdim. "Ah, evet. Biraz boyandı ama..." Biraz da ıslanmıştı ve ne kadar geniş olursa olsun tenime yapışıyordu.

Tekin gömleğini önemseyecek bir adam değildi ama beni ve bende gördüklerini gerçekten önemsiyordu. Yavaşça bana doğru gelirken ne yapmam gerektiğini bilemedim. Bir elimde palet, diğer elimde fırça vardı. Onun hamlesini bekleyip yeniden resmime döndüm. İki saniye sonra Tekin yanımda değil, arkamda durdu. Kafamın üstünden resmime baktı. Homurdansa da memnuniyetsizliğini dile getirmedi. Aksine harika bir şey yapıp belime sarıldı. O güçlü kolları gömleğini kırıştırıp beni sımsıkı kuşattı. Yüzü saçlarıma gömülürken eli gömleğin

"Sen hazırlan, ben duşa gireceğim."

Tekin dudaklarımdan öpüp yataktan kalktı. O muhteşem bedenini seyrederken aklımda bir soru olduğunu son anda hatırladım. Hipnozum bitince "Ama bu bizim balayımızdı ve şu an bitiyor," diye mırıldandım.

"Ben nasılsa alacağımı aldım!" deyip içeriye girmeden önce durdu ve bana göz kırptı.

Somurtup kaşlarımı çattım. "Ah tabii! İstediğin sadece bedenimdi, değil mi?"

"Hayır, sevgilim," dedi aniden. "İstediğim sadece kalbindi. Bana aşkını itiraf ettiğinde istediğimi de almış oldum."

Sonra beni kör kuyularda merdivensiz, uçurumlarda halatsız, gaz odalarında oksijensiz bırakıp banyoya girdi. Kalbimi istediğine mi sevinsem, sevgilim deyişine mi göbek atsam bilemedim. Göbek atmaktan pek anlamadığım için orantısız sevincimi sadece içimde yaşadım.

Deniz yüzündeki kocaman gülüşle kapıyı açtı. Tekin'e kibarca, biraz da imayla "Hoş geldin, Jüpiterli!" deyip, onun içeriye girmesinden sonra bana sıkıca sarıldı.

"Gece erken mi bitti?"

Muzip sorusu karşısında sırıttım. "Aslında erken değil, tam zamanında."

"Hmm! Anladım... Her şey sorunsuz halledilsin de."

"Sorun yok. Neyse, bence bu konuyu kapatalım, Deniz. Utanıyorum."

"Utandığını görebiliyorum. Gir hadi," diyerek bana muzipçe gülümsemeye devam etti.

Otelin en büyük süiti olan daireye girdiğimde, içerideki gürültülerin beni nasıl da mutlu ettiğini fark ettim. Süitin salonunda Yasemin bir kanepeye kurulmuş, kocası Mert de onun yanına oturmuş, aheste aheste minicik karnını okşuyordu. Tuna ise Deniz'in kalkmasıyla oluşan boşluğa rağmen kolunu kanepenin üstünden indirmemişti. Deniz nasılsa yeniden oraya, kolunun altına girecekti. Bizi gördüklerinde gülümsediler. Ah, ne

harika! İçerideki herkes Tekin ve benim bunca saat ne yaptığımızı gayet iyi biliyordu. Kadınlar bunu belli eden manidar gülüşler atarken, erkekler el sıkışıp hemen erkekçe konulara girdiler.

"Demek Beste'yi özlediniz, ha?" diyen Deniz oturmamız için kibarca yer gösterdi. Otele girmeden önce onu arayıp durumu anlatmıştım.

Tekin de benim gibi hemen oturmadı. Gözleri kızını arıyordu. Beste'yi ilk gören bendim. Kızımın önce poposunu, sonra kıvırcık saçlarını bir koltuğun arkasında seçtim. Yavaşça onun yanına giderken, Umut'un bütün arabalarını duvar boyunca dizdiğini ve bir tanesini *vuffff* sesiyle efekt yapıp sürdüğünü gördüm. Sanki Umut bir Ferrari pilotu, Beste de rallilerde bayrak sallayan seksi ponpon kızlardan biriydi.

"Anneciğim!" diyerek ona seslendiğimde Beste sıçrayarak bana döndü. Beni görür görmez elektrik almış gibi titreyerek hızla ayağa kalktı ve koşarak kollarıma atıldı. Onu kucağıma alır almaz da çığlığı basıp ağlamaya başladı.

"Bir annesi olduğunu hatırladı," dedim içeridekilere gülümserken.

Uzun süre kızımı yatıştıramadım. Tekin bile Beste ağlar ağlamaz yanımıza gelip kızına bir sürü telkin edici söz söyledi. Onun saçlarını okşadı ve güvende olduğunu anlattı. Beni başkalarına iki dakikada, iki kuruşa, bir kırmızı arabaya satan kızım, kıymetimi anlamış gibi sımsıkı bana yapışmış durmadan ağlıyordu. Sanırım beni ne kadar özlediğini o an anlamıştı. En sonunda sakinleşip kafasını kaldırdı. Mavi gözleri üç büyük okyanusun birleştirdiği dev bir okyanus gibi dolmuştu. Hıçkırıp burnunu çekerken minik göğsü sarsılıyordu. Tekin onu kucağına çağırınca sanki yüzyıllardır ana hasreti çekercesine ağlayan o değilmiş gibi kendini babasının kucağına attı. Büyük depremini bana sunmuş, artçılarını babasına gösteriyordu. En sonunda sakinleşince bizden bıktı. Tekin'in kucağından inip, yeniden ilk ve tek aşkı olan Umut'u ve onun arabalarını seyretmeye koyuldu. Minik Ferrari pilotumuz ponpon kızı gelince gösterisine devam

yenilenmiş hissediyordum. Sanki iki yıl önce bir enkaza dönen Rüya, bütün molozlardan, tozlardan, kırılan taşlardan arınmıştı. Sanırım bütün hayatım boyunca verdiğim en doğru karar, Tekin'e gelmekti. Beste'yle o eski hayatımızı düşününce, kızımı ne kadar özlediğimi de fark ettim. Neyse ki kızım emin ellerdeydi ve ben de öyleydim. Hızlı bir duştan sonra banyodan çıktığımda Tekin'in uyandığını gördüm. Yatakta sırtı yastıklara yaslanmış halde elindeki telefona bakıyordu. Geldiğimi duyunca telefonu bırakıp "Buraya gel!" diye emretti.

Saçımdaki havluyu çekip bir yerlere fırlattım. Bornozumla birlikte yatağa girdim. Tekin kolunu omzuma sarıp beni kendine çekti. Başımı boynunun oyuğuna yaslayıp onunla birlikte oturdum ve bana söyleyeceği ya da soracağı bir şey olduğunu anlayıp bekledim.

"Kızımın ismi neden Beste?"

Tekin'in kazık bir soru sormaması karşısında gülümsedim. "İlkokulda bir arkadaşım vardı. Dört yıl boyunca hep yan yana oturmuştuk. O benim ilk gerçek dostum, hayatımdaki en özel insan oldu. Beşinci sınıfta babasının tayini çıktı. Tek dostum, sırdaşım, pembe kalemimi paylaşabildiğim tek arkadaşım gidiyordu. Okula geldiği son gün birbirimize bir söz verdik. Kızımız olursa birbirimizin adını verecektik. Cep telefonlarının, facebook ya da e-posta'nın olmadığı günlerdi ve kalbimizin birlikte çarpacağına dair ancak böyle bir söz verebiliyorduk. Benim bir kızım oldu ve sözümü tuttum. Ona Beste'nin adını verdim. İlk dostum nerede, nasıl yaşıyor hiç bilmiyorum. Doğrusu unuttum bile. Çok küçüktüm, fazla duygusaldım. Buna rağmen verdiğim sözü asla unutmadım. Kutsal bir yemin oldu benim için. Belki sana saçma gelecek ama sözümü tutmak istedim."

Gözlerimi kaldırıp Tekin'e baktım. Alay edeceğini düşünürken "Hayır," dedi. "Çocukluk arkadaşları asla unutulmaz. İyi bilirim."

"Senin şu arkadaşın gibi mi? Fotoğraftaki?" *Lütfen bana bir şeyler anlat!* diye yakarırcasına baksam da, en gizli sırlarını vermesini isteyemedim.

"Evet, o fotoğraftaki benim çocukluk arkadaşımdı!" dedi birdenbire. Devam edeceğini bekleyip ona umutlu gözlerle baktım. "İsmi Erhan'dı. Öldü."

Sadece bu kadarını söyledi. "Çok üzüldüm," diyebildim. Daha fazla konuşmayacağını anladığımda kırılmadım. Zamanı vardı biliyordum. Bana kalbini tamamen açacağı günü bekliyordum. Konunun üzüntülerle dolu geçmişe gitmesine ve ikimizin de ruhunu boğmasına izin vermemek için keyifle gülümseyip kafamı çektim. Başımın altında kalan kolundaki dövmenin desenini parmak uçlarımla takip ettim. Kolunu bütünüyle kaplayan bir dövme olmasa da, kaslı, sert üst boğumunu çepeçevre sarmıştı.

"Yirmili yaşların başında yaptırmıştım," dedi birdenbire. "O zamanlar anlık kararlarla yaşardım."

Tekin'in sakin ve kontrollü kişiliğine ulaşmadan önceki deli dolu ilk gençlik günlerini kafamda canlandırabiliyordum. "Anlamı nedir?"

"Hayatın süregiden bir yolculuk olduğunu vurgulayan çizgiler bunlar. Her bir çizgi bir diğerinin kaderini belirler. Her sebep bir sonucu doğurur ve her sonuç da bir başka sebebi..."

Ellerimi dövmesinde gezdirmeye devam ettim. "Ben de bu çizgi olayım," dedim tam merkezdeki spiralin en kalın çizgisini göstererek. "İçindeki daha küçük ve ince çizgi de Beste... Benim çizgim bir sebep, kızımız ise bir sonuç."

"Haklısın," dedi sevdiğim adam. Dudaklarını dövmesine giderken onu usul usul öptüm. Sonra gözlerine bakıp "Beste ne yapıyordur acaba?" diye sordum.

"Umut'la araba yarışı yapmıyordur umarım!" diyen kocam somurttu. Böyle yapınca gerçekten çok tatlı bir mafya oluyordu.

"Tekin, biliyor musun? Ben... Ben kızımı özledim."

Elleri sırtımı okşarken çenemden tutup yüzümü kaldırdı. "Gidip alalım mı onu?"

"Ne?"

"Gidip kızımızı alalım diyorum."

"Ah, gerçekten mi? Evet evet, lütfen."

nasıl kullandığını, sonra intikamdan vazgeçip şans eseri Tekin'i gösterdiğini...

Tekin elbette kızdı. Planın saçmalığından bahsettikten sonra bir anda şiddetli bir öfkeyle sertçe sordu. "Ya o aptal kazanın sana beni değil de başka birini gösterseydi? Onunla mı..." Cümleyi tamamlayamadı. Başkasıyla birlikte olma ihtimalim onu öfkeden sinirlendirmişti.

"Ama sen karşıma çıktın," dedim sımsıcak bakarak. Başkasını asla düşünemedim. Bu korkunç bir ihtimaldi. "Aylin bana sağlam bir kazık atmış olsa da, seni çıkardı karşıma. Seni buldum... Seni bulmayı istedim belki de." Tekin'in gözleri sorgusuna kesilince heyecanla devam ettim. "Yani senden delice korktuğum halde, sürekli sana çekiliyordum. Ben her yerde seni arıyor olsam da, senin umurunda değildim."

"O zamanlar bir körmüşüm."

Gülümsedim. "Beni fark etmen için her şeyi yapardım. Benden nefret etsen bile beni fark etmeni istedim belki de... Çünkü sana maruz kalan bir kadın seni asla unutamaz. Oteldeki şanssız hemcinslerim bunu nasıl başarıyor bilmiyorum ama ben ilk gün bile senin dikkatini çekmek için işi bayağı bir abarttım."

"Şu, otelimin kapanmasına neden olabilecek iftiralardan mı bahsediyorsun?"

Tekin'in bir miktar öfke taşıyan sesiyle utançla gözlerimi kapattım. "O güne kadar hayatımda işlediğim en büyük suç buydu. Otelin hakkında asılsız şeyler yazarken..." Yüzümü Tekin'in göğsüne gömdüm. "Çok kızgındım. Beni görmezden gelmiştin, küçümsemiştin. Otelinde kalmaya layık değilmişim gibi..."

"Para için kavga çıkarılmasını anlamıyorum. Yani gücün yoksa otelimde kalamazsın."

"Haklısın," dedim uzlaşarak. "Her insan kendi cüzdanına uyan bir yerde kalmalı ama ben kalamazdım işte... Sebeplerim vardı."

"Şu aptalca intikam planı!"

"Evet o... O aptalca plan olmasaydı seni nasıl bulurdum? Seninle şimdi olduğum yerde asla olamazdım. Hatalarımın

bedelini ödedim ve hiçbir zaman bununla övünmedim ama talih bana kızamı verdi. Sonra da seni... Sen bulmak benim şansımdı." Tekin sessiz kalıp, gözlerindeki o dipsiz bakışlarla beni incelerken dudaklarımı büktüm. "Anlaşılan seni bulduğum için sen pek de mutlu değilsin!"

Nihayet derin bakışları gevşedi. Öfkeli yüzünde kalbimin ritmini değiştiren bir gülüş belirdi. "Bu doğru değil. Beni bulmasaydın, o sıkıcı hayatıma devam eder ve seninle evlenemezdim."

"Benimle evlenmek güzel mi?"

"Seninle olmak bütünüyle güzel, Rüya Soyönder. Evime gelirken senin orada olduğunu bilmek iyi hissettiriyor. Sanırım sensiz yaşayabilme yeteneğimi kaybettim."

Ah! Bu sözlerle birlikte gözlerimden süzülen minik, isyancı yaşlar yanaklarıma indi. Ondan böylesine anlamlı şeyler duymak beni mutluluktan ağlatmaya başlamıştı. Tam anlamıyla bir kara sevdalıydım. Bu yoğun hislerimle Tekin'in de bana âşık olup olmadığını düşündüm. Bu ihtimal bile beni yıkıp geçecekti.

"Sonra bana dünyanın en güzel şeyini verdin," diyerek devam etti. "Kızım... Kızımız..."

Gözlerim aniden doldu. "Beste olmasaydı kendimi asla affetmezdim ama meleğim bana uğur getirdi. Hayatımı devam ettirmemi sağladı."

"Artık ben varım! İkiniz için de sadece ben varım! Kimseye muhtaç değilsiniz, olmayacaksınız da."

"Ah, seni seviyorum, Tekin. Seni öyle büyük seviyorum ki, bu sevgi bütün dünyayı doldurabilir. Jüpiter'i bile... Galaksiyi bile!"

Tekin gözlerime baktı ve orada bir süre kaldı. Tam *Ben de seni seviyorum,* deme zamanıydı ama elbette demedi. Alçak Bay Çevrimdışı! Eninde sonunda bunu ondan alacaktım.

O tatsız konuları konuşmayı bırakıp, başa saran o muhteşem piyano ezgilerini dinlerken, Tekin'in elleri usulca tehlikeye açık yerlere indi. Ona kendimi sundum. Ona bir kez daha kendimi sundum ve ruhumu ağzına kadar onun aşkıyla doldurdum.

Saat daha akşam on bile değildi. Bu defa Tekin uyumuştu. Onu uyandırmadan duşa girdim. Kendimi zerrelerime kadar

bana ama bu küçücük sıradan öpücük sanki daha derindi. Tekin bunu planlamadan, öylesine, belki de hiçbir anlam yüklemeden yapmış olsa da, benim için o kadar kıymetliydi ki...

Gözlerimi kaldırıp onun koyu gözlerine baktım. "Uyanmışsın," dedi kulağıma olduğu kadar kalbime de oldukça yakın olan sesiyle. Onun o karizmatik, davudi sesini duymak beni ne zamandan beri bu kadar mutlu ediyordu? Tehditler savuran cümlelerinden uzak, kızgınlıktan, öfkeden uzak, ilgili sesiyle gülümsedim.

"Çok oldu mu uyuyalı?" diye sordum.

"Bir saat kadar."

"Ya sen? Sen uyumadın mı?"

Tekin kaşlarını kaldırdı. Güzelim siyah gözleri Büyük Kanyon kadar derindi. "Seni izledim."

"Gerçekten mi?" diye sorarken harçlığına kavuşan şımarık bir çocuk gibi gülümsedim.

Tekin "Gerçekten!" dedi benim çocuksu coşkumu vurgulamak ister gibi.

"Umarım horlamamışımdır."

"Solukların klasik müzik dinlemek gibiydi."

Gözlerim şaşkınca açıldı. "Şarkı dinlemeyi sevmiyorsun ama klasik müzik sevdiğini varsayıyorum."

"Fazlasıyla..."

İçimden geçeni yaptım ve onun dudaklarına yükseldim. Tekin ellerini saçlarıma geçirdi. Öpüşmemiz derinleşmeden hızla kendimi çektim. Yataktan kayıp telefonumu buldum.

"O halde bunu da seveceksin," diyerek telefonumun müzik bölümüne girdim. "Sergim açıldığında salonda kısık sesle bu şaheserin çalınmasını istiyorum. Ludovico Einaudi, *In Un'altra Vita*."

Oynatma tuşuna bastım ve yeniden yatağa girip Tekin'in göğsüne gömüldüm. Tekin beni yukarıya, yüzüne doğru çekti. Onunla aynı seviyeye gelince birdenbire "Bana o ilk gecemizi anlat," dedi. Sesindeki gerginliği gizlemeye çalıştığını anladım. "Nasıl oldu da geceyi benimle geçirmek istedin? Aramızda yaşanan can sıkıcı şeylerden sonra..."

Elleri sırtımda gezinip tenimi okşarken oldukça nazik olsa da sorusu beni panikletti. "Neden sordun ki şimdi? O zaman öyle istemiştim ve oldu."

"Hayır! Başka bir şeyler olduğu açık. Bu gece birlikte olurken çok utangaç ve masumdun. Oysa o geceki kadın başka biri gibiydi. Altında daha karmaşık bir şey olduğu açık!"

Korksam da kaçışım olmadığını biliyordum. Yüzümü kaldırıp ona çekinceli baktım. "Kızmayacaksın!"

"Kesinlikle kızacağım!"

"Ah! Daha ne olduğunu bile anlatmadım."

"Kızmamamı istediğine göre, tam da kızacağım bir şey anlatacaksın!"

"Kızmanı gerektirmeyen şeylere bile fena halde kızdığını hatırlatırım."

"Anlatacak mısın, çalı kafa?"

Tekin hâlâ parmaklarıyla sırtımı okşarken kurduğu bu cümleler beni gülümsetti. Öfkesinden korkmuyordum o anda. "Ben..." derken derin bir nefes bıraktım. Çok ama çok kızacaktı ve o zaman öfkesinden korkmam gerekeceğini biliyordum. "Ben bir çeşit uyuşturucu hapın etkisindeydim!"

Elimin altındaki göğsü derin bir nefes alırken dişlerinin arasından tısladı. "Ne hapı? İsmini söyle."

Dediğini yaptım. Tekin hapı elbette biliyordu. "O lanet olası şeyi nereden buldun? Satılması veya sahip olunması bile ciddi bir suç!"

"Aylin verdi. Nereden bulduğunu ben de bilmiyorum."

Sonra derin bir nefes aldım. Gözlerimi kaldırıp Tekin'e bakarken kaygılı ve korkaktım. Hikâyeyi ona anlatacaktım ama beni suçlamasından, incitmesinden korkuyordum. İçimden geçenleri anlamış gibi alnımdan öptü. "Bir casus olduğunu söylemeyeceksen sana kızmayacağım."

"Ah, elbette casus falan değilim. Ben sadece bir oyunun kurbanıyım." Ardından her şeyi olduğu gibi anlattım. Hapı alma hikâyemi, Aylin'in eski sevgilisinden intikam almak için beni

Rüya gözlerini kapattı. Ona her şeyiyle güveniyordu.

Tekin şimdi tamamen dikkatli olacak ve iki yıl önceki hataları yapmayacaktı. Rüya'nın korunmaktan pek anlamadığını tecrübe etmişti. Artık ipler onun elindeydi.

O sırada Rüya da bunu dile getirdi. "Beste'den sonra yeni bir bebek düşünemiyorum!"

Tekin onun dudaklarına sokulmadan önce "Ben düşünebiliyorum," dedi. Rüya şaşkınca gözlerini açtı ama Tekin onu göremedi. Dudaklarına yapışıp onu öperken, Rüya mutlulukla gözlerini kapattı. Tekin geleceği düşünüyordu. İkinci çocuğu bile düşünüyordu. Rüya mutluluktan uçmak üzereyken, sevdiği adamın öpücüklerine hırsla karşılık vermeye başladı.

Tekin onun çenesini, dudaklarını, boynunu öperken Rüya gözlerini kapatıp hayatta kalabilmeyi diledi. Bu mükemmel hissin kanına dolmasını anbean yaşadı. Teni üzerinde kayan sevdiği adamın her dokunuşu onun ateşini körüklerken, içindeki o yoğun arzuyu da perçinliyordu. Bazen inleyerek, bazen kıvranarak, bazen derin derin soluyarak, çoğu zaman da nefessiz kalarak kocasının ateşine kapıldı. Yandığı kadar yakmayı da bildi. Tekin'in ona verdiklerini sonuna kadar aldı ve ulaştığı en yüksek zirveden mutlulukla düştü. Sonunda her şey yeniden normale dönerken birbirlerine sarılarak soluklandılar. Genç adam karısının terlemiş kıvırcık saçlarını okşadı. Rüya nefeslerini onun göğsüne bıraktıkça, Tekin yaşamayı daha çok sevmeye başladı. Daha önce yaşamayı sevdiğini sanmıyordu. Onu hayatta tutan intikamı olmuştu. Oysa şimdi yeniden doğmuş gibiydi. Sanki hayat yeni başlıyordu.

Neyse ki gece de yeni başlıyordu. Hayata başlamak için mükemmel bir kadınla, mükemmel bir zamandaydı.

26. Bölüm

Sanki daha önce hiç mutlu olmamışım gibi hissetmek ne tuhafmış. İnsan gerçekten mutlu olduğu an, aslında daha önce *gerçekten mutlu* olmadığını hissediyormuş. Garip ve doyumsuz bir şey bu. Uyuşturucu gibi. Öyle bir şey ki, biter bitmez bir kez daha yaşamayı istemekle açığa çıkıyor. Belki de kötü bir alışkanlıktır mutluluk... İnsanı sürekli arayışa iten bir şey... İnsan onu bulamayınca üzülüyor, bulunca çabuk tüketiyor, sürekli, sürekli arıyor...

Ah! Size bahsettiğim bu arsız mutluluğun sebebi Tekin Soyönder'in göğsü. Yanağımın altında, sıcak, sert, terli göğsü... Bir süre önce üzerinde uykuya daldığım ve uyandığımda yaşadıklarımın rüya olmadığını bana kanıtlayan o göğüs.

Altımdaki o güçlü beden gerilip hareketlenince onu görme isteğine yenildim. Tekin'den ses çıkmıyordu. Muhtemelen uyumuştu. Başımı kaldırıp ona bakmak istediğimde aniden alnımdan öptü. Huzur verici bir temastı bu. Televizyon karşısında uykuya dalınca, birinin seni yatağına taşıması, yastığını düzeltmesi, üzerine yorganı örtmesi kadar sıcak ve anlamlıydı. Şüphesiz onunla bir bütün olurken, arzunun, tutkunun, şehvetin koynundaki o gür ateşlere atlamak bambaşka hisler yaşatmıştı

"Ah, çok komik! Sen ne zamandan beri espri yapıyorsun?"

"Ben espri yapmam!" deyip ayağa kalkan Tekin, bu hamleyle yemeğini bitirdiğini gösterdi. Masayı dolanıp Rüya'ya doğru ilerledi.

"Sesimi şarkı söylemeye benzetmiştin... O halde sesim güzel olmalı. Ve resimlerim de, Türkiye'nin en büyük galerisince kabul edildi."

Tekin onu işitmemiş gibi elini tutup kaldırdı. Onu yatağa doğru götürürken Rüya heyecandan titremeye başladı. Yatağın önünde durduklarında bir süre bakıştılar. Tekin tek elini kadının beline koydu. Rüya'yı hafifçe kendine çekerken "Doğru," diye mırıldandı. "Sesin şarkı dinlemek gibi."

Rüya somurttu. "Ama şarkı dinlemeyi sevmiyorsun?"

"Artık seviyorum."

Genç kadın gözlerini sonuna kadar açtı. "Gerçekten mi?"

"Sen de beni seviyorsun," dedi genç adam.

Rüya gülümsedi. "Evet. Seni seviyorum."

Tekin sırf bu cümleyi bir kez daha duymak için konuyu buraya getirmişti. Rüya'nın safça oltaya düşmesiyle gülümsedi. Seni seviyorum dediği her an onu öpmek istiyordu.

"Ve resimlerin..." dediğinde Rüya pürdikkat ona baktı. "Şu görüştüğün galeri, resimlerini yarın istediğin yerden aldırıp depolarına koyacak. İki hafta sonra da sergi açılıyor."

Rüya ona kocaman açılmış gözleriyle ağlayacak gibi baktı. Cevap veremeyecek kadar afallamış bir halde kendini hızla Tekin'e savurdu. Öylesine sıkı sarıldı ki genç adam gülümsedi. Rüya'nın belinden kavrayıp onu tamamen kendisine çekti. Rüya'nın ardı ardına gelen "Seni seviyorum," itiraflarıyla, ona olan özlemi hudutlarını aştı. Rüya'yı kendinden sökmeyi başardığında ikisinin gözleri kesişti. Genç kadın mutluluktan uçmak üzere ilk adımı attı. Parmakları üzerinde yükselip Tekin'i öpmek istedi. Tekin eğildi ve ona istediğini verdi. Öpüşmeleri, üzerine benzin atılan bir şey gibi hızla tutuştu, alev aldı.

Solukları yetmiyordu. Rüya sanki soluklarını Tekin'in dudaklarından alması gerekiyormuş gibi kendini ona daha sıkı bastırırdı. Tekin elbisesini omuzlarından aşağıya indirirken, Rüya hatırlamadığı o geceyi yeniden yaşayacak olmanın heyecanını taşıyordu. Bu defa tereddüde yer yoktu. Bu defa Rüya her saniyeyi zihninin en silinmez yerine kaydedecekti. Tekin'in eli geri vücudunda dolanırken, Rüya bundan duyduğu keyifle gülümsedi ve bir adım geriye gidip yatağa yanaştı.

Gevşekçe duran elbisesini kavrayıp, usulca bedeninden indirmeye başladı. Tekin onu izliyordu. Saçları darmadağınık olmuş, her yerden kıvırcık bukleler fırlamıştı. Tekin'in dudaklarından önce o bukleler Rüya'nın tenini öpüyordu. Genç adam onu ilgiyle izlerken elbise tamamen yere düştü. Vücudu bütünüyle ortadaydı. Zayıf bir kadındı. Övünülecek özelliklere sahip değildi ama Tekin için mükemmeldi.

Genç adam daha fazla durmadı. Ceketini çıkarıp yere fırlatırken Rüya aniden kravatını tutup kendine çekti. Sırtüstü yatağa devrildiğinde Tekin'in devasa cüssesi de üzerindeydi. Genç adam onu ezmeden hızlıca dudaklarına sokuldu.

"İki yıl öncesinden bile daha iyi!" diye fısıldadı boynundan aşağıya inerken.

Rüya bu sözlerin gururunu kalbinde hissetti. Korkuları silinmişti. Teni ısınmış, nefesleri hızlanmış, kalbi çarpıyordu. Tekin'in o kaslı, sert vücudunu saran beyaz gömleğinin üzerinden kayan elleri kravatını çekiştirip çıkardıktan sonra, yavaşça düğmeleri açmaya girişti. Güya bu birlikteliğe hazır değildi ama şimdi başka bir şey düşünemiyordu.

"Korkarım istediğim kadar yavaş olamayacağım!" dedi Tekin ikaz edercesine.

"Olma!"

Genç adam düğmeleri çözülen gömleğini hızlıca çekip aldı. Rüya'nın o geceki halini de hatırlıyordu ama artık iki yıl önceki görüntülerle yetinmesi gerekmiyordu. Artık daha fazlasına, daha iyilerine, daha güzellerine sahip olacaktı. Gözlerini karısının gözlerine çıkardı. Bu son ikaz bakışıydı. Onu bu defa incitmeyecekti. "Canını yakmayacağım," diye fısıldadı güven verici sesiyle.

Genç kadın bu düşünceleri kendine bile ilk kez itiraf ediyordu. Tamamen dürüst olup, bütünüyle kalbini açmaya karar verdi. "Ama seni sevdiğimi seninle yeniden karşılaştıktan sonra anladım. Hani yetimhane olayı yüzünden kavga etmiştik ya... Eşyalarımı toplayıp gitmek istemiştim. Bana engel olduğun an, sana olan aşkımı anlamıştım."

"O an benden nefret ettiğine eminim!" diyen Tekin'in tavrında, sözleri de öfke doluydu ama bu öfke sadece kendisineydi.

Rüya hayır anlamında başını salladı. "Bana öyle sinsisiniz sanıdın ki, her şeyi unuttum. Aramızdaki kavgalar, çatışmalar, nefret, hatta şiddet! Hepsi bir anda sana olan aşkıma yenildi. Aşk hepsiyle savaştı ve sonunda kazandı!" Kalbinden gelen o yakıcı ve derin hislerin etkisiyle gülümsedi genç kadın. "Çünkü *daima aşk kazanır!*"

Tekin bu sözlerin kalbine çivi gibi çakıldığını hissediyordu. Karısına hayranlıkla bakarken çekici bir tonda fısıldadı. "Sen delinin tekisin!"

"Beni delirten sensin."

"Sen de beni delirtiyorsun!"

Genç adam Rüya'yı aniden otelin camlarına yasladı. Karşıda kocaman bir şehir vardı ama kimse onları göremezdi. Zaten bu yüzden burayı seçmişti. Seslerden, insanlardan uzakta olmak için. Onu kendi bedeniyle camdan duvara kıstırıp sertçe öperken, elleri kollarında, sırtında gezindi. Usulca aşağıya kayan elleri biraz daha inmişti ki kapı çalmaya başladı.

"Oda servisi!"

Tekin aniden kendini çekti. "Kahretsin! Bunu unutmuştum."

Rüya soluklanırken "Nedir bu?" diye sordu.

"Akşam yemeği."

Kadın şaşkınlığını atlatamadan Tekin onu bırakıp kapıyı açmaya gitti. Yüklü bir bahşiş verip gönderdiği personelden aldığı servis arabasını camın önüne getirdi. Rüya istendiğinde şık bir masaya dönüşen arabaya hayretle bakıyordu. Tam bir ziyafetti.

"Filmlerdeki gibi oldu," derken gülümsedi. Sonra gözlerini kocaman açıp Tekin'e dehşetle baktı. "Ama bir şey unuttuk!"

Genç adamın kaşları çatıldı. "Ne unuttun?"

"Senin yemek yemediğini. Sen yemek yemezsin ki! Seni hayata tutan şey yemek değil öfke. Yanılıyor muyum?"

Tekin, Rüya'nın bu sorusuna sert sert bakarak karşılık verdi. Ağır adımlarla onun yanına gidip, iki eliyle beline dokundu. Ve kulağına eğilip fısıldadı. "Ama seni afiyetle yiyeceğim, çalı kafa!"

Rüya kıpkırmızı kesilip koltuğa çöktü. Tekin'in, koltuğunu çekip çekmeyeceğini düşünüp bir an oturduğuna pişman oldu ama sonra bu adamın o kadar kibarlığa girişmeyeceğini anladı.

Yemekler güzeldi. En azından Rüya'nın yediği üç lokma lezzetliydi ama daha fazlasını yiyebileceğini sanmıyordu. Tekin karşısında durmuş onu uzun uzun incelerken, Rüya nefes almasının bile mucize olduğunu düşünüyordu.

"Bana öyle bakma," dedikten sonra elindeki peçeteyle yüzünü kapattı.

Tekin hafifçe gülümsedi. "Karıma bakıyorum. Bunun için senden izin mi alacağım?"

Rüya peçeteyi indirip somurttu. "En azından arada sırada bana birkaç iltifat edebilirsin."

"Ne gibi? Çok güzel olduğuna dair mi? Bunu zaten söylemiştim."

"Hmm... O zaman sesimin güzel olduğunu söyleyebilirsin ya da resimlerimin..."

Tekin kaşlarını çattı. "Sesin mi? Seni ilk duyduğumda resepsiyonda kavga ediyordun ve sesini tahammül edilemez bulmuştum. Bu yüzden yanına gelmiştim ya!"

"Ah! O zaman Aylin'e çok sinirliydim ve çok gevezeydim. Ayrıca seni bana getiren şey sesimmiş. Demek ki sesim bir işe yarıyor."

"Hayatımı sesinle karartmaya başladığın doğru." Tekin, Rüya'nın alınmasıyla sırıttı. Bu kadın kızınca daha da karşı konulmaz oluyordu. "Sonra resimlerin..." diye devam etti. Onu kışkırtmayı sürdürecekti. "Bence birini karşısına oturtup resimlerine bakmaya zorlarsam delirebilir. Lanet olsun, bunu neden daha önce düşünemedim! Çok iyi işkence yöntemi olur!"

göğsüne gömdü. "Kendime inanamıyorum! Bu bir sırdı. Sana nasıl söylerim? Aptal Rüya!"

Genç adam onu sımsıkı sardı. Elleri sırtında, omuzlarında, saçlarında, boynunda dolandı. Yüzünü eğip boynunun tam kıvrımından öptü. "Biliyor musun?" diye fısıldadı kulağına doğru. Rüya kendi kendine homurdanıp dururken aniden sustu. "Bu benim hayatım boyunca duyduğum en güzel şey."

Genç kadın başını kaldırdı. Gözleri tedirgindi. "Kızmadın mı bana?"

Tekin onun yüzünü avuçlarının içine aldı. "İnsanlar sevdiğini duyunca genelde kızmazlar."

"Ama sen o insanlar gibi değilsin. Sen başkasın."

"Ben de bir insanım."

"Evet ama sen... Başkasın işte. Sen kendini kapatmış birisin. Duygulara kapatmış, hislere, sevmeye ve sevilmeye... Sen tam bir Bay Çevrimdışısın!"

"Neyim?"

"Çevrimdışısın işte! Her şeye kapalısın. Bu yüzden ben biraz korktum."

Tekin, Rüya'nın düşünceleri karşısında sarıldı. "Benim olduğum dünyada duygular sadece zarar verir," dedi. Söyleyeceği şeyler onun yeniden ciddileşmesine neden oldu. "Birini sevmek zayıflıktır. Sevgi ihanete kapı açar. Duygular insanın en büyük açığıdır. Sevilen herkes o açığı kullanır... İzin verdikçe sevgiyi yavaşça oyar. Üstelik duygular rüzgâr gibidir... Ne kadar çok eserse, o kadar toprak götürür senden. Sonunda kendi issizliğinla, yalnızlığınla kalırsın."

"Hayır," diye mırıldandı Rüya. Gözlerine hafif bir keder yerleşmişti. "Belki haklısın ama bir yerde yanılıyorsun." Elini sevdiği adamın kalbinin üstüne yerleştirdi. "Duygular geceden sonraki güneş gibidir. Karanlığın üzerine doğunca renkleri açığa çıkarır. Kapkaranlık bir gecede her şey siyahtır... Ama güneş doğunca kırmızı baş gösterir, yeşil boy verir, mavi gökyüzünü kuşatır, sarı canlanır... Duygular da karanlık bir kalbe ışık verir. Karanlığı anlamlı hale getirir." Gülümseyen genç kadın Tekin'in

gözlerine kışkırtıcı baktı. "Söylesene... Geceyi katlanılır kılan şey, karanlıktan sonra ışığın geleceğini bilmek değil midir?"

Tekin duygular konusunda hâlâ aynı fikirdeydi. Duygular insanı bir uçurumun kıyısına götürüp, oradan aşağıya atardı. Duygular aptallara göreydi.

Rüya genç adamın katılığını fark etmişti. Bu kez onun elini alıp kendi kalbinin üstüne koydu. Bu temasla kalbi iyice hızlanmıştı. Deli gibi atan kalbini kast ederek konuşmaya devam etti. "İşte bu hissettiğin şey, benim aşkım, benim duygularım... Beni senin karşına çıkaran şey bu. Beni seninle evlenmeye götüren şey yine bu. Beni seninle bu otel odasına getiren de aynı şey. Durum böyleyken, duyguların kötü olduğunu söyleyebilir misin?"

Tekin elini yavaşça yukarı götürüp Rüya'nın yüzünü okşadı. Diğer eli belini kavrarken "Bu lanet olası her neyse, muhteşem bir şey!" dedi. Sonra aniden Rüya'nın üzerine eğilip onu derinden öpmeye başladı. Rüya ellerini sevdiği adamın boynuna doladı. Öpücüğü derinleştikçe o uçurumdan düştü. Her düşüşte güçlenerek çıktı. Tekin'in arzusunu gördükçe saldırıya geçen taraf oldu. Dudakları, dilleri, solukları birbirine karıştığı kadar kalpleri de birbirine karıştı.

Tekin bir anlığına kendini çekip, alnını Rüya'nın alnına dayadı. "Şu şeyi bir daha söyle!" diye emretti. Sesi sert değildi ama her zamanki gibi buyurgandı.

Rüya gözlerini açtı. "Neyi?"

"Sevdiğini... Beni sevdiğini."

"Seni seviyorum. Sana âşığım ben."

"Bana?"

"Sana, Tekin Soyönder... Sadece sana!" Rüya başını geriye çekince Tekin onun gözlerine baktı. Söyleyeceği bir şey var gibiydi. Ve bir anda o şeyi söyledi. "Beni ilk öptüğün andan beri sana âşığım!"

"İki yıl öncesinden beri, öyle mi?"

"Evet... Kafayı yemek üzereydim. Senden nefret ediyordum ama her yerde seni arıyordum. Beni görürsün diye ödüm kopuyordu ama seni görmezsem diye de kalbim acıyordu."

Rüya uzayan araba yolculuğunun ormanda gizli, güzel bir otelde son bulacağını sanırken geldikleri yer, tıpkı Tekin'in otelı gibi göz alıcı büyüklükte bir oteldi. Şehrin dışında sakin bir yerde olsa da oldukça yüksekti. Kaç katlı olduğu yerden bakınca anlaşılmayan o lüks otellerden biriydi.

Genç adam arabayı valeye bırakıp yanına geldiğinde, Rüya gerginliği dağılsın diye konuşmaya karar verdi. "Senin otelin daha güzeldi. Bu biraz ruhsuz gibi..."

Tekin güneş gözlüğünü çıkarıp hafifçe gülümsedi. "Ona ruhunu katacak olan sensin, güzelim." Ve uzanıp karısının elini tuttu.

Rüya sıcak avucunu kuşatan iri eli sımsıkı kavrarken, hâlâ o çapkın gülüşün etkisindeydi. Tekin onu süitlerine çıkarana kadar elleri birbirlerinde kenetli kaldı. Rüya içeriye girer girmez, koşarak odanın tam karşı cephesini kaplayan büyük camın önüne gitti. Şehir uzakta kalmış olmasına rağmen yine de ayaklarının altındaydı. O kadar yüksekti ki, sanki bir bulutun üstünde durmuş da aşağıya bakıyordu.

Büyülenmiş bir halde "Ah, bu gördüğüm en şahane manzara!" dedi. Tekin'e karşısındaki şehir siluetini göstermek için ona döndü.

Tekin'i birdenbire tam arkasında görmeyi beklemediği için kontrol edemediği bir heyecanla titredi. Genç adam onun omuzlarını kavradı ve kendisine çekti. Gözlerinin içine bakarken "En şahane manzara tam karşımda!" diye fısıldadı.

Rüya kendini Tekin'in göğsüne bırakıp, "Hiç böyle hayal etmemiştim," dedi.

Tekin ellerini genç kadının sırtına yaslayıp, onu kendine bastırdı. "Neyi?"

"Evliliğimi, nikâhımı..."

"Nasıl hayal ettiğini anlat!" diye buyuran genç adam, Rüya'nın bu durumdan hoşnut olmadığını düşünüp kaşlarını çattı.

Rüya onun göğsünde kıkırdadı. Tekin'in ifadesini görmese de, sesinden gerildiğini anlamıştı. Onun içini rahatlatmak ister gibi biraz daha sokuldu ve neşeli sesiyle anlattı. "Büyük bir düğün

salonunda, bütün akrabalarım toplanmış bir yandan pasta yiyip limonata içerken, bir yandan da kocamın ne kadar çirkin olduğundan ve makyajımın berbat göründüğünden bahsederken, üzerimde kayınvalidemin zorla aldırdığı zevksiz bir gelinlikle ve *Kalbimin Tek Sahibi* şarkısı eşliğinde kocamla salona gireceğimi düşünürdüm." Tekin'in yüzünü görebilmek için kafasını kaldırdı. Genç adamın ifadesi hâlâ katıydı. "Gerçekten kâbus gibi. Bana bunları yaşatmadığın için sana teşekkür ederim. Sessiz bir salonda, gelinlik olmasa da güzel bir elbiseyle, az ve öz sayıda konuğun olduğu güzel bir evlilik oldu. Üstelik kocam çok yakışıklı ve makyajım da gayet sade."

Sonunda gülümseyen genç adam kadının alnından öptü. Rüya bu öpücükten daha iyi bir başlangıç düşünemezdi.

"Ailem olmasa da her şey çok güzeldi. Üstelik yanımda bir de kızım vardı, sevdiğim adamla evleniyordum ve çok mutluydum. Her şey mükemmele yakındı."

Tekin'in ansızın kaşları çatıldı. "Ne dedin sen?"

Rüya gözlerini kırpıştırdı. "Ne dedim? Imm... Her şey mükemmele yakındı dedim."

"Ondan önce!" Tekin genç kadının kollarını biraz daha sıktı. Bunu yaptığını fark etmiyordu.

"Ailem olmasa da güzel bir nikâhtı..."

Tekin sertçe "Ondan sonra!" dedi.

Genç kadın daha derin düşünmeye çalıştı. "Kızım vardı, sonra sevdiğim..." demişti ki cümlesini bitiremeden gözlerini kocaman açtı. Elleri dudaklarına kapanırken "Aman Allah'ım!" diye fısıldadı.

Tekin onu aniden kendine daha çok çekti. "Ne dedin?"

"Sevdiğim... Sevdiğim adamla evlendim dedim! Ben mi dedim? Ah evet, ben dedim. Ben... Ben az önce aşkımı ilan mı ettim?"

Tekin şaşırmış, kaşları çatılmış, ifadesi kaskatı bir hale gelmişken, Rüya'nın sözleriyle aniden gülümsedi. Tam da onun azarlara, tehditlere, uyarılara başlayacağını düşünen Rüya, aniden gelen bu gülüşle gözlerini kapatıp yüzünü yine Tekin'in

Rüya hafifçe irkilerek Tekin'e gülümsedi. "Biraz."

"Beste'yi mi düşünüyorsun? Onu merak etme."

Rüya hızla başını sallayıp "Etmiyorum," dedi. "Deniz'in ona iyi bakacağından eminim. Sadece... Sadece öyle işte..." *Seninle boş boşa olmak beni bir gün öldürecek!* diye içinden devam etti.

Tekin Soyönder'le evli olmak bile büyük bir heyecana sürüklerken, şimdi onunla özel bir yerlere gitmek genç kadına harareti basmasına neden oluyordu. Yutkunurken minik bir ter damlası boynundan kayıp elbisesinin yakasından içeri süzüldü. Tekin ona baktığı an o damlayı fark etti ve birdenbire, arabayı durdurup Rüya'yı kendine çekmek, tam burada onu öpmek istedi. Kadının heyecanı, gerginliği, hızlı solukları, yavaş solukları... Kısacası varlığına dair bütün hareketleri genç adamı etkiliyordu.

"Sanırım biraz sıcak oldu," diyen Rüya'nın sesiyle uzanıp klimanın derecesini kıstı.

Rüya gözlerini Tekin'e çevirmiyordu. Konuşursa titreyen sesi yüzünden içindeki alevlerin dışarı taşacağından korktu. Camdan bakıp bir şeyleri izliyormuş gibi davransa da, baktığı hiçbir şeyi görmüyordu. Bir müddet sonra "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Konuşmadan durmak, konuşup saçmalama riskinden daha feciydi.

Tekin son derece rahat bir tavırla "Kimsenin bizi tanımadığı bir yere," dedi.

Rüya anladım dercesine başını salladı. "Sanırım bu bir çeşit balayı oluyor?"

"Bu tür romantik şeyler birer saçmalıktan ibaret olsa da, adına balayı demek istiyorsan izin veriyorum."

Genç kadın onun küstah sözleriyle somurttu. "Romantik olmanı beklemiyorum ama hiç olmazsa biraz kibar olabilirsin!"

Tekin güneş gözlüğünün ardından hafifçe sırıttı. "Yeterince kibar olacağıma söz veriyorum, güzelim."

Rüya imayı anlamayıp yeniden suskunluğa büründü. Tekin ise dikkatini yola vermesi gerekmeyen durumlarda Rüya'ya, onun yüzüne ve vücuduna bakıyordu. Şimdiden göğsüne üç damla inmişti bile. Güneş gözlüğünün verdiği rahatlıkla, onu

rahatsız etmeden inceleyebiliyordu. Aslında bu biraz röntgencilik gibi görünse de, neticede o artık Tekin'in karısıydı. Ona doğrudan da bakabilirdi ama Rüya'nın heyecanını fark etmişti. Genç kadın ellerini nereye koyacağını bilemiyor, farkında olmadan sürekli derin nefesler veriyor, saçlarını karıştırıp, elini boynunda gezdiriyordu. Tekin kadınları iyi tanıyordu. Buna rağmen Rüya, tanıdığı o kadınların hiçbirine benzemeyen ürkek, çekingen, dünyalar güzeli bir kadındı. Tekin onu ilk gördüğü anı hatırlıyordu. Üzerindeki facia kıyafetlerini, kısa saçlarını, sinirli hallerini... Bir dakika bile katlanamadığı o kadınla şimdi evli olmak, hayatın sürprizlerle dolu olduğunun en güzel kanıtıydı. Tekin belki de dünya üzerinde evliliğe en uzak insandı ama ne tuhaf ki artık evliydi. Doğrusu, karı koca olmakla ilgilenmiyordu. İlgilendiği tek şey, Rüya'nın ta kendisiydi. İki yıl önce onu ilk öptüğü andan beri istediği o kadın... Araya giren yıllardan sonra onu unutmuş gibi olsa da aslında hiçbir zaman tamamen unutmamıştı. Unutmamasının ilk sebebi elbette Rüya'nın bakire olmasıydı. Onun ilk erkeği olmak, zaman zaman Tekin'e Rüya'yı hatırlatmıştı. Ancak bu kadın hayatına girip, bir şekilde o hayatın önemli bir noktasına geldiğinde, Tekin onu daha fazla düşünür olmuştu. Evinin içinde ona dikkat etmiyor ve önemsemiyor gibi davrandığı anlarda bile aklındaydı. Bir süre önce bunu kabullenmişti. Öpüşmesinin tadı başkaydı, anneliği, düşünceli olması, güzelliği... Ama bir kadını sırf bu sebepler yüzünden böylesine çok düşünemezdi. Sürekli Rüya'yı düşünmesine sebep olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Tanımlayamadığı bir şeydi bu. Adını söyleyemediği ama Rüya'ya bakarken gördüğü bir şey... Belirsizliklerden hiç hoşlanmayan bir adam olmasına rağmen, bu belirsiz şeyi sevmişti. Onu Rüya'ya çeken o şeyin peşinden nereye olsa giderdi.

Aralarındaki sessizlik büyüdükçe, aralarındaki çekim de büyüdü. Rüya başka soru sormadı ve Tekin de güneş gözlüğünün ardından onun damlalarını saymaya devam etti. Terleyen, soluklanan, heyecanlanan bir kadın... Rüya Soyönder... Genç adam başka ne isteyebilirdi ki?

Aylin gözyaşlarını yeniden hissetti. Elleriyle Serdar'ın sert göğsünü itip gözyaşları içinde haykırdı. "Sana ne? Sen kendine baksana! Yanındaki kadın kim? Ucuz fahişelerle mi takılıyorsun?" Serdar aniden kollarına yapışınca devam edemeden inledi.

"Fahişelerle işim olmaz!"

"O halde onu bırakıp niye peşimden geldin?"

"Seni uyarmaya geldim!"

"Ne için?"

"Bir daha herhangi bir adam sana benim yaklaştığımın yarısı kadar yaklaşırsa, önce onun sonra senin işini bitiririm!"

Aylin kendini tutamayıp alayla gülümsedi. "Ne yaparsın?"

"Sana yaklaşan kim olursa olsun ellerimle boğarım. Eski sevgilini otelden kovdum, yenisine çok daha beterini yaparım!"

Genç kız gözlerini sonuna kadar açtı. "Cem'i otelden mi kovdun?"

"O adamın ismini bir daha söylersen, durmam için yalvarana kadar seni pataklarım!"

Aylin nedense pataklama kısmına takılmadı. Cümlenin ilk kelimelerini kast edip, "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordu büyük bir hayret içinde.

Serdar sertçe yanıt verdi. "Farkındayım!"

"Benim özel hayatıma mı karışıyorsun?"

"Karışıyorum!"

"Ne hakla? Neden?"

"Sevgilin olma hakkıyla!"

Serdar'ın havayı bir kılıç gibi kesen yanıtıyla Aylin zorlukla fısıldadı. "Sevgilim mi?"

"Sevgilin, prenses! Bundan sonra sen de benim sevgilimsin. Sakın aksini iddia etme. Beni kıskandırmak için aptal numaralar yaptığını anlamadığımı mı sanıyorsun?"

"Ben... Yani sen... Nasıl?"

"O aşağılık adam sana gerçekten asılıyor olsa da, sen berbat bir oyuncusun. Beni kıskandırmak için bunları yapmana gerek yok." Serdar kızın şaşkınlığının keyfini çıkararak, sakin bir

sesle devam etti. "Benden başkasına yaklaşınca, onun için gözyaşı dökünce, kahrolası ismini söyleyince, ona gülümseyince, onunla dans edince zaten deliye dönüyorum."

"Serdar... Sen ne dediğinin, ne yaptığının gerçekten farkında mısın? Benimle sevgili olmak mı istiyorsun? Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Teklif mi? Hayır, prenses! Teklif falan yok!" diyen genç adam kızı usulca kendine çekti. "Ben sevgilim olmanı istiyorum ve böyle de olacak!"

Aylin şaşkınlığını atlatamıyordu. "Bana sormayacak mısın?"

"Senin de istediğini biliyorum."

Aylin artık ağlamıyordu ama daha tuhaf hissediyordu. Kalbinde, beyninde her şey birbirine girmişti. Ne düşüneceğini, ne hissedeceğini bilmiyor olsa da, kanına yavaşça yayılan o histen hoşlanmıştı.

"İstiyorsun, değil mi?" diye gergince sordu genç adam.

Aylin gözlerini kırpıştırıp gülümsedi. "Şu an bana soruyorsun ama!"

"O halde bir cevap ver! İstiyor musun?"

"Sanırım..." diyen kız kendini tamamen bıraktı. Özgür olmanın, gerçekten birine âşık olmanın keyfini çıkardı. "Sanırım bunu her şeyden çok istiyorum." Bu defa mutluluktan ağlamaktan üzereydi.

Serdar çapkın bir bakışla kızın gözlerinden dudaklarına indi. "İstediğini biliyordum," derken onu tamamen kendine bastırdı ve "Başka şansın yoktu," diye mırıldandı.

Aylin gözlerini kapattı. Serdar onu öpmeden evvel gülümsüyordu.

Rüya tıpkı minik kızı gibi parmaklarını eteğindeki dantelere geçirmiş, sakin görünmeye çalışıyordu. Oysa içten içe hissettiği heyecan yüzünden bayılmak üzereydi. Aracın kliması çalışıyor ve ortama serinlik veriyor olsa da sık sık terliyordu.

"Gergin misin?"

"Aylin. Rahatla! Baksana, adam koluna bir kız takmış. Saçtuluk hissetme!"

"Bilmiyorum," diyen Aylin çaktırmadan Serdar'a baktı. Özel olarak ayrılmış olan localaki rahat koltuklara bir padişah gibi kurulmuştu. Yanındaki kız tam dibinde oturuyor ve durmadan bir şeyler söylüyordu. Aylin'den haberi yokmuş gibi davranan adamın umursamaz halleri onu daha çok kederlendirdi.

"Bak, bu işe yaramıyor."

Göker onu biraz daha kendine çekti. "Bana güven! Daima işe yarar."

"Bana asılmak için numara yapmıyorsun, değil mi?"

"Oldukça güzel bir kadın olsan da, kalbi, aklı ve düşünceleri başkasında olan biriyle birlikte olmam. Buna sadece iş diyelim."

Aylin ona inanıyordu. Oyuncuların bir miktar ego taşadığını düşünürdü ama Göker dünyanın en büyük egosuna sahip olacak kadar kendine güvenen biriydi. Yine de bu kibirli hali onda sempatik duruyordu. "Peki," diyerek gülümsedi. "Dilerim taktiğin başarıyla sonuçlanır, çünkü o aptalın hâlâ umurunda değilim."

"En azından seni önemseyip önemsemediğini görürüz. Eğer önemsiyorsa, bu bizi amaçlarımıza ulaştırır. Önemsemiyorsa da onu unutursun. Sonra belki de bana gelirsin."

Göker'in göz kırparak bitirdiği bu sözlerle Aylin kahkaha attı. "Bu durumda bile kendini düşünüyorsun ya..."

Gülümsemesi yüzünden silinmeden gözleri yine istemsizce Serdar'a ulaştı ve onun gözleriyle kesişti. Bardağındaki parlak sıvıyı tek dikişte içen genç adamın gözleri Aylin'deydi. Koluna dolanan kadın gülümseyip durduğu hâlde onun ifadesi ölümcüldü. Aylin nefes almak bir yana, adım bile atamadı ve gözlerini Serdar'dan çekemedi.

Kalbindeki çarpıntıyı Göker bile duyabilirdi. Bu genç adam haklı olabilir miydi? Yalandan yakınlıkları Serdar'da işe yarıyor muydu? Serdar onu kıskanıyor muydu yani? Aylin bunu düşünüp bir saniyeliğine umutlanmıştı ki, Serdar yanındaki kadını aniden kendisine çekti. Kadının sarı saçlarına gömülen yüzü aşağıya, boynuna inerken, elleri çıplak omuzlarını okşuyordu.

Aylin, Göker'in omuzlarına tırnaklarıyla yapıştı. Serdar'ın kadının boynundan öpüp ona kahkahalar attırması karşısında kendini tutamadı. Gözleri anıden doldu ve vücudu kaskatı olurken ellerini Göker'den çekti.

"Sen arkadaşlarınla takıl. Benim... Benim gi... gitmem gerek. Bu kadar saçmalık yeter."

Göker'e itiraz hakkı vermeden kendini çekti ve uzun eteğinin izin verdiği ölçüde koşmaya başladı. Üç dört adımla bardan çıkmayı başardı. Elini bir duvara yaslayıp soluklanırken gözlerinden durmadan yaşlar akıyordu. Serdar'ı başka bir kadınla görmenin bu kadar büyük bir yıkım yaşatması karşısında hem şaşkındı, hem de ölecekmiş gibi hissediyordu. Birkaç metre uzaktaki asansörü bulanık gözleriyle seçip oraya koştu. Asansörün gelmesi uzayınca merdivenlerden inmeye karar verdi. Odası sadece iki kat aşağıdaydı. Titreyen elleriyle tırabzana yapışıp koşarcasına inerken, bir yandan hıçkırıklarını önlemeye çalışıyor, diğer yandan da düşmemek için gözyaşlarını silip duruyordu. Sonunda odasına ulaştığında portföyünden kartını çıkarıp kilide uzattı. Odaya girdiği an birinin koluna dokunduğunu hissetti ama sonrası anlaşılmayacak kadar hızlı oldu. Koluna dokunan kişi diğer eliyle de belini sarıp onu odaya itti. Bunu yapanı görmese de kim olduğunu biliyordu. Üzerindeki eller çekilince hızlıca döndü ve onu gördü.

Genç kız, karşısındaki adama akmış makyajı, kederli gözleriyle baktı. Kısık sesiyle fısıldayabildi. "Ne yapıyorsun?"

"Asıl sen ne yapıyorsun?" diye gürledi Serdar.

"Odama zorla mı giriyorsun?"

Serdar önce kendi sorularına yanıt alacaktı. "Geceyi bu kadar çabuk mu bitiriyorsun, prenses? Şu adam sana istediğini verecek kadar zengin değil miydi?"

Genç kız burnunu çekip "Ne adamı?" diye fısıldadı.

"Sarılıp durduğun, gülümsediğin, dans ettiğin adam!"

"Sana ne bundan?"

"Kim o? Yeni sevgilin mi, yeni bir av mı? Yoksa tek gecelik bir ilişki mi? O da mı evli yoksa?"

herifin birine platonik takılıyorsun. Pekâlâ! Madem başkasına âşıksın, sana asılmayacağım."

Aylin gözlerini kapatıp başını pes eder gibi salladı. "Doğru bildin." Bir anda bunu itiraf ettiği için kendine şaşırdı. "Yani şey... Âşık olma konusunda değil. Yalan söyleme konusunda. Evet, sevgilim yok ama birine de âşık falan değilim. Hem onun nesine âşık olacağım ki?"

Göker elini çenesine götürdü. "Hmm..."

Aylin ona yanıt vermek için ağzını aralamıştı ki tam karşısındaki kapıdan içeri giren Serdar'ı gördü. Loş ışıklar altında uzun boyuyla hemen göze çarpıyordu. Nikâhta giydiğinden başka bir takım vardı üzerinde ve oldukça çekici görünüyordu. Arkasından birinin gelip kolunu girdiğini görene kadar genç adamı pürdikkat incelemişti.

"Demek şu adam," diyen Göker de, nefes bile almayan Aylin'in baktığı yerde dikilen Serdar'ı gördü.

Onun sesiyle bile Aylin kendine gelemedi. Serdar'ın koluna giren mavi gözlü, sarı saçlı kadına bakıyordu. Kadın çok güzeldi ve Serdar'a tamamen yapışmış haldeydi. Aylin birdenbire kalbinde başlayıp içinde tırmanan bir şey hissetti. Boğazını geçen o şey doğrudan gözlerine çıkıyordu. Gözyaşı gibi bir şeydi... Onu incitiyor, tüketiyor ve geçtiği her yeri acıyla yakıyordu.

"Hadi gel, dans edelim," diyen Göker bileğine yapışınca Aylin ayıldı.

"Ne?" diye mırıldandı.

"Baksana, adam bir kadınla gelmiş. Sen de onu kıskandırmalısın. Beni kullanmana izin veriyorum. Geleceğin en büyük jönlerinden Göker Tunçay'ı kullanmana!"

Aylin gülümseyecek gibi oldu ama bunu yapmak içinden gelmiyordu. Yine de genç adama minnet dolu bir bakış attı. "O beni kıskandırmaya çalışmaz," dedi kederle. "O beni umursamıyor bile."

"Bence bunu hep birlikte görmeliyiz," diyen Göker kızın beline dokunup, onu tabureden kalkmaya teşvik etti.

Aylin ayağa kalkıp, nazikçe uzatılan eli kavradığı an, sanki ne zaman kulağına fısıldamış gibi Göker'in omzunun üstünden karşıya baktı. Serdar dimdik bakışları, kaskatı çehresi, duygusuz ifadesi ve koyuya dönen gözleriyle ona bakıyordu. Sonunda Aylin'i fark etmişti. Aylin, Serdar'la göz göze gelmenin heyecanıyla sarsılırken, Göker elini onun beline koyup açıklığa yöndendirdi. Sesi oldukça güzel olan vokalist, Elvis Costello'nun *She* isimli şarkısını yorumlarken Aylin'i iyice kendine çekti.

"O
Kalabalıkta her zaman mutlu görünür
Gözleri hem özel, hem gururlu
Ağladığında kimsenin gözyaşlarını görmeye izni yoktur."

Aylin işittikleriyle gözlerini kaldırdı. Göker gülümseyerek "Şarkı sanki senden bahsediyor," dedi.

Genç kız dolmak üzere olan gözlerini çekti ve içindeki duygular daha da derinleşirken büyük bir nefes bıraktı.

Göker bu kez, "Gevşe biraz," diye fısıldadı güven verici sesiyle.

Aylin, Göker'e güvenebileceğini hissediyordu. Bu, genç adamın karakterinden kaynaklanıyordu. Sözlerinde samimiydi ve Serdar'a karşı ittifak kurmaya gerçekten gönüllüydü. Genç kız dostça işbirliğine güvendiği, kendisinden oldukça uzun olan genç adamın kaslı omuzlarına tutundu. Göker de Serdar gibi kaslıydı ama Aylin'in aklı sadece Serdar'ın kalıplarında, onun görünüşünde, onun çekimindeydi. Acaba o da Aylin için aynı hisleri duyuyor, yanındaki kadını unutup, Aylin'i düşünüyor olabilir miydi? Genç kız tüm kalbiyle bunu diledi. İtiraf edemese de, onu neden kıskandırmak istediğini, neden ilgisini çekmeye çalıştığını artık biliyordu. Serdar'a âşık olmuştu. Başka açıklaması yoktu. Zıt kutuplar birbirini çekerdi ve Aylin tek taraflı olarak ona çekilmiş, sonunda tuzağa düşmüştü.

"Aslında onun bu tür davranışlardan hoşlandığını sanmıyorum," dedi dans etmekten rahatsızlık duyarak.

"Eğer hoşlanmıyorsa gereğini yapar, değil mi?"

Göker'in cesaret veren cümlesiyle Aylin başını salladı.

Sezin'in bu sözüyle, yanında oturan beş kişilik grup da dönüp Aylin'e baktı. İçlerinden Göker isimli genç bir adam, Aylin'i görür görmez bir ıslık çalıp hayranlığını gösterdi. Sezin kendisinden çok daha ünlü olan yakışıklı rol arkadaşının omzuna dostça vurdu. "Güzel kız ha, Göker?" Diğerleri hafif tezahüratlarla genç adama destek verdiler.

Göker kendine olan sonsuz güveniyle Sezin'e baktı. "Tanıştır bizi, Sez!"

Aylin bu sırada yanlarına gelmişti. Sezin onu sarılıp, diğer dört arkadaşa ile tanıştırdı. Genç kız oturmak için yer bakınırken Göker araya girdi. Elini uzatıp son derece çapkın bakışlarla kendini tanıttı. "Ben Göker Tunçay."

Aylin gözlerini kocaman açtı. "Ah, sizi tanıyorum. Şu Osmanlı'yı anlatan dizide oynamıştınız. Ben de Aylin... Aylin Başaran."

Göker nazikçe elini öptü. Gözleri hayranlıkla Aylin'i süzerken "Evet, beni şöhrete kavuşturan bir işti," dedi. Sonra gülümseyerek kısa, kirli sakallarına dokundu. "Ve bir de sakala."

Sezin araya girdi. "Göker'e uzun sakal daha çok yakışıyordu. Gerçi bu hali de bir hayli yakışıklı. Yeni bir proje için başrol teklifi aldı. Biz de tam onu konuşuyorduk."

"Tebrik ederim."

Genç adam, Aylin için bir tabure çekerken gülümsedi. "Belki de kadın karakter için seni önermeliyim, Aylin."

"Hani beni öneriyordun?"

Sezin dudaklarını öne uzatıp somurtarak baktı. Ciddi olmadığı her halinden belliydi. Göker, Sezin'in kafasını yakalayıp göğsüne çekti. "Seni cadı olarak önereceğim, portakal kız!"

Sezin, Göker'in göğsünden hızla kendini söktü. "Hey, yapma!" dedi. Genelde bir sır gibi sakladığı Tekin'in kardeşi olduğu gerçeğini Göker biliyordu. "Biri bana böyle davrandığını abime söylerse, topuklarından kafana kadar kurşundan motifler yapar."

Göker yapmacık bir korkuyla Sezin'i itti ve gözlerini yeniden Aylin'e çevirip, hayran hayran bakmaya başladı.

"Off! Ben gidiyorum. Önce Beste'yi kontrol etmek için Deniz'in dairesine çıkacağım, sonra da çekime gideceğim," diyen Sezin kalabalığa böyle bir selam verdi. Göker'e ise sarıldı.

"Şu aptal polisiye diziden çıkınca haberim olsun," dedi genç adam.

"İki bölüm sonra ölüyorum."

"Nihayet!"

"Sen bana başrol ayarlama, bir de benim için üzül! Sana inanmıyorum, Göker Bey!"

"Sana başrol ayarlarsam abin kariyerimi bitirir. Şimdi git ve beni Aylin'le baş başa bırak!"

Sezin ona somurtup Aylin'in yanaklarından öptü ve kahvesinden son yudumu alıp çıkışa yöneldi.

Aylin önüne konulan içeceğini yudumlarken, Göker tabureyini çekip ona iyice yaklaştı. "Sen İstanbullu değilsin," dedi tek kaşını kaldırarak. Koyu mavi gözleri derinleşmişti.

Göker oldukça yakışıklı olsa da Aylin ondan etkilenmemişti. "Ankara'da yaşıyorum aslında. Burada geçiciyim."

"Ne şanslı şehir şu Ankara. Kıymetini biliyor mu bari?"

Aylin tatlı tatlı onu ayartmaya çalışan ve doğrusu ağzı iyi laf yapan genç adama gülümseyerek "Sevgilim var!" dedi. Normalde bunu yapmaz ve bu yakışıklı adamın keyfini çıkarırdı ama şimdi kimseyle flörtleşmek istemiyordu.

Göker yüzündeki manidar gülüşle tek kaşını kaldırdı. "Hayır yok!"

Aylin şaşkınlıkla "Nereden anladın?" diye sordu.

"Sevgilin olsaydı böyle bir kıyafet giymezdin. Tabii o da buraya gelmeyecekse... Ama yalnız olduğuna göre... Bir sevgilin yok!"

"Ah, doğru söylüyorum. Sevgilim var ama buraya gelmeyecek, çünkü Ankara'da," diye hızlıca yanıt verdi genç kız.

Göker Tunçay kadınları iyi tanıyordu. "Böyle bir elbise tek bir sebeple giyilir, güzel kız. Bir erkeğin dikkatini çekmek için. Benim dikkatimi çektin ama benimle ilgilenmiyorsun. Anlaşılan

Serdar'ı geride bırakıp ayağındaki yüksek topuklularla koşar adım yürürken, gözlerini dolduran yaşlardan nefret etti. Binanın bahçesinden çıktığında içinde ansızın bir umut belirdi. Serdar'ın onu durduracağı anı bekledi. Kolundan çekmesini, durdurmasını, kollarına almasını, gövdesine yaslamasını, sonra... Sonra öpmesini...

"Ah, deliriyorum! Allah'ım, ne oluyor bana?" derken Serdar'ın saydığı son üç şeyi yapmasa bile onu durduracağından emindi. Genç kız umutla beklese de ne Serdar geldi, ne de herhangi biri onu durdurdu. Hızlı yürüdüğü için iyice terlemiş, elbisesinin etekleri toz içinde kalmıştı. Yola çıktığında gördüğü bütün taksilere el kaldırdı. Hepsi doluydu ve güneş tepeden acımasızca ısıtıyordu. Genç kız yeni bir taksi durdurmak için elini kaldırmıştı ki, tam yanından geçen lüks cipi gördü. Range Rover marka cipi Serdar kullanıyordu. Genç adam onun olduğu tarafa baktığında Aylin orta parmağını kaldırıp hareket çekmek istedi. Her şeye rağmen Serdar'ın duracağını sanıyordu ama hayır! Genç adam gaza basmış ve Aylin'e de sadece tozunu yutmak kalmıştı.

Otele varır varmaz süitine çıkmak için koşarak asansöre yöneldi. Personelden bazıları onu tanıyordu. Zengin babasının ona ceza vermek için otelde çalıştırdığına dair dedikodular dönüyordu. Aylin tanıdığı çalışma arkadaşlarına sadece selam verdi. Güleç bir yüz gösteremeyecek, sohbet edemeyecek kadar öfkeliydi. Odasına girer girmez pahalı elbisesinin fermuarını açıp omuzlarından düşürdü. İç çamaşırlarını da hızlıca çıkarıp kendini duşa attı. Küveti doldurup sıcak suyun içinde en azından on dakika dinlemek için deliriyordu. Su onun hislerine iyi gelecekti ama rahat bırakırlarsa... Banyodaki telefon durmadan çalınca Aylin homurdanarak duştan çıktı.

"Aylin! Senin bugün çalışacağını söylediler. Neredesin, seni bekliyorum. 520 boşaldı. Yeni müşteriler girecek."

"Demet Abla?"

"Evet, benim. Acele et!"

Genç kız oflayıp telefonu kapattı. Serdar denen o kibir dağı gelir gelmez emirlerini vermiş olmalıydı. Saçlarını kurutmakla yetinip öylesine topladı. Odanın içindeki dolaba koyduğu temiz üniformalarını giyerken "Sakın pes etme!" dedi. Yumruklarını kaldırıp aynadaki aksine bir boksör gibi hareketler yaptı. "Kavgaya devam, Rocky!"

Dört saatlik bir mesai olsa da Aylin kendini hurdaya çıkmış gibi hissediyordu. Demet onun fazla titiz çalıştığı için çok yorulduğunu söylemişti ama Aylin'i en çok yoran iş, yatakları toplamaktı. Odayı toparlayan kadınların yatağın çarşafını, örtüsünü, yorganını oraya nasıl tıktıklarını hep merak ederdi ve şimdi bu işi kendisi yapıyordu.

Kolları sızlarken kendini yatağa bırakıp birkaç dakikalığına gözlerini kapattı. Ne kadar yorgun ve bitkin olursa olsun, bu kutlamayı kesinlikle kaçırmayacaktı. Neyse ki bütün kıyafetlerini otele taşıtmıştı. Böylece en sevdiği elbiselerinden birini giyebilecekti. Odaya getirttiği yemeğini yedikten sonra, ona çok yakışan karmen kırmızısı uzun elbisesini giydi. Elbisenin sırtında derin bir dekolte vardı ve bütün vücudunu sımsıkı sarıyordu. Saçlarını tepeden sıkıca toplayıp, bütün dikkatleri dudaklarına çekecek şekilde kırmızı bir ruj sürdü. Aynada kendine bakarken son rötuşları de halledip Sezin'i aradı.

"Ben bardayım, Aylin. Oyuncu arkadaşlarımla sohbet ediyorum."

"Bar mı? Diğerleri nerede? Herhalde çocuklarla barda değillerdir."

"Denizler mi? Yemekten sonra kaçtılar. Beste ve Umut oteli başınıza yıkmadan önce odalarına çekildiler. Doğrusu ben de senden ümidi kesmiştim. Geliyor musun?"

Aylin az sonra orada olacağını söyleyip odadan çıktı. Terasın bir kısmını kaplayan bara girdiğinde neredeyse bütün erkekler dönüp ona baktı. İçerisi sadece yarı yarıya dolu olduğu için Sezin de onu kolayca fark edebilmişti.

"Vay canına! Bu kız tam bir Hollywood yıldızı olmuş!"

Genç kız gözlerini devirip alaycı bir sesle "Bilmeyen de sadece para için seni aradığını sanacak," dedi.

Adam gürültülü bir kahkaha attı. "Başka bir sebep hatırlatıyorum ama neyse..."

"Sadece seni özlediğim için aradım."

"Sadece bunu söylemek için mi beni aradın?"

"Evet! Seni çok seviyorum."

Aylin bunu söyleyip dışarıya adım atmıştı ki kapının önünde duran Serdar'ı gördü. Genç adam da telefonla konuşuyordu ama Aylin'in sözlerini işitince ona döndü. Bir yandan telefonun diğer ucundaki kişiyi dinlerken, diğer yandan gözleri Aylin'in yüzünde gezindi. Genç kız bu bakışların muhatabı olur olmaz adım atmayı kesti. Heyecandan gülüşü yüzünde asılı kalmıştı. Babasının karşıdan ona seslenmesiyle kendine geldi.

"Ben de seni seviyorum, kızım. Toplantıdayım. Sonra ararım seni. Duydun mu kızım? Kapatıyorum..."

"Tamam, babacağım," diyen Aylin babasıyla konuştuğunu belli etmek için son kelimeyi bastırarak söyledi. Neden yaptığını bilmese de Serdar'ın yanlış anlamasını istemiyordu. Telefonu kapattığı halde yerinden kıpırdamadı ve Serdar'ın da görüşmesini bitirmesini bekledi. Genç adam karşısındaki kişiye emirler verirken kızgın görünüyordu. Aylin onu beklemenin pek de iyi bir fikir olmadığını anlayıp merdivenleri inmeye başladı. Son basamağa gelmişti ki Serdar'ın sesini duydu.

"Bir şey mi söyleyecektin?"

Aylin durdu ama hemen dönmedi. Serdar'ın sesini duymak ve şu malum eski sevgili olayından sonra onunla ilk kez konuşuyor olmak bir hayli gerginlik vericiydi. Yavaşça dönüp, binanın kapısında, merdivenlerin başında dikilen genç adama doğru kafasını kaldırdı. "Otele mi gidiyorsun?"

Serdar ağır adımlarla basamakları indi. Aylin'le aynı basamakta durduğunda kıza oldukça yakındı. "Evet."

"Ben de otele gidiyorum. Şu kutlama için..." Bir anda aklına Serdar'la gitme fikri düşmüştü. Böylece yolda aralarındaki gerginliği konuşup sonlandırabilirlerdi.

Oysa Serdar uzlaşmaktan uzaktı. "Kutlama mı? Senin mesain olduğunu sanıyordum."

Genç kız şaşkınca gözlerini açtı. "Bugün de mi çalışacağım?"

Serdar patronluk taslamaktan çekinmedi. Aylin'e gereken şekilde davranacak ve bu kıza kesinlikle acımayacaktı. "Bugünün diğer çalışma günlerinden farkı ne?"

"Nikâh vardı. Benim en..."

"Senin en yakın arkadaşının ve kuzeninin nikâhı. Senin değil!"

Serdar'ın katı ve emir verici sözleriyle Aylin şaşkınlığını uzun süre atlamadı. "Evet ama bütün konuklar şu an kutlamada ve benim gidip odaları temizlememi mi istiyorsun?" Aylin onun bu kadar kızgın olmasının, bu kadar üstüne gelmesinin sebebini anlayamıyordu. Başka birilerine olan öfkesini ondan mı çıkaracaktı yani?

Serdar derin bir nefes bıraktı. "Mesain bitince sen de katılırsın!"

"İzni hak ediyorum!"

"Henüz tam gün çalışmadın bile! Ne izni? Hiçbir personele gösterilmeyen esneklik sana gösteriliyor. Daha fazla saiistimal etme istersen. Çünkü bu defaki tavrım seni incitebilir!"

Aylin dişlerini sıktı, gözlerini kapattı, derin bir nefes bıraktı ve yeniden açılan gözleriyle genç adama tamamen kışkırtılmış bir ejderhanın öfkesiyle baktı. "Tek yaptığın zaten bu değil mi? Beni sürekli incitmek! Daha ne kadar yapabilirsin ki?" der demez saçlarını savurdu. Keşke onu yakabilseydi! Keşke gözlerinden, ağzından ya da herhangi bir yerinden ateş savurup, bu ukala herifin canına okuyabilseydi! Oysa tek yaptığı onun kıran, parçalayan sözlerine katlanmak ve bunu yaparken acıdan ölmekti. Aylin daha önce bu kadar büyük üzüntüler yaşamamıştı. Hele bir erkek yüzünden asla! Erkekler onun kölesi olurken bu adam resmen efendisi olmuş ve onu hep incitmişti. Yine aynı şeyi yapıyordu. Genç kız incitilmiş kalbini görmezden gelip tek kaşını kaldırdı. Serdar'ın önünde bir kez daha ağlamayacaktı. "Tamam, otele gidip mesaimi dolduracağım. Sana iyi günler!"

Ortam bir anda bıçak kesiği gibi sustu. Herkesin gözleri Serdar'a döndü. Nevra Hanım'a eşlik eden genç adam her şeyi işitmişti. Gergin ifadesi ve çatık kaşlarıyla Sezin'e baktı. "Saçmalama, Sezin!"

Aylin'in bir anda yüzü düşmüştü. Bunu sadece ben değil, Sezin de fark etti. Genç kız pot kırdığını anlamış gibi heyecanla başka bir konuya geçti. "Çiçeğini atmadın, yengeciğim..."

"Burada zaten herkes evli. Hem biz gidiyoruz," diyen Tekin kız kardeşine kötü kötü baktı.

Sezin ellerini beline yaslayıp söylendi. "Bekâr olarak ben varım, Aylin var, ayrıca Nevra Annem var!"

"Edepsiz kız!" diye bağırdı Nevra Hanım.

"Peki, tamam," dedim çiçeği göstererek.

Sezin'le birlikte, Deniz ve Yasemin de çiçeği kapma yarışına girdi. Tuna Üstüner karısına sert sert baksa da Deniz aldırmadı ve gülümseyerek saraya girdi. Mert ise zaten muzip bir adam olduğu için karısının muzipliğine gülümsedi.

Arkamı dönüp çiçeği iki elimle tuttum. İlk seferde atar gibi yapıp heyecan yaşatınca kızlar beni yuhaladı. Daha fazla uzatmadan ikinci seferde çiçeği attım. Gürültüler, uğultular içinde arkamı döndüğümde gelin çiçeğimin Beste'nin ufacık ayaklarının dibine düştüğünü gördüm. Kızım önüne hazine düşmüş gibi heyecanla gülümsedi. Çiçeği kaldırmak yerine çiçeğin tam önünde yere oturdu.

"Bak," diyerek Umut'a çiçeği gösterdiğinde herkes kahkahalara boğuldu. İnanması güç olsa da Tekin bile gülümsüyordu. Ah, kocam benim!

Ona baktığımı görünce kimseye aldırmadan koluyla belimi sardı. Eğildi ve sadece benim duyacağım şekilde mırıldandı. "Artık gidiyoruz!"

Ne yapabilirdim ki? Ona uydum. Beni nereye götürürse giderdim. O benim kızımın babasıydı, sevdiğim adamdı ve artık kocamdı. O benim kaderimdi... Her şeyimdi...

25. Bölüm

Rüya ve Tekin gittikten sonra Serdar, akşam için otelde bir kutlama yemeği organize edildiğini söyledi. Bütün konuklar oradaki yemeğe davetliydi. Evli çiftler kendi özel araçlarıyla giderken hem Deniz, hem de Yasemin, Aylin'e birlikte gitmeyi teklif etmiş, ama Sezin genç kızın kolundan çekerek "Biz bekârlar benim arabamla geliyoruz," demişti. Fakat Aylin gülümseyerek başka işleri olduğunu, sonradan davete katılacağını söylemişti.

Biraz yalnız kalmak istiyordu. İçinde nedenini bilmediği bir hüzün vardı. Görevliler dışında kimsenin kalmadığı nikâh salonunda tek başına dikilirken, ona iyi gelebilecek bir şey hatırladı. Babasıyla konuşmak! Telefonunu çıkarıp babasını ararken çıkışa doğru yürüdü. Görevlilere başıyla selam verip gülümsemeyi ihmal etmemişti.

Telefon kısa süre sonra açıldı. "Babacığım!" diye coşkuyla bağırdı genç kız.

Macit Başaran bir toplantının ortasında da olsa kızının telefonlarını daima açardı. "Aylin? Kızım, ne oldu? Paraya mı ihtiyacın var?"

"Bu gece benimsin. Rüya Soyönder!"

Heyecandan titreyince ona sokulmak zorunda kaldım. Soyadını işitmek bile beni öldürebilirdi. "Sen ne dediğinin farkında mısın? Yani sen ve ben..."

"Baş başa bir gece geçireceğiz."

"Ya Beste?"

"Deniz ilgilenecek."

Gözlerim kendiliğinden Deniz'i buldu. Aylin ve Yasemin'le hararetli bir konuşma yapıyordu. Ona baktığımı görünce kocasına doğru yükselip bir şeyler söyledi. Tuna karısını alıp yanımıza geldi.

"Bir kez daha tebrikler. Muhteşem bir ikilisiniz," dedi genç kadın.

Ben gülümserken Tuna Üstüner lafa girdi. Elini Tekin'e uzattı. "Sanırım gidiyorsunuz."

"Evet," dedi Tekin tek kelimeyle.

Deniz ellerimi tuttu. "Beste bana emanet. Sakın gözün arkada kalmasın."

"Ama benim gözüm arkada kalıyor!" diyen Tekin derin bir nefes verdi. "Oğlunuzu ve araba koleksiyonunu kızımdan uzak tutun!"

Deniz'le ben gülüşürken, ne Tekin ne de Tuna'da en ufak bir tebessüm vardı. "Oğlum kızının rastlayabileceği en mükemmel erkek!" dedi Deniz'in Uranüslüsü.

Tekin sırıttı. "Sana çektiyse öyle değildir, dostum!" Oh! Neyse ki ciddi değillerdi.

"Ah, ona çekti," diye araya girdi Deniz. Kocasına dönüp aşkla gülümsedi. "Biraz kasıntı olsak da, babamız da oğlumuz da iyidir."

"Öyle olduğuna eminim," diyerek başımı salladım.

Bu defa Tuna gülümsedi. Yakışıklı bir adamdı ve Tekin gibi, gülümseme konusunda cimriydi. Deniz'in alnından öperken yeşil gözleri kısıldı. "Ama annemiz için aynı şeyi söyleyemeyiz. Dünyanın en cadı kaynanası olacak."

Deniz'e baktım. Buna inanamıyordum. "Beste'ye karşı kaynanalık yapmazsın herhalde?"

"Tetlan, kokoş, dediğim dedik, dilli düdük olmazsa, tabii ki Beste'ye cadı kaynanalık yapmam!"

"Sanırım öyle olacak, Deniz'cim."

"Ah! Oğlum ayvayı yedi desene!"

Tekin homurdanırken elimi onun göğsüne koyup kafamı kaldırdım. "Umut ve Beste şimdiden dünyanın en tatlı çifti oldular."

"Hey hey! Benim kızımı da unutmayın," diyen Yasemin araya girdi. Kocasının isminin Mert olduğunu öğrenmiştim. Pek aile babası gibi görünmese de, karısına dünyanın en güzel kadınmış gibi hayranlıkla bakıyordu. O da nikâha rahat kıyafetlerle gelmeyi tercih etmişti. İşe bile kocaman askeri botlarla, kot pantolonla ve tişörtleriyle gittiğine emindim. Bu haline rağmen Mert Kutlar bir şirket yönetiyordu.

"Ah, kızın mı olacak?" diye sordum Yasemin'e.

Yasemin başını salladı. "Umut'u zorlu bir gelecek bekliyor. Çünkü Deniz, henüz Beste piyasada yokken, oğlunu kızımla evlendireceğine söz vermişti."

"Bence şöyle yapalım," diyen Mert muzip sesiyle sohbete dâhil oldu. "Umut Beste'yle evlenir. Umut'un kız kardeşi, yani nasılsa bir kız kardeşi doğacaktır, Beste'nin erkek kardeşiyle evlenir. Tabii Beste'ye bir kardeş geleceğine de kesin gözüyle bakıyorum."

Beste'ye kardeş fikrinin beni yere yığmasından korkup heyecanımı savuşturmaya çalışırken, Tekin başını dikleştirip "Ya senin kızın?" diye sordu. "O kiminle evlenecek?"

Mert gülümsedi. "Benim kızım kimseyle evlenmeyecek!"

Tuna ve Tekin kavga eder gibi ona doğru konuşurlarken kadınlar gülmeye başladı.

"Tamam tamam, bir erkek de ben doğururum," diyen Sezin araya girince ortalık iyice şenlendi. "Aylin de bir kız doğurur. Bence biraz daha doğum planlaması yaparsak durumu dengeleyebiliriz."

Aylin de sazı eline aldı. Bir o kalmıştı zaten. "Sanırım burada herkes bir evlilik uzmanı. Lütfen kızımı doğurmadan önce beni de evlendirir misiniz? Zengin, yakışıklı ve karizmatik olsun!" diyerek tüm heybetiyle dikilen üç erkeğe baktı.

Sezin cevabı yapıştırdı. "Ee, Serdar var ya!"

alışaktım. *Sakin ol, Rüya!* "Tekin Soyönder'i eş olarak kabul ediyor musun?"

Titreyen sesimle "Evet!" der demez gülümsedim.

Ardından aynı soru Tekin'e soruldu. Tekin cevap vermeden önce bana kısa bir bakış atıp duraklayınca, hayır diyeceğini düşündüm ama tam aksine sanki aşkla söylemiş gibi derinden bir "Evet!" dedi.

"Durun durun!" diyen Deniz'i işitince gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Evliliğime itiraz etmeyecekti, değil mi? Ah, hayır! Deniz kızımızı kucaklamış, masaya doğru geliyordu.

"Beste'siz olmaz," derken kızımı kucağıma verdi. Nikâh memuru bize tuhaf tuhaf baktığı an Aylin araya girdi. "Beste... Meleğim... Anne ve baba evlenesin mi, tatlım?"

Beste önümdeki çiçeklere hunharca dalmak için kendini masaya savurdu. Ancak Aylin mikrofonu uzatınca ilgisi ona kaydı. Minicik, kırmızı dudaklarını öne uzatıp mikrofonu yutmaya hazırlanırken Aylin seslendi. "Evet de, meleğim. Evet de!"

Kızım mikrofona yapışmadan önce kısık sesiyle "Ebet," dedi. Neyse ki salondaki herkes duymuştu. Gülümseyen insanlar beni de gülümsetti. Tekin'e bakıp ona da gülümsedim. Sevdiğim adam kızının yanağını hafifçe okşadı. Gözleri beni bulduğunda ifadesi artık gergin değildi. Keyifliydi. Siyah gözlerinde başka ışıltılar vardı. Benimle evlendiği için mutlu olduğunu düşünmek istiyordum.

Şahitler de imzaları attıktan sonra ayağa kalktık. Kızımı yan tarafıma indirip elinden tuttum. Tekin yüzümü yavaşça kavrayıp beni çekerken kendimi ona bıraktım. Önce dudaklarımdan, sonra alnımdan öptü. Ne şartlarda, ne şekilde evlendiğim umurumda bile değildi. Evlenmiştim... Bana bu kadarı yetiyordu. Tekin Soyönder benim kocam olmuştu. Benim... Evlendiğim adam oydu. Birden bu evliliğin sebebini hatırladım. Bunu düşünmek mutluluğumu katlıyordu. Babam beni affedince ve annemle görüşmeye başlayınca hayatım çok daha iyi olacaktı. Bana bunu veren adama, Tekin Soyönder'e bakıp "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Tekin karizmatik bir tavırla gülümsedi. "Rica ederim, çalı kalar" dedi tok sesiyle. Sanki derneğime milyon dolarlık bir bağış yapıyordu. Ah, ukala mafya!

Gülümsedim ve başımı omzuna yasladım. Tekin kolunu kaldırıp omuzlarımı sardı. Deniz'in teşvikiyle yeni bir alkış daha koptu. Bu kız delinin tekiydi.

"Annene gidelim," diyerek Tekin'e baktım.

Sanki biraz gerilmişti. "Onu çok fazla düşünme ve tavırlarını ciddiye alma," dedi. Annesinin bana nasıl davranacağını biliyordu.

Elbette Tekin haklıydı. Nevra Soyönder bana hiçbir sıcaklık göstermemişti. Ne kadar sevgi dolu olursa olsun, Tekin söz konusuyken başka biri gibiydi. Sanırım tek oğlunun hayatına giren hiçbir kadını sevemeyecek kadar bencildi. Onu anlıyordum. Tekin'e gösterdiği, daha doğrusu göstermeye çalıştığı sevgi derindi. Tekin ona aldırmıyor olsa da, kadının adeta mahcupça oğlunu sevdiğini, onun da kendisini sevmesini istediğini görebiliyordum.

Tekin'in Serdar'la konuştuğunu ve bizi duymayacaklarını fark edince, kadının içini rahatlatmak ister gibi konuşmaya başladım. "Beste, Tekin'in kızı ve kızım babasına bayılıyor. Ben de onu seviyorum. Biz onu çok seviyoruz ve onu sizin elinizden almak gibi bir amacımız yok."

Kadın bana yanıt vermedi. Sözlerime inanmıyor gibiydi. Tekin'in yanıma geldiğini görünce devam edemedim. Sevdiğim adam bana tepeden bir bakış atıp "Sorun yok, değil mi?" diye sordu.

"Yok," dedim gülümseyerek.

Nevra Hanım oğluna kırgın bir bakış atıp Beste'yi yanına çağırdı. Kızımı kucağına oturtup saçlarını okşadı. Samimi görünüyordu ve onun torununa olan sevgisine nedense inanıyordum.

Bu sırada Tekin sadece benim duyabileceğim bir şekilde, "Arkadaşlarınla vedalaş, gidiyoruz," diye fısıldadı.

Gözlerim kocaman açıldı. "Nereye?"

"Evliliğimizi tamamlamaya?"

"Ne?"

Aylin önde ben arkada odadan çıkarken, salona açılan kapının başında dikilen Tekin'i gördüm. Onun salonda, masada beklediğini düşünürken burada görmek nefesimi kesmişti. Yavaşça ona doğru yürümeye başladım.

Tekin'in gözleri yüzümde uzun uzun durdu. Sanki bir tablo seyrediyordum. Sanki karşıma geçmiş ve bendeki manzaraya bakıyordu. Manzaramda ne vardı bilmiyordum ama Tekin bundan hoşlanmış görünüyordu. Siyah gözleri, siyah saçları, siyah takımı, siyah ince kravatı ve içindeki beyaz gömleğiyle her zamanki adamdı. Beni kendine âşık eden o adam. İçimde durmadan yükselen şarkılar onun yüzündendi. Ona ulaşmamı beklemeden bana doğru yürümeye başladı. Üzerimdeki kloş etekli, kolları dantelli, sırtı açık beyaz elbisem içinde ona nasıl göründüğümü bilmiyordum. Hafif bir makyaj yapmıştım ve yanaklarımdaki kızarıklığın allıktan olmadığını Tekin'in fark etmemesini diliyordum. Aramızda birkaç adımlık mesafe kaldığında durdum. Tekin o mesafeyi kapatıp, heyecan ibremi zirveye vuran bir yakınlıkla tam önümde belirince gözlerine bakmaya cesaret edemedim. Onun, canıma okuyan bakışlarıyla buluşmaya henüz hazır değildim. Kalbimde bir dev nefes alıyormuş gibi göğsüm inip kalkıyordu. Bakışlarım o sert göğsünde kalakalırken, zarif kır çiçeği buketini avuçlarımda ezmekten korkarak tutuşumu hafifletim.

Sonunda gözlerimi kaldırıp, "Teşekkür ederim," diyebildim. Evet, kendi nikâhına geldiği için ona teşekkür etmiştim. Oysa kalbimde bambaşka kelimeler dans ediyordu. *Seni Seviyorum... Seni Seviyorum... Seni... Seviyorum...*

Yalnız değildik ve koridordan insanlar geçiyordu. Buna rağmen... Sanki dünyada sadece ikimiz kalmışız gibi davranan Tekin bana iyice yaklaştı. Kollarımı kavrayıp beni kendine çekti. Üzerime hafifçe eğildi. Verdiği soluklar kulağıma ilişirken "Çok güzelsin," dedi fısıltıyla. Kalbim eridi, su oldu, buhar oldu, bulut oldu, kuş oldu, cennet oldu...

Gözlerimi kaldırıp ona bakmak istediğim an dudaklarına sokuldu. Beni kimseye, hiçbir kurala aldırmadan derinden, uzun uzun öptü. Ağzımı araladım ve onun tutkusuna ortak oldum.

"Hey! Bunu *evet* dedikten sonra yapacaksınız!" diyen Sezin kafasını uzatıp bize baktı.

Tekin'in sert çehresinde kısacık bir tebessüm oluştu. Kolumdan kayan eli, elime gitti. Sımsıkı elimi tuttu ve beni içeriye sürükledi. Nefes almanın ne büyük nimet olduğunu o zaman anladım. Tekin'in elimi tuttuğu süre boyunca doğru düzgün nefes bile alamadığım için bir tür Araf'taydım. Yaşıyordum ama sanki ruhum uçuyordu. İçerideki alkış seslerine kadar Tekin'in bükmünde, bulutlar üzerinde geziniyordum.

Birkaç ıslık ve tezahürat kulağıma ilişince gözlerim salona çevrildi. Az sayıda konuk görmeyi beklerken, içerisi birdenbire bana çok kalabalık geldi. Sanırım bunu sağlayan, coşkulu alkışlarıyla Deniz'di. Ayağa kalkmış bizi alkışlıyordu. Bir an sonra kocası Tuna Üstüner onu kollarıyla sarıp yerine oturttu. Beste ve Umut da onların yanında oturuyordu. Kızım eteğiyle oynamayı bırakmış, anne ve babasını alkışlıyordu. Meleğimi görmek neredeyse ağlamama neden olacaktı. Aslında arkadaşlarımı da davet etmek istemiştim ama Tekin bu zorlama nikâha gerçek bir anlam yüklediğimi düşünüp kızabilir diye çekinmiştim.

Nikâh memuru konuşma yaparken, kollarımı masaya dayamış, elimdeki çiçeğin canına okumakla meşguldüm. Çaktırmadan yandan yandan Tekin'e baktım. İfadesi gergin, yüzü her zamanki gibi duygudan yoksundu. Sanki az önce beni öpen o tutkulu adam değilmiş gibi yine Bay Çevrimdışı olmuştu. Aldırmadım. Onun karakteri buydu. Ben onu böyleyken sevmiştim. Böyle ulaşılmaz, anlaşılmaz, asla uzlaşılmaz biriyken. Gözlerimi ondan çekip yeniden salona baktım. En ön sırada, Sezin'in yanında oturan kadını görünce bir an irkildim. Tekin'in annesi Nevra Hanım bana bakıyordu. Kesinlikle durumdan memnun değildi. Sıcak bir denize benzettiğim mavi gözleri donmuş kristaller gibi keskindi. Üzerinde yas kostümünü anımsatan siyah bir tayyör vardı. Sezin ona baktığımı görüp, üvey annesinin ellerini sıktı. Sanki *biraz gevşe* der gibiydi. Ona teşekkür eden bir bakış attım.

"Siz, Hikmet ve Nezahat kızı Rüya Gören..." Nikâh memuru adımı ve soyadımı okuyunca şöyle bir durdu. Bu tepkiye

"Eyvahlar olsun, Umut! Önce Beste, şimdi de Aylin... Deniz, bu oğlun beni kaç kere aldattı haberin var mı?" diyen Yasemin, Deniz'e acıklı acıklı baktı.

Deniz omuz silkti. "Güzel kadınlara dayanamıyor, hayatım."

Aylin yeniden kalkarken gözleriyle Beste'yi işaret etti. "Bence Umut sadece Beste'yi kıskandırmaya çalışıyor. Baksanıza, bu ulak boy Kazanova benim küçük yeğenimi kesip duruyor."

Bu doğruydu. Umut somurtmadığı zamanlarda Beste'ye bakıyor ve ona gülümsüyordu. Beste de Umut'u gördüğünden beri *kızı ayabu* deyip durmuştu.

"Damat geldi, damat geldi!" diyen Sezin koşarak içeriye girdi. "Ve ben de geldim! Herkese merhaba."

Sezin kimseyi tanımıyordu. Onları tanıştırma görevi bana düşmüştü. Sezin içimizdeki en tuhaf tipti. Bütün kadınlar şık, pahalı ve zarif elbiseler giydiği halde, Sezin tercihini değişik bir tişört ve kesik kesik bir pantolondan yana kullanmıştı. Tekin saçlarını düzgün bir renge boyamasını emretmişse, kardeşinin pek oralı olmadığı belliydi. Sezin portakal turuncusuna boyadığı saçlarıyla yine son derece marjinal görünüyordu. Onun bu deli dolu hallerini sevmiştim. Hippi tarzına bakanlar ondaki gizlenmiş dişiliği göremezdi belki ama ben onun ne kadar güzel olduğunu biliyordum. Sezin beyaz, pürüzsüz teni ve bal rengi gözleriyle istediğinde yırtıcı bir kadın olabilirdi. Tekin Jüpiterliyse, Sezin de tam anlamıyla Venüslüydü. Güzelliği dünya dışıydı. Öte yandan, güzelliğini gizlediği bu çılgın halleriyle erkekleri peşinden delice sürüklememesi muhakkak ki iyi bir şeydi. Tekin çok sayıda erkeğin katili olabilirdi.

Sezin ve diğer kızlar gidince Aylin benimle kaldı. Kızımla, Deniz ve Yasemin ilgilenecekti. Gözüm arkada değildi. Heyecandan ölürken, Tekin'i görecek olmanın o büyük sarsıcı hissiyle başa çıkmak için gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Sırtıma yaydığım kıvırcık buklelerimin üzerindeki beyaz tokayı düzelten Aylin ansızın yanağımdan öptü. "Çok güzelsin, kuzen... O kadar güzelsin ki ağlayasım geliyor."

Ah, kesinlikle güzelliğimden ağlanmayacağını biliyordum. Aylin'in benim mutluluğum için ağladığını gördüğümde gerçekten şaşırdım. Ben de konuşamayacak kadar duygusaldım.

"Yıllar önce sana akıl almaz yalanlar söyleyerek hayatını kararttığım için çok özür dilerim. Ancak şimdi görüyorum ki, sana o gece Tekin Soyönder'ı göstermiş olmam hayatım boyunca söylediğim en iyi yalanmış. Sana denk gelen adama bak sana, kuzen! Sana değer veriyor, seninle evleniyor ve üstelik oldukça centilmen."

Son kelimeyi işitince, *sen bir de bana sor* dercesine gülümsedim.

"Ayrıca çok yakışıklı bir erkek. Dev gibi de uzun. Nasıl denk getirmişim bu adamı yahu! Bravo bana! Düşünsene, sana 1.50'lik, yetmiş yaşında bir amcayı gösterseydim ne olurdu?"

Bütün duygusal sözlerinin içine eden Aylin'i tek elimle ittim. Aylin hiçbir yere gitmeyip bana samsakı sarıldı. Ağlamaklı sesiyle "Sakın ağlama! Makyajımız akarsa mahvoluruz!" dedi.

Gözlerim doldu ama son anda gözyaşlarımı akıtmadım. Aylin kendini çekerken ona ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Hayatımı mahvetmişti. Evet, iki yıl önce bunu yapmıştı. Tekin Soyönder o gece benim sonum olmuştu ama o son, beni dünyanın en güzel başlangıcına götürmüştü. Beste'ye... Kızıma... Şimdi de aşkıma götürüyordu.

Aylin'e bunları söyleyip böbürlenmesini istemedim, çünkü hâlâ o dehşet verici yalanlarının bedelini ödememişti. "Yanımda olduğun için teşekkürler, kuzen," dedim. "Ve mücadele etmeyi bırakma!"

"Merak etme. Odalardaki kirlerle öyle bir mücadele edeceğim ki, sonunda bana yenilip tertemiz olacaklar."

Gülümsedim ve bu defa ben ona sarıldım. Otelde çalışmaktan hiç gocunmuyordu. Belki başta bana kızmıştı ama sonradan ne olduysa yola gelmişti. Sanırım bunda Serdar'ın da etkisi büyüktü.

"Hadi, Rüya! Seni bekliyoruz," diyen Sezin'i işitince yeni bir heyecan akımıyla gözlerimi açtım. Tekin kızmadan önce gitsem iyi olacaktı.

sevmiş gibi sürekli kadına yaslanıp poposunu oraya buraya kıvırıp duruyordu.

"Rüya, Yasemin'le tanış," diyen Deniz kadına kolunu sardı. Yasemin, Deniz'in en yakın arkadaşıymış. Kocası Mert de Tuna'nın en yakın arkadaşlarından biriymiş. Yasemin ve eşi bu aralar İstanbul'daymış ama nikâhtan sonra birlikte döneceklermiş. Yasemin'i de sevmiştim. Dört aylık hamileymiş. Deniz'in deyimiyle, onun kocası da Neptünlüymüş.*

Aylin gezegenlerden hiçbir şey anlamamış halde Deniz'e tuhaf tuhaf bakıyordu. Ben de Aylin'i onlarla tanıştırdım. Tanışma faslı bitince Deniz anlamlı bakışlarıyla beni süzdü.

"Vav be! Jüpiterli Tekin Seyönder gerçekten evleniyor. Hem de harika bir kadınla. Onunla evlenmek nasıl bir duygu, Rüya? Mutlu musun?"

"Mutluyum. Hem de anlatamayacağım kadar çok."

"Seni mutlu edeceğine inanıyorum. İçimizdeki en duygusuz insan ve dünya dışı bir adam olsa da, Tekin gerçekten harika birisidir. Bana yaptığı iyiliği asla unutamam."

"Ne iyiliği?"

Yasemin araya girdi. Deniz'in koluna dokunup kederle gülümsedi. "Tuna ve Deniz, bir yanlış anlaşılma yüzünden boşanma aşamasındaydılar. Tekin yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırdı. Deniz'i Tuna'ya getiren oydu."

"Asıl sen ve Mert," dedi Deniz dostuna ağlayacak gibi gülümserken. "Yaso, kocası Mert ve Tekin koalisyonu sayesinde mutluluğu buldum ben, Rüya'cım. Tekin iyi biri. Dostları için kötü adamlarla savaştıysa, eşi ve kızı için kim bilir neler yapar..."

Deniz'den bu hikâyenin detaylarını duymak istiyordum ama burada oturup kısır-pasta günü yapamazdık. Deniz'e güzel sözleri için teşekkür ettiğimde, Yasemin az önceki duygusallıktan arınmış bir halde, muzipçe Deniz'e baktı. "Senin nikâhına benziyor, Deny. Tek farkla... Burada ne damat, ne de şahit eksiği var."

* Yasemin & Mert: Yazarın 'Pabuçcunun Ajanı' adlı serisinin üçüncü çifti.

Gözlerim şaşkınca açıldı ama Aylin benden önce davranıp sonunda sohbete dâhil oldu. "Senin nikâhında damat yok muydu?" diye sordu.

Deniz alaycı dolu bir sesle "Kocam Tuna Üstüner beni nereye ekiyordu!" dedi gülümseyerek. "Ama neyse ki tam zamanında geldi. Üzerinde ne bir damatlık vardı, ne de evliliğe hazırdı. Yasemin dışında tanıdık kimse yoktu ve nikâh bir hayli tuhaftı."

"Yaaaa!" diye inleyen Aylin, ilk kez Deniz'e dikkat ediyor ve onu ilgiyle inceliyordu. "Anlatsana şunu!"

"Uzun hikâye," diyen Deniz ofladı. "Aslında biraz da kanşık..."

"Ben sana nikâhtan sonra anlatırım," diyen Yasemin, Aylin'e göz kırptı. Aylin hevesle başını sallarken çocuklara döndü. Aslında hepimiz onlara bakıyorduk. Annesi Umut'a siyah küçücük bir ceket ve siyah dar bir kot pantolon giydirmiş, boynuna da minik bir papyon takmıştı. Yeşil gözleri, şişkin yanakları ve hiç değişmeyen çatık kaşlarıyla Umut odadaki kızları süzüyordu. Benim minik uğur böceğim Beste ise, Aylin Teyzesinin ona hediye aldığı gelinliğinin eteğindeki tüllere takılmış, onlarla oynuyordu. Sanırım büyüyünce tüllerden, dantellerden beslanan çok kokoş bir kız olacak ve babasını delirtecekti.

"Eteğini kaldırmak yok anneciğim, tamam mı?" diye uyardım.

Beste küçük avucuyla sımsıkı tuttuğu tülleri, tam da ikaz ettiğim şekilde külotuna kadar kaldırdı ve "Anne bak," dedi gülümseyerek. Kızların hepsi aynı anda kahkaha atınca o da dişlerini göstererek gülümsedi. Kafasındaki beyaz taçı, Aylin'in düzgün bukleler çevirdiği kıvırcık saçlarıyla gördüğüm en tatlı gelindi.

"Hazır nikâh salonundayken şunları da evlendirelim," diyen Aylin ilk kez gördüğü Umut'un önünde eğildi. "Senin adın ne yakışıklı?"

Umut gözlerini kaldırıp Aylin'e baktı. Çatık kaşlarının yerini gülümseyen bir yüz almıştı. "Umut," dedi son harfi basturarak.

Hafif bir kahkaha attım. "Meleğim Umut'un kırmızı arabasını unutmamış."

Tekin homurdandı."Araba falan almayacağım!" dediğinde onu öpmek istedim. Tüm kadınlar bana imrenerek bakıyordu. Kimseye çaktırmadan popomu çimdikledim. Nazara gelebilirdik.

"Beste'nin şu her yere giden bebek arabalarından yok mu? Hep böyle yürüyüp duruyor mu seninle?"

Tekin'in çatık kaşları yine beni buldu. Gözlerimi ondan kaçırıp "Yok," dedim. "Alacaktım ama fırsat olmadı." Aslında olmayan şey paraydı.

Tekin beni durdurup, eksik ne varsa almam konusunda tehdit eder gibi uyardı. Aklıma gelen önemli şeyleri söyledim.

Alışverişin sonunda neredeyse küçük bir servet ödemişti. Bir yerden sonra, yapılan harcamayı hesaplamayı bırakmıştım. Her şeyin en pahalısını ve en kalitelisini alıp eve göndermelerini istemişti. Beste'nin alışverişiyle işimiz bittiğinde Aylin de gelmişti. Onu arabadayken arayıp çağırmıştım. Mesaisi bitince geleceğini söylemişti.

Tekin bizi Aylin'le bırakıp giderken kızının saçlarını okşadı. Beste ona gülümsedi ve elindeki kırmızı araba için teşekkür eder gibi baktı. Babasının hediyesine bayılmıştı.

Tekin gider gitmez Aylin heyecanla gözlerini açtı. "Demek evleniyorsunuz, ha?"

Ah, çok şükür ona otelde ayarladığım iş yüzünden bana kızgın değildi. Hâlâ boğazıma yapışmadığına göre... Aksine keyifli ve muzip bir hali vardı. Bundan güç alıp ona her şeyi anlattım. Aylin de en az benim kadar sevindi. Piyangoyu on ikiden vurduğum için tebrik etti. Kendisi bile bu kadar zengin ve yakışıklı bir adamı ayartamadığı için bozulduğunu söyledi. Otelde birkaç kallavi müşteriyi gözüne kestirmiştir diye düşünüyordum ama Aylin kimseyi fark etmemişti bile. Bu durum bir hayli tuhaftı. Israr ettiğim halde bana hiçbir şey anlatmadı fakat gözlerini kaçırmasından ve konuyu hemen kapatmaya çalışmasından, hayatında biri olduğunu anladım.

"Sakın yine evli biriyle çıkıyorum deme!"

Kuzenim bana nefret dolu bir bakış attı. "Bu dediğini bir kere yaptım ve onda da ölümüne pişman oldum. Hatırlatıp durucak mısın? Zaten yeterince kötüyüm. Üstelik ölümden döndüm." Yine yalan söylediğini düşünmeye başlamıştım ki, alnına düşen saçlarını eliyle itti. "İşte kanıtım."

Alnındaki kötü şişliği görünce "Ne oldu?" diye atıldım. Endişemi gizleyememiştim.

"Bir kaza... Senin bana ayarladığın şu iş yüzünden kafamı çarptım."

Sonunda iş konusunu açmıştı ama bu sadece hafif bir dokundurmaydı. Bir parça rahatlasam da yaralanması beni üzmüştü. Söz konusu Aylin bile olsa zalimlik yapamazdım. Ona içten geçmiş olsun dileklerimi ilettim. Dahası sözleriyle kendimi kötü hissedip ondan özür diledim.

Aylin, Vera Wang gelinliklerini satan mağazayı görünce her şeyi unutup beni oraya sürükledi. Gelinlik almayacak olsam da, bakmaktan zarar gelmezdi.

Mağazaya girerken, hayatımda gördüğüm en güzel beyaz elbiseyi alacağımdan habersizdim.

Aynadaki aksime bakıp, bunun gerçek bir evlilik olmadığını kendime yüz ellinci kez hatırlattım. Sahtesi bile kalbimi açıp içine çeşit çeşit çiçekleri tıkarken, Tekin'in benimle severek evlendiğini düşünmek, içime muhtemelen bir botanik bahçesi doldururdu.

Deniz'in sesi ve kapıyı çalışıyla düşüncelerimden koptum. Benden daha özenli görünen Aylin "Seninki geldi," diye mırıldandı. Deniz ve Aylin'i tanıştırdığımda, Deniz kuzenime büyük bir sevgi göstermişti ama Aylin ona mesafeli durmuştu. Sanırım beni Deniz'den kıskanıyordu. Ses tonu bunu ele veriyordu.

Aylin'e ayıplar bir bakış atıp kapıyı açtım. Deniz heyecanla içeri girdi. Onun hemen arkasından başka bir genç kadın duruyordu. Kadının bir elinde Umut, diğer elinde Beste vardı. Siyah saçlı, iri gözlü, oldukça güzel bir kadındı. Minik kızım onu

Tekin, Rolls Royce'unu tek eliyle kullanırken aynadan bana baktı. "Kim mesela?"

"Annen, kız kardeşin?"

"Muhtemelen annem bu durumdan hiç hoşnut olmayacaktır. Gelmesini istemezsin."

"Ah, elbette isterim," diye atıldım. Tekin'in annesini çok sevmiştim. Kim bilir belki o da beni severdi. "Beste'den haberi var mı?"

"Sezin bugün ötecektir."

"Bu senin için sorun olur mu?"

"Benim için değil, güzelim. Senin için sorun olabilir."

"Olsun. Eminim zamanla alışır." Tekin'in annesini klasik, cadı kaynana şekline bürünmüş düşünemiyordum. Belki de yanılıyordum ama bana öyle gelmiyordu.

"Nikâhta olmasını isterim," diye devam ettim. "Tabii sen de istersen."

"Fark etmez!"

Tekin'in kısa, gergin yanıtıyla ona annesiyle arasında ne olduğunu sormak istedim. Neden annesine böyle davranıyordu? Onları bırakan babasıydı. Babasına kızgın olabilirdi ama zavallı kadın ne yapmıştı? Bunu sormaya cüret edemedim. Sezin'le baş başa kaldığımda ona kesinlikte soracaktım.

"Ya Üstüner ailesi gelecek mi?" diye sorup konuyu değiştirdim.

"Gelecekler."

"Ah, süper!"

"Beste'yi Umut'tan uzak tut!"

Tekin kızını düşünürken öyle bambaşka biri oluyordu ki ona gerçekten doyamıyordum. İçimdeki özlem ve aşkın tesiriyle "Keşke önde, yanında oturabilsem," dedim bir anda. Bunu der demez gözlerimi ondan çekip kızımla ilgileniyormuş gibi yaptım.

"Neden oturmuyorsun?"

"Beste'yi tek başına arkada bırakamam. Önde bebekle oturmak da yasak. Bebek koltuğu gerekiyor."

"Alalım o halde."

Tekin'in bu duyarlılığı bile kalbimi heyecanla çarpıştırıyordu. Sesimi çıkarmadım. Ona itaat ettim, ona uydum. Onun beni neye isterse oraya sürüklemesine izin verdim. Arabasını ünlü bir alışveriş merkezinin otoparkına park edip bizi içeriye götürdü.

"Bundan sonraki kısım sana ait," dedi. Elini belime yerleştirip parmaklarıyla tenimi okşadı. Bir sürü insanın içinde, koca bir AVM'de... Dünyanın sahibiymiş gibi kimseden çekinmiyor, kimseye aldırmıyor, sanki bizden başka hiçbir şeyi önemsemiyordu.

Karanlığın kralı diye adlandırdığım bu adamın çocuklarla ilgili hiçbir mağazayı bilmemesine nasıl şaşırabilirdim ki? O karanlık, tehlikeli bir adamdı. Ben karşısına çıkana kadar bir bekle işi olmamıştı. Bu yüzden kontrolü bana bırakmıştı. Sanırım dünya üzerinde kontrolü bana bırakacağı, bana emretmeyeceği tek yer bir bebek mağazasıydı. Bunun gururu ile başımı dikleştirip onu ünlü bir mağazaya soktum. Tekin, dünya markalarının en pahalı takım elbiselerine modellik yapabilecek kadar mükemmel bir görüntüyle bebek mağazasına giriyordu. İçerideki nüfusun yüzde seksenini oluşturan tüm kadınlar dönüp benim erkeğime baktı. Benim erkeğim! Tekin benim için *benim kadınım* demişti. O da benim erkeğimdi. Böyle bir adama sahip olanın ya da ona köle olanın ben olduğumu herkese göstermek için koluna girdim. Tekin tepeden bir bakışla bana baktı. Gülümsedim. Beste benim elimde, ben de Tekin'in kolundaydım. Mutlu, çekirdek aile... Çekirdek gibi bu güzel aileyi çitlemek istiyordum. Ancak ufak bir sorumumuz vardı. Tekin'in devasa adımlarına ben bile zor yetişirken, kızım adeta koşarak peşimizden geliyordu. Üstelik gördüğü her şey ilgisini çekiyor, minik parmağını bir şeye uzatır uzatmaz, onun için ışık hızı olabilecek bir hızda başka bir şeyin önünde buluyordu kendini.

"Biraz yavaş olur musun? Beste yürüyemiyor."

Tekin sözlerimi duyunca aniden durdu ve kızını kaldırıp kucağına aldı. Beste mutlulukla gülümsedi. "Babpa, ayaba," dedi bir yere elini uzatıp. "Kıyzı."

harika babasıydı ve en harika kocası olmak üzereydi. Muhtemelen harika bir koca olmayacaktı ama olsun, ben her şeye razıydım. Tekin beni fark ettiğinde ayağa kalkıp Beste'yi yanıma kadar getirdi. Kızım kollarını açıp hevesle kucağıma yerleşti.

Tekin'in bir sürü telefon görüşmesi yaptığı sıkıcı bir araba yolculuğundan sonra başvuru yapacağımız binaya gelmiştik. Serdar kapıda bizi bekliyordu. Kısaca selam verdikten sonra, Tekin'in sorusuyla Serdar'ın oraya neden geldiğini anladım.

"Buldun mu birini?"

Serdar başını salladı. "Buldum, abi. İşinizi hemen halledecekler."

"Rüşvet mi veriyorsunuz?"

Tekin rüşvet lafını duyunca aniden bana döndü. Şimdi niye kızmıştı ki?

"Rüşvet mi? Sence buna ihtiyacım mı var?"

"O tür işlere girmiyoruz," diyerek Serdar devam etti.

Kurcalamadım. Yok diyorlarsa yoktu. Muhtemelen Tekin başarılı ve bilinen bir iş adamı olduğu için her yerde bazı irtibatlara sahipti. Kanun dışı bir işe bulaşmaması benim için asıl meseleydi. Ancak evrak işlemleri bitince Serdar'la yaptığı özel konuşmalar ve Serdar'ın ona bir kâğıt uzatması, bunu da benden gizli yapması saklanan birçok şeyin olduğunu apaçık gösteriyordu. Beste ile ilgileniyormuş gibi yaparken, merakım kadar Tekin'in işlerine olan ilgim yüzünden de onlara kulak kabarttım.

"Cumartesi için her şey hazır. Şu düğünün davetiyesi de bugün geldi. Hiçbir sorun çıkmayacak. Babası bile hiçbir kanıt bulamayacak. Çok kolay olacak, abi!"

Serdar'ın sözleri beni iyice meraklandırdı. Ne düğünü? Ne babası?

"Depoyu her gün kontrol et. Sakın bir aksilik çıkmasın."

"Merak etme, abi. Kontrol bende."

Serdar konuşmasını bitirince Tekin'den uzaklaştı. Veda etmek için yanımıza gelerek Beste'nin saçlarını okşadı. Kızım da minik dişlerini göstererek ona gülümsedi. Bana döndüğünde "Kuzenim işe başladı mı?" diye sordum.

Serdar yaka silker gibi bir ifadeyle bana baktı. Ah, onu anlıyordum. Aylin sadece bir saatte bile insanı doğduğuna pişman edip annesini aratarak *Niye beni doğurdun?* dedirtebilecek biriydi.

"O kadar mı kötü?" dedim mahcup sesimle.

Serdar bir an sonra kısa da olsa gülümsedi. "Çalışıyor işte." Sanki söylemediği bir şey varmış gibi hissediyordum.

"Sana zorluk mu çıkardı?"

Serdar'ın kaşları çatıldı. "O kızın kuzeni olduğuna göre, ona katlanmanın da bir yolunu bulmuş olmalısın. Benimle paylaşırsan çok makbule geçer."

Gülümsemeden edemedim. Serdar'ın Aylin'e katlanması bence dünya üzerinde pek mümkün değildi. Yine de yanıt verdim. "Onu sevmek," dedim omuz silkerek. "Ancak ona duyduğum sevgiyle yaptığı her şeye katlanabiliyorum."

Serdar elini çenesine götürdü. "Sanırım ben ona hiçbir zaman katlanamayacağım."

Elbette benim sevdiğim gibi Aylin'i sevemezdi. Ya da başka bir sevgi türüyle. Mesela aşk... Serdar'ın Aylin'e âşık olma fikri mantıksız ve fazla fantastikti. Aylin çok güzel bir kızdı. Buna rağmen Serdar'ın dikkatini çekebileceğini sanmıyordum. Bu genç adam başarılı ve çalışkan biriydi. Çalışmaya antitez olan Aylin'le bir arada kavgasız durmaları imkânsız gibiydi. Neyse ki bunu yarın görecektim. Neticede Aylin benim nikâh şahidim olacaktı ve Serdar da Tekin'in...

Tekin'in arabasına yeniden bindiğimizde aklımda bir sürü soru vardı. Bir yerden başlamaya karar verdim. Aslında aklımdaki ilk soru gelinlik giyip giyemeyeceğimdi. Bunu ona sormaya korktum. Romantik bir aşk evliliği yapmıyorduk. Yine de nikâh için giyebileceğim bir şeylerim yoktu.

"Yarın giymek için bir elbise alsam fena olmazdı," dedim sonunda.

"Kuzenini çağır. Onunla hallet. Seni şimdi bir alışveriş merkezine götüreceğim."

"Tamam olur. Peki ya nikâha konuklar gelecek mi?"

bir taç taktım. Bukleleri tacın üstünden bile alnına inmek için birbirleriyle yarışıyordu. Neşeyle odanın içinde koşturmaya başladı. Sonunda kapıya yanaşıp durdu. Bana attığı kızgın bakışlardan, kapıyı açmamı istediğini anlamıştım. İstediğini yapsam ama merdivenlere gider diye arkasından bakmayı da ihmal etmedim. Kızım minicik, çıplak ayaklarıyla koştura koştura babasının kapısına dayandı.

"Babpa?" diyerek bana kapıyı gösterdi. Ah, Tekin'in orada kaldığını nasıl biliyordu?

"Kapıya vur, anneciğim."

Beste bir yandan kapıya minik darbeler indirirken, bir yandan da deli gibi babasına sesleniyordu. Birkaç saniye içinde kapı açıldı. Tekin beyaz gömleğini üzerine geçirmiş, ince kravatını takıyordu. Ayakları dibinde ufacık kalan kızını görüp, yandan, çapkın gülüşle ona göz kırptı. Beste de onun yaptığını yapmak istedi ama yine başaramadı. İki gözünü birden kırptığında Tekin daha geniş gülümsedi. Kravatı takmayı bitirince eğilip kızını kucakladı. Artık bunu doğrudan yapıyor, kızını rahatça kucaklıyordu.

"N'aber, minik boy çalı kafa?"

Beste dudaklarını birbirine bastırıp öne uzattı. Öpücük atacak gibi duruyordu ama sadece birkaç f harfi çıkarıp babasının kravatına yapıştı. Tekin'in az önce özenle taktığı kravatı tombik avuçlarıyla çekiştirip bozmuştu.

"Annen gibi başıma sürekli iş açıyorsun, küçük baş belası."

Beste ona kocaman gülümsedi. Ben de gülümsedim. Tekin o an beni fark etti. Yarı çıplak olduğum için başımı kapıdan uzatmakla yetinmiştim. Üzerimde bir şey olmadığını anlayıp gözlerini kıstı. "Sen benden mi gizleniyorsun?"

Başımı salladım. "Daha evlenmedik."

"Evlenince gizleyeceğin bir şeyin kalmayacak," dediğinde hava sıcaklığı bir anda iki katına çıktı. "Gerçi benden ne gizleyebilirsin ki? Senin her halini gördüm... Senin bilmediğin hallerini bile!"

Bu sözlerle dudaklarımı ısırıp içeriye koştum. Tekin yeniden seslendi. "Bu minik cadıyı üzerime bilerek salıyorsun, değil mi?"

Kafamı yeniden uzattım. "Evet ama biraz daha eğitmem gerekiyor. Yeterince zarar veremiyor."

"Nasıl zarar verilmesi gerektiğini ona ben öğretirim."

"Kime zarar verecek?"

"Ona yaklaşan her erkeğe. Şimdiden kendini koruması ve erkeklerin kötü olduğunu bilmesi gerekiyor."

"Ne kadar korunursa korunsun, sonunda kalbini birine verecek. Hep öyle olur."

"Kalbini kimseye veremez! Onun kalbini çalan adamın kalbini kendi ellerimle sökerim!"

Tekin ciddiydi. Gerçekten öfkelenmişti. Beste'nin muhtemelen yirmi beş yıl sonraki durumuna şimdiden yorum getiriyordu. Kendimi tutamayıp kahkaha attım. "Ya Umut olursa? Tuna ve Deniz'in oğluna da bunu yapar mısın?"

"Onları çoktan uyardım zaten. O küçük çapkını kızımdan uzak tutacaklar."

"Kızımızdan!" diye düzelttim. "Neyse ki ben aşka inanıyorum ve kızımız birini severse onun tarafında yer alacağım. İkimize karşı savaşman gerekebilir."

"Seni kolayca safıma çekebilirim. Merak etme, güzelim!"

"Ah, öyle mi? Nasıl yapacaksın bunu?"

"Şu evlilik gerçekleşince göreceksin."

Tekin'in o arsız, ahlaksız imasıyla kıpkırmızı olup yeniden odaya girdim. Arkamdan güldüğüne emindim. Kalbim çarparken, onun açık açık ima ettiği şeyin yaşanma ihtimaliyle nefesim kesildi. İki yıl önce Tekin'le birlikte olmuştum ama pek bir şey hatırlamıyordum. Öpücüğü mükemmelin tanımıydı ama ya bana dokunduğunda... O zaman ne hissedecektim? Ah hayır, buna hazır değildim! Henüz değil!

Düşünceler kafamın içinde dolanıp hep aynı yere takılırken, sonunda hazırlanıp evden çıktım. Tekin, Beste'yle birlikte bahçedeydi. Kızının yanında eğilmiş, onu dizine yaslamış ve duvar boyunca dikilen bitkileri gösteriyordu. Bu haliyle dünyanın en

Sezin'in kapının ardından gelen ve muzip bir ton yüklediği kızgın sesini duyar duymaz "Artık çıkmalıyız," dedim.

Tekin, bir kapının arkasından bile insana korku salabilecek kadar sert ve keskin bir bakışla kafamın üzerinden kapıya baktı. "Yine tam zamanında geldin!" diye seslendi. Utanç içinde yüzümü onun göğsüne gömdüm.

"Hep tam zamanında gelip seni rahatsız edeceğim, abiciğim!"

Sezin'in cümlesiyle gülümsedim. Tekin ellerini saçlarıma geçirip yüzümü kavradı. Başımı kaldırıp ona baktığımda ifadesi hâlâ öfkeliydi. Öfkesinde ciddi miydi bilmiyordum ama sanırım Sezin'le konuştuğu zaman gerçekten kızgın olmuyordu. Kız kardeşini sevdiğini biliyordum. Onunla konuşmayı ve ona taşmayı da seviyordu.

"Aç artık kapıyı," diye fısıldadım.

Tekin hoşnutsuzca derin bir nefes aldı. Eğilip beni sersemleten sımsıkı bir öpücük daha verip, kapıya yönlendirdi. Omzunun altına ne zaman yerleştiğimi bilemesem de yerimi çok sevmiştim. Kapıyı açtığında Sezin tek kaşı havada, elleri belinde duruyordu. Önce bana gülümsedi, sonra abisine bakıp kaşlarını çattı.

"Siz içeride oynaşacaksınız diye kuaför randevumu kaçırdım!"

Utancımdan Sezin'in gözlerine bakamadım. "Oynaşma yok. Biz sadece konuşuyorduk. Şey... Beste uyanmasın diye."

"O yüzden mi kırk kişinin katiliymişsin gibi gözlerini benden kaçırıyorsun?"

"Hayır kaçırmıyorum!" diyerek gözlerimi Sezin'e diktim.

Tekin koluyla beni daha sıkı sarınca başımı kaldırıp ona baktım. Bakışları doğrudan dudaklarıma kaymıştı. Sonra bir avcı gibi yüzümü taradı ve Sezin'e dönerek sırıttı. "Bu konular seni ilgilendirmiyor! Daha yaşın kaç, on beş miydi?"

"On beş olmadığımı biliyorsun! Yirmi üçüm ben. Neredeyse orta yaşlıyım."

Tekin onu ciddiye almadı. "Şimdi şu kuaförüne git ve saçlarını normal bir renge boyat. Bir daha seni palyaço kılığında görmek istemiyorum." Ardından bana döndü. "Ve sen de çabuk hazırlan. Bir de nikâh şahidi ayarla."

Sezin'in gözleri ve ağzı büyük bir şaşkınlıkla aralandı. "Aman Allah'ım! Siz evleniyor musunuz?"

Bay Çevrimdışı yanıt verme zahmetine girmeden, beni sırtından hafifçe iterek dışarıya çıkardı ve kapıyı ikimizin de suratına kapattı. Kabalığına somurtsam da tarzını çözmüştüm. Bu adamı bir centilmenlik kursuna yazdırsam, bir milim bile ilerleme kaydetmeden üstün başarısızlık performansıyla geri gönderilirdi.

Sezin'e, Tekin'in en sonunda evlenmeyi kabul ettiğini söyledim. Henüz yeni tanışmış olmamıza rağmen Sezin'le çok iyi anlaşıyorduk. Kızımın halası çok tatlı biriydi. Hem Beste'nin, hem de benim başıma gelen bir şanstı. Sezin galeriyi sorduğunda, küçük bir sorun çıktı diyerek geçiştirdim. Tekin'in yaptıklarını anlatıp kızı korkudan öldüremezdim. Bir gün birini severse, Tekin onu da böyle dövebilirdi. Abisinin adamın birini kravatıyla boğmak üzere olduğu detayını öğrenmesine gerek yoktu. En sonunda Sezin güleç bir yüzle kuaföre ve oradan da çekime gitmek için evden çıkınca, ben de hazırlanmak için odama gittim. Yaptığım gürültüden olsa gerek kızım da uyanmıştı.

Beşiğinin içinde oturup küçük yumruğuyla gözünü ovuştururken, ağzını kocaman açıp esnedi.

"Uyandın mı, kızım?"

"Anne, ayya?"

"Ayran mı? Kalkar kalkmaz ayran mı istiyorsun? Sabah uyanır uyanmaz içki isteyen alkolikler gibisin."

Beste son dediklerimi anlamasa da başını sallayıp kendini yeniden yatağa bıraktı. Yüzüstü yatarken küçük küçük esneyip duruyordu. Saçları gözlerini neredeyse kapatmıştı ve sadece yanaklarıyla, öne büzülen dudakları açıktaydı.

"Çiş yaptın mı, meleğim?"

"Hayıy," diye fısıldasa da, bezini patlamış bir İSKİ borusu gibi doldurduğuna emindim.

Kıyafetlerimi giymeden önce kızımı kucakladım. Atletimi sıyırıp onu emzirdikten sonra altını değiştirdim. Uykusu tamamen açılmıştı. Pembe elbiselerinden birini giydirip, saçlarına pembe

gitmenden hoşlanmıyorum! Ne olursa olsun, evden çıkmadan önce beni aramalısın! Seni o lanet olası yere ben de götürebilirdim ve bu yaşananların hiçbiri yaşanmazdı." Bu emir ve tehdit karışımı söylev karşısında Rüya itiraz edecekti ki Tekin ona bu fırsatı vermedi. "Bensiz bir yere gittiğinde seni merak ediyorum. Aklım sende kalıyor, elimde değil!"

Rüya duyduklarının hevesi, heyecanı, içindeki aşkın etkisiyle yeniden Tekin'in boynuna sarıldı. Ona yetişmesi imkânsızdı ancak Tekin sanki bilerek eğilmiyor, Rüya'ya işkence yapıyordu. En sonunda son derece çekici bir sesle "Nerede kalmıştık?" diye sordu.

Rüya gülümsedi. "Eğilirsen göstereceğim."

Tekin eğildi ve Rüya'dan önce, baş döndürücü bir hamleyle nerede kaldıklarını cömertçe gösterdi. Onu sımsıkı kavramıştı ve sımsıkı öpüyordu. Rüya'nın sadece ayakları yerden kesilmemişti, kalbi de o balon olmuş, en sonunda göğe süzülmüştü.

24. Bölüm

Su akar yolunu bulur derlerdi... Nedense benim yolumdaki sular ya akmıyor, ya da her şey kuruyordu. Ancak sonunda büyük bir kaynak bulmuştum. Tekin Soyönder bana hayat veren su olmuştu sanki. Kalbimin kapaklarını açmış, ona doğru akmama izin vermiş, sonra beni yepyeni yollarda yürütmüştü. Beni öpmüştü, benimle evlenecekti... Bana bir gelecek veriyordu. Başta bir cehennemi anımsatsa da, şimdi onun olduğu her yer bana cennet gibi geliyordu.

Onu kaygısı dinmiş, hafiflemiş bir kalple, aşkla öptüm. O beni sanki anbean büyüyen bir ateşmiş gibi öptü. Sıcaktı, sertti, alevleri korkutmuyor, adeta kendine çağırıyordu. Aşk bir yangın oluyordu o an ve ben ateşten hiç korkmuyordum. İçimdeki hislerin gittikçe büyüyen derinliğiyle Tekin'e daha çok sokuldum. Tutuşu sıkılaştı, elleri belimden yavaşça aşağıya doğru inerken aniden kapı çalmaya başladı. Tekin'in eli tam sınırda, kalçamın üstünde durdu. Kendini çektiğinde ben de gökyüzündeki yolculuğumu bitirdim. Dudaklarımda artçıları süren öpücüğün etkisiyle kapalı gözlerimi açtım.

"Siz orada ne yapıyorsunuz?"

Tekin aniden Rüya'yı bıraktı. Odanın içine doğru yürürken ifadesi yine katılaşmış, öfke bütün benliğini kaplamıştı. "Neredeyse öldürmek üzere olduğum adamla konuşmamı mı istiyorsun?"

"Sadece sergiden vazgeçmemesi için."

"Anladım! Bu defa da sergiden vazgeçmemesi için onu dövmemi istiyorsun!"

"Ah, elbette hayır!" diye inledi Rüya. "Dayak yok. Kaba kuvvet yok. Boğmaya çalışmak yok. Sadece yanlış anlaşılma olduğunu söylemen yeterli. Ya da onu ikna edebilecek herhangi bir şey. Kibarca tabii!"

"Bir de özür dileyeyim istersen!"

"Onu yapmayacağını biliyorum," diyen genç kadın, Tekin'den korksa da devam etti. "Onu çok kötü benzettin. Bana asla sergi açmaz. Yani galerinin sahibi o değil ama söz hakkı olduğuna eminim. İlk olarak onunla konuşmamız gerek."

"Bir daha o adamla görüşebileceğini mi sanıyorsun? Gerçekten aklında bu mu vardı?"

"Ama o benim tek şansımdı. Eğer bunu düzeltirsen seninle evlenirim."

"Hatırlatayım, güzelim. Evliliği sana iyilik olsun diye yapıyorum. Benim bir çıkarım yok."

Rüya aniden kendini berbat hissetti. "Haklısın!" dedikten sonra dönüp hızla kapıya doğru yürüdü. Tam kapıyı açmıştı ki Tekin bir anda arkasında belirdi ve sertçe kapatıp çıkmasına engel oldu.

Rüya alnını kapıya yasladığında, Tekin arkadan kısık ancak öfkeli sesiyle fısıldadı. "Senin yüzünden kurallarımı çiğniyorum."

"Ne...Ne kuralı?" diye kekeledi genç kadın.

"İki yıl önce hiç tanımadığım bir kadınla yattım. Yani seninle. Asla dikkatsiz olmam ama seninle sevişirken kahrolası dikkatimi kurallarıma veremedim. Sonra Beste'yle karşıma çıktın. Kimseye kolay kolay inanmama kuralımı bana çiğnettin. Seni evime aldım, hayatıma aldım. Hiçbir kadını evime almama kuralımı aşıp geçtin. Seni Ankara'ya götürdüm. İş görüşmelerime üçüncü bir kişiyi götürmeme kuralımı yıkıp geçtin. Daha önce inkanacak kadar değer verdiğim bir kadına rastlamamıştım. Bugün seni o adamla görünce, benüz bilmediğim ölesiye güçlü bir öfkeyle savaşmam gerekti."

Rüya soluk soluğa "Ne?" diye sordu.

"Kimse benim kadınıma dokunamaz! Dokunana göstereceğim öfkem... O adamı öldürebilirdim! Ve bir süre önce evlilik kuralımı yıktın. Evlilik bence tamamen berbat bir şey... Kanserli bir hücre gibi. Eninde sonunda insanı tüketip yok eder. Ne tuhaf ki seninle evlenmek o kadar da berbat görünmüyor."

Rüya tırnaklarını kapıya geçirmişti. Heyecandan ölmek üzeriydi. Tekin'in kendini bu kadar açtığını daha önce görmemişti. Bu ilkti. Belki de sondu. Coşku içinde döndü. Onunla yüz yüze, dip dibe durdu. "Berbat bir eş olmayacağım."

"Zaten buna izin verecek değilim."

"Peki, benim için bir kuralını daha yıkar mısın? Lütfen!"

Rüya'nın yalvaran sesiyle Tekin'in gözleri kısıldı. Genç kadın durmadan devam etti. "Eminim senin, hiçbir anlamı olmayan, haşat ettiğin bir adamla muhatap olmama gibi bir kuralın da vardır. Benim için bu kuralı da yıkabilir misin? Egemen ile konuşur musun?"

Tekin onun muhtaç sesine dayanamadı. Anbean daha gerilen çehresi, kızgın bakışlarıyla "Kahretsin! Peki! Onunla konuşacağım!" dedi.

"Ge...gerçekten mi?" Tekin ona öfkeyle baktı. Sözlerinin sorgulanmasından hoşlanmamıştı. Rüya bunu fark edip gülümsedi. "Adamı dövmek yok!"

"Kendime hâkim olmaya çalışacağım ama üzüntü falan gösterecek değilim. Onu öldürmediğim için pişmanlık duyarken hem de!"

Genç kadın için bu söz yeterliydi. Ona güveniyordu. Tam o anda aklına takılan başka bir şeyi hatırladı. "Sahi, sen bugün galeriye neden geldin?"

Tekin bir an yine kızacak gibi oldu ama bu defa kendini kontrol etti. "Seni almak için elbette. Benden habersiz bir yerlere

Rüya'nın sevecen sesiyle Tekin onu aniden bıraktı. Sanki sırlarını ve kalbini açtığı için kendine kızgındı. Rüya'nın, hayatına bu kadar girmesine izin verdiği için kendine öfkelenmiş gibiydi. "Her neyse!" dedi gergince. "Evleneceğiz!" diyerek emrini yineledi.

"Bak ben..."

"Şimdi evdeki işlerini hallet! Bir saat içinde yıldırım nikâha için başvuru yapacağız."

"Sen ciddisin?"

"Şaka yaptığımı mı sanmıştın?"

"Hayır ama sırf beni bir adamla gördün diye evlenmen çok saçma!"

"Sence sebep bu mu, çalı kafa?"

"Değil mi?"

"Bu konuyu bir süredir düşünüyordum. Hatta bu yüzden kimliğini sana geri vermedim."

Rüya, Ankara'daki otelde kimliğini ona verdiğini hatırlıyordu elbette. İstanbul'a döndüklerinde istemeyi unutmuştu. Yani o zamandan beri Tekin de evliliği düşünüyor muydu? Aklına birdenbire başka bir sahne geldi. "Dün gece yemekte asla evlenmeyeceğimizi söylemiştin?" dedi şüphe içinde.

"Seni kızdırmak istemiştim."

Tekin'in hafif tebessümüyle Rüya kaşlarını çatıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Sezin'in yanında beni küçük düşürüp durdun."

"Kız kardeşim dünyanın en kuralsız insanıdır. Kimseyi yargılamaz ve küçük görmez."

"Sana çekmemiş tabii!"

Genç adam gergin ve kızgın bir ifadeyle başını salladı. "Doğru! Bana çekmemiş. Ben yargılar, suçlu bulur ve cezasını ödetirim!"

"Sen... Sen... Tam bir..."

Rüya devam edemedi. Kendini o kadar sıkmıştı ki patlayabilirdi. Bütün vücudunu ele geçiren o büyük volkanın kalbini erittiğini düşünürken, bir anda plansızca kollarını Tekin'in

boynuna doladı. Ayak parmakları üzerinde yükseldi. Ona yetişemeyince "Beni öper misin?" diye sordu.

Tekin şaşırmış görünmüyordu. Kollarını genç kadının beline sardı. Onu bir anda kendine doğru yükseltti. "İstemen yeterli," dedikten sonra dudaklarına eğildi.

Rüya gülümsedi. Tekin tam onu öpecekken "Sen de kibarca istesen diyorum," diye fısıldadı.

"Neyi?"

"Evliliği."

Genç adam tek kaşını kaldırdı. Kollarında küçücük kalan bu deli kadına baktı ve duraklamadan konuştu. "Evlenme teklifini kabul ediyorum, Rüya Gören. Peki ya sen benim teklifimi kabul ediyor musun? Cevap vermeden önce iyi düşün. İstediğim şeyleri genelde sormadan alırım. Sana bu şansı tanıyor ve soruyorum. Bu benden duyacağın ilk ve son teklif."

"Seni kibirli, ukala adam! Bir şeyleri sormadan almanın kabiliyetinin bir parçası olduğunu gayet iyi biliyorum. Ben de teklifini kabul ediyorum ama bir şartla..."

"Şart koşacak konumda değilsin!"

Rüya üzgünce dudaklarını büktü. "Evet ama bunu söylemezsem olmaz. Bak, o adama izin verdiğim için bana çok kızdığını biliyorum. Ama inan, ben kendime daha çok kızıyorum. Beni pataklamak istediğini de biliyorum. Aslında mutfaktaki oklavayı alıp ben de kendimi dövmek istiyorum."

"Ne demeye çalışıyorsun? Az sonra seni pataklamam için yalvaracaksın sanırım!"

"Hayır. O tür eğilimlerim yok," dedi Rüya gülümseyerek. Ancak konunun gülümsenecek bir yanının olmadığını, Tekin'in sert çehresine bakınca daha iyi anladı. "O adam kabul etmişti. Sergimi onaylayacaktı. Ben de bu yolda devam etmek, yani sergimi açmak istiyorum."

"Sadede gel!"

"Egemen'le konuşur musun?"

Rüya gözlerini ondan çekmezse herhangi bir karşı koyuş gösteremeyeceğini biliyordu. Bu yüzden bakışlarını odanın içinde gezdirdi ancak görüş alanının büyük kısmı adamın iri gövdesiyle kapanmıştı. Hiçbir şeye odaklanamayınca başını yine kaldırdı. Tekin'in koyulaşmış gözlerini gördüğünde, kendisini tuttuğu için neredeyse ona teşekkür edecekti. Sevdiği adama böyle yakından, böyle dolaysız, böyle derinden bakmak, onun da adeta ruhunu okur gibi kendisini izlediğini görmek, heyecanını kontrol edilemez seviyeye getiriyordu. Bu kadar yakın olmak, gizlenmiş her şeyin açığa çıkması demekti. Bir kadın sevdiği erkeğin kollarında, onun bakışlarıyla yekpare olmuşken nasıl itiraz edebilirdi ki? Rüya da öyleydi. Tekin ona *dünya küp şeklindedir* dese, Rüya *değildir* diyecek gücü kendinde bulamazdı.

"Lütfen bırak beni," diye mırıldandı en sonunda.

Tekin "Neden?" diye sordu. Genç kadını bırakmak istemediği gibi, gözlerini onun yüzünden de çekemiyordu.

Rüya gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. "Bu haldeyken düşünemiyorum."

"Düşünülecek şeyleri senin yerine ben düşünüp hallettim!"

Ah, küstah adam!

"İstemiyorum! Zorla mı?"

"Düne kadar sen benimle zorla evleniyordun, unuttun mu? İsteklerinin arkasında durmalısın. Hayallerinden vazgeçmemelisin."

Tekin'in alaycı gülüşüyle Rüya onu yeniden itti. "İsteklerim, hayallerim, tutkularım için bugün o galeriye gitmiştim. Sen her şeyi mahvetmeseydin hayalime kavuşacaktım."

"Evliliği kabul et, ben de sana tüm hayallerini vereyim."

"Hayallerime kendim ulaşmak istiyorum. Bir şansım vardı. O adam resimlerimi kabul etmişti ama sen..."

"Ben sana daha büyük bir imkân veriyorum. Evlenirsek senin için bütün kapılar daha kolay açılacak."

"Neden?" diye soran genç kadın gözlerini kıstı. "Benimle asla evlenmeyeceğini son derece açık bir şekilde söylemiştin. Ne oldu da fikrini değiştirdin?"

"Sana yardım ediyorum. Ailen için sana iyilik yapıyorum."

"O kadar da iyiliksever biri olmadığına eminim."

Tekin ona kararlı bir ifadeyle baktı. Dudaklarına muzip bir gülüş yerleştiğinde Rüya onun çok tatlı olduğunu düşündü ama hemen arkasından kendine kızdı. Ona iyi hisler beslememeliydi.

"Peki, o halde daha geçerli bir neden söyleyeyim mi?"

"Neymiş o?"

"Seni o berbat soyadından kurtaracağım, güzelim."

"Ne?"

"Sana soyadımı vereceğim ve ömrünün geri kalanında 'Rüya Gören' olma bahtsızlığından kurtulacaksın. Sırf bunun için bile bana her gün teşekkür etmen gerekiyor."

"Ah evet, Rüya Gören olmayacağım belki ama seninle evlenersem kesinlikle *Kâbus Gören* olacağım."

Tekin aniden kurşun yemiş gibi kaşlarını çattı. "Sakın bir daha espri yapma! En azından öncesinde beni uyar da, ölmemek için kulaklarımı kapatabileyim."

Rüya dayanamayıp gülümsedi. Ona bu kadar kızgın olmasa, boynuna atlayıp deli gibi öperdi. Kendine ihanet edip bunları düşündüğü için hemen somurttu ama Tekin o kısa gülüşü görmüştü. Elini kaldırıp Rüya'nın dudaklarına dokundu. "Kendini tutma, güzelim. Gülümse. Neticede benimle evleniyorsun."

"Sen gülümsemekten ne anlarsın ki!"

Tekin'in o klasik ciddiyeti yeniden ifadesine yerleşti. "Bu doğru," diye söylendi. "Hayat bana gülümsenecek şeyler yaşatmadı."

"Ama gülümsemiştin," diye araya girdi genç kadın. "Şu çocukluk fotoğrafında... Arkadaşına sarılırken mutlu görünüyordun."

"O öldü," dedi genç adam aniden.

Rüya'nın gözleri şaşkınca açıldı. "Hatırlattığım için özür dilerim."

"İnsan sadece çocukken gerçekten gülümseyip mutlu olabiliyor. Büyünce işler değişiyor."

"Senin bir kızın var. Onun seni mutlu etmesine izin ver."

"Sevgilisi beni gördü ama o uyuyordu. Koşarak odadan çıktım."

"İsmi ne adamın?"

"Cem Gencer."

"Tamam, işine dön. Bunun için de sana izin verecek değilim."

Aylin mahcupça başını salladı.

Serdar onu tamamen bıraktı ve odadan çıkmak için arkasını döndü. Aylin onun gidişi karşısında içinden geleni yapmanın dürtüsünü engelleyemedi. Koşarak ona yetişip iki eliyle Serdar'ın koluna sarılıp onu durdurdu. Sanki içinden geçenleri söylemezse ölecekmiş gibiydi. "Onun için ağlamadım!" diye hıçkırdadı. "Lütfen inan bana. O adam geçmişte kaldı. Ben sadece hatalarıma ağladım."

Genç adam alaycı bir gülüşle Aylin'in tepeden tırnağa süzdü. "Doğrusunu istersen prenses, kimin için, ne için ağladığın umurumda bile değil!"

Aylin'in gözleri yeni bir akımla dolarken, Serdar kolunu sertçe çekip odadan çıktı. Öfke içinde asansöre bindi. Yumruğunu karşısındaki aynaya geçirmek istiyordu. Öfkesinin sebebini bilmiyordu ve bunu bilmemek onu daha da delirtiyordu. Asansör lobiye inince hızlıca resepsiyona gitti.

"517 derhal boşaltılsın!"

Resepsiyondaki görevli hemen önündeki ekrana baktı. "517 numaralı oda iki gün boyunca dolu görünüyor, efendim."

Serdar "Dolu olduğunu biliyorum!" diye gürledi. "İçindekileri çıkarın! Odayı boşaltın!"

"Ama efendim, bunu nasıl yaparız?"

"Odanın parasını iade edin. Dava falan açacaksa da yapsın. Şimdi derhal dediğimi yap! O adamı hemen otelden gönder. Fazladan kaldığı her dakikanın bedelini senden çıkarırım!"

23. Bölüm

Rüya duyduğu sözlerin şoku içindeydi. Tekin evleneceklerini söylüyordu. Başka zaman olsa mutluluktan bir balon gibi göğe süzülebilirdi ama artık bu duygudan çok uzaktı. Tekin'in, tek şansı olan galeri müdürünü dövmesi ve sonrasındaki zorbalıkları yüzünden, uçmaktan ziyade bir balon gibi patlamak üzereydi. Dudaklarını az önce talan eden öpücük bile bu öfkenin kurbanı olmuştu. Tekin onu öpmüş ve sonunda evliliği kabul etmişti. Rüya şimdiye kadar bunların gerçekleşmesini beklemişti ama tüm bu dileklerinin oluş tarzı karşısında sinirden kuduruyordu. Tekin bir şeyi güzellikle yapamaz mıydı? Üstelik Egemen Saday'ın ona asıldığını görmese muhtemelen evliliği falan düşünmezdi. Sırf egosundan... Rüya'nın kime ait olduğunu göstermek için, o aptal erkeklik gururundan yapıyordu. Kahrolası kabalıkları olmadan onu hayatına alamaz mıydı?

"Lütfettiniz, Tekin Bey! Ama ne yazık ki ben seninle evlenmek istemiyorum!" dedi büyük bir cüretle.

Tekin, Rüya'yı öpmüş olsa da henüz öfkesinden arınmamıştı. Ellerini Rüya'nın saçlarından omuzlarına götürdü. Kollarını adeta tehdit eder gibi okşarken, "Evleneceksin!" dedi tehlikeli bir sakinlik içinde.

"Pekî, o hâlde kapıyı kırıyorum!"

"Tamam tamam!" diyen Aylin birkaç saniye sonra kapıyı açtı. Başı önüne düşmüş, elindeki tuvalet kâğıdı rulosunu durmadan burnuna sürüyor, iç çekiyor ve hıçkırıyordu.

"Bana bak!" diye emretti genç adam. Aylin bu emri ikiletmeye korkup başını kaldırdı. "Ne oldu sana?" Serdar hâlâ onun numara yaptığını düşünüyordu.

Dudakları titreyen, acıyla inleyen genç kız zorlukla "Ben..." deyip sustu. Konuşamadığı gibi, ayakta durmakta da zorlanıyordu. Bir anda kendisini Serdar'ın kollarına bıraktı. Ceketinin üstünden genç adamın beline sarılırken başını göğsüne yaslayıp "Lütfen sarıl bana. Çok ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Serdar kollarını kaldırdı. Aylin'i kendinden söküp atacaktı. Hem de bunu sertçe ve kabaca yapacaktı ama ona dokununca her şey değişti. Ellerini yavaşça kızın beline götürdü. Onu çekip sımsıkı sarıldı. Aylin daha da içli ağlayınca en sonunda onu kendinden ayırdı. Tek eliyle çenesini tutup yüzünü kaldırdı. "Ne oldu? Anlat!"

Aylin elindeki rulodan bir yaprak koparıp, yanaklarından akan makyajı sildi. "517'de..." Konuşmaya devam edemeden yeniden hıçkırınca sustu.

Serdar artık öfkelenmeye başlamıştı. "Devam et!"

Aylin gözlerini kaçırdı. "517'de eski sevgilim kalıyormuş. Hem de kız arkadaşıyla."

Serdar, Aylin'i iyice kendinden uzaklaştırdı. Ona artık daha büyük bir öfkeyle bakıyordu. "Sevgilin mi?" diye sordu bu kelimeden adeta tiksinmiş gibi. Aylin'in kahrolası sevgilisi kimin umurundaydı? İkinizin de canınız cehenneme demek istese bile, Aylin'i bu hâlde bırakıp gidemedi. Daha büyük bir soru zihnine yerleşti. "Senden ayrıldıktan sonra kiminle olduğundan sana ne?"

"Beni de bu şekilde kandırmıştı. Adam başkasıyla evliydi. Evli olduğu hâlde..."

"Onunla yattın mı?" Aylin ansızın gelen bu soru karşısında gözlerini şaşkınca açtı. Serdar onun kollarını sıktı. "Evli bir adamla yattın mı?"

"Elbette hayır!" diye bağırdı Serdar'ı iterek.

"Ama evli olduğunu bildiğin hâlde onun sevgilisiydin?"

Aylin gözyaşlarının arttığını hissediyordu. Gözleri daha büyük bir acıyla yanıyordu. "Hayır! Evli olduğunu bilmiyordum. Beni kandırmıştı. İki sene önceydi. Sonra boşanacağını söyleyip beni yine kandırdı ama asla karısından boşanmadı. Onu da beni de kandırmaya devam etti. Şimdi de burada bir başkasıyla..."

"Onu başka bir kadınla görmeye dayanamadın, öyle mi? Oysa karısıyla olması, evli olması senin için sorun değildi!"

Serdar'ın yargılayan cümleleri karşısında Aylin soluksuz kaldı. "Hayır!" diye inledi başını sallarken. "Karısının da onunla mutlu olmadığını söyleyip duruyordu. İnandım ona. Ama sadece beni değil, karısını da kandırdığını görünce ayrıldım. Yemin ederim. Yıllar önceydi. Çoktan unuttum."

"O hâlde niye ağlıyorsun?" Serdar öyle öfkeliydi ki, onu sarsmasının farkında bile değildi.

"İçerideki kıza üzüldüm. Kendime üzüldüm. Kahrolası hatalarıma üzüldüm. Onunla geçen yıllarıma üzüldüm. O aşağılık yüzünden Rüya'nın hayatını mahvetmeme üzüldüm..."

"Rüya mı? Onun bu konuyla ne ilgisi var?"

"O...Onunla..."

Aylin bir anda susup kaldı. Rüya'yla yaptığı planı Serdar'a anlatamazdı. "O adam yüzünden kuzenimle kavga ettim. Rüya'yla görüşmüyorduk. Belki kavga etmeseydik, Beste'yi büyütürken onun yanında olabilirdim. Bu kadar acı çekmesine izin vermezdim."

Serdar ikna olmasa da daha fazla soru sormadı. Aylin'in aşağılık bir adam için ağlaması karşısında bir hayli öfkelenmişti. Öte yandan kendine kızıyordu. Hiç tanımadığı bu kızın yaşadığı lanet olası ilişkiler onu neden ilgilendiriyordu ki?

Aylin sanki onun düşüncelerini okumuş gibi "Yemin ederim, o adam için ağlamıyorum!" diye inlemeye başladı. "Onu hayatıma aldığım için kendime ağlıyorum. Onu bir anda, bu otelde, o odada görünce şoke oldum. Kendimi tutamadım."

"O seni gördü mü?"

arayabilir. Odaların durumunu sorabilir. Odanın telefonunu çalar çalmaz açmak zorundasın!"

Aylin yanaklarını şişirip kocaman ofladı. "Anladım, patron!"

Bu kadar kolay kabulleniş beklemeyen genç adam şaşırdı. Aylin'in cadı tırnaklarını çıkarıp, en azından laf dalaşına girmesini bekliyordu. İtaati karşısında Serdar da öfkesini dizginlemek istedi. "Alnın nasıl oldu?" diye sordu sakin bir tonda ve elini kaldırıp kızın alnına dokundu.

Teninde hafifçe kayan dokunuşuyla Aylin sesli bir nefes aldı. "İyi!" dedi heyecan içinde. "Dün gece de buz torbasını koymaya devam ettim."

"Aferin!" diyen genç adam elini çekerken parmaklarını Aylin'in yanağına değdirdi. "Söz dinlemen güzel şey, prenses."

"Beni kontrole mi geldin?"

"Evet. Öğrendin mi bir şeyler?"

"İki odayı bitirdim. Şimdi üçüncü odama gidiyorum."

Serdar ona takdir dolu bir bakış attı. "Beni şaşırttın!"

"Seni o kadar çok şaşırtacağım ki..." diyen genç kız cümleyi içinden tamamladı; *Doğduğuna pişman edeceğim!*

Aslında Serdar ona sataşıp biraz kızdırmak istiyordu ama Aylin'in uysal davranışlarıyla bunu yapmaktan vazgeçti. Hem yapacak bir sürü işi vardı. Beste'nin DNA raporu bugün çıkacaktı. Tekin, Beste'nin kendi kızı olduğunu kabullenmiş görünüyordu. Serdar da öyle olduğuna neredeyse emindi ama yine de görevini eksiksiz yerine getirmeliydi. Aylin'e bir patron soğukluğunda, işini tertemiz ve düzgün yapmasını buyurup, onu kızdırmayı başararak odadan çıktı.

Otelin idari müdüründen günün programını aldı. Her şey rutininde devam ediyordu. Ofisindeki işleri bitirip, DNA raporunu almak için otelden ayrıldı. Ancak birkaç dakika sonra telefonu çaldı. Otelden aranıyordu.

"Efendim, ben kat sorumlusu Demet Narin. Bugün sizinle konuşmuştuk."

Serdar kadını hatırlamıştı. "Evet?"

"Bugün işe başlayan şu kız... Aylin..."

"Ne oldu ona?"

Serdar'ın öfkesinden ürken kadın hızlıca devam etti. "Bir odaya girdi ama sonra koşarak çıktı. İçeride misafirler vardı. O yüzden mi bilmiyorum ama kendini 516'nın banyosuna kilitledi. Sanırım ağlıyor. Ne yaptıysam çıkaramadım. Rapor vermemi istediğiniz için sizi aradım."

Serdar, Aylin'in ne yaptığını anlamıştı. Onun itaatkâr olabileceğini nasıl düşünmüştü ki? Muhtemelen işten kaytarmak için Serdar'ın gidişini beklemişti. Sabahki bütün numaraları yalan olandı. Elbette o, Aylin Başaran'dı. Normal bir emekçi gibi çalışmasını beklemek Serdar'ın aptallığıydı. Genç adam bu baş belasından kurtulmanın imkânsız olduğunu biliyordu. "Tamam, geliyorum!" dedikten sonra telefonu kızgınca kapattı.

Aylin'in katına vardığında, kat sorumlusu kadına işine bakmasını söyledi. Aylin'i o halledecekti. Kesinlikle halledecekti! Onu beşinci kattan aşağıya atacaktı! Odaya girip banyonun önünde durdu. "Kapıyı aç, baş belası!" diyerek kapıya vurmaya başladı.

Birkaç saniye sonra "Yine mi sen?" diyen Aylin'in ağlamaklı sesini işitince kaşları daha derinden çatıldı.

"Yine ben!" dedi dişlerini sıkarak. Kravatını gevşetti ve öfkesinin dizginlenmesini bekledi. "Kapıyı hemen aç!"

"Git buradan!"

"Sen bana emir mi veriyorsun? Ben senin patronunum. Hemen şu lanet olası kapıyı aç!"

"Açamam!" Aylin'in hıçkırığı konuştukça bölünüyor, çatallaşmış sesi zor işitiliyordu.

"İşten kaytarabileceğini mi sanıyorsun? Ucuz numaraların bana sökmez! Kapıyı kırmadan önce aç diyorum!"

"Ka...kaytarmak mı?" diye kekeledi genç kız. "Sebep bu değil. Git dedim! Bu haldeyken kapıyı açamam."

"Niye açamazmışsın?"

"Makyajım aktı!"

Serdar sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Kahrolasa makyajın umurumda değil! Kapıyı aç!"

"Lütfen git!"

22. Bölüm

Serdar, Aylin'e katiyen taviz vermemek üzere odasından çıktı. Saat henüz sekiz olmuştu. Dün Aylin'in odasına bir personel gönderip iş saatini bildirmişti. Sabah yedide odaların temizlenmesine başlanacaktı. Aylin'in güzellik uykusundan uyanmadığına emin, kaşlarını çatarak resepsiyona gitti. Oradakilere kısa bir selam verip telefonu kavradı. Aylin'in odasını çaldırıp durduğu halde açan olmadı. Muhtemelen uykusu o kadar derindi ki, Serdar onun değil telefonu, bir bando takımını bile duyacağından şüpheliydi. Telefonu sertçe kapatıp Aylin'in odasına çıkmaya karar verdi. En üst kattaki süit odaların olduğu bölüme çıktığında sinirden köpürüyordu. Aylin'in kapısını beş dakika boyunca yumruklarcasına çaldığı halde açan olmadı. Aylin ya kaçmış olmalıydı, ya da... Ya da kaçmış olmalıydı! Kesinlikle başka bir ihtimal yoktu. Yine de Serdar onun sorumlu olduğu beşinci kata indi. Kat sorumlusu kadının koridorun başındaki telefonla konuştuğunu gördü.

"Aylin Başaran'ı gördün mü? Yeni personel. Bugün işe başlayacaktı," dedi kızgın bakışlarıyla.

Kadın derhal telefonu kapattı. "Evet, efendim. Sabah erkenden buradaydı. Ona işi gösterdim. Şu an 512'de olmalı."

Serdar işittikleriyle bir an neye uğradığını şaşırdı. Doğrusu bu kadarını beklemiyordu. "Tamam," dedi şaşkınlığını ustaca gizleyerek. "Onu sık sık kontrol et. İşini iyi yapıp yapmadığına bak ve bana her gün rapor ver."

"Anlaşıldı, efendim."

Serdar kadını ardında bırakıp hızlıca 512 numaralı odaya gitti. Kapı açıktı ve elektrikli süpürgenin sesi duyuluyordu. İçeri girdiğinde genç kızı arkadan gördü. Aylin'i üzerinde pahalı elbiseler yerine, siyah personel kıyafetiyle görmek Serdar'ı güldürmüştü. Çaydığı etekli ve gömlekli takım ona bir beden büyük gelmişti. Öylesine inceydi ki, en küçük bedenin bile onda geniş duracağına emindi. Saçlarını tepeden samsakı bağlamış, kulaklıktan dinlediği şarkıyı söylüyor ve fark etmeden süpürgenin borusuyla dans ediyordu. Serdar onu izlemekten kendini alamadı. Kızın bu hali fazla çekici ve kışkırtıcıydı. Onu istediğini fark edince kendine kızdı. Bir kere öpüştüler diye onu yatağına alacak değildi. Kahretsin! Bu aptal, mantıksız isteği savuşturamıyordu. Neyse ki Aylin yatağın altını süpürmeyi bitirince Serdar'ın da işkencesi bitti.

"Hey!" diye bağırdı ama Aylin onu işitmedi.

Genç adam, ne kadar seslenirse seslensin Aylin'in duymayacağını anladığında yanına kadar gitti. Arkadan omzuna dokununca kız korkuyla sıçrayıp döndü. Elektrikli süpürgeyi silah gibi kaldırmıştı. Serdar onun korkusunun geçmesini beklemeden makineyi ayağıyla kapattı.

"Ödümü kopardın!" dedi kulaklığını çıkararak.

Serdar dikkatini Aylin'in dudaklarına vermemek için hızlıca sordu. "Ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum."

"Kulaklıkla ne yapıyorsun? Biri sana ulaşmak isteyebilir. Bu halde telefonu nasıl duyacaksın?"

"Ah, cep telefonum cebimde. Titreşime aldım."

Serdar sakinleşmek ister gibi gözlerini açıp kapattı. "Ondan bahsetmiyorum!" deyip derin bir nefes aldı. Tahammülü kalmamış gibiydi. "Odanın telefonundan bahsediyorum! Biri seni

Çekip gitmek istesem de korkudan yapamadım. Nereye gidebilirdim ki? Beste yanımda yoktu, Tekin öfkeden deliriyordu ve ben de son nefesimi vermek üzereydim. Eve gidene kadar tek kelime etmedim. Tekin de konuşmadı. İçten içe beni asla masum bulmayacağını biliyordum. Çektiklerimi bilmiyordu, hayallerimden habersizdi.

Eve geldiğimizde onu beklemeden kemerimi çözüp arabadan indim. Koşarak kapıya ulaştım ve adeta yumruklayarak vurmaya başladım. Birkaç saniye içinde Sezin kapıyı açtı. İşaret parmağı dudağının üstünde, bana susmamı söylüyordu.

"Şşşt! Sessiz ol. Beste yeni uyudu."

Onu ittim ve hızla merdivenlere yöneldim. Sezin arkamdan seslendi ama ne dediğini bile anlayamadım. Odaya girmez kızıma baktım. Beşiğinde huzur içinde uyuyordu. Kendimle yalnız kalmam gerekiyordu. Ağlamam ve içimdeki her şeyi akıtmam gerekiyordu. Kapıyı kapatmak için döndüğümde Tekin bana engel oldu. Peşimden gelmesini beklemiyor, o zıt gibi öfkesinin buna izin vermeyeceğini sanıyordum. Bileğimden tutup kendine çekince "Bırak beni!" diye fısıldadım. Beste duymasın diye kısık sesimle konuşuyordum ama Tekin yanıt verirken pek de sessiz değildi.

"Gel benimle!"

Karşı koymama izin vermeden beni odadan çıkarıp sürüklemeye başladı. Durduğunda, ondan kurtulmak için kolunu kaldırmıştım ki odasına girdiğimi fark etmenin şaşkınlığıyla kalakaldım. Bu odaya ilk kez böyle derinlemesine dalıyordum. Üstelik Tekin'le... Gözlerim önce derli toplu yatağa kaydı. Sonra tek bir fazlalığın olmadığı bu görkemli odayı şöyle bir turladı. Şaşkınlığım yerini kırgınlığıma bıraktığında "Ne yapıyorsun? Bırak sana!" diye bağırarak elimi çektim. Sinirden zangır zangır titreyen ellerimle kapı koluna ulaşmaya çalıştım ancak Tekin elini uzatıp bana engel oldu. Canımı acıtacak kadar sıkı bir şekilde elimi tutuyordu.

"Bırak beni! Gideceğim," dedim ona bakmadan

"Hiçbir yere gidemezsin!"

"Bırak! Bırak dedim!" Cevap vermeyince gözlerimi kaldırıp ona baktım. Yüz yüze duruyorduk. Tekin öfkeli, ben ise tam bir çaresizdim. Ağlamaklı sesimle fısıldadım. "Kapıyı aç!"

"Açmıyorum!"

En acıtıcı, en yaralayıcı sözleri bulmayı denedim ama bu adamı nasıl acıtabilirdim ki? "Hayatıma karışamazsın!" diye bağırdım gözlerimden bir dalga yanaklarıma inerken.

"Karışırım!"

"Beni desteksiz imalarla suçlayamazsın! Yapmadığım, düşünmediğim şeylerle itham edemezsin! Evet, adam bana asıldı ama dokunmadı. Son derece nazik bir asılmaydı."

Evet, ölümü hak ediyordum ve mezarımı kazmam için bir kürek alabilirdim. Tekin'in bu saçma sapan sözlerimle iyice öfkelenmesi karşısında sinirim daha da arttı. "Sana ne!" diye gürledim. "Sana ne! Hayatıma neden karışıyorsun? Kimsin sen ha? Ya ben kimim senin için? Kızının annesiyim, o kadar. Anladın mı, sadece o kadar!"

Tekin gözlerini odasının tavanına dikip derin bir nefes aldı. "O kadar değil!" diye fısıldadı olabildiğine sertçe. Başını indirdiğinde gözlerini bana çivilediğ. Biraz duraksadı ama sonra beni bir serseme çeviren o cümleleri kurdu. "Sen benim evleneceğim kadınsın! Yarından sonra karım olacaksın!"

Duyduklarıma inanamayarak gözlerim sonuna kadar açıldı. Yüzüme yerleşen o alaycı gülüşle, "Sen aklını kaçırmışsın!" dedim.

Tekin gözlerini kıstı ve "Senin yüzünden aklımı kaçırdım!" der demez beni tutup kendine çekti. Bir eli saçlarımın üstünden enseme giderken, diğer eli kolumu kavrayıp kaba bir şekilde gövdesine bastırdı. Ne olduğunu bile anlamama izin vermeden dudaklarıma yapıştı. Beni esir eden, sarsan, dağıtan, öfkemin yerini şaşkınlığa bırakan müthiş bir öpüşmeyle dudaklarımı tamamen istila etti. Dudaklarımı, tenimi hiddetle öperken gözlerim kapandı. Tekin alacağını alıp beni akılsız bir kobaya çevirdikten sonra kendini çekti.

Bir eli hâlâ ensemde, diğer eli yanağımı okşarken usulca fısıldadı. "Dileğine kavuştun, çalı kafa. Benimle evleniyorsun."

Sanki sırtım koltuğu delebilir de, bir başka yere kaçabilirmişim gibi. Oysa kurtuluşum yoktu. Bir saniye içinde bileğimden kavradı ve bütün gücüyle beni kendine çekti. Neredeyse uçar gibi ona savruldum. "Sana da bunun hesabını soracağım!" deyip beni sürüklemeye başladı. Fakat sonra bir şey oldu ve aniden durdu. Beni bırakıp arkasını döndü ve yaşadığını yeni yeni anlayan zavallı Egemen'in yüzüne bir yumruk savurdu. Adamın acıyla bir kez daha yere düşerken, burnunun büyük ihtimalle kırıldığını anladım. Tekin yeniden bana döndüğünde, şaşkınlıktan ve korkudan donakalmıştım. Bir kez daha bileğimi kavradı ve sürüklemeye devam etti. Kapıdan çıkarken Egemen'in ofisindeki açık stor perdeleri fark ettim. Tekin koridorun bir kısmını kaplayan uzun ince ofise girmeden önce, adamın üzerime eğildiğini, benim de geri çekilmediğimi görmüş olmalıydı. Dahası, kapıyı açarken yemek teklifini de duymuştu.

Korkunun damarlarıma yaydığı adrenalin kadar, Tekin'in yaşattığı heyecan yüzünden de dizlerim beni zorlukla taşıyordu. Galerideki asistanlar ve yaşlıca birkaç adam Tekin'den korkup duvara yapışmışlardı. Biz geçerken hepsi ona dehşetle, bana ise acıyarak bakıyordu. Asistanın telefonu kavradığını görünce, güvenliği, hatta belki de polisi çağıracağını anladım.

"Sorun yok," diye seslendim.

Tekin ölümcül gözleriyle bana baktı. "Kes sesini!"

Beni kalabalık caddeye çıkarıp, aracına götürdü. İtercesine ön koltuğa bıraktığında ellerim titriyordu. Kendisi de yerine kurulup arabayı çalıştırdı. Çehresini geren o kaskatı ifadeyle bana döndü. "Kahrolası kemerini bağla!"

Hemen dediğini yaptım. Tekin Soyönder bu defa tam kapasite çevrimdışı olmuştu. Zaman zaman gelen sert solukları, önündeki araca küfretmesi ve direksiyonu boğar gibi sıkması dışında hiç konuşmadı. Neredeyse on dakika boyunca bu şekilde gittik. Kırmızı ışığa yakalandığımızda nihayet bana döndü. Gözlerindeki öfke ateşini hiçbir derece ölçemezdi.

"O aşağılık adam sana asıldı ve sen de izin verdin!"

Doğruydu. Kahretsin ki doğruydu! Doğruları biraz olsun perdelemeyi seçtim. "Sadece katalogumdan bir şey gösteriyordu," diye mırıldandım. Korkudan ölüyordum.

Karanlık gözleri tehlikeyle kısıldı. "Sana yapışmış haldeydi!"

"Değildi!" *Aslında öyleydi.*

"Ve sen, o aşağılık herife karşı bile koymadın!"

Cevapları içinde saklı sorular soruyor ve zaten hükmünü verdiği için sadece beni suçluyordu. "Saniyelik bir şeydi," diye direttim. "Bana resmimi anlatıyordu. Mecburen dinledim."

"Sergiyi seninle yemeğe çıkınca mı kabul edecekti?"

"Sadece sordu. Onu da mı duydun?"

"Kulağına da fısıldadı mı? Ne kadar güzel olduğunu söyledi mi? Sana dokundu mu?"

"Tabii ki hayır!" diye bağırdım.

Tekin elinin ayasını sertçe direksiyona indirdi. "Onu öldürecektim! Senin yüzünden!" diye gürledi.

Korkuyla başımı salladım. "Ben hiçbir şey yapmadım!" Korkulu ifademe keder de yerleşmişti. "Bana dokunmasına asla izin vermezdim. Eğer dokunacak olsaydı, bacak arasına tekme atacaktım. Yemin ederim bunu yapacaktım."

Tekin'in buna onay verip bana aferin demesini mi bekliyordum? O baş belası öfkesi daha da şiddetlendi. "Yani bilerek, aleni bir şekilde seni taciz etmesine izin verdin?"

"Hayır! Sadece sergi fırsatını kaçırmak istemiyordum. Bu yüzden katlandım. Allah kahretsin!"

"Basit bir kadın gibi davrandın, Rüya Gören. Sergini açsın diye onunla nereye kadar giderdin? Söyle bana! Nereye kadar kabul ederdin?"

Son cümleyi işitince kan sadece beynime değil, kalbime de sıçradı. Ölecek gibi, boğulacak gibi kalakaldım. Tekin'in beni itham ettiği şey çok açıktı. Buna dayanamazdım. Gözlerim doldu, burnum yandı. "Durdur arabayı! İneceğim!" diye bağırdım.

"Olduğun yerde kal!"

Bir yerden sonra takip edemiyordum. Adam kahve falına bakar gibi çizdiğim soyut resmimin falına bakarken "Bakın, işte bu çizgiden bahsediyorum," dedi.

Masanın üstüne uzandım. Üç vakte kadar bana koca görümdüğünü söyleyen falcı komşu gibi "Bakın, işte burada," dedi.

Hiçbir şey göremediğimi anlayınca yerinden kalktı. Kataloğumu eline alıp yanıma kadar geldi. Masaya koyduğu kataloğundaki resmi Tekin'le tanışmadan önce yapmıştım. Ateşi henüz bulmadığım zamanlarda! Ateşi bulduğum dönem Tekin'den sonra başlıyordu. O adam beni yakıp küle çevirmişti. Egemen'in rahatsız edici yakınlığında Tekin'i bile istediğim şekilde düşünemiyordum. Adam sanki daha da yaklaştı. Elini koltuğumun arkasına koyup, diğer elini masadaki kataloguma bastırdı. Bu halde beni tam anlamıyla kafese almıştı.

Bir başka sayfayı açtı ve şakağıma yapışmak üzere olan dudaklarından bir ıslık çıktı. Koltuğu kavrayan eli kıvırcık saçlarıma dokunurken "İşte bu!" dedi.

"Nedir bu?" diye sordum ürkerek. Artık biraz çekilse iyi olacaktı.

"Serginizin en strong parçası. İç çelişkilerle dolu bir ruh adeta tuvalin üzerinde eprimiş... Ezoterik ve kült!"

Egemen yine bambaşka bir dile geçmişti. Sanırım entelce konuşuyordu ama bu dile pek fazla yatkınlığım yoktu. Onun o boğucu hükmünden kaçmak için geriye doğru gitmeye çalıştım fakat koltuk tekerlekli olmadığı için çabam boşa çıktı. Adam üzerimden çekilmeyip aksine biraz daha bana dönünce neredeyse öfkeyle onu itecektim. Ancak kahrolası bir sergiye kabul edilmek üzereyken bunu yapamazdım.

"Ya...yani sergiyi kabul ediyor musunuz?" diye sordum zorlukla. Artık üzerimden çekilmesini istiyordum. Biraz daha uzatırsa, tam münasip yerine gelen dizimi kaldıracak ve sıkı bir darbe indirecektim!

"Rüya Gören..." derken ismimden nefret etme aşamasındaydım. "İsmin çok manidar ve nüktedan. Bir sergi için şahane bir seçim. *Rüya Gören Sergisi*... Kulağa ne hoş geliyor, değil mi?

Zibi bence bu gibi detayları bir dahaki görüşmemizde konuşalım, matmazel. Mesela bir akşam yemeğinde... Burgonya'da yapılan en iyi mahsulün ruhunu taşıyan şaraplarımızı yudumlarken, sergin hakkında uzun uzun konuşuruz."

Tam o an kapının duvara çarpma sesi duyuldu ve sadece bir saniye sonra da o ölümcül ses...

"Bence senin cenazeni konuşmalıyız, dostum!"

Tekin Soyönder'in tehlikeli adımlarla gelişi, birdenbire adamı tutup masaya savurması, onun üzerine abanması, yakalarından kavrayıp adeta gözleriyle parçalaması... Hepsi o kadar hızlı olmuştu ki, takip etmekte zorlanıyordum. Tekin öylesine öfkeliydi ki, kasılan çenesinden dişlerini sıktığını görebiliyordum. Karanlık, simsiyah bir tonda "Sen az önce bu kadını taciz mi ediyordun?" diye sordu. O öldürücü çehresindeki öfke, gözlerindeki ateş, adamı zerrelere bölebilirdi. Ama Tekin'in tarzı daha çok nefes kesmekti. Egemen'in kravatını tutup boynunda sıkarken adamın gözlüğü saçsız kafasına çıkmış, o gözler pörtlemiş ve yüzü havasızlıktan mosmor olmuştu.

"Sen benim kadınıma asıldın! Öyle mi?"

Sesi bir kasırga olsa, en güçlü gökdelenleri bile yerle bir edebilecek kadar hiddetliydi.

"Konuş, seni güneşte yumuşamış pezevenk!"

Nasıl konuşacaktı ki? Adam nefes alamıyordu. Dehşet içinde kalan sadece Egemen değildi. Ben de en az onun kadar gözlerimi açmış, kıpırtısız olanları izliyordum.

Tekin sonsuz bir hiddetle "Şarap ve yemek, ha?" derken masanın üstündeki bir afişi eline alıp hızlıca buruşturdu. "Sen ancak bunu yersin!" dedikten sonra o buruşuk kâğıt topunu adamın ağzına zorla soktu ve onu öldürecek kadar kızgın bir halde kravatından çekip nefretle yere savurdu. "Bir daha benim kadınıma asılacak olursan, ölmeden önce gördüğün son yüz benimki olur! Anladın mı?"

Adam ağzındakini tükürüp hayata dönmeye çalışırken, Tekin öfkeyle bana baktı. Koltuğuma mıhlanmıştım ve nefes bile alamıyordum. Tekin üzerime yürürken iyice geriye yaslandım.

Sayın Rüya Gören,

Sergi açma talebiyle galerimize gönderdiğiniz elektronik posta kurullarımızca değerlendirmeye alınmıştır. Mülakat için ayın yirmi beşine kadar herhangi bir günde yüz yüze görüşmeye bekleniyorsunuz.

Sanat Soluğunuz Olsun.

Modern House...

"Aman Allah'ım!" diyerek Sezin'e baktım.

Kız korkuyla. "Rüya, ne oldu?" diye sordu.

Cevap veremeyecek halde mutluluklar denizine yelken açmıştım. Sezin yerinden kalkıp beni dürtmek zorunda kalınca kendime geldim.

"Bembeyaz oldun! Kötü bir şey mi var?"

"Hayır hayır!" diye inledim. Sonra uzanıp Sezin'in ellerini tuttum. "Birkaç saatliğine Beste'ye bakabilir misin?"

"Ben mi?"

"Yapamaz mısın?"

"Yaparım ama kuaföre gidip saçımı boyatacaktım."

"Ben gelince beraber gideriz, olmaz mı?"

Sezin "Tamam," dedi.

Beste mutfağın ortasındaki plastik kaşık yığınlarıyla oynarken hızlıca önünde eğildim. "Anne hemen gelecek, meleğim. Uslu dur, tamam mı?"

Kızım beni pek anlamadı ama yine de başını salladı. Onu saçlarından öpüp, koşarak odama gittim. Dizlerimde biten, dik yakalı, kolsuz, dar bir elbise giyerek hızlıca evden çıktım. Kapıdaki adamlara galerinin adresini verdim ve beni çabucak oraya götürmelerini istedim. Bu defa içimde bir umut vardı. Bu defa başarabileceğimi biliyordum.

Egemen Saday, daha önce ismini duymadığım için bozulmuş ve kınayan gözlerle bana bakmıştı. Dediğine göre, yurt dışındaki birçok seçkin sanatçı ve sergiyi Türkiye'ye getiren önemli bir şahsiyetmiş. Galerilerinin konukları daima cemiyetin ünlü

isimlerinden ve zevk sahibi zenginlerden oluşuyormuş. O çevreye hizmet vermenin anlaşılmaz ve abartılı gururunu yaşarken onu şaşkınca izliyordum. Anlaşılan ben hiçbir zaman, yani adem bir zamanlar zenginken bile, o çevreden olmayı başaramamıştım. Uzun yıllardır bu sektörde olmasına rağmen adaman ismini dahi duymamıştım.

"Belki de İstanbul'u henüz yeterince bilmediğimdendir," dedim toparlamaya çalışarak.

Uzun boylu, kel kafalı ve zayıf biri olan Egemen kibarca gülümsedi. Gözleri ukala bakışlarla kataloguma indi. Bir müddet sonra gözlerini yeniden kaldırdı. Sanırım dizlerime koyduğum ellerime bakıyordu. Yani öyle olmalıydı. Bacaklarımı inceliyor olmazdı ya!

"Oysa elleriniz oldukça küçük ve zarif," dedi konuştuğunda.

Gözlerim kocaman açıldı. "Affedersiniz, anlamadım?"

"Çizgileriniz derin ve tutkulu. Vuruşlarınız da dikbaşlı bir isyancı gibi. Ellerinize uyum sağlamayacak kadar sert bir çalışma. Ruhunuzdan sökülemeyen pesimist manifestolar, dizgini boşalmış kısraklar gibi dışa vurulmuş. Çizgilerinizde her bir kıvrılım adeta algoritmasını kendisi bulmuş da bir yangına dönüşmüş. Diyalektik bir çekicilik barındırdığını söylemeliyim. Ah... Nasıl desem? Çözümü çözümsüzlüğünde gizli!"

Vaov! Ben mi yapmıştım bunları? Egemen'in sözleri karşısında soğuk soğuk terledim. Ne dediğine dair tek bir fikrim yoktu. "Biraz öyle oldu," dedim gözlerimi kırpıştırarak. "Kısraklar ve devrimler... Ee, dışa vurulmuş yangınlar..."

Gözlerimi kaçırıp kendi kendime *Kes sesini!* diye mırıldandım. Adam anlamayı bırak, telaffuz bile edemediğim açıklamasıyla resimlerime üstün bir mana yüklerken onu dinledim. Nihayet biri resimlerimin kıymetini bilmişti. Biraz fazla bilmişti ama bu kısım beni hiç ilgilendirmiyordu.

"Sizce de öyle değil mi? Özellikle bu resmin anlattığı şey, modern hayatta yaşamların artık bir ufak tefek farklılıklardan öteye gitmeyen aynılaşıklıkla sosyolojik göstergeleri insanın yüzüne vurmak ve fikirlerin ayrıştırıcı..."

söyleyecek ve belki de bu haliyle eğlenip intikam aldığını sanacaktı. Aylin, Rüya'yı aramayı erteleyip duşa girdi.

Serdar, Aylin'in bir süit oda tuttuğuna inanamıyordu. Ona kral dairesini bile tutabileceğini söylemişti ama bunu yapabileceğini sanmıyordu. Muhtemelen kral daireleri dolu olmasaydı şimdi onlardan birinde kalırdı. Bu kız akıllanmayacaktı. Dahası, hiçbir şey olmamış gibi otelin keyfini çıkarması karşısında ona bir günlük izin verdiği için kendine kızdı. Yarım gün izin vermesi yeterliydi. İş kanununun hiçbir yerinde, kafasını çarpana günlük izin gibi bir şey yazmıyordu. Serdar yine de burnun insafsızlık olacağını hatırlattı kendine. Prenses yaralanmıştı ve saray dairesinde kalması normaldi. Ne prenses ama! Tek meziyeti sosyal medyayı kullanma uzmanlığı olan şımarık prenses...

Genç adam Aylin'i düşündükçe, onun bedenine dair bazı görüntüler de zihnine doluyor ve birtakım rahatsız edici şeylere neden oluyordu. Onu sere serpe yatağa bıraktığında ceketi kaymış, eteği açılmış, bacakları açığa çıkmıştı. Kendine gelip odadan çıkarken tek ayakkabıyla topallaya topallaya yürümüş, farkına bile varmamıştı. Serdar ise gülümseyerek Aylin'in gidişini izlemiş, odadan ayrılmadan önce de lavabonun altında duran ayakkabıyı almıştı. Aylin eninde sonunda ayakkabısının tekinin kayıp olduğunu fark edecek ama hiçbir zaman onu bulamayacaktı.

Masalda külkedisi prensese dönüşüp ayakkabısını kaybediyordu ama Aylin için tam tersi olmuştu. O prensesken külkedisine dönüşmüş ve ayakkabısını kaybetmişti. Prens yine ayakkabıyı bulmuştu ama bu defa sahibini tanıyordu. Masalda prens prensesi bulmayı hayatının amacı yapmışken, Serdar ömür boyu Aylin'den uzak durmak istiyordu.

"Muhteşem öpüşsen de, harika bir vücudun olsa da, ne sen gerçek bir prensessin ne de ben senin beyaz atlı prensinim!" diye fısıldadı. Sonra elinde tuttuğu kırmızı, sivri topuklu, şık ve pahalı ayakkabıya baktı.

Onların hikâyesinde prens, ayakkabıyı asla prensesin ayağına geçirmeyecekti...

21. Bölüm

Sezin o gece bizde kaldı. *Ah, biz de mi?* Tekin'in evini kendi evim gibi kabul etmek içime huzur verdi. Fakat gerçek hayatta iki yabancı olmamız ve nikâhsız yaşadığımız gerçeğini hatırlamak bu huzuru alıp götürdü. Sezin'in kalması aslında bir anlamda iyi olmuştu. O ateşli öpüşmeden sonra Tekin'le yalnız kalmamak, yeni bir yakınlaşmaya kalkışmamak için bir konuk iyi bir fikirdi. Hem de tatlı bir konuk...

Sabah sekiz gibi kızımla birlikte uyanıp, kahvaltımızı yaptık. Tekin erkenden kalkıp çıkmıştı ve Sezin hâlâ uyuyordu. Uyandığında ona da kahvaltı hazırlayıp, masada eşlik ettim. Sezin'in diyet listesi vardı ve yediklerine çok dikkat ediyordu. Biraz işinden bahsetti. Sonra villanın kapısında, en az patronları kadar siyah takımlar giyen adamları çekiştirdik ve bunu yaparken çok eğlendik. Gülüşmelerimiz arasında telefonuma gelen bildirim sesini işittim. Uzanıp masadaki telefonu elime aldım. Bir e-posta gelmişti. Yine saçma sapan alışveriş sitelerinden gelen indirim haberi olduğunu düşünürken şok içinde kalakaldım. *Modern House* yazıyordu. Bu çok ünlü bir galeriydi. Titreyen parmaklarımla e-posta'yı açtım.

Ayağa kalktığında parmağını tehdit edercesine Serdar'a salladı. "Şimdi aşağı inip kendime bir oda tutacağım. Sakın buna kalkışayım deme!"

Genç adam alaycı bir tavırla omuz silkti. "Paran varsa dilediğin odayı tutabilirsin. İstersen kral dairesini bile..."

"Tam da öyle yapacağım!" diyen Aylin yere düşen buz torbasını kaldırmadı. Alnındaki şişlik hâlâ ayrıydı ama hissettiği kızgınlık, acısından daha güçlüydü.

"Personel olduğun için indirim yaptırabilirim. Tabii hâlâ çalışmakta kararlıysan?"

Genç kız yavaşça Serdar'a döndü ve "Elbette kararlıyım. Daha senin canına okumadım!" dedi.

Genç adam tek kaşını kaldırıp, çekici bir gülüşle "Ne zaman istersen, prenses," diyerek kollarını açtı.

Aylin'i kollarına çağırıyor gibiydi. Ya da Aylin öyle anlamak istiyordu. Kendini toparladı. Saçlarını savurup odadan çıkmadan önceki son sözleri "Senden indirim falan istemiyorum!" oldu.

Aylin aynada alnındaki şişliğe baktıkça Serdar'ı hatırlıyor ve ona iyi dileklerini gönderiyordu. Aslında hatırlaması için önce onu unutması gerekiyordu ama bu konuda hiç iyi değildi. Genç adam neredeyse her saniye aklındaydı. Sözleri, suçlamaları, başını çarptıktan sonraki inanılmaz tatlılığı, ilgilenmesi ve o öpücüğü... Aylin en çok sonuncusunu unutmakta zorlanıyordu. Eğer sağlık ekibi kapıyı çalmasaydı, Serdar'la nereye kadar gidebileceğini düşündü. Muhtemelen sonuna kadar giderdi.

"Çıldırmış olmalıyım!" diye fısıldadı. Bunu yapamazdı. Bunu düşünemezdi bile. Ya sonunda Rüya gibi bebeğiyle ortada kalırsa? Gerçi Rüya pek de ortada kalmış sayılmazdı. Hatta Tekin Soyönder'le piyangoyu on ikiden vurmuştu. Serdar da muhtemelen bebeğini kabul ederdi ama... Kısacık bir anda Serdar'la yaptığı bebeği düşünmek Aylin'in kahkaha atmasına neden oldu. Nerede saçma sapan bir düşünce var, onu bulmada üstüne yoktu...

"Hem, kafamı kırmasaydım beni asla öpmezdi!" dedi dudak bükerek. Sanki bu durum onu üzmüş gibiydi. İçinde en ufak bir pişmanlık hissetmeden gülümsedi. Serdar Pekdemir bütün kötü alışkanlıkları bünyesinde toplamış olabilirdi ama iyi öpüşme konusunda *Top Ten* listesinin zirvesine yerleşmişti.

O kadar sıkı ve öylesine akıl çelici bir öpüşmeydi ki, genç kız odasına yerleşene kadar ayakkabısının tekini kaybettiğini bile fark edememişti. Tek ayakkabıyla resepsiyona inmiş, oda numarası, odasına çıkmış ve banyoya girene kadar ayakkabısının tekinin olmadığını anlayamamıştı. Durumu fark edince resepsiyonu arayıp ayakkabısının tekini bulmalarını istemişti. Dakikalar geçmiş olmasına rağmen hâlâ bir ses yoktu. Ayakkabıyı o kirli odada, muhtemelen banyoda düşürmüş olmalıydı. Henüz dün aldığı Jimmy Choo'nun en yeni koleksiyonunu kaybetmenin acısı, alnındaki acıdan bile daha keskindi.

İçin için üzülürken kapı çaldı. Aylin ayağında otel terliğiyle kapıya koştu.

"Maalesef efendim, herhangi bir ayakkabı bulamadık," dedi genç bir personel.

Aylin karşındaki gence somurtarak baktı. "Tamam," deyip, kapıyı kızgınca onun suratına kapattı. Birkaç saniye öylece durduktan sonra hızla kapıyı açtı ve koridorda giden delikanlıya seslendi. "Teşekkür ederim."

Delikanlı ona gülümsese de Aylin kendini berbat hissediyordu. Gerçekten böyle bir insan mıydı? Onun ayakkabısını arayan bir çalışana saygısızca, adeta bir kaltak gibi davranmıştı. Oysa yarın kendisi de onunla hemen hemen aynı işi yapacaktı. Kötü huylarını düzeltmeliydi. Serdar'ın say say bitiremediği o kötü huyları... Aylin düne kadar hiçbir kötü huyu kendine yakıştırmazken, şimdi birkaçını kabul etmenin kıyısında duruyordu.

Yaşanan onca şeyden sonra sıcak bir banyo çok iyi gelecekti. Ne de olsa bugün izin günüydü. Yoğun ve yorucu iş hayatına girmeden önce son tatilini zevkle tüketmeliydi. Bir an Rüya'yı aramayı düşündü ama sonra bundan vazgeçti. O kıvırcık cadıya olanları anlattığında, bunu hak ettiğine dair bir sürü şey

"Aniden kalktığım için sanırım." Aylin gözlerini genç adamın sert göğsüne sabitlemişti.

"Dinlenmen gerek!"

Serdar'ın itiraz kabul etmeyen buyurgan sesiyle Aylin başını kaldırdı. "Bu odada ve bu yatakta olmaz," dedi dudaklarını büzerek. "Burası kullanılmış. Ah, şu yatağa uzandığıma inanamıyorum! Kim bilir hangi iğrenç insanlar burada kaldı!" Klasik Aylin Başaran ruhu yeniden bedenine doluyordu. "Niye beni buraya yatırdın ki? Ya kırk gündür yıkanmayan bir adam kaldıysa? Ya karı koca bütün gece boyunca... Ah, hayır!"

Serdar onu kızdıracağını bilse de alaycı gülüşüne engel olamadı. "Neden en kötüsünü düşünüyorsun?"

Aylin hâlâ Serdar'ın kolları arasındaydı ve doğrusu çıkmak aklına bile gelmiyordu. "En kötüsü bunlar değil ki. Ya bu odada kalan adam bir katilse ve birini doğrayıp klozete attıysa?"

"En azından bir yerlerde kan olurdu."

"Bir katil her detayı düşünür, değil mi?"

Serdar hafifçe gülümsedi. "Bilmem, hiç katil olmadım."

Bu kadar tatlı gülümsemeye devam edersen, az sonra benim katilim olacaksın! diye düşündü genç kız. Serdar'ın o anlamlı, derin bakışlarından, sıcak gülüşünden daha fazla etkilenmemek için kollarından çıkması gerekiyordu. Bu niyetle geriye kaysa da Serdar onu bırakmadı ve biraz daha yakınına çekti. "Bir de şöyle düşün... Ya bu odada kalan kişi bir temizlik hastasıysa ve evinden getirdiği çarşafları yatağına seriyorsa?"

Aylin'in gözleri şaşkınca açıldı. "Var mı öyle tipler?"

"Daha ne tipler var."

"Ama en azından birinin burada uyuduğu çok açık ve ben yabancı birinin yatağında yatmak istemiyorum."

"Bunu anlıyorum," diyerek başını sallayan genç adam, kızın elinden buz torbasını aldı ve yavaşça Aylin'in alnına bastırdı. "Sadece bu isteğini dile getirirken *iğrenç insanlar* gibi bir tanımlama kullanma! Biraz kibarlık yapman ve burnunu Kafdağı'ndan deniz seviyesine indirmen seni öldürmez."

Aylin bunu yapabileceğini sanmıyordu. "Her neyse!" diyerek tiksinti dolu bakışlarını gizledi. "Yeni ve temiz bir odada kalabilir miyim?"

"Bir evin yok mu?"

Aylin tek kaşını kaldırıp gülümsedi. "Ailem Ankara'da yaşıyor. Ne o? Beni araştırırken bu bilgiye rastlamadın mı?"

"Elbette rastladım!" diye köpürdü genç adam. "Fakat seni araştırma görevim bittikten sonra hayatın değişmiş olabilir. Ne sanıyorsun, 7/24 seni araştırdığımı mı?"

Genç kız öyle öfkelenmişti ki bedenini sertçe çekti. Ancak dizleri yatağa değecek kadar yakın olduğundan, aniden geriye kaydı ve sırtüstü devrildi. Düşerken refleks olarak Serdar'ın yakasına yapıştığı için, onu da kendisiyle birlikte çekmişti. Serdar şimdi Aylin'in üzerinde uzanıyordu. Genç kız onun ağırlığıyla nefes bile alamayıp inlerken, Serdar çabucak toparlanıp elleri üzerinde yükseldi. Aylin derin nefes alarak gözlerini açtığında Serdar'ı görünce kalakaldı.

Serdar genç kızın üzerinde durmaya devam ediyor, çatık kaşlarıyla ona bakıyordu. "Sürekli düşüp duracak mısın?"

Aylin gözlerini kırpıştırdı. Böylesine yakın ve iç içe olmaları sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi onunla atışmaya devam etti. "Araştırmalarında sürekli düştüğüm de yazmıyor mu?"

"Bunu gözden kaçırmışım. Eğer böyle bir huyun olduğunu bilseydim, ömrüm boyunca sana yaklaşmazdım!"

"Ne yani? Beni öpmez miydin?" Aylin bunu sorduğuna inanamıyordu. Hem de neredeyse birbirlerine sarılmış bir halde yatakta uzanırlarken.

Serdar'ın bakışları genç kızın dudaklarına indi. "Sanırım seni her durumda öperdim. Güzel kadınların özel ricalarını kırmam, prenses!"

Aylin kalbinin duracağını sandı. "Ben güzel bir kadın mıyım?"

"Tek olumlu özelliğin galiba bu."

Genç kızın bütün heyecanı aniden silindi. Yerine yerleşen öfkeyle Serdar'ı tüm gücüyle itti. Serdar da en sonunda kızın üzerinden kalktı. Ona elini uzattı ancak Aylin karşılık vermedi.

20. Bölüm

Aylin kafasındaki buz torbasının hızla suya dönüşmesine şaşırmıyordu. Şişliği indirmek için verilen buzların vücut ısısına dayanmadan erimesi dünyanın gizemi falan değildi. Kimse fark etmese de Aylin biliyordu. İçten içe yanıyordu. Genç kız acısını artık pek hissetmemesine rağmen, Serdar'la göz göze gelmemek için gözlerini kapatıyor, sanki tek derdi başındaki acıymış gibi davranıyordu. Oysa tek derdi dudaklarındaki sızıydı. Serdar'ın öpücüğü ve öncesinde yaşanan konuşma aklından çıkmıyordu. Delirmek üzere olsa da, yaşananlardan pişmanlık duymuyordu. Oysa şimdiye kadar çoktan pişmanlıktan ölmüş, ölmeden önce de Serdar'ı öldürmüş olması gerekiyordu. Fakat ikisi de sapasağlamdı.

Aylin'in aksine Serdar gözlerini ondan ayırmıyordu. İtiraf etmesi zor olsa da suçluluk hissediyordu. Aylin kendini çok daha kötü bir şekilde yaralayabilirdi. Serdar onu çok zorlamıştı. Genç adam bunu kabul ediyor ancak onun üstüne neden bu kadar çok gittiğini bilmiyordu. İklim değişikliğini Aylin tek başına gerçekleştirmemiş ya da ozon tabakası sırf onun parfümü yüzünden delinmemişti. Sadece amaçsız, hedefsiz, zengin bir aile kızıydı.

binlercesi gibi. Oysa o binlercesine karşı hissetmediği bir şey duyuyordu bu kıza karşı. Ne olduğunu bilmiyordu.

"Bir süre uykuya dalmayın. Mideniz bulanırsa veya beklenmedik bir şeyler olursa hemen hastaneye gidin!"

Doktorun sesiyle Serdar gözlerini genç kızdan çekti. Verilen bütün tavsiyeleri dinledi ve doktor çıkarken de onu kapıya kadar götürüp teşekkür etti. Yeniden odaya girdiğinde Aylin'in yatakta oturduğunu gören genç adam "Dinlenmen gerekiyor!" dedi emredici bir tonda.

Aylin gözlerini kaçırdı. Elindeki buz torbasını kafasına yaslarken abartılı bir şekilde inledi. "Biraz daha uzanırsam uykuya dalacağım."

Serdar yanıt vermedi. Aslında odadan çıkıp gitmesi gerektiğini biliyordu ama kızı yalnız bırakmaya da pek gönüllü değildi. Yine de şu malum öpücüğün konusu açılır diye bir an önce kaçmak istiyordu. Aylin *Duygularımla oynadın!* türünde bir kız değildi. Hayır, bu kız çok daha beteriydi. Her an Serdar'a onu neden öptüğünü sorabilir ve bu durumu genç adamın aleyhine kullanabilirdi.

Neyse ki bunlar olmadı. Çünkü Aylin de öpüşmeden bahsetmek istemiyordu. Hiç tanımadığı, kısa sohbetlerinde sadece kavga ettiği bir adamla öpüşmesini hangi sebebe, hangi sonuca bağlayacağını bilmiyordu. Serdar *Neden bana karşılık verdin?* diye sorarsa, *Kafamı çarptığım için mantıklı düşünemiyordum,* diyecekti. Belki de sebep buydu. Aylin'in yanıtı hazırdı ama ya Serdar? Neden Aylin'i öpmüştü? Tek yaptığı Aylin'i yargılamak olan bu ukala, onu niye öyle baştan çıkarıcı, sersemletici bir şekilde öpmüştü ki? Teselli etmek için mi? Aylin öpücük istediği için mi? Ah, Aylin bunların hiçbirini düşünmek istemiyordu. İnsan bazen saçma sapan, mantıksız şeyler yapardı. Bütün kazalar da bu yüzden olmuyor muydu? Elbette bu da bir kazaydı. Bir hataydı!

Genç kız unutmak ve kaçmak için yataktan kalktı. Ayağa dikilir dikilmez başı döner gibi olunca dengesini kısa bir anlığına yitirdi. Serdar onun sarsakça sallandığını görüp yanına geldi ve omuzlarını kavradı. "Başın mı dönüyor?"

"Ama olmak istiyor!" diyen Tekin'i işittim. Bir saniye sonra içeriye girmişti. Gözleri benim üzerimde, dikkatle yaptığım şeye bakıyordu. Sadece çorbaları koyuyordum ama Tekin sanki çıplakmışım gibi beni inceliyordu.

"Beste nerede?"

"Küçük cadın uyuyor, abiciğim. Özledin mi kızını?"

Tekin ona sokulan kız kardeşini itip kendinden uzaklaştırdı. "Çekil ayaklarımın altından. Üstüne basmaktan korkuyorum."

"Ben bir yetişkinim ve boyum 1.73!"

Tekin kıza alaycı bir gülüş atarken ben de ona öpücük atmak istedim. Fena halde tatlıydı.

Sezin onun alaycı gözlerine yenilip sözlerini düzeltti. "Tamam tamam, boyum 1.70. Yine de ezemeyeceğin kadar uzun ve büyüğüm. Hem sen karına sataşsana!"

"Ben onun karısı değilim!" diye yeniden araya girdim.

Bu defa Sezin sırıttı. "Ama olmak istiyorsun."

"Hiç de istemiyorum!"

Tekin sert bir tonda "İstemiyor musun?" diye sordu. Bana doğru yürürken kravatını çekip boynundan aldı ve gömleğinin üstteki düğmelerini açtı. Simsiyah takımı bu hamlelere kadar şık gibiydi ama şimdi bambaşka bir yakışıklık içindeydi. Onun dağınık görünmesine bayılıyordum.

Yutkundum ve sordum. "Ne oldu? Evlenmeyi kabul mü ediyorsun?"

"Hayır!"

"O halde istemiyorum."

"Evlenmeyi kabul edersem, sen de evliliği isteyecek misin?"

"Evet!"

Sezin mutfağa giderken kahkaha attı. Tekin onun gidişini beklemiş gibi hızlıca bana doğru geldi. Ne yaptığını anlamadan tek kolunu belime sardı ve ansızın sırtımı göğsüne yapıştırdı. Arkadan üzerime eğilirken "Seninle evlenmeyeceğim," diye fısıldadı.

Gülüyor muydu? Kesinlikle!

"O halde bana dokunma!" Sezin duymasın diye kısık sesle azarlıyordum.

"Sana dokunmak hoşuma gidiyor, güzelim."

"Evlenmeden olmaz, anladın mı?"

"Ne olmaz?" diye mırıldandı.

"Yakınlaşma!" dedim sertçe. Kokusu başımı döndürüyordu. Şimdiden dizlerim titriyor ve Tekin'in elleri düşüncelerimi dağıtıyordu.

"Evlenince sana dokunabilir miyim yani?" derken yüzü saçlarıma gömüldü. Nefesinin boynuma doğru inişini hissediyordum. Ofladım ama bu daha çok bir iç çekmeye benzedi. "Belki!" Ah, kafamı çorbaya daldırıp kendimi boğmak istiyordum. Ne oluyordu bana böyle? Tekin'in bunları sormasına neden izin veriyordum? Dahası, bu sorulara nasıl olumlu yanıt verebiliyordum?

"Hani formaliteden bir evlilikti?"

Sıkı bir soru gelmişti. Mantıklı bir yanıt vermek için çırpındım ama bir şey bulamadım. Neyse ki Sezin geliyordu. Adımlarını işitince dirseğimle Tekin'in gövdesini dürttüm. "Çekil arkamdan!"

Tekin belimi okşayarak arkamdan çekildi. Ceketini çıkardığını görünce gözlerimi istemeden de olsa yeniden ona çevirdim. Beyaz gömleği beni günaha davet ediyordu. Bense onu yemeğe davet ettim. Tekin ilk kez bir akşam yemeği davetimi kabul etti. Sanırım bunun sebebi kız kardeşiydi.

Sezin en az benim kadar üzüldü ve bana şans diledi. Ona bir kahve yapmaya giderken mutfakta Serdar'a gizli bir mesaj çektim. Ne de olsa buraya Serdar'la görüşüp geldiğini söylemişti.

"Ede çatlak bir kız var ve Tekin'in kız kardeşi olduğunu söylüyor. Doğru mu? Güvenebilir miyim ona? Kahvemin içine bir şeyler koyup böbreklerimi çalmaz, değil mi?"

Serdar'ın yanıtı gecikmedi.

"Doğru söylüyor. Tekin'in kız kardeşi o. Yine de kahvende ummadığın bir tat alırsan içme. Muhtemelen böbreğini değil, direkt kalbini alıp götürür."

Serdar'ın mesajıyla gülümsedim. İronu yapıyordu. Beş dakika sonra önceki mesajına tekzip niteliğinde bir mesaj daha attı.

"Rüya, az önce şaka yapıyordum. Sezin kalbine girebilecek kadar tatlı bir kızdır. Eminim onu çalmak istemez."

Çalamazdı da. Abisi Tekin Soyönder bunu zaten yapmıştı. Sezin'e göstermeden ona *"Tamam,"* yazıp gönderdim.

Serdar'ın da onayını alınca bütün öğleden sonram Sezin'le geçti. Yeni tanışmış olmamıza rağmen, ona tüm hikâyemi anlatmaktan çekinmedim. O da bana Tekin'i anlattı. On sekiz yaşından sonra onunla tanıştığını ve onun kendisini uzun süre kabul etmediğini söyledi. Bunu anlayabiliyordum. Tekin kızını bile kabul etmemişti ama hakkını vermek gerek... Beste'ye bir hafta içinde *kızım* demişti. Oysa Sezin yirmi yaşına kadar, yani iki yıl boyunca Tekin'in onu kabullenmesini beklemişti. Sevgi ve ilgi gösterme konusunda her zamanki gibi kontrollü davranmış olsa da, her koşulda Sezin'i koruyup kolluyordu. Aralarındaki buzlar çözülmüştü. Öz annesi uzun zaman önce vefat etmişti ve Tekin'in annesinin ona asla kızmadığını, hatta aralarının iyi olduğunu anlatmıştı. Nevra Hanım'a gerçekten şaşırmıştım. Kocasının gayrimeşru çocuğunu bile seviyordu. Kalbi geniş olmalıydı.

Genç kız başka bir şey anlatmadı. Benimle yeni tanıştığı için detayları gizliyordu ve onu anlıyordum. Bana güvenmeyebilirdi. Yine de Tekin'in evinde yaşadığım için, Beste'nin onun yeğeni olduğunu hemen kabul etmişti. Kızım da halasını kabul etmişti.

Halası... Beste'nin bir halası vardı. Gri saçlı, enerji dolu, sımsıcak bir hala... Hem de Beste'nin şimdiden bayıldığı bir hala...

Tekin eve gelene kadar Sezin benimleydi. Birlikte yemek yaptık. O bana dizi dünyasının bütün sırlarını verirken, büyük bir cahillikle onu dinliyordum. İki üç dizide oynamış ve kendini geliştirmişti. Şimdilerde konservatuarda oyunculuk eğitimi alıyordu. Geleceğin en büyük aktrislerden biri olacağına emindi. Tabii abisi izin verirse... Bir keresinde yönetmenin biri ona bağırdığı için Tekin adamı hastanelik edene kadar dövmüş ve Sezin'e de bir daha oraya gitmeyeceğine dair zorbalık yapmış.

Onu anlayabiliyordum... Adamın tarzı buydu. Bay Çevrimdışı kaba kuvvetle birilerini yıldırmaya bayılıyordu. Beni öpüşüğüyle yıldırmaya çalışsa da...

Öpüşmeyi hatırlayınca dalıp gittiğim o sımsıcak anlardan beni Sezin kurtardı.

"Rüya, salatanın yağı bence yeterli!"

Bağırarak söylediği bu cümleyle elimdeki şişeyi salatadan çektim. Bütün yeşillikler yağ içinde yüzüyordu.

"Aklında ne vardı senin?"

Bir adet Tekin Soyönder ve onun yakan öpüşmesi! Elbette bunu Sezin'e söylemedim, sadece mahcup bir gülümseme gönderdim.

İşte o da gelmişti. Hayatımı, kalbimi, dudaklarımı dağıtan adam... Bay Çevrimdışı... Jüpiterli... Kapı çalmadan kendiliğinden açılırken onun geldiğini anlayıp heyecanla titredim. Bu heyecanımı göstermemek için taşıdığım tabakları soğukkanlılıkla tuttum. Hemen arkamdan gelen Sezin ise elindeki şeyleri ayağının dibine bırakıp, "Abiciğim!" diyerek Tekin'in boynuna atladı. Tekin ona çok fazla sarılmasa da, yüzünü çektiğinde gülümsüyordu. Bu adamın genlerinden fazla samimiyete dair bütün kodlar silinmiş olmalıydı.

"Saçların yine her zamanki gibi berbat!" dedi kız kardeşinin saçlarını karıştırarak.

Sezin şımarıkça dudaklarını büktü. "Kızın ve karın bayıldı ama!"

"Ben onun karısı değilim!" dedim salona girerken.

boşanınca Nevra Anneem soyadını geri almış. Tekin de babasının soyadını kullanmak istememiş."

Ardı ardına gelen bu salvolarla şaşkına dönmüştüm. Tekin'le Sezin kardeştı ama anneleri farklıydı. Tekin babasının soyadını almamıştı. Bunun altında büyük bir sır yatıyor olmalıydı.

"Hey, küçük melek! Senin adın ne bakalım?" diyen Sezin, tanışmak ister gibi elini Beste'ye uzattı. Minik kızım da adeta bir iş kadını ciddiyetinde elini uzatarak ona karşılık verdi. Sezin'e çatık kaşlarıyla bakıyordu. Saçları çok ilgisini çekmişti ve ne olduğunu çözmeye çalışıyordu.

Sezin kahkaha atıp Beste'nin küçücük elini sıktı ve sonra o eli öptü.

"İsmi Beste... Kızım..." dedim onları tanıştırarak.

"Kızınız!" dedi Sezin hin hin bakarken. "Ah, saklama benden. Abime sürpriz yapmak için Serdar'ı arayıp onun evde olup olmadığını sorunca, henüz işe gelmediğini, muhtemelen evde olduğunu söylemişti. Ayrıca evde sürpriz misafirler olduğunu anlattı. Çok özel misafirler! Abimin karısı ve kızı varmış ya! İnanamıyorum!"

"Ben Tekin'in karısı değilim. Beste onun kızı ama."

"Ben de gayrimeşru bir çocukmuşum. Seni anlıyorum!"

"Ne?"

"Evet. Babam Nevra Anneyle evliyken annemle tanışmış ve sonra ben olmuşum."

Sezin'in anlattığı bu hikâye karşısında şaşkındım. Tekin'in babası, annesini aldatmıştı ve Sezin doğmuştu. Bu sırada Tekin ve annesine ne olmuştu? Çok fazla soru vardı ve Sezin her konuştuğunda sorular daha da artıyordu.

"Her neyse... Yirmi yıllık konular işte. Unut gitsin," diyerek ofladı. "Aslında yirmi üç yıllık. Ah evet, ben yirmi üç yaşındayım ama herkes yirmi sanıyor. Bizim sektörde ne kadar küçük olursan o kadar iyi."

"Sizin sektör?"

"Oyunculuk sektörü. Beni tanımıyorsun tabii."

"Maalesef."

"Birkaç dizide oynadım ama kısa roller. Mesela, başrol karakteri Dağıstan adında bir adam olan saçma sapan bir dizide iki bölüm aşiret kızını oynadım."

"Bu saçlarla mı?"

"Ah, hayır. O zaman saçlarım siyahtı. Saçlarım gerçekte sarıdır."

"Ee, sonra ne oldu? Dizide yani. Neden çıktın?" Bu diziyi biliyordum. Aylin fanatiğiydi.

"Dağıstan'ın beşinci karısı beni zehirledi!"

"Ne?"

"Dizide yani!" diyen Sezin çantasını bir yere fırlatıp koltuğa kuruldu. "Öldüm ve dizideki çıktım. İyi ki de ölmüşüm. Yoksa Dağıstan'ın altıncı karısı olacaktım. Bu arada Freddie'ye âşığım. Mercury olan. Onun ölü olduğunu söyleyeceksin biliyorum ama bana fark etmez. O benim tek aşkım. Aslında birkaç aşkım daha var. Ah, rock yıldızlarından bahsediyorum." Elini kaldırıp rockçıların şu özel işaretinden yaptı. "Hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Maalesef ben buyum."

Gülümseyerek başımı salladım. "İnan bana, hakkında kötü şeyler düşünmüyorum. Hem ben de rock yıldızlarını severim."

Sezin bana pek inanmamış gibi muzipçe dil çıkardı. Neşesi ve car car çenesiyle, sadece beş dakikada kendini sevdirmişti. İnsana hayat enerjisi veriyordu. Abisinin aksine!

"Biliyor musun, sen bana hâlâ ismini söylemedin?"

Mahcup bir şekilde gülümsedim. "Rüya."

"Ne iş yapıyorsun, Rüya?"

"Kızıma annelik. Onun dışında ressamım. Amatör tabii."

"Ah, bir gün portremi çizer misin?"

Of! Yine aynı soru! "Soyut çalışıyorum."

"Sergi falan var mı?"

"Düşüncede. Maalesef kimse bana sergi açmıyor."

"Galerilerle görüştün mü yani?"

"Pek çoğuyla!"

Bu ses tonu beni yıldırmaya yetmişti. Daha fazla üsteleme-den elimdeki bezle çerçevenin tozunu aldım.

Tekin orada durup, önce kızına sonra bana baktı. "Bu evde temizlik yapmayacağını söylemiştim."

"Kızım için yaşadığımız her yerin temiz ve hijyenik olması gerekiyor!"

"Biz Ankara'dayken burası detaylıca temizlendi!"

Ah, elbette! Makinede kalan temiz bulaşık yerlerine dizilmişti ve ev sahiden pırıl pırıldı. Ev temiz olsa da kendimi bu yerden hakkı çıkarmalıydım. "Yine de yapmak istedim," dedim omuz silkerek. "Hoşuma gidiyor."

Tekin bana pes eden sert bir bakış attı. Sonra tek kelime etmeden kapıya yöneldi.

"Sana da hoşça kal, Jüpiterli! Sizin orada hoşça kal sözcüğü kullanılmıyor sanırım!"

"Kapa çeneni, çalı kafa!"

Sesini işitince anlamsızca gülümsedim. Beni yapıştırıp çıkınca öptüğü kapı kapandı. O dış kapıyı sanırım ömrüm boyunca böyle anacaktım. İnsanlar en özel öpüşmesini romantik bir yemekte, bir deniz kıyısında manzarayı seyrederken ya da o ağacın altında alırken, ben kapıya yapışmış halde almıştım. İtiraf edemesem de buna bayılmıştım!

Öğleden sonra Aylin'i aramayı düşündüm ama o beni aramadan bunu yapmamaya karar verdim. Hayret! Bu saate kadar çoktan arayıp, dünya üzerindeki bütün küfürleri bana sayması gerektiği halde, kuzenimden ses seda çıkmıyordu. Belki de işi sevmişti. Belki de Serdar denen adam onu ikna etmişti. Bir an onların birbirlerine âşık olduğunu düşündüm. Bu çılgın ve imkânsız düşünce karşısında kahkaha attım. Kapı sesiyle irkilip kendime gelince, gözlerimi Beste'ye çevirdim. Kızım bir süredir halıya uzanmış televizyon izliyordu. Kapıyı işitince o da benim gibi aniden fırladı.

"Babpa, babpa!" diye bağırıp, kocaman gülümseyerek kapıya koştu. Kapı önünde zıplayıp duran meleğimi kucağıma aldım.

Giden Aylin olmalıydı. Beste'yi kucağımda görürse pençeleriyle bana saldırmazdı.

Kapıyı açınca karşımda gümüş grisi saçları olan genç bir kız gördüm. Evet evet, resmen saçları griye boyanmıştı! Üzerine kocaman bir güneş gözlüğü geçirdiği saçlarının uçları ise okyanus mavisiydi. Tek kolu düşmüş gevşek bir tişört, basenlere kadar yırtık pırtık siyah bir kot pantolon ve sadece ucu açık, geri kalanı kapalı tarz bir ayakkabı giymişti. Yüzündeki gülüş beni görünce şüpheli bakışlarla yer değiştirdi. Benim ise ne gülecek halim vardı, ne de bir parça keyif taşıyordum. Kahrolası bir sevgili daha mı? Hem de lanet olsun ki oldukça güzel bir sevgili!

"Sen de kimsin?" diye sordu.

"Asıl sen kimsin?" dedim öfkeyle.

"Ben burada yaşayan adamın kız kardeşiyim. Şimdi sen cevap ver!"

Kız kardeşi mi? Tekin'in bir kız kardeşi mi vardı? Hem de New Yorklu! Evet, bu kız Manhattan'daki çılgın bir partiden kaçıp buraya gelmiş gibiydi. Ancak Tekin'in adamları onu içeriye aldığına göre, daha önce de gelmişti ve ona inanmamak için bir sebep göremiyordum. Bu inanca varınca içimdeki endişeler de verdiğim derin nefesle birlikte yok oldu.

"Ben de... Ben de şeyim..." derken hizmetçi demeye dilim varmadı.

"Aman Allah'ım! Bu bebek abimin kızı, değil mi? Gözleri Nevra Annemin gözlerinin aynısı."

"Nevra Soyönder mi?"

"Evet! Ee, içeriye girebilir miyim?"

"Tabii ki!" Kenara çekildim. Bu eve girmek benden çok onun hakkıydı.

İçeri girince "Ben Sezin Atalar," diyerek elini uzattı. Yeniden gülümsüyordu. Atalar soyadında takılıp kaşlarım çatılırken, Sezin şüphelerimi gidermek ister gibi devam etti. "Soyönder, Tekin ve annesinin soyadı. Oysa babalarımızın soyadı Atalar. Yani Tekin'le babalarımız aynı ama annelerimiz farklı. Onlar

bir selle beni yutan, yok eden Bay Çevrimdışı'nın sızlattığı dudaklarımı ısırdım. Dudaklarım, onun istediğinde nasıl çevrimiçi olduğunu artık iyi biliyordu.

"Alabilirim," dedim en sonunda Tekin'e bakarak.

"Sanırım acıkmış," diyen kızının tatlı ve mafya babası kaplanını çattı. "Hüp deyip duruyor."

"Süt demek o. Birazdan kolunu falan kemirebilir."

Keşke küçük vampirim babasını bir kere ısırsaydı da, Tekin'den tüm tehditlerinin intikamını alabilseydim. Bir gün burnu kazıma yaptırmayı kafama koyarken gülümsedim. Kollarımı Beste'ye uzatıp, onu doyurmak için kucağıma çağırdım. Bilin bakalım ne oldu? Kızım hem kafasını hem de poposunu bana çevirip, iyice babasına sokuldu.

"Anneyi yine sattı. Nankör evlat!"

Tekin'in gülümsediğini fark edip ona baktım. "Kızım kaliteden anlıyor," dedi sırıtarak.

"Hah! Sen mi kalitelisin? Mafya Standartları Enstitüsü mü kalite belgeni verdi?"

"Kimsenin bana belge vermesine gerek yok, güzelim. Kalitemi az önce sen de test ettin."

Gözleri yeniden dudaklarıma inerken kızardığını tahmin ettiğim dudaklarımı birbirine bastırdım. "Kaliteli olduğunu nereden bilebilirim? Kıyaslayabilmek için başka biriyle de öpüşmüş olmam gerekmez mi?"

Tekin aniden boştaki eliyle beni kavradı. Kolumu tutup kendine çekti. Kızım göğsünün sağ tarafını kapatıyordu ve ben de artık o geniş göğsünün sol tarafını işgal etmiştim.

"Başka biriyle öpüşmek mi?" diye tısladığında başımı salladım. Aynı ürkütücü ses tonuyla devam etti. "Eğer başka bir adamı öpersen, kıyaslama yapacak bir hayatın bile olmaz!"

Tehditleri bile kalbimi hunharca çarptırıyordu. "Sen de yapma o halde!" diye söylendim. "Başka kimseyi öpme!"

Sert çehresi gevşedi. Kızımı yavaşça kucağıma bırakırken kulağıma fısıldadı. "Bu açığı sen kapatacaksan neden olmasın?"

"Onu da unut!" diye itiraz ettim. "Sadece evlenirsek olabilir," dedim gülümseyerek. "Bir daha asla evlilik dışı ilişki ve tabii öpücük de yok!"

Tekin sinirle söylendi. "Seninle evlenmeyeceğim, çalı kafa!"

38

Kahvaltıya inmeyen Tekin Soyöneder'e üzüldüğüm falan yoktu. Zaten onu kahvaltıya çağırmamıştım. Yine de Türk kahvesini yapmıştım, tabii içine siyanür doldurmayı isteyerek. Sanırım evinde yaşadığım için beni elinin altındaki kolay bir av olarak görüyordu. Öyle olmadığını anlayana kadar ona sonuracaktım. O odasında bir şeyler yaparken, ben de kahvaltının ardından salonu, mutfağı, kısacası kullandığımız her yeri temizledim. Kızım iş yapmaya bayıldığı için onun da kafasına bandanası takıp, eline küçük bir toz bezi verdim. Küçük hizmetçim benden gördüğü şekilde odanın ortasındaki sehpayı ovalayıp adeta kazırken çok tatlı görünüyordu. Ben de işime dönüp televizyon ünitesini silerken, oradaki bir fotoğraf çerçevesini eline aldım. Bu fotoğraf geldiğim ilk gün olduğu gibi yine dikkatimi çekti. Fotoğrafta iki erkek çocuk vardı. Yaşları en fazla dokuz ya da on olmalıydı. Kolları birbirlerinin omzunda, üzerlerindeki eski püskü kıyafetler kaymış bir halde, kocaman bir gülüşle objektife bakmışlardı. Birinin Tekin olduğuna emindim. Şimdilerde cimrilik yaptığı o gülüşü tanımıştım. Siyaha yakın kahverengi gözleri şimdiki halinden daha hayat dolu ve neşeliydi. Çok tatlı bir oğlandı. Elim onun yüzünü okşarken sesini duydum. Telefonla konuşuyor ve "Evet, bitecek!" diyordu. "Üç yıl sonra nihayet onun işini bitireceğim!"

İşini bitirmek mi? Öldürmek anlamında mı? Sanırım bunu kast etmiyordu. Belki de şu malum kişiye sıkı bir dayak atacaktı. Telefonu kapattığı sırada salonun kapısına ulaşmıştı. Orada durup bize bakarken elimdeki çerçeveyi kaldırdım.

"Buradaki sen misin?" Somurttu ve cevap vermedi. "Şu da arkadaşın mı? Tuna Üstüner değil sanırım. Ona pek benzemiyor."

"Onu yerine bırak!"

ateşliydi. Kalbimi ele geçiren bu adamın dudaklarıma böylesine ikna edici bir işgal kuvveti göndermesi karşısında, beyaz bayrağı hemen o saniye çektim. Ona teslim oldum. Ellerimi kaldırıp boynuna sarıldım ve elleri belimi daha sıkı kavrarken kendimi kapıdan çektim. Tekin'in dudakları çöldeki bir güneş kadar yakıcıydı. Öpücüğü dudaklarımı kül edip geçerken, kaynağından hiç eksilmeyen bir ırmak kadar da coşkuluydu. Bu öpüşme beni tüketip azar azar bitirirken bile içimde bir şeyleri yeniden yeşertiyordu. Tekin'e duyduğum aşk bir ağaçsa, şimdi kalbimde el değmemiş bir orman büyümüştü. Gür, sımsıkı, keşfedilmesi imkânsız vahşi bir orman. Sırtımın her yerine ulaşan Tekin'in elleriyle rengârenk çiçeklerin açtığı bu ormanı nasıl da seviyordum. Yıllar önce bana kötü anılar ama harika bir armağan bırakan bu adamın, yıllar sonra gelen bu öpücüğündeki ateşle yanıp tükenirken düşüncelerim geçmişe ulaştı. O geceye dair hiçbir şeyi hatırlamadığımı yeniden anladım. Eğer hatırlasaydım, eğer ertesi gün uyandığımda, Tekin beni öperken ne hissettiğimi bilseydim, onu bir saniye bile bırakmaz, son nefesime kadar peşinden koşardım. Geçen zamanı telafi etmek ister gibi sokuldum ona. Saçlarını karıştırdım, tenimi gıdıklayan bıyık ve sakallarıyla gülümsedim ama en çok hissettiğim şey yanmaktı. Bir lav nehrine tramplen ile atlamak gibiydi. Sesimi, inlemelerimi, dudaklarımı ezip geçen bu teması her zerremde yaşadım. Hatta gittikçe sertleşen öpücük dudaklarımdan kalbime, oradan ayaklarıma ulaşıp, üzerinde durduğum parke zemini yakıp evi kül edecek diye korktum. Gözlerim kapalı bir halde, vahşi bir arzuyla sevdiğim adama karşılık verirken, bir anda kendini çekti. Elleri hâlâ oldukları yerdeydi ve soluğu soluğuma karışıyordu. Sadece dudakları artık bana ait değildi.

"Nefesini kestim mi, çalı kafa?" diye fısıldadı.

Hızlı nefes almaktan şiddetle inip kalkan göğsüm Tekin'in göğsünde dinlenirken gülümsedim. "Bunu..." Büyük bir nefes daha aldım. "Bunu kast ettiğini anlamamıştım."

"Sadece bunu kast etmiştim!"

Beni bir anda bırakıp, tek kelime etmeden, tek bakış atmadan arkasını dönüp merdivenleri çıkmaya başladı. Nefesimi

kesmişti... Gerçekten kesmişti! Bildiğim en iyi yolla... Kansız ve acısız bir şekilde... Zaten kalbime de böyle girmemiş miydi?

Dakikalarca o kapıya yaslanmış halde durdum. Tekin'in beni öpmesi, hem de neredeyse cilalı taş devrinin ilkelliğinde bunu yapması, kafamdaki cevapsız sorular bölümünü takır takır çalıştırmaya başlamıştı. Güzel olduğumu ima edip, kıyafetlerime karışması ve aklına girdiğini ilan etmesi kafamı olduğu kadar kalbimi de yoğun bir mesai ile çalıştırıyordu. Öyle ki yorulup yere çöktüm. Beste'nin hırıltılı sesiyle ağlamasını duyunca kendime gelip aşağıdan bağırdım.

"Geliyorum, anneciğim."

Kızım beni işitip susarken merdivenleri koşarak çıktım. Odanın kapısını kapattığımı sanıyordum ama muhtemelen aşağıya inerken aceleden unutmuştum. Bir daha bu hatayı yapmamayı aklıma not edip odaya daldım. "Benim uğur böceğim uyan..."

Devamını getiremeden içerideki görüntüyle bir kez daha nefesim kesildi. Tekin, Beste'yi kucaklamış, ona dışarıdaki bir şeyi gösteriyordu. Ah! Bu adam beni solunum yetmezliğinden öldürecekti.

Sesimi duyunca Tekin bana döndü. Tişörtünün altından bir kısmı görünen dövmeli koluyla Beste'yi kucaklamıştı. Kızım benden bile uzun, bir hayli yüksekte, Tekin'in iri yarı bedeninin yanında, bir dağa tırmanmış minicik bir tavşan gibi görünüyordu. Bu dağ kesinlikle tavşanı önemsiyordu.

"Uyandın mı, meleğim?"

Beste dudaklarını büzüp elini kafasına götürdü. Minik parmakları kıvırcık saçlarının arasından kaybolurken, matkapla duvar deler gibi kafasını kaşımaya başladı.

"Bitlendi mi benim kızım?"

Küçük kızım bunun kötü bir şey olduğunu anlamış gibi başını sağa sola sallarken "Hayır," dedi uykulu sesiyle. Sonra kocaman bir esnemeyle kafasını babasının sağ omzuna yaslayıp, tembel bakışlarıyla dışarıyı izlemeye devam etti. Tekin'in gözlerinin üstümde olduğunu bildiğim için bakışlarımı Beste'de tuttum. İki dakika öncesine kadar baraj kapaklarını açıp coşkulu

"Giyiniğim ben!"

"Sana hemen içeriye gir diyorum!"

"Ah, ilham canavarı mısın sen? Tüm hevesim ölüp gitti" diye söylendim ve elimdekileri bırakıp kapıya doğru yürüdüm. Tekin'in yanından geçip içeriye girecoğim sırada kısık, derin sesiyle fısıldadı.

"Oysa sen benim hevesimi canlandırıyorsun."

Durdum ve ona döndüm. "Ne demek bu?"

Tek elini belime koyup beni içeriye itti ve kapıyı kapattı. Elini üzerimden çekmedi. Parmakları incecik tişörtümün üstünden tenimi dağlarken, diğer elini de belime koydu ve beni bir anda–tam anlamıyla–kapıya yapıştırdı. Sırtım kapıya dayanmış bir halde Tekin'e bakıyordum. Tek kelime etmediğim gibi, ne yaptığını bile sormayı düşünmedim. O ölümcül karizmasından sonra bir diğer süper gücü de zamanı durdurmasıydı. Her şeyi durdurmasıydı belki de. Sadece kalbim kalmıştı geriye. Deli gibi atıyordu.

"Ne zamandan beri aklıma girmeye çalışıyorsun?" diye sordu.

Ben değil ama o kesinlikle benim aklıma giriyordu. Az önce onun aklına girme planları yaparken, şimdi Tekin bana doğrudan bunu soruyordu. "Anlamıyorum!" dedim çaresizce.

Üzerime biraz daha eğildi. "Aklıma girme!"

Sert sesiyle ürktüm ve kapıya daha çok sokuldum. "Bundan haberim yok!"

"Asıl sorun da haberinin olmaması. Haberin bile olmadan aklıma giriyorsun ve ben bundan hiç hoşlanmıyorum!"

"Ne yapabilirim?"

"Aklıma girme!"

"Nasıl?"

"Kahrolası bacaklarını benden uzak tut! Dokunmak istediğim saçlarını da! Belki de saçlarını kesmelisin. Evet evet, kesmelisin! Üzerindeki tişörtlerden kurtul ve mümkünse bir çuvala gir! Sonra gözlerini bana öyle dikme!" Tekin tehditlerinin arasında soluklandı ve gözleri dudaklarıma inerken yeniden bağırdı. "Ve sakın bir daha şarkı söyleyeyim deme!"

"Şarkı mı söylüyorum ben?"

"Hem de her konuştuğunda!"

Gülümsememe engel olamadım. Güzel sözleri bile kızarak söyleyen bir adamı seviyordum. Ne yapabilirdim ki? Onun romantizm anlayışı buydu. Tehdit ederek iltifat ediyordu. Ancak bu tehditlerini bile, sevgilisinin sesini bülbüle benzeten o ince ruhlu divan şairlerinin şiirlerine katiyen değişmezdim.

"Ve sen şarkı dinlemekten hoşlanmıyorsun?" diye mırıldandım.

"Doğru bildin, çalı kafa! Bundan sonra da hoşlanmaya niyetim yok!"

"Yani sesimden hoşlanmıyorsun?"

Kızgınca bir nefes aldı. "Sadece sesinden değil... Dudaklarından da hoşlanmıyorum! Her an onları öpmek istememe neden oluyorlar!"

"O halde hoşlanıyorsun?" dedim heyecanla soluıken.

"Deli oluyorum!"

"Ne?" Derin bir nefes alıp verdim. Sanırım biraz gürültü yapmıştım.

Tekin gözlerini kapattı ve yumruğunu başımın yanından sert çe kapıya indirdi. "İşte bundan bahsediyorum! Yapma şunu!"

"Nefes de mi almayayım?"

"Alma!"

"İstersen bir de nefesimi kes!"

Anlayamadığım bir bakış attı. Bu bakışta öfke, kızgınlık, hiddet kadar, tam aksi şeyler de vardı ama kapsamlı bir tanım getiremeyecek kadar afallamıştım. Çözemediğim bir matematik sorusu gibi karşımda duran adam, bir an sonra ömrüm boyunca unutamayacağım o şeyi yaptı... Dudaklarıma öylesine şiddetle yapıştı ki, başımı kapıya çarptım ve bütün bedenimle orada tutsak kaldım. Küçücük bir nezaket taşımayan bu öpüşme, içindeği tüm öfkeye rağmen hırpalar gibi değildi. Sertti, sıkıydı, talepkârdı ama zorba değildi. Yenilmeye gönüllü olduğum için bu öpüşmeyi olumsuz hiçbir kelime ile itham edemezdim. İnsanı bir yangına götürüp, yanma isteğiyle doldurucak kadar

şekillerde tuvale geçirdim. Henüz yarısını bitirdiğim resmimi şimdiden sevmiştim. Tekin yine onunla dalga geçebilirdi ama bu kez sonuna kadar eserimi savunacaktım. Tekin muhtemelen resmin içine gizlenen subliminal mesajı da göremezdi. Evet, bunu yapmıştım! Resmimin içine, oraya bir yere kendi dilinde, kendi tarzımda *Seni Seviyorum* yazmıştım. Kalbim havalanmış, tuvalime konmuştu.

"Yeni bir kaos mu?"

Beklediğim o sesi işitince ayak parmaklarımdan enseme kadar büyük bir sıcaklık vücuduma yayıldı. Tekin'e döndüm ve yataktan çıktığı haliyle karşımda durduğunu görünce şaşırdım. Âşık olduğum adam zırhını çıkarmış bir savaşçıya benziyordu. Uyanır uyanmaz buraya gelmiş olmalıydı. Saçları dağınık, tişörtü ve eşofmanı kırışıktı. Koşarak ona sarılmak istiyordum. Tekin herhangi bir şey için kollarını açsa, bir saniye içinde oraya kapanmış olurdum.

"Evet, bir kaos," dedim nihayet sorusunu hatırlayarak. "Hatta ismi *Kalp Ülkesinin Kaosu* olsun."

"Kimin kalbinin?"

"Benim," diye fısıldadım. Şu an dünyadaki en büyük kaos benim kalbimdeydi. Beni ne zaman seveceğini bilemediğim bir adamın insafına kalmıştım. Bu sıkıcı detayları hemen unuttum. Muziplik havamda olduğum için birdenbire "Ne zaman evleniyoruz?" diye sordum.

Tekin'in aklına bu yolla girebileceğimi düşünüyordum. Bir şeyi kırk kere söylersen olurmuş hesabı. Muhtemelen daha otuz beş kere falan söylemem gerekiyordu. Hoş, dünyanın bütün çilingirlerini çağırıp, en iyi hırsızlarını bile getirsem, bu adamın aklına giremezdim. En azından kalbinin basit bir kapıyla kapatıldığını düşünmek istiyordum. Belki orayı iyice omuzlarsam açabilirdim. Ah! İmkânsız!

"Evlilik mi? Sen gerçekten hayatını karartmakta kararlısın," diyerek kaşlarını çattı. Kızgın değildi, dalgın ve uykuluydu. Üstelik inanılmaz derecede çekici görünüyordu.

"Seninle evlenince hayatım mı kararacak?" diye sataştım.

İğneli bakışları vücuduma kaydı. Üzerinde çok kısa olmayan bir şort ve sırtı kapatan uzun, geniş bir tişört vardı. "Başka türlüsünü mü ummuştun?" dedi derinden sesiyle.

Fekâlâ ... Elbette başka türlüsünü de ummuştum. Yani ailemle sorunlarımı çözdükten sonra bu evliliği gerçeğe dönüştürebilirdik. Bunu düşündüğümü çaktırmamak için alaycı sesimle "Mutlu bir aile olabilirdik," dedim. Gülümsedim. "Pembe panjurlu evler falan."

Tekin tek kaşını kaldırıp sarıttı. Onun bana gülümsemesi devrelerimi yakıyordu. Bu yüzden resmime döndüm. Prusya mavisinden alıp tuvalime götürdüm. Birkaç noktayı maviye boyadıktan sonra fırçayı yine paletime daldırdım. Tekin'in hâlâ bana bakıp bakmadığını anlamak için yeniden ona döndüğümde yüzündeki o ani gülüşle kalakaldım. Sanki bir süredir öylece beni izliyor, gördükleri onu mutlu ediyormuş gibi sırıtıyordu. Ah, bu gülümsemesi sağlığıma en büyük tehditti! Niye her zamanki gibi somurtmuyordu ki?

"Elini boyamak yeni bir sanat akımı mı?"

"Ne?"

"Elini boyuyorsun."

"Ah!" İnleyerek fırçayı elimden çektim. "Dikkatimi dağıtıyorsun!" dedim yavaşça.

"Sen de benim lanet olası dikkatimi dağıtıyorsun!" deyip gözlerini bacaklarıma indirdi. İşte dilediğim olmuştu. Somurtuyordu! Hem de San Fermin'deki kızgın bir boğa kadar. "İç çamaşırıyla mı çıktın?"

Sözlerinin şaşkınlığını atlatıp tişörtümü kaldırdım. "Şortum var!"

"Üzerine doğru düzgün bir şey giy!" diyerek gözlerini kapatıp, derin bir nefes eşliğinde yeniden açtı. Sonra kapıya döndü ve bakışlarıyla evi işaret etti.

"Ne var?" diye sordum oflayarak.

"İçeri girsene!"

"Neden?"

"Üzerini giy diye, çalı kafa!"

delirmiş olmalıydı. Elbette sadece bu yüzden... Serdar Pekdemir denen bu adamın o yoğun ilgisinin, tatlı gülüşünün, yakışıklı yüzünün konuyla hiçbir alakası yoktu. Iyice delirmeden toparlama amacıyla yeniden konuştu. "Çocuklar bir yerlerini çarptığında, anneleri orayı öpüp iyileştirirler. Rüya, Beste'ye hep öyle yapar. Ben tamamen, kesinlikle, yüzde yüz o tür bir öpücükten bahsetmiştim. Unut gitsin!"

"O halde..." diyen Serdar usulca kıza yöneldi. Bedenini hafifçe kaldırıp Aylin'in üzerine geldiğinde genç kız heyecandan ölmek üzereydi. Gözleri birbirine kenetli haldeydi ve yüzleri arasındaki mesafe kısacıktı. Serdar ona derin bir bakış attıktan sonra gözlerini şişliğe kaydırdı. Onu alnından öpecekti. Aylin gözlerini kapattı ve deli gibi o masum öpücüğü beklemeye başladı. Tam o an sımsıcak bir öpücük dudaklarını buldu. Gözlerini hızla açtı ancak Serdar kendini çekmedi. Bir kez daha dudaklarını öptü ve Aylin yeniden gözlerini kapattı. Serdar'ın öpücüğü bir prensin prensesi hafifçe öpmesinden çok uzaktı. Aylin'in karşı koymaması, hatta karşılık vermesiyle dudaklarına daha çok sokuldu. Aylin'in dudakları aralanınca daha da bastırarak, adeta sertliğe yakın öpmeye başladı. İkisi de buna bir son vermeleri gerektiğini biliyordu ama ikisi de buna yeltenmedi. Genç adam bu cadalozun böyle mükemmel hissettireceğini asla tahmin etmemiş olsa da şimdi ona doyamıyordu. Birbirlerinin dudaklarını cüretle talan eden öpüşmeleri ateşli bir hale geldiğinde Serdar kontrolünü yitirmek üzereydi. Aylin de onu kendine daha çok bastırmak, nefesini içine çekmek, öpüşmelerini kalbine katmak istercesine kollarını kaldırıp Serdar'ın boynuna sarılacakken kapı sertçe çalmaya başladı.

Serdar adeta hiddetle kendini çekti. Aylin nefes nefese gözlerini kapattı ve başını çevirdi. Serdar'ın yüzüne bakamazdı. Genç adam kapıyı açmaya giderken Aylin derin bir nefesle inledi. Dudaklarında hâlâ o ateşli öpücüğün tadı vardı ve başındaki acıyı neredeyse hissetmiyordu.

Prens, prensesi iyileştirmişti!

19. Bölüm

İlk kez Beste beni uyandırmadan kendiliğimden uyandım. Bugün içimde farklı bir duygu vardı. Sabahın enerjisi mi, güneşin muhteşemliği mi, yoksa Tekin'i rüyamda görmenin sevinci mi bilinmez, içimdeki ilhamı engelleyemedim. Saat henüz sabahın yedisi bile değildi. Gece geç saatte Ankara'dan gelmiş olmamıza rağmen uykumu tamamen almış hissediyordum.

Beste'nin beşiğine bebek telsizi koydum ve tuvalimi alıp bahçeye indim. Tam penceresinin altında resmime başladım. Bu defa içimden doğa resmi yapmak geçiyordu ama gerçeğe yakın resimler çizmede çok kötü olduğum için bu isteğimi savuşturdum. Yine de bu durum bir ressam olduğum gerçeğini değiştirmiyordu ve galeriler beni nasılsa testle falan almayacaklardı. Soyut resimlerimin kıymetini bilecek birkaç galeriye e-posta göndermiştim. Dün otelden çıkmadan önce gelen kutumu kontrol etmiştim ama yine hiçbir dönüş yoktu. En son gittiğim galerinin o kaknem müdürü, üzerine TEHLİKELİDİR yazdığı resmimi diğer galerilere dağıtmış olmalıydı.

Tüm kötü düşüncelerimden uzaklaşıp resmim üzerinde çalıştım. İçimden gelen duygularla, istediğim renkleri, istediğim

Bunu düşündüğü için kendine kızamazdı. Şımarık, kibirli, kendini beğenmiş olabilirdi ama kız fena halde güzeldi. Uzanıp göz yaşlarını sildi.

Aylin gözlerini açtı. "Önce ağlatıp, sonra gözyaşlarımı mı siliyorsun?"

"Seni yaralayan ben değilim."

"Beni öldürecektin!"

"Aksine senin hayatını kurtardım. Şu an kırık bir burun ve kafatasıyla yatıyor olabilirdin."

Aylin inledi ve çektiği acı yüzünden kaşları daha da çatıldı. "Kafamı kırdım mı?"

"Muhtemelen hayır. Basit bir şişlik."

"Of! Şişlik mi?" diye acıyla söylenen genç kız elini kaldırıp alnına dokundu. Canı çok yansa da, alnında oluşan ceviz büyüklüğündeki şişliği fark etmişti. "Çok çirkin görünüyor, değil mi?"

Serdar başını sallayıp gülümsedi. "O kadar da değil."

"Ne kadar? Ah, söyle hadi! Çok çirkinim, değil mi?"

"Hâlâ bir prenses kadar güzelsin, prenses. Merak etme."

Aylin'in çatılan kaşları düzleşti ve gözleri Serdar'a kenetlendi. "Prensler prensesleri ölümden kurtarır. Oysa sen beni öldürmeye çalışıyorsun."

"Ben bir prens değilim ve seni öldürmeye çalışmadım!"

Aylin acı içinde gülümsedi. "Kendime gelince bunu sana ödeteceğim."

"Eminim yaparsın."

Serdar'ın hafif tebessümü Aylin'i de gülümsetti. Bir an sonra acıyla kasıldı. Gözlerini kapattı ve fısıldadı. "Yapacağım!"

"Neyi? Beni öldürmeyi mi?"

Gözlerini açan genç kız başını hafifçe sağa sola salladı. "Kendimi kanıtladıktan sonra onu da yapacağım."

"Kendini kanıtlamak mı?"

"Çalışacağım. İstediğiniz işte."

"Yapmak zorunda değilsin. Malulen emekli olabilirsin," diyen genç adam ona sımsıcak bir gülüş verdi.

Aylin kalbini heyecanla huzursuz eden bu gülüşü unutmak istedi. "Hayır, yapmak zorundayım," dedi direterek. "Senin için bir ot kadar kıymetsizim. Ama öyle olmadığımı göstereceğim."

"Üniversite sınavından sonra ikinci iddia mı?"

"Evet. Muhtemelen kendime gelince bunu yaptığıma çok pişman olacağım ama şimdi eminim. Hatta fikrimi değiştirmeden önce bir sözleşme imzalayabiliriz."

"Gerek yok, sözüne güveniyorum," diyen Serdar onun kendinden emin durmasından hoşlanmıştı.

"Ben de sana güvenebilir miyim?"

"Hangi konuda?"

"Çirkin görünmediğim konusunda."

Serdar'ın gözleri bir kez daha kızın alnındaki şişkinliğe gitti. Kendine itiraf etmek istemiyor olsa da gerçeği biliyordu. Kahrolası bir işe yaramaz olabilirdi ama kız şahaneydi. "Güvenebilirsin," diye fısıldadı. "Gerçekten çok güzelsin."

"Sen de çok yakışıklısın. Küstahsın ve senden nefret ediyorum ama çok yakışıklısın."

Serdar iyice keyiflenip gülümsedi. Aylin, kafasını çarptığı için başka bir kimliğe bürünmüştü sanki. Bir an kızın yarasını okşamak ve onu iyileştirmek istedi. Böyle bitkin ve uslu dururken onu tanıyamıyordu. Aylin Başaran bu değildi. Bu iyi, masum kız o olamazdı. O kötü cadının ruhunu yeniden bu enfes bedene geri getirmeliydi. Onu kışkırtmak adına muzipçe sordu. "Fotoğrafını çekmemi ister misin? Instagrama eklerdin. En az iki bin kalp alacağına eminim."

Aylin somurttu. "Geç dalganı, sahte prens. Zaten gerçek prens olsaydın, hasta yatağında yatan bir prensese ne yapılması gerektiğini bilirdin."

Genç adam tek kaşını kaldırdı. "Ne yaparmış prensler?"

"Uyansın ve iyileşsinler diye prensesleri öperler."

Genç adam ilgiyle gözlerini açtı. "Seni öpmemi mi istiyorsun?"

Aylin süratle gözlerini kaçırdı. Bunu söylediğine inanamıyordu. Bu adama az önce sapık muamelesi yaparken, şimdi onun öpücüğünden mi istiyordu? Kafasını çarptığı için bu kadar

Bunu düşündüğü için kendine kızamazdı. Şımarık, kibirli, kendini beğenmiş olabilirdi ama kız fena halde güzeldi. Uzanıp gözyaşlarını sildi.

Aylin gözlerini açtı. "Önce ağlatıp, sonra gözyaşlarını sen siliyorsun?"

"Seni yaralayan ben değilim."

"Beni öldürecektin!"

"Aksine senin hayatını kurtardım. Şu an kırık bir burun ve kafatasıyla yatıyor olabilirdin."

Aylin inledi ve çektiği acı yüzünden kaşları daha da çatıldı. "Kafamı kırdım mı?"

"Muhtemelen hayır. Basit bir şişlik."

"Of! Şişlik mi?" diye acıyla söylenen genç kız elini kaldırıp alnına dokundu. Canı çok yansa da, alnında oluşan ceviz büyüklüğündeki şişliği fark etmişti. "Çok çirkin görünüyor, değil mi?"

Serdar başını sallayıp gülümsedi. "O kadar da değil."

"Ne kadar? Ah, söyle hadi! Çok çirkinim, değil mi?"

"Hâlâ bir prenses kadar güzelsin, prenses. Merak etme."

Aylin'in çatılan kaşları düzleşti ve gözleri Serdar'a kenetlendi. "Prensler prensesleri ölümden kurtarır. Oysa sen beni öldürmeye çalışıyorsun."

"Ben bir prens değilim ve seni öldürmeye çalışmadım!"

Aylin acı içinde gülümsedi. "Kendime gelince bunu sana ödeteceğim."

"Eminim yaparsın."

Serdar'ın hafif tebessümü Aylin'i de gülümsetti. Bir an sonra acıyla kasıldı. Gözlerini kapattı ve fısıldadı. "Yapacağım!"

"Neyi? Beni öldürmeyi mi?"

Gözlerini açan genç kız başını hafifçe sağa sola salladı. "Kendimi kanıtladıktan sonra onu da yapacağım."

"Kendini kanıtlamak mı?"

"Çalışacağım. İstediğiniz işte."

"Yapmak zorunda değilsin. Malulen emekli olabilirsin," diyen genç adam ona sımsıcak bir gülüş verdi.

Aylin kalbini heyecanla huzursuz eden bu gülüşü unutmak istedi. "Hayır, yapmak zorundayım," dedi diretterek. "Senin için bir ot kadar kıymetsizim. Ama öyle olmadığımı göstereceğim."

"Üniversite sınavından sonra ikinci iddia mı?"

"Evet. Muhtemelen kendime gelince bunu yaptığıma çok pişman olacağım ama şimdi eminim. Hatta fikrimi değiştirmeden önce bir sözleşme imzalayabiliriz."

"Gerek yok, sözüne güveniyorum," diyen Serdar onun kendinden emin durmasından hoşlanmıştı.

"Ben de sana güvenebilir miyim?"

"Hangi konuda?"

"Çirkin görünmediğim konusunda."

Serdar'ın gözleri bir kez daha kızın alnındaki şişkinliğe gitti. Kendine itiraf etmek istemiyor olsa da gerçeği biliyordu. Kahrolası bir işe yaramaz olabilirdi ama kız şahaneydi. "Güvenebilirsin," diye fısıldadı. "Gerçekten çok güzelsin."

"Sen de çok yakışıklısın. Küstahsın ve senden nefret ediyorum ama çok yakışıklısın."

Serdar iyice keyiflenip gülümsedi. Aylin, kafasını çarptığı için başka bir kimliğe bürünmüştü sanki. Bir an kızın yarasını okşamak ve onu iyileştirmek istedi. Böyle bitkin ve uslu dururken onu tanıyamıyordu. Aylin Başaran bu değildi. Bu iyi, masum kız o olamazdı. O kötü cadının ruhunu yeniden bu enfes bedene geri getirmeliydi. Onu kışkırtmak adına muzipçe sordu. "Fotoğrafını çekmemi ister misin? Instagrama eklerdin. En az iki bin kalp alacağına eminim."

Aylin somurttu. "Geç dalganı, sahte prens. Zaten gerçek prens olsaydın, hasta yatağında yatan bir prensese ne yapılması gerektiğini bilirdin."

Genç adam tek kaşını kaldırdı. "Ne yaparmış prensler?"

"Uyansın ve iyileşsinler diye prensesleri öperler."

Genç adam ilgiyle gözlerini açtı. "Seni öpmemi mi istiyorsun?"

Aylin süratle gözlerini kaçırdı. Bunu söylediğine inanamıyordu. Bu adama az önce sapık muamelesi yaparken, şimdi onun öpücüğünden mi istiyordu? Kafasını çarptığı için bu kadar

onu, yoksa içten içe Serdar'ın söylediklerinin doğruluğundan mı bilemedi. Yutkundu. "Ben o insanları aşağılamadım!" diye mırıldandı.

Serdar biraz daha eğildi. Aylin biraz daha gerilemek istedi ama kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

"Hadi şaşırt beni, prenses. Madem aşağılamıyorsun, o halde o insanlardan biri ol. Bu işi kabul et ve neler yapabileceğini göster. Sana saygı duymamı sağla."

"Bana saygı duymuyor musun?"

"Bir parça bile."

"Senin saygına ihtiyacım yok!"

"Sana saygı duyan birini söyle."

Serdar'ın sıcak nefesi, erkeksi kokusu, gücü, otoritesi Aylin'in cevap vermeden önce birkaç saniye düşünmesine neden oluyordu. Bu kadar yoğun bir baskı altında olmasa patır patır konuşurdu ama şimdi zihni darmadağınıktı.

"Ailem!"

"Aileni saymıyoruz. O doğanın kanunu. Düşün bakalım. Seni ciddiye alıp fikirlerine değer veren biri... Var mı?"

"Var!" diye bağırdı genç kız. "Begüm var! Ona bir kayafeti alma dersem kesinlikle almaz."

Serdar gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. "İşe yaramazsın!" dedi gergince. "Ne kadar denersek deneyelim, asla dünyaya fayda getirecek bir şey yapamazsın. Boş yere yaşıyorsun. Tıpkı bir asalak gibi!"

Aylin gözlerinin yandığını hissetti. Daha önce kimse için ağlamamıştı. İki yıl önceki işe yaramaz, yalancı sevgilisi için bile tek damla gözyaşı dökmemiş, bu kadar yoğun bir duygusallığı hiç yaşamamıştı. Oysa şimdi gözlerine tırmanan yaşları hissediyordu. Bu küstah adamın karşısında ağlamaktansa ölmeyi yeğlerdi. Dayanamadı. En sonunda birleştirdiği ellerini çözdü. Tüm gücüyle Serdar'ı itip, tekme atmaya başladı. Genç adam geri çekilip onun kollarını kavramak istemişti ki Aylin hışımla kendini savurup kapıya yöneldi. Tam o anda ıslak ve parlak zemine yenilen topukluları ayaklarının altından kaydı. Dengesini tamamen

yitirip yüzüstü lavaboya doğru düşüşe geçti. Serdar son anda onun elini kavrayıp kendine çekti ama çok geçti! Aylin'in alnı lavabonun köşesine çarpmıştı. Genç kız acı içinde çığlık atarak kendini yere bırakırken Serdar kolundan çekip onu kaldırdı. Kolayca havalanan kızın cılız bedenini kollarına alan genç adam onu güvende tutmayı başarmıştı. Aylin'in kafası omzuna yaslanırken gözleri yarı kapalıydı ve kaşları çatıktı. Lavaboya değen alnının kenarı kıpkırmızı olmuştu. Acıyla inliyordu ve bilinci kapanmak üzereydi.

Dizleri bedenini taşıyamayınca Serdar onu hızla kucakladı. Kızın kolu tıpkı bir ölü gibi düştü. Başı genç adamın güçlü kollarında, saçları aşağıya iniyordu. Gözlerini açmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Serdar onu süratle banyodan çıkarıp yatağa götürdü. Kollarında acı içinde inleyen kızı yatağa bırakır bırakmaz telefonu kaptı.

"830'a hemen doktor gönder!"

Hastaneye gidilmesini gerektiren bir durum olmasa da buna doktorun karar vermesini bekleyerek Aylin'in yarasına baktı. Kanamıyordu ama fena halde şişmişti. Çarpmanın etkisiyle bir anlığına şuurunu yitirmiş olan kız tamamen baygın değildi. Genç adam onun yanına oturdu. Kızın çatık kaşlarının altındaki kısık gözleri ve kıpkırmızı bir rujla boyanan aralık dudaklarından çıkan inlemeler çok acı çektiğini gösteriyordu. Serdar, Aylin'in bu acı dolu ifadesine bakarken bir anda kötü hissetti. Elini kaldırıp yaralı yere dokundu ancak Aylin daha da feryat edince hızlıca çekti. Ancak elini büsbütün onun yüzünden ayırmadı. Yavaşça kızın yanağına dokundu. Yumuşak, sıcak tenine değen diyle onu hafifçe okşadı. Güven verici, otoriter sesiyle "Bir şeyin yok," diye fısıldadı.

Aylin gözlerini açıp tam karşısındaki yakışıklı çehreye baktı. İkisi birkaç saniye boyunca bakıştı. "Senin yüzünden!" diye mırıldandı genç kız. Gözyaşları usulca akarken kolunu güç bela kaldırıp gözlerini örttü. Serdar o kolu tutup kızın gözlerinden çekti. Aylin'in masumane bir şekilde bükülen dudaklarına bakınca gülümsedi. Ansızın uzanıp o dudakları öpmek istedi.

Aylin denileni yaptı ama odaya girince biraz ürkmüştü. "Burada sen ve ben ne konuşabiliriz ki?"

"Konuşmayacağız!" dedi genç adam. "Sana göstereceğim."

Aylin gözlerini kocaman açtı. Bu cümlenin altındaki mana çok açıktı. "Seni aşağılık sapık! Sen... Sen bana neyi ima ediyorsun? Ahlaksız teklif mi? Ah, inanamıyorum! Sakın yaklaşma! Bana dokunacak olursan, yemin ederim seni öldürürüm!"

Serdar derin bir nefes bırakıp ellerini kumral saçlarına geçirdi. Açık renk gözleri, yakışıklı yüzü gergindi. "Sana asıldığım fikrini kafandan çıkar artık! Hiçbir zaman, hiçbir konuda, hiçbir mekânda dönüp sana bakmayacağımı daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"O halde burada ne yapıyoruz? Bu... Bu otel odasında?" diyen genç kız elini kaldırıp geniş odayı gösterdi. Odanın dağınık olduğunu fark edince yüzü asıldı. "Hem de kirli bir odada mı? Ne tür bir sapıksın sen? Çekil önümden!" der demez koşarak kapıya yöneldi.

Kapıya yakın olan Serdar tek hamlede kolunu kavrayıp onu kolayca kendine çekti. Bir eli hâlâ cebindeydi ve diğer eliyle deli gibi çırpınan Aylin'i kontrol ediyordu. Onu kendine iyice yaklaştırıp üzerine eğildi. Kız yüksek topuklularına rağmen Serdar'ın omuzlarına ancak yetişiyordu.

"Sorun da bu zaten?" diye fısıldadı kızgınca. "Oda kirli... Çünkü burayı sen temizleyeceksin, prenses!"

Aylin sinir krizi eşiğinde olduğu için Serdar'ın sözlerini anlayamadığını düşündü. "Ne saçmalıyorsun?" diyerek acıyan kolunu çekti.

Serdar onu bırakmayıp kapıya yakın yerde bulunan banyoya götürdü. Işığı açtı ve kızı içeriye itti. "Buradan başla! Her yeri iyice temizle. Yeni havlular koridordaki servis arabasında. Bugün sadece deneme aşamasındasın. Öğlene doğru deneyimli bir personel gelip sana her şeyin yerini ve usulünü gösterecek. Anladın mı?"

Aylin, Serdar'ın tutuşu yüzünden topukluları üzerinde dengesizce sallanırken "Anlamadım!" diye bağırdı. Yankı yapan sesi banyoya yayıldı. "Benim işim bu mu? Bu işte mi çalışacağım yani?"

"Aynen öyle. Housekeeping olarak çalışacaksın!"

"Siz... Siz delirmişsiniz! Rüya mı yaptı bunu? Ya da Tekin mi? Yoksa sen mi?"

"Ortak karar diyelim!"

"Sizi dava edeceğim. Hepinizi!"

Serdar yandan, alaycı bir gülüşle ona baktı. "Sana iş verdiğimiz için mi?"

"Beni aşağıladığınız için!"

Genç adam daha da sinirlendi. Aylin'in kolunu kuvvetle sakıp onu geniş lavabonun önüne götürdü. Dore rengi işlemeleriyle süslenmiş, büyük aynaya bakmaya zorladı.

"Kendine bak!" diye bağırdı tam arkasında dururken. Aylin'in bakışları kendini değil, Serdar'ı buldu. İkisi de aynadan birbirine öldürücü gözlerle bakıyordu.

"Nesin sen?" diye sordu tehlikeli bir tonda. "Bir düşün... Arabadaki konuşmamızı hatırla. Hayata kattığın değeri hatırla. Bir insan olduğunu hatırla. Tıpkı diğerleri gibi, tıpkı benim gibi! Tıpkı aşağıladığın herkes gibi!"

Aylin sesli sesli soludu. Adamın geniş göğsü sırtına değerken elleriyle lavabonun kenarlarına sımsıkı tutunmuştu. "Ben kimseyi aşağılamıyorum! Aksine sen beni..."

Cümlesi bitmeden Serdar onu hışımla çekti ve bedenini kolayca kendine çevirdi. Bu defa Aylin'in kalçası lavaboya değiyordu. Serdar'ın kolları onu bir kafes gibi sarmıştı ve lavabo ile o sert gövde arasında tutuklu kalmıştı.

"İnsanlar çalışıp evine ekmek götürüyor. Burayı temizleyen kadınlar da, oda servisine bakan delikanlılar da, yemek yapan aşçılar da... Onlardan biri olmak seni aşağılamaz. Aksine, o değersiz hayatına bir anlam katar. Belki de dipten alıp yükseltir."

Aylin üzerine eğilmiş, kollarıyla onu sarmış, gözlerini dimdik gözlerine dikmiş bu adamın hükmünde ne dese bilemedi. Kelimeleri toparlayamıyordu. Zihni karmakarışıktı ve bu yakınlıktan ötürü kalbi deli gibi atıyordu. Korkudan mı, heyecandan

kapısının önünde dururken kendi kendine yeniden söz verdi. Burada çalışmayı kabul etmesinin ilk sebebi aslında Rüya değil, o adamdı! Onun ukala yüzüne gülümseyip, *İlem ali edemezsin!* diyecekti. Serdar'ın yüzünü hatırlayınca bir an gerginliği ve heyecanı arttı. Serdar'dan çekindiğini kendine bile itiraf etmiyordu ama biliyordu. Bu çekinceyi sadece o adamın küstahlığına, biraz da o iri yarı bedenine, sonra o derin bakışlarına, o yakışıklı yüzüne...

"Ah, kahretsin! Kes şunu, Aylin! O hiç de yakışıklı değil" diyerek kendine kızdı. "Tam aksine o adam bir kütük, odun, kalas..."

Yakışıklı bir kalas, diye düşündü. Sonra bu düşüncesinden nefret edip, yansımasını gördüğü kapıda kıyafetlerini son kez kontrol etti. Kapı önünde dikilen üniformalı görevli ona tuhaf tuhaf bakıyordu. Aylin daha fazla şüphe çekmemek için saçlarını savurdu ve on santimlik topukluları yere sertçe vururken otele girdi.

Hızlıca resepsiyona yönelip, robot gibi dikilen genç bir kıza Serdar'ı sordu. Serdar Pekdemir'in onu beklediğini ve randevusunun olduğunu söyledi. Görevli önündeki telefondan bir yerleri aradı.

"810... Tamam, efendim."

Telefonu kapattığında Aylin'e gülümsedi. "Serdar Bey 810 numaralı odanın önünde beklemenizi söyledi, efendim."

"Oda mı? Yani otel odası mı?"

"Evet, efendim. Asansörle sekizinci kat."

Aylin önce şaşırdı ama sonra büyük bir öfkenin kanına girmesine izin verdi. O alçak adam bir otel odasında mı görüşme yapacaktı? Genç kız sorgulamayı bıraktı. O adam her ne planlıyorsa ona hiçbir şekilde yenilmeyecekti. Böyle bir iş görüşmesi tasarlamasa da çaresizce asansöre yöneldi. Belki de orası kral dairesi, süit oda gibi bir şeydi. Ofisi belki de sekizinci kattaydı. Belki de o kattaki seçkin konukların idari müdürü olacaktı. Bu düşünceler ona gittikçe mantıklı gelirken, asansörün aynasından bir kez daha kıyafetlerini kontrol etti. Kırmızı rujunu hızlıca

çıkarıp dudaklarından kaydırırken gözlerini kıstı ve dudaklarını öne uzattı. Görkemli asansör selfie çekmek için oldukça idealdi. İş görüşmesine gittiğini takipçilerine haber vermek için telefonunu çıkarmıştı ki kapılar açıldı. Hızlıca asansörden çıkan genç kız başını dikleştirdi. Kırmızı topuklu ayakkabıları koridordaki ıslık ince halıda ses çıkarmadan kayarken 810 numaralı odanın önünde durdu. İlk anda kapıyı çalıp çalmamakta kararsız kaldı. Az ileride oda temizliği için kullanılan bir servis arabası vardı. Yanında herhangi bir çalışan yoktu. Belki birileri olsaydı onlara sorabilirdi. Kapıyı zarif elleriyle tıklattı. Açan olmadı. Öfkelenmişti ve biri burada ne yaptığını söylemezse kapıyı yere indirebilirdi. Bu defa iki elinin avuç içleriyle kapıya vurmaya başladı.

"İçeride kimse yok," dedi arkasından gelen bir ses. Aylin korkuyla sıçrayıp sırtını kapıya yasladı. Serdar tam önünde, pahalı bir lacivert takım içinde, elleri ceplerinde duruyordu. Tepeden bakışlarıyla Aylin'e ukala bir gülüş attı. "Bununla açacaksın." Cebinden çıkardığı elektronik kartı gösterdi.

Genç kız kendini toparladı. Kapıya adeta kazınmış olduğu için kıyafeti kaymıştı. Kibirli hareketlerle ince ceketini ve içindeki saten bluzunu düzeltti. "Odada mı iş konuşacağız?"

Serdar tek kaşını kaldırdı. "Kuzenin sana bir şey anlatmadı mı?"

"Hayır. Sadece işe başlayacağımı söyledi. Doğrusu hangi müdürlük olduğunu merak ediyorum ama bu odanın konuyla ne ilgisi var?"

Serdar kendini kontrol edememiş olsa bir kahkaha atardı. Aylin'i tepeden tırnağa süzerken, giydiklerini ancak o zaman fark edebildi. Kız resmen bir patron gibi giyinmişti. Kırmızı seksi ayakkabıları, düzgün bacaklarının yarısını bile kapatmayan kısa dar eteği, göğüs dekoltesine sahip bluzu ve ceketiyle bir hayli havalı görünüyordu. Doğrusu müdürlük ona çok yakışırdı ama sadece görüntüsüne! Oysa bilgi ve tecrübe konusunda bir faciaydı ama daha da facia olanı, kendini gerçekten müdürlük pozisyonuna hazırlamış olmasaydı.

Kapıyı açıp Aylin'e yol verdi. "İçeri gir."

Rüya ellerini kalçasına koyup büyüklüğünü kontrol etti. Poposunun tahta gibi olduğuna emindi. İntikam ateşiyle Beste'ye baktı. "Göt de kızım teyzeye."

"Dötlt," diyen Beste büyük bir ciddiyet içindeydi.

Aylin kahkahalara boğulurken yapmacık bir öfkeyle konuştu. "Kızına küfür öğrettiğini babasına söyleyeceğim. Bakalım o mafyanın elinden kurtulabilecek misin?"

Rüya *Kurtulmaya isteyen kim?* diye düşündü ama sonra telefona doğru bağırdı. "Ankara'da mısın?"

Aylin'in hızlı solukları geliyordu. Bir yerlere koşuyor gibiydi. "Ah hayır, hayatım. İstanbul'dayım hâlâ. Begüm'le alışverişteyiz."

Rüya hiç şaşırmadı. "Telefonu anneye ver, meleğim." Beste kurcaladığı telefonu annesine uzattı. "Akıllı meleğim," diyen Rüya hızlıca asıl konuya girdi. Sana iş buldum."

Aylin'in soluğu bir an kesildi. Yürürken duraksamıştı. Bu haber onu yeterince şaşırmıştı ama asıl şaşkınlığı işi duyunca olacaktı. "Ne işi kuzen? Beni korkutuyorsun bak!"

"Korkmana gerek yok, bi'tanem. Hep çalışmaktan bahsetmez miydin? Sana muhteşem bir iş buldum. Hem de Türkiye'nin en büyük otellerinden birinde."

"Tekin'in oteli mi?"

"Aynen öyle."

"Müdür mü olacağım, kuzen? Deneyimim yok ama çok ısrar ettilerse düşüneyim."

Rüya telefonu kulağından çekip "Kendini beğenmiş boş teneke," diye söylendi.

"Hoparlör açık ve seni duyuyorum!"

Rüya hızla hoparlörü kapatıp sıraltı. "Neyse ki daha önce de duyduğun bir şeyi söylemiştim."

"Bana küfretmeden şu işi anlatır mısın? Maaşı ne kadar? On bin liranın altına çalışmam, biliyorsun!"

Rüya gözlerini devirdi. "Maaşı kendin konuşursun. Yarın gidip başlayacaksın, tamam mı? Bak, Tekin'i çok zor ikna ettim."

"Tamam tamam, bir bakarım. Odam yeterince büyük ve donanımlıysa, maaşı iyiyse, bana kaliteli müşteriler de kazandıracaksa, neden olmasın."

"Öyle olacağına eminim, kuzen. Yarın sabah dokuzda gideceksin, anladın mı?"

"Dokuz mu? O saatte henüz gün bile doğmamış oluyor!"

"Ah, tabii! Prenses hazretleri güzellik uykusundan uyanamaz, değil mi? Bir kere de beni yanılt, Aylin. Bir kere de bir şeyler için mücadele et. Valla seni doğaya salsak, besin zincirine herhangi bir katkın olmaz."

"Of be kuzen! Amma tatava yaptın ya! Tamam, yarın dokuzda gideceğim. Ne de olsa bana ihtiyaçları var. Otel batmadan kurtarırım, söz veriyorum!"

Rüya gülümsedi. "Serdar'la konuşacaksın."

"Serdar mı? Hani şu senin adamın yanındaki?" Aylin kötü düşünceler içinde olsa da Rüya'ya belli etmedi.

"Ta kendisi, hayatım. İşi sana o gösterecek. Bir kez olsun beni utandırma. Sana kefil oldum ve ne olur yüzümü kara çıkarma. Bana kendini ispat et."

"Söz veriyorum, kuzen. Bu işi başaracağım. Dream Otel sayesinde yeni bir çağ atlayacak."

"Olduğu çağda tut yeter. Orta Çağ'a falan götürme de!"

"Komik değilsin, kuzen!"

"Hadi öpüyorum seni. Kızım da tükürüklü öpüyor."

Aylin gülümseyerek telefonu kapattı. Rüya'ya gününü gösterecekti. Tekin'in otelinde çalıştığında, Rüya kadar o kibirli hergele de Aylin Başaran'ın potansiyeli karşısında utanç içinde özür dileyecekti. Aylin hemen o an gözüne kestirdiği bir mağazaya girdi. Yarınki ilk iş günü için kendisine oldukça şık, pahalı, ekru renginde bir takım aldı.

Aylin Başaran, sırf ailesi zengin olduğu ve bu zenginliğin nimetlerinden yararlandığı için ona *züppe* gözüyle bakan Serdar'ı doğduğuna pişman edecekti. Otelin büyük, görkemli, dönen

Rüya hem adı, hem de soyadıyla yapılan bu alaya sonunu. Annesiyle görüşmesinin tek yolu varken, bu adamın o yolu tıkamasını anlamıyordu. Ne olurdu sanki yalandan bir evlilik ve birkaç aile ziyareti yapsaydı? Hem, eğer Tekin Soyönder bir gün gerçekten evlenecek olursa Rüya ondan boşanırdı ve... Ve... Ve kahretsin ki acıdan ölürdü! Bu ihtimali düşünmek Rüya'nın kalbini öylesine acıttı ki, kendini kanepeye bıraktı.

"Aramızda herhangi bir yasal bağ olmamasına rağmen birlikte yaşamamız seni düşündürmüyor mu?"

Tekin "Hayır!" dedi tek kelime ile.

"Ah elbette! Zaten insanlara hizmetçin olduğumu söylüyordun, değil mi?"

Genç adam bu defa öfkelendi. "Hizmetçi olduğunu söylemem, insanların benim hakkımdaki olumsuz düşüncelerini önlemek için değil! Aslına bakarsan, ne düşündükleri umurumda bile değil!"

Bu sözler genç kadını şaşırtsa da bir noktada ona hakaret gibi geldi. "Tabii... Gayrimeşru bir ilişkide her zaman kadın suçlanır, değil mi? Erkeğin suçu asla olmaz! Bu yüzden rahatsın!"

"Bu suçlamaları yapan kim bilmiyorum ve doğrusu çevremde böyle insanlar da yok. Bu yüzden ben her durumda rahatta olacağım."

"Ama benim çevremde var! Benim ailem, akrabalarım bir erkekle evlilik dışı yaşadığımı öğrenirlerse..."

"Kimse öğrenmeyecek!"

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bir kez daha bu suçlamaları kaldıramam. Ne başka yere gitmemize izin veriyorsun, ne de meşru bir ilişkiyi onaylıyorsun!"

"Evlilik için iyi sebeplerin olabilir ama bunların hiçbiri benim için yeterli değil! Soran olursa, kızını ne annesiz ne de babasız bırakmak istediğini söylersin. Eğer geceleri birlikte uyuyup uyumadığımızı düşünenler varsa bırak düşünsünler. Birilerinin yatak odası bir başkasını asla ilgilendirmez!"

Rüya bu aşamada sessiz kaldı. Tekin'in hayat tarzı ve çevresi onunkinden çok farklıydı. Bu insanlar rahat yaşamaya

alışkınken, Rüya'nın çevresi bazı kurallarla yönetiliyordu. Genç kadın kimseyi yargılamıyordu ama durumu kendisini de düşündürüyordu. Birilerinin ona kapatma gözüyle bakmasını, bir erkeğin parasıyla yaşayan bir kadın olarak görmesini istemezdi. Bu gerçek olsa da, kimse onun nasıl bir çaresizlikten buraya geldiğini bilemezdi. En azından evlilik olursa, bu düşüncelerin kapısı kapanırdı. Fakat Tekin Soyönder hiçbir koşulda evliliğe yanaşmayacaktı.

Rüya bu korkunç düşüncelerle savaşırken, Tekin bir başka konuyu açtı. "Kuzenin Aylin yarın otele gidip işe başlayabilir. Serdar'la görüşecek."

Rüya yavaşça ona döndü. "Tamam. Teşekkürler."

Tekin yanıt vermedi. Sadece son bir kez Rüya'ya ve kızına bakıp odadan çıktı. Rüya kendini kötü hissetse de Aylin'e verecği haber sayesinde keyfi yerine gelmişti. Kuzeni, bu çılgın planı işitir işitmez telefonun diğer ucundan kolunu uzatıp, Rüya'yı boğmaya çalışacaktı.

Kızına dönen genç kadın "Cadı teyzeyi arayalım mı, meleğim?" diye sordu.

Beste gözlerini kocaman açtı.

"Telefonum işte şurada. Hadi getir, anneciğim."

Beste koşarak telefonu aldı. Minik avuçlarında kocaman kalan telefonu, annesinden gördüğü şekilde parmağını ekranda kaydırıp açınca kocaman gülümsedi. Sonra çılgınlar gibi gördüğü her şeye bastı. Rüya koşarak kızının elinden telefonu kaptı. Beste ona kötü kötü bakınca hızlıca Aylin'in numarasını tuşladı.

"Gel teyzeye alo de, uğur böceğim."

Beste hemen kandı ve annesinin dizinin dibine geldi. Telefonu kulağına götürmeden önce Rüya hoparlörü açtı. "Allo," dedi küçük kız, henüz Aylin'in sesini işitmeden. Bir saniye sonra Aylin'in sesi odayı doldurdu.

"Best Of'um? Kıvırcık meleğim? Sen misin? Koca popolu annen nerede?"

"Hiç görmediğim mi?" Rüya duyduklarına inanamıyormuş gibi gülümsedi. "Yani bağırıp çağırmak, kolumdan tutup sürüklemek, tehdit etmek gibi mi? Kusura bakma bunları o kadar çok gördüm ki, beni korkutamazsın!"

"Bunlar olsa olsa başlangıç olur, güzelim. Ben ana yemek, ben bahsediyorum!"

Rüya bu cevabı beklemiyordu ve ürpermesine engel olamadı. Tekin her defasında onu korkutmayı nasıl başarıyordu? Ne zaman duyguları devreye girse, hemen ardından tehlikeli yönleri de giriyordu. Rüya bu adamı kızdırmayı artık tamamen hayatından çıkarmalıydı. Tekin'in gülümsemesini, ilgilenişini, kurduğu iletişimi, hatta sıcak imalarını bile gördükten sonra, öfkesini görmek istemiyordu. Tekin Soyönder en dipsiz kuyudan bile daha karanlık olabilirdi ama Rüya onun gün ışığında muhteşem olduğunu biliyordu.

"Her neyse," diyerek tüm bu gerginliği sonlandırmak istedi. Hâlâ fikrinden emindi ve Tekin'i yalandan bir imzaya ikna edebilirse annesiyle görüşebileceğini biliyordu. Tekin konuyu kapattığını söylese de, Rüya için henüz kapanmamıştı. "Bunu sonra konuşabilir miyiz? Yani sen normalleşince!"

"Ben zaten normalim!" diye gürledi adam.

Beste çatık kaşlarıyla bakarken, Rüya korkmaması için kızına gülümsedi. "Evet, aslında haklısın. Normal halin bile her an patlamak üzere olan bir volkan gibi. En azından şimdilik alevlerini kontrol edebilir misin? Kızımız korkuyor."

Tekin bir derin nefes daha bıraktı. Rüya'yı, onun yaşattığı gerginliği ve aptal sorusunu unutmak ister gibi bir saniye gözlerini kapattı. Neyse ki trafik rahattı, bir de diğer araçlara öfkelenmesi gerekmiyordu. Maazallah Tekin'in önüne kırıp, sollama yapan biri canından olabilirdi.

Rüya bazı insanların sessiz kalıp, sorunları içinde büyütmesinin daha ölümcül sonuçları olacağını bir yerlerden okumuştu. Tekin'in konuşması belki de sonraki bir öfke patlamasından daha iyiydi. Aklına takılan bir başka konuyu açmaktan ürkse de, olabildiğine sessiz bir şekilde sordu. "Beni nasıl buldun?"

Tekin gözlerini kaldırdı. Bakışları Rüya'yla eğlenir gibiydi. Gülümsemesi de öyle. "Telefonuna yüklediğim basit bir uygulama sayesinde. Nereye gidersen git seni izlememi sağlıyor."

"Ah, inanamıyorum! Bu tam anlamıyla özel hayatın gizliliğine aykırı! Bu yasadışı!"

"Yasadışı mı? Özel hayat mı?"

Tekin Soyönder varken Rüya ikisini de unutsa iyi olurdu. Pes etti genç kadın. Tekin'e özel hayatıyla ilgili nutuk çekmek istemiyordu. Zaten bir kere–ah hayır iki kere–bunu yapmıştı. Biri otel havaalanı yolunda, diğeri ise Tuna Üstüner'in evindeydi. Tekin ikisinde de Rüya'ya kendisinden bağımsız bir özel hayatın kapılarını kapatmıştı. Beste söz konusu olunca bunu anlayabilirdi. Tekin kızının hayatını elbette kontrol edebilirdi, etmeliydi de ama Rüya'nın özel hayatına ne demeye karışıyordu? Bu noktada genç kadın aslında kendine de kızıyordu. Beste'nin babası olmak dışında hayatında yeri olmayan bu adamın evinde, onun desteğiyle yaşamak, belki de ona bu hakkı veriyordu. Rüya bu *birlikte yaşamak* durumunun ne kadar süreceğini merak ediyordu. Dışarıdan bakan biri için ahlaka aykırı olduğu su götürmez bir gerçekti. Kimse onların o evde nasıl yaşadıklarını sorgulamaz, herkes sadece yargılardı. Ailesi ya da herhangi bir akrabası katiyen öğrenmemeliydi.

Otele döndüklerinde Tekin uyarma adı altında Rüya'yı bir güzel tehdit etti. Dışarı çıkmamaları konusunda da oldukça açık konuştu. Rüya ona söz verdi. Hatta çantasından bir şey alıp, hızlıca ona uzattı. "İstersen kimliğimi al. Böylece hiçbir yere gidemem!"

Tekin tek kaşını kaldırıp kimliği kadının elinden kaptı. "İyi fikir!" Rüya istese kimliksiz de gidebilirdi ama Tekin onun meydan okumasından hoşlanmıştı. Oyununu sürdürecekti.

Genç adam yeniden çıkmadan önce Rüya ona seslendi. "Hazır kimliğimi almışken, nikâh işlemlerine başlasan iyi olurdu aslında."

Tekin hafif, kısa bir gülümsemeyle "Seninle evlenmeyeceğim. Bunu ancak rüyanda görürsün, Rüya Gören!" dedi.

"Babam nikâhsız çocuk doğurduğum için beni affetmeyecek. Ama annem... O beni affetti ve beni görmek istiyor. Çok üzülüyor. Çok acı çekiyor. Tıpkı benim gibi."

"Seni bunca zaman görmeye yeltenmediyse, bence üzüldüğü falan yok!"

"İstedi ama harekete geçmedi. Çünkü babamdan korkuyor. Babam onu gönderebilir, kovabilir... Akrabalarına, çevresine, memleketine rezil olur."

"Kızı için herkesin canı cehenneme diyebilmeliydi! Senin gibi."

Tekin'in gizli bir hayranlık içeren cümlesi Rüya'yı anlamsızca mutlu etti. Yüzüne yerleşen gülüşü uzun süre silmedi.

"Doğru. Ben kızım için herkesi, her şeyi sildim ama annem yapamaz. Otuz yıldır babamla yaşıyor, neredeyse yarım asırdır bu hayatın içinde. Hem ben yetişkinim. Onun kanatları olmadan da yaşarım ama Beste'm yapamaz. Onu anlıyorum. Benim için her şeyi bıraksa ne olur ki? Onu da kendimle sefil ederdim."

Tekin bir an için Rüya'nın annesiyle yaşadığını hayal etti. Annesi kızını seçseydi belki Rüya güç bulabilir ve hiçbir zaman Tekin'in karşısına çıkmayabilirdi. Tekin ömrü boyunca kızından habersiz yaşardı. Bu analiz genç adamın bir süredir yatışan öfkesini yeniden alevlendirdi. "Devam et!" diye söylendi.

Rüya kızını çekip yeniden kucağına aldı. Beste'den uzak kalınca sanki gücü tükeniyordu. Beste onun şarjlı piliydi. Her tükenişinde Rüya'ya hayat enerjisini yeniden depoluyordu. "Annem babama sadık ama beni de görmek istiyor. Babamdan gizli iş yapmaktan nefret ediyor ve babamın bizim görüşmemize onay vermesinin tek yolu var. Belki de yok ama bir ihtimal işte."

"Evlilik mi?"

Rüya başını usulca salladı. "Annem gizli bir kalp krizi geçirmiş. Allah korusun, ikincisi olursa belki de... Of! Çok korkuyorum, anlıyor musun? Annemle eskisi gibi olmak istiyorum!"

"Sen ailenle işleri yoluna koyacaksın diye seçilen kurban ben oluyorum, öyle mi?" Tekin buna sahiden inanamıyordu. Hayatındaki varlığı üç beş günden öteye gitmeyen bir kadın bunu sormaya cüret etmişti.

"Başkasına mı evlenme teklif edeyim?"

Tekin nefretle gürledi. "Canına mı susadın?"

"Eğer sen kabul etmiyorsan başkasına sorarım!"

"Şurada duralım da karşına çıkan ilk adama sor!"

"Sorabilirim!" diyen Rüya ona meydan okurcasına baktı. Omuzları da dikleşmişti. Her şeye hayır diyen Bay Çevrimdışı'ndan eser kalmamıştı artık. "Güvenilir biriyse neden olmasın? Bu sadece bir formalite. Babamı kandırmak için."

"Bence sen kendini kandırıyorsun. Ne kadar aptalca bir plan yaptığını göremiyorsun!"

"Tek çarem buysa yaparım! Ve tek çarem sen değilsin!"

"Başka bir adamla evlenmeyi düşünüyorsan, Beste'yi bırakıp istediğin yere defolup gidersin. Anladın mı?"

"Beni kızımla tehdit etme!" diye bağırdı genç kadın. Gözleri doluydu. "Tüm bunlara sadece kızım için katlanıyorum. Bunu biliyorsun. Yeter artık beni kanatma!"

Tekin yeni bir sert solukla kendine hâkim oldu. Kızgınlığının zaten onlara zarar gelme ihtimalinden olduğunu Rüya'ya itiraf etmeyecekti. Aldığı tehditlerden sonra onların birdenbire gidişiyle yaşadığı o korkuyu unutmazsa, acısını kesinlikle Rüya'dan çıkaracaktı. Bu korkunun sadece Beste'ye, kendi öz kızına dair olmadığını bilmek onu içten içe daha da öfkelendiriyordu. Rüya'ya da bir şey olamazdı. Kahretsin! Buna izin vermezdi. Üstelik bu aptal kadın için yaşadığı o kadar endişeden sonra, onun hiçbir şey olmamış gibi bir başka adamla evlenmeye olumlu bakması Tekin'in patlama sınırını zorluyordu. Evlenmek, öyle mi? Rüya ve bir başka adam... Genç adam arabadan inip onu dizlerine yatırmak ve bir güzel patlaklamak istiyordu. Ona olan kızgınlığı, hislerini kontrol etmesini güçleştirse de daha fazla konuşmadı.

"Bu aptal fikrini duymazdan geleceğim!" diyerek orta yolu seçti. Kendi emirlerini dayatmak, onun uzlaşmadan anladığı şeydi. "Başka bir adamla da evlenmeye yeltenme sakın! O zaman hiç görmediğin yönlerimi görürsün. Anladın mı?"

Tekin ortamı yeniden öfkesiyle doldurdu. Kızını korkutmuş olmasıyla fark etmeyerek "Bana haber vermeden dışarıya çıkmaya cüret ettin!" diye bağırdı.

Bu kadar öfkeyle nasıl arabsa kullandığını merak ettim. Beni nasıl bulduğu da merak ettiğim bir diğer şeydi. Onu daha da kışkırtmadan "Çıkmayacağıma dair bir şey söylememiştin," dedim.

"Çıkmayacağını bilmen gerekirdi!"

Ana caddeye vardığımızda çantamdaki suya uzandım. Tekin'e yanıt vermek beni zorluyordu. Şu an içimde bir sürü amansız duygu vardı ve hepsiyle tek tek savaşmaktan yorulmuş, bir sürü yara almıştım.

"Sevgilin mi var? Onunla buluşmaya mı geldin?"

Bu soru içtiğim suyu boğazımda bıraktı. Nerdeyse boğuluyordum. Kızımı kenara koyup öksürmeye başladım. Tekin dikiz aynasından bana ölümcül gözleriyle bakıyordu.

"Sen... Sen delirdin mi?" diye sordum öksürüğüm durduğunda. Gözyaşlarımı silip, kızgınca ona baktım. "Orası ailemin eviydi. Annemi görmeye gittim!"

Tekin'in ifadesi değişmedi ama verdiği derin nefesle biraz olsun sakinleştiğini anladım. Zaten yeterince kırılmıştım, bir de onun kırmamasını istiyordum. "Anneme sarıldım," dedim keder içinde. "Ama o beni kovdu! Annem beni kovdu!"

Tekin sert bir soluk aldı. Gözlerini benden çekip yan tarafa dönerken işitemediğim bir şeyler homurdandı. Sanırım küfretmişti! Bana olmadığını anlamıştım. Yaşadığım acı karşısında duygusal bir şey hissetmiyordu belki ama aileme kızgındı. Tabii bana da... Ondan izin almadan çıktığım için suçum sabitti.

Aldırmadım... Kalbime aniden yerleşen bir düşünce beni esir alırken usulca seslendim. "Tekin?"

"Ne var!" diye gürledi.

Bakışlarımı ondan çekip elimdeki şişeye kenetledim. Islak gözlerimden son damla yaş dökülürken yavaşça fısıldadım. "Benimle evlenir misin?"

18. Bölüm

Kimse Tekin Soyönder'le dalga geçmeye cesaret edemezdi. Kimse buna yeltenemezdi bile. Anlaşılan Rüya Gören kendinde bu cesareti görüyordu.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" derken zaten hudutlarını aşan öfkesi iyice kontrolden çıktı. Rüya'nın haber vermeden gidişi, ortadan kaybolması, son bir saattir Tekin'i delirtmeye yetmişti. Gelen bu saçma sapan soruyla kızgınlığı körüklendi.

Rüya gözlerini nihayet kaldırabildi. "Dalga geçmiyorum," dedi kısıkça. Sorusunun dalga geçer gibi görünmesini anlıyordu. "Başka çarem olmadığı için soruyorum."

"Yani bu ciddi bir soru, öyle mi? Kahrolası bir şaka değil!"

"Sana şaka yapacak kadar delirmedim!"

"Evlenme teklif edecek kadar delirdin ama!"

"Mecburum!" diyen genç kadın sakinliğini en yüksek seviyeye getirdi. Keşke Tekin'in de böyle bir düğmesi olsaydı. Rüya o düğmeye basardı ve Tekin'in öfkesini her zaman minimumda tutardı ama ne mümkün!

"Ailemin beni reddettiğini söylemiştim." Tekin yanıt vermedi. Gözlerini de kaldırmadı ve Rüya'ya bakmadan onu dinledi.

Kalbim neredeyse durma noktasındaydı. "Kim geldi?" diyen babamın sesini işittim.

Annem kapıyı iyice kapatıp bağırdı. "Safiye'nin kızı."

Bir an sonra kapıyı yeniden açarken "Burada ne işin var?" diye sordu. "Baban görürse..."

"Anne, seni özledim. Seni görmek istedim."

"Ah kızım, yavrum..." Annem bir yandan ağlarken, bir yandan beni çekip sımsıkı sarıldı. Yanaklarımı, alnımı, saçlarımı öptü. Beste'yi de kendine çekti ve onun da yüzünü defalarca öptü. "Meleğim... Güzel torunum. Rüya, bu... Bu kız çok güzel!" dedi ağlayarak.

Beste ona kötü kötü bakıyordu ve kaşlarını çatmıştı. Güzelden öte minicik bir cadıya benziyordu.

"Sana getirdim onu. Beste'yi, torununu..."

"Baban görürse bizi öldürür, kızım. Git, yalvarırım git! Sana zarar verirse katil olurum, git!"

"Anne, iyi misin?" diye sordum. İkimiz de fısıltıyla konuşuyorduk.

Annemin gözleri yaşlar içinde çağıldarken "İyiyim, yavrum. Beni düşünme. Sen iyi misin? Hayatın nasıl?" dedi hızlıca.

"İyi," dedim. Tekin'i hatırladım ve gülümsedim. "Çok, çok iyi..."

Babam yeniden bağırdı. "Kızı içeriye alsana!"

"Sen işine bak," diyen annem sinirle yanıt verdi ama babam işitmesin diye kısıkça konuşmuştu. Gülümsedim ona.

"Yavrum, iyi olduğunu gördüm. Artık git. Baban görürse tüm mahalleye rezil eder bizi."

"Anne, ben senin kızınım... Beni gönderme."

"Senin iyiliğin için diyorum, yavrum. Anne olduğunda beni anlarsın."

Annem bunu söyler söylemez acıyla gülümsedi. Sonra Beste'ye baktı. "Sen dünyanın en güzel meleğinin annesisin. Beste'ye zarar gelmesini ister misin? Ben de sana zarar gelmesini istemiyorum. İyi ol da, uzakta ol. Katlanırım, ne yapayım?"

Bakışlarım bulanık, sesim boğuk halde hıçkırdım. "Kavuşacağız, anne. Korkmadan sarılacağız. Söz veriyorum!"

"Kızım, dinle beni. Bunun tek yolu var. Bu eve kocanla gelirsen, baban seni affedebilir. En azından bana kızmaz. Belki görüşmemize de karışmaz. Sen böyle yalnız oldukça, senin nikâhsız çocuk peydahladığını söyleyip duracak."

"Evlensem bile gerçek değişmeyecek ki. Beste evlilik dışı..."

"En azından eş dost, akrabaya karşı yüzü olur. Ama böyle... Sanki fahişeymişsin gibi düşünüyor. Allah'ın belası adam!"

"Anne, ben namusumla yaşıyorum! Öyle bir hayatım yok."

"Biliyorum..."

Babamın sesi yeniden geldi. "Bir çay yapamadın!" derken sesi gittikçe yaklaşıyordu. Mutfağa gidiyordu ve koridordan geçerken beni görebilirdi. Annem kapıyı yüzüme çarpmadan evvel, "Kendine iyi bak, kızım. Ararım," dedi.

Sonra kapı kapandı ve haçkırıklar içinde bomboş gözlerle kapıya bakakaldım.

Biri duymadan, biri bizi görmeden gitmek için hızlıca aşağıya indim. Perişan halimi kimse görmeden, kimse ayıplayarak Nezahet'in kızı gelmiş demeden kaçmalıydım. Apartmandan dışarıya adımımı atmıştım ki, ansızın karşımda beliren adamla korku içinde kalıp Beste'yi zor tuttum. Kapkaranlık gözleriyle az sonra beni öldürecekmiş gibi bakan kişi Tekin Soyönder'in ta kendisiydi!

Henüz ağzımı bile açamadan, Tekin koluma asıldığı gibi beni kendine çekti. Dev cüssesi, sert tutuşuyla beni arabaya sürüklerken ona itaat ettim. Açtığı arka kapıdan geçip, tek kelime etmeden koltuğa yerleştim. Kızımı sımsıkı sardım. O da ürkmüştü ve önceliğim oydu. Ancak Tekin'in korkusu, babamın korkusu, annemin özlemi gözlerime yeniden yaşlar biriktirdi.

Tekin de arabaya kurulunca gözleri derhal bana çevrildi. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye gürledi. Öylesine kızgındı ki, bakışlarındaki hiddet, sesindeki bütün sinir üzerime devrildi.

Cevap vermemi beklemeden arabayı çalıştırdı. Kızım iyice huysuzlanmış ve korkmuştu. Onu salladım ve ağlamaması için saçlarını okşayıp kulağına güzel sözler mırıldandım.

Sonra Tekin konuştu. "Kızımdan uzak tut!" dedi tehdit eder gibi. Ancak ciddi olmadığı gözlerindeki ifadeden belliydi.

Ah! Bu adam, o tanıdığım Tekin Soyönder miydi? Karanlığın kralı, duygu engelli, hissiz ve acımasız Bay Çevrimdışı miydi? Böyle konuşunca üzerine atlayasım geliyordu. Beni nasıl da kendine çekiyordu?

"Şimdi araba koleksiyonunu gösteriyor ama bir sonrakinde pul koleksiyonunu gösterebilir," diyen Deniz kahkaha atınca ona gülümsedim.

"Böyle yakışıklı bir damadımın olması benim için onurdur."

Tekin'in bana sert sert baktığını fark edince ona döndüm. "Sadece şakaydı!" dedim gülümseyerek.

"Beste kimseyle evlenmeyecek!" dedi pat diye.

Tuna Üstüner de bu defa sert sert baktı. Allah aşkına, bu adamların derdi neydi? "Oğlum kızını sevecek ve sen engel mi olacaksın?"

"Aynen öyle, dostum!"

Deniz başını sallarken fesltiyle bana döndü. "Çocuk gibiler derken şaka yapmıyordum."

"Haklısın," dedim onay vererek.

Otele döndüğümüzde saat sabaha karşı üçe geliyordu. Beste saat ondan beri uyuyordu. Bir arkadaş edinmiş ve onunla birkaç saat oyun oynamış, mutlu bir gece geçirmişti. Tıpkı annesi gibi. Ben de bir arkadaş edinmiştim. Deniz'i gerçekten sevmiştim. En çok da beni yargılamaması hoşuma gitmişti. Onun aşk hikâyesini çok detaylı öğrenememiştim ama acılar çektiğini ve zorluklardan sonra mutluluğa kavuştuğunu anlatmıştı. Belki de şimdi ben, o acı aşamasındaydım. Belki de benim de kavuşacağım bir mutlu sonum olacaktı. Bunu diledim, umut ettim. O mutluluğu verenin Tekin Soyönder olduğunu hayal ettim. Beni bu gece mutlu etmişti. Beni gerçekten değer verdiği dostlarıyla tanıştırmış, beni dinlemiş ve bana gülümsemişti. Kızını korumuş, onu sahiplenmiş, geleceğe dair planlarında onun da

olduğunu göstermişti. Onu sevmişti... Peki, beni sevebilir miydi? Bekleyecektim...

Fazla konuşmadan odalarımıza çekildik. Huzurlu bir uyku uyudum ve sabah yine kızının sabotajıyla uyandım. Tekin yine ekranden çıkmıştı. Bugün de Ankara'da kalacağımızı söylemişti, akşama doğru otele gelecekti. Benim bir yere çıkmamla ilgili herhangi bir şey söylemediği için otelden ayrılmamın bir sorun olmayacağını düşündüm. Öğleden sonra bir iki saatliğine anneme gidebilirdim. Babam genelde öğleden sonra saat üç gibi evden çıkardı. O saate denk getirirsem, annemi evde yalnız bulabilirdim. Aslında babamın evde olmasından korkmuyordum. Beni en fazla kovardı. Bana yapacakları için değil, anneme yapacakları için endişeliydim.

Kızımla birlikte, bir zamanlar yaşadığım mahalleye, o eve gitmek farklı bir heyecandı. Beste ilk kez anneannesini görecekti. Annem de ilk kez torununa sarılabilir, onu sevebilirdi. Heyecanını dizginleyemediğim kalbim deli gibi atarken evin önünde duruyordum. Kafamı kaldırıp apartmanın ikinci katındaki evimize baktım. Pencereler açıktı. Havalanan perde kâh içeriye giriyor, kâh kabararak dışarıya vuruyordu. Kararsız adımlarımla apartmana girdim. Bu yaptığımın doğru olup olmadığını bilmiyordum. Tek istediğim annemi görmek, iyi olduğundan emin olmaktı. Merdivenleri çıkıp kapının önüne geldiğimde kızımı öptüm. Beste ilgiyle etrafı inceliyor, sesini çıkarmıyordu.

"Bas, anneciğim," diyerek ona zili gösterdim.

Kızım hevesle atılıp küçücük parmağını zile bastırdı. İçeriden gelen adımları işitiyordum. Adımlar tam kapıya gelince sustu ve gözetleme deliğinden birinin baktığını gördüm. Heyecandan neredeyse yığılacaktım. Bakanın annem olduğunu anlamıştım. Kapı hemen açılmadı. Neredeyse on saniye sonra usulca aralandı. Annemi gördüğümde gözleri yaşlar içindeydi.

"Rüya..." diye fısıldadı sesi titrerken ve gözlerini benden Beste'ye çevirdi. Elleriyle ağzını kapatıp hıçkırığına engel oldu. Ama ben kendi hıçkırığıma engel olamadım.

"Anne!" diye inledim. Neden hâlâ sarılamamıştı bize?

Ellerini panikle çırptı ve "Sus sus!" dedi. "Ba...baban içeride."

söylemişti. Umut da Tuna Üstüner gibi sadece yerinde ve zamanında konuşuyordu. Beste'yle de birkaç kelime konuşmuş ve kızım çaresizce onu tekrarlamaya çalışmıştı.

"Kırmızı arabalar favorisidir," dedi Deniz. Oğlu iki kırmızı arabayı birbirine çarparken gülümsedi. "Ve onları tokuşturmaya bayılır."

Umut arabaları birbirlerine her çarpışında kızım korkarak seçmiyor ama her çarpışmadan sonra Umut'u alkışlayıp, kocaman gülüşünden atıyordu. Umut da Beste kahkaha attıkça arabaları yeniden birbirine çarpıyordu. Sanırım küçük oğlan kızıma bu şekilde kur yapıyor ve benim küçük aşüftem ona bayılıyordu.

"Büyüdüğünde Umut'u arabalardan uzak tutun," diyen Tekin, Tuna'ya döndü. Yüzündeki o rahatlamış ifadeye çakılı kaldım.

Üstüner ailesinin Uranüslü reisi karısına bakıp çekici bir gülüşle, "Aksine," dedi. "Bir an evvel büyüyüp annesinin şoförü olması gerekiyor. Ben yeterince usandım."

Deniz yapmacık bir somurtmayla kocasına baktı. "Ne yapayım? Araba kullanmayı öğrenemiyorum, çünkü korkuyorum. Ama bunun sebebi biraz da sensin. Beni en son çalıştırdığında neler olduğunu hatırla!"

Bunu söyler söylemez aniden kızardı ve gözlerini kocasından çekip önündeki fincana götürdü. Tuna'nın bakışları kısılırken, aklımdan o çalıştırma sırasında neler olduğuna dair birkaç teori geçmedi değil. Deniz konuyu toparlamak ister gibi bana döndü. "Ya sen Rüya... Ehliyetin var mı? Araba kullanır mısın?"

"Ah, evet. Eskiden bir arabam vardı. İnsana özgür hissettiriyor."

Tekin'in gözleri bendeydi. Şaşırmış görünmüyordu.

"Tekin sana bir otomobil almalı."

"Söz konusu bile değil!" diye emretti Bay Çevrimdışı.

Deniz hızla atıldı. "Neden? Yoksa Rüya'yı tek başına bir yerlere göndermek mi istemiyorsun?" Sesindeki imadan ne düşündüğü açıktı. Ah, bu kız fena halde uyanıktı.

Tekin gözlerini benden ayırmadı. "Öyle!" dedi sertçe. "Bir şeye ihtiyacı olursa onun yerine yapacak bir sürü adamım var."

Bu yargı tam olarak mahkûmiyetimin ilanına benziyordu. Tekin gergin olsa da altta kalamazdım. "Adamlarının her işime burnunu sokmasını istemiyorum. Benim de bir hayatım var."

"Senin hayatın, bundan sonra benim hayatım!"

Bir anda ortam derin bir sessizliğe gömüldü. Yanıt vermek istemiyordum ve itiraf etmek gerekirse, Tekin'in yanıtı hoşuma gitmişti. Ben onun hayatının bir parçası olmaya talipken, o benim hayatımı kendi hayatına katmıştı. Kalbimde aniden bastıran çarpıntının bu sessizlikte duyulmasından korkarak Deniz'e döndüm. "Kahve çok güzel... Ellerine sağlık."

Deniz tek kaşı havada manidar bir şekilde gülümsedi. "Afiyet olsun."

Gözlerimi yeniden indirmeden önce Tuna Üstüner'i gördüm. Geriye yaslandığı koltuğunda, gözlerini kısmış Tekin'e bakıyordu. Sanırım Üstüner ailesi, Tekin ve benim birbirimizin neyi olduğumuzu düşünüyordu.

Bir hafta öncesine kadar hiçbir şeyim olmayan bu adam, şimdi benim her şeyimdi. Ya ben onun neyiydim? Kızının annesi, gönüllü kölesi, tutsağı, hayatını altüst eden bir yabancı? Hayır, ben onun çaresiz âşığıydım!

Umut'un yeni bir araba kazası yapmasıyla ortamdaki sessizlik dağıldı.

"Bak, kıymızı ayaba. Bu da sayı ayaba. Hepsi benim ayaba."

Umut araba yığınını tek tek kızıma gösterirken, minik uğur böceğim sadece renkleri tekrar ederek ona eşlik etti. "Kıyzı, sayı, mafi, biyas..."

"Beste'yi görünce Yasemin'i unuttu," diyen Deniz kocasına gülümsedi.

Tuna Üstüner ağır ağır başını sallarken Deniz bana döndü. "Yasemin, benim en iyi dostumdur. Umut ona âşıktı ama sanırım o büyük aşkı Beste'yi görene kadarmış. Eh, bu kadar güzel bir kıza âşık olması çok normal."

"Oğlum biraz çapkın," diye devam etti Tuna Üstüner. Çehresinde keyif vardı.

En zor kısmı burasıydı. Gözlerimi Deniz'den kaçırdım. Evlilik dışı bir çocuk doğurduğum için kendimle asla övünmemiştim. "Bir kaza," diye itiraf ettim.

"Her kaza ölümcül sonuçlar doğurmuyor. Bazı kazalar bize armağan oluyor."

Deniz beni yargılamamıştı. Belki içten içe kızmıştı ama bunu bana belli etmedi. Onu biraz daha sevdiğimi anladım.

"Dilerim seninki gibi tatlı bir kızım olur," diyerek ikinci çocuğu düşündüğünü belli etti.

"Umarım," dedim gülümserken.

"Tuna'ya kız babası olmak çok yakışacak. Yani Tekin Soyönder gibi Kasıntılar Liginin bir numaralı Jüpiterlisinde bile şahane durmuş."

"Jüpiterli mi?"

"Sence de öyle değil mi, Rüya? Bu adamlar Dünya'dan değil bence. Benimki Uranüslü, seninki Jüpiterli... Kendi gezegenlerinden gelip başımıza bela oldular."

Deniz'in sözleri keyfimi katladı. Haklıydı. Tuna da fena halde yakışıklıydı ama benim için Tekin bambaşkaydı. "Fakat bizim durum farklı. Ben onun başına bela oldum."

Deniz yemeklerin ısısını kontrol ederken durdu ve bana döndü. Ciddi görünüyordu. "Doğrusu ben buna bela olmak demezdim. Tekin seni çok seviyor olmalı. Yoksa neden seni buraya getirsin, bizimle tanıştırsın?"

"Bana olan sevgisinden değil, size duyduğu sevgiden yaptı bunu. Gördüğüm kadarıyla onun ailesi gibisiniz."

"Bence hayatım, onun zaten bir ailesi var," diyen Deniz muzipçe göz kırptı. "İkiniz de fark etmemiş olabilirsiniz ama benim gözümden kaçmaz. Siz çoktan bir aile olmuşsunuz." Kızım olmadan bir aile olmamız imkânsızdı. Meleğimi hatırlayıp gülümsediğimde Deniz de yüzümdeki ifadeden Beste'yi düşündüğümü anladı. "Üstelik minicik bir kızı var ve o bu durumu bile kabul etmiş. Mükemmel aile!"

Mükemmel kısmını unutup, "Kabul etmedi," dedim pat diye. Deniz'in açık renk gözleri merakla parladı. Sormasını

beklemeden devam ettim. "Bir kızı olduğunu yeni öğrendi. Hâlâ bu fikre alışamadı."

Deniz detayları sormayarak kaygılarını dindirdi. "Alışmamış olsaydı buraya seninle ve kızıyla gelmezdi. Yemeğe bir arkadaşıyla geleceğini söylediğinde yemin ederim yanında bir adamıyla ya da bir dostuyla geleceğini sanmıştım. Hatta bu kişinin Doktor Engin olduğuna emindim. Bir kadın bile beklemiyordum ama Jüpiterli beni çok şaşırttı. Bir kadınla geldi. Hem de çocuğu olan bir kadınla. Duruma bakılırsa, bence çoktan size alışmış ve daha tuhafı bu fikri sevmiş!"

Deniz bunları söyler söylemez, çorba kâsesini kaptığı gibi salona yürüdü. Onun ardından uzun uzun baktım. Sonra kızıma döndüm. Mutfağın ortasında bir kez daha eteğini kaldırıp tombik ellerini tüllere sürtüp sürtüp gülümseyen kızıma...

"Ne dersin anneciğim, babamız bize alıştı mı?"

Beste yüzünü kaldırmadan başını salladı. Çok da anlamış gibi. Üçkâğıtçı!

Uzun zamandır bu kadar keyif aldığım bir yemek yememiştim. Deniz'in neşesi ve elbette çenesi masanın sohbetini sürekli canlı tutuyordu. Tekin ve Tuna da, kaşlarını çatıp kısık sesleriyle derin konulara girmedikleri zaman sohbete dâhil oluyorlardı. Tekin Jüpiterli olsa da, göğüs kafesinde bir kalp taşıyordu. Bundan artık emindim. Yemekte benimle de konuşmuştu. Sohbetin konusunu çok hatırlamasam da, bana dönüp fikrimi sormuştu. O an tabiri caizse Tekin'i kesmekten konulara odaklanamıyordum. Ben Tekin'i keserken, Tuna Üstüner de ara ara karısını kesiyordu ve Deniz de ona her baktığında gözlerinden aşkı okunuyordu. Birbirlerini kesen bir çift daha vardı... Umut ve Beste! Evet, küçük kızım sürekli Umut'un yanına gidip, onun dizinin dibinde oturuyordu. Umut, Beste'den bir yaş kadar büyüktü ama en fazla Beste kadar konuşuyordu. Deniz kahvelerimizi yaparken Umut'un geç konuşmaya başladığını, tamamen cümleler kurduktan sonra bile az konuştuğunu, bu yönünün çenesi hiç susmayan annesine değil, çok az konuşan babasına çektiğini

küçük çocuğa gülümseyip bana döndü. "Bu küçük boy kasırga da bizim oğlumuz Umut."

Ben de Beste'yi işaret ettim "Kızım Beste."

Umut gözlerini Beste'ye dikmişti. Çatık kaşları, tombik yanakları, alttan alttan bakışıyla kızımı süzüyordu. Beste ise minik ellerinde hunharca saktığı tüllerle oynarken elbisesinin eteğini külotuna kadar kaldırmıştı. Bu kız büyüyünce teşhirci falan olmazdı umarım. Hızla eteğini indirdim. "Yapma anneciğim, eteğin pis oluyor," diyerek onu uyardım.

"Uf, anne!" diyen kızım yanaklarını şişirip masmavi gözlerini öfkeyle bana çiviledi.

"Gözleri ne kadar da güzel! Anne ve babası mavi gözlü değiller ama..."

Deniz'in sesiyle gülümsedim. "Benim baba tarafında mavi gözlü akrabalarım var."

Tekin tamamladı. "Ve benim annemde."

Kızını artık gerçekten kabullenmesiyle ona dönüp gülümsedim. O da bana gülümsedi. Öylesine güzel bir bakış attı ki ona sokulmak istedim. Deniz'le Tuna gibi onunla iç içe geçmek istedim. Yapamadım ama olsun... Bana gülümsemesi bile güzeldi.

İçeriye geçip otururken bir süre daha tanışma faslına devam ettik. Erkekler iş konuşurken, ben de kızımı alıp Deniz'in arkasından mutfağa gittim. Beste'yi içeride bırakmadım. Yabancı bir ortama girmişti ve beni görmezse ağlayabilirdi. Deniz mutfakta tek başına yemekleri kontrol ediyordu.

"Yardım edeyim," dedim mahcup bir halde.

"Hiç gerek yok. Ben hallederim."

"Gerçekten bunu çok isterim."

"Beste'yle ilgilenmen yeterli olur. Burada üzerine devireceği çok fazla şey var. Doğrusu ben de biraz sakarım. Benden uzak tutsan da olur."

Gülümseyip konuyu değiştim. "Yemekler harika görünüyor."

Birden Deniz'in yüzü asıldı. "İtiraf etmem gerekirse, salata dışında hiçbirini ben yapmadım. Her şeyi yardımcım hazırladı. Yemek yapmayı bilen kadınlara tepki olarak doğmuşum."

"Herkes yemek yapmak zorunda değil," dedim. Aylin de söyleyti. Mutfağa girmemesi, girmesinden çok daha iyiydi.

"Sen biliyorsun, değil mi?" diye sorarken kısık, muzip bakışlarıyla beni süzdü. Cevap veremeden kendi sorusunu yanıtladı. "Ben anlarım! Becerikli bir kadını gözünden tanırım. Ah, siz rakiplerim yüzünden kayınvalidemden az fırça yemedim."

"O kadar da bilmem," dedim Deniz'in kendini iyi hissetmesi için. "Klasik bir ev hanımı kadar."

"Onun dışında ne yapıyorsun Rüya? Mesleğin nedir?"

"Annelik," dedim kızıma bakarken. "Ve bir de amatör ressamlık."

Deniz tuhaf bir heyecanla bana döndü. "Ah, portremi çizer misin?"

Resim kabiliyeti olduğunu söyleyen herkesin duyduğu ilk sorudur bu. "Yapmamı istemezsin. Ben daha çok soyut resimler yapıyorum."

"Hani şu kimsenin anlamadığı resimlerden mi?"

Kahkaha atmama engel olamadım. "Aynen öyle. Bazen kendim bile anlamıyorum."

Deniz'in sohbetini sevmiştim. Kısa sohbetimizde kendi hayatından da bahsetti. Çeşitli el işi kurslarına gittiğini ama hiçbir şeye yeteneği olmadığı için biri onu kovmadan bıraktığını anlattı. Dediğine göre bu aralar tek mesleği benim gibi annelikti. Bir de onu muhteşem bir aşkla seven bir adamın karısı olmak... Yani benim hiçbir zaman olamayacağım bir şey.

"Ama sen ve Tekin evli değilsiniz," dedi şüpheler içinde. Meraktan çatladığını biliyordum. Kaç kez bu sorunun kıyısından dönmüştü. "Tekin'in evlendiğini duymadık. Herkesten gizlese de kocamdan saklamaz."

Tuna Üstüner'in Tekin'in lise yıllarından beri en iyi dostlarından biri olduğunu öğrenmiştim. "Hayır," dedim Deniz'in merakını gidererek. "Biz evlenmedik."

"Ama çocuğunuz var?"

"Güzelliğinin kıyafetlerle ilgisi yok," dedi. Bakışları kısıldı ve gözleri gözlerimi buldu. "Güzel görünmek için süslü kıyafetlere ihtiyacın yok."

Ah, ne? Tekin Soyönder'in bugünkü ikinci ısmarıyla, zorlukla soğuttuğum yanaklarımı gizlemek için eğilip kızımı aldım. Kalbim gümbürdüyor, İngiliz Kraliyet Senfoni Orkestrası gibi en ağır parçaları çalıyordu. Tekin kenara çekilip bana yol verdi. Kesinlikle ona bakmamaya yemin etmiştim ama kahretsin ki yapamadım. Gözlerimiz kesişti ve onun o alaycı hafif gülüşüyle neye uğradığımı şaşırdım. *Lanet olası, Bay Çevrimdışı! Şimdi çevrimiçi olmanın hiç sırası değil!*

Tekin'in kullandığı BMW ile şehrin dışında şık bir siteye gittik. İçeride az ve öz sayıda villa vardı. Bir tanesinin önünde durduk. Dış kapı tamamen açıktı ve Tekin'in evindeki gibi karanlık tipli adamlar nöbet tutmuyordu. Sadece orada burada dolanan bir güvenlik görevlisi görmüştüm. Kızımı yürütürken Tekin bize yol verdi. Villanın iç kapısına ulaştığımızda yüzündeki gerginlik dikkatimi çekmişti. Bu tür davetlerden hoşlanmadığı belliydi.

Bir saniye sonra bir kadın kapıyı açtı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve makineli tüfek gibi bir şeyler söylemeye başladı. Ancak beni ve Beste'yi görünce aniden sustu. Genç biriydi. Yaşını tahmin etmek zordu. Benden bir yaş büyük de olabilirdi küçük de... Düz, salık saçları ve açık renk gözleriyle, incecik biriydi. Oldukça da güzeldi.

"Ah, buyurun buyurun," diyerek kolumdan tuttuğu gibi beni kibarca çekti. Tekin de arkamızdan geliyordu. İçeriye girdiğimde bizi karşılayan genç bir adamı gördüm. Yüzünde kontrollü bir gülüş vardı. Kısık yeşil gözleriyle bana bakarken Beste'yi görünce aniden kaşları çatıldı.

Tekin'le samimice el sıkıştılar. Sıra bana geldiğinde adam karısını kollarına alıp iyice yanına çekti. Sanırım farkında olmadan bunu yapmıştı.

"Tuna Üstüner," diyerek kendini tanıttı.

Uzattığı elini sıktım. Karısı ise iki eliyle elimi kavradı. "Ben de Deniz. Tuna'nın eşiyim."[1]

"Memnun oldum. Ben de Rüya..." Kendimi kim olarak tanıtmam gerektiğini yine bilemedim. Soyadımı mı? Asla!

"Rüya, benim kızımın annesi!" diyen Tekin öne çıktı. İlk kez birilerine benim hizmetçi değil, kızının annesi olduğumu söylemişti.

Deniz'in gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. En az benimki kadar. "Kızın mı?" derken ne söyleyeceğini bilemez halde kocasına döndü.

Tuna Üstüner denen adam tek kaşını kaldırmış Tekin'e bakarken, "Bu durumdan neden şimdi haberimiz oluyor?" diye sordu sertçe.

Tekin omuz silkti. "Çünkü ben öyle istedim!"

"Kral hazretlerini kızdırmayalım, aşkım. Bu gece konuğumuz. Anlatmak istediğinde anlatacaktır nasıl olsa," diyen Deniz kocasının koluna sarıldı. Tuna hemen uzandı ve onu belinden kavrayıp kendine bastırdı. Bunu yine farkında olmadan yapmıştı. Sonra karısına baktı. Bakışları onun yüzünde dolanırken Deniz heyecanla gözlerini kırpıştırdı. Sanırım bunlar benim karşımda alenen oynaşıyorlardı.

Neyse ki Tuna Üstüner sadece bir saniye sonra yeniden bize döndü. Ben Tekin'e hiçbir şekilde böyle sarılamıyor olduğum için onların bu oynaşmayı bitirmesini istiyordum. Çok mu kıskanç mı? Of, sanırım! Tekin bana böyle baksın diye iki böbreğimi satmaya hazır halde beklerken, onun bakışları sadece Tuna'daydı. Öfkeli ve taviz vermez duruyordu. Tuna Üstüner de öyleydi. İki adam da fazla ciddi olmalarına rağmen, eğleniyor gibiydi.

"Çocuk gibiler," diyen Deniz bana sevimli bir şekilde göz kırptı. Tekin'e *çocuk gibi* denmesinin şaşkınlığını yaşarken, içeriden gerçek bir çocuk çıkageldi. Bir erkekti ve resmen yakışıklıydı. Beste'den biraz büyüktü. Hiçbirimizi pipisine takmayarak Tuna'nın yanına gitti. Tuna onun başını okşadı. Mutlu aile tablosu! Ne şahane! "Oğlum bak, arkadaşın gelmiş," diyen Deniz

[1] *Deniz & Tuna Üstüner: Yazarın 'Pabucunun Ajanı' adlı serisinin sevilen çifti.*

Kirlent hâlâ yüzümdeydi. İndirmek istemesem de yaptım. "Bir yere mi gideceğiz?"

Başını salladı. Üzerine beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon giymiş, elindeki koyu gri kravatı bağlıyordu. Kravatı elinden çekip almak ve ona sokulup boynundan geçirmek için delice bir istek duydum. Onun da beni belimden kavrayıp, o mermerden kaslı gövdesine yapıştırmasını istiyordum. Hormonların Ankara'nın bağlarına bağlamıştı...

"Bir dostum ve ailesiyle yemek yiyeceğiz. Eşi çok ısrar etti."

Onun bir arkadaşına yemeğe gitmek bizim de bir çift olduğumuzu hissettirdi. Bir aile olduğumuzu... Bir aile miydik? "Bizi neden buraya getirdin?" diye sordum. Eğer bir aileysek, bunu Tekin'den duymak istiyordum.

"Orada yalnız kalmanızı istemedim."

Başımı salladım. Benim için yeterli bir cevaptı.

"Hey, küçük cadı!" diyen Tekin benimle işini bitirince kızına seslendi. Beste'yle iletişime geçmesi, ona gülümsemesi içimi ısıtıyor, beni her defasında şaşırtıyordu. Daha şaşırtıcı olansa, Beste'nin en dibe kadar girdiği transından çıkıp babasına bakmasıydı. Minik kızım hâlâ kapatmadığı ağzıyla babasına döndü.

"Görüşürüz," dedi Tekin ceketini üzerine geçirirken. Sonra kızına bir kez daha göz kırptı.

Beste gülümserken çaresizce göz kırpmaya çalıştı ama iki gözünü birden kapatıp babasına cilveler yaptı. Onu çekip sarmak istiyordum. "Babaya el salla, kızım," dedim neşe içinde.

Uğur böceğim elini kaldırdı, dudağına götürdü, avucunun içini öptü ve babasına el salladı. Tekin öylece durup onu izledi. Sonra hafifçe, karizmatik bir şekilde gülümsedi. Ukala, küstah, alçak adam! Beni en sonunda belindeki bilmem ne marka silahıyla değil, dünyanın en muhteşem gülüşüyle öldürecekti. O gülüşü bitirmeden bana döndü. Beste'nin yaptığı gibi ona öpücük atmak istedim. Ama avucumu öperek değil... Bizzat onu öperek... Dudaklarına sokularak ve beni öpmesini isteyerek...

Tekin bana bir şey söylemedi ama sanki o bakışlarıyla ilanı aşk etmiş gibi heyecandan sarsıldım. Çıkmadan önce ihtiyaçların için oda servisini aramamı söyledi. Ne istersem almam konusunda sıkı sıkı tembih etti. Ama ben onu istiyordum. Oda servisi bana bir adet Tekin Soyönder verebilir miydi ki?

Yanıma hiç elbise almadığım için aynadaki aksime sıkı bir fırça attım. Şık sayılabilecek tek kıyafetim siyah, önü volanlı, saten bir gömlek ve kırmızı, kalem bir etekti. Hafif bir makyaj yapıp, saçlarımı Tekin'in istediği gibi kıvırcık bıraktım. Kırmızı da altında pilikler olan çiçekli bir elbise giydirdim. Aynadan kendine bakan kızımın görüşünü sevmişti ama eteğini daha çok sevmişti. Durmadan eteğini kaldırıp alttaki tülleriyle oynuyordu. Onu da alıp içeriye gittim ve Tekin'i beklemeye başladık. Az sonra onu göreceğim için heyecanlıydım ve sanırım kızarmıştım. Hava çok sıcak olmalıydı. Yoksa her yerime durmadan ateş basması normal miydi? Yanaklarımın soğuması için camı açıp, bir süre pencerenin önünde durdum.

Tekin tam olarak dörde çeyrek kala geldi. Kısa bir duş alıp kıyafetini değiştirdi. Binlerce siyah takım içinden yeni bir tanesini giydi ve yine benim nefesimi kesti. Kirli sakalları, bıyığı, siyah saçları ama hepsinden öte simsiyah gözleriyle gerçekten feci halde yakışıklıydı.

Ona göre bir hayli sönük olunca, "Bir yere çıkacağımızı bilseydim elbise getirirdim," dedim.

Pahalı, şık saatine bakıp kapıya yöneldi. "Önemli değil. Yemek evde olacak."

Kıyafetime bakmakla yetinip başka bir şey söylemeyince bozuldum. Birazcık iltifat etmesi niye bu kadar zordu? "Güzel miyim sence?" diye sordum.

Tam kapıyı açacakken durdu. Arkası bana dönüktü ama hafifçe çevirdi bedenini. "Güzelsin," dedi gözleri vücudumda gezinirken.

Kalbimdeki çarpıntıyı unutmaya çalıştım. "O halde kıyafetim yakışmış."

ve ıslaktı. Saçlarından inen küçücük damlalar alnından kaya gibi katı göğsüne düşüyordu. O kaslı kolunun üst kısmına kuşatan dövmenin anlamını bilmek ve ellerimle anlayamadığım o şekillerin üzerinden geçmek istiyordum. Gözlerimi dövmede ne kadar süre tuttuğumu bilmiyordum ama bakışlarım yeniden sert gövdesine takılınca derin bir nefes aldım. Kaskatı bedeni yontulmuş mermer bir plaka gibiydi. Yaşanan bu an, uzun zaman önce birlikte olduğumuz o günün sabahına benziyordu. O zamanlar, içimde ona karşı bir aşk yokken bile ne hissettiğimi hatırlıyordum. Berbat bir durumda olsam da, Tekin'in o karşı konulmaz çekimine sürüklenmiştim. Oysa şimdi, ona âşıkken, onun da beni sevmesini beklerken ne düşüneceğimi bilemiyordum. Aşk kalbe tesir eden soyut bir his olsa da, sevdiğin insana dokunma dürtüsü de yadsınamıyordu. Hele bir kere onunla sınırları geçmişsen... Bu defa hiçbir koşulda o sınırları geçmeyeceğime dair kendime bir söz vermiştim. Tekin beni böyle yoldan çıkarıp, verdiğim sözü tutmamda bana hiç yardımcı olmasa da bunu başaracaktım.

"İyi misiniz?" diye sorunca kendime geldim.

"İyiyiz," dedim mırıldanarak.

"Kapı çalınınca merak ettim."

Beste'nin bir tokmak gibi kapıyı vurmasını hatırladım. Külotu ve atletiyle ağzı bir karış açık, otel odasında oradan oraya koşan kızıma baktım. "Uyanınca yataktan çıkmak istiyor."

"Ya sen?" diye sordu Tekin. Gözleri yüzümden aşağıya indiğinde yutkundum. Ah hayır, ben onun gibi yarı çıplak değildim. Üzerimde bir tişört ve dizlerimde biten penye bir kapri vardı. Erkek olsam bu halimi asla çekici bulmazdım ama Tekin aksini düşünüyormuş gibi beni uzun uzun incelemeye başladı.

"Ben ne?"

"Uyanınca hemen yataktan çıkar mısın?"

Şaşkınca omuz silktim. "Yeniden uyuyamazsam çıkarım."

"Uyku dışında yapılacak çok şey var."

Hiç bilmediğim şeyler olduğu açıktı. "Ne gibi?" diye sordum safça. Ah! Kızımın sazanlığının kime çektiği belliydi.

"Bir gün göstermeyi tercih ederim!"

Tekin'in anısızın gelen bu yanıtıyla kızardım ve neyi kast ettiğini ancak o an anladım. Beni ayartmaya mı çalışıyordu, yoksa saflığımla dalga mı geçiyordu? Cevabını hiçbir zaman bilemeyecektim ama içten içe ilk seçeneğin olmasını dilemiştim. Bu düşünceler utanmama neden olunca gözlerimi ondan çektim. Tekin arkasını dönüp gitmek üzereyken kendime engel olamadım ve "Dün gece gitmiştin..." dedim.

Tekin durdu ve ben o pürüzsüz sırtına bakarken yavaşça döndü. "Kalmamı mı isterdin?"

Yutkundum. "Evet... Şey, yani hayır! Yani o saatte nereye gittiğini..." Ofladım ve sonunda pes ettim. "Yok, bir şey... Sormadığımı var say!"

"Dün gece sandığın gibi bir şey olmadı. Bir şeyler içmeye ve bazı işleri halletmeye çıktım o kadar."

Sandığım gibi... Yani bir başka kadınla... Doğrudan sormuyor olsam da devam etme dürtüsünü engelleyemedim. "Gerçekten mi?"

Gülümsedi. Ah, sanırım beni cinayete kurban etmeden, heyecandan öldürmeye niyetliydi. "Gerçekten, çalı kafa. Sen varken nereye gidebilirim?"

Sonra aniden arkasını dönüp uzaklaştı. Odasının kapısını açtı ve içeri girdi. O gidince içimdeki büyük heyecan dalgasıyla kendimi süitin salon olarak kullanılan bölümüne attım. Tekin'in sözleri beni dağıtıp geçmişti. Ben varken başka kadınları görmüyor muydu yani? Kast ettiği bu muydu? *Lütfen bu olsun, lütfen!*

Beste nereden bulduğunu bilmediğim kumandayı dizime çarpınca heyecanımdan arındım. "Anne, aç!" dedi mavi gözlerini kocaman açarak. Uzun zamandır çizgi film izlemiyorduk. Birlikte izlemeye başladık ama uğur böceğim derhal transa geçti. Aralık ağzı ve kocaman gözleriyle televizyona dalmıştı. Ağzının suyu akmak üzereydi ve az önce ben de Tekin'e tam olarak böyle dalmıştım. Utanç içinde kanepenin kırlentini yüzüme bastırdım.

"Akşam dört gibi gelip sizi alacağım," dedi Tekin.

ince örtüsünü üzerine çektim. Takım elbiseli bir görevli koşarak gelip valizleri aldı. Tekin arabanın anahtarını bir başkasına verdi ve açık kapıyı bana gösterdi. Sanki benim gözlerim onu göremeyecekmiş gibi. Ah hayır, centilmenlik yapmıyordu. Ortalık hâlâ geçmemişti. Sadece beni kontrol ediyordu. Bazı noktalardan ve kimlik kontrollerinden geçip alana girince, özel bir jete bineceğimizi anladım. Şaşkın ve heyecanlıydım. Tekin'in elbette özel jeti olabilirdi. İş adamları böyle yapardı. Yine de normal uçaklardan daha küçük olan ve sadece on kişiyi falan taşıyan böyle bir hava aracına binecek olmak beni korkutmuştu.

Tekin bizi beklemeden uçağa girip yerleşti. Arkasından yürürken kapı önünde bir hostes gülümseyerek beni karşıladı. *Tekin'e duyurmadan usulca fısıldadım. "Bu uçak yeterince güvenli, değil mi?"*

Kadın samsacak şekilde güfümsedi. "Elbette. Gulfstream G650. Türünün en iyisidir."

Çok da anlarmışım gibi. Minik bir kızım vardı ve tüm şartları değerlendirmek, her anne gibi benim de alın yazıma kazınmıştı. Her neyse... Eminim Tekin Soyönder güvenliği zaten halletmiştir.

Sorunsuz bir yolculukla Ankara'ya indiğimizde işleri hep bizim yerimize yapan birileri oldu. Bugüne kadar valizimi kendim taşamış, kapılarımı kendim açmış, ihtiyacım olanı kendim almıştım. Bu işe yaramaz durumumun sadece Ankara'ya özgü olduğunu kendime hatırlattım. Ankara... Bir zamanlar evim olan şehir. Havası iki yıldan sonra bile aynıydı. Kendine hasta Ankara. Hem sıkıcı, hem vazgeçilmezdi. Ben hep sevmiştim bu şehri. Bir sürü akrabam burada yaşıyor olmasaydı, asla terk etmezdim. Her an birileri beni kızımla görebilir diye İstanbul'a kaçmıştım. Şimdi yine kaçtığım yerdeydim, evimdeydim...

Kalbimde derin bir keder vardı. Ailemi görmek istiyordum. En azından annemle konuşmalıydım. Tekin'in bizi kalacağımız otele götürmesine kadar kendimde değil, ailemin yası içindeydim. Geldiğimiz oteli görünce düşüncelerim kendiliğinden dağıldı. Burası Ankara'nın en pahalı otellerinden biriydi. Bir

haberde süit odalarının kurşungeçirmez camlardan olduğunu okumuştum. Ve biz de bir süitte kalacaktık. Kurşungeçirmez olması belhasse mi tercih edilmişti, bilmiyordum. Öyle olmasını kesinlikle istemiyordum. İki yatak odası, bir toplantı odası, mutfağı ve iki banyosu olan devasa büyüklükteki süit oldukça lüksü. Bir müddet gözlerimi doyurup odaya geçtim. Nihayet yatağa kavuşduğumda Tekin süitte değildi. Ben eşyalarımı yerleştirene kadar kendi bölümünde telefonda konuşuyordu ama bir süre sonra tek kelime etmeden çekip gitmişti. Saat bir olmuştu. Bu saatte bir erkek nereye giderdi? Cevaplardan korkuyordum ve elbette incinmiştim. Düşündüğüm şeyi yapmamış olmasını dilerken uykuya daldım.

Sabahın altısında kızımın üzerimde tepinmesiyle uyandım. Yüzüstü yatmıştım ve sırtımda hoplayan küçük popo belimi kırmadan neyse ki uyanabilmiştim. Bu türden uyanmalara alışkın olduğum için artık üzerimde gezinen şeyin ne olduğunu iyi biliyordum. Ani bir hamleyle dönüp kızımı kucağıma düşürdüm. Kıkır kıkır kıkırdayan meleğim, altlı üstlü ufacık ancak bir testere kadar keskin dişleriyle koluma asıldı. Dişleri kaşınıyordu ve hedef tahtası bendim. Onu etimden sökerken kızgın kızgın baktım.

"Anne sırılmaz, küçük pirana!"

"Isıyıı," diyen kızım devamını getiremedi. Ağzını yeniden kolama yöneltmişti ki onu emzireceğimi göstererek tişörtümü sıyırdım. Katil balık pirana olmaktan vazgeçip, yeniden annesinin meleği oldu. Saat yediye kadar oyalandık. Artık iyice huysuzlanınca onu odadan çıkarmaya karar verdim.

"Hadi çıkalım!" dediğimde kızım koşturarak kapıya gitti ve minicik avuçlarıyla kapıyı çalmaya başladı.

Ben ona doğru yürürken kapı yavaşça açılınca Beste kenara kaydı. Tekin'i aniden karşımda görmeyi beklemediğim için esnemem yarım kaldı. Kocaman açılmış ağzımı kapatmayı unuttuğumu saniyeler sonra anladım. O an kendimi unutmuş olmam normaldi, çünkü Tekin karşımda çıplak duruyordu. Ah hayır, tamamen değil! Altında bir havlu vardı ama üstü çıplak

"Ya senin sevgilin?"

Soruma karşılık gelen bu soruyla şaşırdım. "Benim de sevgilim yok," dedim heyecanımı saklayarak.

"Eminim bu zamana kadar hayatında birileri olmuştur."

Hayatıma giren erkekleri mi merak ediyordu? Ciddi anlamda bir sevgilim olmamıştı. Üniversitede birkaç kez kafelerde oturmayı ciddi bir ilişkiden saymıyordum. Tekin'den başka kimse beni bu kadar sarsmamıştı. Ya o? Kendini sevgiliden sayar mıydı? Muhtemelen hayır. "Ufak tefek birkaç girişim dışında, ciddi bir ilişkim olmadı," dedim.

Tekin üsteleneye devam etti. "Ne zamandı bu?"

Soru sorarken gözlerini bana dikiyor, ancak ben yanıt vermeden bakışlarını yeniden yola çeviriyordu. Sanırım bu bir çeşit etkiyi ve baskıyı arttırma yöntemiydi.

"Uzun zaman önceydi."

"Benden önce mi?"

"Senden mi?"

"Bizden?"

"Bizden mi?"

Sinirlenip gözlerini kıstı. "Sorularımı tekrar etme!"

Nasıl tekrar etmezdim? Ben demişti, biz demişti! Biz, biz olmuş muyduk? Kalbimdeki çarpıntının keyfini çıkardım. "Bizden," dedim bu kelimeyi bastırarak. "Bizden önceydi."

Derin bir bakışla kalbimi adeta delip geçti. Kurşungeçirmez bir zırh giyseydim bile, bu bakışın aniden kalbime saplanmasına engel olamazdım. Yüzündeki gerginlik ve muhtemelen öfke aynıydı ama artık o kadar hiddetli değildi.

"Üniversitede miydi?"

Soruları beni şaşırtıyordu. "Neden soruyorsun?"

"Evimde yaşıyorsun ve kimlerle takıldığını bilmem gerek!"

"Kimseyle takılmıyorum!"

Otomobil kırmızı ışıkta durdu. Tekin siyah gözlerini kaldırdı ve bana dimdik bakarken aksini savunanın canına okuyacak kadar sert bir sesle konuştu. "Takılamazsın da!"

"Neden?" Kışkırtıldığım ve onu kışkırtmak için sormuyordum. Gerçekten merak ediyordum. Birileriyle takılmamı sahiden önemsiyor muydu?

"Çünkü kızımın annesisin ve herhangi bir ahmağın ona yaklaşmasına izin vermem!" dedi araba yeniden yola koyulurken.

"Ya bana yaklaşmasana?" Bunu sorduğuma inanamıyordum ama ağzımdan fırlamıştı işte.

Tekin hafifçe gülümsedi. Gözlerini bu defa kaldırıp bana dikmedi ama gülümsedi. *Gülümsedi!* Öylesine alaycıydı ki, bunu neden yaptığını anlamadım. Sanırım, *umurunda değilsin* diyordu.

"Benim sınırlarımda, benim himayemde, benim kontrolümde yaşadıkça bunu unut!" dedi birdenbire. Tam da yanıt vereceğine dair umudumu yitirmişken gelen bu sözler katı, emredici ve itirazı kabul etmeyen sözlerdi.

İşte bu kez kışkırtılmıştım. "Senin evinin sınırlarından çıkınca kiminle olursam olurum. Buna sahiden karışamazsın!"

Tekin tehdit eder gibi fısıldadı. "Denemek ister misin?"

Aniden sıcak bir hava akımı yüzümü, bedenimi sardı. Denemek bile istemediğim bir şey olsa da bir kere tahrik edilmiştim. Sırtımı dikleştirdim, kendime güven yükledim ve yanıt verdim. "Hayatımın aşkını bulursam beni durduramazsın!"

Ah, kahretsin! Hayatımın aşkı tam karşımda duruyordu ve gözleri gözlerimdeydi ama onun bundan haberi yoktu. Aksine bana hayatının düşmanı gibi bakıyordu ve sanki o kapkaranlık bakışlarından Cruise füzesi fırlatıyordu.

"Hayatının aşkını bulduğun an kaybedersin!"

Sonra aniden araba durdu. Öyle keskin bir hamleydi ki, öne savruldum. Kızım uykusunda sıçradı ama neyse ki uyanmadı. Tekin'e büyük bir öfkeyle baksam da, onun öfkesinin yanında benimki Pollyanna'nın siniri gibi kalıyordu. Hatırlatırım, Pollyanna asla sinirlenmez!

Havaalanına gelmiştik. Ancak önünde durduğumuz yer oldukça sakin, hatta güvenlik görevlilerinden başka kimsenin olmadığı bir yerdi. Soru sormadım ve dikkatlice arabadan indim. Yaz aylarında olmamıza rağmen kuvvetli bir rüzgâr esince Beste'nin

saat sekiz otuzda bahçede hazır olmamızı söyledi. Tam saatinde orada hazırdık. Ben yemek hazırlarken Beste bir saat uyumuştu ama hâlâ uykusu vardı ve kucağıma tünemiş, uyuşuk bakışlarla etrafı inceliyordu. Beş dakika sonra Tekin geldi. Üzerinde klasik takımı yoktu. En azından ceketsiz ve kravatsızdı. Yapılı gövdesini saran siyah bir gömlekle koyu gri, kumaş bir pantolon giymişti. Onun ne karanlık kimliğine, ne de iş adamı görüntüsüne uyan rahat bir seçimdi bu. Benim yanımda böyle rahat olması, duvarlarından, onu korkutucu biri yapan karanlık birleşenlerinden arınması hoşuma gidiyordu. Kızımın da hoşuna gidiyor olmalıydı ki babasına gülümsemişti. Daha da güzeli, Tekin ona göz kırpmıştı. İkisi de beni kıçlarına takmamasına rağmen ben de gülümsemiştim. Kızım babasını seviyordu ve babası. Sanırım artık kızına tamamen alışmıştı. Bahçe kapısı açık olduğu için onu gören adamlarından biri koşarak valizimi kaptı. Bahçede Rolls Royce değil, bir Mercedes vardı. Valizleri bagaja atıp Tekin'e başka emri olup olmadığını sordu. Tekin birkaç şey söyledi ama onları işitmedim. Adamı gidince arabayı gösterdi. Kızımla birlikte arka koltuğa oturduk.

Yol boyunca Beste'nin esneme sesinden başka ses yoktu. Küçük meleğim uykuya dalmak istiyordu ama şehrin ışıkları dikkatini çekiyor, yüzüne ne zaman bir ışık vursa kafasını kaldırıp, meraklı gözlerini sonuna kadar açıyordu. Her defasında onu sakinleştirip yeniden kucağıma yatırıyor ve ona güzel sözler mırıldanıyordum. Bunları yaparken gözlerim Tekin'deydi. Onun gözleri ise derinlere dalmış gibi düşünceliydi. Orada olduğumuzu bile unutmuş olabilirdi. Üstelik ne herhangi bir müzik açacağı, ne de bir sohbet başlatacağı vardı. Kızımı uyutmak için ona zaman zaman söylediğim Azeri bir türküyü hatırladım. Müzik sitelerinden açtığımda Beste türküyü dinlerken hüzünlenip ağlıyordu. Kızım böyleydi. Ne zaman hüzünlü bir şey dinlese çeşmeleri açıyordu. Duygusal bir balık burcu olan meleğim, bir tek ben ona ninni söyleyince hüzünlenmiyor, birkaç dakika sonra uykuya dalıyordu. Ellerim saçlarını okşarken yavaşça o türküyü mırıldandım.

senden bana yar olmaz,
senden bana yar olmaz,
ebu tefekkür olmaz....

kişt çevirme yazımı
çalıp dinletme sazımı
küsmüşüm sen al nazımı
yanalışam yarab....

Başımı kaldırdığımda Tekin'in kapkaranlık gözleri, dikiz aynasından benim gözlerimle buluştu. *Senden bana yar olmaz*, kısmını tekrar ederken bakışımı kesmedim. Herhangi bir şeyi ima etmeye çalışmasam da, bu sözler bize uymuştu. Bu adam bana yar olmazdı! Verdiğim mesaj ona ulaşsa da bir şey ifade etmeyecekti ama benim kalbime ulaşmış, kötü bir his bırakıp oraya yerleşmişti. Tekin'in çatık kaşları ve duygusuz bakışlarının neye işaret olduğunu bilmesem de mırıldanmaya devam ettim. Ta ki kızımın minik horultularını duyana dek. Gözlerimi Tekin'den çekip Beste'ye çevirdim. Sızmıştı. Aralık, şişkin dudaklarından sesli sesli nefesler alıyordu.

"Neydi bu, bir ninni mi?"

Muhatap alındığıma mı sevinsem, yoksa sesindeki yergiye mi kınılsam bilemedim. "Bir türkü. Ama ben ninni olarak söylüyorum."

"Küçük bir bebeğe tatlı sözler söylenmeli, trajik bir aşk hikâyesi değil."

"Tatlı sözlerden anlar mısın?"

Tekin herhangi bir laf atma amacı taşımayan, aksine gülerek söylediğim bu sözlere gergince yanıt verdi. "Ben tatlı sözler söyleyecek bir adam değilim!"

Bunu elbette biliyordum. Ayrıca beyan etmesine gerek yoktu ama öğrenmek istediğim şeylerin dürtüsüyle "Yine de sevgilinden birkaç tatlı sözü esirgemiyorsundur herhalde?" diye sordum.

"Bir sevgilim yok!" dedi sertçe.

Bu sözler beni aptalca mutlu etti. "Eski sevgilin?"

boyamış olsa bile, benim için alaca renkliydi. Sevdiğim adamın eli değmişti. Gözleri, bakışları, sözleri değmişti. Ardından ikimizin eli, tabii bir de Beste'nin eli değmişti. Bu resim benim için aile oluşumuzu simgeliyordu. Mutluluk içinde küçük boy resmime, kızıma döndüm. Üzerine boyalar dökülüp tenini tahriş etmesin diye her yanını kapatıyordum ama yüzünde ufak tefek lekeler vardı. Onu hemen yıkamam gerekiyordu. Uçağın kalkışına henüz dört saat olsa da, gecikmeye fırsat vermemek ve Tekin'in somurtkan yüzüne maruz kalmamak için acele etmeliydim.

"Banyo yapalım mı, uğur böceğim?"

Beste bana bakmadan kafasını salladı. Bu kesinlikle *hayır* demekti ama pasaklı prensesim kurtuluşu olmadığını biliyordu. Üzerine eğri büğrü çizgiler çizdiği, ellerine alıp o yana bu yana büktüğü için iflah olmaz şekilde kırışan kâğıttaki yamuk şekli gösterip "Ah, ne kadar güzel olmuş. Bu kedi mi, anneciğim?" diyerek dikkatini dağıttım.

Küçük sazanım oltaya takıldı. "Tedi," derken başını salladı.

"Aa, bu da Aylin Teyze mi?" Uzun iki çizgi ve üzerinde dairemsi bir şey olan şekli göstermiştim.

Beste kıkırdadı. Onu bu şekilde oyalayıp banyoya kadar götürdüm. Şekillerin üzerinden en az üç kere geçip, her defasında başka bir hayvan ismi vererek ona hem kelimeleri öğrettim, hem de fark ettirmeden onu soydum. Bu defa kendim de soyunmuştum. Benim de bir duşa ihtiyacım vardı. Tekin'in banyosu kendi odasında olduğu için burayı kullanmıyordu nasıl olsa.

Kızımla beraber duşumuzu aldıktan sonra, her ikimiz de üstümüzde bornozlarımızla banyodan çıktık. Kaldığımız odaya girerken Tekin'in kapısı açıldı. Gözleri elindeki tabletteydi ama bizi fark ettiğinde yeniden oraya bakmadı. Gözleri şimdi tamamen benimdi. Öylece durmuş, tek kelime etmeden birbirimize bakıyorduk. Saniyeler boyunca bu şekilde kaldım ama nedenini bilmiyordum. Belki de buna sebep olan şey, Tekin'in her zaman giydiği siyah takımı değiştirmiş olmasıydı. Kaslarını saran,

gövdesini açığa çıkaran siyah bir tişört ve yine siyah, düz bir eşofman altı giymişti. Bu haliyle boyu daha uzun, cüssesi daha da büyümüş görünüyordu. Saçları geriye taranmıştı ve nemliydi. Benimle aynı anda o da duşa girmişti. Bunu bilmek, içime serin bir yel tutmuşlar gibi titretti beni. Onun da benzer düşünceler içinde olduğunu bedenime kayan bakışlarından anlarken, bunun ona ikinci yakalanışım olduğunu fark ettim.

Kızımın "Babpa!" diyen nidasıyla o ana dönebildim. Gülümsedim. Tıpkı bir aptal gibi sarsak ve acemi bir gülüşle... Tekin bana karşılık vermese de gözlerini benden çekmedi. O bana böyle derinden bakıp dikkatle incelerken, mantıklı yanlarımın silindiğini biliyordum. Daha fazla saçmalamamak için, Beste'nin elini tutup kendimi hızla odaya attım. Kapıyı kapattıktan sonra sırtımı yaslayıp sakinleşmeye çalıştım. Üzerimdeki bornoz her yerimi yakıyordu ama içimi saran sıcaklığın bundan kaynaklı olmadığını biliyordum. Tekin Soyönder'in bakışları henüz parlamış bir volkanın tepesinden ateşlere atlamışım gibi beni yakıyordu. Bu hissi seviyordum. Gerçekten yaşadığımı hissettiriyordu. Tekin'i seviyordum. Onun yaşattığı heyecanı seviyordum. Onu sevmeyi seviyordum. Onu sevmek, kızım dışında hiç kimsenin bana yaşatmadığı bir mutluluk veriyordu.

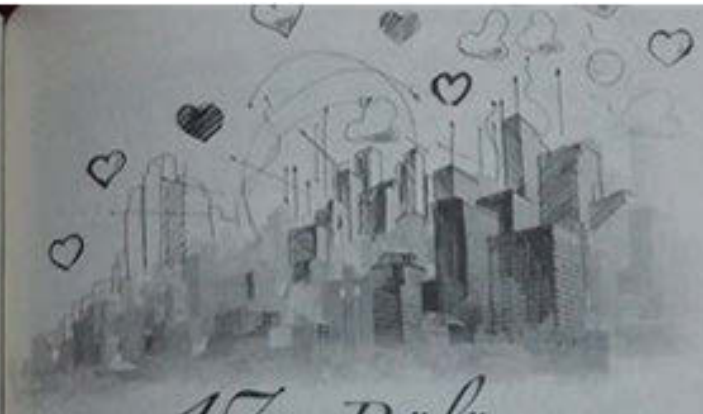
Orta boy el çantama kendim için birkaç gömlek, iki tane kot pantolon, iki etek ve çok sayıda iç çamaşırı tıktım. Beste'nin kıyafetleri için daha büyük bir valize ihtiyacım vardı. Yığınak yaparcasına onun bir sürü kıyafetini, bezini ve az sayıdaki kozmetik ürünlerimi koydum. Kaç gün kalacağımızı, ne için gideceğimizi bilmiyordum ama doğrusu önemsemiyordum da. Tekin'in beni ve kızını yanında götürmesi bana yetiyordu. Ankara'ya gitmeniz kendi aileme dair de bazı düşünceler içinde olmama sebep olmuştu. Eğer fırsat bulabilirsem annemi görmek istiyordum. Bunu anneme söylemedim ve geleceğimi haber vermedim. Annemin karşı çıkacağını adım gibi biliyordum.

Hazırlıklar bitince akşam yemeğini hazırladım ve bir kez daha Tekin'i davet ettim. Elbette Bay Çevrimdışı davetimi reddetti ve

"Bu gece saat onda Ankara'ya uçuyorum," dedi. Ötkesinin bir kısmı Rüya'ya olsa da büyük çoğunluğu kendisineydi. Mantıksız, aptal isteklerinden sıyrılamıyordu.

Rüya kızını avutmak için kollarında sallarken Tekin'e baktı. Kızgın sözlerine, öldürücü bakışlarına rağmen ona gitmemesini söylemek istediyse de elbette yapamadı. "İyi yolculuklar," dedi sadece.

Tekin tek kaşını kaldırdı. Simsiyah bakışlarını Rüya'dan çekmeden emirlerini verdi. "Siz de geliyorsunuz! Yukarı çıkıp hazırlan!"

17. Bölüm

Amatör bir ressam olarak yirmi yedi yıllık yaşamımı renklerle tanımlamam gerekirse, şunları söyleyebilirim; hayatım boyunca her şey daima net olduğu için dünya siyah ve beyazdan ibaretti. Yani ömrümde griyi pek yaşamamıştım. Mesela, babam ne derse oydu; siyah... Değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez kanunları vardı. Hislerim; beyaz... Düşüncelerim ve duygularım çoğunlukla ilk başta ne hissettiysem o şekilde giderdi. Oysa Tekin Soyönder ne tamamen siyahtı, ne de bütünüyle beyaz... Bazen beyazı, bazen siyahı, bazen griyi, bazen kırmızıyı, bazen pembeyi ve bazen de maviyi yaşatıyordu bana. Çoğunlukla ona siyah yakışıyordu ama kalbimdeki karşılığı çok renkliydi. Bahçeye girip bana kızmasıyla şüphesiz siyahtı. Sonra resmimle dalga geçmesiyle kabul etmek istemesem de maviydi, çünkü benimle ilgilenmişti. Bana sarıldığında kırmızıydı. Ateş gibi. Şimdi onunla Ankara'ya gideceğimizi söylediğindeyse beyazdı... Bembeyaz... Kalbim beyazlar için boğulmak üzereydi.

Ruhumdaki aşkı olduğu kadar, hayatımdaki renkleri simgeleyen resmime gülümseyerek baktım. Tekin ortasını kapkara

kokusunu solumak ve karnının üzerindeki ele dokunmak istiyordu. Tekin'in onu daha da çekip, o güçlü, kaslı gövdesine sımsıkı bastırmasını, iki eliyle birden sarılmasını diliyordu. Korunaklı, mutlu ve gerçek bir kadın gibi hissedeceği an, tam da o an olurdu.

"İşte böyle!" diyen genç adam ansızın onu bırakınca Rüya dengesizce sallandı ama hemen kendine geldi. Ah, lanet olsun! Gözlerini ne zaman kapatmıştı? Genç kadın tedirgin bakışlarını hemen tuvaline çevirdi. Resminin ortasında gördüğü iki kocaman göze bakarken ağzı şaşkınca aralandı. Tekin Soyönder denen bu mafya, Rüya'nın kalbini temsil eden halkalardan iki göz yapmıştı. Hem de kırmızı gözler!

Genç kadın az önceki heyecanını silmeye çalışıp Tekin'e döndü. "Sen benim resmimi mahvettin!" dedi ellerini beline yaslayarak.

Tekin başını dikleştirdi. Alaycı gözlerindeki muziplik Rüya'yı dağıtıp geçiyordu. Bu adam öfkeli değilken, tamamen cezbedici bir meyveye bürünüyordu. Kahretsin! Rüya onu yemek istiyordu ama çiğ çiğ...

"Ben değil, şu küçük canavar mahvetmişti," diyen Tekin, boyalarını minicik avucunda sımsıkı tutmuş, dudaklarını öne uzatıp anlamsız sesler çıkararak kâğıdına bir şeyler çizen Beste'yi gösterdi. Onun da yanağında küçücük bir leke vardı. O tombik yanağını şişirdikçe leke büyüyordu.

"Evet, Beste avucunu bastırdı ama belki ben orayı kapatacaktım! Oysa sen... Ah, bu resmen facia!" diyen Rüya gözlerini açıp kapatırken bir anda paletindeki siyah boyayı hışımla fırçaya sürdü.

Tekin'in çizdiği iki büyük kırmızı gözün altına bıyık ve sakallar çizdi. "Al işte bak, sana benzedi!" dedi. "İki kırmızı öfkeli gözüyle, Tekin Soyönder'in özeti." Bunu yapmak genç kadına biraz iyi hissettirmişti.

Ancak Tekin öfkelenmişti. Rüya'nın berbat resmine bu kadar önem atfetmesi ve kıyamet kopmuş gibi davranmasıyla sinirlenmişti. Rüya'nın elinden paletini kapıp, sehpadan en kalın fırçayı

aldı. Siyah boyayı sürmeden önce kravatını gevşetti. Sonra boyayı tuvale adeta döver gibi sürmeye başladı. Bir dakika içinde tuvalin neredeyse tamamı kapkara olmuştu.

"Tekin Soyönder'in özeti asıl bu, çalı kafa!" derken Rüya'yı öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Rüya gülümsemesine engel olamadı. "Doğru!" diyen genç kadın fırçasını Tekin'den almak içinde uzandı ama adam kolunu kaldırdı. Bir merdiven getirse bile onun yüksekliğine ulaşamayacağını bilen Rüya "Fırçamı ver!" dedi.

Tekin tepeden bakışla ona sırıttı. Gözleri öfkeler saçan kadının tenine vuran güneş ışığı, savrulan saçları, geniş ve zevksiz tulumuna rağmen tişörtünü kabartan göğüsleri ve az önce ona sarıldığında duyduğu heyecanlı nefesinin sesiyle bu kadını hemen, şimdi, burada istediğini anladı. Hayır, şık bir elbise giymesine, makyaj yapmasına, dekoltesini açmasına, elbisesini sıyırmasına gerek yoktu... O tatlı gülüşü, o kızgın çehresi, o incecik sesi, zayıf bedeni yetmişti. Tekin onu istiyordu. Ne yazık ki gerçek buydu. Bunu fark etmek genç adamı sinirlendirdi. Fırçayı ve paleti kaba bir hareketle Rüya'ya uzattı. Sıçrayan boyalar Rüya'nın kirli tulumunu daha da batırdı. Kahretsin! Tekin o tulumu elleriyle çıkarmak istiyordu. Gözlerini kadından çekip Beste'ye çevirdi. Minik bir bebek onun düşüncelerini bambaşka yöne çekecekti. Nitekim öyle de oldu. Beste ayağa kalkmaya çalışırken kendi ayağına takılıp kıçının üstüne yeniden düşünce, birkaç saniye durup ardından çığlığı bastı.

Tekin onun ağlamasını istemiyordu. "Kızımla ilgilen!" diye emretti.

Rüya yerdeki bezi alıp ellerini sildi. "Söylemene gerek yok! Zaten doğduğundan beri bunu yapıyorum!"

Genç adam en sonunda kendini onlardan çekip aldı. Villanın açık kapısına doğru yürüdü. Eve girmeden önce yeniden Rüya'ya döndü.

onun dudaklarına gidiyordu. Şu aptal küçük leke durmadan dikkatini dağıtıyordu. Sadece gözlerini değil, dudaklarını da oraya değdirmek istiyordu. Kahretsin!

"Evet, ben bir ressamım," diyen Rüya kızını kendi resmine gönderdi. "Aslında amatör bir ressam desek daha iyi olur."

Tekin ukala bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Bunu görebiliyorum."

Genç adamın alaycı sesiyle iyice öfkelenen Rüya gözlerini kıstı. Tekin'e meydan okur gibi bakınca, Tekin de ona baktı. Lekeler içindeki beyaz tişörtü ve facia tulumunu resim yaparken kullandığı açıktı. Öylesine savruktu ki, her yeri lekeler içindeydi. Özellikle göğüslerine yakın yerlerdeki kırmızı izler apaçık bir şekilde ağır tahrike neden oluyordu.

"Siz resimden anlar mısınız?" diye sordu Rüya. O da tıpkı onun yaptığı gibi alaycıydı. Tekin Soyönder mafyalık ya da iş adamlığı gibi konularda uzman olabilirdi ama resimde uzman olan taraf Rüya'ydı.

"Resimden anlamam," diyen genç adam kollarını göğsünde buluşturdu. Kol kasları ceketini sımsıkı sarınca Rüya gözlerini bir anlığına oraya çevirip yutkundu. Manzara muhteşemdi. Belki de ruhundaki aşk yerine, şu adamın o iştah açıcı kaslarını çizmeliydi.

"Resimden anlamadığın halde neden ahkâm kesiyorsun ki?"

Tekin resme dönüp "Peki, devam et!" diye emretti.

Rüya onun küstahlığı karşısında şaşkın ve öfkeliydi. Allah aşkına, resme nasıl devam edebilirdi ki? Bu adam tam dibinde dikilirken, ancak bir kalp ve kalbin ortasından geçen bir ok çizebilirdi. Okun uçlarında da T ve R harfleri olurdu. Ah, ne klişe! Ama *aşk* klişeleri seviyordu. Klişe ve romantik sürprizleri... Mesela mumla dolu bir masada romantik bir yemeği, güllerle kaplı bir odada evlilik teklifini ya da erkeğin kadına pul koleksiyonu göstermeyi teklif etmesini... Rüya birdenbire Tekin'in bunları yaptığını hayal etti. Ah, hayır! Bu adam romantik klişelerden anlamazdı. Pul koleksiyonu değil de, gözü morarmış, kemikleri kırılmış, hurdalığa çıkmış adamların koleksiyonunu yapıyor olmalıydı. Sana koleksiyonumu göstereyim dediğinde Rüya kaçmayı unutmamalıydı. Genç kadın bu düşüncelerle gülümserken Tekin'e iyice alıştığını fark etti. Onun hiçbir şeyine şaşırmıyor, kızmıyor, aksine dahasını öğrenmek için can atıyordu.

Belki gerçekleşmesi imkânsızdı ama Tekin'in ona romantik davrandığını hayal ederken tuvaline dönüp oraya kırmızı bir halka ekledi. Hemen yanına bir tane daha çizdi. Bu planladığı çizgilerin dışındaydı. Bu kırmızı halkalar kalbindeki odalardı. Biri Beste'ydi, diğeri Tekin... Genç kadın maviyle devam etmek için boyayı fırçaya yedirdi. Sonra elini uzattı ama tam o anda elini kavrayan bir elle devam edemedi ve durdu. Tekin'di bu... Rüya'nın tam arkasında, göğsü sırtına değecek şekilde durmuş, yüzünü boynuna doğru eğmiş, elini uzatıp fırçayı tutan elini kavramıştı. Rüya heyecan içinde titrerken Tekin diğer elini kaldırdı ve onun belini sarıp, elini karnının üstüne koydu. Sonra onu çekti ve sırtını kendi göğsüne bastırdı. Bu apaçık bir arkadan sarılmaydı. Hem de tamamen istekle dolu bir halde, Rüya'yı sımsıkı kavramaktı. Rüya'nın heyecanla titrediğini hissedince karnındaki elini daha da sıktı. Rüya'nın derin derin solurması Tekin'i daha çok tahrik ediyordu.

"Ne... Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı genç kadın.

Tekin onun saçlarına fısıldadı. "Sakin ol." Sonra genç kadının fırçayı tutan elini avucunda sıktı ve onunla beraber resim çizmeye başladı. "Şu çizgiyi şuraya getir ve sonra şuraya..." derken Rüya ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Kendini bırakса Tekin onu kucaklardı.

Genç adam bunu bilerek yapıyordu. Rüya'yı o tulumun içinde dans ederken gördüğünden beri kalçasını, bacaklarını, ellerini, karnını, göğüslerini, her yerini kendine katmak istiyordu. Şimdi onu bütünüyle kontrol altına alırken Rüya sesli nefes alıyor, heyecan içinde titriyordu. Tekin profesyonel bir sakinlik sergilese de, Rüya neredeyse parçalanmak üzereydi. Sırtıyla bütünleşmiş halde duran göğse yaslanmak, gözlerini kapatıp o harika

Tekin içindeki kızgınlıkla resme bakarken kaşlarını daha derinden çattı. Anlamlı herhangi bir şey görmüyordu ve sadece belirli çizgilerin altına nokta koyan Rüya'nın ne yaptığını çözmeye çalışıyordu. Bu sırada Rüya, dans etmekle kalmayıp şarkıyı da söylemeye başladı. *Never, never, ever, never, ever, never...* Rüya sürekli bu kelimeleri tekrar ederken ayağını yere vuruyor, kalçasının her hareketinde bağladığı saçları sağa sola savruluyordu. Tekin bir süre onu seyrettikten sonra Beste'ye döndü. Küçük kızı otların üstüne çökmüş, tıpkı annesi gibi boyama yapıyordu. Önünde bir A4 kâğıdı, ellerinde pastel boyalar vardı.

Beste babasını görünce başını kaldırdı. Güneş ışıkları masmavi gözlerine vurunca gözlerini kapattı. Sonra boyama yaptığı kâğıdı kaptı ve "Bak, yesim," dedi dişlerini gösteren koca man bir gülüşle.

Tekin derin bir nefes bıraktı. "Senin resmin anneninkinden çok daha güzel!" dedi Beste'nin eğri büğrü çizgilerine bakarak.

Rüya o an hızla döndü. Kızının birine baktığını fark etmişti. Yabancı biri olduğunu düşünüp korkuyla sıçramıştı ki Tekin'i gördü. Aynı anda sustu ve kulaklığını hızlıca çekip attı.

"Ah, geldin mi?" dedi büyük bir rahatlama soluğu bırakırken.

"Dans ve resim mi? Sanata mı merak saldın?"

Tekin'in öfkeli sesiyle Rüya şaşırdı. "Dans mı? Ah, hayır. Pek anlamam."

Az önce öyle görünmüyordun ama! diye düşündü genç adam. "Bir daha bahçede bu tür hareketler görmek istemiyorum!"

"Resim yapmamı mı istemiyorsun?"

"Kahrolası danstan bahsediyorum!"

Rüya kulaklığı uzattı. "Lay all your love on me.* ABBA'yı severim. İnsanı gaza getiriyor."

"Ne halt yaptığı beni ilgilendirmiyor!"

"Peki, tamam!" diyen Rüya, Tekin'in sakinleşmeyeceğini görüp utanarak gözlerini kaçırdı. İnsan böyle anlarda ya saçına

* *Bütün Sevgini Bana Ver*

dokunurdu, ya da çenesine. Fakat Rüya parmağındaki boyayı unutmuştu. Çenesini kaşımak isterken dudağına yakın bir yere kırmızı boya bulaştırdı. Tekin genç kadının kendini boyadığını görünce hiç düşünmeden elini kaldırdı ve başparmağını o leke nin üstüne götürdü. Rüya geri çekilmedi ve Tekin'in ne yapacağını merak ederek kalakaldı. Dokunuşunun sızlatan etkisiyle karşısındaki adamı inceledi.

Tekin parmağını kadının tenine hafifçe kaydırıp, dudaklarının üstüne gelince durdu. Gözlerini Rüya'nın aralık dudaklarından çekip gözlerine kenetledi. Rüya kahverengi gözlerini açmış adeta nefes almadan duruyordu. Tekin elini birkaç saniye boyunca çekmediği gibi, boyanın olmadığı kısımlarda da gezdirdi. Hatları boyunca kadının dudaklarında dolanmış, yumuşak tenini keşfetmişti.

Sonra ikisi de "Anne bak, yesim," diyen bir sesle birbirlerinden koptular.

Beste ayağa kalkmış ve küçücük avucunu Rüya'nın tuvalinin yetişebildiği kısmına yapıştırmıştı. Minik avucu kırmızı, mavi ve siyahtan oluşan bir renk karmaşasıyla boyanmıştı.

Rüya dehşet içinde "Ah kızım, hem elini hem resmimi batırdın!" dedikten sonra yerdeki temiz bir bezi alıp kızının avucunu silmeye çalıştı.

Tekin çatık kaşlarının altındaki küstah bakışlarını tuvale çevirdi. "Bence Beste'nin avucunun izi bu resimdeki tek anlamlı şey oldu."

Rüya hemen doğruldu. Gözlerini Tekin'e sabitledi ve öfkesini kızından değil, ondan çıkarmak için kızgınca yanıt verdi. "Sanatımı anlamanı beklemiyorum zaten!"

"Ne anlatıyor bu resim?"

"Bu resim, aşkın ruhtaki yansımasını anlatıyor, Tekin Bey!"

Ah, aşk mı? Rüya sanki aşkını itiraf etmiş gibi dudaklarını ısırdı.

"Demek bir ressamsın?" diyen Tekin elbette aşktan anlamadı. Gözlerini yeniden Rüya'ya çevirdi. Bakışları doğrudan

"Düşmandan beter! Babasının iş kazası olmalı."

İş kazası olan birini iyi tanıyan Tekin gözlerini kıstı. Beste de bir çeşit iş kazasıydı ve onun kızıydı. Küçük kızı hatırlamak onu ansızın hafifçe gülümsetti. "Her neyse," dedi son sözünü söyleyerek. "Muhtemelen kız yarın işe başlar. Görevli müdürlerden planları al. İplerini sıkı tut ve eğlenmene bak."

Serdar'ın sert çehresi daha da kasıldı. Eğlence mi? Bu işin tek eğlenceli tarafı, Aylin denen o kızı otelin süit katının penceresinden attığında olabilirdi ancak.

Çıkmak için ayağa kalktığında Tekin onu yeniden durdurdu. "Fulden'e söyle, Ankara toplantısının programını göndersin."

Serdar başını salladı. Odadan çıkarken oldukça sinirliydi ama bir yanıyla şaşkındı. Aylin Başaran her yerden karşısına çıkıyordu. Bu bir işaret miydi, bir lanet mi? Serdar ikincisinin olduğuna adı gibi emindi.

Tekin öğleden sonra eve gitmek için hazırdı. Evini çok az kullandığı o günlerin geride kaldığını fark edince kendi kendine homurdandı. Çoğu zaman otelinde kalırdı ve kıyafetleri genellikle orada hazır olurdu. Bazen başka otellere de geçerdi. Mekânları çok çeşitli ve değişikti. Evine haftalarca uğramadığı olurdu ama son günlerde her gün gidiyordu. Tehditler ve sıkıntılar çoğaldığı için Rüya ve kızını bizzat koruması, onların sağlığından emin olması gerekiyordu. Kendine yaptığı açıklama buydu. Çaresiz ve gururlu bir kadınla, minik bir kızı kendisi dışında kimseye emanet edemezdi.

Hava kararmadan eve geçerken, Rüya'yı nasıl bir sorunla boğuşurken bulacağını tahmin etmeye çalıştı. Markete gitmekle ve yemek hazırlamakla kafayı bozmuştu. Elinden birçok şey geldiği açıktı ama Tekin için bu şeylerin hiçbir zaman kıymeti olmamıştı. Kadınların yemek yapması umurunda bile değildi. Kadınları başka hallerde, başka işler üzerinde çalışırken görmeyi tercih ederdi. Rüya'yı o hallerde düşünmek Tekin'in beklemediği bir etkiye sebep oldu. Genç adam Rüya'nın istediğinde fena halde seksi olduğunu, ileri konularda ise yeteneklerinin ne boyuta

ulaştığını tatmamış olsa, bu konuda tam bir umutsuz olduğunu düşünebilirdi ama hayır! Rüya Gören'in ne olduğunu tam olarak biliyordu. Bu durumda o deli fişeğin ne zaman, neye kalkışabileceği muammaydı. Adamlarını belki de bu yüzden evin içine, bahçenin eve yakın bölümlerine girmemeleri konusunda uyarmıştı. Bahçe oldukça büyüktü ve bu büyüklük çoğunlukla evin arkasına uzanmıştı. Ön cephesinde dolaşan iki adamı da dışarıda konuşlandırmıştı. Rüya varken adamların orada burada dolanması söz konusu bile değildi.

Villanın otomatik kapısı açılınca arabasını içeriye sürdü. Kapıyı geçtikten bir müddet sonra gözlerinin menziline Rüya girdi. Ayak bileklerinde paçaları kıvrılmış, geniş, gri bir tulum ve içine kolsuz bir atlet giymiş, önündeki bir şeye dalmış, bazen elini kolunu, bazen de kalçasını hareket ettiriyordu. Tekin arabayla daha da yaklaştığında Rüya'nın önündeki tuvali fark etti. Fark ettiği bir başka şey ise, onun dans ediyor oluşuydu. Kulağından kırmızı bir kablo iniyordu. Arabayı garaja götürmeden durdurdu ve indi. Rüya kulaklık yüzünden aracın sesini duymamıştı. Müziğe göre hareket edip, önündeki tuvale çizgiler çekmekle meşguldü. Genç adam ona doğru yürürken Beste'yi gördü. Rüya'nın ayaklarının birkaç adım ilerisinde yere oturmuştu. Üzerinde annesininki gibi gri bir tulum, içinde uzun kollu bir tişört vardı. Kıvırcık saçları bandanayla sarılmıştı. Minyatür bir işçi gibi görünüyordu. Sanki az sonra kalkıp duvarlara badana yapacaktı. Tekin istemsizce gülümserken bakışları Rüya'nın bedeninden kayıp kalçalarına indi. Kolunu sallamadığı zamanlarda kalçasını kıvrakça hareket ettiriyor ve oldukça ateşli görünüyordu. Tekin bir an adamlarının onu bu halde görüp görmediğini düşündü. Bu düşünce karşısında kaşları çatıldı, öfke gelip o simsiyah gözlerine yerleşti. Gözleri bu sırada Rüya'nın önündeki tek ayaklı sehpaya ilişti. Sehpanın üstünde çeşit çeşit boyalar ve kapsamlı bir ekipman vardı. Aynı zamanda kadının elindeki palette karmaşık bir renk cümbüşü görünüyordu ve neredeyse her rengin her tonu vardı. Ancak tuvalin üzerine çizdiği şey tam anlamıyla bir saçmalıktı.

Ofisine giderken yol boyunca düşünmüştü. Herkese gerekli emirlerini vermişti. Bir aksilik olması durumunda onlardan hesap sorulacağını tüm adamları biliyordu. Tekin bir aksiliğin çıkacağını sanmıyordu. Av kapana girmek, tuzağa düşmek üzereydi. Onlar sessizce durup avı izlerken, o yavaşça gelecek ve sonunda avlanacaktı. Genç adam bunu yapınca huzuru bulup bulamayacağını bilmiyordu ama son beş yılını adadığı bu oyundan artık tamamen sıkılmıştı. Elinden üç kez kaçan o adam artık avuçlarına düşmek üzereydi. Hayatta arzuladığı her şeyi kolayca kazanmış, elde etmişti. İntikamı dışında! Onu da çözeceğini biliyordu. Sonrası otellerine, banka hesaplarına, iş gezilerine ve çoğunluğu somut şeylere dayalı olan hayatına dönmek demekti. O hayatı hatırlayınca aslında pek de eskisi gibi olmayacağını düşündü. O kadını anımsadı. Rüya'yı... Ve onun küçük kızını... Kendi kızını... Tekin bu düşünceye artık o kadar yabancı ve tepkili değildi. Serdar sonucu en fazla bir hafta içinde alacağını söylemişti ama Tekin %99'luk ihtimale hazırlıklıydı. Beste onun kızıydı... Babaannesinden aldığı masmavi gözleri, uyanık, cin gibi bakışları, istediğinde tüm dünyayı inleten çığlıkları ama en çok o gülüşüyle Tekin'in minik kızıydı. Genç adam hayatı boyunca daha önce bu kadar masum, böylesine güzel bir şey görmediğini biliyordu. Yine de... Kahretsin! Sıradan, sorumlu bir baba olmayacaktı. O küçük kıza zengin ve lüks bir hayat verebilirdi ama baba sevgisi verme konusunda derin şüpheleri vardı. Baba sevgisinin nasıl bir şey olduğunu kendisi bile bilmiyordu.

Rüya'yı anımsayınca, onun hayatını da düşünmeye başladı. O kadın, ev adı altında bir enkazda yaşamıştı. Tekin ona hakkını veriyordu. Onurlu ve sağlam durmaya çalışmıştı. Tekin'in aksi yöndeki tüm suçlamalarına karşı koyacak esaslı kanıtları vardı. Hayatındaki o dimdik duruşa rağmen bakışları ürkekti, elleri sık sık titriyordu ve bazen de kekeliyordu. Görünüşündeki kırılgan kadının altında, kızı için savaşçı kimliğine bürünen güçlü bir kadının olması tuhaftı. Tekin, Rüya'nın ürkek hali kadar baş eğmez halini de çekici bulmuştu. Tıpkı ilk karşılaştıkları gece yarısı dönüştüğü o ateşli kadını çekici bulması gibi.

Onu çok fazla düşünmeye başlamıştı. Özellikle dünden beri, o şiddet acısı hayatını gördüğünden beri... Tekin onu düşünmenin sıradan bir insanı düşünüp, bir dakika sonra unutmakla aynı anlama gelmediğini fark ediyordu. Tehlikenin de farkındaydı.

Serdar'ın gelişiyle düşüncelerini Rüya'dan ayırabildi.

"Bir sorun mu var, abi? Telefon yerine yüz yüze konuşmak gerçekten merak ettim doğrusu."

Tekin sadık adamına oturmasını işaret etti. "Benim için değil ama senin için bir sorun olabilir."

Serdar'ın kaşları çatıldı. Operasyonla ilgili bir pürüz olmadığını biliyordu. Patronunun bahsettiği sorun neydi o halde?

"Sana yeni bir iş vereceğim."

"Tabii ki!"

"Rüya'nın kuzenini biliyorsun."

Serdar'ın ifadesi aniden kaskatı kesildi. Aylin'e dair herhangi bir şey duymak istediğini sanmıyordu. "Evet?"

"O kızı otelde işe alacağım."

"Ne?"

"İşe alacağım, Serdar. Oda temizliğinde görevli olacak."

"Abi, nereden çıktı bu?"

"Rüya istedi."

"Rüya mı?" Tekin Soyönder o kadının isteklerini ne zamandan beri yapıyordu? Serdar buna daha sonra şaşıracaktı. Şimdiki konu daha çetrefilliydi.

"Rüya, Aylin'i otelimde işe almamı istedi. Sen de onu kontrol edeceksin. İşi yapacak. Kaçışı yok. Üç ay boyunca onunla ilgileneceksin."

"Abi, yapma Allah aşkına! O aptal şımarık kıza bakıcılık mı yapacağım?"

"Sadece zaman bulduğunda kontrol et. İstediğin gibi emir ver, ne yaparsan yap. Sana kalmış. Yalnızca çalıştığından emin ol."

"Şu silahı alıp kafama sık da acısız öleyim!"

Tekin eğlendiğini gösteren bir gülüşle sarıldı. "Sakin ol, koçum. Düşmanın değil o."

silmeye çalıştı. Neticede bir kadınla görüşecekti. Zarif ve kaçgan bir kadınla... Onu kırmak istemezdi.

"Hoş geldiniz, efendim," diyen kafenin müdürü Tekin'i büyük bir saygıyla karşıladı. "Konuğunuz içeride."

Tekin teşekkür mahiyetinde başını salladı ve müdürün yönlendirmesine ihtiyaç duymadan, kafenin denizi gören terasına çıktı. Terasın üstü kapanmıştı ama denize bakan kesmindaki cam paneller sonuna kadar açıktı. Ortadaki masada bir kadın kocaman güneş gözlüğü ve geniş şapkasıyla oturuyor, elindeki sigarayı aheste hareketlerle önündeki küllüğe silkeliyordu. Rüzgâr sigaranın küllerini alıp havada yok ederken, dumanını da kıvrandırarak savuruyordu.

Tekin'in ayak seslerini işiten kadın oraya döndü. Ayağa kalkıp zarif elini uzattı.

"Şüphe çekmemek için büyük bir şapka ve dev bir gözlük takmak ölümcül bir hatadır," diyen Tekin, genç kadının elini iri avucunda hafifçe sıktı. Oturmasını işaret ettikten sonra kendisi de tam karşısına oturdu.

Kadın gülümsedi. "Beni tanımasaydın, benden şüphelenecek kadar dikkatini çekebilir miydim?"

Tekin geriye yaslandı fakat onun gibi gülümsemedi, ifadesi gergindi. Kadının gözlüğünü çıkarışını seyretti. Zarif yüzünde dudakları gülümsese de, gözlerinde kederli bir yorgunluk vardı.

"Sadece benim değil, herkesin dikkatini çekerdin," diye yanıt verdi.

Kadın olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır, senin dikkatini çekemezdim," dedi derinden bakışlarıyla. "Bunu yapabilseydim on yıl önce başarırdım."

Tekin'in ifadesi daha da gerildi. Bu konuşma rahatsız olacağı bir yöne kayıyordu. "İyi misin?" diye sordu nazikçe.

Kadın gözlerini yavaşça açıp kapattı.

"Berk?"

"O da iyi... Yaz kampında."

Tekin başını salladıktan sonra "Sana bittiğini söylemeye geldim," dedi. Önüne konan kahveden bir yudum aldı. Bakışlarını

denize çevirdi. Orada küçülüp kabaran bir dalgayı izledi. "Yakında her şey sona erecek. Onu yakalamak üzereyim. Huzur bulacaksın."

"Teşekkür ederim. Erhan yaşasaydı..."

Tekin onun sözünü kesti. "Erhan yaşasaydı zaten bu konuşmayı yapıyor olmazdık!"

"Haklısın. Saçmalıyorum. Sadece... Yaşarken onun için yaptıkların ölümünden sonra bile bitmedi. Sen, onun ve..." Genç kadın durakladı. Gözlerini çekmezse ağlayabilirdi. "Onun ve benim için bir şanstın."

"Onun için hiçbir şey yapamadım."

Tekin'in kendini yargılayan sesi, kadının dudağının kenarında hafif ve kederli bir gülüş oluşturdu. "Onun için hayatından vazgeçtin!"

Genç adam gözlerini kaldırdı. Koyu gözleri, oldukça bitkin görünen kadının yüzünde dolandı. Yıllar ve acılar onu yormuştu ama hâlâ çok güzeldi. "Benim için de artık bitecek. Onun intikamını alacağım."

"Biliyorum... Bunu onlara ödeteceğini zaten biliyordum. Her şey bitince sen de huzura ermelisin. Seveceğin bir kadın bulmalısın hatta!"

Kadın bunu söyler söylemez pişman olmuş gibi gözlerini açtı. Tekin'in bir kadını sevmesi onu incitirdi. "Yani değişmeye çalış. Geçmişin acılarından sıyrıl artık. Kahrolası şeyleri geride bırak. Benim yaptığım gibi."

Tekin ona sorar gibi bakınca bu defa başını eğdi. Kısık sesiyle "Evleniyorum," dedi. Sonra yeniden başını kaldırdı. Elini uzatıp Tekin'in masanın üstünde duran elini tutmak istedi. "Ama eğer istersen..."

Tekin Soyönder için bu konuşma bitmişti. Hızla ayağa kalkan genç adam, sessiz ortamı sandalyesinin yere sürten keskin sesiyle doldurdu. Bu ses bile öfkesini açık ediyordu. "Sana mutluluklar!" dedi kadının üzgün gözlerine sertçe bakarak. Sonra tek kelime etmeden terastan çıktı. Kadını orada, arkasında, ağlayarak bıraktığını görmese de biliyordu.

iskalıyordu. Bir şeyi teknikmek onda huy olmuştu sanırım. En yakında zamanda teyzesi Aylin'in koçını da tekrarlemeliydi.

Mutluluk içinde yeniden Tekin'e döndüm. "Teşekkür ederim," dedim. Artık o da *iyi* bir babaydı. Kızını kucaklamaya, onun varlığını hoş görmeye, ihtiyaçlarıyla ilgilenmeye başlamıştı. Tekin gibi bir adam için bunların kolay olmadığını biliyordum. Hayatı boyunca bir bebekle aynı ortamda bulunmamış bile olabilirdi ama şimdi bir kızı vardı ve bunu kabullenmişti.

"Gideyim ben artık."

Eve doğru dönecekken bir kez daha durduruldum. Sevdiğim adam yine koluma dokundu ama sonra eli usulca saçlarıma gitti. Upuzun dümdüz saçlarıma... Yüzümün kenarından akan saçlarımdaki parmakları en aşağılara kadar hafifçe kaydı.

"Bir daha saçlarını böyle görmek istemiyorum," derken bakışları saçlarımdan gözlerime, oradan dudaklarıma indi.

"Ne?"

"Saçların... Bırak olduğu gibi kalsın. Karışma. Sen öyle çok daha güzelsin!"

Ve bu defa Tekin Soyönder arkasını döndü. Arabasına yürürken artistik bir hareketle gözlüğünü taktı, kapıyı açtı, koltuğuna kuruldu ve gaza bastı. O giderken ben de işittiklerini anlamaya çalışıyordum. Tekin saçlarımın doğal halini mi seviyordu? Her gün düzenli olarak sitem ettiğim o kıvırcık bukleleri, düz halinden daha çok seviyordu. Ah! Sanırım heyecandan bayılmak üzereydim. Bayılmak ne kelime... Ölsem yeriydi. Bana *güzelsin* demişti.

Bay Çevrimdışı kısa bir an için çevrimiçi olmuştu.

O lüks arabasıyla tozu dumana katıp gözden kayboluşunu izledim. Tekin kalbimde de tozu dumana katmış, birçok şeyi yerle bir etmişti. Artık dönüşü olmaz bir biçimde, her şeyimle beni ele geçirmişti.

16. Bölüm

Tekin Soyönder bugün yine oradaydı. Kaldırımın üzerindeki aynı noktada, aynı çizgi üzerinde, aynı köşeye denk gelen o taşın tam önünde... Etrafından hiçbir şeyden haberi olmayan sıradan insanlar, sıradan hayatlar akıp giderken Tekin şimdiki zamanda değildi. Düşünceleri, yakın geçmişin karanlık noktaları ile çocukluğunun aydınlık yılları arasında bocalıyordu. Gözlerinin önüne gelen görüntüler ne öfkeyle bindiği o mutsuz günlerine aitti, ne de çocukken mutlu olduğu kısa anlara... Birini düşünürken diğerini anımsıyor, bütün karmaşık duyguları aynı anda yaşıyordu. Buraya gelmek onun içindeki intikam duygusuna bir odun atıyor, ateşi harlıyor ve ne için mücadele verdiğini yeniden yaşatarak hatırlatıyordu. Zaten o noktaya bakmasa bile, içine yerleşen o korkunç intikam hırsını daima ceplerinde taşıyordu. Buraya gelmesi bir sözdü yine de... Kendine değil, *ona* verdiği bir söz! Pek fazla kalmadı orada. Gitmesi gereken bir randevusu vardı.

Bir saat sonra, buluşma mekânı olan kafenin önüne gelmişti. Arabasından inip anahtarını valeye fırlattı. İçeriye girmeden önce gözlüğünü çıkarıp ceketinin yakalarını düzeltti. Görüntüsünün sert taraflarını bilemek amacıyla yüzündeki o öfkeyi

ıskalıyordu. Bir şeyi tekmelemek onda hırs olmuştu sanırım. En yakında zamanda teyzesi Aylin'in kışını da tekmelemeliydi.

Mutluluk içinde yeniden Tekin'e döndüm. "Teşekkür ederim," dedim. Artık o da iyi bir babaydı. Kızını kucaklamaya, onun varlığını hoş görmeye, ihtiyaçlarıyla ilgilenmeye başlamıştı. Tekin gibi bir adam için bunların kolay olmadığını biliyordum. Hayatı boyunca bir bebekle aynı ortamda bulunmamış bile olabilirdi ama şimdi bir kızı vardı ve bunu kabullenmişti.

"Gideyim ben artık."

Eve doğru dönecekken bir kez daha durduruldum. Sevdiğim adam yine koluma dokundu ama sonra eli usulca saçlarıma gitti. Upuzun dümdüz saçlarıma... Yüzümün kenarından akan saçlarımdaki parmakları en aşağılara kadar hafifçe kaydı.

"Bir daha saçlarını böyle görmek istemiyorum," derken bakışları saçlarımdan gözlerime, oradan dudaklarıma indi.

"Ne?"

"Saçların... Bırak olduğu gibi kalsın. Karışma. Sen öyle çok daha güzelsin!"

Ve bu defa Tekin Soyönder arkasını döndü. Arabasına yürürken artistik bir hareketle gözlüğünü taktı, kapıyı açtı, koltuğuna kurulduğu ve gaza bastı. O giderken ben de işittiklerimi anlamaya çalışıyordum. Tekin saçlarımın doğal halini mi seviyordu? Her gün düzenli olarak sitem ettiğim o kıvırcık bukleleri, düz halinden daha çok seviyordu. Ah! Sanırım heyecandan bayılmak üzereydim. Bayılmak ne kelime... Ölsem yeriydi. Bana *güzelsin* demişti.

Bay Çevrimdışı kısa bir an için çevrimiçi olmuştu.

O lüks arabasıyla tozu dumana katıp gözden kayboluşunu izledim. Tekin kalbimde de tozu dumana katmış, birçok şeyi yerle bir etmişti. Artık dönüşü olmaz bir biçimde, her şeyimle beni ele geçirmişti.

16. Bölüm

Tekin Soyönder bugün yine oradaydı. Kaldırımın üzerindeki aynı noktada, aynı çizgi üzerinde, aynı köşeye denk gelen o taşın tam önünde... Etrafından hiçbir şeyden haberi olmayan saradan insanlar, saradan hayatlar akıp giderken Tekin şimdiki zamanda değildi. Düşünceleri, yakın geçmişin karanlık noktaları ile çocukluğunun aydınlık yılları arasında bocalıyordu. Gözlerinin önüne gelen görüntüler ne öfkeyle bindiği o mutsuz günlerine aitti, ne de çocukken mutlu olduğu kısa anlara... Birini düşünürken diğerini anımsıyor, bütün karmaşık duyguları aynı anda yaşıyordu. Buraya gelmek onun içindeki intikam duygusuna bir odun atıyor, ateşi harlıyor ve ne için mücadele verdiğini yeniden yaşatarak hatırlatıyordu. Zaten o noktaya bakmasa bile, içine yerleşen o korkunç intikam hırsını daima organlarında taşıyordu. Buraya gelmesi bir sözdü yine de... Kendine değil, *ona* verdiği bir söz! Pek fazla kalmadı orada. Gitmesi gereken bir randevusu vardı.

Bir saat sonra, buluşma mekânı olan kafenin önüne gelmişti. Arabasından inip anahtarını valeye fırlattı. İçeriye girmeden önce gözlüğünü çıkarıp ceketinin yakalarını düzeltti. Görüntüsünün sert taraflarını bilmek amacıyla yüzündeki o öfkeyi

Tekin onu çekiyor, numaracı küçük kızım yine öne fırlayıp, bilerek düşecekmiş gibi yaparak oyun oynuyordu.

Tekin beni görünce Beste'yi yeniden kucakladı. Bakışıyla arabayı işaret etti. Kapıyı açıp arabaya oturdum. Beste'yi kucağıma verirken "Ödenmemiş kiran var mı?" diye sordu.

Zorlukla ödediğim kiralarımı hatırladım. Neyse ki hiç borcum kalmamıştı. "Yok."

"Bir daha bu eve gelme ve o aptal eşyaların da peşine düşeyim deme, anladın mı?"

"Peki. Findevs Ablaya söylerim, yardıma muhtaç birilerine versin."

Tekin başını salladı ve kapımı kapatıp şoför koltuğuna geçti. Yol boyunca konuşmadı. Gözlüğünü taktığı için göremesem de kaşlarının çatık olduğuna emindim. Çok mu sefil bir hayatım olduğunu düşünüyordu? Oysa bu hayat benim için idare ederdi. Ay sonunu çoğunlukla getiremiyor olsam da yanımda kızım vardı. Onunla mutluydum. Onunla o döküntü evde, yoklukta yaşamaktan bile mutluydum. Paranın, pahalı kıyafetlerin ya da geniş evlerin bir anlamı yoktu. Beste için elbette daha iyi bir yaşam alanı sunmak isterdim ama annesi olarak yanındaydım. Yalnız değildi. Şimdi babası da yanındaydı. Kalbim eskisinden daha hafifti.

Tekin bizi evine getirdiğinde arabasıyla içeriye kadar girdi. Yine benden önce indi ama burası güvenli alan olduğu için ben de duraklamadan indim.

Kızımı yere bırakıp bahçeye koşturmasını izlerken "Teşekkür ederim," dedim. "Bizi götürüp..."

Bay Çevrimdışı elini kaldırdı ve anında sustum. "En geç akşama kadar Beste'nin yatağı gelir. Başka bir şey varsa şimdi söyle."

"Birkaç şey daha var ama özel şeyler. Öğlen dışarı çıkabilirsem iyi olur."

"Olabilir. Adamlarımdan biri sana eşlik eder. Girdiğin yerde arabada durup seni beklerler. Ancak o şekilde izin veririm."

"Peki," dedim itaat ederek. Beste'nin bebek bezi bitmek üzereydi ve benim de hemen hemen aynı türde bir şeye ihtiyacım vardı. Markete gidebilecek olmak güzeldi.

Başka bir şey olmayınca Tekin'e yeniden teşekkür ettim ve kızıma seslendim. Yine bir yerlere çöküp, yeni bir çamur savaşı başlatmadan onu içeriye sokmalıydım. Meleğim sözümü dinleyip küçücük adımlarıyla koşarak yanıma geldi. Kızımın elini tuttum ve Tekin'e iyi günler dileyip eve yöneldim. O an kolama dokunan bir el beni durdurdu. Tekin'in tutuşunu tanıyordum. Sert değildi bu defa. Sakindi. Kızmayacaktı. Anlamıştım.

Usulca ona döndüm. O simsiyah gözlerini, o yakışıklı çehresini doğrudan bana sabitledi. Söyleyeceği her neyse biraz daha düşünüyordu sanırım.

"Sana söylediğim şeyler için üzgünüm," dedi bir anda.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Anlamadım?"

"Şu yetimhane olayı..."

Keyifsiz bir gülüşle yüzümü eğdim. Gözlerine bakınca kırgınlıklarımı hatırlıyordum. "Unuttum ben," diye fısıldadım.

Tekin bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Elini kaldırıp çenemi tuttu. Gözlerine bakmamı istiyordu. Ben de öyle yaptım. Kalbim deli gibi atsa da onun simsiyah gözlerine kıpırtısız baktım.

"Sen Beste'yi asla bırakmazsın."

"Yaşadığım daire yüzünden mi bunu anladın?"

Başını salladı. "Öyle bir hayata katlanmak kolay olmamalı."

"Değildi ama kızım bana yetiyordu."

Gülümsedi. O hiddetli görünüşüne, daimi gerginliğine, karanlık yanlarına, öfkesine uymayan içten bir gülüştü bu. Onda nadiren gördüğüm, koruma altına alınması gereken, dünyadaki sayılı gülüşlerdendi.

"Sen iyi bir annesin. Kızını çok seviyorsun ve o da sana bayılıyor."

Ben de gülümsedim. Eğilip kızıma baktım. Ayağının dibindeki bir taşı tekmelemeye çalışıyor ama minicik ayağı taşı sürekli

"Teşekkür ederim."

Bay Çevrimdışı yanıt vermedi ama kabul etmesi bile benim için çok önemliydi. Sonunda Aylin'in canına okuyacaktım. Bana yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Bunu bilmenin ve artık intikamımı alacak olmanın mutluluğuyla keyfim yerine gelmişti. Bu sırada Tekin de sentimize girmişti.

"Şuradan sağa," diyerek yolu tarif ettim. Birkaç yüz metre sonra evin önüne geldik ve durmasını söyledim.

Kapıyı açacağım sırada "Bekle!" dedi.

Önce o indi. Etrafı inceledi ve sonra bana kapıyı açtı. Sanırım bu bir çeşit tedbir alma yöntemiydi. Kibarlık yapmıyordu ama bizim için etrafı kontrol etmesi hoşuma gitmişti. Çantamı boynuma geçirip, kızımı kucakladım. Apartmandan içeriye girdiğimizde Tekin çatık kaşlarıyla etrafı inceliyordu. Gördüklerini hiç de hoş karşılamadığı belli oluyordu. Anahtarı çıkarıp evin kapısını açtım. Kızım kucağımda zıplayıp duruyor, onu yere bırakmamı istiyordu. Arabadan çıkmadan önce ayakkabılarını giydirdiğim için, eşyaları toplanmış evimde dolaşmasına izin verdim.

"Beşik çok büyük değil. Zaten parçalarına ayırmıştım. Bagaja sığacaktır," diyerek Tekin'e döndüm. Arkamda durmuş evimin içine bakıyordu. Perdeleri çektiğim için ortam loş ve karanlıktı. Saat henüz on olmasına rağmen akşamüstü gibiydi.

"Giriş katında olduğu için pek fazla gün ışığı almıyor," dedim açıklamaya çalışarak.

"Burada mı yaşadın?"

Sesindeki sertlik beni ürkütmüştü. Başımı sallayıp içeriye girdim. Tekin de arkamdan geliyordu. O kocaman villada bile varlığı öylesine heybetliyken, benim küçücük dairemde daha da görkemli görünüyordu. Söktüğüm beşiği yatak odasının girişine koymuştum. Hızla oraya yöneldim. Tam beşiği kavramıştım ki Tekin ellerime dokundu. Ellerini ellerimin üzerine koyup hafifçe bastırdı.

"Bırak!" dedi emrederek.

Sanırım centilmenlik yapıp beşiği o alacaktı. Kenara kayıp almasını beklerken "Bu lanet olası evden hiçbir şey almana değmez!" dedi adeta bağırarak.

Şaşkınlık içinde kaşlarımı çattım. "Nasıl, neden? Beşik daha yepyeni. Neden almıyorum?"

"Bırak diyorum!"

"Peki ama kızım nerede uyuyacak?"

"Yenisini alırım. Ne istiyorsan alırım. Şimdi çıkalım bu kahrolası döküntüden!"

Kulaklarıma inanamıyordum. Bir saniye sonra gözlerime de inanamadım. Süs eşyalarını koyduğum sepetle oynayan Beste'ye yeniden Tekin, tek hamlede onu aldı ve kucakladı. Pek düzgün tutamıyordu ama ne önemi vardı? Onu düşürmezdi, incitmezdi... Onu koruyordu. Gözlerim kocaman açılmış Tekin'e bakıyordum ki, "Yürü!" diye emretti.

Ayaklarım kendiliğinden ona doğru yürüdü. Kapıda durup benim geçmemi bekledi. Dışarı çıkmadan önce annem ve babamın, bir de Beste'nin fotoğrafları olan birkaç çerçeveyi çantama attım. Kapıyı kilitlediğimde Beste'yi kucaklamak için kollarını uzattım ama kızım bana dirseğini çevirdi ve babasına daha çok sokuldu. İlk kez düzgünce kucaklandığı babasının kollarında, o kadar yüksekte olmak hoşuna gitmişti. Elini babasının kravatına geçirmiş minik bileklerine sararken onları izledim. Neredeyse ağlayacaktım. Mutluluktan...

Beste istemese de Tekin'e baktım. "Alabilirim," dedim titreyen sesimle.

"Yürü!" diye buyurdu sevdiğim adam. O sevdiğim adamdı... Şimdi daha da çok sevdiğim adamdı.

"Anahtarı komşuya bırakayım."

"Acele et!"

Başımı salladım ve hızlıca üst kata çıktım. Firdevs Ablayla vedalaştıktan sonra ayrı hızla aşağıya indim.

Tekin kızımızı kucağından indirmişti ama elini bırakmamıştı. Beste minicik eliyle babasının serçe parmağını kavramış, önündeki gülfidanını dengesizce tekmeliyordu. Düşer gibi olduğunda

bir de yelek vardı. Gömleği yine beyazdı ve yüzü yine mükemmele yakındı. Kirli sakalları, bıyıkları, koyu gözleri, siyah, canlı, gür saçları... Bir an onun da bana âşık olduğunu hayal ettim. Bu adama bakmak bile kalbimin ritmini bozarken, beni sevdiğini düşünmek içimdeki duyguların birden ataşa kalmasına sebep oldu. Öylesine yoğun bir his yaşadım ki, Tekin beni severse ve bunu itiraf ederse, aynı dakika içinde ruhumu teslim edebileceğimi düşündüm. Bu imkânsız olsa da muhteşem bir hayaldi.

Tekin kapıya doğru yürürken birden durdu. Gözlerim sadece ona sabitli olduğu için, bana dönünce bakışlarımı suçüstü yakaladı. "On dakika içinde dışarıda ol," dedi hiçbir şey olmamış gibi.

Şaşırmıştım. "Neden?"

"Beste'nin eşyalarını almak için seni ben götüreceğim."

"Tamam," dedim coşkuyla.

Tekin işimi kolaylaştırıp çıktı. Eğer kalsaydı, yüzümdeki o aptal gülüşe neden olduğunu bilecekti. Göğe yükseden o küstah egosuna bir kiremit daha eklemenin anlamı yoktu. Küstah da olsa, kibirli de olsa, kendini beğenmiş bir duygusuz da olsa, bunlar ona yakışıyordu. Hakkıydı. Onun yerinde ben olsaydım, egomdan ördüğüm duvarımla Mars'a çıkıp, oraya koloni kurmuş olurdum.

Arabada bir bebek koltuğu olmadığı için kızımla birlikte arka koltukta oturmak zorunda kaldım. Elbette buna aldırdığım yoktu. Tekin'i arkadan rahat rahat inceleyebiliyordum. Gözlerimi ondan ayırdığım zamanlarda da kızımla ilgileniyordum. Adresi almak dışında aramızda hiçbir konuşma geçmemişti. Ancak gece boyu aklımı kurcalayan bir şey vardı. Tekin bu konuda bana yardımcı olmalıydı.

"Senden bir şey rica edebilir miyim?" diyerek doğrudan konuya girdim.

Tekin "Söyle!" dedi tek kelimeyle.

"Dün geceden beri içim içimi yiyor. Uyuyamadım ve dişlerimi sıkıp durmaktan çenem ağrıdı."

"Neden?"

"Aylin yüzünden elbette. Onun cezasını bulmayan kötü karakterler gibi sürekli arkamdan iş çevirmesini, sana söylediği o büyük yalanla beni sırtımdan vurmasını unutamıyorum. Onu çilesini göstermek istiyorum!"

"Tak güzelim, ben kiralık katil bulmanda yardımcı olacak biri değilim!"

"Güzelim mi? Ah, şey... Kiralık katil mi?" Şaşkınlık ve gülme isteği arasında kalbim çarptı. Tekin Soyönder bana *güzelim* mi demişti? Derin bir nefes bırakıp bu kelimenin coşkusunu sonraya saklayarak devam ettim. "Hayır, tabii ki öyle bir şey istemiyorum," diyerek ciddiyetle baktım.

O ise gülümsedi. Sanırım az önce benimle dalga geçmişti. Ben de gülümsedim. Gerçekten kiralık katil tutmayacağımı biliyordu. "Sadece onun zor bir işte çalışmasını istiyorum. Dün de zaten benimle iddiaya girmişti. Çalışabileceğini söyledi ama yine palavra sattı. Hem iddiasını kanıtlamasa, hem de yalanının bedelini ödemesi için senin otelinde çalışsa diyorum."

"Hangi pozisyonda? İyi pozisyonlar için tecrübe ve eğitim şart. Doğrusu ekibim bu konularda oldukça katıdır."

"Housekeeping olarak."

"Yani oda temizleme?"

"Aynen öyle."

"Kuzenini otelime temizlikçi olarak almamı mı istiyorsun?"

"Evet. Ne var bunda? Ben de ofiste bazen masaları temizlerdim. Son derece onurlu bir iş."

"Sence kabul eder mi?"

Tekin haklıydı. O bile Aylin'i tanıyor ve kabul etmeyeceğini biliyordu. Dünyanın kendisine hizmet etmek için var olduğunu sanan o kendini beğenmiş kuzenim, fikrimi duyunca küplere binecekti. Yine de eninde sonunda kabul edecekti, etmeye mecburdu. "Edecek!" dedim kendimden emin sesimle. "Onu affettirmem için her şeyi yapar."

"Ne kadar süre için?"

"Üç ay mesela."

Tekin dikiz aynasından bana baktı. "Ayarlayabilirim."

güvenliydi. Ancak burada kim olarak kaldığımı bilmemek oldukça can sıkıcıydı.

"Annen ve diğerleri gelince ne olacak? Beni kim olarak tanıtacaksın?"

"Çalışan." Hiç düşünmeden yanıtlamıştı. Kim olduğuma önceden karar vermişti demek ki.

"Hizmetçi yani?"

"Kelimeler önemli mi?"

Sesindeki sertlikle beni korkutamazdı. İçimde daha büyük bir duygu vardı. Üzüntü gibi. "Peki, bir hizmetçi miyim?" diye sordum.

"Elbette hayır," dedi duraklamadan. "Eskiden olduğu gibi yine evi temizlemeye gelecekler ve senden herhangi bir şey yapmanı bekleyecek kimse yok. Beste'yle ilgilen yeter."

Bu sözler kalbimi biraz olsun hafifletti. Madem hizmetçi değildim, neden herkese öyle olduğumu söylüyordu? Elbette kimsenin gerçeği bilmesini istemiyordu. Belki de beni Tekin'in metresi sanacaklardı. Metres olmak hizmetçi olmaktan çok daha kötüydü. Bu konuyu düşünmemeye karar verdim. Tekin'in kararına saygı duyacaktım.

Daha fazla konuşacak bir konu olmayınca gözlerimi ondan çektim. Çekmeceleri karıştıran ve sürekli açıp kapatarak kötü sesler çıkartan kızıma "Yapma, anneciğim!" dedim.

Beste bana dil çıkardı. Küçük kaltak! Ona gülümserken Tekin'in sesini duydum.

"Bugün farklı görünüyorsun," dedi. Bakışlarındaki gerginlik silinmişti. En azından kaşlarını çatmamıştı.

"Saçım mı?" diyerek ellerimi saçlarıma attım. Dümdüz, neredeyse belimin oyuğuna inen, kahverengi sıradan saçlarıma. "Düz halini daha çok seviyorum. Ne yazık ki diğer kızlar gibi şanslı değilim. Ömrüm boyunca kafamda bir çalılıkla yaşadım."

"Beste de sana çekecek," diyen Tekin gülümsemişti. Gerçekten yapmıştı bunu. Sanırım iyi bir şey söylüyordu.

"Evet ama onunkiler biraz daha söz dinleyen dalgalı saçlar. Benimki gibi facia değil."

Tekin yanıt vermedi ve herhangi bir yorum getirmedi. Gözleri kızarmıştı. Zaman zaman ona gülümsüyordu. Sanırım gün geçtikçe kızına alışıyordu. Beste çok akıllı ve kendini hemen sevdiren bir bebekti. Bütün gezegeni inleten ağlak çocuklardan değildi. Sabah uyanıp bir yerleri karıştırma merakı dışında kötü alışkanları yoktu.

"Reklamını yapmışsın," diyen Tekin yeniden bana döndü.

Gözlerim açıldı. "Anlamadım?"

"Şu tişört," diyerek Beste'nin üstündeki daracık, küçücük, beyaz tişörtü gösterdi. Sonra üzerindeki İngilizce yazıyı Türkçeye çevirip okudu. "Benim annem süper kahraman."

"Öyleyim," dedim gülerek.

"Uçabiliyor musun?" diyen Tekin derin bir bakış attı

"Hayır ama uçurabiliyorum."

Gözleri sanki daha da kararırdı ve kısaldı. Ne düşündüğünü anlamadım ama açıklama ihtiyacı duydum. "Beste'yi bazen kollarıma alıp uçururum. Yani uçak gibi... Yani bir oyun işte... O da küçük bir planör olup kollarını açar. Of! Her neyse... Biliyorum, şu an sana çok saçma geliyor."

"Hayır. Anlıyorum. Oyun oynamayı seviyorsun."

"Evet. İstersen bir gün sana da gösteririm."

"Uçmayı mı?"

"Beste'yi uçurmayı!"

"Belki bir gün ben de sana gösteririm," dedi gizemli bir tavırla.

"Uçmayı mı?"

Kibirli, enfes bir gülüşle dudakları hareket etti. "Seni uçurmayı."

Bakışları gözlerimden dudaklarıma indi. Sözleri yetmezmiş gibi bir de ilgili bakışlarıyla beni süzünce, dudaklarımı birbirine, elimi kalbime bastırdım. Hava bugün 45 derece falandı sanırım. Niye bu kadar sıcaklamıştım ki?

Başka bir şey söylemeyen ve neden beni öyle incelediğini bilmediğim Bay Çevrimdışı ayağa kalktığında, varlığıyla yine bütün her yeri doldurdu. Yine simsiyah bir takım giymişti. Bu defa

"Kahvaltı hazırladım. Bir çay içmek istersen... Yani kahve... Türk kahvesi yapmıştım." Bu doğruydu. Ona kahve yapmıştım, hem de cezvede ve eski usulle ama şimdiye kadar çoktan soğumuş olmalıydı.

Tekin yine cevap vermedi. Sanırım bir aptal olduğumu düşünüyordu. Sürekli onu bir şeyler yemeğe davet ettiğim için muhtemelen bana kızıyordu. Yüzündeki o klişe sert ifadeden hiçbir olumlu tepki almadığım gibi arabasına dönünce kalmayacağını da anladım. Üzgün gözlerimi ondan çekeceğim an arabanın kapısını kapattı ve kumandaya basıp kilitledi. Gözlerime inanamasam da bana doğru geliyordu. Üstelik güneş gözlüğünü çıkarmış ve bakışlarını doğrudan bana dikmişti. Ağır çekimde her anı yaşadım. Arabayı kilitleyişi, gözlüğü çıkarışı, upuzun boyu, iri cüssesinin her hareketi, kısık, karanlık gözlerindeki ilgi çekici bakışı... Ve elbette kalbimdeki o dev çarpıntıyı...

Bana tamamen eriştiğinde tek kelime edemediğim gibi, utanç içinde yanaklarım yandı. Teşekkür etsem saçma mı olurdu? Kral hazretleri benimle yemek yemeyi kabul etmişti. Önünde reverans yapsam yeriydi ama kibarlığı o yaptı.

"Önden buyurun," dedi hafifçe ve sözlerine neredeyse mikroskopla görülecek bir gülüş ekledi.

Ben de gülümsedim. Hem de mikroskopla görülecek kadar ufak değil, aydaki kraterler kadar kocaman bir gülüşle. Teleskopa bile ihtiyaç duyulmayan bir gülüşle.

Mutfağa girdiğimizde Beste'yi yere bırakıp, kahveyi fincana koydum. Kahve sıcaktı ama çok da değil. "Soğumuş. Yenisini yapayım," dedim.

"Önemli değil," diyen Tekin getirmemi emreden bir bakış attı. Kahveyi hızlıca ona götürdüm. Ardından servis tabağını hazırlayıp önüne bıraktım. Sandalyede geriye yaslandı ve tek kelime etmeden beni izledi. O bunu yaparken normal bir insan gibi kahvaltı yapmam mümkün değildi. Bir yandan zorlukla lokmaları yutarken, diğer yandan Beste'yi ara ara yanıma çağırıp ağzına birkaç parça peynir atıyordum.

Tekin'in hiçbir şey yemediğini görünce "Sen neden yemiyorsun? Özel olarak istediğin bir şey varsa yapabilirim," diyerek ona baktım. Kırdığım yumurta da buz gibi olmuştu. Adamı kahvaltıya çağırıp, bir facia ile baş başa bırakmıştım.

"Kahvaltı yapmıyorum," dedi doğrudan.

Gülümseyerek "Yemek yiyor musun? Yani herhangi bir öğünde?" diye sordum. Yemek yediğine daha önce tanık olmamıştım. İki gündür buradaydım ve o hiçbir şey yememişti.

"Hayatta kalmak için bazen ben de yerim," derken o da gülümsedi.

Burnu sık sık, mümkünse her an yapmalıydı. Tabii her an gülümsemesi kalbimde büyük bir çarpıntı yapacağı için, çok geçmeden ölüp gidebilirdim.

Kahvesinden bir yudum aldığında onu inceledim. Beğendiğine dair bir şey söylemedi ama yüzünü de buruşturmamıştı.

"Kahve iyi," dedi beklediğimi fark etmiş gibi.

"Beğendin mi?"

"Başarılı," diyerek başını salladı. Ah! Övgüsü bile kontrolüydü.

"İş yerinde kahveleri ben yapardım."

"Nasıl bir işti?" diye sorduğunda o rahat ifadesi yine gerilmişti.

"Reklam ajansı. Telefonlara bakıyordum. Aslında..." Yutkunup gözlerimi kaçırdım. "Belki o tür bir iş bulmama yardım edersen yeniden çalışabilirim."

"Beste ne olacak?"

"Bir bakıcı bulabilirim."

"Bu eve kimse giremez!"

Gözlerimi Tekin'e çevirdim. Şaşkınlığım artmıştı. "Kısa bir süre için buradayız sanıyordum."

"Süresini düşünme!" dedi Bay Çevrimdışı. Yine o buyurgan tavrıyla konuşuyordu. "Süre uzayabilir."

Sevinmedim dersem büyük bir yalan söylemiş olurdum. Burada kalmak bir rüya gibiydi. Ev büyük, rahat, konforlu ve

kez o an gerçekten anladım. Bu benim ölümüm olurdu. Tekin bunu yapabileceğini nasıl düşünebilmişti?

Tekin'i anımsamakla kalbim heyecanla çarpmaya başladı. Tekin'i seviyordum. Vay be! Ona âşıktım. Hem de öyle böyle değil... Gerçekten âşık! Ömrümde kimseye karşı hissetmediğim o büyük duygуyla onu seviyordum. Varlığını, gücünü, karanlık olsa da güven veren duruşunu, tavrını, kendine güvenini, yakışıklılığını, süper gücü olan karizmasını, simsiyah takımlarını, dövmesini, saatini ve şimdi de kızını kabullenişini... Kapı seslerini işitince onun da uyandığını anladım. Hızla hem Beste'yi hem de kendimi giydirdim. Kızım camları bir kez daha elleriyle batırırken, saç maşamı alıp fişe taktım ve Tekin gitmeden önce karşısına çıkmak için aceleci davrandım. Yola gelmez, birbirine dolanmış tellerimi düzleştirdiğimde, Tekin'in gitmemiş olması için dua ediyordum.

"Anne güzel oldu mu?" diye sordum Beste'ye.

Kızım minicik vücudunu camdan çekip bana döndü. Önce kaşları çatıldı, sonra dudakları aşağıya kıvrıldı. "Anne pisss," dedi.

"Beğenmedin mi, haspam?"

Koşarak yanıma geldiğinde diz çöküp kollarımı açtım. Ancak kızım iki avucunu uzatıp saçlarımı tuttu ve sonra bir cadı gibi çekmeye başladı. Bu halimi sevmediğini kaba kuvvetle gösteriyordu.

"Ay yapma, kızım!" diye bağırdım. Canımı yakmakta babasından aşağı kalmayan bu minik cadının minicik ellerini zorla saçlarımdan söktüm. Onun da kıvırcık saçları yüzüne düşmesin diye leoparlı saç bandını taktım. Artık kafasından çıkarıp atmadığı saç bandını sevmeye başlamıştı.

"Çok güzel oldu benim küçük uğur böceğim."

Bu defa beni anlayan akıllı kızım kocaman bir gülüş attı.

"Haydi, aşağıya inip kahvaltımızı yapalım. Domates yiyecek mi benim kızım?"

"Dufatis," diyen kızım başını salladı. "Ayya?"

"Ayran mı? Tamam, kızım. Ayran da içersin. Başka? Yumurta?"

"Yuta..."

"Ekmek?"

"Tippe..."

"Terlik?"

"Tella," diyen kızıma kahkaha attım. Dili çözülmüşken birkaç kelime daha öğretmek istemiştim ve elbette terlik falan yemeyecekti.

Onu kucakladım ve ardı ardına öptüm. Onunla birlikte aşağıya inip hızlı bir kahvaltı hazırladım. Tekin evdeydi. Odasından gelen sesleri duymuştum. Elbette kapıyı falan dinlememiştim. Yani belki birazcık durup kulak kabartmış olabilirim ama o kadar. Mutfaktaki masayı hazırlayıp işimi bitirince kızımı doyurmaya başladım. Tekin henüz aşağıya inmemişti. Bir gözüm dışarıdaki ön cepheyi gören camlardaydı. Beste'yi ayranla, domatesle, salatalıkla, yumurtayla, biraz peynir ve meyveyle beslediken sonra nihayet Tekin'i gördüm. Dışarı çıkmıştı. Kızımı da kucaklayıp koşar adım bahçeye yöneldim. Beste son parça domatesinden ayrıldığı için ağlamaya başlayınca "Bak kızım, baba," dedim.

Dudağını sarkıtıp "Dufatis," dedi pek de Tekin'i takmayarak. Ah, bu dünya üzerinde Tekin Soyönder'den korkmayan tek kişi Beste'ydi sanırım.

Bahçeye çıktığımızda arabasına binmeye hazırlanan Tekin'e seslendim. "Imm, şey..." Tekin beni duymadı. Ona isimiyle hitap etmek hâlâ zordu ve sanki kızacağı bir samimiyet içeriyordu. Oysa o kızımın babasıydı ve dün kendisi de bunu beyan etmişti. Kalkıp da Tekin Bey diyecek halim yoktu ya!

Rolls Royce'unun kapısını açarken "Tekin!" diye bağırdım.

Sevdiğim adam beni duyar duymaz bedenini bana çevirdi. Gözlerinde güneş gözlüğü olduğu için bakışlarında ne saklıydı bilemiyordum. Hoş, güneş gözlüğü olmasaydı da ne düşündüğünü ele vermeyen o bakışları çözemezdim. Öfke dışında çok az duyguyu yansıtan bir adamdı. Ancak şimdi bana saniyelerce tek kelime etmeden bakınca endişelenmeye başladım ve dümdüz saçlarımı kulağımın arkasına ittim.

kışkırtılmış haldeydi. Bakışları ilk gevşeyen Aylin oldu. Genç kız gülümsemesine engel olamadı ve sevimli, şüpheci bir sesle mırıldandı. "Şu an Rocky'nin müziğini duyduğuma yemin edebilirim. *Eye Of The Tiger* kulaklarımda yankılanıyor. Az sonra ringe çağıracaklarmış gibi hissediyorum!"

Serdar karşısında bu kız olmasaydı kahkaha atardı. Ona hiçbir şekilde gülümsemek istemiyordu ama sözleri onu da eğlendirdi. "Sakın arabadan inersinmez boks eldiveni almaya kalkışma, prenses," dedi. "Sadece sınavı geç yeterli."

"Hayır!" diyen genç kız aniden ciddileşti. "Hem sana, hem de Rüya'ya kim olduğumu, neler başaracağımı göstereceğim."

Serdar ona yandan bir bakış attı. Neyse ki trafik iyice açılmıştı. Gaza basarken Aylin'in yaşayacağı o utanç anında onunla nasıl dalga geçeceğine dair kafasında planlar dönüyordu. Çok eğlenecekti, çok!

15. Bölüm

Ertesi sabah kızım yine burnumdan dürtünce uyandım. Rüyamda Aylin'e kurduğum tuzaklar vardı. Onu öldürmek için bir sürü tuzak kuruyordum ama Aylin bir şeytanın uyanıklığında olduğu için hepsinden kolayca kaçıyordu. En sonunda kafasına ütü fırlatmanın onu öldürüp öldürmeyeceğini düşündüm. Bir insan nasıl bu kadar umursamaz olabilir, nasıl bu kadar çetrefilli ve tam on ikiden vuran yalanlar söyleyebilirdi? Allah'ın belası kuzenim, yetimhane fikrini nasıl düşünüp bulmuştu? Nereden aklına gelmişti?

Aylin'i düşünmeyi bırakıp kızımı üzerime çektim. Birbirimize bir sürü öpücük verirken "Acıktın mı, anneciğim?" diye sordum.

Meleğim başını sallarken o kadar abarttı ki, kafası tak diye yüzümün ortasına indi. Babasına çekmiş olan taş kafası burnumu adeta kırarken gözlerim acıyla doldu. Çektiğim acıyı belli etmemeye çalışarak, yüzüme dökülen kıvır kıvır saçlarını öpüp onu gıdıklamaya başladım. Minik uğur böceğim tekmeler ata ata neredeyse çürüğe çıkardı beni. Aldırmadım. Onu şımartmaya, sevmeye, onunla olduğum her anı mutlulukla geçirmeye devam ettim. Onu yetimhaneye bırakmanın nasıl olacağını ilk

Serdar dikkatli bakışlarını Aylin'in saçlarından, yüzüne, oradan tüm bedenine indirdi. "Bu genellenemeyecek kadar kişisel bir görüş."

"Evet ama beni güzel bulmasaydın, sabahtan beri gizli gizli incelemezdin, değil mi?" Açık renk gözlerini kısarak Serdar'a ukala bir şekilde gülümsedi.

Genç adam yakalanmış olmanın gerginliğiyle sertçe yanıt verdi. "Seni incelediğimi mi düşündün?"

"Neredeyse yol boyunca beni izleyip durdun."

Doğrusu Serdar bu çıkarıma şaşırmıştı. Elbette uyanık tilki onu fark etmiş olmalıydı. Aylin'in telefona dalınca dünyayı unuttuğunu düşünmekle hata etmişti. Bu aşamadan sonra pes etmekten başka çaresi olmayan genç adam, "Dünyanın başına gelen bu felaketi anlamaya çalışıyordum," dedi tavrından ödün vermeden. "Unutma, prenses... Problemi çözmenin ilk kuralı, o problemi tanımaktır."

Prenses mi? Aylin bu kelimenin altındaki küçümser imayı anlasa da, keyifli bir kahkaha atmaktan kendini alıkoyamadı. "Zeki biri olabilirsin ama beni mühendislik bilginle çözemezsin. Ben iki üç satır kalem oynatmayla çözülebilecek sayısal bir problem değilim."

Genç adam da keyiflendi. Bu sosyete prensesini alt etmenin zevki paha biçilemezdi. "Sayısaldan anlıyor musun? Matematik falan?" diye sordu.

Aylin ona döndü ve neredeyse içten bir gülüşle baktı. "Yazılı sınava mı sokacaksın beni?"

"Bunu neden yapayım ki? Sonucu açık olan bir sınav ahmakların işi."

"Ah, yanılıyorsun, seni küstah ve imitasyon profesör! Sonucu sana söyleyeyim mi? 100 üzerinden 100 alırdım!"

"Bu yüzden üniversite sınavında çuvallayıp, beş net yapan zenginlerin alındığı özel bir üniversiteye gittin, değil mi?"

"Sadece canım istediği için oraya gittim, tamam mı? Eğer canım ODTÜ'yü kazanmak isteseydi, inan bana hiçbir şey beni engelleyemezdi."

Aylin kısa sürede parlamış, kışkırtılmış ve şimdi dönüşü olmayan bir yola girmişti. Serdar onu alt ettiğini bilmenin o benzersiz egosuyla "O halde kazan da görelim!" dedi.

Genç kız şaşkınca açtığı gözlerini ona çevirdi. "Neyi kazanayım?"

"ODTÜ'yü."

"Sen kafayı mı yedin?"

"Sen bana meydan okudun, ben de kabul ettim, prenses!"

Yine şu dalga geçen ses ve yine *prenses*... Aylin genç adama nefret dolu bir bakış attı. Bununla yetinmeyip oturduğu yerden bedenini tamamen ona çevirdi. Duyduklarını sanki gözleriyle de tasdikleme ihtiyacı içinde "Ben sana meydan falan okumadım!" diye bağırdı.

İstanbul trafiği yine karmaşık bir düğüm olduğundan Serdar da ona bakabiliyor, gözlerinin içine korku salabiliyordu. Kızın şaşkın ve afallamış ifadesinin tadını çıkarıp gülümsedi. "Ne oldu, korktun mu? Yoksa kendine güvenmiyor musun?"

Genç kız gözlerini kırpıştırdı. Paniğe kapılmıştı ancak bozuntuya vermemeye çalıştı. "Elbette kendime güveniyorum! ODTÜ'yü kazanamayacağımı mı sanıyorsun? Birlikte görelim mi?"

Birlikte mi? Serdar bu ihtimal karşısında tam anlamıyla ürperdi. Sınava neredeyse bir yıl vardı. Birlikte derken, bu bir yılı birlikte geçirmekten mi bahsediyordu? Bu, Serdar Pekdemir'in hayatında görüp görebileceği en dehşetli kâbus olurdu. Yine de içinde bir alevin parladığını biliyordu. Hayatını bir ekran ardındaki yalan bir dünyaya kaptırmış olan bu kızın düşeceği komik ve aşağılanası durumu görme isteği ve ona aslında kim olduğunu göstermenin o yakıcı tahriki baskın geldi.

"Peki," dedi ukala bir baş sallayışıyla. "Görelim."

Aylin de başını sallarken gözlerini Serdar'dan çekmedi. İkisinin gözleri birbirine kenetli ve ikisi de arenadaki iki boğa kadar

Serdar daha fazla uzatmadı. Çocukça kavgalara, uzayıp giden atışmalara girmeyecekti. Öfkesini az önce açtığı arka kapıyı hışımla kapatarak gösterip arabasına yerleşti. Her hareketinden kızgınlığı okunurken aracını çalıştırdı ve ani bir hamleyle yola koyuldu.

Genç adam sakinleşmeyi beklerken, Aylin de sessizce telefonuyla ilgileniyordu. Bazen gülümsüyor, bazen kaşlarını çatıyor, bazen zarif parmaklarını ekranda hızla kaydırıyor ve bazen de kendi kendine mırıldanıyordu. Serdar bu anların hepsinde onu izlemişti. Yolu kontrol etme maksadıyla sağına soluna bakarken, güneş gözlüğünün de verdiği avantajla Aylin'in tepkilerini ona hissettirmeden incelemişti. Kızın yaptığı her hareket genç adama adeta keskin bir bıçak gibi batarken, hanesindeki eksi puanları da giderek arttırıyordu. Onun sosyal medyayı baştan ayağa taradığını, boş gayelerle zamanını tükettiğini bilmek Serdar'ın kızgınlığını körüklüyordu. Dünyaya kattığı tek şey, zengin markaları daha da zenginleştirmek olan bu kız, şimdi de muhtemelen bir başkasının giydiklerini falan kıskanıyor olmalıydı. En az Serdar kadar hoşnutsuz, öfkeli ve hırs içindeydi.

Aylin birden telefonu adeta hırpalayarak kapattı. Derin bir nefes alır almaz Serdar'a döndü. "Pekâlâ, konuş bakalım. Benimle derdin ne?" diye sordu. Sanki iki saniye önce akıllı telefonunu dövecek kadar öfkelenen kadın o değilmiş gibi sakindi.

Serdar usulca ona döndüğünde kaşları çatıktı. "Anlamadım?"

"Beni araştırdığını, kimliğime dair birçok bilgiye ulaştığını biliyorum. Filmlerde hep böyle olur. Siz karanlık adamlar üstün zekâlı bir hacker sayesinde biz zavallı fanilerin her türlü bilgisine ulaşırsınız. Ah, hayır hayır! Neden yaptığını sormayacağım. Sebebini anlıyorum... Muhtemelen Tekin Bey senden bunu istedi, çünkü Rüya'nın tek akrabasıyım. Beni araştırırken ne gördün bilmiyorum ama içinde bana karşı kocaman bir kin varmış gibi hissediyorum."

"Doğru. Elbette seni araştırdım," diyen Serdar gözlerini neredeyse akmayan trafikten Aylin'e çevirdi. "Ve hayır, bunu yaparken hacker'a gerek duymadım. Tüm bilgilerin zaten ötelin kayıtlarında mevcut. Bilmek istediğin şey, sana karşı duyduğum öfkeyse, bu konuda da haklısın. Ancak zaten bunu az önce patronunun evinde konuşmuştuk."

"Ne gördün de benim gibi bir kadından bu kadar nefret etsin, gerçekten çok merak ediyorum, Serdar Bey!" Bey kelimesi apaçık bir alayla söylenmişti.

Serdar buna takılmadı. Kızın hayatı baştan ayağa birileriyle, bir şeylerle alay etmekle geçiyordu. "Gördüklerimi düşününce kendimle övünebilmeme şaşardım," dedi umursamaz bir tavırla.

"Annen için hırsızlık yapmana üzüldüm. Keşke elimde olsaydı da size yardım edebilseydim," diyen genç kız, Serdar'ın Tekin'e olan sadakatini anlatırken bahsettiği çocuğun o olduğunu elbette anlamıştı. Bunu hatırlatmanın Serdar'ı kızdırdığını görünce hızlıca devam etti. "Ama aç kalmanız benim kabahatim değil. Diğer aç kalanların ya da Afrika'daki gıda sorununun sebebi de ben değilim. Dünyanın herhangi bir yerinde süren kirli bir savaşın da benimle ilgisi yok. Buzullar eriyorsa ben onları ısıttığım için değil. Atomu da ben parçalamadım ve yemin ederim ki uranyumu da ben bulmadım."

"Peki, ne yaptın?" diye sordu Serdar. Kızın sözlerinden bir parça da olsa etkilenmiş ve dünyanın tüm sorunlarını ona yüklediği için az da olsa suçluluk duymuştu ama elbette bunu belli etmedi.

"Ne yaptığımı söyleyeyim. Ailemin akıllı, tatlı, güzel kızı oldum. Annemin tek evladı, babamın prensesi... Onları hiç üzmedim."

"Zenginlik içinde şımartılmış bir kız... Övünecek ne çok yanın varmış!"

Aylin bu kapışmayı sinir harbiyle kazanamayacağını biliyordu. Gülümsedi ve tek kaşını kaldırdı. "Güzel olduğumu da kabul etmelisin. Bence güzellik de övgüye değer."

Derin bir nefes aldı. "Anladım."

"Ölsem de yapmam!"

"Peki!"

"İnandığını söyle."

"İnandım dedim ya!"

"Bir kez daha söyle."

"Sana inanıyorum, Rüya Gören!"

"Gerçekten mi?"

"Kes şunu!"

"Gerçekten inandın mı?"

"Seni baş belası çalı kafa!"

Son sözünü söylediğini gösteren bakışıyla ben de sustum. Yüzünde neredeyse hafif bir gülüş belirdi ama o koca egosu yüzünden çok kısa süreli oldu. Gözlerini kızımıza çevirdi. "Aç değil miydi?"

"Doyururum şimdi."

Başını salladı ve herhangi bir şey söylemeden kapıya yöneldi. Tamamen çıkmadan önce atıldım. "Şey... Acaba yarın Beste'nin birkaç eşyasını almaya gidebilir miyim?"

Bütün bedeniyle bana döndü. "Adamlarım seni götürür."

"Tamam."

Tekin yeniden gitmek için döndü ama yeniden dayanamadım. "Gerçekten yemeğe kalmanı çok isterim."

"İşlerim var!" dedi sert bir sesle. Karşılık vermedim. Sadece gülümsedim. O da herhangi bir duygu belirtisi göstermeden çekip gitti.

14. Bölüm

Serdar için daha berbat bir durum olamazdı. Belki Fenerbahçe'nin ligdeki kritik bir yenilgisi bununla yarışabilirdi. Elbette... Aylin Başaran denen o kızın sebep olduğu gerginlik, öfke, sinirsel zorlanma ancak ölümüne desteklediği takımının mağlubiyetindeki o durumla kıyaslanabilirdi. Tekin onu evine bırakmasını istediğinde karşı koymalıydı. Şimdi iş işten geçmişti. Her neyse! O kadar düşünmemeliydi. Bu kıza sadece birkaç saatliğine katlanması gerekiyordu. Boşa geçen birkaç saat, tahmini olarak 180 dakika, 10800 saniye, geçmek bilmeyecek saliseler... Kravatını gevşetirken dışarıda bekleyen arabasının arka kapısını açtı. Kız oraya oturacaktı. Aylin'in oturmasını beklemeden kendi kapısını açmıştı ki genç kız saçlarını savurup ona ukala, sevimsiz bir bakış attı. Ardından tavrını göstermiş olmanın gururuyla, herhangi bir çekinceden uzak, arabanın etrafını dolaşıp ön kapıyı açtı ve oraya oturdu.

Serdar gördüklerine inanamıyordu. Eğilerek önde oturan Aylin'e baktı. "Sen arkada oturuyorsun!"

Aylin alaycı bir bakış attı. Yapmacık bir üzüntü belirtisiyle dudaklarını büzdü. "Arkada oturma fobim var da."

Tam bir gerizekâlısın! diye mırıldandı beynim.

Kalbim ona yanıt verdi. *Gerizekâlılar da âşık olur.*

Tekin Soyönder'i sevdiğimi anladığım bu büyük aydınlanma anında -ya da kararma mı demeyelim- bir yanım kırgınlığıyla durmuş surat asıyordu. İçimde bir enkaz vardı ve hayır, Tekin oraya bir Akut ekibi göndermemişti. İçimdeki hislerin yoğunluğu yeniden gözlerime vururken, gözyaşlarımı bu defa salıvermedim. "Ben Beste'yi asla bırakmam. Lütfen inan bana. Beni tanımıyorsun ama..."

Tekin ansızın üzerime eğildi. Gözlerimiz kenetli ve aramızdaki mesafe en fazla beş santim olduğu için konuşmaya devam edemedim. Bu hamle karşısında zihnimde canlanan sahne açıktı. Beni öpecekti! Beni... Az sonra... Ö-pe-cek-ti! *Of!* Nefesimin kesildiği an. Tekin tam dudaklarımın üstünde, kırmızı çizgiyi geçmeden önce müthiş bir son saniye hamlesiyle durdu. Beni öpmedi. Hayır, yapmadı. Belimdeki eli gerginçe kasıldı ama tek hareket buydu.

"İnanıyorum," dedi birdenbire. Gözlerini dudaklarımdan kaldırıp gözlerime kenetledi. "Sana inanıyorum."

Sonra aramızdaki mesafeyi güvenli sınırlara ulaştırdı. Beni hâlâ bırakmamıştı ama yüzünü kaldırmış, üzerimdeki ağırlığını çekmişti. "Bu konuda bazı kötü örnekler gördüm. Çocuklarını bırakan çok fazla kadın var," diye devam etti. Az önceki o duyarlı halinin yerini yine gerginlik almıştı.

Aklım birdenbire Nevra Hanım'a gitti. Tekin'in annesine. Bunu yapan kadınlardan biri de o olabilir miydi? Aralarındaki soğukluk, Tekin'in o kaskatı ve resmî mesafesi bu yüzden miydi? Bilmiyordum... Kahretsin! Ona dair hiçbir şey bilmiyordum. Bildiğim tek şey, geri dönüşü olamayacak bir biçimde ona tutulduğumdu.

"Bu yüzden mi benim de öyle yapacağımı düşündün? Şu kötü örnekler yüzünden mi kızımı yetimhaneye bırakacağımı sandın?" diye sordum. Tekin hâlâ beni bırakmamıştı ve doğrusu bu şekilde kalmak işime geliyordu.

"Hem öyle, hem de..."

"Hem de ne?"

"Kuzenin... Aylin. Açıkçası onun söylemesiyle bu fikre varmıştım."

"Aylin mi? O mu söyledi bunu yapacağımı? Ne zaman söyledi? Bugün mü?"

"Dün, telefonla konuşurken."

Elbette hemen hatırladım. Tekin mutfakta telefonu elimden aldığında Aylin'le konuşmuş ve sonrasında evinde kalmama izin vermişti. Aylin'e sorduğum halde, Tekin'e söylediği şeyi anlatmamıştı. Buydu demek ki! Kahrolası beyinsiz! Tekin beni evine alsın diye bu palavrayı mı sallamıştı?

"Aylin yalancının tekidir!" dedim nefretle solurken. "Hayatımı mahvetti, mahvetmeye de devam ediyor!"

Tekin'in ellerini yine hissettim. Yanağımdan kayan eli omzuma indi. "Nasıl mahvetti?" Kaşları yine çatılmış, yine gerilmişti.

Ah! Onunla yatmamın arkasında kuzenimin yalanları olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Muhtemelen şimdiye kadar zorlukla hâkim olduğu öfkesini yine kuşanır ve beni hakikaten bir güzel döverdi. "Hi...hiç..." diye kekeledim korkuyla. "Çocukluğumuzdan beri çok numaracıdır. Beste bu konuda ona çekmiş sanırım," diyerek topu kızıma attım. Sonra hafifçe kafamı yana çevirip ona baktım. Uğur böceğim yatağın üstünde uyuyakalmıştı. Annesi ve babası ölümüne kavga ederken, film seyreder gibi bizi izleyip uykuya dalmış olmalıydı.

Tekin şüphelenmesin diye gergin havayı dağıtmaya çalışsam da, içten içe kuduruyordum. Aylin'i ısırıp koparsam bile rahatlayamazdım.

"Aylin bize acımanı istemiş," diye devam ettim mahcup gözlerimle. "Yoksa o da bilir... Kızımı kimseye bırakmam. Lütfen Tekin, bana inandığını söyle. Gerçekten ama gerçekten..."

"Az önce de söylediğim gibi, sana inanıyorum," diyen Bay Çevrimdışı her zamanki sert bakışlarından atarken bir an kaşlarını çattı. Sonra beni hızla bıraktı. Yakınlığımız onu rahatsız etmişti sanki. Bunu yapmasına aldırmadım.

"Gerçekten yapmam," dedim bir kez daha.

elimi birden göğsüne bastırıp, tüm gücümle onu itmeye, bari-katı aşmaya, o çelikten duvara yıkmaya çalıştım.

Tekin bir anda omuzlarımı kavradı ve beni kapının yanındaki duvara bastırdı. Sırtım sızlayıp kaburgalarım yanarken, bir demir gibi batan parmakları tenimi öylesine sıktı ki hissettiğim tek şey fiziksel acı oldu.

"Gitmene izin vermiyorum! Bunu o aptal beynine kaz! Beste de, sen de ben izin verdiğim sürece buradasınız!"

Bu defa acadan dolan gözlerimi ona sabitledim. Dudaklarım titriyordu. "Ben ailemi sildim, Tekin Soyönder! Sen kim oluyorsun da hayatımıza karışıyorsun?"

Tekin bir saniye bile beklemedi ve üzerime eğilirken bütün hiddetiyle bağırdı. "Kızının babası oluyorum, seni aptal!"

Kalbim öylesine şiddetle çarptı ki, birden yine dizlerimdeki derman tükendi. Düşmememe izin vermeyen Tekin beni daha sıkı tuttu. Daha sakin ancak daha tehditkâr sesiyle dudaklarıma oldukça yakın bir şekilde fısıldadı.

"Kızım burada kalacak! Sen de! Senin de hiçbir yere gitmene izin vermiyorum!"

Yirmi yedi yıllık hayatım boyunca bu kadar dağıldığım, bu kadar şaşırdığım başka bir an olmamıştı. Tekin'in sözleri diğer kadınları, çocuğunu seven herhangi bir anneyi korkutabilirdi ama beni öylesine mutlu etti ki, neredeyse gülümsedim. *Kızım* demişti. Beste'yi kabul etmişti. Nihayet meleğimin bir babası olduğunu bana hissettirmişti. Üstelik gidişimi de önlüyordu. Bunu istemiyor, buna izin vermiyordu. Bir hayal kadar uzak gördüğüm bu içten, sıcak sözlerin etkisiyle düşünmeden kendimi ona ittim. Kuralların, çekincelerin, dünyanın canı cehennemeydi. Yılgın bedenimi bir tüy hafifliğinde Tekin'in göğsüne yavaşça bıraktım. Yüzümü bembeyaz gömleğine sürdüm ve başımı o sert gövdesine yasladım. Mutluluktan ağladığım için belki fazla gurursuzdum ama Tekin beni dünyanın en mutlu kadını yapmıştı. Duvarlarım yıkılmıştı. Korkularım olduğu yerde dursa da aldırmadım. Ona sarıldım. Kollarımı ürkerek de olsa ceketinin altından geçirip, onun güçlü kuvvetli vücuduna doladım.

Gözlerimi kapattım ve kokusunu solurken "Koru bizi!" diye mırıldandım. Beni az önce öldüren adama sığınmak nasıl bir şizofreniydi? Nasıl bir kendini kaybetmişlik, nasıl bir delilikti? Cevabı umurumda bile değildi. *Ne olur kızımı bırakma, ne olur beni bırakma!* der gibi daha sıkı sarıldım. Bir saniye sonra bedenimi saran kolları, belime dokunan elleri hissettim. Sağ eli yavaşça tepemden kayarak saçlarımın altına girip enseme gitti, diğeri kalçamın hemen üstünde durup beni biraz daha kaldırdı. Ensemdeki el, başımı göğsüne daha sıkı bastırdı. Sanki kalbinin içine yerleştirir gibi, sanki beni kendine katıp görünmez yapacakmış gibi... Tekin Soyönder'in göğsünde, onun tutsaklığında, onun ellerinin baskısında, onun kalbinin çarpıntısında ansızın anladım... Kalbim eline bir megafon aldı ve bütün bedenime canlı yayınla itiraf etti. *Rüya, Tekin'e âşık oldu! Bizim aptal kız, o korkunç adama vuruldu!* Bu doğruydu. Ona âşıktım. Kalbim çoktan ona kapılsa da, beynim bir sürü soru işareti ile sinyal gönderiyordu.

Hani şu sözümü dinlemeyen saf kız mı? diyen beynim tepeden baktı. Somurtkan bir ihtiyar gibiydi. *Onu sen yoldan çıkardın!* dedi kalbime.

Kalbim gözlerini kaldırıp ona bağırdı. *Kes sesini, soğuk nevale! Sana kalsa insan ot gibi yaşar, banka hesabında para biriktirmekten başka bir şey düşünmez.*

Sen kendine bak! diyerek azarladı onu beynim. *Bu kızı hep hatalara sürükledin. Yine hata yapıyorsun. Senin yüzünden çok acı çekecek. Üzgünüm dostum ama sonunda sen de kırılacaksın!*

"Olsun," dedim kendi kendime. "Kırılsam da incinsem de bu adamı seviyorum... Korksam da, yenilsem de onu istiyorum."

"Ne dedin?" diyen Tekin, ensemdeki elini saçlarımı okşayarak yüzüme ulaştırdı. Avucunun sımsıcak içini yanağıma bastırdı. Kutuplardaki buz kütleleri kadar soğuk olan bu adam, avucunun içine sanki bir volkan gizlemişti.

Yanağıma dokunan eli tenimi yakarken, içimden *Seni seviyorum!* diye fısıldadım. Fakat başımı kaldırıp ona baktığımda, "Hiçbir şey söylemedim," diye mırıldandım. Dokunuşu, sarılışı bana dünyayı unutturmuştu.

Kucağımda iyice huysuzlanan ve karnı doymadığı için kızgınlığı artan küçük kızım da ağlamaya başladı. Parmağını mutfak tarafına uzatmış, kederle ağlarken gözlerim yeniden doldu ve ona katılarak ben de hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Buna rağmen merdivenlere yöneldim ve hızlıca basamakları tırmandım. Gözyaşlarım bile beni yıldıramazdı. Kaldığımız odaya çıkınca Beste'yi yatağın üstüne bırakıp emziğini verdim. Bu onu biraz oyaladı ve kendini yatağa bırakıp küçük küçük inlerken son gözyaşı damlalarını akıttı. Etrafa bıraktığım eşyaları süratle topladım. Beste'nin bebek çantasına birkaç kıyafetini, bebek bezini, biberonları tıkıştırdım. Telefonumu ve cüzdanımı çantaya attığım sırada Tekin kapıda belirdi. Bakışlarında nasıl cinayet işlenir sorusunun yanıtı vardı. O katil olabilirdi ama beni bir kez daha öldürmesine izin vermeyecektim.

"Ne yapıyorsun?" dedi öfkeyle.

Sesi fena halde korkutucu olsa da ona bir kez daha bakmadım. Henüz içindekileri çıkarmaya fırsat bulmadığım büyük valizimi kaptım ve Beste'ye döndüm. "Sen burada bekle, kızım. Hemen geleceğim, tamam mı?"

Beste yatakta uzanmış emziğini emerken başını salladı. Tamamen sakinleşmişti.

Tekin o devasa bedeniyle kapının önünde durduğu için geçemiyordum. Gerekirse onu yıkıp, kendimi parçalayıp, yine de geçecektim o kapıdan. Bir elimle valizimi tutarken, diğeriyle o kaya gibi gövdesini ittim. Bir dağı nasıl yerinden kımıldatabilirdim ki? Biraz olsun tesirli olamadığım gibi, ikinci deneyişimde o kayadan barikat yine bileğimden kavradı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi ters ters.

Gözlerimi kaldırdım ve bir kez daha ağlamamaya çalışarak "Gidiyorum! Gidiyoruz. Çekil önümden!" dedim.

"Buna izin verdiğimi hatırlamıyorum!"

"Ben de izin istediğimi hatırlamıyorum!"

"Ama istemen gerektiğini biliyorsun!"

"Neden karışıyorsun ki? Seni zahmetten kurtarıyorum işte. Evine aldığın o sorumsuz anne ve baş belası kızı gidiyor!"

"Sen bana zahmet olacak biri değilsin."

"Pekâlâ... O halde izin ver gideyim. Hiçbir suçlamanı hak etmediğimi kızıma vereceğim o tertemiz hayatla ispat edeceğim."

Tekin sözlerimle tek kaşını kaldırdı. Alaycı alçağın biriydi. "Şimdi de erdemli rolü mü yapıyorsun?" dedi akıl almaz biçimde.

İşte benim delirmeme sabrım buraya kadardı. Titreyen elimle derim bembeyaz kesilene kadar valizin kulpunu sıktım. Sıktığım diğer şey, Tekin'in tuttuğu elimde oluşan yumruktu. Bu yumruğu ona indiremesem de, sözlerimi o küstah yüzüne çarpmak istedim. "Kızım için erdemsiz, gurursuz, onursuz bir hayat bile yaşarım. Bu yüzden senin yanına geldim. Görüyorum ki babası olarak seni tanıtmam ona yapacağım en büyük yanlış olur. Senin de dediğin gibi, sen dünyanın en kötü babasısın! Şimdi önümden çekil!"

Tekin kızgın bir nefesle o kaya gibi sert göğsünü şişirdi. Aniden valizime uzandı ve tek hamlede çekerek kolayca elimden aldı. Sonra da odanın içine fırlattı. "Bir adım daha atarsan seni öldürürüm, anladın mı?" diye tısladı yüzüme doğru.

Sinirden açılıp kapanan gözlerim, korkudan inip kalkan göğsüm ve birbirine bastırdığım dudaklarımla ona nefretle, acıyla, korkuyla baktım. Bu noktada konuşmak belki hataydı ama konuşmazsam ömrüm boyunca bunun pişmanlığını yaşayacağımı biliyordum. Gözlerim dolu dolu bağırdım. "Kızımı her zaman korudum. Her zaman, her şeyden çok sevdim ve her şeyden çok onu düşündüm. Ben senin bahsettiğin kadın değilim! Ben kızımdan ayrılmam! Eğer dediğin gibi biri olsaydım, bebeğim doğar doğmaz bir kapıya bırakıp kaçardım ya da sana gelirdim. Ama seni hiçbir şeye mecbur bırakmadım. Ta ki dayanma gücüm kalmayana dek. Şimdi seni mecburiyetlerinden kurtaracağım. Hem seni, hem de kendimi azat edeceğim. Bugüne kadar nasıl tek başıma mücadele verdiysem yine vereceğim. Nasıl yaşadıysam, kızım için nasıl yaşadıysam, öyle yaşayacağım!"

"Ben izin vermedikçe nefes bile almayacaksın!"

Tekin'in bu sözleriyle kocaman bir nefes bıraktım. Beni öldürecek değildi ya! "Çekil önümden!" diye bağırdım. Sonra iki

olmasa da yeniden ittim onu. Kendime engel olamıyordum. Bu acımasız adama fiziksel bir acı vermem imkânsızdı ama o an bunu düşünemiyordum. "Sakın bir daha benim hakkımda öyle konuşma! Sakın! Sakın..."

Onu itmeye devam ederken bileklerimi kavradı ve bana engel oldu. Sımsıkı tuttuğu bileklerimden yayılan acıyla bedenim kasıldı. Yanaklarımdan taşıp duran gözyaşlarım içinde ona baktım. Yalvarır gibiydim. Sözlerini geri almasa da, bana inanmasını istiyordum.

"Yatağıma girdiğinde, sonrasında bunların olacağını tahmin edememiş olmalısın!" dedi kapkaranlık gözlerini gözlerime dikerken. "Başına bela olan ama bir şekilde aldıramadığın o bebekle hayatın altüst oldu. Bir hevesle anneliği denemek istedin ancak anneliğin de paralar suyunu çekene kadardı. Sonra ne mi oldu? Aklına ben geldim. Zengindim. Sana istediğini verecektim ne de olsa... Beni bir şekilde kandırabileceğini biliyordun."

Kalbim bir beton deler tarafından parçalanıyordu sanki. Nefes almak o kadar güçleşmişti ki dudaklarım aralandı. "Hayır!" diye inledim başımı sallayarak. Durduramadığım gözyaşlarım bir sel olsun da beni yutsun istiyordum. "Yapmadım! Bunların hiçbirini düşünmedim!" diye inledim ne dediğimi bilemeyerek.

"Elbette düşündün!"

Kızım bana sesleniyordu. Ağlamak üzereydi ama dönüp bakamadım. Tekin'in kollarında sallanıyordum. Bedenim onun elleri arasında cansızdı, ruhsuzdu... Üzerime eğilip gözlerimden kalbime kadar inen öldürücü oklarına devam etti.

"Seni kabul etmeseydim, ilk gideceğin yer bir yetimhane olurdu. Onu yılda bir, belki ayda bir görmeye giderdin. Başını okşardın, aptal bir oyuncak alıp vicdanını rahatlatırdın ama orada olmasından memnuniyet duyardın. Çünkü sana ayak bağı olmazdı. Çünkü bu sayede, bir boka yaramayan o rezil hayatını istediğin gibi yaşayabilirdin."

"Sen... Sen... Bana bunları söylemezsin!" dedim dizlerim bükülürken. Ayaklarım bedenimi değil, ağırlaşan kalbimi taşıyamıyordu. Başım dönüyor, kulaklarım uğulduyor, sanki dünyayı

saran bir kara büyü beni yutuyordu. Gözlerim kapanırken artık direnecek gücüm kalmamıştı. Tekin beni tutmak ya da kaldırmak için bir şey yapmadı. Ellerini çektiğinde yere çöktüm. Nefesim sesli, hıçkırıklarım sesli, çarpan kalbim sesliydi. Sesimi bir tek bu adam duymuyordu. Kızım yanıma geldiğinde onu çektim ve sımsıkı sarıldım.

"Anne, şüp," diyen meleğim inatla beni kaldırmaya çalışırken onu bırakmadım. Yüzüne baktım ve Tekin'in böylesine gözü, hatta umut olan, uğur olan, yaşama sebebi olan kızımdan kopabileceğimi nasıl düşünebildiğini anlamaya çalıştım. Aklıma bile hiçbir zaman gelmeyen yetimhane fikrinin korkunçluğu karşısında kalbim deliniyordu. Beste elleriyle gözyaşlarıma dokundu. Minicik parmak uçlarındaki damlalara masmavi gözleriyle tuhaf tuhaf bakıyordu. Onun yanında daha önce hiç bu kadar ağlamamıştım. Ufacık bedenini çekip daha sıkı sarıldım.

Sonra gözlerimi kaldırıp Tekin'e baktım. Başımda dikilen ve bana nefretle bakan o adama. Bu kadar nefreti hak edecek ne yaptığımı bilemeden söylendim. "Babam beni kovdu, annem yüzüme bile bakmadı, akrabalarım benim bir fahişe olduğumu söyledi, çalıştığım her yerde yalnız başına olmanın çilesini çektim, işten kovuldum, evden çıkarıldım, gün geldi kızıma süt alamadım! Yine de... Hiçbir zaman onu bırakmayı düşünmedim. Onu bakıcısına bırakırken bile ağlayan bir anneyim ben! Ondan ayrıldığım her dakikam zehir oluyordu. Ailem umurumda değildi, söylenenler umurumda değildi! Hepsine katlandım. Hepsini yendim. Kimse olmadan, tek başıma!"

Tekin'in sözlerimden etkilendiğini görebiliyordum ve bu onu daha çok öfkelendirmişti. Ondan başkasının haklı olmasından nefret ediyordu. İşte bu yüzden kibrinden yeni bir Everest yükselebilirdi.

Haklılığım kırılan gururumu onarmaya yetmeyince, gözyaşlarımı silip ayağa kalktım. Eğilip kızımı kucağıma aldım ve gözlerimi karşımdaki katilime, beni az önce öldüren o sözleri söyleyen adama diktim. "Şimdi de katlanacağım! Tek başıma! Sana da, senin babalığına da, parana da lanet olsun!" dedim öfkeyle.

13. Bölüm

Kelimelerin geri alınma özelliği yoktur. Bir kere söylendikten sonra, bir kere muhatabının kalbine sızdıktan sonra, geldikleri yere dönemezler. Buna rağmen insan bazen duymak istediğine inanır... Bazen ise gerçeği bilir ve her harfle yaralanır... Ben o yaralananlardanım. Hem de keskin, derin ve durdurulamaz bir yara alanlardan. Ve hayır, Tekin Soyönder o yarayı sarmak için hiçbir şey yapmadı.

Tekin söylediği şeyi düzeltebilecek pişmanlığa sahip bir adam değildi. Ne dediyse oydu. Üzerinden geçilip revize edilmeyen doğrudan kelimelere sahipti. Bu yüzden, işittiğim şeyin aslında öyle olmadığını söyleme zahmetine girmedi. Yine de ben desteksiz bir umutla sormak istedim. Belki de hata onun kelimelerinde değil, benim kulaklarımda, zihnimde, beynimde, algılarımdaydı. Hatalı taraf olmayı her şeyden çok istiyordum.

"Az önce söylediğin şeyi gerçekten söylemedin!" dedim bir tür şok halinde.

Tekin az önce söylediğinden çok daha fazlasını sadece bakışlarıyla söyledi. "Duydun," diyerek bana doğru hızlı ve etkili bir adım attı. "Kızını eninde sonunda oraya gönderecektin!"

"Bu delilik! Nereden çıkardın bunu?"

Gözlerimin ilkbaharda kabaran bir nehir gibi dolmaya başladığını, burnumun sızladığını, az sonra kendimi tutamayıp ağlayacağımı anladığımda, Tekin'in bir an önce bu konuşmayı sonlandırmasını diledim. Aslında öyle düşünmediğini, bunu yapmayacağını bildiğini söylemesini istiyordum. Sessizdi oysa. Bakışları hesap sorar, yargılar gibiydi ve dudaklarına gelmeyen o kelimelerin suçumu destekleyecek anlamlar içerdiğini biliyordum.

Kızım elimi tutup beni çekiştirince ona döndüm. "Anne, aff!" diyen minik dudaklarını uzatmış, kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Kızgındı, acıkmıştı ve bir sersem gibi öylece dikilen annesini izliyordu.

O güzelim mavi gözlerini görmem, içimdeki yangını daha da büyüttü. "Onu asla yetimhaneye bırakmam! Ne olursa olsun, ne yaşarsak yaşayalım..." Tekin gülümsedi ve bu gülüşteki küçümseme mideme yumruk yemiş gibi sarsıtı beni. Umutsuzca sormaya devam ettim. "Niye öyle bakıyorsun? Bana inanmıyor musun?"

"İnanmak için bir sebebim yok. Buraya geldiğinde, hiçbir şeyinin kalmadığını söylemiştin. Gidecek yerin de yoktu. Eninde sonunda kolay yolu seçecektin. Onu bir yetimhaneye bırakmak, dertlerini yüklenmekten çok daha kolay. Devlet nasıl olsa senin yerine tüm zahmetini çeker, değil mi?"

Beste'nin elini zor da olsa bıraktım ve Tekin'e doğru yürüdüm. Onun yaptığı gibi ona dimdik baktım. Sert değildim, daha çok kırgın ve kanıyordum. "Ben yapmam!" dediğimde gözlerim hudutlarına ulaşmış, dolmuştu.

"Siz kadınlar hep mi böylesiniz?"

"Kimden bahsettiğini bilmiyorum ama ben o kadınlardan biri değilim! Kahretsin, bana öyle bakma! Ben öyle değilim dedim! Kızımdan ayrı bir dakika geçirmek yerine dünyayı yakarım!"

"Eminim öyledir," diyen Tekin, sözlerimden hiç de etkilenmişe benzemiyordu.

Gözlerim ıslak bir halde "Öyle!" dedim onu iterek. Gözyaşlarım kadar akan şey içimdeki öfkeydi. Hiçbir anlamı, etkisi

Rüya başını salladı. Genç kız herhangi bir şey söylemeden kapıdan çıktı. Tekin gözleriyle Serdar'a işaret verdi. Genç adam hiç hoşnut olmasa da, kızın arkasından gitmeye başladı. Ancak Tekin onu antrede durdurdu. Elini cebine atıp, içinde Beste'nin ve kendisinin saç tellerinin olduğu zarfı çıkardı.

"Şunu al. DNA için."

Serdar başını salladı ve koşarak çıkmaya çalışan Aylin'in peşine düştü. Rüya içeriden çıkmadan bekliyordu. Bir anlığına Aylin'in bağırışı koptu ama sonra kesildi. Rüya merak etse de ilgilenmedi. Şu Serdar denen adam, o yalancı kuzeninin hakkından gelecek gibiydi. Doğrusu buna asla hayır diyemezdi.

Keyifli ve neşeli bir halde kızına gülümsedi. "Senin uyuyacağın yok. Mutfağa gidelim mi, anneciğim?"

Beste aniden kalktı ve mavi gözlerini keyifle kırptı.

Rüya uykusu dağılsın diye küçük kızını gıdıklayarak öpmeye başladı. Bu sırada Tekin de yeniden içeriye girmişti. Genç kadın ona dönerken, alelade bir şeyler söyler gibi "Aç mısın?" diye sordu.

"Hayır!" dedi genç adam. "Çıkıyorum."

Rüya, Beste'yi yere bırakıp ayağa kalktı. "Kalırsan çok sevinirim."

Bu cümleyi planlı kurmuştu ve Tekin'in kalmasını gerçekten istiyordu. Ancak genç adam ona dimdik bakınca utandı. "Yani... Yani ben iyi yemek yaparım ve eğer açsan... Bize eşlik etmeni çok isterim," diye devam etti.

"Aç değilim!"

Rüya hayal kırıklığına uğramıştı. "Kızımızın da babasına alışması için iyi bir fırsat olurdu."

"Fırsatlarla ilgilenmiyorum!" diyen Tekin kapıya yönelmişti ki, Rüya kendine engel olamadı ve bağırmaya başladı.

"Biraz olsun çabalasan ölür müsün? İyi bir baba olmanı isteyen yok. Sadece varlığını Beste'ye hissettir yeter. Babası olduğunu bilse fena mı olur? Senin için bu kadar mı zor?"

Genç adam bu sözlerle Rüya'ya döndü ve birkaç adım atarak ona yaklaştı. "Birdenbire karşıma çıkıp benden iyi bir baba

olmamı isterken, sen iyi bir anne olduğun konusunda kendinden oldukça eminsin, değil mi?" diye sordu. Yargılıyor ve kesinlikle suçluyordu...

Rüya kaşlarını çattı. Onun neyi kast ettiğini anlamamıştı. "Ne demek bu?"

"Gerçekten çok iyi bir annesin, Rüya Gören. Bir an ben bile inanacaktım!"

"Elbette iyi bir anneyim. Kızım için canımı veririm!"

"Tabii," diyen genç adam usulca biraz daha yaklaştı. Karanlık gözleri onu süzerken sert sesiyle yanıt verdi. "O kadar iyi bir annesin ki, kızını yetimhaneye bile bırakabilirsin!"

Genç kadın büyük bir şaşkınlık ve dehşet içinde kalmıştı. İşittiklerini anlamaya çalışırken bile kalbi sıkıştı. "Ne yetimhanesi? Sen delirdin mi?"

"Sakın bana yalan söyleme!" diye tısladı genç adam. "Eğer seni eve almasaydım, kızını yetimhaneye bırakacaktın! Hem de buradan çıkar çıkmaz!

"Çaresizliğin ne demek olduğunu bilemezsiniz!" Serdar olabildiğine sert sesiyle genç kıza yanıt verip, gergince devam etti. "Bazıları özel okullara gidip, pahalı kıyafetlerle şımartılarak yaşar, bazıları da annesi açlıktan ölmesin diye hırsızlık yapmak zorunda kalır!"

Rüya üzüntüyle gözlerini kırpıştırdı. "Kurtardı mı o genç? Tekin'den daha fazla nasıl etkilenebilirdi ki? Kalbine büyük bir duygusallık yerleşmişti.

Serdar gülümsedi. "Kurtardı."

Rüya'nın aksine Aylin pek de etkilenmiş gibi durmuyordu. "Sadece şanssız olanlar dediğiniz şekilde yaşar," dedi omuz silkerek. "Doğru, ben de şanslı olanlardanım. Param varken harcamayıp, sefalet mi içinde mi yaşayayım?"

"Benim görüşüme göre, herkes dünyaya, insanlığa bir şey katmalı. Parası olan da, olmayan da... Dünyaya bir şey katmayan, aksine onu sürekli tüketen insanların hepimizin oksijenini boş yere kullandıklarını düşünüyorum."

"Herkes kendince bir şeyler katar! Kimse boş boş yaşamaz!"

Genç adam tek kaşını imalı bir tavırla kaldırdı. "Herkes mi? Emin misin?"

Rüya herhangi bir yorumda bulunmasa da, Aylin'e attığı bakışla Serdar'a katıldığını belli etmişti.

"Çalışmam gerekseydi, ben de çalışırdım! Eğer hayatımı kazanmam gerekseydi, bunu herkesten iyi yapardım! Sadece şanslı olduğum için, siz iki kendini beğenmiş beni yargılayacak mısınız?"

"Hayatını kazanman güzel olurdu, kuzen. Tabii bundan önce, başkasının hayatını karartmaman çok daha güzel olurdu."

Rüya'nın dokundurmasıyla Aylin iyice köpürdü. "Görebildiğim kadarıyla kimsenin hayatını karatmamışım! Aksine, siz ikiniz birlik olup benimkini karartmak istiyorsunuz!"

"Ah kuzen, keşke hayatının kıymetini bilseydin. Keşke çabalayarak bir şeylere ulaşsaydın. Keşke sahip olduklarını emeklerinle başarsaydın. Bunların zevkini asla bilemeyecek olduğun için bize kızamazsın!"

"Eğer ihtiyaç olursa elbette çalışırım! Tembel biri değilim!"

"Çalışır mısın? Sen mi?"

Rüya'nın tahrikiyle Aylin fevrice atıldı. "İddiasına var mısın?"

"Yokum tabii, Aylin. Seninle uğraşmak istemediğimi biliyorsun."

"Hayır hayır! Birazdan babamı arayacak ve ona çalışmak istediğimi söyleyeceğim. Sonra da size gününüzü göstereceğim."

Bu süre içinde onları merakla izleyen Serdar elini kaldırıp teslim olur gibi yaptı. "Aylin Hanım, doğrusu yapacağınız hiçbir şey beni ilgilendirmiyor."

Bu sırada koridordan gelen ayak sesleri işitildi. Tekin içeriye girer girmez bütün gözler ona çevrildi. Henüz uyumamış olan Beste aralık gözleriyle genç adama baktı ve "Babpa," diyerek gülümsedi.

Tekin kısa bir an kızına baksa da, bakışlarını hemen Rüya'ya çevirdi. "Bugün bir yere çıkma," dedi. Ardından Aylin'e döndü. "Araban var mı?"

Aylin başını salladı. "Taksiyle geldim."

"Serdar, sen kızı bırak!"

Serdar ve Aylin aynı anda bağırdılar "NE?" Bu ikisi için de esaslı bir kâbustu.

Tekin öfkeyle bir Serdar'a bir de Aylin'e bakarken, Rüya kıkır kıkır gülüyordu.

Genç adam emrini Aylin'in gözlerinin içine bakarak yineledi. "Serdar seni bırakacak. Buradan tek başına gidemezsin!"

Aylin ellerini beline yasladı ve kavgacı bir tavırla "Buna karışamazsınız!" dedi.

Rüya kuzeninin bu sözleriyle ona doğru fısıldadı. "Karışır, kuzen. İnan bana karışır!"

"Ben tek başıma giderim!" diyen Aylin, Beste'nin alnından, Rüya'nın yanağından öptü. Sonra sehpanın üstündeki çantasını aldı. "Ben artık gidiyorum, kuzen. Görünüşe göre sen de, Beste de gayet iyisiniz. Bunu bilmek bana yetiyor. Sonra yine gelirim."

"Aylin'le tanıştınız mı? Yani kapıdaki o nahoş karşılaşma dışında."

"Hayır," diyen genç adam yanaklarının ateşi geçmemiş olan Aylin'e baktı. Manidar sesiyle devam etti. "İkimiz de sessiz sessiz oturuyorduk."

Aylin ona nefret dolu bir bakış attığı an Rüya konuştu. "Aylin Başaran, benim kuzenim. Teyzemin kızı."

Serdar genç kıza gülümsedi. "Memnun oldum, hanımefendi."

"Ben olmadım!" diye atıldı Aylin.

Rüya konuyu kapatmak için iyi bir gerekçe bularak ayağa kalktı ve Aylin'in açmak üzere olduğu çikolatayı hızla elinden kaptı. "Bebeğime böyle şeyler vermiyorum teyzesi," dedi ikaz ederek tekrar yerine oturdu.

Aylin safça sordu. "Yapay diye mi?"

Serdar genç kıza *Bunu ben bile tahmin edebilirim, seni aptal!* dercesine baktı. Daha da kötüsü, Aylin bunu fark etti ama bozuntuya vermeden Rüya'ya hitaben konuştu. "Açmayacaktım ki! Sadece oyalansın diye eline vermiştim!"

Serdar sesli bir şekilde gülümserken gözlerini bilerek Aylin'e çevirmedi. Aylin hem ona, hem de Rüya'ya öldürücü bir öfke ile baktı.

Rüya bu bakışı görmedi, çünkü kızı çikolatası alındığı için fazla sinirliydi. Annesinin yanına koşup, küçük bir asi gibi zıplaya zıplaya ağlamaya başladı. Rüya kızını kucağına alıp, dizlerine oturttu. Beste annesinin arkasına sakladığı çikolatayı almak için çırpınırken, Rüya büyük bir şaşkınlık yüklediği sesiyle "Aylin teyze nereden gelmiş kızım, biliyor musun?" diye sordu.

Beste dudakları titrerken, minik yaşların doluştuğu gözlerini Aylin'e çevirdi ve başını sağa sola salladı. Annesine hemen kanmış, çikolatayı unutmuştu.

"Ankara'dan gelmiş. Ankara'da kim vardı, meleğim? Anneanne..."

"Nanane," diye fısıldadı Beste ve gözlerine biriken yaşlar kendiliğinden aktı. Rüya kızını kollarına yatırıp hafifçe sallamaya

başladı. Beste her banyodan sonra olduğu gibi birazdan sızıp kalacaktı.

"Sesiniz geliyordu. Ne konuşuyordunuz?" derken önce Aylin'e, sonra Serdar'a meraklı bir bakış attı.

"Aslında Serdar Bey kendini anlatacaktı ki sen girdin. Okuduğu okulları, eğitimini, işini, kariyerini..."

Aylin'in kışkırtan sorusu genç adamı gülümsetti. Bu aptal kız onu küçümseyebileceğini sanıyordu ama Serdar az sonra yanıldığını gösterecekti. "On beş yaşından beri çeşitli işlerde çalıştım," dedi meydan okurcasına. "Lise bitince üniversite sınavına girip mühendisliği kazandım ama ikinci yılımda okulu bıraktım."

"Derslerden kaldınız tabii!"

"Aksine," diyen Serdar bu defa daha katı bir sesle devam etti. "Derslerim çok iyiydi. Ancak okulda öğreneceğim şeyleri dışarıda daha kısa sürede öğrenebileceğimi fark etmiştim. Devam etme zorunluluğu yüzünden de zamanımın boşa harcandığını düşünüyordum. Okulu bırakır bırakmaz Tekin Abinin yanında işe başladım."

"Onun fedaisi misiniz? Ya da karanlık işlerini yapan adamı? Elbette okulda öğrenemeyeceğiniz pek çok şeyi bu yolla öğrenmiş olmalısınız. Neticede okulda adam dövme teknikleri diye bir ders yok. Ya da daha kötüsü! Ah, ne övünülesi bir hayat!"

Rüya genç adama utançla gülümsedi. "Kuzenim biraz patavatsızdır. Lütfen kusura bakmayın."

"Sorun değil. Aslında tam da bahsettiği gibi biriyim. Tekin Abinin fedaisiyim ve her türlü işlerini yaparım. Canımı istese seve seve veririm."

Rüya meraklanmıştı. "Bu sadakat nereden geliyor?" Tekin hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve öğrenme şansı varken bunu kaçırmak istemiyordu.

"Gece yarısı annesine yiyecek bir şeyler bulmak için lokantaya giren bir genci kurtardı. Adamlar onu neredeyse öldürecekti."

"Hırsızlık!" diyen Aylin genç adama küçümseyen gözlerle baktı. "Şimdi de hırsızlığı mı öveceksiniz?"

"Dur tahmin edeyim," diyen Serdar hafifçe gülümsedi. Yüzündeki o öldürücü sertlik birdenbire alaycı ve keyifli bir ifadeye büründü. "Özel bir üniversiteye babanın parasıyla girdin. Dersleri yine o parayla geçtin. Aslında adam akıllı herhangi bir derse girmediğin konusunda da bazı tahminlerim var. Üniversite diploman gösteriş amaçlı. Boş zamanlarında–yani zamanının neredeyse tümünde–alışveriş yapıyor ve şu meşhur, sosyetik kafelerde takılıp, her anını sosyal medyada paylaşıyorsun. Alışverişten sonra en büyük zevklerin, amaçsız davetlere katılmak, binlerce liralık kıyafetlerinle caka satmak, adına arkadaş dediğin ama hepsini ölesiye kıskandığın kızlara hava atmak... Güzellik salonlarından çıktıktan sonra gittiğin lüks ve pahalı yerlerde gözlerini tepeden alan anlamsız fotoğraflar çekmek ve bunu yaparken doğal olduğunu söylemek. Herhangi bir konuda dişe dokunur bir yeteneğin olmamasına rağmen iki üç haber okuduğun şeyler hakkında bir uzman gibi davranmak. Müzayedelere katılmak ve hiçbir fikrinin olmadığı eserlere dünyanın parasını ödemek... Sonra..."

Serdar gözlerini kısıp düşünüyormuş gibi yaparken, Aylin bir tür hipnoz içinde kalmış ve onu dinliyordu. Çoktan bir sinir krizi geçirmiş olması gerekiyordu ama şaşkınlığı o kadar büyüktü ki, buna bile sıra gelmemişti. Serdar'ın bahsettiği her şeyin gerçek olması bir yana, onu bu kadar iyi tanıması karşısında elinde olmadan hışımla ayağa kalktı. "Sen beni mi araştırdın?" diye bağırırken öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Genç adam gülümsedi. Hafif ve alaycı bir gülüştü. "En azından biraz olsun inkâr etmeni bekliyordum."

"E...elbette inkâr ediyorum. Bunlar tamamen palavra!"

"Palavra olmadığını ikimiz de biliyoruz. Tıpkı benim sana dokunmadığımı bildiğimiz gibi. Doğru, değil mi? Sana dokunmadım, dokunmam da... Neden, biliyor musun?"

Genç kız düşünmeden "Neden?" diye sordu.

"Çünkü sana dokunmak için tek bir nedenim yok. Saydığım tüm o saçma sapan meziyetlerinle, bu dünyada ilgileneceğim son insansın. Aslında *son* demek iyimser bir ifade oldu. Dünya

bir felakete uğrasa ve geriye sadece ikimiz kalsak bile, yine de dönüp sana bakmam!"

"Bu... Bu... Bu küstahlık, bu aşağılık, bu kibir de neyin nesi? Sen kendini ne sanıyorsun? Hangi hakla bana bunları söylüyorsun? Senin ne haddine!" Genç kız, konuşması biter bitmez derin bir nefes bıraktı. Az sonra patlayacak kadar kızarmıştı. Hakaretlerine devam etmesi ve şu küstah adama haddini bildirmesi gerekiyordu ama nutku tutulmuştu.

Bu sırada Rüya'nın sesi yankılandı. "Kızım tertemiz oldu. Misler gibi..."

Genç kız yeniden koltuğuna oturdu ve o an Beste koşarak içeriye girdi. Minik kız önce Serdar'a, sonra Aylin'e baktı ve tercihini Aylin'den yana kullandı. Genç kız Beste'yi sımsıkı sarıp onu defalarca öptü. Sonra yanındaki çantayı açtı ve buraya gelirken Beste için aldığı çikolatayı çıkardı.

"Bak sana ne aldım!" dedi abartılı bir neşeyle.

Beste'nin mavi gözleri kocaman açıldı. Ellerini çırptı ve iki ufak alkıştan sonra Aylin'in elinden çikolatayı kaptı.

Aylin az önceki şoku tam anlamıyla atlatamamış olsa da, dikkatini Beste'ye vererek biraz olsun normale döndü.

"Abba, aç!" diye ıkınan Beste çikolatayı Aylin'in kucağına bıraktı.

"Abla değil, meleğim. Teyze! Söyle bakayım. Tey-ze."

"Tiyşi," diyen minik kız burnunu kırıştırdı.

Aylin gülümseyerek bir kez daha teyze dedirtmeye çalışırken Rüya içeriye girdi. Mutfakta birkaç şeyi halletmişti.

"Merhaba," diyerek önce kuzenine, ardından Serdar'a baktı. Elini genç adama uzatıp, "Sanırım tanışmadık. Ben Rüya... Rüya Gören," dedi. Kendini kim olarak tanıtması gerektiğini bilememişti. Bir an durakladıktan sonra "Beste'nin annesiyim," diye ekledi gülümseyerek.

Serdar ayağa kalkıp onun elini sıktı. "Ben de Serdar Pekdemir. Tekin Abinin yardımcısıyım."

"Asistan gibi mi?" Rüya, Serdar'ın yanına oturdu.

"Öyle de denebilir."

Aylin hayatında bu kadar ukala bir adam tanımadığını düşünüyordu. Çok fazla ukala görmüştü ama bu kadarı onun için bile fazlaydı. İstemeye istemeye girdiği salonda Serdar'ı rahatça oturmuş bir halde bulunca gerildi. O suçlu adamın özür dilemeye niyeti olmadığı gibi, ifadesinden de mahcubiyet okunmuyordu. Anlaşılan yaptığı şeyin yanlış anlaşıldığını söylemek yerine, o büyük egosunun ağırlığını taşıyordu. Neyse ki egoya ait konular Aylin'in uzmanlığıydı. Hava atmaktan ya da gösteriş yapmaktan iyi anlar ve zevk duyardı. Eğer şu uzun boylu, kaslı, kuvvetli ancak içten içe çürümüş tacizci özgüven patlaması yaşıyorsa, Aylin ona bir nükleer bomba tesirini yaşatacaktı. Genç kız gururlu bir tavırla tekli koltuğa yayıldı. Başka bir kadın olsa, yarım saat önce tacizle suçladığı bir adamın değil karşısına oturmak, onunla aynı evde bulunmaktan bile korkardı. Oysa Aylin korkudan çok uzaktı. Taşıdığı o büyük özgüveni önce kendine, sonra Serdar denen adama ispat etmek için onun tam karşısına oturdu.

Serdar, kızın topuklularının sesini işitince dikkat kesilmişti. Salona girmesini beklemiyordu ama Aylin gelip tam karşısına oturunca hem şaşırmış, hem de bunu takdir etmişti. Gözlerini kaldırıp onu inceledi. Bakışları kendinden emin, yüzündeki ifade şuh ve ayartıcıydı. Aylin Başaran denen ve neredeyse her şeyini bildiği bu kızın o türden bir arzudan başkasını çağrıştırmasına imkân da yoktu doğrusu. Genç adam kendini bu gerekçelerle akladı. Yine de bu kızın hiçbir şekilde zihninde yer işgal etmesini istemiyordu. Küçük veya büyük... Kafasının içinde ona yer yoktu.

"Seni taciz eden bir adamla baş başa kalmaktan çekinmiyorsun!" dedi söze başlayarak. Aylin'i katiyen taciz etmediğini, aksine onu korumaya çalıştığını bir kez daha izah etmedi. Kız ne istiyorsa onu düşünebilirdi.

Aylin kırmızı ojeli uzun tırnaklarını koltuğun kollarına rutin hareketlerle vurdu. "Taciz ettiğini artık düşünmüyorum ama bence kabalığın yüzünden yanlış anlaşıldığını söyleyerek özür dilemelisin."

Serdar'ın öfkesi kabına dar geldi. Açık renk gözleri Aylin'in gözlerine sabitlendi. "Yanlış anlayan sensin ama özür dileyen ben mi olacağım?"

"Çok ama çok kaba davrandığını ikimiz de biliyoruz."

Serdar hafifçe öne kayarken bakışları bir kuyu kadar derinleşti ve etkili bir tonda "Kaba davrandığımda nasıl birine döküştüğümü bilmek ister misin?" diye sordu.

Aylin kesinlikle bilmek istemiyordu. Korkunun usul usul ayaklarından girip tepesine doğru yol aldığını hissederken, gururunu yine de elden bırakmadı. Korkmadığını göstermek için yanıt verdi. "Nasıl?"

"Sokakta kadınlara askıntılık yapan bir adam gördüm. Onu son bıraktığımda, uzun bir süre hastanenin konuğu olacak gibi duruyordu."

Aylin buz gibi kesildi. "Şaka mı bu?"

"Sence şaka mı?"

Şaka olmadığı açıktı. Adamın o sert hatlı yüzünde, o kendinden emin bakışlarında, o mafyavari duruşunda bunu yapabilecek bir kudret vardı.

"Anlayacağın..." diyen genç adam tehdit eder gibi devam etti. "Bundan sonra birini asılsız bir şeyle itham ederken iyi düşün. Ve dua et ki, patron sana dokunmamamı söyledi. Yoksa..."

"Yoksa ne?" diyerek bağıran Aylin dehşet içinde kalmıştı. "Beni de mi öldüresiye döversin?"

"Kadınlara şiddet acizlerin işidir. Benim daha farklı yöntemlerim var!"

Aylin donan bir su damlası gibi kalakaldı. Bu adam ciddi miydi? Galiba öyleydi. Bir yanı koşup gitmeyi isterken, baskın olan diğer yanı onun canına okumak istiyordu. Baskın yanını dinleyip, "Yapacağın hiçbir şey beni korkutamaz!" dedi. O da tıpkı Serdar'ın yaptığı gibi koltuğunda biraz öne kaydı. "Beni tanımıyorsun! Nasıl bir kadın olduğumu bilmiyorsun!"

"Bir daha evden çıkmadan önce benden izin alacaksın! Haberim olmadan dışarıya adımı bile atamazsın!" diyerek içindeki öfkeyi ondan çıkarmak ister gibi bağırdı.

Beste bu sesle beraber dikkatini kendi göbek deliğinden çekti. Bir süredir parmağını oraya sokmaya çalışıyordu. Babasına dönüp kaşlarını çattı.

"Sakın bana öyle bakma, küçük baş belası!"

Rüya şaşkınca gözlerini açtı. "Kızından ne istiyorsun? Allah aşkına, senin derdin ne?"

"Ne olabilir bayan dahi? Hâlâ anlamadın mı?"

"Tamam tamam, her neyse! Senden izin almadan dışarıya çıkmayacağım," diyen Rüya kızına baktı. "Bir daha babadan izin almadan işemek yok, tamam mı anneciğim."

Beste yanaklarını şişirip tüm havayı annesinin yüzüne bırakırken başını salladı. "Dammam," dedi heceleri bastırma alışkanlığını yineleyerek. Sonra nefesini verip babasına döndü. "Babpa!"

Tekin itiraz etmedi. Sadece kötü kötü baktı ama Beste dudaklarını öne uzatıp öpücük atınca, ne yapacağını bilemedi. "Her önüne geleni öper mi?" diye sordu. Paniğe kapılmış olmayı gururuna yediremeyen genç adam suçlar gibiydi.

Rüya derin bir nefes aldı. Duştan çıktı ve saç fırçasını alıp kızının yüzüne inen saçlarını geriye doğru taramaya başladı. "Evet, kızım fazla sevecen. Bu yaşta pek çok kişiyi öpmüş olan küçük bir aşüfte olabilir ama annesi sadece bir kişiyi öptü."

Tekin'in kaşları daha derinden çatıldı. Rüya'nın ona bakmadan, neredeyse keyifle ve içtenlikle söylediği bu sözler genç adamı şaşırmıştı. Elbette birçok insanı öpmüş olmalıydı ama kast ettiği şey açıktı. Öpüşmekten bahsediyordu. Bir erkekle olanından. Yani Tekin'den başkasıyla öpüşmemiş miydi? Yalan olması yüksek bir ihtimal gibi dursa da genç kadına inanmak istedi. Bu isteğinin neden kaynaklandığını bilmiyordu. Belki de erkeklik gururu tam da böyle bir şeydi. Bir kadının ilki olmak... Her manada... Değişik bir tatmindi. Yine de Rüya'nın geçmişi onu ilgilendirmiyordu. Artık şu anı ve geleceğiyle ilgileniyordu. Rüya, Tekin Soyönder'in evinde yaşadığı sürece özel hayatı dikkat

etmesi gereken en önemli konulardan biriydi. Tekin kafasının içinde kurguladığı bu kuralları Rüya'ya sonra anlatmayı tercih etti. Çoktan bu banyodan çıkıp gitmesi gerekirken hâlâ burada olduğu için kendine kızdı. Rüya'yı tehdit ve ikaz etmişti. O da uyacağını söylemişti ama Tekin bu lanet olası banyoya muhlanmış gibi Rüya'yı ve onun küçük cadısını izliyor, kafasında geleceğe dair birçok karara varıyordu. Kendine olan kızgınlığı yüzünden sertleşen ifadesiyle kızına dikkat kesildi. Saçları geriye taranınca kıvırcık bukleleri tamamen yok olan ve mavi gözleri açığa çıkan kızının güzelliğini annesinden aldığını fark etti. Bu farkındalık onu sinirlendirdi ve somurtkan bir yüz ile baktı.

"Bir oğlana benzedi!" dedi alaycı sesiyle. Aslında kızı dünyanın en güzel bebeğiydi.

Rüya aldırmayıp gülümsedi. "Saçları gözlerine düşüyor. Acaba saçlarını biraz kessem mi? Uzadıkça yüzü daha da kapanacak."

Tekin ansızın gürledi. "Sakın aklından bile geçirme!"

Genç kadın şaşkınca Tekin'e döndü. Kahverengi gözlerinde zarif, keyifli ışıltılar vardı. Banyoda dikilip onları kızgın ama ilgili gözlerle süzen kızının babasına gülümsedi. "Sen öyle diyorsan kesmem tabii ki. Babası olarak söz hakkın var."

Tekin karşılık vermedi.

Rüya kızının saçlarını taramayı bitirince fırçayı etajerin üstüne bıraktı. "Babamız saçlarını böyle seviyor, kızım."

Beste esneyip fısıldadı. "Sefiyoy."

"Uykucu şirinim," diyen Rüya kızını kucakladı. Hâlâ bornozu üstündeydi. Küçücük bornozun içinde kaybolmuş minik kızın sadece başı görünüyordu. Mavi gözleri uykuyla mahmurlaşmıştı.

Tekin dışarı çıkabilmeleri için kapının önünden çekildi. Rüya genç adamın yanından geçerken son anda başını kaldırıp ona baktı. Tekin'in gözleri de genç kadına çevrilmişti. İkisinin de bakışları iddiasız, öfkesiz, plansızdı. Sakince birbirine değen gözleri aynı sakinlikte koptu. Rüya koridorda kaybolunca, Tekin tekrar banyoya girdi. Etajerin üstündeki fırçayı aldı. Beste'nin birkaç saç teli fırçaya ilişmişti. Saçları çekti ve tuvalet kâğıdı yaprağına sardı.

Tekin birdenbire gelen bu samimi konuşmaya anlam vere-
mediği gibi yanıt da vermedi. Rüya onu bebeğe alıştırmak isti-
yordu ama genç adam küçük bir kıza nasıl alışılır bilmiyor, bil-
mek de istemiyordu.

Konuşmayı duymazdan gelip öncelikli konuyu açtı. "Dışarı
çıkarken neden bana haber vermedin?"

Rüya suyu biraz kıstı ve duş başlığını özenle kızının kala-
sına tuttu. "Gözlerini kapat, meleğim," dediğinde Beste gözle-
rini sımsıkı kapattı. Rüya hafifçe gülümsedikten sonra Tekin'in
sorusunu yanıtladı. "Bende telefon numaran bile yok."

"Adamlarıma söyleyebilirdin!"

"Ah, şu robocop'lara mı? Çıkarken beni gördüler ve iyi gün-
ler dememe rağmen yanıt vermediler. Onlar robot, değil mi?
Yani senin robot olmadığına bir şekilde ikna olabilirim ama o
adamlar konusunda hâlâ kararsızım."

Rüya'nın ona bakarak ve gülümseyerek kurduğu bu cüm-
leyle Tekin başını salladı. Kızının önünde eğilmiş ve yüzüne
düşmesin diye tepeden topladığı saçlarıyla oldukça çekici gö-
rünen kadını inceledi. "Hayır!" dedi keskin bir tonda. "Ben ke-
sinlikle robot değilim. Bunu zaten biliyorsun!"

Rüya kıpkırmızı kesildi ve bir an ellerinin hareketi durdu.
Gözlerini hızla genç adamdan çekerken Beste'nin yüzünü sildi.
"Biliyorum. Hiçbir robot bu kadar güzel bir armağan veremez,"
dedi kızını kast ederek.

Tekin başka erkekleri gururlandıracak bu cümle karşısında
hissettiklerinde acemiydi. Gurur duyuyor muydu? Asla! Sıradan
bir aileye sahip olmamanın ne demek olduğunu iyi biliyordu. Ne
yazık ki Beste de sıradan bir aileye sahip değildi ve bu şartlar
altında olamayacaktı da. Yine de bu işittikleri artık onu kızdır-
mıyordu. Alışmaya mı başlamıştı? Saçmalık! Alışmak, kabullen-
mekti. Üzerine gelen bir çığdan kaçmadan, onun seni devirme-
sini izlemekti. Tekin Soyönder böyle yenik bir adam değildi.

Rüya, Tekin'in düşünceli halini izlerken, burada olduğu ve
onları seyrettiği için memnundu. Artık fazla bağırmıyordu ve
uzlaşmaz karakteri hâlâ uzlaşmaktan uzak olsa da en azından

karşısındakini dinliyordu. Tekin Soyönder anlaşılmaz, uzlaşıl-
maz, yola gelmez bir adamdı. Öyle olsun... Rüya onun yolla-
rına gidebilirdi. Onunla uzlaşabilir, anlaşabilir, onun istediği her
şeyi yapabilirdi. Kızları için... *Ve artık kalbi için...*

Fark ettirmeden onu izledikten sonra, somurtan ve artık
sıkılmaya başlayan küçük kızının boynunu öptü. Beste olma-
saydı şimdi nerede olurdu kim bilir... Hayatının pek de sakin
bir düzlükte seyretmeyeceğini biliyordu. Babası zor bir insandı.
Yenilmiş olmak onun zor yanlarını daha da bileyecekti. Bu du-
rumda muhtemelen mutsuz ancak huzurlu olurdu. Şimdi ise
mutlu ve huzurluydu. Biri, Tekin Soyönder'in huzur vereceğini
söylese, onun yedi milyar insanda bir görülen amansız bir has-
talığın pençesinde olduğunu düşünürdü. Oysa şimdi Tekin'in
yanında olmayı seviyordu. Onun duvarlarındaki çatlaklardan
sızacağı günü bekliyordu. Beste minicik kalbiyle o çatlakları
açabilirdi. Rüya kızının bunu yapabileceğini biliyordu. Hani
derler ya, tavşan dağa küsmüş, dağın haberi olmamış. Kim bi-
lir, belki de onların hikâyesinde o koca dağ ilk kez tavşandan
haberdar olacaktı.

Kızının ıslak elleri ve kollarıyla boynuna atılmasıyla Rüya ir-
kildi. Onu sımsıkı sarıp, saçlarından öptü. Islanmaya aldırmadı,
zaten üstü başı sırılsıklam olmuştu.

"Bornozu verir misin?" diyerek Tekin'e döndü.

Tekin gözlerini doğrudan Rüya'ya dikmişti. Kızına durma-
dan gülümseyen, onu sürekli öpen, kızının da aynı sevgiyle
baktığı o kadın...

Genç adamdan yanıt gelmeyince Rüya gözlerini sonuna ka-
dar açtı. "Ne oldu? Neden bana öyle bakıyorsun?"

Tekin gözlerini ondan ayırıp askıda duran küçük bebek bor-
nozunu aldı. Rüya'ya götürmek yerine ona hızla fırlattı.

"Nezaketin için teşekkürler!"

Rüya'nın manidar sesiyle genç adam öfkelendi. Nezaket mi
bekliyordu? Öfkesi iyice çoğalan Tekin en çok kendine kızgındı.
Az önce bir aptal gibi dalmıştı. Hem de kime? Rüya Gören'e!

Tekin öfkeyle gözlerini kapattı. "Hatırlatıp durma!"

"Bebeklerin sadece ağlayan küçük birer canavar olduğunu sanıyordum ama şu senin kız çok afiliymiş. Bahçede gördüm onu. Benim de bir çocuğum olsa diye düşünmedim desem yalan olur."

"Tek gecelik ilişkilerden uzak dur!"

Serdar gülümsedi. "Dersimi aldım. Yine de merak ediyorum, nasıl tongaya düştün?"

Tekin ona kötü kötü baktı. Bir anda Rüya'nın o geceki halini hatırladı. Onu tongaya düşüren halini. Dün gibi gözünün önündeydi. Nefret ettiği o kadının sadece yarım saat sonra nasıl kanına girdiğini biliyordu. Bir yanıyla hâlâ saf görünen ama daha büyük bir yanıyla ateşiyle kavuran o kadının, şimdi evinde yaşayan o vasat tip olduğuna inanmak zor olsa da, Tekin onun içini görmüştü. Potansiyelinin farkındaydı. İstediğinde neye dönüşebileceğini biliyordu. Onu ilk gördüğünde kısacık olan ama şimdi neredeyse beline kadar inen, kıvır kıvır saçlarına dokunduğunda avucunu dolduran yumuşak hissi, o korkulu gözlerinin kendinden emin baktığında nasıl tahrik edici olabileceğini, telaşlı dudaklarının onu öptüğünde nasıl bir tat bırakacağını biliyordu. Kıyafetini sıyırmasını, dudaklarına sokulmasını, ateşini, onu okşadığında yaşadığı o büyük kırılma anını, onu öptüğünde olanları hatırlıyordu. Artık, ona sahip olduğunda neler yaşanacağını da biliyordu.

Kahretsin! Geçmişi anımsamak bir lanet gibiydi. Yaşanmış ve bitmişti. Yaşanan şeylerin bir daha asla yaşanmayacağını bilmeliydi. Bu yüzden Rüya'nın o geceki kadından kilometrelerce uzak görünen şimdiki hali işine geliyordu. Tabii bu sabahki halini de unutmak istiyordu. Fakat yapamıyordu. Rüya'nın uykulu ve yarı çıplak halde kapıyı açışı... Tekin derin bir nefes aldı. Daha önce birlikte olduğu bir kadınla aynı evde yaşamanın sandığından zor olacağını anlamıştı.

Genç adam, hem kendisinde o kadına dair bir arzu uyanmasını, hem de Serdar'ın daha fazla soru sormasını engellemek amacıyla, işle ilgili birkaç meseleyi açtı. Uzun süredir peşinde

oldukları adamın bir pürüz olmadan yakalanması için son detayların üstünden geçtiler. Tekin konuşmaları arasında, kısa bir ilişki yaşadığı Ebru'yu kontrol altına alması emrini de verdi. Rutin konuşmalar bittiğinde, genç adam Rüya'nın ne yaptığını merak etmeye başlamıştı. Serdar'a beklemesini söyleyip yukarı çıktı. O iki kadın baş başa ne planlıyorlardı bilmeliydi. Rüya'ya ayrılan odada onları göremeyince seslerin geldiği banyoya yöneldi. İçeriye girmeden önce kapıyı tıklattı. Kapı önünde dikilen Aylin hızlıca çekilip gelene baktı.

"Ah, kızınızı görmeye mi geldiniz?" diyen genç kız gülümseyerek Tekin'i karşıladı. Ancak bu gülümseyiş karşılık bulacağı gibi en sert bakışa maruz kaldı.

"Çık ve aşağıda bekle!"

Tekin'in bu doğrudan emri karşısında şaşkına dönen Aylin itiraz etmek için ağzını açmıştı ki, Rüya araya girdi. "Beste'nin banyosu da bitti, kuzen. Sen salona in."

"O adam da aşağıda mı? Ne demeye bekliyorsa!" diyen Aylin tenezzül etmiyormuş gibi somurttu.

Tekin son derece otoriter bir bakışla Aylin'e baktı. "Serdar bir kadını taciz edecek biri değildir. Evimde bir daha bu konuyu duymak istemiyorum!"

Rüya da başını sallayınca Aylin ikna oldu. Ancak fikrinden döndüğünü göstermeyecek kadar kibirliydi. "Her neyse, gidiyorum," diyerek kapıyı açtı.

Tekin o dev cüssesini kapının önünden çekip kıza yol verdi. Kendi kendine söylene söylene giden Aylin'in sesi tamamen kesince Tekin de banyoya girdi. Geniş bir alanı kaplayan, iç açıcı ve son derece ferah bir yer olan banyodaki duşakabinin kapılan sonuna kadar açıktı.

Saçları köpükler içinde ayakta dikilen Beste ellerindeki köpüklere üfürürken, Rüya onun tombik bedenini sabunluyordu. "İyi ki eşyalarımızı almaya gitmişim. Yoksa Beste'yi hayatta yıkayamazdım. Gözüne birazcık köpük kaçmasın. Çığlığı basıyor küçük cadım."

kafasından çıkardı. Sonra altındaki minik şortu da çıkardı. Beste sadece bebek beziyle kalmıştı ve güneş doğrudan bembeyaz tenine vuruyordu.

"Nurlandı bu melek," diyen Aylin eğilip Beste'nin gıdısına sokuldu. Beste tükürüklerini savuran kahkahalar atarken annesi bu durumdan hiç hoşnut değildi. Kirli kıyafetleri Aylin'e verip kızını kucakladı.

İçeriye girmişlerdi ki antrenin solunda kalan salondan iki erkeğin sesini duydular. Rüya, Aylin'e dönüp, "Sen içeride bekle, ben birazdan gelirim," dedi.

Aylin sesleri duyulan Tekin ve Serdar'ı kast ederek, "İki korkunç adamın yanında mı bekleyeyim?" diye sordu dehşet içinde. "Bak kuzen, biliyorum işimin bitmesini istiyorsun ama beni mafyalara öldürtecek kadar zalim olamazsın."

Rüya gülümsemesine engel olamadı. Kuzeninin onlarla birlikte banyoya gelmesine izin verdi. Aylin'e hayatını mahvettiği için kökleşmiş bir öfke duyuyor olsa da, onu burada görmekten mutluydu. Aylin piksel beyinli olabilirdi ama Rüya onu seviyordu. Elbette bu sevgisini gelecek altmış yıl içinde ona göstermeyi düşünmüyordu.

"Doğru söyle! Kıza dokundun mu?"

Tekin bu soruyu ciddiyetle sormuyordu, çünkü Serdar'ı çok iyi tanıyordu.

"Abi, niye dokunayım? Baktım kapıdaki adamların üstüne atlayacak... Adamlar onu yaka paça kovmadan önce müdahale etmek istedim."

"Kıza zarar gelir diye korktun yani?"

Serdar elini gür saçlarına geçirdi. "Böyle bir deli olduğunu bilseydim, adamlarının hırpalamasına izin verirdim! Manyak kadın! İçinden bir canavar çıktı! Zararsız olduğunu söylerken yanılmışım."

Tekin hafifçe gülümsedi. "Kadınları hafife alma!" dedi ders verir gibi.

Serdar lanet olsun dercesine elini salladı.

"DNA için mi geldin?"

"Evet. Ya sen, bu saatte neden geldin? Şu kalkuyruk İsmet sana rapor sunacakmış. Otelde ter içinde koşturuyordu."

"Bir tehdit maili aldım," diyen Tekin'in gözleri daha da kaydı.

"Sepetçiler'den mi?" Serdar, patronunun bu tehditleri hiçbir zaman önemsemediğini biliyordu ama bugün başka bir şey vardı sanki.

"Başkası olamaz!" diyen Tekin elini kirli sakalında gezdirdi. Çehresindeki sert ifade ürkütücüydü.

"Uluhan köşeye sıkıştı tabii. Yarın öbür gün elimizde. Son kozlarını oynuyor şerefsiz!"

"Dikkatli olmalıyız."

"Abi, o zaman..." Serdar durakladı. Gözleri bir anlığına yukarı gitti. İkinci kattaki Rüya'yı işaret ediyordu. "Şu kadın ve bebek ne olacak?"

Tekin tehdidi alır almaz apar topar buraya gelme sebebinin o ikisi olduğunu Serdar'dan saklamadı. "Onlar burada kalacak. Bu durumda gönderemem. Kadında bir numara yok. Ve bebek de..."

"Senin çocuğun mu?"

Genç adamın sert göğsü sıkıntıyla inip kalktı. "Büyük ihtimalle. Sen yine de DNA raporu al."

Serdar başını salladı. "

Tekin emirlerini sürdürdü. "Annemlere de ekstra adam gönder. Sürekli takip etsinler."

"Ya Erol Amca?"

"Onun canı cehenneme!"

Serdar "Tamam," dedi. Patronunun emrini ikiletmezdi ama aklında bir soru işareti kalmıştı. Sormaktan kaçınmadı. "Uluhan'ın ve şerefsiz babasının işini bitirene kadar kadın kızıyla birlikte burada mı kalacak?"

"Öyle görünüyor."

"Vay be abi! Bir bebekle yaşayacaksın ha! Bu çok ilginç."

dili yüzünden olacaktı ve Rüya buna izin veremezdi. Koşarak kuzenine yetişti. Onu Serdar'ın ellerinden sökerken, genç adam geri kalan işi seve seve Rüya'ya bıraktı.

"Ne işin var burada? Ne yapıyorsun, Allah aşkına?"

Aylin, Rüya'nın sorusuna abartı dolu bir şaşkınlık gösterdi. "İyi olup olmadığımı sormadan önce, ne işim olduğunu mu soruyorsun, Rüya?"

"Çenen tam kapasite çalışıyor, Aylin. Bence gayet iyisin. Sağlığın da yerinde gibi. Burada ne işin var ve bu adamla ne yapıyorsun?"

"Şu kapıdaki *siyah giyen adamlar* beni içeri almadı. Onlara hadlerini bildirecekken bu adam beni yakaladı."

Rüya, Tekin için çalıştığı belli olan Serdar'a kısa bir bakış attı. "Seni tanımıyorlar. Niye içeriye alsınlar? Ne diye geldin ki buraya?"

"Seni ve Beste'yi görmeye geldim."

Rüya sıkıntıyla oflarken Aylin bu defa villanın kapısı önünde dikilen, öfkeli gözleriyle onları inceleyen Tekin'e döndü. "Tekin Bey, sizinle tanışmadık ama ben Rüya'nın kuzeniyim. Aylin Başaran. Kuzenimi ve yeğenimi görmeye geldim. Tam kapınızı çalıyordum ki, bu adam beni tuttu ve sonra her yerimi elledi. Lütfen onu iyice bir döver misiniz?"

Rüya utanç içinde başını eğerken, Tekin tek kaşını kaldırıp Serdar'a baktı. "İçeri girin ve ne olduğunu anlatın!"

Serdar, Aylin'in yanından geçerken ona kötü kötü baktı. Genç kadın karşılık vermekte gecikmedi. Aynı kötü bakışlardan atarken, bir de genç adama dil çıkardı.

"Ah, kes şunu!" diyen Rüya kuzeninin kolunu dürtse de, bir boğa gibi soluyan Aylin'in gözleri Serdar'ın üstündeydi.

"İçeri geç hadi!"

"Tamam geçiyorum. İtip durma! Sahi Beste nerede, uyuyor mu?"

Rüya gözlerini korkuyla bahçeye çevirdi. Bahçenin bu mütevazı ön cephesini güzelleştiren küçük süs ağaçları yüzünden kızını göremiyordu. Panikle içlere doğru koştuğunda Aylin de onu takip etti. Saniyeler sonra küçük kızı bir süs çamının dibindeki toprağı eşelerken buldular. Yeni sulanmış ağacın çamurlu toprağını minik avuçlarına doldurup doldurup elbisesinin üstüne yığmıştı. Yanakları ve burnunun üstü lekelenmiş, elbisesi ise tamamen batmıştı.

"Ah kızım ya, bu ne hal?"

Rüya'nın endişesi Aylin'in kahkahasıyla bölündü. "Külkedisi olmuş benim Best Of'um."

Beste'ye ilk ulaşan Aylin oldu ve çamurlu ellerini tutup onu ayağa kaldırdı. Beste önce somurtarak itiraz etse de, Aylin'i görünce minik dişlerini de gösteren kocaman bir gülüş gönderdi.

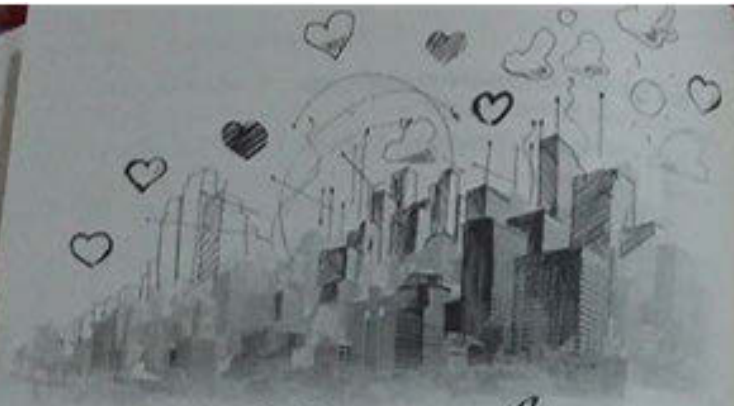
"Farecik bu ya! Hem de tarla faresi," diyen Aylin, Beste'nin çamura bulanmamış saçlarından öptü. Ellerine bulaşan çamura aldırmadan Beste'nin kıyafetini temizlemeye, üstüne bulaşan toprağı, çamuru dökmeye çalıştı. Yapabildiği kadarını yaptı ama sadece elbisesi değil, kirli ellerini yüzüne de sürmüş olan Beste'nin neredeyse her yeri kahverengi toprak ve çamur lekeleri içindeydi.

Aylin yeni bir kahkaha attı ve "Lekeli Melek. Yakında sinemalarda," diyerek Beste'nin kollarını havaya kaldırdı. Genç kız sadece on dakika önce yaşadığı sinir harbini unutmuşa benziyordu. Beste'yi görmek onu sakinleştirmişti.

Rüya buraya geldiği için kuzenine kızgın olsa da, onun Beste'yle ilgilenmesi hoşuna gitmişti. Hem Beste'nin çamuruyla uğraşırken sakinleşmişti de. Toprağın insanı sakinleştirdiği doğruydu demek. Hayır, en öfkeli insanı bile sakinleştirebilecek şey, Beste'ydi. Agresiflik tedavisinde günde en az üç öğün Beste alınmalıydı. Özellikle de öfkesiyle meşhur somurtkan babası Tekin Soyönder tarafından.

Rüya keyiflenmiş olsa da, yürürken bile üzerinden toprak dökülen kızına umutsuzca bakmaktan kendini alamadı. Aylin onu villanın kapısına götürdüğünde "Bu halde içeriye sokmayalım," dedi.

Aylin durdu. Beste ellerindeki çamuru incelerken, Rüya onun önünde diz çöktü. Elbisesinin çıt çıtlarını açtı ve dikkatlice

12. Bölüm

Aylin'in direnci boyuna ve kilosuna göre bir hayli iyiydi. Yani Serdar'dan neredeyse on beş santim daha kısa ve bir serçe parmak zayıflığında olmasına rağmen, genç adamın tutsaklığından kurtulabilecek kadar inatçı hamlelere sahipti. Serdar araştırmalarından sonra bu kıza boş ve sığ gibi birtakım kötü tanımlar getirmiş olsa da, şimdi onda bazı olumlu şeyler de görüyordu. Güçlüydü, pes etmiyordu... Kollarını ne kadar sıkı tutarsan tut zapt edilemiyordu. Hâlâ kolları arasında çırpınan ve uzun saçlarını savurup duran bu kız, savaşa girmiş bir ülkenin mağlubiyete direnen onurlu bir askeri gibi davranıyordu. Neyse ki Serdar Pekdemir daha önce hiçbir savaşı kaybetmemişti.

"Bırak beni, seni aşağılık tacizci!"

Taciz mi? Serdar bu kelimeyi işitince iyiden iyiye öfkelendi ve sırtı göğsüne değip duran kızın kollarını daha da geriye çekti. Omuzlarındaki gerginlik Aylin'in acıyla inlemesine neden oldu.

Rüya onları bir tür matador ve boğa kapışmasını izler gibi seyrederken gözlerine inanamıyordu. Hayal görmüyorsa, baş belası kuzeni şu an bir adama geriden geriye tekme atmaya

çalışıyor, durmadan bağırıyor ve küfrediyordu. Genç kadın birkaç kez gözlerini açıp kapattı. Hayal görmediğinden emin olunca Tekin'e döndü. "O benim kuzenim. Aylin o!"

Tekin, Rüya'ya ters ters baktı. Bu rezalette onun da bir payı olup olmadığı konusuyla sonra ilgilenecekti. "Serdar, kızı bırak!" diye bağırdı.

Serdar patronunun sesini işitince Aylin'i itercesine bıraktı. Sanki yüz kilometre menzilli roket fırlatmış gibi kendini savuran Aylin derin derin solumaya başladı. Güvenli bir mesafede durduğunu görünce Rüya'yı bile unutup, az önce onu tutarken elleri olur olmadık yerlere değmiş olan, kollarını acıtan, belini inciten adama öldüresiye bir öfkeyle baktı. "Sen beni taciz ettin! Bana resmen dokundun! Bunu sana ödeteceğim!"

"Bu saçma sapan bir yalan!" diyen Serdar kaymış kravatını düzeltirken gözlerini dimdik Aylin'e çivilemişti.

Genç kız dişlerini birbirine bastırdı ve tüm gücüyle bağırdı. "Yalanmış! Yalan diye senin sözlerine derler." Çırpınma sırasında kolundan düşen çantasını yerden aldıktan sonra koşarak Serdar'a ulaştı ve çantasıyla ona vurmaya başladı.

Serdar ciğerlerini büyük bir nefesle buluşturdu. Bu, öfkelenip kötü bir şey yapmadan önce kendine tanıdığı bir fırsattı. Yine de göğsüne değip duran çantayı kavradığı gibi hışımla çekti. Bu ani hamleyi beklemeyen Aylin, çantayı bırakamadığı için dengesizce öne kayıp genç adamın gövdesine yapıştı. Serdar onu bir kez daha kollarından tuttu ve kulağına mırıldandı. "Saçma sapan suçlamalarına devam edersen, seni en yakın çöplüğe atarım! Cansız olarak!"

Aylin'in gözleri sonuna kadar açıldı. Kahkaha atmak ve hıçkırarak ağlamak istiyordu. Bir sinir krizine girecekti ama dili hepsinden önce davrandı. "Yapsana! Yapsana!" diye tısladı genç adamın yüzüne bakarak. Bu kadar yakından ona bakmak için başını neredeyse göğe kaldırmıştı. "Hem tacizci, hem de katil!"

Tekin onlara müdahale etmeden bakarken, Rüya format atılan bir bilgisayar gibi işlevsiz kalmıştı. En sonunda kuzeninin bir cinayete kurban gideceğini görüp dayanamadı. Aylin'in ölümü

Elbette geçersin! Sen hiçbir genellemeye uymayacak kadar özel üretimsin!

İçimdeki hayran kızın aksine dışımdan alaycı baktım. "Hayat sana karşı cömert davranmış. Yoksa şans mı demeliyim?"

"Sahip olduğum hiçbir şeyi şansla kazanmadım!"

Sözlerinin gerçek olduğu açıktı. Tekin Soyönder gibi bir adamın yükselmek için şansa ihtiyacı yoktu. Yükselmek onun doğasında vardı. Şimdi otuzların başında olmalıydı ama on yıl önce, yani Kenan'ın yaşındayken de büyük işler yaptığını hayal etmek zor değildi. Bu yaşta bu kadar başarılı, aynı zamanda korkutucu ve karanlık olmak için ne bedeller ödemişti kim bilir. Hayatında kimsenin bilmediği, keşfetmediği bazı sırlar olduğunu yüzünden anlıyordum.

Düşüncelerim yine Tekin'in lehine çalışınca kendime geldim. "Bütün bunlarla nereye varmak istiyorsun?"

Bay Çevrimdışı patronunmuş gibi emretti. "Gördüğün her yetişkin adamla anlamsız bir samimiyet kurmayacaksın!"

"Ne?"

Tekin kollarımı kavradı ve beni kendine çekti. Sanki bunu yaptığından habersizdi.

"Bundan sonra Kenan'la görüşmeyeceksin, anladın mı?"

"Hayır, anlamadım!"

"Bence gayet iyi anladın!"

"Neden peki? Sen neden karışıyorsun benim özel işlerime."

"Bu evde yaşıyorsan, benim dediklerimi yapmak zorundasın!"

"Bu evde yaşamıyorum. Gideceğimi söylemiştin!"

"Hiçbir yere gitmiyorsun!"

Kalbim ansızın deli gibi çarpmaya başladı. Tekin'in aniden söylediği bu söz o kadar büyük anlamlar içeriyordu ki neredeyse bayılacaktım.

"Ne demek bu?"

"Oldukça basit bir cümle. Neyini anlamadın?"

"Gi...gitmeyecek miyiz? Yani kızımla... kızımızla burada kalmama izin mi veriyorsun?"

Tekin adeta bunu lütfetmiş, eli açık bir kral edasında bana baktı. "Evet!"

Şaşkınlığı ve mutluluğu en dibine kadar yaşadığım o an bir kangaya koptu. Gözlerim kendiliğinden bahçe kapısına giderken, açılan kapıdan görünen Aylin'i fark ettim. Evet evet, oydu! Benim yalan profesörü kuzenim, Aylin! Dahası, önceden görmediğim uzun boylu genç bir adam onu kollarından tutmuş zapt etmeye çalışıyor ancak Aylin'in çığlığı her şeyi bastırıyordu.

"Bırak beni, seni sapık adam! Bırak yoksa senin derini yüzer kendime çanta yaparım!"

"Tamam, abla," diyen Kenan gözlerini Tekin'e çevirdi. Kendisinden neredeyse on santim uzun olan Tekin'e karşı büyük, abartılı bir saygı içindeydi. "İyi günler, abi," dedi akıl almaz biçimde.

Tekin başını sallamakla yetindi. Gözleri anlayamadığım şüpheler, öfkeler içindeydi. Kenan gider gitmez derhal kolumdan kavradı. "İçeri gir!" derken bunca kızgınlığının sebebini anlayamadım.

"Eşyalarım?" diye sordum, kapı önündeki valizlerimi, tuvalimi ve kalanları göstererek.

"Alırlar. Sen benimle gel!"

İtaat ettim. Başka ne yapabilirdim ki? Tekin beni fazla zorlamadan ancak temasını da kesmeden Beste'yle birlikte içeriye sürüklerken adamlardan biri seslendi.

"Efendim, valizleri arıyor muyuz?"

Dehşet içinde gözlerimi açıp, "Elinizi sürerseniz sizi öldürürüm!" diye bağırdım.

Tekin'in tutuşu sertleşti. Tepemde burnundan soluyan bir dev gibi bana bakarken, küstah aynı zamanda küçümseyici bir ses tonuyla "İçlerinde gizlediğin bir şeyler mi var?" diye sordu.

Bıkkın bir nefes bıraktım. "Üç el bombası, iki kalaşnikof, bir roketatar ve bir de nükleer bomba var!"

"Kes saçmalamayı!"

"Hak ettin! Benim gibi sıradan bir kadının valizinde ne olabilir? Kıyafetler, kozmetik ürünler ve..." Sesimi kısıp ayaklarım üzerinde hafifçe yükseldim. "Ve iç çamaşırları. O adamlar iç çamaşırlarıma dokunacak olursa gerçekten büyük olay çıkar!"

Tekin bir saniye durdu. Koyu gözlerinde bir başka parlama görür gibi oldum. Tam da bugün beni iç çamaşırlarımla basmışken! Nihayet gözlerini benden ayırıp adamlarına çevirdi. "Valizleri aramıyorsunuz!"

Gülümsedim. Bu yanıt elbette mutluluk vericiydi.

"Hangi semtte oturuyordun? Bana tam adresi ver."

"Ne o, beni oradan da mı araştıracaksın?"

"Seni değil!" dediğinde kimi kast ettiğini hemen anladım.

"Kenan, mahalledeki markette çalışan bir delikanlı. İki yıldır onu tanıyorum. Çok iyi biri. Beste'yi ve beni çok sever."

Tekin kolumu bırakıp durdu ve bütün bedeniyle bana döndü. Ben de durmak zorunda kaldım. "Belli!" dedi adeta azarlar gibi.

Kucağımda huysuzlanan kızımı yere bıraktım. Bahçede biraz koşturmasına izin vermeliydim. Etrafta kendini yaralayacağı bir şey görmeyince yeniden babasına baktım.

"Ne oldu? Kenan'ı neden soruyorsun?"

"Kaç yaşında bu Kenan?"

"Nereden bileyim? Yirmi iki ya da yirmi üç..."

"Sen?"

"Allah aşkına, nedir bu? İstatistik mi alıyorsun? Korkuttuğun insanların yaşlarının oranını mı hesaplayacaksın?"

"Kaç yaşındasın dedim!"

Sinirlerimi kontrol altına aldım ve "Yirmi yedi," diye yanıtladım. "Beni araştırmadın mı yani? Yaşımı bilmen gerek."

Tekin'in kızgın bakan gözleri gözlerimden yüzüme, dudaklarıma ve daha aşağılara indi. Sanki yaşımı bakışıyla çözecekti.

"Evet, yaşımı göstermediğimi biliyorum," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Yirmi yedi yaşındasın ve yirmi üç yaşındaki bir adam sana kardeşi gözüyle bakıyor, öyle mi?"

Ah, şimdi anlıyordum. Tekin yaşımı öğrenmek için değil, bana ders vermek için yaşımı sormuştu."Nereye varmak istediğini anlamadım!"

"O gerizekâlıya on iki yaşındaymış gibi davrandığını gördüm."

"Çünkü benim için öyle."

"Onun için pek de öyle değil! Erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyorum! Erkekler geç olgunlaşırlar, çocuk gibidirler ve genelde yirmilerin sonuna kadar büyümezler."

"Ben onun yaşındayken bir holdingin başına geçmiştim!"

"Çalışanlar illaki otobüsle geliyordur, abla. İstersen otobüs seferlerine bakalım diyeceğim ama bu valizlerle, bir de Beste'yle yollarda rezil olursun. Dur babamın kamyonetini alayım. Seni bırakırım ben."

"Olur mu canım? Babanın işi vardır. Hem senin mesain yok mu?"

"Bugün izin günüm. Kamyonet dükkânın önünde boş boş duruyor."

Bu şartlar altında daha fazla zorlamadım. Üstümde yeterli para olmaması bir yana, bunca eşya ve minik kızımla, bol ödül getirecek *Yolda* isimli yeni bir dram filmi çekebilirdim. Kenan hızlıca kamyoneti almaya giderken, ben de gördüğüm birkaç komşuyla sohbet ettim.

Sonunda Kenan bizi Tekin'in evine kadar getirdi. Uzun uzun sürüp giden yüksek duvarları ve ıssızlığın ortasındaki evi gösterip "Şurası," dediğimde oldukça şaşırdı.

"Şu adamların olduğu yer mi? Abla, burası neresi? Önemli biri yaşıyor galiba."

"Çok önemli," dedim gülümseyerek.

"Kimmiş?" diye soran Kenan'a, "Çok zengin bir iş adamı," diye yanıt verdim. Kenan benim her sözüme güvenmek gibi bir alışkanlığa sahip olduğu için yine inandı. Ne yapabilirdim ki? Ona Beste'nin babasından söz edemezdim. Kimseye edemezdim!

Kenan valizleri çıkarıp içeriye götürmeye çalışırken adamlar onu durdurdu.

"Bırakın, o benim arkadaşım!" diyerek müdahale etmek istedim.

Kütüklükte ihtisas yapan adamlar "Giremez!" dedikleri zaman çaresizce Kenan'a döndüm. "Buraya bırak, ben alırım."

Kenan valizlerimi bırakıp arka koltuğa yerleştirdiği tuvali almaya gitmişti ki bir başka araç geldi. Rolls Royce marka, büyük, adeta bir jaguarı anımsatan, simsiyah bir arabaydı. Doğru tahmin! Tekin Soyönder! Arabasını daha önce görmüş olmama rağmen gözlerimi kıpırtısız ona dikmeye devam ettim. Sadece

ben değil, Beste ve Kenan da arabanın hareketiyle gözlerini çevirdiler.

Kenan şövalyeyi kaptığı gibi yanıma geldi. "Abla, bu da kim? Evin sahibi mi?"

"Öyle," dedim tek kelimeyle.

"Mafya babası mı?"

Yine öyle diyecektim ki kelimeler ağzımda çıkmadan durakladım. "İş adamı!"

"Ne iş yapıyor? Uyuşturucu baronu mu?"

Gülümsememe engel olamadım. "Otelleri var sanırım."

"Hilton denen adam bu mu yoksa? Türkiye'de mi yaşıyormuş?"

"Of, Kenan! Tabii ki değil. Bu adam yüzde yüz yerli üretim."

"Adı neymiş?"

"Tekin," dediğim an, soyadını getiremeden kendisi kapıda göründü. Arabasını garaja sokmadan bırakıp, hızlıca dışarıya gelmişti. Yine dümdüz, siyah bir takım içindeydi ve gözleri yine milyonlarca yıllık bir kayanın sertliğinde bakıyordu.

"Sen de kimsin?" diye sordu Kenan'a. Onu kötü kötü incelerken, bana da o öldürücü bakışlarından atıyordu.

Kenan hızla öne kayıp yanıt verdi. "Kenan Şengür." Elini de uzattı ama Tekin onun elini sıkmadı.

"Bu kadını nereden tanıyorsun?"

'Bu kadın' ben oluyordum. Tekin'in kabalığı karşısında somurttum ve kucağımda kızımla onların yanına gittim. "Kenan benim mahalleden bir kardeşim," diyerek lafa girdim.

"Evet, mahalleden çok sevdiğim biridir, Rüya Abla."

Tekin tek kaşını manidar bir şekilde kaldırıp tekrarladı. "Çok sevdiğin!"

"Evet, Rüya Abla bir melektir. Beste de melek yavrusu."

Kenan'ın espirisi beni utandırdı. Ona baktım ve minnetle gülümsedim. "Teşekkür ederim, Kenan. Çok büyük yardımın dokundu. Mahalleye gelince görüşürüz yine. Sen git istersen."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kızım da yanıma geldi. "Ya anne," dedi benim sözlerimi tekrarlayarak. Yüzü gülüyordu ama annesi ağlıyordu.

"Bak anneanne. Hadi konuş, kızım," diyerek telefonu Beste'ye uzattım. Küçük kızım bize teselli olabilirdi.

Beste telefonu elimden aldı. Avucunda kocaman kalan telefonu iki eliyle kulağına koydu. Ters tutuyordu ama önemli değildi. "Alloo," dedi yine iki heceyi bastırarak.

Annemin hıçkırığı şiddetlendi. İçli içli ağlıyordu. "Yavrum," derken bile çok zorlandı.

Ben de titreyen sesimle konuştum. "Seni seviyorum de, kızım."

Beste "Sefiyoy," dedi sadece. Hepsini söylemeyi beceremedi. Kızımın sesiyle annem iyice kötü olunca, üzüntü ve heyecanın onu yıpratmasından korkarak telefonu aldım. Beni ve kızımı merak etmemesini, her şeyi çözeceğimi, gerekirse evleneceğimi bile söyledim. Annem sonunda telefonu kapattı. Başım ağrıyordu. Annemi teselli etsem de, kendimi edemiyordum. Ankara'ya gidip annemi görmem gerekiyordu.

Öğlene kadar, kalacağım yeni yerle ilgili bir haber çıkmadı. Gitmeye hazırdım ve istiyordum. Yani çok fazla istemiyor olsam da benim için iyi olacaktı. Yüz elli tane erkeğin içinde yaşamaktansa tek başına yaşamak daha iyiydi. Elbette burada yüz elli erkek yoktu. Maksimum on adam evi koruyordu ama kalan yüz kırk kişiye bedel bir adet Tekin Soyönder'le yaşamanın o gerginlik verici, aynı zamanda heyecan dolu duygusuyla baş edemiyordum. En iyisi gitmekti. Testosteron denen o şeyin insana bürünmüş hali olan Bay Çevrimdışı, onu her gördüğümde beni anlamlandıramadığım hislere çekiyordu. Korkuyordum, heyecanlanıyordum, geriliyordum, bazen gözlerime ziyafet çekiyordum ama en çok da güvende olduğumu biliyordum. İnsan daha önce bir iki kere gördüğü, bunların tümünde kavga ettiği, doğru dürüst hatırlamadığı bir gecede birlikte olduğu, karanlığı konusunda şüphe duymadığı bir adamın yanında kendini nasıl güvende hissedebilirdi? Bana baktığında tepemde ateşini

püskürten bir ejderha varmışçasına korktuğum o adamın yanında kalmak istememin mantıklı bir açıklaması var mıydı? Bunu ne İsviçreli bilim adamları, ne de mezarından kalkan sağlıklı bir Freud açıklayabilirdi.

Böyle hastalıklı düşünceler içinde olduğum zamanlarda, ilham da açığa çıkıyordu. Tuvalime, boyalarıma, kıyafetlerime ve en çok saç düzleştiricime ihtiyacım olduğu için eski evime gitmem gerekiyordu. Artık eski ev sıfatını alan yaşadığım o dökküntü evden birkaç parça eşyamı almak için, kucağımda Beste'yle Tekin'in villasından çıktım. Kapıdaki adamlar bana tuhaf tuhaf baktılar ama herhangi bir şey söylemediler. İnce bir dokundurmayla "İyi günler," dedim ters ters bakıp. Bir tanesi başını hafifçe salladı, diğerleri hiç oralı olmadı. Tekin Soyönder bu adamları işe almadan önce ne kadar kütük olduklarına dair sınava mı sokuyordu acaba?

Son paralarım taksiye gitti. Tekin'in evi dünyanın bir ucunda ve benim evim de bir başka galakside olduğu için, taksimetrenin maksimum para kapasitesine ulaşıp orada tıkanacağından korkmadım değil. Neyse ki yanımdaki para yetmişti. Eve girmeden önce yan sokaktan çıkan Kenan'ı görünce el salladım. Kenan koşarak yanıma geldi. Selam verdikten sonra Beste'yi sevmeye kalkıştı ama son bir saattir takside oflayıp puflayan ve iyice sıkılmış olan kızım dirseğiyle ona engel oldu.

"Seni huysuz cadı!" diyen Kenan yeniden bana döndü. Nasıl olduğumu sordu. Ben de Tekin'i gizleyip, iyi bir yerde işe başladığımı söyledim. Kenan sorgulamadı ve benim adıma mutlu oldu.

Önceden hazırladığım iki valizi, sarıp sarmaladığım şövale ve tuval bezlerini evden çıkarmama yardım etti. Boyalarımı koyduğum poşeti ve kişisel eşyalarımın olduğu küçük çantayı da aldıktan sonra, "Taksi çağırır mısın?" diye sordum.

"Abla, ev nerede ki taksiyle gidiyorsun?" diyen sonra Kenan, kirayı ödeyemeyen, marketten mütevazı alışveriş yapan benim gibi bir çulsuzun taksi çağırmasına şaşırmıştı.

"Ev çok uzakta, şehir dışında. Otobüse ihtiyaç duymayan zenginler yaşıyor," dedim gülerek.

Sesi titremişti. Torunum kelimesini güçlükle söylediği nasıl da belliydi. "O iyi. Neşesi yerinde. Altını değiştirdim şimdi. Dişleri çıktı. Emerken bazen ısırıyor."

"Dikkat et. Yara yapmasın, krem kullan," diyen annem gülümsedi. "Ve onu öp benim yerime. Anneannesinden bahset."

"Onu görmeyecek misin?"

"Nasıl göreyim, kızım? Sen orada İstanbul'da... Baban... Biliyorsun zaten, adını bile duymak istemiyor."

"Biliyorum. Fırsat bulursam ben gelirim Ankara'ya. Teyzeme gittiğini söyleyip, beni görmeye gelirsin. Aylin'i ayarlarım, o da teyzemi ayarlar."

Annem pek istekli olmadı ve lafı geveledi. Ankara'ya gememden korkuyordu. Onu tedirgin etmemek için, yakında gememin mümkün olmadığını söyledim. İş görüşmelerine gittiğime dair asılsız yalanlar uydurdum ve Tekin'den bahsetmedim. Kızımın babasının evinde yaşadığımı, üstelik onunla nikâhsız kaldığımı öğrenirse bu defa annem de beni silerdi. Ona durumumu anlatamadan bunu yapardı. Hoş anlatsam da anlamazdı.

"Kızım, hep öyle mi kalacaksın?" dediğinde neyse ki maddi durumumu sorgulamadı. Babamdan ürktüğü için de sesi iyice kısılmıştı.

"Nasıl?" diye sordum.

"Bekâr. Bir çocukla, bir başına. Evlenmeyecek misin?"

Evlilik mi?

"Kızıma üvey baba getiremem. Ya benim sevdiğim kadar Beste'yi sevmezse? Ya kızım büyünce sorun çıkarırsa?"

"O zaman babasıyla evlen!"

Şaşkınlık içinde kalakaldım. Sanki annem ne halde olduğumu görüyor gibiydi. Kızımın babasına karşı bazı beklentilerim olsa da, evlilik buna dâhil değildi. Tekin Soyönder'le evlenmek... Bu delilikti. Üstelik o da bundan ölümüne nefret ederdi. "Babasıyla evlenemem!" dedim sertçe.

"Niye? Evli mi?"

"Hayır ama..."

"Kızından haberdar etsen... Belki seninle evlenir. Belki sana sahip çıkar."

Ah, annem! Bunu çoktan yaptığım halde o adam değil benimle evlenmek, yüzümü bile görmek istemiyordu. "Beni kabul etmez. Niye etsin, anne? İnsan pat diye karşısına çıkan biriyle evlenir mi?"

"Biliyorum... Saçma bir şey söyledim ama aklıma bir tek o geliyor."

"Nasıl yani?"

"Yani evlenirsen... Bir ihtimal... Eğer evlenirsen baban seni affedebilir."

"Ne?"

"Geçen gün öyle bir iki cümle etti. 'Evlenseydi elalem susardı,' dedi."

"Beni affedecek mi?"

"Bilmiyorum, kızım. Belki babanı ikna edebilirim. Zaten kederimden ölüp gideceğim. Uzun zamandır kalbim sıkışıyor. Doktor fark etmediğim bir kalp krizi geçirdiğimi söyledi."

"Ne!"

Annemin içini döker gibi önemsizce söylediği bu cümle karşında taş kesildim. "Anne, sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Doktor söyledi, kızım. Stres, üzüntü, sinir yasak bana. Ama sen böyleyken... Baban böyleyken... Stresten başka, üzüntüden başka ne var ki hayatımda?"

"Anne, beni düşünme. Yalvarırım rahatına bak. Ben iyiyim. Çok iyiyim. Sen yeter ki üzülme."

"Evlenirsen ve baban da seni affederse... Ancak o zaman derdim biter."

Gözlerim dolu dolu hıçkırdım. "Anne, evlenemem."

"Talibin olursa reddetme, kızım. İyi birini bulursan, geç olmadan evlen. Mürüvvetini görmeden, torunumu görmeden, babanla barıştığını görmeden ölürsem..."

"Ya anne!"

gelirken ben de biraz daha kestirebildim. Bu sırada kapanan ve açılan kapıların seslerini duydum. Tekin uyanmış olmalıydı. Bu saatte! Eh, zengin bir adam olmak için bazı bedeller ödenmeliydi. Uyku gibi... Onun uykusuzluğu dert edindiğini sanmıyordum.

Ev mutlak bir sessizliğe bürünene kadar kalkmadım. Beste yine cama gidip labalaba dilinde bağırınca tamamen uyanmıştım. Yanımda pijamalarım olmadığı için iç çamaşırlarımla yatağa girmiştim. Odanın kapısı da kapalı olduğundan içerisi iyice ısınmıştı. Pencereyi açabilirdim ama kızım hastalanır diye korkarak, kapıyı açmaya karar verdim. Tekin de gittiğine göre evde kimse yoktu.

Kocaman esneyip kapıyı açtığım an Tekin'le göz göze geldik. Gözlerimiz çarpıştığında esnemem yarım kalırken ağzımı kapatmayı bile düşünemedim. Tekin'in bakışlarının bedenime indiğini fark ettiğim an yutkundum ve ancak o zaman ağzım kapandı. Ah, kahretsin! Dehşet ve utanç içinde gözlerim kocaman açıldı ve kapıyı hızla onun yüzüne çarptım.

Elimi kalbime götürüp, zavallı organımın yerinden çıkmasını önlemeye çalıştım. Tekin'in bana olan bakışları nefesimi kesse de, hakkımda yanlış düşünmesinden korkuyordum. Bu korku heyecanıma yenildi. Ellerim ve dizlerim titrerken yere çöktüm. Odanın içinde tıpkı benim gibi iç çamaşırlarıyla gezen kızımı görünce onu kucağıma çağırdım. Beste koşturarak üzerime atladı. Onu bacaklarımın üzerine yatırırken "Seni edepsiz küçük cadı... Cıbıl cıbıl dolanmaya utanmıyor musun?" diyerek ağzımı karnına yapıştırdım. Aslında bu sözleri kendime söylüyordum. Buna rağmen içimde bir mutluluk vardı. Tekin'in bana beğeniyle bakması ruhumu havalandırıyordu.

Kızımı yeterince şımarttıktan sonra, dünkü kıyafetlerimi giyip mutfağa indim. Tekin'in gitmiş olduğunu umut ediyordum. O felaketin üstüne onu görürsem utancımdan ölebilirdim. Neyse ki evde yoktu. Mutfağa girdiğimde bir sürü market poşeti beni karşıladı. Dün gece uyumadan önce yaptığım liste bölünerek çoğalmış ve üç katına çıkmıştı. Mutfağın içi her türün alındığı bir Nuh'un gemisiydi sanki. Beste'ye meyve püresi, kendime de omlet yaptım. Televizyonun karşısındaki sehpaya kahvaltıları koyup, kızımla birlikte yemeye başladık. Mutfağı toplamam gerektiğinden, Beste'ye en sevdiği çizgi filmi açtım. Uslu durduğu için bir ödülü hak etmişti. Konuşan minik uçakların olduğu o çizgi filme bayılıyordu. Çaktırmasam da, ben de bayılıyordum.

Mutfağı hızlıca derleyip topladıktan sonra kızımın yanına gittim. "Bu kadar yeter, anneciğim," diyerek televizyonu kapattım.

Beste her zamanki silahı olan numaradan ağlamaya girişti ama telefonu çıkardığımı görünce numarası da kısa sürdü. Mutfakta annemi hatırlamıştım. Onunla uzun zamandır konuşmamıştım ve annemin de beni aradığı yoktu. Babamdan korktuğunu biliyordum. Bu hali beni kırsa da, onu ben aramaya karar verdim. Beste'nin neşesi de yerindeydi, belki anneannesiyle konuşmak isterdi.

Annem üçüncü çalışta nefes nefese telefonu açtı. "Baban traş oluyor, hemen söyle!"

Annem bir makine duygusuzluğunda Tekin'le yarışabilirdi!

"Seni özledim, anne," dedim hızlıca.

Annem derin bir nefes çekti. "Ben de seni özledim, kızım."

"İyi misin?"

"İyiyim. Hep aynı. Babanla işte... Sen nasılsın, kızım? Ne yaptın? İşin nasıl?"

Annem beni ve işlerimi sorsa da Beste'yi asla sormazdı. O yasak meyveydi. Gayrimeşru çocuktu, kötüydü... Hata yapan ben olduğum halde, annem sevgisini torunundan sakınıyordu.

"İşten ayrıldım," dedim anneme gücenmemeye çalışarak.

"Niye ayrıldın, Rüya? Nasıl geçineceksin? Ne yapacaksın o... o çocukla?"

"Onun bir adı var, anne!" diyerek Tekin'i ikaz ettiğim gibi annemi uyardım. "Onun adı, Beste! O senin torunun!"

Kahretsin! Kızımın kaderi, onu kabul etmeyen ailesi tarafından hor görülmek miydi? O minicik kalbinin ne suçu vardı? Önce anneannesi, sonra babası...

"Her neyse, kapatıyorum!" dedim gerginice.

"Bekle bekle," diyen annemin sesine ağlamaklı bir tını eklendi. "To...torunum nasıl? Beste'm..."

hali o bölüme kazınmalıydı. Öyle bir bölüm yoksa bile kesinlikle açılmalıydı.

Dağılmadan önce kendimi toparladım ve profesyonel bir rol kabiliyetiyle etkilenmemiş gibi gözlerimi kıstım. "Neyse ki ben kolay kolay korkmam," dedim keyifle sesimle.

Tekin geriye yaslandı. Derin, siyah, duyguları okuyabilen ama duygularını ele vermeyen gözleriyle bana dimdik baktı. "Korkmak bazen iyidir!"

"Korkmak aptallara göre."

"O halde şu an kafanın üstüne inmekte olan örümcek bile umurunda değil."

Sözlerini işitir işitmez gözlerim sonuna kadar açıldı ve çığlık çığlığa kendimi kanepeden fırlattım. Ellerim saçlarıma giderken adeta kafamı tokatlayarak oradaki şeyden kurtulmaya çalıştım. Muhtemelen zıplayıp durmam da, yağmur dansı yapan bir yerli kabilesinden daha facia görünmeme neden oluyordu.

"Gitti mi?" diye bağırırken neredeyse kalp krizi geçirecektim.

"Gitti," diyen Tekin iyiden iyiye bana gülüyor, kızım da *aşkım delirdi* bakışıyla kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Ancak o an kendime gelebildim. Hâlâ iki bin volt elektriğe maruz kalmış gibi titrerken, ellerim durmaksızın saçlarımı karıştırıyordu. Kıvırcık saçlarımdan bir kez daha nefret ettim. İçine bir örümcek girseydi, iki yüz yıl rahat rahat yaşardı. Yağmur ormanları gibi sık saçlarımı yolacak kadar dehşet içindeyken, Tekin'in o alaycı gülümsemesi beni en korkunç senaryolardan çekip aldı.

Ellerim nihayet dursa da titremem geçmemişti. "Sen... Sen beni kandırdın mı?" diye fısıldadım. Gerçeği nihayet görmeye başlamıştım. "Benimle dalga mı geçtin?" Neticede bir tür şaka yapmıştı. Tekin Soyönder şaka yapmazdı ki! Yani benim bildiğim kadarıyla...

Tekin bu sırada ayağa kalktı ve bana doğru bir adım attı. "Büyük konuşma, Rüya Gören. Sakın büyük konuşma!" derken elini yüzüme doğru uzattı. Mesafemiz az olduğu için eli saçlarıma ilişti ve yüzüme düşen yoğun bukleleri yavaşça çekti. Parmakları tenimi yakarken gözlerimiz kenetlendi. Bir saniye için

bakıştık. Şaşkınca, büyük bir kalp çarpıntısıyla ve devam etmesini dileyen arsız bir arzuyla gözlerimi ona kenetledim.

Tekin de durmuştu. Tıpkı parmakları gibi. İri eli yüzümden inerken kısık sesiyle fısıldadı. "Büyük konuşma!"

Sonra kendini tamamen çekti. Salondan çıkmak için adım attığı an arkasından bağırdım. "Sen de büyük konuşma!"

Tekin döndü ve yine gülümsedi. "İyi geceler, çalı kafa!"

Ah! Bana iyi geceler mi demişti? Ve gülümsemişti. Cevap vermedim. Tekin de cevabı beklemedi ve salondan çıktı. Gözden kaybolduğunda "İyi geceler, Bay Çevrimiçi," diye fısıldadım.

Hâlâ koltuğun yanında durup, bana garip garip bakan kızıma döndüm. Beste'nin o toparlak yüzünde tedirgin ve oldukça yetişkin bir ifade vardı. Sanırım beni bir tür akıl hastanesine yatırmak istiyordu. Annesinin az önceki çılgınlığı karşısında şüpheler içinde aşağıya inmiş dudaklarını ısırmak istedim. Ona kocaman bir aşkla gülümsedim ve her şey normal akışına dönsün diye onu hızla kucağıma aldım. Şimdi havasında değildi ama onu kolayca havaya soktum. İzlediği çizgi filmin jeneriğinde akan şarkıyı söylemeye başladım. Beste'nin mavi gözleri neşeyle açıldı. Vokalde olmasa da müzikte bana eşlik etti. Nanana'lar ve dadada'lar içinde dans ettik. Mutlu muydum? Sanırım... Tekin Soyönder'in bir makine olmadığı her gün daha çok açığa çıkıyordu. Bana gülümsemişti, benimle şakalaşmıştı ve benimle sohbet etmişti. Heyecanla atan kalbimdeki o durdurulamaz çarpıntının az önceki korkudan olmadığını biliyordum. Muayene olsaydım, kalbimdeki o dev çarpıntının Tekin Soyönder kaynaklı olduğunu doktorum muhakkak görürdü. İtiraf edemesem de, inkâr da edemiyordum. Bu adam kalbime her an daha çok işliyordu.

Saat yedide Beste'nin burnumu dürtmesiyle uyandım. Büyük yatakta yan yana uyumuştuk. Beşiğini getirmem şarttı ama doğrusu buna cesaret edemiyordum. Tekin'in bahsettiği şu eve gidene kadar sabretmeliydim. Beste beni uyandırır uyandırmaz onu alıp emzirdim ve kızım uyku ile uyanıklık arası gidip

nedense çok hoşuma gitti. Tekin sanki küçük, meraklı kızına bu jest yapmıştı. Ancak yüz verince astarı isteyen arsız kızım, bu kez de koltuğun yanından kayıp babasının dizinin dibine gitti. Daha rahat bir pozisyon için kıçını Tekin'in bacağına yasladı ve oldukça keyifli bir ifadeyle, neler döndüğünü bilmediğim o ekranı izlemeye başladı. Tekin tepeden kötü kötü baksa da, o bile oldukça sevimli görünüyordu. Uzun, yapılı cüssesi, korku salan bakışları, karanlık tavırları kızına sökmeyen, duygusuz Tekin Soyönder resmen tatlı bir piç kurusuna dönmüştü. Onların bu görüntüsüyle gülümsemem yayıldı. Keşke Tekin kızını kucağına alıp, ekranı o şekilde izletseydi... Bu fani ömrümde belki bir gün onu da görürdüm.

Tekin telefonu elinden bırakmadan yeniden bana baktı. "Liste yaptın mı?"

"Aslında ben markete gitsem çok daha iyi olacak. Sadece Beste için değil, bu evde yenilecek bir şey yok."

"Buna gerek kalmayacak!"

Tekin'in o otoriter sesiyle gözlerim sonuna kadar açıldı. "Neden?"

"Bir iki gün içinde başka yere gideceksin. Bir daire ayarlanıyor."

"Beni gönderecek misin?" Fazla şahsi olan bu soruyu hızla değiştirdim. "Yani kızını gönderecek misin?"

Tekin'in, Beste'yi baz alan bu soruya herhangi bir duygusal tepki vereceğini nasıl düşünmüştüm ki? Buz gibi sesiyle bana oldukça açık bir cevap verdi. "Bu evde kalamazsınız!"

"Ah, evet!" diye atıldım. "Sevgilin rahatça girip çıkamaz, değil mi?"

Kendimde o hakkı neden ve nasıl bulduğumu bilmiyordum ama adama resmen hesap soruyordum. Sanki bana umut vermiş, beni hayatına almıştı! Allah'ın belası bir söz vermişti sanki! En başından beri gitmem için uğraşırken, bu soruyu nasıl sorabilmiştim? O cevap vermeden içimden kendimi yanıtladım. *Sana ne gerizekâlı!*

Tekin'in bakışları gözlerimde gezindi ve bana haddimi bilmem için gereken ikazı verdi. Hayır, beklediğim gibi cevap vermeye tenezzül bile etmedi. Bu adam yanıtsız bırakılan sorularda bir rekor kırabilirdi.

"Her neyse! Şu aptal listeni yap ve adamlarıma ver," dedi bir müddet sonra.

Alınganlık yapmam için bir sebep yoktu. Tekin bana kalacak bir yer verecek, belki bir iş de bulacaktı. Ben istediklerimi alacaktım ancak kalbim istediklerine kavuşmamıştı. Ne ben, ne de kızım onun hayatında bir yer edinecektik. Ne kadar inkâr edersem edeyim bu böyleydi. Kabullenmem gerekiyordu ama yapamıyorum. Allah belamı vermişti sanırım!

İçimdeki üzüntüyü savuşturup yeniden konuştum. "Ev nerede? Eğer bir de iş bulabilirsem sana borcumu ödeyebilirim."

"Güvenilir bir yerde. Ayrıca senden para isteyen yok!"

"Sadece *git* diyorsun yani?"

Sözlerim onu kızdırdı. Şimdiye kadar sakin görünen ifadesi gerilmişti. "Doğru bildin. Tek istediğim bu."

Omuz silktim ve pes etmiş sesimle kederli bir şekilde gülümsedim. "Beste gerçekten senin kızın."

"Eğer öyleyse çok şanssız."

"Neden?"

"Bu dünya üzerindeki en kötü baba ben olurdum."

"Çok mu kötüsün?" diye sordum. Kendime engel olamamıştım.

"Bildiğin en kötü adamlardan bile daha kötü."

"Jack Torrance'tan da mı kötü? Hani şu Cinnet filminde Jack Nicholson'ın oynadığı rol." Aklıma gelen en kötü adam oydu.

Tekin tek kaşını kaldırdı ve bir saniye sonra inanılmaz yaptı. Gülümsedi. Gerçekten... Gerçek anlamıyla... Gerçek bir gülüşle... Gerçek bir keyifle...

"Belki onunla birincilik konusunda yarışabiliriz," derken o muhteşem gülüşü daha da yayıldı. Rekorlar kitabında dünyanın en yakışıklı adamı diye bir bölüm varsa, Tekin'in şu anki

"O halde niye düşünüyorum? Of kızım, anne delirecek! Deli misin sen?"

"Hayır," diyen kızım başını hızlıca sağa sola çevirdi.

"Ama delirmesine az kaldı," diyerek bebeğime dert yanmaya devam ettim. Kızım beni anlamış gibi minik avuçlarıyla yüzümü tuttu. Dudaklarımı uzattım. Kızım da o ufacık dudaklarını uzatıp beni öptü. Tekin Soyönder denen o adamı bana unuturabilecek tek şey kızımın cilveleriydi.

Kucağımda Beste'yle dikkatlice merdivenleri indim. Neyse ki birkaç küçük parça dışında merdivenler temizdi. Kızımı kurtarılmış bölge olan salonun kapısında bıraktıktan sonra, elimi kaldırıp "Orada dur!" dedim. Beste kapıya yaslanıp bana ters ters baktı. Yerdeki kırıklardan kötü bir şeyler olduğunu anlayan akıllı bebeğim, hoşlanmasa da uslu duracaktı. Kırılan parçaları hızlı ve temkinli bir şekilde kenara toplamıştım ki Tekin'in yukarıdan gelen sesini işittim. Telefonla konuşuyordu. Tahmin edileceği üzere *yine* birilerine kızıyordu.

"Tekrarlanmasın!"

Tek kelime... Vurucu, tehditkâr, korkutucu... İşte Tekin Soyönder böyle bir adamdı. Anlaşılmaz, uzlaşılmaz ve... Ve karşı konulamaz... Merdivenlerden inerken beni görünce durdu. Bir saniye bakıştık ama sonra kaldığı yerden inmeye devam etti. Salonun önünde dikilen ve tıpkı onun gibi somurtan kızımızı gördüğünde pek de oralı olmadı ama Beste tam anlamıyla cezalıydı. Babası yanından geçip odaya girince, o da poposunu sallayarak koşar adım odaya girdi. Topladığım yığını vazonun kırılmayan dibine ve avuçlarıma koyup mutfaktaki çöpe atmaya gittim. Hareketlerimde oldukça hızlı olduğum için yolda bir sürü parça düşmüştü. Olay yerini daha sonra detaylı bir şekilde temizlemeyi aklıma yazdım. Önce Tekin'in ve Beste'nin baş başa ne yaptığını görmeliydim.

Koşarak salona geçtiğimde, kızımın sevimli masumiyetine herhangi bir etkisi olmayan Tekin'in o dağ gibi soğuk görüntüsü karşısında neredeyse kahkaha atacaktım. Tekin tekli koltuğa kurulmuş elindeki telefonu kızgın kızgın incelerken, Beste de onun yan tarafında dikilmiş, telefonun ekranına bakmaya çalışıyordu. Küçücük boyu koltuğun ancak kolçaklarına yetiştiği için, benim durduğum yerden sadece kocaman açtığı gözleri ve kafasının üstü görünüyordu.

"Şunu alsana!" diyen Tekin başını kaldırıp bana baktı.

Yürürken bir yandan yanıt verdim. "Onun bir ismi var!"

Bay Çevrimdışı yeniden önündeki ekrana döndü. Beste'yi kucağıma almak için yanına gittim ama kızım ne yapacağımı hemen anladı. Koltuğun arkasına kaçarken ellerini uzatıp bana karşı koymaya çalıştı. "Anneciğim, gel şuraya!" dediğimdeyse, kaşlarını çatıp, numaradan ağlayacak bir ifadeyle baktı.

"Gelmiyor. Yanında dursa senin için sorun olur mu?"

Tekin sorun olacağını gösteren bir bakış attı ama herhangi bir cevap vermedi. Ben de Beste'yi onun yanında bırakıp, karşısındaki üçlü kanepeye oturdum. Tekin sanki benden bu rahatlığı beklemiyormuş gibi yavaşça kafasını kaldırıp önce bana, sonra yana çevirip kızına baktı. Beste hâlâ kocaman açılmış gözleriyle onun telefonuna kilitlenmiş haldeydi.

"Şimdiki çocuklar teknoloji delisi," dedim gülümseyerek. "Tabii Beste'yi ne telefona, ne tablete, ne de bilgisayara alıştırdım. Zaten telefon dışında bir şey görmedi." Ah, hayır! Bunu kendimi acındırmak için söylememiştim ama sesim öyle çıkmıştı. Toparlama amacıyla yeniden hızlıca lafa girdim. "Yani bunlar kolay kolay hiçbir annenin hayatında yer almıyor. Annelik başka uğraşlara zaman bırakmıyor. Telefon yetiyor ve ihtiyacımı gideriyor."

Tekin Soyönder umursamaz bir tavırla gözlerini bana çevirdi. "Annelik senin için hayatının merkezinde tabii!"

Sesinde ima mı vardı?

"Evet, öyle. Şüphen mi var?" diye sordum. Benim sesimde kesinlikle öfke vardı.

Tekin karanlık gözlerini kıstı. Cevap verecek gibiydi ama devam etmedi. Ardından koltuğunda biraz öne kaydı ve telefonu tutan eli biraz daha aşağıya inmiş oldu. Bu hamleyle telefonun ekranı Beste'nin görüş alanına tamamen girmişti. Yaptığı bu şey

Beste annesine sokuldu ve yüzünü onun boynuna gömdü. Bir an sonra tamamen sustu ve başını kaldırdı.

"Geçti mi, anneciğim," diyen Rüya bir kez daha kızını öptü.

Beste kafasını salladı. Sonra meraklı gözleriyle karşıya bakıp elini uzattı. "Anne, babpa?"

Rüya da oraya döndü. Az önce Tekin'in durduğu yer, şimdi dünya kadar büyük bir boşlukla sarmalanmıştı. Bay Çevrimdışı ne zaman gitmişti? Rüya düşünmeden edemedi. Tıpkı az önceki dokunuşunu ve *İyi misin?* diyen sorusunu düşünmeden edemediği gibi. Öylesine basit ve sıradan bir soruyu o adamın sorması, sanki ona en kıymetli anlamları yüklemişti. İyi misin dediği için bu kadar sarsılan genç kadın, onun söyleyeceği başka cümleleri düşününce heyecan içinde gülümsedi.

Acaba o kadına söylemiş miydi o cümleleri? Seni seviyorum demiş miydi mesela? Nedense buna ihtimal vermiyordu. Tekin Soyönder'in bir kadına *seni seviyorum* demesi, oksijen tüpü olmadan uzayda yürümekten bile daha imkânsızdı. Duygulardan soyutlanmış Bay Çevrimdışı bir kadını sevebilir miydi? Rüya bekleyip görmek istiyordu.

11. Bölüm

Tekin ne derse desin, kırılan vazoyu toplayacaktım. Onun umurunda olmayabilirdi ama benim umurumdaydı. Beste kırık parçaların üzerine basabilir ve kendini yaralayabilirdi. Kızımı da alıp aşağıya indiğimde aklımda sadece vazo değil, Tekin'in tavrı da vardı. Benim için endişelenmiş ve iyi olup olmadığımı sormuştu. Yani endişelendiğini umuyordum. Soruş şekli bunu gösteriyordu ve kalbim böyle olmasını çılgınca istiyordu. Bu soru belki oksijen tüpü olmadan uzayda yürümek demek değildi ama uzaya çıkma amacıyla bir rokete binmek gibiydi. Kat edilmesi gereken çok yol vardı.

"Tekin'in yolu," diyerek kendi kendime gülümsedim. Tekin'in yollarını neden önemsediğimi bilmiyordum. Nasılsa yürüdüğü hiçbir yol bana çıkmıyordu. Hem niye çıkacaktı ki? Kızının annesi olduğum için mi? Kızına giden yollar da kapalı değil miydi? O yolun herhangi bir şekilde bana ulaşması, Ferhat'ın, deldiği dağları kapatıp, bir kez daha delmesinden bile zordu. Üstelik Ferhat o dağları aşkı uğruna delmişti. Tekin'i ve aşkı aynı cümlede düşünmek dahi ne kadar da zordu.

ama bunu elbette Rüya'ya söylemedi. Öfkesi hâlâ canlı olduğu için Rüya'ya dönerken kaşları yine çatılmıştı.

Rüya nedense ayağa kalkma ihtiyacı hissetti. Tekin'in karşısında oturmak bir suçmuş gibi çekiniyordu.Üstelik bir hizmetçi efendisinin yanında oturmamalıydı!

"Sebep olduğum karışıklık için üzgünüm," dedi genç kadın. Biri konuşmazsa ortamdaki sessizlik sanki onu yutacaktı.

Tekin Soyönder gergin bir tavırla dimdik duruyordu. Sanki on dakika önce bir kadının sinir krizini çekmemiş gibi rahat, otoritesi ve süper gücü olan şu karizmasıyla yine formunda görünüyordu. Ancak derinde ne kadar öfkeli olduğunu kim bilebilirdi? Sakin bir ses tonuyla "Aldırma," dedi.

Rüya aldırmaz olmayı isterdi ama şu an bu lükse sahip değildi. "O kadın... Senin sevgilin mi?" derken bu soruyu sorar sormaz pişman oldu. Hemen atıldı. "Yani bizi yanlış anladı. Buna sebep olduğum için..."

Tekin elini kaldırdı ve susmasını işaret etti. "Şu vazo..."

Genç adam cümlesini bitiremeden Rüya onun sözünü kesercesine "Hemen toplarım," diye atıldı. Ardından gözleri kaygıyla kızına gitti. "Beste'nin yanında birkaç dakika durman yeterli," deyip kapıya yöneldi. Ancak Tekin, yanından geçtiği sırada Rüya'nın bileğini sertçe kavrayıp, onu aniden durdurdu.

Genç kadın başını eğip bileğindeki ele baktı. Gözlerini kaldırdığında Tekin'le aralarındaki mesafenin çok kısa olduğunu fark etti. Kalbi bu yakınlığa anında tepki verdi ve son sürat atmaya başladı.

Sesi de Richter ölçeği gibi titrerken kekeledi. "Va...vazoyu toplayacaktım."

"Kahrolası vazo kimin umurunda?"

"Ama sen... Vazo..."

Tekin, susmazsa sabrı tükenecekmiş gibi Rüya'ya baktı. Rüya panik içinde beklerken, genç adam son derece sakin bir sesle "Sen iyi misin?" diye sordu.

Kendini azarlanmaya programlayan genç kadın yanıt vermek için ağzını açtı ama son anda soruyu anladı. Titreşen

gözbebekleriyle Tekin'in koyu gözlerine baktı. Aralık dudaklarından itirazlar değil, şaşkınlık fırladı. "Anlamadım," dedi gözlerini kırpıştırırken.

Tekin neredeyse gülümseyecek gibi baktı. "Vazo seni yaralamış." Elini kaldırıp, genç kadının yanağına uzandı. Dokunacak gibi yaklaştı ama tam tenine değecekken durdu.

Rüya gözlerini kapatmak istiyordu. Tekin'in elini yanağında hissederken onun endişesini tatmak istiyordu. Bunlar olmadı ama bu kadarıyla yetinmesini bilen genç kadın gülümsedi. Tekin'in dokunmadığı tenine kendisi dokundu. "Önemli bir şey değil," dedi heyecan içinde.

Genç adam bir müddet öylece durdu. Gözlerini Rüya'nın tedirgin gözlerinden aşağıya, onun pürüzsüz yanağına, oradan aralanmış ve hızlı hızlı soluklanan dudaklarına götürdü. Bir eli hâlâ Rüya'nın bileğindeydi ve avucunun içindeki sıcak teni biraz daha sıkınca Rüya'nın soluğu derinleşti. Tekin biraz daha devam ederse kalbindeki çarpıntıyla öleceğini düşünen genç kadın, kendini yine de ondan ayıramadı. Sanki o ne yaparsa itaat edecek, ne isterse yerine getirecek, eğer öpecek olursa... İşte o zaman...

Rüya *o zamanı* düşünemedi. Çünkü *tak* diye minik bir ses duyuldu ve ardından Beste'nin acı dolu haykırışları odaya yayıldı.

Rüya o sarsıcı hipnozdan uyandı. Kızına baktığı an Tekin de onu bıraktı. Genç kadın koşarak yere oturmuş kızının başına gitti. Minik avucunu alnına koyan Beste, gözleri kapalı şekilde hüngür hüngür ağlıyordu. Rüya kızının elini alnından çekti. Teninde küçücük bir kızarıklık vardı. Kafasını cama vurmuş olmalıydı. "Şimdi anne öpecek ve meleğim hemen iyileşecek," derken Beste gözlerini açtı. Hıçkırıkları durmuştu ama pembe dudaklarındaki titremeye devam ediyordu. Rüya onu sakinleştirmek için bir daha sordu. "Anne öpsün mü, kızım?"

Beste kafasını salladı. Saçının ipeksi bukleleri alnına düşerken, gözlerine biriken yaşlar da yanaklarından süzüldü. Dünyanın en çok acı çeken insanı gibi görünüyordu ve bu görüntü Rüya'yı gülümsetti. Genç kadın, hastalarını öpücükle tedavi eden bir doktor ciddiyetinde kızının alnını sayısız kez öptü.

halde kapıtsız duruyordu. Bu görüntüyle Rüya o küçük seramik parçasının yanağını değil, kalbini delip geçtiğini hissetti.

Kalan basamakları koşarak çıkarken merdivenlerin başındaki minik bedeni fark etti. Beste bir eliyle gözünü ovuştururken, diğer eliyle tırabzana tutunmuş, içli içli ağlıyordu. Uyandığında annesini göremeyince korkmuş olmalıydı. Rüya ona ulaştığında hızla kucağına aldı. Beste elini gözünden çekip annesine baktı. Yüzüne dökülen kıvır kıvır buklelerinin altındaki mavi gözleri aralıktı. Annesini görünce dudakları aşağıya sarkıp titremeye başladı.

Rüya onun saçlarını, yanaklarını öptü, okşadı, korkmuş bedenini sımsıkı kendine bastırıp, güvende olduğunu hissettirdi. Beste bir iki kez hıçkırdı ama ağlamadı. Başını annesinin omzuna koydu, minik kollarını boynuna doladı ve "Anne, hup" diye mırıldandı uykulu, hırıltılı sesiyle.

Neyse ki Rüya odaya su bırakmıştı. Yeniden aşağı inmesi gerekmediği için seviniyordu. O siyahlı kadından kendisi bile fena halde korkmuşken, Beste görürse muhtemelen çığlığı basardı. Rüya onların ne konuştuğunu deli gibi merak ederek hızlıca odaya girdi. Beste'nin eline su dolu biberonu verdi ve onu kucağından bırakmadan yeniden koridora çıktı. Merdivenlerin en üst basamağına oturup kafasını aşağı doğru eğdi. İki kişinin özel konuşmalarını dinlemek gibi kötü bir huyu yoktu aslında. Birden kendinden nefret etti ama nefreti merakını yenemedi. Ne konuştuklarını işitmezse çıldırabilirdi.

"Bir de bebek mi var? O bebek kim, neyin nesi? Neler dönüyor burada?"

Kadının durmaksızın gelen soruları karşısında Tekin sessizdi. Rüya onun cevap vermeyeceğini düşündü.

Kadın yeniden ağlayarak tekrarladı. "Yalvarırım, Tekin... Söyle, kim onlar? Yeni sevgilin mi? Dullarla mı ilgileniyorsun şimdi de? Benden sonra o mu?"

Dul mu? Rüya, Beste'den sonra pek çok kez kendisi hakkında bunu dediklerini duymuştu. Bu yüzden yadırgamadı. Tekin'in yanıtını deli gibi beklerken nihayet genç adam konuştu.

"Sen bana hesap mı soruyorsun?" dedi gergin, kısık bir sesle. Sesi kısık olsa da, bariton olduğu için Rüya onu rahatça duydu.

Tekin'in bu tehdit dolu sorusuyla kadın sustu. Birkaç saniye sonra kekeleyerek "Ha...hayır!" dedi yalvarır gibi. "Lütfen sadece söyle. Kim o kadın?"

"O kadın bu evin hizmetçisi. İşe yeni aldım. Seni ilgilendirecek biri değil, anladın mı?"

Tekin'in otoriter yanıtı, Rüya'yı muhtemelen o kadını incittiğinden daha çok incitti. Asla Rüya için *çocuğumun annesi* demeyecekti. Rüya'nın onun hayatındaki açıklaması evin hizmetçisiydi. Daha fazlasını duymaya gerek yoktu. Beste'yi sıkıca sarıp, kendisine ayrılan odaya girdi. Kapıyı usulca kapatırken gözleri dolu doluydu. Onu ağlamadan önce kendine getiren şey, kızının ağzındaki suyu püskürtmesi oldu. Püskürttüğü bütün su kendi yüzünü ıslattı ve bu küçük çaplı şovuna kahkaha atmaya başladı. Beste'nin gülüşüyle Rüya da gülümsedi. Kızını sımsıkı sardı ve ardı ardına öpmeye başladı. Küçük kızın bütün neşesi annesinin onu boğan mengenesiyle silindi. Ağlayacak gibi ıkınarken "Anne, ufff apma," diyerek, onu öpücüğe boğan annesine sert sert baktı.

"Babası kılıklı!" diyen Rüya, Beste'yi yere bıraktı. Küçük kız minicik ayaklarıyla koşturarak pencereye gitti. Avuçlarını pencereye dayayıp, gözlerini kocaman açarak dışarıya baktı. Sonra avuçlarını cama sürtmeye ve çıkan sesle gülümsemeye başladı. Bir daha yaptı aynısını ve bir daha... Rüya yatağın üstünde oturmuş onu izliyordu. Kalbindeki incinmeyi unutacak kadar kızına daldığı o an kapı gürültülüyle açıldı. Rüya kapıdaki adama bakarken Beste de kapıya döndü. "Babpa!" diye iki heceyi ayrı ayrı bastırıp söylerken, sanki doğduğundan beri babası yanındaymış gibi rahattı. Sadece başını çevirmişti ve avuçları hâlâ cama yapışık haldeydi. Masmavi gözleri parlıyordu.

Tekin onun baba deyişine aldırmadı. Birkaç saniye kızına baktı ve mavi gözlerinin oldukça güzel olduğunu fark etti. Bu küçük kızın gözleri gerçekten de kendi annesinin gözlerine benziyordu

Aralarındaki kesintisiz temas kapı yumruklanınca bölündü. Bu keskin ses Rüya'yı korkuyla sıçrattı. Tekin onu daha sıkı tuttu ve korumak ister gibi biraz daha kendine çekti. Rüya aniden gelen bu yakınlığın etkisiyle gözlerini kaldırdı. Tekin'in koyu gözleri öfkeli bir şekilde kapıya dikilmişti. Bir saniye sonra Rüya'yı sımsıkı tuttuğunu fark edip aniden bıraktı.

Tekin kapıya doğru yürürken Rüya bir yerlere tutunmak istedi.

Kapıyı kızgınca açan genç adam, kim olduğunu bile anlamadan gelen kişinin yakasına yapıştı.

Rüya ancak o zaman kendine geldi. Kocaman açılmış gözleri, Tekin'in yakalarından kavradığı kişiyi gördü. Bir kadındı. Gece kadar siyah giyinmişti. Askılı, salaş tişörtünün altından apaçık seçilen sutyeni bile siyahtı. Upuzun inen, dümdüz siyah saçları vardı. Piercing'li kaşı, gözlerinin etrafındaki koyu makyaj ve soluk teniyle gotik bir ruha benziyordu. "Senin burada ne işin var?" diye gürleyen Tekin'e bir bağımlının gülüşüyle baktı.

"Buraya girmem konusunda bir yasak koymamıştın. Adamların beni sorgusuz sualsiz içeriye aldı. Çünkü kim olduğumu biliyorlar," diyen kadın henüz Rüya'yı görmemişti.

Tekin onu savurur gibi bıraktı. "Hiç kimse değilsin!"

"Kim olduğumu biliyorsun," diyen kadın Tekin'le arasındaki iki adımı yeniden kapattı. Ellerini ceketinin altından gömleğine sürterken Tekin bileklerini acıtırcasına kavrayıp yüzüne doğru adeta nefretle tısladı.

"Defol buradan!"

Kadın başını sallayıp arsızca gülümsediği sırada Rüya'yı gördü. Evin içinde, salon kapısına yakın duran Rüya'yı. Dudaklarındaki bezgin gülüş aniden silindi. Ellerini sertçe çekti ve Tekin'in kıskacından kurtuldu.

"Bu kadın da kim?" diye bağırarak, Tekin'in arkasından hızla eve girdi. Hızını kesmeden Rüya'nın üstüne yürüdü. Genç kadın korkarak bir adım geriledi. "Sen de kimsin?" diye sordu neredeyse Rüya'ya kafa atacak kadar agresif bir tavırla.

O sırada Tekin onu kolundan çekti. Rüya'ya dokunmasına izin vermemişti.

"Bu kadının senin evinde ne işi var? Kim bu kadın? Beni aldatıyor musun?"

Tekin öfkeli bir şekilde gülümsedi. "Sen kendini ne sanıyorsun ki aldatılmış hissediyorsun?"

Kadın bu sözleri duymamış gibi Rüya'yı incelerken yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle dudakları kıvrıldı. "Bu kadar zevksiz misin, Tekin Soyönder?"

Rüya kadının hakaretiyle dehşetle gözlerini açtı. Anlaşılan kendisinin mezardan fırlamış bir hortlağa benzediğinden haberi yoktu. İçinden geçenlerin aksine, tek kelime etmedi. Tekin'in konuşmasını istiyordu.

Ancak Tekin değil, yine o kadın konuştu. "Beni silemezsin, anladın mı?" diye bağırdı genç adama. "Beni kolayca hayatından çıkaramazsın!"

"Hayatıma girdiğini mi sanıyorsun?"

Tekin'in acımasız yanıtı kadını acıyla gülümsetti. "Sana her şeyimi verdim! Senin için her şeyi yaptım! Beni böyle kolayca başından atamazsın! Benim yerime bu kadınla mı yatıyorsun?"

Rüya şoke olmuş bir halde gözlerini açtı. İşittiklerini anlamlı bir şekilde birleştiremiyordu ama Tekin'in annesinin bugün bahsettiği kadının karşısındaki kadın olduğunu biliyordu. "Ben kimseyle yatmıyorum!" diye araya girme ihtiyacı hissetti.

Tekin "Kes sesini! Sen içeri gir," diye emretti.

"Bu kadın kim diyorum! Allah kahretsin!" diyen siyahlı kadın, kapı eşiğindeki bir vazoyu eline alıp bütün gücüyle Rüya'nın ayaklarının dibine fırlattı. Rüya geri çekildiyse de seramik vazonun parçaları üzerine sıçradı. Bir tanesi yanağını kesip geçti.

Bu sırada Tekin kadının kollarını tutup onu kolayca zapt etti. Kadın kollarında çırpınırken genç adam yeniden Rüya'ya baktı. Bakışlarındaki öfke deliciydi. "Sana içeri gir dedim!"

O an Beste'nin ağlayışı duyuldu. Rüya büyük bir şaşkınlık içinde yanağını elinin tersiyle sildi. Küçük bir kesikti ama acısı fenaydı. Hızla merdivenlere yöneldi. Üst kata ulaşmadan önce son kez onlara baktı. Kadın başını Tekin'in göğsüne gömmüş ağlıyordu. Tekin ise vücudunu saran bütün öfkeyi ifadesine yansıtmış

Onun tam karşısında, bir karış yakınında dururken ellerini cebine koydu. Uzun boyundan ötürü her şekilde Rüya'ya tepeden bakıyordu ama bu defa gözlerine hesap sorucu bir hakış da yerleşmişti. "Nasıl davranıyorum?" derken kaşları çatık, çehresi gergindi.

"Yokmuşum gibi."

"Belki de yok olmanı istediğim içindir."

Rüya'nın gözleri sonuna kadar açıldı. Bu kadar doğrudan bir yanıt beklemiyordu. Kızmak yerine sakince "Ne yazık ki öyle bir yeteneğim yok," dedi. Tekin'i anlıyordu. Kimse tepeden inme, davetsiz bir konuğu istemezdi. Aslında iki konuğu. "Ben bir iş bulunca gideceğiz," dedi.

Tekin uzun uzun Rüya'ya baktı. Koyu gözleri, genç kadının kahverengi gözlerine kesintisiz sabitlenmişti. Ne gözlerini kırpıyor, ne de bakışını çekiyordu. Rüya da ona bakıyordu ama Tekin'in bir makinenin düğmesine basılmış gibi görünen o mekanik bakışından atamıyordu. Gözlerini sabitleyebilse de, kalbinin gümbürtüsünü dindiremeyeceğini ya da yumruk olan elini rahatça çözemeyeceğini biliyordu. Gözlerini ilk kaçıran olmamak için büyük çaba sarf etti ama en sonunda heyecan ve utanç içinde başını eğdi.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu titreyerek.

Tekin tehlikeli bir sakinlikle "Seni çözmeye çalışıyorum," dedi.

Rüya yeniden başını kaldırdı. Tekin'in o cüssesi ve uzun boyunun yanında omuzlarına bile yetişmiyordu. Eğer ona sarılsaydı muhtemelen göğsünde kaybolurdu. Birdenbire neden bunu düşündüğünü bilemeyerek derin bir nefes aldı. Dudağının kenarını stres içinde ısırırken, "Benim çözülecek bir yanım yok. Asıl karmaşık olan sensin," dedi.

Tekin kalın sesindeki tınıyı değiştirmedi. Bir saniye sonra ansızın Rüya'nın kollarını kavradı. "Sana inanmıyorum!"

Rüya canını acıtan tutuşa aldırmadan "Hangi konuda? O kadar çoklar ki?" diye sordu.

"Gideceğin konusunda."

"Bekleyip görürsün o halde. Burada kalmak isteyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Genç adam göğsünü kabartan bir nefes çekti. Elleri hâlâ Rüya'nın üstündeydi ama tutuşuna insaf gelmişti. Acıtmıyordu. "Para kolayca bırakılacak bir şey değildir," dedi yargılar gibi.

"Benim param olsaydı haklısın, bırakamazdım ama buradaki hiçbir şey bana ait değil. Bu yüzden senin zenginliğini bırakmak benim için hiç de zor değil."

"Yani bu zenginliği elde etmek gibi bir amacın yok?"

"Zenginliğin insanı mutlu etmediğini tecrübe ettim. Kızımla olmak beni yeterince mutlu ediyor."

"Neden geldin o halde?"

"Kızımız için. Biliyorsun zaten. Ona sıkıntı çekmeyeceği bir hayat yaşatmak istiyorum."

"Ve bunu benim yapacağımı sanıyorsun?"

"Babası olarak evet."

Tekin bu kelimeyi her işittiğinde içinde ezilen bir şey duyuyordu. Ondan baba olmazdı. Olmamalıydı. Bunu kabullenmemiş ve kendine bir mühlet vermişti. DNA raporunu bekliyordu. Rapordan sonra ne yapacağı konusunda tamamen emin olacaktı. Bunları elbette Rüya'ya söylemedi. Karşısındaki cevap bekleyen gözlere bakarken, birden elleri arasında duran kişiyi fark etmiş gibi gözleri kısıldı. Rüya yine iki yıl önceki o kadın gibi bakıyordu. Ne istediğini biliyordu. Onun bu kendine güvenen tavrı Tekin'e kaçınılmaz olarak bazı görüntüler sunuyordu. Kollarını böyle kavradıktan sonra olabileceklere dair bazı görüntüler. Onu öpmek gibi... Onu kendine çekmek, onun içine işlemek gibi... Rüya sıradan kıyafetlerine rağmen, kendine has tarzı olan bir kadındı. Kıvırcık saçları onu fazlasıyla çekici gösteriyordu. Tekin onu fark etmemek istiyordu. Eğer onunla yatmamış olsaydı kesinlikle fark etmezdi ama Rüya'nın içinde saklı kadını biliyordu. Zihninde anılar canlanırken bakışları gözlerinden dudaklarına indi. Soluk aldıkça hareketlenen göğsü asker yeşili tişörtünün altından kabarıyordu. Tekin bilinçsizce ellerini sıkarken gözleri onunkileri buldu.

kirlenmediğini tahmin etmişti. Yine de en azından haftada bir kez temizlikçi geliyor olmalıydı.

Genç kadın burada kaldığı için güvende hissediyordu. Buna rağmen içinde bir tedirginlik vardı. Kızının hayatını garantiye almak için Tekin'e gelmişti ama ya kendi hayatı? Beste'den ayrı bir hayat yaşayamazdı. Bunu hiçbir koşulda kabul edemezdi. Ama kızının babasıyla da kalamazdı. Bu durum gayrimeşru bir ilişki gibi görünebilirdi. Buraya gelirken, artık boyunu aşan sorunlarına çözüm bulmak istemişti. Tekin Soyönder aklına gelen tek çözüm yoluydu, son çaresiydi. Fakat bundan sonra ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Evden çıkarıldığı ve parası tükendiği için kendini buraya atmıştı. İşleri yoluna koyar koymaz kızı ve kendisi için güzel bir hayat kurabileceğini düşünüyordu. Belki Tekin ona iyi bir iş bulması için yardım ederdi. Sonra Rüya yeni bir ev ve bakıcı tutabilirdi. Babası ne zaman isterse kızını görmekte özgürdü elbette. Nasılsa pek fazla görmek istemeyecekti.

Düşünceleri arasında "Hiç olmazsa markete gidebilseydim..." diye kendi kendine mırıldandı. Beste'yi sadece emzirerek doyuramazdı. Ona yiyebileceği bir şeyler hazırlamalıydı. En azından meyve püresi ya da mama verebilseydi... Ama bu evde Beste'nin yapacağı tek şey, dolapları kemirmek olabilirdi. Şüphesiz kızı buna bayılırdı ama Rüya bir tahtakurusu doğurmadığını biliyordu. Kızını özlediğini fark ettiğinde gülümsedi. On dakika önce onu kontrol etmişti. Rahat bir yatakta, huzurlu uykusundaydı. Rüya ona imreniyordu. Huzurlu bir uykuya ne zaman erişebileceğini bilmiyordu.

Canı televizyon izlemek istemeyince müzik dinlemeye karar verdi ama salonda herhangi bir müzik çalar bulamadı. Televizyonu açıp müzik kanalı aramakla da uğraşmadı. Tekin'in müzik dinleyen bir adam olmadığını anlamak için fazla kurcalamaya gerek yoktu. Eğlence anlayışı oldukça sınırlı olmalıydı. Hobileri nelerdi mesela? Adam dövmek? Muhtemelen...

Rüya garip bir duyguyla gülümsedi. Adam dövmesini normal karşılayacak kadar karanlık ve tehlikeli bir adamla yaşıyordu ama ondan korkmuyordu. Onun, kendisine karşı şiddet uygulamayacağını bilmekten öte, ondan manevi bir kötülük de

gelmeyeceğini biliyordu. Beraber oldukları gece yatağına girmek için neredeyse yalvardığı halde, Tekin onu hemen kolayca kabul etmemişti. Tecavüzcü bir manyak olmadığı aşikârdı. Tehlikeli olması Rüya'da korkudan çok, güven hissi yaratıyordu. Genç kadın böyle düşündüğü için kendine kızıyordu ama Tekin'de ne uyuşturucu tüccarı, ne de kadın pazarlayan bir adam tipi vardı. Karanlığı sanki kendine karşıydı. Duygularına karşı... Zaaflara karşı... Onu alt edebilecek herhangi bir hisse karşı...

Rüya en sonunda oflayarak kendine geldi. Tekin'i çok fazla düşünüyordu ve bundan memnun değildi. Düşünceleri yoğun, karmaşık ve Tekin'i aklamaya yönelik olduğu için kendine kızıyordu. Dalgın birine dönmüştü onun yüzünden. Neyse ki bir kez daha onun geldiğini fark etmeyecek kadar dalgın değildi. Kapının açıldığını duyduğunda antreye çıktı. Kocasını karşılayan bir ev hanımı gibi davranıyordu. Bu düşünce onu şaşırtırken Tekin'i bir anda karşısında görünce heyecanlandı ve yarım saattir bu adam üzerine kafa yorduğu için, düşünceleriyle onu çağırma gücüne sahip olup olmadığını merak etti. *Keşke bu mümkün olsaydı!*

"Hoş geldin," diyerek kızının güçlü, otoriter, yakışıklı ama baba olmayı kabullenmeyen babasına baktı.

Tekin onu inceledi ancak sözlerine karşılık vermedi. Sert çehresindeki ifade ne düşündüğünü sızdırmayacak kadar ketumdu.

Genç adam herhangi bir şey söylemeden merdivenlere yöneldiğinde, Rüya hayal kırıklığına uğradı. Nezakete, kibarlığa ve centilmenliğe tamamen kapalı olan Bay Çevrimdışı en azından bir ihtiyacı olup olmadığını soramaz mıydı?

"Benim markete gitmem gerekiyor. Beste'nin ihtiyaçları var," dedi hafifçe seslenerek.

Tekin ilk basamakta durup, Rüya'ya döndü. "Bir liste hazırla, adamlarıma ver."

Rüya başını salladı. Onun merdivenleri çıkmaya devam ettiğini görünce yine dayanamadı. "Böyle mi davranacaksın?"

Tekin yeniden döndü ve çıktığı basamakları inmeye başladı. Yavaşça ve memnuniyetsiz bakışlarla Rüya'ya doğru yürüdü.

çekmiyordu. Hayatını boş yere tüketen bu kıza dair içinde neredeyse tek bir olumlu düşünce yoktu.

Dizüstü bilgisayarını kapattı. Çıktılarını aldığı bilgileri kontrol etti ve bir patrondan ziyade abi olarak gördüğü Tekin'in otel deki ofisine gitmek için hareketlendi.

Fulden onu görünce kapıyı açtı ve sıcak bir şekilde karşıladı. Genç adamın gelişini Tekin Soyönder'e haber bile vermedi. Serdar'ın büyük patronun odasına girme konusunda sınırsız yetkisi vardı. Yirmilerin sonundaki genç adam, on yedi yaşından beri Tekin'in en yakın adamıydı ve sadakat konusunda bütün sınavlardan üstün başarıyla geçip bu hakları kazanmıştı. Tekin'in annesi bile oğlunun odasına girmek için beklemek zorundaydı.

Genç adam kapıyı çaldı ve Tekin'in "Gir!" diyen sesini işitince odaya girdi. Elindeki iki üç sayfalık Aylin Başaran dosyasını kendine sakladı. İçinde önemli bir şey olmayan bu dosyayla Tekin'in zaman kaybetmesini istemiyordu.

"Buldun mu bir şey?"

Tekin bir saniyeliğine Serdar'a bakıp, yeniden işine döndü. Önündeki ekranda üç hafta sonra gerçekleşecek olan, bir derneğin kutlama gecesinin sözleşmesi vardı. Avukatlar onay vermiş olsa da bütün evraklar, sözleşmeler, kayıtlar Tekin'in gözetiminden geçmek zorundaydı.

Serdar "Sıradan biri," diye yanıt verdi.

Tekin kaşları çatık bir şekilde sözleşme maddelerini kontrol ederken, Serdar şık deri koltuğa kurulup ceketinin düğmesini açtı. "Rüya Gören'le anne tarafından kuzenler. Ailesi zengin ama aşırı bir zenginlik yok. Kayseri'nin önde gelen ailelerinden. Kız annesiyle birlikte Ankara'da yaşıyor. Babasının işleri de çoğunlukla Ankara'da ama bir ayağı Kayseri'de. Ailede ve kızda suç kaydı ya da benzer bir şey yok."

Tekin sinirli bir nefes bırakıp bilgisayarın ekranını sertçe indirdi. Sözleşmedeki bir madde hoşuna gitmemişti. Dikkatini Serdar'a verdi. "Peki, bu kızın benimle bir ilgisi var mı?" Rüya'ya dair herhangi bir şüpheli durum görmeyince, Aylin'i de araştırmak istemişti.

"Hiçbir ilgisi yok. Olabilecek biri de değil. Bütün hayatını sosyal medyada yaşayan şımarık bir para yiyici. Neredeyse iç çamaşırının markasını bile paylaşacak bir tip."

Tekin'in gözleri ilgiyle kısıldı. Yüzüne bir anlığına hafif bir alay yerleşti ve rahatça koltuğuna yaslandı.

Serdar onun ne düşündüğünü anlamıştı. "Elbette bu konuyla ilgilendiğim yok," dedi gözlerini patronundan çekerken.

Tekin ağır ağır başını salladı. "Elbette!"

"Kız güzel bile değil!"

Tekin'in ifadesi iyiden iyiye keyiflendi. "Eminim değildir."

"Bak abi, bu özenti kızı biraz olsun güzel bulmadım!"

Kısacık, hafif bir gülüş atan Tekin Soyönder ayağa kalktı. Serdar da hızlıca ayağa dikildi. "Yarın eve gel. Bebekten DNA örneği alacağım. Bir kliniğe götürürsün."

"Tamam."

Tekin cep telefonlarını masadan alırken onun çıkmaya hazırlandığını gören genç adam şaşırdı. "Davete katılmayacak mısın?"

"Hayır!"

"Ama sen onur konuğusun, abi."

"Bu akşam pek de onurlu bir havada değilim."

Serdar gülümsemesine engel olamadı. "Öyle diyorsan..."

Tekin ona son bir bakış attı ve masasının etrafından dolandı. Serdar saygılı bir şekilde patronuna kapıyı açtı. "Geceyi erken bitiriyorsun," dedi şaşırarak.

"Bu gece böyle," diyen Tekin, Serdar'ın yanından geçerken omzuna dostça vurdu.

Serdar o kadının eve yerleştiğinden haberdardı ve bundan sonraki gecelerin de Tekin için böyle olup olmayacağını merak etmeye başladı.

Beste uyanana kadar Rüya ufak tefek işlerle uğraştı. Tekin'in evinde yapılacak pek bir iş olmadığından, amaçsızca mutfağı temizledi. Tekin'in bu evde fazla kalmadığını, bu yüzden de pek

odaları keşfe çıkmaya karar verdi. Tamamen masumane bir sebeple... İçten içe diğer yaşam alanlarını da merak ediyordu elbette ama baskın olan duygu, bir kalem ve kâğıt bulmaktı. Bir an tereddüt etse de, bu odada tecrit altında tutulmadığını kendisine hatırlattı. Tekin Soyönder öyle bir şey emretmemişti.

Koridorda ilk açtığı kapı Tekin'in yatak odasına aitti. Rüya içeriye girdiğinde birkaç saniye boyunca ne yapacağını unuttu. Kapı eşiğinde durup, duvarları siyah ama içi aydınlık ve ferah olan odayı süzdükten sonra içeriye girmeye cesaret edemedi. Devasa büyüklükteki odanın cama yakın kısmında geniş, alçak bir yatak vardı. Yatağın üstünde metropol silueti olan büyük bir tablo asılıydı. Kıyafetler için ayrılan bölmenin sağında banyo kapısı görünüyordu. Boşta kalan duvar boydan boya metal iskeletli bir kitaplıkla kaplanmıştı. Kitaplığın karşısındaki geniş, siyah masanın üzerinde bir laptop, birkaç cihaz ve dosyalar bulunuyordu. Ortalık sade ve düzenliydi. Etrafta ne kıyafetler vardı, ne de fazladan eşya. İçerideki bu muntazam mekanığı bozan şey, Tekin'in kokusuydu. Rüya onu soluyordu. Parfümünün ve teninin birleşimi olan erkeksi koku burnunu, tenini, hücrelerini doldurdu. Odun ve ağaç özü gibi bir şeyler içeriyor olmalıydı. Başka türlüsü düşünülemezdi.

Genç kadın aklından geçenlere gülümsedi. Aradığı materyalleri Tekin'in masasında bulabileceğini bilse de oraya yönelmedi. Odadan çıktığında ilhamının bir kar tanesi gibi eriyip zihninden gittiğini fark etti. Şu an tek istediği midesine yenilecek bir şeylerin girmesiydi. Yeniden mutfağa gitti ancak karnını doyurabileceği hiçbir şey bulamadı. Beste'yi uzun süre yukarıda tek başına bırakmak istemediği için detaylı bir arayışa da girmedi. Birden kapıdaki adamları anımsadı. Belki birilerini markete gönderebilirdi. Hızlıca dışarıya çıkıp, evin etrafında gezinen bir adama seslendi.

"Buyurun," dedi takım elbiseli, kulağında verici olan iri yarı bir adam. Ne kadar iri yarı ve tehlikeli görünürse görünsün, Tekin'in sebep olduğu o çekici, aynı zamanda korkutucu etkiyi veremiyordu.

Rüya ondan korkmadığı için sevindi. "Yiyecek bir şeyler aradım ama mutfak bir çöl kadar ıssız. Ben düşündüm de, belki bir şeyler almaya gidebilirim."

Adam cüssesine uymayan sacak bir gülüşle, "Bir saniye," dedikten sonra arkasını dönüp telefonunu çıkardı. Rüya onun kimi aradığını biliyordu. Karnını doyurmak için bile Bay Çevrimdışı'ndan izin alacaktı.

Birkaç saniye sonra adam yanına geldi. "Siz içeriye geçin. Halledeceğiz," dedi tartışmaya izin vermeyen bir sesle.

Rüya başka bir şey söylemeden içeriye girdi. Ağlarsa Beste'yi duyabilmek için tüm kapıları açık bıraktı ve salonda beklemeye başladı. Yaklaşık yirmi dakika sonra kapı çalındı. Genç kadının konuştuğu adam, elinde bir pizza paketi ve kutunun üzerinde duran diyet kolayla kapıda dikiliyordu.

Rüya mutlulukla gülümsedi. Hevesle kutuyu ve içeceği alıp, salondaki şık sehpanın üstüne koydu. Eğer olduğu yeri, geçmişini, gelecek kaygısını unutabilseydi keyifli bir yemek faslı yaşayabilirdi ama hiçbir şeyi unutamıyordu. İkinci dilimini yedikten sonra doydu. Kocaman bir paket pizzası vardı ama içinde ağırlığını hissettiği endişelerle beraber yeterince doymuştu.

"Zengin ve şımarık... Sığ ve boş."

Serdar önündeki ekranda çeşit çeşit hallerde fotoğrafları olan Aylin'e bakıyordu. Çoğu fotoğraf sosyal medya profillerinden alınmaydı. Bazı kareler ise gazetelerin sosyete eklerindeki davet haberleriydi. Değişmeyen tek şey, kızın yüzündeki o yapay gülüştü. Hemen hemen bütün fotoğrafları görev bilinciyle, zorunluluktan çektirmişti sanki. Bu kız üç öğün yemeğini çekip *instagram* hesabına koymazsa mutsuzluktan ölecek gibi görünüyordu. Lüks hayatında herhangi bir zorluk çekmeyen, baba parası yiyen, işe yaramaz tiplere benziyordu. Yani Serdar'ın asla sevmediği kolaycı tiplere... Bu yüzden Aylin'e gereğinden fazla ilgi göstermedi. Onun güzel ve biçimli bir vücudu olduğunu fark etse de, bu detaylar genç adamın dikkatini biraz olsun

Tekin'in gürültüye ya da olumsuz bir duruma vereceği karşılıktan ürken genç kadın, kızını hızlıca kucağına aldı. İkili kanepeye kurulup, etrafı bir kez daha kontrol ettikten sonra tişörtünü sıyırdı. Beste'nin gözleri parladı ve ağzını hevesle annesinin göğsüne yapıştırmadan hemen önce minik ellerini çırptı.

"Şişşt! Sessiz ol, meleğim!" diyen Rüya, kızının avuç içlerini öptü ve güvenle kollarına yerleştirip emzirmeye başladı. Onu sevgiyle bakarken elini kıvırcık saçlarına geçirdi. Usulca tenini okşarken kızının varlığı için bir kez daha şükretti. Beste birkaç dakika içinde uykuya dalmıştı. Rüya da oldukça yorgun ve uykusuz hissediyordu. Son aylarda yaşadığı kaygılı geceler yüzünden çok az uyuyordu. Ya gördüğü bir kâbus, ya da Beste'nin ağlaması uykusunu bölüyordu. Birkaç saniye gözlerini dinlendirmek için kafasını geriye atıp kanepeye yasladı. Elbette öylece sızıp kalacağını tahmin etmemişti. Tekin onu uyandırana kadar tişörtü sıyrılmış, teni açığa çıkmış halde rahatça uyudu.

Genç adam salonuna girmez gördüğü şey karşısında durakalmış ve bir süre boyunca Rüya'yı izlemişti. Küçük kız çoktan kendini çekmişti ama Rüya öylece uyuyup kalmıştı. Tekin bu görüntüyle o geceye gitti. Rüya'nın vücuduna ait her detayı hâlâ hatırlıyordu. O gece onu istemiş ve almıştı. Bu gece de istiyordu. Bu düşünceler sinirlenmesine sebep olunca gözlerini ondan çekti ve koltuğa yaklaşıp, omzunu dürterek onu uyandırdı.

Genç kadın birden gözlerini açıp, Tekin'in tam tepesinde dikildiğini görünce hızla doğruldu. Bu hamleyle Beste uykusunda sıçrayınca, Rüya göğsünün tamamen açık olduğunu fark edip hızla tişörtünü indirdi. Neyse ki hava kararmak üzereydi ve evin içi yarı karanlıktı. Eğer bu halde dalıp gideceğini bilseydi, gözleri kapanmasın diye koli bandıyla gözkapaklarını kaşlarına bantlardı. Kendi kendine kızıp, yüzünün utanç içinde yandığını hissederken "Ne zaman geldin?" diye sordu.

Tekin bir süredir onları izlediğini söylemedi. "Şimdi!" dedi keskin bir tonda.

"İçim geçmiş," diyen Rüya gereksiz detaylarla Tekin'i kızdırmaktan korktu. "Bir şey mi söyleyecektin?"

Genç adam bütün ışıkları açtı. "Bugünlük ikinci katta, sağdaki ilk odayı kullanabilirsin."

"Peki, teşekkürler."

Tekin karşılık vermedi. Kol saatine baktıktan sonra kapıya doğru yürüdü.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Rüya kendisine engel olamamıştı.

Genç adam durdu ancak arkasına dönmedi, sadece yüzünü hafifçe çevirdi. Rüya onun profilinden bu sorudan hoşnut olmadığını anlamıştı. Hatta *'Seni ilgilendirmiyor!'* dediğini işitmiş gibiydi. Bakmasına bile gerek kalmadan, duruşu ve kısacık bir hareketiyle ne düşündüğünü göstermesi Tekin Soyönder'in bir başka süper gücü olmalıydı. Muhteşem karizmasından sonra...

Tekin evden ayrılınca, Rüya kucağındaki kızını uyandırmamaya çalışarak kalacakları odaya çıktı. Burası bir yatak odasıydı ve tek kelimeyle harikaydı. Büyük, zarif, konforlu ve pahalıydı. Rüya'nın unuttuğu hayat standardına sahipti. Minik kızı yavaşça geniş yatağa bıraktı. Eğilip boynunun oyuğundan öperken kokusunu da içine çekti. Beste'nin huzur dolu uykusu bile değişmiş gibiydi. Babası ve annesi yanındaydı. Yani babasının manevi bir desteği yoktu ama kim bilir, belki o da zamanla kızını severdi. Rüya bunun gerçekleştiğini görmeyi çok istediğini fark etti.

Kızını yatakta bırakıp, odanın güney cephesini kaplayan pencerelerin önüne gitti. Bahçeyi bu yükseklikten izlemek bir başka güzellikti. Evin asıl bahçesinin arka tarafta olduğunu tahmin ediyordu. Burası ön cepheyi görüyordu ve dış kapıya kadar yine büyükçe bir bahçe vardı. Sanki İstanbul'da değil de, küçük, yemyeşil bir kasabadaydılar. Sonbaharda sararan yaprakların oluşturacağı manzarayı şimdiden görebiliyordu. Kışın kar yağdığında bahçenin nasıl olacağını hayal ederken heyecanlandı. Zihnindeki bu canlanış, içindeki ilhamı uyandırdı. Genç kadın ellerinin kaşındığını, fırça tutmak için nasıl da heveslendiğini fark etti. Tuvali ve boyaları yanında olsaydı, belki işe yarar bir şeyler çizebilirdi. Hiç olmazsa karakalem bulmalıydı. Genç kadın midesindeki uğultuyu bile bastıran ilhamın sesiyle diğer

10. Bölüm

Rüya, Aylin'in ne söylediğini öğrenemedi. Her zaman gereğinden fazla konuşan Aylin, bu defa tek kelime etmediği gibi telefonu kapatma konusunda da hiç olmadığı kadar hevesliydi. Bunlar bir dedektifi katile götüren şüpheli hareketlerdi.

Genç kadın bir kez daha "Ona ne dedin de kalmamızı kabul etti?" diye sordu. Sesindeki tehdit edici tını artmıştı ama Aylin'i ne zaman korkutabilmişti ki?

Kuzeni elbette oralı olmadı. "Senin dediklerinden farklı şeyler söylemedim. Beste'nin kızı olduğunu, bunu kabullenmesini, babalık yapmasını..."

"Palavra atma, Aylin! Başka bir şey söyledin. Hiçbir duygu taşımayan o ifadesiz yüzündeki bakıştan belliydi. İlk kez tuhaftı, sarsılmış gibiydi. Yani sarsılmaz da, gibiydi işte!"

"Hadi ya! O kadar mı etkilendi? Şaşırdım derdim ama hayır, şaşırmadım. Çünkü benim ikna kabiliyetim bir taşı bile yürütebilir, hayatım. Her neyse, kapatmam gerekiyor. Kuaförde sıram geldi. Manikürüm, ojem, fönüm... Ha bu arada senin saçların ne durumda? Eskisi gibi mi?"

Rüya bir anda asıl konudan uzaklaştı. "Saçlarımın hâlâ kıvırcık olup olmadığını soruyorsan, evet, hâlâ öyle. Kendi kendine düzleşmedi."

"Sakın fön falan çekme ve asla kısaltma."

"Fön çekmemi gerektirecek bir durum yok. Tüm bu sıkıntıların arasında bir de onunla mı uğraşacağım?"

"Katılıyorum canım," diyen Aylin derin bir iç çekti. "Unutma! Süper gücü karizması olan bir adamla yaşıyorsun. Onun dikkatini çekmelisin ve sende de bunu yapabilecek donanım var. Beste'nin varlığı bunu kanıtlıyor, değil mi?"

Bu sözler Rüya'nın gururunu okşarken biraz olsun keyiflenmişti. "İlk buluşmamızda ben de sana kızımın süper gücünden bolca vereceğim."

Aylin merakla sordu. "Neymiş o?"

"Bayıltıcı özellikteki osuruğu."

Aylin'in kahkahasına Rüya da eşlik etti. Kızının amaçsızca mutfağın içinde dolanmasını izlerken, aylardan beri ilk kez mutlulukla gülümsüyordu. Telefonu kapatmadan önce bir kez daha Tekin'e ne söylediğini sordu ancak kuzeni yine geçiştirerek yanıtsız bıraktı. Rüya düşünse de bir şey bulamıyordu. Defalarca Beste'nin onun kızı olduğunu söylediği halde Tekin'i ikna edememişti ancak Aylin birkaç cümleyle bunu başarmıştı. Ona ne söylediğini deli gibi merak ediyordu. Belki de bunu Bay Çevrimdışı'ya sormalıydı.

Genç kadın mutfağı topladıktan sonra Beste'yi de alıp salona gitti. Tekin Soyönder'in evi çok büyük bir villa değildi. Böyle olması Rüya'yı şaşırtmadı. Tekin'in tek başına yaşadığı o yalnız hayat için burası yeterince idealdi. Yavaş adımlarla evin içinde yürürken, Tekin'i bir yerlerde görmeyi bekledi ancak ondan herhangi bir ses çıkmadı. Odası ikinci katta olmalıydı.

Havanın kararmasına az kalmıştı ve Rüya'nın karnı guruldiyordu. Beste'nin de yemek saati gelmişti. Bugün uykusunu alamamış olduğu için huysuz ve somurtkandı. Her an ağlamaya başlayabilir ve ölüm kadar sessiz evi bir diskoya çevirebilirdi.

"Cadı dedi."

"Aha! İşte bak! Yanıldık. Sevmiş kızını... Sevmese cadı der mi?"

"Bu nasıl sevgi? Döver gibi seviyor o zaman."

Aylin gülümsedi ama benim aklım yine iki yıl önceki o geceye gitti. Kavga edişimize, beni neredeyse dövecek kadar öfkelenmesine... Bu öfkeye rağmen benimle sevişmesine... Nefret ederken beni istemesine, kızgınlık duyarken arzulamasına... Ne tuhaf bir adamdı! Oysa ben o gece bana sarılmasını, saçlarımı okşamasını, kulağıma aşk sözcükleri fısıldamasını isterken... Allah kahretsin! Neler istiyordum böyle? Sanki içimdeki o suçlu, polise ifade veriyor ve her şeyi itiraf ediyordu. Tekin'in bana sarılmasını nasıl isterdim? Bana sarıldığında muhtemelen beni boğmak için bunu yapmış olurdu. Aylin teorilerini anlatmaya devam ederken buzdolabını açtım ve bir şişe su çıkarıp içtim. Bu evde fazla rahat davrandığımı düşündüğümde huzursuz oldum. Adam beni kovduğu halde ben mutfağını sahiplenmiştim. Evet, bir erkeğin kalbine giden yol yemeklerden, yemekler de mutfaktan geçiyordu. Oysa Tekin Soyönder'in kalbine giden yollar, doğduğundan beri devam eden yapım ve onarım çalışmaları yüzünden tıkanıp kalmıştı. Sanırım bu adamın kalbine giden yollar hiçbir zaman trafiğe açılmayacaktı.

Aylin karşıdan ofladı. "Keşke DNA raporu alsaydın."

"DNA raporu olmadan da inanır sandım," derken mutfağın balkon kapısından hafifçe içeri giren serinliği hissettim. "Sonuç olarak planım kötü gitti. Beni ne olursa olsun gönderecek."

"Bu doğru!" diyen bir ses ensemde yankılandı. Heyecan içinde arkamı döndüm ve tepemde dikilen Tekin Soyönder'le karşılaşınca ne diyeceğimi unuttum. Unuttuğum bir diğer şey de nefes almaktı!

Benim konuşmama gerek kalmadan Tekin elimdeki telefonu kaptı. "Kimsin sen? Bu kadınla ne işler çeviriyorsunuz?" diye bağırdı Aylin'e. Sanırım bazı kişilerle ona komplo kurduğumu sanıyordu.

Birkaç saniye sonra Aylin'in car car konuşan sesini işittim. Fakat ne dediğini anlamıyordum.

"Aylin mi?" diyen Tekin gözlerini bana dikmiş kuzenimi dinliyordu.

"Evet, Aylin o. İki yıl önceki davette de vardı," diye çaresizce kuzenimi hatırlatmaya çalıştım.

Tekin müthiş bir öfke içinde Aylin'e kızgınca yanıt verdi. "O aptal planlarınız bana sökmez! İkinizin de neyin peşinde olduğunu..."

Tekin cümlesini tamamlamadı. İfadesi daha da katılaşırken, otuz saniye kadar Aylin'i dinledi. Kuzenimin ne dediğini duyamıyordum ama deli gibi merak etmiştim. Tekin'in karanlık gözleri üzerimde gezinirken endişeli bakışlarımı ondan çektim. Bana böyle uzun uzun bakması kalbimin ritmini arttırıyordu. Birkaç dakika sonra tek kelime etmeden telefonu Aylin'in suratına kapattı. Telefonu kabaca bana uzattığında ürkerek aldım.

Sonra yavaşça Beste'ye döndü. Minik bebeğim diş oyuncağını yere vurup gülümsüyordu. Uykusu tamamen açılmıştı.

Tekin'in ne düşündüğünü anlayamadım ama ifadesindeki gerginlik yerini sanki tereddütlere bırakmıştı. "Ne? Ne oluyor?" diye sordum korkarak.

Uzun bedeniyle bana döndü. Sonra sertçe "Bir müddet burada kalmana izin veriyorum!" diye buyurdu. Başka bir söylemeden hızlıca mutfaktan çıktı.

Neredeyse yere yığılacaktım. Hem heyecan, hem şaşkınlık içindeydim. Ne olmuştu da Bay Çevrimdışı fikrini değiştirmişti?

Titreyen ellerimle telefonu kaldırdım. Derhal kuzenimi aradım. İkinci çalışta telefonu açan Aylin'e bağırdım. "Ona ne söyledin?"

Annesi daha fazla soru sormadı. Kahvesini hızlıca iki yudumda bitirdi. Tekin'in kabalığına alışkın gibi duruyordu. Ayağa kalktığında, gideceğini anladım. İşe alınma konusunu üstelemedi ve benimle tanıştığı için mutlu olduğunu söyledi. Salondan çıkmadan önce Beste'yi öpmek için eğildi ama uykusuz olan kızım, huzursuz ve somurtkan bir cadıya dönüşerek, minik avucuyla kadının yüzünü itip ona engel oldu.

Nevra Hanım şefkatle gülümsedi. "Benim oğlum da bebekken küçücük bir sinir küpüydü. Kendini hiç sevdirmezdi."

"Belki de sevmeyi bilmediğin içindir!" diye mırıldandı Tekin. Yergi dolu bu cümle beni şaşırtmıştı. Nevra Hanım üzüntüyle oğluna baktı. Muhtemelen yanlarında ben olduğum için bir şey demedi ama bakışları sitem eder gibiydi. Onları dinlemek için duran, meraklı bir dedikoducu gibi görünmemek amacıyla fincanı alıp odadan çıktım.

Mutfağa girdiğimde şaşkın ve endişeliydim. Tek bildiğim, kızımın babasının onu kabul etmediği ve buradan gitmekten başka bir seçeneğimin olmadığıydı. Masanın üstüne koyduğum çantadan gelen derin sesle dalgınlığımdan ayrıldım. Telefonum çalıyordu ve arayan Aylin olmalıydı.

Doğru tahmin!

Kızımı yere oturtup, çantayı önüne bıraktım.

Telefonu açar açmaz Aylin bombardımanına başladı. "Ne yaptın, kuzen? Buldun mu evi? Verdiğim adres doğru muymuş?"

Ne yazık ki adresi bulması bir şey değiştirmiyordu, çünkü babası kızını kabul etmemişti. Her şeyi olduğu gibi Aylin'e anlattım.

"Vay kalas efendi! Sana nasıl inanmaz? Hadi sen o gece ne yaptığını bilmiyordun... Ya Tekin? Eminim o her şeyi beynine kazımıştır."

Kuzenimin bu sözleri kızarmama ve ilk kez Tekin'in o gece benim hakkımda neler düşündüğüne dair kafa yormama neden oldu. Benimle birlikte olduğuna göre, o gece beni güzel bulmuş olmalıydı. Olayın tüm yanlışlığı hariç, bu konu üzerinde hiç düşünmemiştim. Tekin'in bana sahip olurken ne hissettiği,

benimle sevişirken yaşadığı duygular... Duygu falan yaşadığını sanmıyordum. Yine de her şeyime itiraz eden, hiçbir şekilde bana olumlu yanıt vermeyen, duygulara, ince düşünceye, kibarlığa, nezakete kapalı o kaskatı adamın beni öperken nasıl davrandığını, bana dokunurken nasıl göründüğünü hatırlamak istiyordum. Bunu istediğim için sürtüğün teki olabilirdim ama bu adama ulaşan her kadının içinde yaşadığı bir gurur olduğunu biliyordum. Başıma gelen onca felakete rağmen, onun ilgisini çekebildiğim için bu gururu ben de hissediyordum. Şimdi bana bir saniye bile katlanamıyor olsa da, bir zamanlar beni arzulamış olduğunu bilmek pembe ve elbette aptalca bir hoşnutluğa neden oluyordu. Durduk yere ne maksatla bunları düşündüğümü bilmiyordum ama tüm bu yasak düşünceler kalbimde bir çarpıntıya neden olmuştu.

"Eminim o geceyi unutmuştur," diyerek Aylin'e olduğu kadar kendime de yanıt verdim.

"Unutabilir ama yaşanmamış sayamaz. Sen onun çocuğunu doğurdun. Bu konuda onu ikna edemediğine inanamıyorum! Bir çocuğa nasıl kayıtsız kalabilir?"

Aylin'in durmaksızın gelen sorularına verebileceğim mantıklı bir cevap yoktu. Tekin Soyönder'i, ünlü bir aktörü tanıdığım kadar bile tanımıyordum ki!

"Annesine bile mesafeli. Kadınla sarılmadılar. Düşün yani."

Aylin ofladı. "Bu adamda bir şey var. Acaba duygularını birine mi bağışladı?"

"Olabilir. Beste'yi kucağında tutarken bile gülümsemedi. Ki benim kızım sıcakkanlıdır. Hem de ne oyunlar yaptı küçük düzenbazım." Konuşurken bir yandan da o küçük düzenbaza bakıyordum. Çantamın kulpunu kemiriyordu bu defa.

Aylin kahkaha attı. "Ah, evet! Küçük işve, cilve küpü o. Bir katile bile kendini sevdirir Best Of'um benim."

"Ama babası onu sevmedi."

"Sevecektir. Kimse kıvırcık cadıya karşı koyamaz."

"O da tam öyle dedi biliyor musun?"

"Ne dedi?"

"Derdi şu anki pozisyonu olabilir mi?" diyerek ellerimi belime yasladım. "Kızımızı resmen çamaşır ipine asılmış gibi tutuyorsun."

"Daha fazlasını bekleme!" diyen Tekin'in simsiyah gözlerinden kaçıp kızıma döndüm.

Beste büzülen dudaklarını ve kırışan burnunu normal moda alırken, yüzüne de bir neşe yerleşti. Kıçına kadar açılmış elbisesinin altından ayaklarını sallamaya başlamıştı. Rüzgârda savrulan bir balon gibi bacaklarını öne arkaya sallarken, sesli bir şekilde gülüyordu. Havada süzülmeyi sevmişti anlaşılan. Minik bir uçak gibi babasının elleri arasında süzülürken, dolgun dudaklarından anlamsız bir sürü sözcük ve tükürük yığını çıkıyordu.

"Hey, debelenmeyi kes!"

Tekin'in sert sesi bile kızımı yıldırmadı. Babasıyla ilk oyununu oynarken mutlu görünüyordu. Yeni bir oyun keşfetmiş gibi uçuyordu. Tekin onu güvenle tutuyor ve kızım minicik bir planör gibi gökyüzünde süzülüyordu. Bay Çevrimdışı'nın biraz olsun gülümsediğini görmek istediysem de bu mümkün olmadı. Kahveyle işimin bittiğini görüp, Beste'yi kucağıma itti.

Bu defa eli tehditkâr bir tavırla bana uzandı. "Fazla oyalanmadan gideceksin, anladın mı?"

Gülümsedim. "Kızım babasını sevdi."

Tekin Soyönder tehditlerine devam edecekken bir anda sustu ve bembeyaz gömleğini geren derin bir nefes aldı. Gözlerim oraya inerken, bakışlarımdan fırlayan kalpli oklar belirginleşen kaslarına saplandı.

Onun sözleri ise benim kalbime oklar gönderdi. Acıtan oklar... "Sizi daha fazla görmek istemiyorum!"

"Annen bir torunu olduğunu duyarsa sevinir mi?"

Çatık kaşları yavaşça düzleşirken ifadesine alay yerleşti. "Beni bununla mı tehdit ediyorsun?"

"Hakkı değil mi sence? Herkes torunlarını sevmek ister."

"Beni biraz daha zorlarsan, sevdiğin her şeyi elinden alırım!"

İşte bu cümleyle ölümcül darbeyi vurmuştu. Kızımı elimden alacağını beyan eder gibi söylemişti. Bunu yapabilecek gücü

vardı. Velayet duruşmasında işsiz, yapayalnız bir anneye kıyasla, multimilyarder bir babanın kazanma ihtimali yüksekti. Bu ihtimali düşünmesini ve değerlendirmesini istemeyerek. "Tamam!" dedim. "Annenin kahvesini verir vermez gideceğim!"

Tekin onay verircesine başını salladı ve "Yürü!" diye emretti.

Tek elimle kızımı tutup, diğer elimle kahve tepsisini kavradım. Beste bir an tepsiye uzandı ama yeni bir faciayı önlemek için "Cıss!" dediğimde korkuyla elini çekti.

İçeriye girdiğimde kadın ayağa kalkıp kahveyi elimden aldı. "Afiyet olsun," deyip kapıya yöneldiğim sırada yaşlı kadının sesi duyuldu. "Sahi senin adın ne? Tanışmayı unuttuk."

Yavaşça dönüp, keyifsizce kadına baktım. "Adım, Rüya."

"Ben de Nevra," deyip kahvesini yudumladı. "Imm... Güzel olmuş. Eline sağlık, Rüya'cım."

"Ben bir şey yapmadım ki, makine yaptı. Sanırım bu yüzden köpüksüz oldu," diyerek omuz silktim. Beste de beni taklit edip minik omuzlarını kaldırıp indirdi.

Kadın gülümseyip, "Bir dahakini ellerinle yaparsın," dedi.

Bir dahaki mi? Hiç sanmıyorum!

O ana kadar ayakta duran Tekin, tekli koltuğa oturup kral gibi yayıldı. Tepesinde dikilen ben olduğum halde, oturduğu yerden bile hükmedebilen o kaskatı, otoriter bakışlarıyla sanki o beni tepeden inceliyor gibiydi.

"Kahveni de içtiğine göre, ikiniz de artık gidebilirsiniz!"

"Bence bu kızı işe almalısın."

"Evimde bir kadın görmek istemiyorum!"

"Eminim o kadın rahatça girip çıkıyordur ama!"

Nevra Hanım'ın birdenbire sertleşen sesiyle gözlerim şaşkınca açıldı. Tekin bir saniyeliğine bana bakıp tekrar annesine döndü. "Bu seni ilgilendirmiyor!"

Kimden bahsediyorlardı? *O kadın* kimdi? Tekin'in sevgilisi miydi? Belki de karısıydı. Ah! Bu detayla kalbim gümbürdedi. Tekin'in bir karısının olma ihtimali bile nedense canımı yakmıştı.

Sanki bütün duygularımı saçlarım ele verecekmiş gibi yüzüme dökülen uzun, kıvırcık bir tutam bukleyi çekip bir yerlere sıkıştırdım. Tekin her hareketimi dikkatle izlerken bakışları adeta kemimi yakıyordu. Gözleri ısırmakta olduğum dudaklarıma indiğinde hareketsiz kaldım. Ve sonra neden bilmem dudaklarımı *yaladım*. Birileri şuurumu çalmıştı ve ben resmen aptal gibi davranıyordum. Sonunda kaşlarını çattı. Sanki o da beni incelediği için kendine kızıyordu.

"Plastik kaşık, öğle yemeği mi?" diye sordu ansızın.

"Efendim?"

Tekin yandan bir bakışla "Şu canavar," diyerek kızımızı gösterdi. "Kaşığın tadını sevmiş gibi."

Hemen Beste'ye döndüm. Kızım elinde sımsıkı tuttuğu koca kaşığı ağzına tıkmaya çalışıyordu. Küçücük dudaklarının sınırlarını zorlarken, bir yandan da dişlerini zavallı kaşığa geçirmiş kemiriyordu. "Ah kızım ya! O yenir mi hiç!" diyerek kaşığı elinden almak için koştum.

Elbisesi sonuna kadar açılmış, beyaz külotu ortaya çıkmış bir halde öylesine rahat oturuyordu ki, ona kızarken bile küçücük, tombik bacaklarını ısırmak istiyordum. Kaşığı elinden almamdan hiç hoşlanmayıp mavi gözleriyle bana kötü kötü baktığında, az sonra yağacak sağanakları hissettim. Ağlamadan önce onu kucağıma aldım. Bebekleri susturmanın en kestirme yolu, başka bir şeyle ilgisini çekmekti. Hemen kahve makinesini ona gösterdim ve "Bak kahve!" dedim büyük bir abartıyla.

"Kaffe," diyen kızım gözlerini sonuna kadar açtı. Makinenin sesi ilgisi çekmişti.

Babasına aldırmamaya çalışıp onu makinenin başına götürdüm. Makinenin işi bitince cezveyi gösterip "Bak bitti," dedim. Beste cezveye uzanmak için atılınca elime çarptı ve kahvenin yarısı tezgâha döküldü. Böyle kazaları sık sık yaşayan bir anne olduğum halde, başımdaki gardiyan yüzünden dehşet içinde kalmıştım. Tekin'in ne denli sinirlendiğini tahmin etsem de ona bakmadım. Hızlıca etrafı temizleyebileceğim bir şeyler arandım. Beste'yi yeniden yere bırakmam gerektiğinde aklıma bambaşka bir fikir geldi. Üzerinde pek düşünmedim ve kızımı ansızın Tekin'e uzattım. "Tut şunu!"

Tekin önce minik kızına, sonra bana bakıp, "Aklından bile geçirme!" diye sertçe tehdit etti.

Fakat aklımdan geçirmiştim bile. Aceleyle yanına gidip, Beste'yi Tekin'in kollarına ittim. Öfkeli Bay Çevrimdışı ne olduğunu fark edemeden, refleks olarak onu tuttu. Kızımın güvende olduğunu anladığımda ellerimi bıraktım. Tekin kollarını uzatıp, kızımın koltuk altlarından kavramış, aralarına kocaman bir boşluk koymuştu. "Şunu hemen al!" diye tısladı ancak hiç oralı olmadım.

"Sadece birkaç saniye."

"Bunu sana ödeteceğim!"

"Ah, evet evet!" diyerek gülümsedim ve kâğıt havluyla lekeyi temizlemeye başladım. Bir yandan da onları izliyordum. Kızım kol altlarından tutulmuş havada sallanırken, tıpkı babasının yaptığı gibi kaşlarını çatmış, saldırgan bakışlarını ona dikmişti. Tekin de çatık kaşlarıyla kızımıza bakıyordu. Bu halleriyle çok komik görünüyorlardı. Düello yapan iki kovboy gibi birbirlerini kötü kötü süzüyorlardı. Biri dev gibi upuzun, güçlü ve kızgın bir adam; diğeri minicik, sinir küpü, öfkeli bir bebek...

"Düzgün tutsana! O senin de kızın!" diyerek kollarından tutulan, geri kalanı aşağıya sarkan bebeğimi gösterdim.

"O senin kızın olabilir ama benim değil!"

"O yüzden gözleri senin annenin gözlerine çekmiş. Ne kadar da benziyorlar değil mi? İkisi de masmavi..."

"Kes şunu!" diyen Bay Çevrimdışı'nın hayatında ilk kez bir bebeği tuttuğunu anlamak güç değildi. Facia ötesi bir tutuştu. Bu adamın babalığı öğrenmesi için asırlar geçmesi gerekiyordu. Neyse ki Beste ağlamıyordu. Babasından aldığı o muhteşem öfke geniyle kavga edecekmiş gibi bakarken, bit kadar boyu, kıvırcık saçları, kızgın mavi gözleriyle ona kafa tutuyordu.

"Hey, küçük cadı! Eminim konuşmayı bilseydin bana küfrediyor olurdun. Senin derdin ne?"

de bilmiyordum. Kızını kabul etmeyen bu adamın yanında bir saniye bile durmamam gerekirken, şimdi ona, daha da kötüsü annesine kahve yapacaktım.

"Benimki orta olsun," diyen kadın, az önce çekip giden oğlunun ardından kapıya doğru yürüdü. Çıkmadan önce bana bakıp gülümsedi. "Tekin de sade içer. Zift gibi... Kopkoyu."

Bu nedense beni şaşırtmadı. Adamın dünyası tam anlamıyla simsiyahtı.

Kadın gidince bir süre etrafı inceledim. Mutfak tek başına, benim yaşadığım dairenin tümünden daha büyük görünüyordu. Boylu boyunca uzanan mat ahşaptan dolaplar siyah, içerisindeki elektronik eşyalar da koyu gri renkteydi. Tezgâhın üstü tamamen boş, her şey düzenli ve temizdi. Mükemmel bir şekilde donatılmıştı ama içeride yenilebilecek hiçbir şey yoktu. Bu evde en son ne zaman yemek pişirildiğini tahmin etmek zor değildi. Yenecek bir şey olmamasına rağmen, kadının da dediği gibi, daha önce adını bile duymadığım, şık ve pahalı olduğu belli olan bir sürü kahve paketi muhtelif yerlere dizilmişti. Bu adam tahmin ettiğim kadar kahve içiyorsa, sinirli olmasını anlayabilirdim. Allah aşkına, bir insana sürekli aynı şeyi depolarsanız nasıl normal kalabilir ki? Arada sırada portakal suyu içmeli, vücuduna kafein yerine biraz da vitamin girmeliydi. Her neyse... Onun vücuduna giren hiçbir şeyin umurumda olmaması gerekiyordu. Sağlıklı beslenmiyorsa bana ne! Bu beni asla endişelendirecek bir şey değildi. Hem de hiç!

Beste kucağımda debelenince onu yere bıraktım. Sıcaktan bunaldığım için gidip mutfağın balkona açılan kapısını araladım. Kızım da paytak adımlarıyla koşturmuş, küçücük boyunun yetişebildiği çekmeceleri açmaya başlamıştı. İçlerinde keskin bir şeyler olabilir diye dikkatle bakıyordum. Kızım en sonunda eline büyük bir plastik kaşık alıp rahatça yere oturdu. Yüzüne düşen kıvır kıvır saçlarından dolayı sadece dudaklarını görüyordum. Onu keyifle gülümseten o aptal kaşığı kıskandığımı fark edip, "Anneye öpücük, anneye öpücük!" diye bağırdım.

Beste kafasını kaldırmadan ve bana bakmadan minik dudaklarını uzatıp boşluğa bir öpücük attı. Gülümsedim. Uğur böceğim, Pavlov'un köpeğinden* sonra klasik koşullanmada bir markaydı.

"Keyfin yerinde ha!"

Bu ağır, keskin ve kalın ses tonuyla bir anda irkildim. Siyah takım elbisesinin içindeki uzun boylu adamı kapının önünde gördüğümde, az önce gülümseyen dudaklarımı endişeli bir şekilde dişlerime kıstırdım. "Pek sayılmaz."

Tekin'e aldırmıyor gibi davranıp, kahve makinesine suyu ve kahveyi ekledim. Ardından fincanları hazırladım. İçimde adeta depremler olurken, dışımda yaprak bile kımıldamadı. Tekin'in beni incelediğini bildiğim için, dünyanın en basit eylemi olan nefes almak bile tel örgü yutmaktan daha zor geliyordu.

"Ben içmiyorum!"

"İçine zehir falan koyacak değilim."

Tekin bu cümleme alaycı bir bakışla karşılık verdikten sonra gözlerini -nihayet- kızımıza çevirdi. O kızımızı izlerken, ben de onu izledim. İfadesi öyle ketumdu ki, aklından neler geçtiğini anlamak mümkün değildi. Kafasının içine girebilmeyi ne çok isterdim. Kim bilir neler düşünüyordu. Şüpheci bakışlarını Beste'nin üzerinde tutmaya devam etti. Dudakları ne gülümsüyor, ne de kasılıyordu. Yüzü oldukça yakışıklı olmasına rağmen hiçbir duyguya yer vermeyecek kadar sertti. Çelik gibiydi. Kaya gibi, duvar gibi, taş gibi... Yunan tanrılarını yonttukları o mermer gibi...

Ona öylesine dalmıştım ki ansızın bana dönünce gözlerimiz birbirine çarptı. Sanki yüzüme bir kova buzlu su fırlatmışlar gibi irkildim. Bir şey söylemek için aralanan dudakları, onu öyle hayran hayran incelediğimi görünce durdu. Bakışları bir uçurum kadar derinleşmiş, gözleri anlamlı bir şekilde kısılmıştı. Tek kaşını kaldırıp o alaycı gülüşüyle bana bakınca elim doğrudan saçıma gitti. Heyecandan, korkudan, endişeden ölüyordum.

* *İvan Petroviç Pavlov, köpekler üzerinde yaptığı klasik koşullanma deneyleri ile ünlü olmuştur.*

gerçekti ama tatlılığıyla bütün dünyaya kendini sevdirebilecek olan kızımın, yalnızca babasının kalbine girememesi de gerçeğin bir parçasıydı. O kalbe giremezdi de zaten. İnsan, olmayan bir şeye nasıl erişebilirdi ki?

Tekin'in bakışları ve öfkesiyle beni hırpalaması yetmişti. Kadının kucağından kızımı almak için hamle yaptım ancak Beste huysuzca kaşlarını çattı. "Kızım, gel buraya!" dediğim halde benimle ilgilenmedi. Tekin'in annesinin boynundaki abartılı, büyük, mavi kolye fazlasıyla ilgisini çekmişti. Küçük avuçlarını kadının boynuna yaslayıp kolyeyle oynamaya başladı.

"Bu tatlı bebeğimizin ismi ne bakalım?"

"Beste," dedim kadına mahcupça bakarken.

"İsmi gibi gözleri de çok güzelmiş. Annesine çekmemiş umarım. Babası mı mavi gözlü?"

Tekin karşımda derin bir nefes alıp öfkesini gösterdi. Tedirgince kadına yanıt verdim. "Evet, babasının okyanusa benzeyen masmavi gözleri vardı." Belki bu sözlerim Bay Çevrimdışı'yı biraz olsun etkilerdi.

"Babasına bir şey mi oldu?" Kadın meraklı ve endişeli görünüyordu.

"Evet, öldü," dedim kayıtsızca. Sanki cinayet işlemişim gibi duygusuz konuşunca kadının kaşları çatıldı. Yine de olmayan kocama baş sağlığı dilemeyi unutmadı.

En sonunda Beste'yi ondan sökmeyi başardığımda kadın oğluna döndü. İkisini de bu sırada gözlemleyebildim. Tekin Soyönder, annesi olan kadına pek de bir evlat sevgisi ile bakmıyordu. Ona karşı olan tutumunu ve soğuk tavrını, klasik bir Bay Çevrimdışı özelliği olmasına verdim. Bu adam kendisine bile mesafeli duruyordu. Benimle yaptığı gibi aynadaki aksiyle de sık sık kavga ettiğine emindim.

Yaşlı kadın beni unutmuş gibi Tekin'le konuşmaya başladı. "Bu eve düzenli bir yardımcı şart. Kimseye güvenmediğini biliyorum ve haklısın, ben de güvenmiyorum ama bu kıza bir şans ver. Hem kocası da ölmüş. İhtiyacı vardır."

Tekin söylediğim yalana inanan annesini umursamazca dinledi. "Onun bu evde işi yok!"

"Bırak da buna ben karar vereyim." Bakışlarına ansızın bir mahzunluk yerleşti. Bunu ben bile fark etmiştim. "Hiç olmazsa bu kadarını yapmama izin ver."

Tekin Soyönder için kapanmış bir konuydum. Annesinin üzüntüsü bile fikrini değiştiremezdi ama kadın da epey inatçı çıkmıştı.

"Oğluma bakma sen. Bence bu eve mutlaka bir yardımcı girmeli. Şimdi bir kahve yap da maharetini görelim."

Şaşkınlık dolu gözlerim kendiliğinden Tekin'i buldu. Annesinin birkaç adım gerisinde duran karanlığın kralı, beni ikaz eder gibi başını sağa sola salladı. Nedense bu beni tetikledi.

"Tamam," dedim hiç düşünmeden. Çoğu zaman düşünceleriyle hareket eden ben, bu defa öfkeme yenildim. Tekin'in tehditkâr bakışları beni yıldırmak yerine daha da cesaretlendirdi. Hem bu eve girmeye çalışıyordum. Nasıl girdiğim önemli değildi. Gururumu bir kez daha rafa kaldırdım.

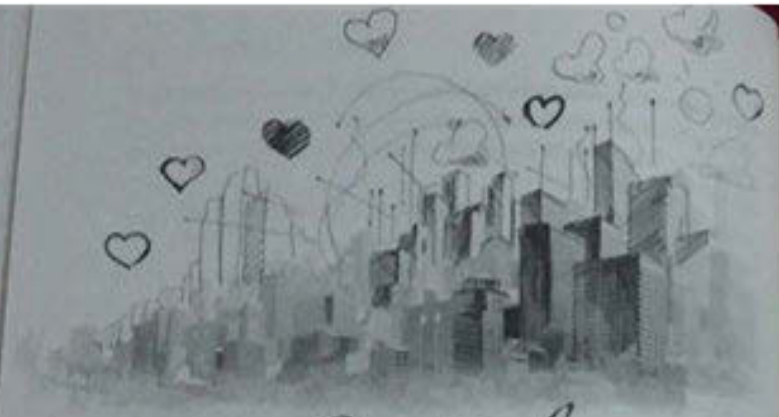
Kadın hoşnut bir şekilde gülümsedi. "Mutfak bu tarafta."

Ansızın bu yaşlı kadını sevdiğimi fark ettim. Gerçekleri öğrendiğinde onun da beni sevip sevmeyeceğini merak etsem de, bunun pek de mümkün olmayacağını anladım. Çünkü kaynanalık bunu gerektirirdi. *Ah, sanki Tekin ve ben evliydik de!* Kadının işaretiyle mutfağa yöneldim.

Tekin de arkamızdan geliyordu ve her şeyi kontrol etme isteğiyle bunu yaptığını biliyordum. Her bakışı, her adımı, hayatına girmemem için bana bir gözdağıydı.

"Mutfakta pek bir şey yok ama kahveyi kolaylıkla bulacağına eminim," diyen kadın Tekin'e yapmacık bir azarlama ile baktı. "Oğlum burada pek yemek yemez. Sadece kahve içer. Türk kahvesi! Eğer kahvesini iyi yaparsan seni işe alabilir."

Beni işe değil hayatına almasını isterken, bir kahve üzerine olabilecek en uzun konuşmayı kızımın babaannesiyle yapmanın şaşkınlığı içinde başımı salladım. İstenmediğim bir yerde, tuhaf bir vaziyetteydim. Geriye dönemiyordum ama nereye gideceğimi

9. Bölüm

Bu eve bu şekilde girmek planlarım arasında yoktu. Planlarım arasında pişmanlık duyacağım bir şeyler yapmak da yoktu. Oysa şu an gerçek bir pişmanlığın kıyısında durmuş, Tekin'e gelmeden önceki halime bakıyordum. Parasız, huzursuz ancak gururlu biriydim. Şimdiyse parasız, huzursuz ama aynı zamanda gurursuz birine dönmüştüm. Bu çağda hâlâ zamanı geriye alan bir teknolojinin olmayışı ne kötüydü. Keşke geriye gidebilseydim...

Bir iş arıyordum, evet ama bu hizmetçilik değildi. Yapabilirdim tabii ki... Kızım için her şeyi yapabilirdim. Onun bugünü için, geleceği için canımı ortaya koyabilirdim ama babasının evinde hizmetçilik yapmak... Sanırım bu kadarı fazlaydı. Karşımdaki kadının sözlerini algılamam ve ona yanıt vermem bu yüzden gecikti.

Tekin benden önce davranarak, "İzin ver gitsin!" dedi. Üç saniye sonraya ayarlanmış saatli bir bomba gibi görünüyordu.

Bıkkınlık dolu bir nefes bıraktım. Buraya gelirken Tekin'in mahkeme kararıyla kızımı benden alabileceği ihtimalinden korkarken, şimdi beni inatla ve ısrarla göndermeye çalışması

karşısında ne düşüneceğimi bilemedim. Sanırım bizi görmezden geldiği için üzüntüm daha büyüktü.

"Gitmem gerek," diyerek kadına zoraki bir gülüşle baktım.

Ancak Beste buna izin vermeyeceğini gösterircesine kollarında doğruldu ve sonuna kadar açtığı gözlerini kadından çekip bana çevirdi. "Anne, abba?" diye sorarken minik işaret parmağı kadını gösteriyordu.

Yaşlı kadın kahkaha attı. "Bana abla mı dedi?" Mavi gözlerinin etrafındaki derin çizgiler belirginleşmiş, gülümsemek ona yakışmıştı.

Tekin'e bakmamaya çalışarak yanıt verdim. "Sevdiği kadınlara abla diyor."

Beste'nin ardı ardına abbu deyişi kadının öylesine hoşuna gitti ki, kahkahaları bu defa evi inletti. Ortamın eksiye düşen ısı derecesi onun gülüşüyle adeta yükselmeye başlamıştı. Tekin Soyönder'in donduran bakışları bile kadının gülüşünün yanında o kadar da üşütmüyordu.

"Gel bakayım sen bana," diyen yaşlı kadın ellerini uzatınca, arsız kızım küçük bir ramazan topu gibi kendini hızla kadına savurdu. Kızımdaki sıcakkanlılık ve kadının içten ilgisi düşünülünce, onların bir araya gelmesi kaçınılmazdı.

Beste'yi babaannesine verirken, Tekin'in gözlerinin cinayetimi çoktan işlediğini biliyordum. Muhtemelen şu an, kafasının içindeki o karanlık dünyada cesedimi ortadan kaldırıyordu. Daha fazla dayanamayarak ona döndüm ve suçun bende olmadığını söylercesine omuz silktim. Hiç de bana inanmış gibi görünmüyordu. İkinci bakışımda kendim de bu durumdan memnun değilmişim gibi davrandım. Sahiden de öyleydim. Bu plansız buluşmanın gerçekleşmesi içimdeki korkuları körüklemişti. Ya kadın, kızımın ona benzediğini fark edip şüphelenirse? Polis gören bir suçlu gibi heyecandan ölecekken, soğukkanlılığımı korumam gerektiğini hatırladım. Bazı bebekler çekingendi ama benim kızım ilgiye bayılırdı ve onu isteyen herkese sevgisini gösterirdi. Babaannesinin de sadece bu sonuca varmasını, Beste'nin sıcak, dışa dönük bir bebek olduğunu düşünmesini istedim. Bu

Rüya bir an kalbindeki kırgınlığı ve anlamsızın ortaya çıkan gururunu unutup parayı almayı düşündü ama hemen ardından bundan vazgeçti. Böylesine küçülebileceğini ön görememiş olduğu için kendine kızgındı. "Teşekkürler ama istemiyorum. Senden para alacağıma bir tefeciye borçlu kalırım daha iyi. Bütün sen de tefecisindir! Karanlık işlerine bu da dâhil mi?"

Tekin'in gözleri öfkeli bir şekilde kısıldı. "Karanlık işlerimi bilmek isteyeceğini sanmıyorum!" dedi. Sakin kalmayı başarmalıydı "Her neyse, korkma! Sana borç vermiyorum. Ve hayır, tefeci değilim. Sadece al ve git!"

"Biliyor musun, kızını görmezden gelen ruhsuz bir adama kıyasla, tefeci olmanı tercih ederdim. Sen kötüden bile ötesin!"

"Daha kötü yanlarımı görmeye heveslisin, değil mi?"

"Tamam tamam... Gidiyorum! Buraya gelmem bir hataydı. Bir kalp taşıdığını düşünmem de."

Tekin alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Böylesine duygusal sözler ona hep aptalca ve komik gelirdi. Son sözünü ikaz edici bir sertlikle söyledi. "Ağlamadan önce gidecek misin?"

Allah'ın belası taş kafalı, taş kalpli!

Rüya içinden acıyla söylenirken dişlerini birbirine bastırıp kapıya yöneldi. Tam o sırada sabırsızca vurulan kapı sesi duyuldu. Tekin ona aldırmadan hızla salondan çıktı. Rüya da hemen arkasından ilerledi. Genç adam kapıyı açtığında uzun boylu, yaşlıca bir kadın içeriye girdi. Yaşına rağmen oldukça bakımlı ve zarif görünüyordu.

"Sürpriz!" dedi son derece keyifli bir sesle.

Fakat onun dışında kimse keyifli değildi. Özellikle Tekin'in hoşnutsuzluğu neredeyse elle tutulacak kadar belirgindi. Kadın nefesini yitirmeden, bakışlarını genç adamın kızgın çehresinden çekip, Rüya'ya döndü.

"Oğlum, bu da kim?"

Bu kadın, karanlığın kralı Bay Çevrimdışı'nın annesi miydi? Rüya, Tekin Soyönder'in kalp taşıyan bir insan olduğuna inanamıyordu. Bu düşüncelerle onlara bakarken şaşkınlık içinde iki şeyi fark etti. İlki, Tekin ve annesinin samimi bir şekilde

sarılmamasıydı. Ama ikincisi daha tuhaftı. Kadının gözleri *mavi*ydi. Tekin etrafında mavi gözlü birilerinin bulunmadığını söylerken elbette yalan söylüyordu. Minik kızlarının kime çektiği açıktı.

Öte yandan Rüya, kadının sorusuna Tekin'in vereceği yanıtı nefessiz bekliyordu. *Tekin için Rüya kimdi?*

"Bu kadın iş görüşmeye geldi ama onu işe almadım. Şimdi de gidiyor."

"Ne işi?" diye sordu annesi. Gözleri Rüya'nın kucağındaki bebeğe gitti. Bakışları şüpheler içindeydi.

Tekin omuz silkti. "Evdeki işler için." Annesinin daha fazla kurcalamaması için bu cevabı uygun bulmuştu.

"Yani bir hizmetçi mi?"

"Evet, hizmetçi!"

Rüya şoke olmuş bir ifadeyle ona bakarken, duyduklarına inanamıyormuş gibi kalakaldı. İçinde hâlâ kırılabilen bir şeyler olduğuna inanamıyordu ama kırılmıştı işte.

"Demek hizmetçi arıyorsun. Neden bana söylemedin, oğlum?"

"Gerek yoktu. Nasılsa birini bulurum."

Annesine verdiği cevaptan sonra gözlerini Rüya'ya çevirdi ve ona oldukça tehditkâr bir bakış attı. "Sen gidebilirsin!"

Rüya derin bir nefes aldı ve başı önünde, adeta koşarak kadının yanından geçip kapıdan çıktı.

Tam o an yaşlı kadın bağırdı. "Dur biraz, dur!"

Rüya durdu ve ona döndü.

Tekin Soyönder'in annesi ilk kez gülümsedi. Bu gülüş nedense Rüya'ya iyi geldi. "Oğlum ev işlerinden ne anlar ki?" diyen kadın Rüya'yı tepeden tırnağa süzdü. Sonra oğluna dönüp, onun kızgın ifadesine sevecen gözlerle baktı.

"Sen bu işi bana bırak!"

Bu yüzden, Rüya'nın gitmeye hazırlanışı genç adamı hiçbir şekilde etkilemedi. Rüya kanepede uyuyan bebeğini alıp kucağına yerleştirirken, ona gülümseyerek bakıp alnından öperken onları ayakta, başı dik, elleri ceplerinde ve kaskatı bakışlarla izledi. Rüya'nın iyi bir oyuncu olduğuna kanaat getirmek dışında hiçbir olumlu düşüncesi olmadı. Yaşadığı tüm o kötü olaylar, o derin tecrübeler, biriktirdiği o berbat anılar olmasaydı, Rüya'nın yüzündeki masumiyete kanabilirdi ama hayatı en korkunç yönleriyle yaşamıştı. Elinde ne varsa kendi bileğinin hakkıyla sahip olmuş, gücünü, otoritesini, diğerlerine karşı liderliğini tek başına kazanmıştı. Bunlara erişirken görmediği şey kalmamıştı. Arka sokakların, karanlık dehlizlerin, kanunsuz dünyaların ortasından geçmişti. Babasının bıraktığı yıkıntıları kendi elleriyle kaldırırken, bir sürü güvenilmez adamla karşılaşmış, pek çok kez ihanete uğramıştı. Masum gibi görünen planlara inanmamayı öğrenmişti. Tekin Soyönder, yaşadığı karanlık hayat kadar, ruhunu da karartmış bir adamdı. Onu ayakta tutan, damarlarındaki kan ya da aldığı nefes değildi. Onu ayakta tutan, içine ördüğü çelikten duvarlar, duygu geçirmez, görünmeyen bir zırh, katı hükümler ve acımasızlıktı.

Bu yüzden Rüya'ya ve onun çocuğuna dair kapsamlı düşüncelere girmedi. Bu olayı çözecek kadar bile zahmete katlanmak istemiyordu. İki yılın ardından karşısına çıkan bu kötü sürprizin perde arkasını hiç merak etmiyordu.

Rüya'yı izlerken kararını yeniden onadı. Ne Rüya'nın hayatında Tekin'in yeri vardı, ne de Tekin'in hayatında onun yeri. Yine de genç adam bir şeyden emin oldu. Bebeğin annesi kesinlikle bu kadındı. Sevgiyi pek fazla tanımayan Tekin gibi katı bir adam bile onun duygularını görebilmişti. Rüya'nın kucağındaki bebeğe olan yakınlığı şüpheye yer bırakmıyordu. Diğer tüm şüpheler ise olduğu yerde duruyordu.

Rüya bebek çantasını koluna asıp, bir an önce gitmek için hareketlendi. Ancak o sırada Beste uyanıp ağlamaklı sesler çıkarınca duraksayıp, onu kucağında sallamaya başladı. Fakat Beste yeniden uyuyacak gibi durmuyordu. Kocaman açtığı gözlerini kıpırtısız bir şekilde babasına dikmişti. Beste'nin aksine

Rüya, Tekin'in yüzüne bir kez olsun bakmadan, içinde kırılan gururunun her bir parçası kalbini yaralarken kapıya yöneldi. Tekin'in yanından geçmesi gerektiği için derin bir nefes almış ve başını dikleştirmişti.

Tekin, genç kadın yanından geçip gittiğinde "Dur!" diye seslendi.

Rüya durdu ama ona dönmedi. İçinde biraz umut belirse de fazla düşünmedi. Birkaç dakika içinde Bay Çevrimdışı'nın kararını değiştirdiğini sanmıyordu. "Ne var?" diye sordu üzgün sesiyle.

Tekin yavaşça aralarındaki tek adımlık mesafeyi kapattı. Üzerinde taşıdığı bütün parayı genç kadına uzattı. "Şimdilik bunu al. Çıkışta da adamlarımdan birine telefon numaranı bırak. Yerleştiğin otele akşamüstü bir çek gönderirim."

Rüya gözlerini adamın elindeki paraya dikmişti. İyi bir miktara benziyordu ve iyi bir otelde güven içinde kalabilirdi. Üstelik buraya da bunun için gelmişti. Kalacak bir yer, bir sığınak bulmak, güvende olmak için... Fakat şimdi–bir kuruşa bile muhtaç olduğu halde–o parayı almanın küçültücü olduğunu düşünüyor ve içten içe kırılmış hissediyordu. Neden böyle hissettiğini bilemeyecek kadar da duygusaldı.

"İstemiyorum!" Tekin'in sorgulayan, kızgın, koyu gözlerine bakmadı. Buna dayanabileceğini sanmıyordu. "Gerek yok. Başımın çaresine bakarım."

"Bu gösterinin beni etkileyebileceğini sanıyorsan, yanıldığını söylemem gerek."

İşte bu sözler, Rüya'nın ona bakmasına sebep oldu. Öfke dolu bakışlarını genç adamın gözlerine dikti ve "Gösteri mi?" diye fısıldadı. Beste korkar diye yüksek sesle konuşamıyordu ancak içinden çığlık atmak geliyordu.

Tekin'in yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Peki, tamam! Beni etkiledin. Aferin! Oldukça gururlusun. Ama gurur kızından önemli değil. Kendin söylemiştin."

"Kızımızdan!" diye düzeltti genç kadın.

"Saçmalamayı kes ve parayı al. Fikrimi değiştirmeden!"

Dirseklerini dizlerine dayadı, yüzüne dökülen uzun kıvırcık saçlarına ellerini geçirdi. Hıçkırıklarını dindirmeye çalışırken hem sesini bu adama duyurmamak, hem de yüzünü ona göstermemek için çaba sarf etti. En sonunda biraz sakinleşince kafasını kaldırdı. Islak yanakları ve kızarık gözleriyle, tepesinde bir dev gibi dikilen öfkeli, heybetli adama baktı.

"Yalan söyleyecek olsaydım, bu kişi sen olmazdın. Senden bu kadar korkarken karşına çıkar mıydım sanıyorsun? Hayır! İnan bana, hiçbir kadın sana bu yolla yalan söyleyemez. Ben de söylemedim. O senin kızın. Beste senin kızın!"

"Neden şimdi karşıma çıktın? Şimdiye kadar hangi cehennemdeysen orada kalmalıydın!"

Tekin koyu gözlerini kısmıştı ve olabildiğine acımasız görünüyordu. Ceketinin altından görünen silahı ilk kez fark eden Rüya yutkunmasına engel olamadı. Ancak bu görüntü genç kadını yıldırmadı. "Kızıma bakamıyorum. Cebimde sadece onun süt parası var."

"Para mı istiyorsun? Derdin sadece para, değil mi? Sizin gibilerin tek derdi budur. Sadece ne kadar istediğini söyle! Sana bir çek vereceğim. Alır almaz defolup gideceksin, anladın mı?"

Rüya birdenbire incindi. "Derdim sadece para değil! Kızını hiç mi merak etmiyorsun? Hiç mi ona sarılmayacaksın?" Rüya buraya para için geldiğini unutmuştu. Tekin'in tavrına inanamıyordu.

"Bebeklerle işim olmaz! Ama bilmek istersen diye söylüyorum, sana hâlâ inanmıyorum! Buraya bir planla geldiğine eminim!"

Rüya bir anda ayağa kalktı. Tekin'in tam karşısında, ona oldukça yakın dururken gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ev sahibim beni evden çıkardı, işten kovdular, ailem reddetti, arkadaşlarımla görüşmüyorum... Dahasını bilmek ister misin? Ne kadar düştüğümü sana anlatmamı ister misin?"

Tekin onun bileklerini kavradı. Rüya'yı kendine çekti ve üzerine eğildi. Öfkeli gözler tıpkı kıyıya vuran dalgalar gibi onun gözlerine devrildi. "Ne halde olduğun umurumda değil! Kızının da, senin de... Parayı alıp gideceksin, duydun mu beni?"

"Hayır!" diye bağırdı Rüya. "Gidecek yerim yok ki! Burada kalmama izin ver."

"Parayı alınca gidip bir otelde kalırsın!"

"Bu kadar zalim olamazsın!" diyen Rüya gözlerini sonuna kadar açtı. Sesi bir fısıltı kadar kısıldı. "Sen bir babasın. En azından bu kısım ilgini çekmiyor mu?"

Yüzleri, gözleri, bedenleri birbirine çok yakındı. Oysa sözlerinin arasındaki mesafe, asla bir kavşakta bağlanamayacak iki yol kadar uzaktı.

"İlgimi çeken tek şey, defolup gideceğin an!"

Rüya onunla hem bu kadar yakın, hem de bu kadar uzak olduklarına inanamıyordu. Sadece bedenen bir yakınlık değildi bu. Onlar bir çocuğun kaderi olmak gibi bir birlikteliğin içindeydiler. Fakat birbirlerinden öyle uzaktılar ki... Rüya'nın hayatı bir imkânsızlıklar sarmalıydı, Tekin Soyönder'in hayatında ise imkânsız diye bir kavram yoktu.

Genç kadın en sonunda pes etti. Tekin'in elleri arasındaki vücudu inat etmeyi bırakıp gevşedi. Artık dik ve sağlam duramıyordu. Her türlü raporu getirse bile Tekin'in kızına sahip çıkmayacağını anlamıştı. Bu ona inanmadığı için değil, baba olmaya hiçbir zaman istekli olmayacağı için gelen bir karşı koyuştu. Bu adamın dünyasında ne Rüya'ya, ne de kızlarına yer vardı. Rüya kendine bir yer aramıyordu zaten. Tek istediği, kızının yanında olmak ve onun iyi yaşadığını bilmekti. Fakat son çaresi de tükenmişti.

"Madem istemiyorsun, o halde gidiyoruz!"

Tekin yanıt vermedi. Bakışları bu kararı onaylar nitelikteydi. Yine de Rüya'nın ne yapacağını merak ederek onu izledi. İki yıl sonra karşısına çıkması hâlâ Tekin için şüpheli bir durumdu. Bu çocuğun kendisinden olduğuna dair inancı zayıftı ancak gerçek bile olsa, duygusal veya onursal bir eyleme girmeyeceğini biliyordu. İstediği paraysa verirdi ama hayatının ortasına dalan bir bebeğe babalık yapamazdı. Bu kahrolası bir saçmalık ve yanlış bir hamle olurdu. Sadece kendisi için değil, o çocuk için de. Kimse böyle bir babaya sahip olmak istemezdi.

"İnanması zor olsa da gerçek bu, Tekin Soyönder. O senin kızın. Hiç sevinmedin mi?"

Hayır, biraz bile sevinmesi mümkün değildi. Sırtüstü, rahatça kanepeye uzanmış, iştahla emziğini emen, gözleri kıpırtısız ona bakan, az önce bir baş belası gibi evi inleten o değilmiş gibi şimdi sakin ve uslu görünen bebeğe baktı. Saçları annesinin kıvırcık saçlarını almıştı ve evet, gözleri masmaviydi. Hiçbir gerçeklik ya da hiçbir tesadüf onu, bu bebeğin babası olduğuna inandıramazdı. *Baba!* Aptal bir kelimeden ötesi değildi. Tekin *baba* olmak istemiyordu. Hayatında ne bebeklere yer vardı, ne de bir kadına.

"Korunmadığını bilmem gerekirdi," derken Rüya'ya olduğu kadar kendine de kızgındı. Sert sözleriyle devam etti. "Çünkü planın en başından belliydi. Belki de bilerek yaptın! O gece bilerek kendini kaybedip yatağıma girdin."

Rüya'nın Tekin'e gerçekleri anlatması mümkün değildi. İntikam için koynuna girdiğini söyleyemezdi. Tekin ona katiyen inanmaz, dahası Rüya'yı gerçek bir fahişe gibi görürdü. Rüya ilaç aldığını söylemeyi de gururuna yediremedi. Bunu da saklamalıydı.

İçten gelen ağlama isteğiyle gözleri dolu dolu, tepesinde dikilen tehlikeli adama baktı. "O gece ne oldu, nasıl oldu bilmiyorum ama sana karşı bir çekim hissettim. Sen de hissetmiş olmalısın. İnkâr etme lütfen!"

O çekimin canı cehenneme! Tekin o geceki kontrol dışı ve düşüncesiz hamlesine lanetler yağdırıyordu. Elbette hissetmişti. Bu kadın o gece öylesine ateşliydi ki, şimdi bile düşününce bazı görüntüleri hatırlıyordu. Gergince "Devam et!" diye emretti.

"İlk beraberliğim olmanı istedim. Kafam pek yerinde değildi sanırım. Yemin ederim kötü bir amaç için, adi bir plan için sana yaklaşmadım. İstedim işte. Kızımıza baksana. O çok tatlı, çok masum! Nasıl kötü olabilir ki?"

Beste emziği dudaklarından kaymış bir şekilde sızıp kalmıştı. Aralık dudaklarından verdiği nefesler huzur doluydu. Annesi ölecek kadar gerilmiş olsa da, küçük kız annesi ve babasıyla

birlikte ilk uykusuna dalmanın keyfini sürüyor gibiydi. Oysa babasının pek dikkatini çekmiyor ve küçücük varlığı onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Gerçek buydu. Tekin, babası olduğu iddia edilen bebeğe baksa da hiçbir şey hissetmedi. Hissiz bir adam olduğu için değil, bir bebeğe sahip olmanın ne demek olduğunu asla anlayamayacağı bir hayat sürdüğü için de babalığa uzaktı. Dahası Rüya'ya inanmıyordu ve inanmaya hiç niyeti yoktu. Belki bu bebek onun kızı bile değildi. Bu düşünce birdenbire daha da gerilmesine neden oldu. Ansızın Rüya'ya yaklaştı ve sertçe omuzlarından kavrayıp hızla ayağa kaldırdı.

"Kimin oyunu bu?" diye sordu. Aklına bambaşka ve gerçek olması yüksek bir ihtimal gelmişti. "Seni o mu tuttu? Kimsin kahrolası, kimsin?"

Rüya dehşetle gözlerini açtı ve korkuyla çırpındı. "O kim? Beni kimse tutmadı. Ben senin iki yıl önce beraber olduğun o kadınım. Bu da senin kızın. Yemin ederim doğruyu söylüyorum. Başka bir niyetim ya da amacım yok!"

"Sana neden inanamıyorum?"

Genç kadın en sonunda patladı. "Çünkü şüpheci bir psikopatsın!"

"O halde neden karşıma çıktın? Benden korktuğunu biliyorum."

"Korkum ya da gururum... Hiçbir şey kızımdan önemli değil," diye fısıldadı Rüya. Gözleri dolu doluydu. Acıyan kollarına aldırmadan, onu ikna etmeye çalıştı. "Çaresizdim! Sana gelmekten başka hiçbir seçeneğim yoktu." Üstelik risk içindeydi. Ya Tekin kızını ondan koparırsa? Bu kadar büyük bir riski göze aldığından bahsetmedi.

"Ailen... Annen, baban?"

"Beni reddettiler," dedi gözyaşları akarken. "Hamile kalmamı kabul etmediler. Kovdular beni, anlıyor musun? Ailem yok benim. Kızımdan başka kimsem yok!"

Başı önüne düştü ve gözyaşları iyiden iyiye coşmaya başladı. Tekin onu hışımla bıraktı. Rüya yeniden kanepeye çöktü.

"Bunları söyleyeceğini biliyordum."

"O halde kanıtlarla gelmiş olmalısın!"

Rüya başını sallayıp bir adım geriye kaydı. "Kanıtlara ihtiyacım yok. Sadece hatırla. O gecenin üstünden tam olarak iki yıl geçti. Kızım sağlıklı bir şekilde dokuz ayda doğdu ve şimdi on beş aylık bir bebek."

"Sadece sözlerine dayanarak sana inanmamı mı bekliyorsun?"

Rüya bunun üzerinde pek düşünmemişti. Dikkatini toplamak için, huysuzluğunu sürdüren Beste'yi yere bıraktı ancak gözlerini ondan ayırmadı. Küçük kız hemen ilgisini çeken o şeye koştu ve ayak parmakları üzerinde yükselerek, duvara monte edilmiş ünitenin orta katındaki çerçeveyi eline aldı. Çerçevedeki fotoğrafta kollarını birbirlerinin omuzlarına atmış iki erkek çocuk vardı.

"Hey sen! Bırak onu!" diye bağırdı Tekin.

Beste korkuyla saçrayıp gözlerini babasına çevirdi. Mavi gözleri dolu doluyken, gördüğü sert bakışlardan ürkerek dudaklarını sarkıttı. Rüya kızının birazdan okyanuslarını boşaltacağını fark etti ve koşarak onu kucağına aldı. Tam da düşündüğü gibi oldu. Beste birkaç saniye boyunca hıçkırığını önlemeye çalışıp acıyla yutkunsa da, sonunda çığlığı bastı.

"Kahrolası baş belaları!" diyen Tekin kolunu kaldırıp kapıyı gösterdi. "Defolup gidin evimden!"

"Senin derdin ne? Evet, benimle derdin olabilir ama kızımdan ne istiyorsun? Biraz nazik olmak o kadar zor mu?"

"Senin gibi bir sahtekâra bu kadar nezaket çok bile. Kolundan tutup sokağa atmadan önce sözümü dinle ve defol!"

Rüya bu kadar karşı koyuş beklemiyordu. Tekin'in kızgınlığını, uzlaşılmaz karakterini yenemeyeceğini anlamış olarak bu durumdan biraz korktu. Onun tehditleri şüphesiz en büyük korkusuydu ve hiçbir delili olmadan karşısına çıktığı için şimdi oldukça tedirgindi. Elbette DNA raporu alıp gelmek en mantıklısıydı ama Bay Çevrimdışı'nın DNA'sına nasıl ulaşacaktı ki? O özel kapılardan, devasa duvarlardan görünmeden geçerek mi?

"Kızımızı korkutmadan sakince konuş lütfen!" diyerek sözü devraldı. Bu kez biraz daha ılımlıydı. "İstediğin DNA raporu mu? Tabii ki alabilirsin. Karşı koyacak değilim. Beste'nin DNA'sını istediğin doktora götür ve sonucu gör!"

Tekin elini kaldırıp gür, siyah saçlarına geçirdi. Gözlerini Rüya'dan çekip, aynı çatık çehreyle kızına baktı. Bu anlaşılır, saçma iddiayı kabullenmeyecekti. "Benim çocuğum olamaz!" diye bağırdı. Bir şeyler bulmak ister gibi tereddüt dolu gözlerini küçük kızın üzerinde gezdirdi. "Hiçbir şekilde bana benzemiyor!"

"Bana da benzemiyor. Yani saçları dışında! Ve evet, gözleri mavi... İkimizin de gözleri mavi değil ama sorun çekinik genlerimizle ilgili. Benim baba tarafımda mavi göz var. Sende de olmalı. Bir düşün."

"Etrafımda mavi gözlü kimse olmadığına eminim!"

Rüya bu kadar çaresiz bir durumda olmasa, bu kadar çok konuşmazdı. Aklına ödeyemediği kira, bulamadığı yeni bir ev, ödenmeyi bekleyen faturalar, en çok da kızının masrafları gelince diretmeyi seçti. Onun son çaresi Tekin Soyönder'di. Kızının babasıydı. Karun kadar zengin babası. Gerçeği şu an kabullenmese de eninde sonunda inanacaktı. Bu yüzden Rüya daha fazla olay çıkarmamaya, Tekin'in şaşırmış, sinirlenmiş halini anlamaya çalıştı.

"İmkânsız gibi geldiğini biliyorum ama bu doğru. O gece... Yani biz... Şey zamanı... Anla işte! Ben hamile kaldım ve bebeğimi aldırmadım," derken utanarak gözlerini kaçırdı.

Tekin derin bir nefes aldı. Siyah gözleri Rüya'yı öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Bana korunduğunu söylemiştin!"

Genç kadın başını kaldırdı. Utancı bu defa daha büyüktü. Fısıldadı. "Sonrasında korundum ama işe yaramadı işte!"

Bu yanıt adamı daha çok öfkelendirdi. "Kurnaz bir yalancısın, değil mi?"

Rüya, Beste kucağındayken istediği gibi konuşamıyor, kızını ürkütmekten korkuyordu. Onunla beraber bir kanepeye yöneldi ve Beste'yi yatırıp kendisi de yanına oturdu. Tekin hâlâ ayaktaydı ve öfkeyle ikisine bakıyordu.

başka bir karara varırsam, inan bana bu senin için pek de sağlıklı olmaz!"

Genç kadın sınırlarını zorlayan bir balon gibi şişmiş hissediyordu. Biraz daha kışkırtılmasıyla patlayacaktı. Tekin'den elbette korkuyordu ama ona duyduğu kızgınlık daha büyüktü. "Yalan söylemiyorum! Korkmuyorum ve gitmiyorum!" dedi cüretle.

Tekin ona iyice yaklaşıp, acıtırcasına kolunu kavradı. Annesinin gelen bu keskin hamleyle, ters giden bir şeyler olduğunu anlayan Beste'nin kaşları çatılmış, dudakları titremeye başlamıştı.

"Yavaş ol! Kızımızı korkutuyorsun!"

Tekin Soyönder için o an zaman durdu. *Kızımız* kelimesi sanki ona bir şeyler anlatıyordu. Elini genç kadının kolundan çekmeden, gözlerini yavaşça Beste'ye çevirdi. Bir bebeğe yöneltilecek en sert bakışı atmıştı ama Beste de ona pek iyi gözlerle bakmıyordu. İkisi de çatık kaşlarla birbirini incelerken Rüya fısıldadı. "Doğruyu söylüyorum! Bu senin kızın!"

"Kes şunu!" diye tısladı genç adam.

Sesinin tonu Rüya'nın korkuyla irkilmesine sebep oldu. Bir an sonra kolundaki el onu sürüklemeye başladı. Ancak kapının dışına değil, içerideki lüks villaya doğru.

"Seni buraya girerken gören oldu mu?" diyen Tekin, Rüya'nın yüzüne bakmıyordu.

Genç kadın kararsızca yanıt verdi. "Bilmiyorum. Adamların vardı işte. Onlar sayılır mı?"

Tekin, Rüya'nın işitmediği bir küfür savurdu ve onu daha büyük adımlar atmaya zorladı. Genç kadın Beste'yi korkutmadan sakince yürümeye çalışırken, bir yandan da buraya gelmekle hata edip etmediğini düşünüyordu. Sonunda evin kapısına geldiklerinde Tekin kapıyı açtı ve belinden kavrayıp onu kabaca içeriye çekti. Rüya bedenine dokunan ellere aldırmamaya çalışsa da, nedensiz bir heyecanla kalbi titremişti.

Genç kadın içeri girer girmez büyülenmiş gibi bakakaldı. Oldukça büyük, ferah ve bembeyaz bir hol onu karşılamıştı. Tekin bir kez daha iri elini belinin oyuğuna yerleştirip onu başka bir yöne çektiğinde, etkilendiği şey de değişti. Bu dokunuş ona

her şeyi unutturmuştu. Tekin böyle dokunmaya devam ederse hiçbir mantıklı açıklama yapamayacağını fark etti. Neyse ki Tekin Soyönder esirini hücresine getirdiğinde elini çekti. Rüya ancak o zaman nerede olduklarını anladı. Burası evin giriş katındaki oturma odasıydı. İçerisi de antre kadar ferah, iç açıcı ve ruhu dinlendiriciydi.

"Siyah değil. Hayret!" diye fısıldadı.

Beste de iri, mavi gözleriyle bir *snaiper** ustalığıyla etrafı tarıyordu. Sonunda ilgisini çeken bir şey buldu. Ona sahip olmak için elini oraya uzatıp, annesinin dikkatini çekmeye çalıştı. Ancak annesinin şu an kendisinden uzak olduğunu anlamış olmalıydı ki, "Anne!" diyerek debelenmeye başladı.

Rüya kızının kıvır kıvır saçlarının örttüğü tepesini yumuşakça öptü. Tam onun inatla elini uzattığı yere bakmıştı ki, Tekin'in hareket etmesiyle dikkati o tarafa yöneldi.

Tekin tam karşısında durup "Konuş!" diye emretti.

Rüya, Beste'yi dizginlemek için, bir süredir unutturmaya çalıştığı emziği çıkarmak zorunda kaldı. Beste emziği kapıp gülerek ağzına tıkarken, Rüya gözlerini kaldırıp kızının babasına baktı.

"İsmi, Beste."

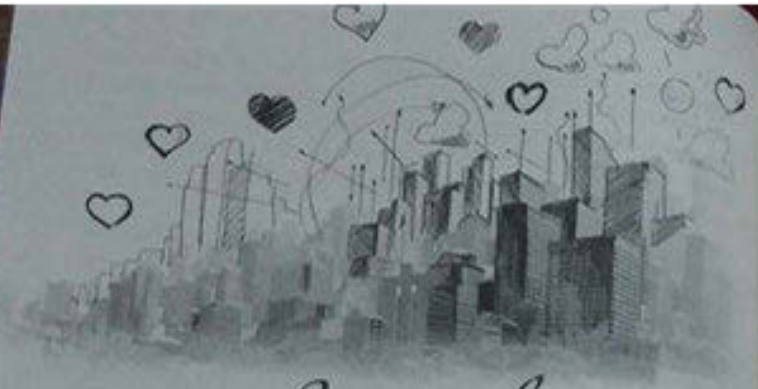
Tekin'in katı çehresinde ifade değişikliği olmadı. Hatta daha da kızdığını gösterir gibi kravatını çıkarıp tekli berjere fırlattı. Bunu yaparken bile, iyice kararan gözlerini Rüya'dan çekmemişti. Beyaz gömleğinin üst düğmesini açtığında, soluksuz kalmış gibi derin bir nefes aldı. Aslında soluksuz kaldığı doğruydu. Şu an havadan aldığı tek şey öfkeydi. Öfke soluyup, öfke bırakıyordu.

Öfkesi sesine de yansıdı. "Bu saçmalıklara inanacağımı sandığına göre, sağlam bir planın olmalı!"

Sözleri, kızgın bir sacın üstüne düşen bir damla su gibi keskindi. Bakışlarını kızından uzak tutuyor ve bilerek doğrudan Rüya'nın gözbebeklerine dikiyordu. Devasa boyu, iri bedeniyle ortama hâkimiyetini kurmuştu ama Rüya onun bütün bu tehdit edici unsurlarından etkilenmediğini göstermek ister gibi gülümseye çalıştı.

---

* *Snaiper:* Keskin nişancı.

8. Bölüm

Hatırlaması birkaç saniyesini aldı. O kadını... Rüya... Rüya Gören'i... Facia bir soyadı olmasaydı belki de ismini çıkaramazdı ama şimdi onu bütünüyle hatırlıyordu. Bu zamanlar tek gecelik bir ilişki yaşadığı, geçmişin tozlu raflarına itilen sıradan bir kadın... Şimdi o kadar sıradan görünmüyordu. Kucağında bir bebek vardı ve bu görüntü Tekin Soyönder'e pek de iyi şeyler anlatmıyordu.

"Ne söyleyeceksin?" diye sordu. Sakinlik yerini gerginliğe bırakmak üzereydi.

Rüya yapacağı şeyden zaten hoşnut değildi ama bir de bu ses tonu, bu bakışlar ve Allah kahretsin ki bu yıldırtan duruş onu sınamaya başlamıştı. "Önemli. Gerçekten önemli!" dedi çaresiz bir ifadeyle.

Tekin, Rüya'ya doğru bir adım atarak tam karşısında durdu ve gözlerini üzerine dikti. O gözlerdeki şüphe genç kadına kendini bir katilmiş gibi hissettiriyordu.

"Söyle!"

"Burada mı?" Tekin'in fikrini değiştirmeyeceğini gören Rüya gözleriyle arkasında duran adamları işaret etti. "Önemli konuları

böyle ayaküstü ve bahçende konuşuyorsan benim için sorun değil ama birilerinin duyması senin için sorun olabilir."

Tekin duruşunu bozmadı. "Dert etme," dedi umursamazca.

Rüya hayatı boyunca karşılaştığı ve karşılaşabileceği en zor adamla konuştuğunu biliyordu. Ona istediği hiçbir şeyi yaptıramayacağını da biliyordu elbette.

Bu sırada Beste, Tekin'e iyice dalmış, adeta analiz eder gibi ilgiyle onu izliyordu. Bir yandan da annesinin saçlarıyla oynamaya devam ediyordu. Birden minik avuçlarına doldurduğu saçları çekmeye başladı. Rüya canını acımasızca yakan kızının bileğini kavrayıp elini saçlarından sökerken "Yapma, kızım!" diye fısıldadı.

Tekin dakikalar boyunca gözlerini ikisinin üstünden çekmedi. Rüya'nın, kucağındaki bebeğe *kızım* demesi ve bebeğin henüz küçük olması konuşmanın içeriğine dair bazı işaretler veriyordu. Bu işaretlere rağmen aptalca hiçbir söze inanmayacağına kendini ikna etti. "Konuşacak mısın?" diye sorduğunda, kucağındaki bebeğe saç çekmekle ilgili nasihat veren Rüya dikkatini yeniden genç adam çevirdi.

"Pekâlâ, artık bilmen gerektiğini düşündüm. Biliyorum kabullenmesi zor olacak ama..."

"Biraz daha uzatırsan işler senin için zor olacak!"

Rüya kızgın bir nefes alıp "Beni tehdit etmeden dinleyebilir misin?" diye sordu. Adamın bir başka tehdidini beklemeden ve yaşayacağı şoku umursamadan hızlıca atıldı. "Kızınla tanış. Tekin Soyönder!" dedi ve gözleriyle Beste'yi işaret etti.

Genç adam herhangi bir şaşkınlık ya da etkilenme belirtisi göstermedi. Aslında Rüya'nın söyleyeceği şeyi az çok tahmin etmişti. Hazırlıklı ve kontrollüydü. Bakışları Rüya'nın sözlerini, planını, zekâsını küçümser şekilde alaycı görünüyordu. "Bu kahrolası yalana inanacağımı mı sanıyorsun?" derken pek de şoka girmiş gibi değildi.

Rüya ondan daha şaşkındı. "Bana inanmıyor musun?"

"Her ne sebeple buradaysan, amacın ve planın her neyse umut ve ben aksi bir karar vermeden önce çek git. Eğer hakkında

Belki ben bütün hatalarımla en kötü mutsuz sonu hak ediyordum ama kızım asla! Gülen kocaman mavi gözleri, kavır kavır yün yumağı saçları, canlılık dolu kırmızı yanakları, beni hayalden bir cennete götüren kokusu ve gülüşüyle iyi yaşamayı hak ediyordu. Bunu ona verecektim. Ancak yanından ayrılmaya hiç niyetim yoktu.

Taksiye binip, Aylin'in yardımıyla bulduğum adresi şoföre verdim. Yol boyunca heyecan ve korkuyla kasılarak planımın üstünden geçtim. Bir süre sonra taksi durdu ve şoför az ileri deki kapıyı göstererek, "İşte burası, abla," dedi.

Kalan son paramın çeyreğini şoföre verirken canımdan can koptu da aldırmamaya çalıştım. Kolumda kızımın ağır çantası, kucağımda onun minik bedeniyle taksiden indim. Hemen sağdaki ağacın altına gidip beklemeye başladım. Yaklaşık yarım saat sonra harekete geçeceğim an gelmişti. Ucu bucağı görünmeyen bahçe duvarını boylu boyunca geçen bir cip kapının önünde yavaşladı. Villanın kapısında bekleyen adamlar siyah camlı cipin içindeki adama sanki onu görüyorlarmış gibi başlarıyla selam verdiler. Otomatik kapı açıldığında araba içeriye girdi. Kapının önündeki iki adam etrafı yoklarken ben ağacın arkasından çıktım. Hızlı adımlarla kapı kapanmadan içeriye girmek için adeta koşturmaya başladım. Elbette adamlar beni görünce üstüme yürüdüler.

"Hanımefendi, kimsiniz? Buraya giremezsiniz!"

"Bırakın beni! Onunla konuşmam gerek!" diyerek kafamı uzatıp o adamı görmeye çalıştım.

"Giremezsiniz!" diyen adamlardan biri kolumdan çekince Beste korkarak çığlığı bastı. Sanki minik kızım savaş gongu çalmıştı. Beni tutan adam dehşetle kulaklarını kapatırken kızımı tebrik ettim. Sonra oldukça atik davrandım ve adamlardan kurtulup Meksika sınırını geçtim.

Sınırı geçip bahçeye girmemle, onunla karşı karşıya gelmem aynı anda oldu. Karşımda bir duvar gibi beliren adam yine simsiyah takımı içinde, sanki daha da devleşmiş uzun boyuyla yapacaklarıma dair beni büyük bir pişmanlığa sürükledi. Korkunun

ve kırmızılığın hazzını yeniden hissettim. Belki de yıllardan sonra onu görmemin hazzıydı bu. Önce güneş gözlüğünü çıkardı. Gözlerime kenetlenen koyu gözleri tıpkı hatırladığım gibi öfkeli ve derindi. Bu defa bakışlarında kızgınlık kadar sorular da gizliydi.

"Sen..." dedi önce. Sakin ve kontrollüydü. "Senin burada ne işin var?"

Kalbim gümbürderken yutkunup, cesur olmam gerektiğini hatırladım. "Sana bir şey söylemeye geldim."

Kızım benden önce davrandı. Tekin Soyönder'i görür görmez mavi gözlerini kocaman açtı, dudaklarını öne uzattı ve bir eliyle saçımı karıştırırken diğer elini ona uzattı. "Babpa..." diye fısıldadı.

Bütün sinirimle odaya daldım ve kataloğumu almış olan temizlikçi kadın onu çöp kovasına atmadan önce elinden kapmayı başardım.

"Siz önce kendinize bakın!" dedim Suna'ya dönüp. "Ruhen, *Düşmüş Şeytanlar* tablosunu yaparken sizden esinlendi sanırım!"

Kadın inleyerek koltuğuna yığıldı. Beste iyice ağlamaya başlamıştı. Öfkemi dizginleyip, kızımı sakinleştirmeye çalışarak galeriden çıktım. Bulduğum ilk parka girip bir banka oturdum. Gözyaşlarım ne zamandan beri akıyordu bilmiyordum. İncinmiş kalbim, o kalpteki derin çaresizlik, hiçbir şey yapamamamın ve gidişatıma dur diyememenin acısını bütün varlığımda hissediyordum. Kızım korkmasın diye hıçkırarak ağlayamadım ama gözyaşlarımı ve bütün çığlıklarımı içime akıttım. Tüm çabalarım kızım içindi. Varlığım, nefesim, sebebim olan kızım için. Aylin'in dediği gibi, o bu hayatı hak etmiyordu. O benim gibi işe yaramaz bir anneyi de hak etmiyordu. Kalbim yarılıyordu. Kızım olmasa, kendimi karşımdaki denize bırakabilirdim. Hayatımın sonuna gelmiştim sanki. Önüme geçemeyeceğim kadar yüksek bir duvar örülmüştü. Bir kapı bulmalı, bir gedik açmalı, bir tünel kazmalıydım. Ama bunun için ne halim vardı, ne de isteğim. Sadece gözyaşlarım vardı. Yüzümü kızımın kıvırcık saçlarına yaslayıp sessizce ağladım.

Bu galeri bana umut verebilirdi. Resimlerimin sevildiğini bilmek beni mutlu edebilirdi ama o hayalim de mahvolup gitmişti. Ne tuhaftı ki ölesiye kızgın olduğum Aylin'in şu an yanımda olmasını, beni teselli etmesini istiyordum. En azından bu yalnızlık çukurunda yalnız olmadığımı hissettirirdi. Fakat kendisi olmasa da sözleri benimleydi. 'Onu babasına götür,' demişti. Tekin Soyönder'i hatırlatmıştı bana.

Ona gitmemin hiçbir yolu yoktu. Ya kızımı benden almaya kalkarsa? Çocuğunu ondan sakladığım için bana düşman olursa? Ya da bebeğimin doğmasına izin verdiğim için bana öfkelenirse? Neredeyse her ihtimal aynı kapıya çıkıyordu.

İkinci ayın sonunda hâlâ iş bulamamıştım. Kira birikmiş, birikmekle de kalmamış, yüz elli lira zam yapılmıştı. Neredeyse sona geldiğimi biliyordum. Bu bilgimi güçlendiren şey kapıcı Veysel Amcanın verdiği haber oldu.

"Ev sahibi evi boşaltmanı istiyor, kızım. Tadilat yapacakmış. Zaten kira da hep gecikiyormuş."

Gözlerim dolsa da bunu yaşlı adama göstermedim. "Çıkarmak için bahane çok, öyle değil mi, Veysel Amca?"

"Öyle, kızım. Allah bildiği gibi yapsın. Peki, sen ne yapacaksın?"

"Arkadaşlarım var. Bir süre onlarda kalırım."

Arkadaşlarım vardı, evet ama onlarda kalma kotamı iki yıldır fazlasıyla doldurmuştum. Üstelik üç arkadaşımdan ikisi evliydi ve diğerine yük olamazdım. Kız zaten kıt kanaat geçiniyordu. Tam anlamıyla dibe batmıştım. Tırnaklarımla kazısam bile daha derine inemeyecek kadar dipteydim. Hayatım grafiğe dökülseydi, yirmi beş yaşına kadar neredeyse dümdüz giden çizgimin, yirmi beşten sonra istikrarlı bir şekilde düşüşe geçtiği görülürdü. Ve o çizgi şimdi tam dipteydi. Bir daha yükseleceğine dair hiçbir umudum yoktu.

Kızımdan başka...

Hiçbir şeyden haberi olmayan Beste'm labaluba dünyasında öylesine mutluydu ki... O pespembe dünyada onunla beraber olmayı çok isterdim. O dünyada, hayatı hep mutsuzlukla dolu annesine de yer açacağını biliyordum. Benim sahip olduğum tek şey oydu. O da bir tek bana sahipti. Aslında bunu söylemem bencillikti. Onun bir de babası vardı. Tehlikeli, öfkeli, hissiz ve benden nefret eden bir babası. Derin bir iç çektim. Yine en kötüsüne denk gelmiştim. Hayat bana hep en kötüyü reva görüyordu.

Ertesi gün eşyalarımın bir kısmını topladım. Elif'in dershanesi olmadığı için bana yardıma gelmişti. Vedalaşırken birbirimize sarılıp ağladık. Kızımı alıp evden çıktığımda kalbimde bir hafiflik vardı. Yarının ne getireceğini bilmiyordum ama umutlu olmak istiyordum. O an annemle konuşmaya çok ihtiyacım olmasına rağmen bunu yapmadım. Onu da üzemezdim.

"Çok tatlı bir çocuk."

Gözlerimle *benek bu ayakları* bakışa atsam da, sözlerimle teşekkür ettim. Doğrusu bir an önce bana bir yanıt vermesini bekliyordum.

Kadın önündeki kataloga bakarken sözü nihayet sergiye getirdi. "Kataloğunuz ilgili kurullarımızla yapacağımız toplantılarda gösterilecek. Tahmin edeceğiniz gibi, nihai kararı kurulumuz verecek."

Beste kucağımda huysuzlanmaya başlamıştı. Kadınla rahat rahat konuşmak için kızımı yere bıraktım. Minik ayaklarıyla bomboş odada dolanırken bir gözüm onun üzerindeydi. "Peki, karar ne zaman verilir? Yani ne zaman sergi açabilirim?" Ah, sanki resimlerimi galerilerine layık görüp beni kabul etmişlerdi de, tek sorun zamanıydı. Aslında hemen olmasını istemezdim, çünkü masrafları karşılayacak tek kuruşum yoktu. Sponsor bulma ihtimalim de sıfıra yakındı.

"En erken altı ay," diyen kadın bir an sonra alaycı bir gülüşle gözlerini kataloguma indirdi. "Tabii ki çalışmalarınız onay sürecinden geçerse."

"Geçebileceğini umuyorum."

"Karanlığın Hazzı'nı çizerken hangi sanat akımından etkilenmiştiniz?"

Elimi uzatıp kataloğun ilk sayfasını açtım. Parmağımı kısa önsözün üstüne götürüp, iş bilir bir bakış attım. "Burada da yazdığım gibi, ekspresyonizm anlayışıyla resimlerimi yaptım."

Kadın kaşlarını kaldırdı. Yanıt vermedi ama gülümsemesinden benimle dalga geçtiğini anlıyordum. Neyse ki kararı kurul verecekti. Kurulun benim tablolarımın kıymetini bilecek, sanattan anlayan insanlardan oluştuğunu umuyordum. Hiçbir şeyde olmasa da, bu konuda kendime güveniyordum.

Suna Hanım resimlere bakmayı bitirince, yanıt için e-posta beklememi söyledi. Kadına birkaç şey daha sormak istiyordum ancak kızımın gülücükleri dikkatimi dağıttı. Beste, odadaki çakma Zeus kafasının yanında durmuş, heykelin gözlerine parmaklarını geçirmeye, zavallı Zeus'un gözlerini oymaya çalışıyordu.

Bunu yapamayacağını anladığında, duvardaki nişin üzerinden hasırdan yapılma, dünyaya benzeyen örgü bir küreyi alıp yere oturdu. Ben kızımın elbisesinin o pis yere oturduğu için battığını düşünürken müdire hanım çığlık attı.

"Ah, Tanrım! Dünya Bir Ruh değil mi o? Bırak onu seni küçük canavar!" Titreyen incecik parmağı kızımı ve onun elindeki şeyi işaret ediyordu.

Beste elindeki hasır küreye minicik dişlerini geçirmiş sırmaya çalışıyordu. "Ah kızım ya, henüz çıkmadan dişlerini kıracaksın!" dedim ayağa kalkarken.

Suna Hanım dehşetle bağırdı. "Dişlerini mi? Hanımefendi, kızınızın elindeki şey, Güney Afrika'nın en önemli sanatçılarından birine ait çok değerli bir eserdir."

Hızla Beste'ye yetiştim. "Öyle mi? Çok affedersiniz. Kızım onu oyuncak sandı."

"Ya da ekmek! Önce kızınızın karnını doyurun, sonra sergi açmayı düşünün!"

Beste, o şeyi elinden almaya çalışırken ağlamaya başladı. Kızımın gözyaşlarını bile o an düşünemedim. İşittiklerimle kadına büyük bir nefretle baktım ve "Kızım aç değil!" diye gürledim.

Kadın beni duymamış gibi Beste'nin küçücük diş izlerini taşıyan o *muhteşem* sanat eserini elimden kapıp göğsüne bastırdı. "Ah, hayır! Mahvolmuş! Küçük canavar yemiş bunu!"

"Asıl sen kafayı yemişsin!"

Kendi kendime söylenirken çantamı koltuğun üstünden alıp odadan çıktım. Sinirden köpürür haldeydim ve bu galeriye sergi açmaları için günahımı bile vermeyeceğimi anladım. Ki günahlarım gerçekten birer sanat eseriydi! Galeriden çıkmadan önce kataloğumu içeride unuttuğumu fark edince geri döndüm. Yeniden odaya girmek üzereydim ki, açık kapıdan benim hakkımda konuştuklarını işittim.

"Şu aptal katalogu da çöpe at! Ekspresyonizmmiş, karanlığın hazzıymış... Bu işe yaramaz resimler olsa olsa, görgüsüz bir annenin hezeyanları olur."

"Ya diğer tarafa çok yakında gideceksem, ya aniden ölürsem?"

"Kötülere bir şey olmaz."

"Doktor öyle demiyor ama!"

Bir an için kaygıyla Aylin'e baktım. "Ne demek bu?"

"Altı ay ömrüm kalmış."

Elbette ona inanmadım. "Altı asır demiştir o. Hem şeytanlar ölüyor mu yahu?"

"Sen dalgam geç! Moralimi bozduğun ve beni üzdüğün için ömrüm üç aya inmediyse iyidir."

"Gel şunu bir ay yapalım da, dünya senden hızlıca kurtulsun ha!"

Elimle Aylin'in omzunu dürtüp onu yolumdan çektim. Otobüs durağına kadar bir kez olsun dönüp bakmadım.

"Rüya, lütfen yalvarırım beni dinle!"

Saatimi kontrol ettim. Otobüsün gelmesine beş dakika vardı. O an aklıma gelen bir fikirle Aylin'e döndüm. "Seni affetmem bir anda olabilecek bir şey değil," dedim sakince. "Çok kapsamlı ve bayağı parkurlu bir yol."

"Allah aşkına, Rüya! Yüz metre engelli koşusu mu bu?"

"Yüz metre mi? Sence o kadarcık mı? Ben buna maraton koşusu derim. Bu maratona var mısın?"

"Tabii ki varım. Benimle küstüğün için iki yıldır uyumuyorum ben. Gözlerime baksana! Gözlerimin altındaki mor halkaları çizerek yeni bir sanat akımı başlatabilirsin. İsmi de Aylin'in Kederi akımı olur."

Gözlerinin altı hiç de mor olmayan, dahası gerçek tenini iki üç kat kapatmış olan abartılı makyajına bakmayı kesip sarttım. "Konu tam da bununla ilgili," dedim.

"Gözlerimle mi? Ah! Sana ilham oluyor, değil mi?"

"Hayır, salak! Gözlerinden değil, resimlerimden bahsediyorum. Şimdi bir galeride görüşmem var. Oraya Beste ile gitmem olumsuz bir intiba bırakabilir. Kızıma birkaç saat bakabilir misin?"

Aylin'in gözleri şaşkınca açıldı. "Be...ben mi?" diye kekeleken cevabını aldığımı anladım.

"Tamam tamam, kes titremeyi. Parkuru da unut, maratonu da. Git artık."

"Rüya, senin için ölebilirim ama Best Of'uma nasıl bakayım? Ağlarsa ben de onunla ağlarım, paniğe kapılırım. Ben anlamam ki!"

"Toz olmaktan anlar mısın?"

Öfkeli derin bir nefes bırakırken otobüs geldi. Önümdeki kalabalık otobüse itiş kakış binerken Aylin arkamdan seslendi. "Onu babasına götür!"

Adım atmayı kestim ve duyduğum şey ile kalakaldım. Yavaşça kuzenime dönerken Beste saçlarını tombik ellerine dolayıp "Anne, babpa?" diye sordu.

"Asla olmaz!" dedim hem kızıma, hem de Aylin'e.

Kızım homurdandı, Aylin üzüldü. "Bunu yapmalısın, bi'taneen. O adam seni kurtarır. Şu haline bak. Beste de bu hayatı hak etmiyor."

"Hayatımız hakkında konuşabilecek en son insan sensin, Aylin!"

Otobüs şoförü kornaya bastı. Aylin'i arkamda bırakarak otobüse bindim. Biri hemen bana yer verdi. Kızım benim yerime, bize yer veren delikanlıya işveli gülücükler attı. Gözlerim kızımın şişkin yanaklarındaydı ama kalbim Aylin'in dediği şeyde takılı kalmıştı. Tekin Soyönder mi? Bu mümkün değildi!

"Demek bu küçük şey sizin kızınız?"

Picasso tablolarından bir karakteri anımsatan galeri müdürü Suna Hanım, büyükçe kemik gözlüklerinin ardından kızıma sahte bir şekilde gülümsedi. Bebeklerden hiç hoşlanmadığını anladığım gibi, buraya kızımla gelmemin eksi puan olduğunu da anladım.

Gülümseyerek "Evet, kızım. İsmi Beste," dedim.

Beste kendi ismini tekrarlayıp yanaklarını şişirdi. "Bette!"

bir sürü kelime söyledi. Sanırım konuştuğu labaluba dilinde annesine okkalı küfürler savuruyordu.

Bir ay sonra işten çıkarıldığımda hayatımın daha ne kadar kötüleşebileceğini bilmiyordum. Babamı da bir zamanlar yemiş olan iflas virüsü, çalıştığım reklam ajansının Anadolu yakasındaki şubesinin kapanmasına neden olmuştu. Hayatımın en berbat günlerini bile aradığım kapkara günlerdi. Üstelik iş görüşmelerine Beste ile gitmek de boşa zaman ve ulaşım masrafı demekti. Kimse kucağında bebeği ile gelen bir kadını işe almak istemiyordu. Onları anlıyordum. Kimseyi suçlamıyordum, kendimden ve Aylin'den başka.

Aylin hâlâ Ankara'da yaşıyordu. Teyzem birkaç kez beni arayıp Aylin'le barışmam için zorlamıştı ama Aylin'in adı geçtiğinde telefonu kapattığım için o da beni silmişti. İşsiz güçsüz ve umutsuz bir haldeyken, geçen ay telefonda görüştüğüm bir galeriden randevu almam son zamanlarımın en iyi haberiydi. Evet, boş zamanlarımda hâlâ resim yapıyordum. Bazen Beste'yi uyuttuktan sonra, bazen de onunla beraber... Hep kalitesiz boyalar almak zorunda kalmıştım ama hiç olmazsa içimi bu yolla dökebiliyordum. Zaman zaman galerilere başvurmuş olsam da, hiçbirinden ses seda çıkmamıştı. Tam da işsizken bir yerden görüşme talebi almam beni ufacık bir mutluluğa sürüklemişti.

Beste'yi bırakacağım bir yer olmadığı için görüşmeye onunla gitmeye karar verdim. Daha önce çalıştığım ajansın fotoğrafçısı olan Berk'in fotoğraflarını çektiği resimlerimi katalog haline getirip, yine ajanstaki arkadaşlar sayesinde iş yaptığımız bir matbaaya bedavaya bastırmıştım. Sergimin adı Karanlığın Hazzı'ydı ve elli adet resim biriktirmiştim. Katalogumu çantama, kızımı kucağıma alıp paldır küldür evden çıktım. Sokağı dönüp otobüs durağına giderken bir araba aniden yanımda durdu. İrkilip korku içinde arabaya baktığımda şoför kapısı açıldı. Çıkan kişiyi görünce gerçekten şaşırmıştım.

"Şimdi de beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Bir tek bunu yapmadığın kalmıştı zaten!"

Aylin, benim bir aylık masrafımı karşılayabilecek kadar pahalı Prada marka güneş gözlüğünü çıkarıp havalı bir şekilde saçlarına taktı. "Rüya, hayatım. Beni böyle mi karşılayacaksın?"

"Aslında seni bir kürekle karşılamak ve o kürekle öldürüp, mezarını yine o kürekle oracıkta kazıp, cesedini içine gömmek isterdim!"

"Vayy! Bu canice planı şimdi mi kurdun? Eğer öyleyse, kariyerine başarılı bir katil olarak devam edebilirsin."

"Hangi kariyer? Senin yüzünden fahişe olarak başladığım kariyer mi?"

"Kimse seni bir fahişe gibi görmedi, Rüya!"

"Ya ailem, annem, babam?"

Aylin nihayet utanır gibi gözlerini çekti. Varlığının tümünü hayatımdan çekmesi niye bu kadar zordu? Bir an utansa da hızla eski haline dönüp kızıma kollarını uzattı. "Best'im. Benim Best Of Kuzum. Gel bakayım teyzeye."

Kızım kocaman mavi gözlerini açıp Aylin'e baktı. Onun kim olduğunu anlamaya çalışır gibi gözlerini üzerinde gezdirdi ve sonra bana ihanet edip kollarını Brütüs'e uzattı. Kızımı elbette bu haine teslim edecek değildim.

"O pis, o kaka, kızım. O bir bok çuvalı. Anladın mı?" dedim Beste'ye Aylin'i göstererek.

"Bık," dedi kızım minik dudaklarını öne uzatıp.

Kuzenim bana nefretle baktı ama Beste'ye dönerken yine gülümsedi. Samimiyetine neredeyse inanacaktım. Neredeyse!

"Onu benden alıkoyamazsın, kuzen. Doğal bir cazibem var. Bebekleri bile kendime çekiyorum. Baksana, bana nasıl da gülümsüyor. Ah benim maviş, bal kavanozum."

"Kızım yerdeki sinek ölüsüne de gülümsüyor, Aylin. Şimdi önümden çekil. Bir görüşmem var. Hem ne arıyorsun ki burada? Sakın yine bana para teklif etmeye kalkışma."

"Ahlaksız teklifte bulunuyorum sanki! Her neyse... Para için gelmedim. Senin için geldim. Beni affetmen için geldim."

"Belki diğer tarafta. Çünkü yaşadığım sürece bu asla olmayacak!"

kesilmişti. O gece korunmadığımızı bildiğimden, Ankara'ya dönerken ilk iş bir eczaneye uğramıştım. Aldığım ertesi gün hapının işe yaramasını ummuş, hamile kalmamak için her gece dua etmiştim ama anlaşılan bir işe yaramamıştı. Hamileliğim kesinleştiğinde, yaşadığım ilk şoku atlattıktan sonra kararımı vermem hızlı olmuştu. O akşam babam eve gelmeden önce valizimi hazırlayıp kapının önüne koymuştum. Babam geldiğinde ona durumumu sakince anlatmış, o beni reddetmeden kendim gideceğimi söylemiştim. Babam yine de beni reddetmiş, annem krizlere girmişti. Ne kadar kaçmaya çalışsam da kıyameti yeniden yaşanıştım.

Aylin'in ve annemin baskılarına rağmen asla bebeğimi aldırmayı düşünmedim. Belki de ailemden usandığım, belki de babamın despotluklarına katlanamadığım içindi. Bebeğim olmadan yaşayacağım hayatın nasıl olacağını biliyordum. Yine zor ve çileli olacaktı. Ailem olayın üstünü kapatsa da, her gün her saniye yaptıklarımı çivi gibi beynime çakacaklardı. Bunlar için bebeğimden vazgeçemezdim. Varlığını öğrendiğimden beri, ne şekilde hayatıma girdiğine ya da hayatımı ne denli karıştırdığına aldırmadan onu sevmeye, onun için yaşamaya başlamıştım. İstanbul'a taşınıp, üniversiteden arkadaşlarım sayesinde bazı işlerde çalıştım. Garsonluk ve sekreterlik yaptım. Çok zorluk çektim ama bebeğim için her şeye katlandım. Bu süre içinde elbette bebeğimin babasını da düşündüm. Tekin Soyönder'i. Bu halde karşısına çıkarsam benim için çok yanlış şeyler düşüneceğini biliyordum. Para için binbir türlü oyunla hamile kalan aşağılık bir kadın gibi görünecektim. Belki de kızım doğduktan sonra onu benden alacak ve beni yapayalnız bir hayata itecekti. Tam aksi de olabilirdi. Bana inanmayabilirdi de. Belki de beni koruyup kollardı. Kim bilir... Yine de karşısına çıkmamı engelleyen en önemli şey, para koparmak için bebeğini kullanan bir plancı gibi görülme ihtimaliydi. Buna katlanamazdım.

En sonunda geldiğim nokta burasıydı işte. Küçük bir daire ve bolca yalnızlık içinde kızımla baş başaydım. Aylin'den kurtulamıyordum, babamla hiç görüşmemiştim ve annemle kaçak bir iletişimim vardı. Annem henüz torununu görmek istememişti

ama zaten babam varken bizim yüz yüze görüşmemiz bir hayaldi. Anneme iyi bir hayat yaşadığımı söylesem de bu tamamıyla yalandı. Ay sonunu zorlukla getirdiğim maaşla, bir tanıtım ajansında sekreterlik yapıyordum. Üst komşum Firdevs Ablanın geçen yıl liseden mezun olan kızı Elif, para sıkıntısı yüzünden dershaneye gidemediği için ben işteyken kızıma bakıcılık yapıyordu. Hem ona ek gelir, hem de ders çalışacak bir mekân sağlıyordum. Ancak haftaya dershaneye başlayacaktı ve bebeğim bakıcısız kalacaktı.

Masraflardan sonra en önemli gündemim bakıcı krizi ve çalıştığım yerin kapanma söylentisiydi. Kalbim sıkıntılarla daralırken, çözüm yolları gittikçe tükeniyordu. Sanki bir cenderede kalmış, bir kapana sıkışmış, bir labirentte çıkışı kaybetmiştim. Bazı şeylere tek başıma katlanabilirdim ama küçük kızım varken katlanılabilecek şeyler de asgariye iniyordu. Sefaletim, kızımın felaketi olmamalıydı.

Akşam yemeğinden sonra Beste'nin karnını doyurup faturaları hesapladım.

"Kira ve Elif, tamam... Bunlar da elektrik ve su."

Küçük meleğim sesimi işitince, gülümseyen masmavi gözleriyle bana bakıp yine en sevdiği iki kelimeyi söyledi. "Anne, hap."

Yanımdaki biberonu kızıma uzattım. Kıvır kıvır saçları yine alnına düşmüştü. Yeterince su içip biberonu ağzından çekerken faturaları unutup onu seyrettim. Henüz yutmadığı suyu iki dudağının arasından şımarıkça bana püskürttü. Yanakları hem kendi tükürüğü, hem de suyla sırılsıklam oldu. Peçeteyle ağzını sildiğim halde yine aynısını yapınca kaşlarımı çatıp beş lirayı elimde salladım.

"Bu da senin ağzının suyunu silme parası. Peçeteler bile pahalı. Tabii senin umurunda değil."

Beste hiçbir şey anlamadı ve gözlerini kısıp ağzını açtı. Biberonu şapırdatarak ağzına yapıştırdı.

"Bu da senin içine edeceğin para..."

Gülümseyip, bir miktar parayı da bebek bezi olarak ayırdım. Minik bebeğim yine bir şeyler püskürttü ve ardından anlamsız

anda salonumun ortasında *Bu lekeyi ancak Vanish Kosla temizler!* diyen bir manyak belirse bile o lekenin çıkmayacağını biliyordum. Önce kızımı temizlemeliydim. Beste'yi yerden kaldırdığımda, ona somurttuğum için minik bir öfke topuna dönüşüp kucağımda kızgınca çırpınmaya başladı. Oraya buraya salladığı küçük yumruklarından bir tanesi okkalı bir tokat olarak *şak* diye suratıma yapıştı. Yanağımda keskin bir acı hissederken onun mavi gözlerine azarlar gibi baktım.

"Anneyi şimdiden dövmeye başla. Babasına çekmiş, şiddet meraklısı küçük mafya!"

Minik sıpam daha da öfkelenirken onu alıp banyoya götürdüm. Suyu genelde severdi. Bebek küvetini doldurduğumu görünce gözleri heyecanla açıldı. Aramızda yaşanan o büyük kavgayı derhal unuttu ve bir de arsızca ellerini çırptı.

"Anne, hup, hup, hup..."

Alkışları beni de gaza getirdi. Onu yavaşça soyup, şişkin göbeğine öpücükler bıraktım. Huylandı, gıdıklandı ve kahkahalar attı. Allah'ım, o kadar tatlıydı ki... Onun tek gülüşü için canımı verebilirdim.

Yavaşça küvete bıraktım. "İşte şimdi cacık oldun, küçük cadı."

Beni anlamasa da cevabımı verdi. Elleriyle durmadan suyu çarparken üstüm başım sırılsıklam oldu. Aldırmadım. Ben de onunla oynadım ve küslüğümüz sona erdi. Banyodaki işimiz bittiğinde, onu havluya sarıp içeriye götürdüm. Kuruladıktan sonra askılı bir tişört ve beyaz taytlarından birini giydirdim. Ensesine ulaşan kıvır kıvır saçları, nemli, yumuşak bir yün yığını gibiydi. Yeniden huysuzlanmaya başlamıştı. Acıktığını biliyordum. Onu emzirmek için tişörtümü sıyırdığımı görünce kafasını geriye atıp, kollarımda rahat rahat yayıldı. En sonunda karnı doydu ve tamamen huzura erip kucağımda uykuya daldı. Kıvırcık saçları çıplak tenimi gıdıklarken, tombik yanağı göğsüme yaslanmış halde, aralık dudaklarından küçük ve derin nefesler veriyordu. O benim mucizemdi. Hayatım bitti derken başıma gelen en harika başlangıçtı. Belki yasak meyveydi, belki gayrimeşruydu ama dünyadaki her şeyden ve herkesten daha

değerliydi. Kalbimdeki yeri, ona karşı hissettiğim sevgi tarif edemeyeceğim kadar büyüktü. O benim kızımdı. Sadece birkaç defa gördüğüm ve bana daima kötü anılar bırakan bir adamın armağanıydı. Ne benim kahverengi gözlerime, ne de babamın simsiyah gözlerine benzeyen o masmavi gözleri karanlık yollarımı aydınlatan bir ışık, tıpkı benim saçlarıma benzeyen, yumağı anımsatan kahverengi saçları en güzel bahçem, minik, şişkin dudakları en güzel meyvelerdi. Gözyaşları bile istiridyenin içine gizlenmiş en pahalı incilerden daha değerliydi. Sesi ve anne deyişi sanki büyülü şarkılar söyleyen en mükemmel besteydi. Beni reddeden ailemin acısını bile unutturan kızım, aynı zamanda benim ilacımdı. Kalbimin bütün yaralarını iyileştiren merhemimdi. Onun solukları benim nefesimdi. Onun adımları benim yürüyüşlerimdi. Onun gülümsemesi benim cennetimdi.

Kollarımda ne kadar küçük ve ne kadar huzurluysa, bana kendimi o kadar büyük, o kadar değerli hissettiriyordu. İşe yaradığım tek yer, kızıma annelik yaparken olduğum yerdi. O benim dünyaya tutunma sebebimdi.

Dolan gözlerle bebeğimin yüzüne bakarken bir şey hissettim. Bütün duygusallığımı bozan, kıçımın altında titreyen bir şey vardı. *Ah, elbette!* Telefon. Ekranda 'Piksel Beyin' yazıyordu. Aylin'in çağrısını reddettim. Her zaman yaptığım gibi.

Aylin, bir Kırım Kongo kenesini bile keneliğinden utandırıp bu işi bırakmasını sağlayacak kadar yapışkan çıkmıştı. Anneme her şeyi anlatıp evimizde kıyamete sebep olduktan sonra onu aftetmemiştim. Babam o gün beni evden kovunca, üniversiteden arkadaşım Pınar'ın yanına gitmiştim. Aylin oraya kadar gelip bana yalvarmıştı. Annemle sadece dertleştiğini söylemiş, olayı bir kaza gibi gösterdiğine yemin etmişti. Annemden bu kadar tepki beklemediğini, asıl sorunun babamın her şeyi öğrenmesi olduğunu söyleyerek kendini affettirmeye çalışmıştı. Ailem yabancı bir adama kendimi verdiğim için bana ölümüne kızsa da, üç hafta sonra beni affedip yeniden eve almışlardı. Ancak eve döndüğümde, bambaşka bir karmaşanın başlayacağını gösteren belirtilerim artmıştı. Şüphelerimi haklı çıkartırcasına bulantılarım devam etmiş ve hiçbir şey yiyemeyecek kadar iştahım

"Yakında derhaneye başlayacaksın. İhtiyacın olur. Sahi tam olarak ne zaman başlıyor?" Bu soruyu sormaktan korksam da, kaçışım olmadığını biliyordum.

Elif üzgünce gözlerini kaçırdı. "Haftaya pazartesi."

"Bir haftamız var o halde."

Başını sallayıp terliklerini giydi. "İnşallah birini bulursun," dedi veda ederken.

Yanıt vermek için ağzımı açmıştım ki, benden önce biri davrandı. Burundan verilen iki küçük püskürtmeli nefes, inecik bir hıçkırıkla açığa çıkıp acı dolu bir ağlayışa dönüştü. Boğuk ve küçük bir hırıltıyla gelen "Anne!" sesi karşısında, Elif endişeyle gözlerini açsa da ben gülümsedim. "Sen git, abla," diyen Elif'e başımı sallayıp aceleyle kapıyı kapatmak zorunda kaldım. Desibeli gittikçe artan ağlama sesi yükselirken en sonunda odaya koştum. Küçük bir şelalenin yatağına dökülmesi kadar sakin görünen bu ağlama, aynı şekilde henüz inmeyen dolu dolu gözyaşları, bükülmüş minicik dudaklar beni görünce bir kasırga gücüne erişti. Küçük numaracım masmavi gözlerini bir okyanus gibi doldurup, sonra o okyanusu şişkin, yumuşak yanaklarında boşaltırken onu hızlıca kucağıma aldım.

"Geldim anne'cim. Bak buradayım, kızım."

On beş aylık kızım Beste'nin solo gösterisinde herhangi bir final olmadı. Burnunu içli içli çekerken gözyaşlarının parlattığı tombik yanaklarını ardı ardına öptüm. "Ah benim küçük su damlam, uğur böceğim, ağlama."

Beste'nin kokusu bana, benim sesim ona iyi geldi. Çığlığı dindi ama sanki dünyası başına yıkılmış gibi acıyla çıkan minicik hıçkırıkları devam etti. Öylesine içlenmişti ki kalbim acıdı. Numara yaptığını bilmesem, onunla beraber ben de ağlayabilirdim.

Onu salona götürüp, aldığım market poşetlerinin ortasına bıraktım. "Bak, anne sana neler aldı?"

Minik kızım mavi gözlerini kırpıştırıp, biriken son damlalarını akıttı. Gördükleri ilgisini çekmiş, numara yapmayı bırakmıştı. Bükülmüş dudakları düzleşirken, gözlerini kocaman

açarak bana baktı. "Anne, hup," diye mırıldandı ve koca yoğurt kabını tutup kaldırmaya, ardından ağırlığıyla ikinmeye başladı.

"Su değil, kızım... Yoğurt," dedim elinden alıp önünde bırakırken. "Söyle bakayım. Yoooğurrrt."

Suya *hup* diyen kızımın yoğurt için söyleyeceği kelimeyi merakla bekliyor olsam da, bunu yapamayacağını biliyordum. Eh, konu kendi çocuğu olunca her kadın bir Einstein annesiymiş gibi davranıyordu ne de olsa. Beste gerçekten geveze bir bebekti ancak kendi dilinde söylediği sayısız kelime olmasına rağmen, anlamlı kelimeleri üç beş taneydi. Bunlardan ilkinin 'anne' olması beni dünyanın en mutlu insanı etmişti. İkinci kelimesini duyduğumda ise önce şaşırmış, bunun sürekli tekrarlanan anlamsız bir hece olmasını dilemiştim. Fakat gün geçtikçe kabullenmeye başlamıştım. Elifin açtığı çocuk kanalları kızıma bu kelimeyi kazandırmış olabilirdi. Ya da belki de baba arayışı bir içgüdüydü. Yanında olmayan ve asla olmayacak bir adamı, ömrü boyunca hiç tanımayacağı babasını şimdiden bilmesi geleceğe dair beni kaygılandırıyordu. Eninde sonunda bu soruyla karşı karşıya kalacağımı biliyordum. Klasik bir yalanla gidecektim. *Baban uzakta*, diyecektim. *Gelemeyecek kadar uzakta.* Bu aslında bir yalan sayılmazdı.

Tekin Soyönder'i düşünürken dalmış, kızımı market poşetleriyle baş başa bırakmıştım. Saniyeler sonra burnuma dolan yoğurt kokusuyla kendime geldim. Elindeki yoğurt kabını yerden yere vuran ve içindeki yoğurdun büyük kısmını hem elbisesine, hem de halıya akıtan kızımı görünce ofladım. Anne olmak bazı şeylere alışmak demekti. Mesela sürpriz facialara...

"Ah, meleğim! Bak hepsini döktün," diyerek üstü başı yoğurda bulanmış kızıma halıdaki lekeyi gösterdim.

Beste halıya doğru eğilip, küçük parmaklarını bir güzel lekeye sürttü ve minicik dişleriyle kocaman gülümsedi. "Anne döttü."

"Anne mi döktü? Yok öyle yağma. Beste döktü. Yani sen döktün, küçük şarlatan."

Kızım bundan hoşnut olmamış gibi, bu defa leopar desenli çoraplarını da halıdaki yoğurda sürüp lekeyi iyice yaydı. Bir

7. Bölüm

İki Yıl Sonra...

Hayatın size ne getireceğini asla bilemezsiniz derler. Bana kalırsa bir market reyonunun da size ne getireceğini bilemezsiniz. Küçük bir dünyadır marketin içi. Orada lüksü ve ucuzu, iyiyi ve kötüyü, bozuğu ve kaliteliyi bulabilirsiniz. Tıpkı hayatın ta kendisi gibi... Ayrıca ben kötüyü bulmada üstüme kimseyi tanımam. Hem hayatta, hem de markette.

Elimde son kullanma tarihi geçmiş peyniri tutarak kasaya yöneldim. "Bence bana maaş bağlamalısınız."

Sevilay küçük bir kahkaha attı. Tarihi geçmiş peyniri benden alıp bir köşeye bıraktı ve banda koyduğum malzemeleri kasadan geçirmeye başladı. Başladığı bir diğer şey de, yaşadığım saradan, küçük mahallenin dedikodularını aktarmaktı. Açıkçası dedikoduları merak etme huyum yoktu ve bence bir insanın hayatını sohbet konusu yapmak, kötü bir alışkanlık olarak kanunlarca yasaklanmalıydı. Bizzat benim hayatım, onları ilgilendirmeyen insanlar ve ne düşüneceğinden çekindiğim diğer insanlar yüzünden altüst olmuştu. Sevilay anlatmaya devam ederken, susmasını diledim. Ya da birinin beni ondan kurtarmasını...

"Yine başladın. Rahat bırak Rüya Ablayı!" diyen kurtarıcım o an markete girdi. Reyonları düzelten ve zaman zaman bazı ağır malzemeleri evime kadar getiren Kenan'a gülümsedim. "Poşetleri eve getireyim mi? Tek başına hayatta taşıyamazsın," diyerek yardım teklif etti.

Kenan'ın önerisini elbette kabul edecektim. Çünkü bu kadar şeyi eve taşıyabilmem için, Hulk gibi kimyasal bir şey içip devleşmem gerekiyordu. Kenan'la beraber marketten çıkıp eve yürürken, "Sevilay'a bakma sen, abla," dedi. "Bütün gün marketle oturmaktan sıkılıyor. Sen onu dinleyince makineli tüfek gibi başlıyor işte. Bir dahaki sefere onu uyarırım."

"Hayır, sakın! İnsan biriyle konuşmazsa delirebilir. Sevilay'a bunu yapamam."

İçini dökmek isteyen birinin neye ihtiyaç duyduğunu, dahası konuşacak kimsesinin olmamasının ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. İki yıl önce benim de rahat rahat konuşabildiğim, dertleşebildiğim ahbaplarım, arkadaşlarım, en önemlisi bir annem vardı. Şimdi akrabalarım ile arama duvarlar örülmüş, arkadaşlarım görünmez olmuş ve annemle aramıza kocaman bir baba engeli girmişti. Uzun aralıklarla kaçak bir şekilde, sanki suç işler gibi çekinerek yaptığımız kısa telefon görüşmeleri hariç hiçbir iletişim kalmamıştı aramızda.

Ruhumu daraltan düşünceler arasında eve geldiğimizde, ben zile basarken Kenan da poşetleri kapıya bırakıp gitti.

Bir saniye sonra işaret parmağı dudaklarının üstünde olan Elif "Sessiz ol, abla," diyerek usulca kapıyı açtı.

"Uyudu mu?"

"Yarım saat oluyor."

"Tamam, canım. Çok teşekkürler. Sen gidebilirsin."

Elif başını sallayıp, salondaki kitaplarını topladı. Gitmeden önce cüzdanımdan çıkardığım parayı ona uzattım. "Şunu da unutma."

"Acelesi yoktu, abla."

Kızın gülümseyen yüzünü görmüştü. Tekin Soyönder'in yanından çıkan bir kadın ne demeye gülümserdi ki? Ebru amansız bir kıskançlığın kanına yayıldığını hissediyordu.

Rüya bildiği bir yerde, bildiği bir göğsün sıcaklığında, bildiği bir dizin dibinde olmaktan mutluydu. Evine geleli iki gün olmuştu. Yaşadığı her şeyi binlerce kez zihninde yeniden kurmuş, binlerce kez Tekin Soyönder denen o karanlık adama söyleyemediklerinin pişmanlığını yaşamıştı. Yine de dışarıdan normal görünmeye çalışmış ve sırf ailesi şüphelenmesin diye görücülerin gelmesini bile kabul etmişti. Rüya onlar için hazırlanmış, kahveler yapmış, saçma gülüşler atmıştı. Damat adayı Onur, yakışıklı, donanımlı, başarılı biri olmasına rağmen, Rüya için bunların hiçbir anlamı olmamıştı. Belki o adama hiç rastlamasaydı Onur'u kabul edebilirdi ancak Tekin Soyönder'e rastlamış, onun kaskatı duvarlarına toslamış ve hayatı tepetaklak olmuştu. Tekin'in görüntüsü bile Rüya için, başkasıyla evlenmesine olanak sağlamayan bir şeydi. O adamın yaydığı otorite, güç, çekicilik... Yakışıklılığı ve hatta kabalığı... Onun gibi birini gördükten sonra Onur'a asla âşık olamayacağını biliyordu. Onur sessiz bir adamdı. Sakin ve dingin bir hali vardı. Rüya, hayatının Tekin Soyönder tarafından ele geçirildiğinin farkındaydı. Bunu bertaraf etmek için bir şey yapamaması da onu tüketiyordu. Onur'a bir şans verebilseydi, belki Onur da ileride Rüya'ya bir şans verip, yaşadıklarını mazur görebilirdi. Ama Rüya buna yeltenmedi. Hayatının üstünden dozerle geçilmişken, iki gün içinde her şeyin günlük güneşlik olmasını nasıl bekleyebilirdi ki? Neyse ki ailesini evlenmemeye ikna edebilmişti.

Aylin'le aralarındaki soğukluk ise ayrı bir merak konusu olmuştu. Aylin günde iki kez gelmesine rağmen Rüya onunla hiç konuşmayınca, bu durum ailesini oldukça şüphelendirmişti. Annesi neler olduğunu sorup durmuştu. "Kavga ettik," demişti Rüya. Annesi sebebini sorunca da, oteldeki olayların bir kısmını sanki Kızılcahamam'da yaşanmış gibi anlatmıştı. "Çok pahalı bir yerde kaldık. Aylin de geç geldi. Ben de oradakilerle kavga ettim onun yüzünden."

Hatice Hanım çocukluk yapmamalarını söylemiş, kızının böyle basit bir sebep yüzünden kuzenine küsmesini anlayamamıştı. Olayı bir de yeğeni Aylin'den dinlemeye karar vermişti. Rüya'yı markete göndermişti. Aylin acınası bir hikâye uydurup, olabildiğine ajitasyon yapmıştı. Hatice Hanım onu daha çok konuşturmak için yumuşak tavırlarla soru sormuş ve aralarında yaşanan her neyse dürüstçe anlatmasını, ikisine de kesinlikle kızmayacağını söylemişti. Ve Aylin bazı şeyleri ağlayarak itiraf etmişti.

Rüya tüm bunlardan habersiz, kafasını dağıtmak için önce parka gidip bir süre gölgede oturdu. Ardından market alışverişini halletti. Eve girdiğinde, içindeki fırtınaları yüzüne yansımamaya çalışarak sahte bir gülüş takındı. Elindeki poşetleri mutfağa götürürken annesini gördü. Kadının yüzü sapsarıydı.

"Anne, kötü bir şey mi oldu?" diye sordu panikle.

Hatice Hanım kızına yaklaştı. Sonra kolunu kaldırdı ve Rüya'nın yüzüne tüm gücüyle bir tokat attı. Genç kızın kıvırcık saçları dalgalanarak yüzüne yayıldı.

"Namusumuzu iki paralık ettin! Kendini adamlara peşkeş mi çektin?"

Rüya annesinin sözlerini bir tür şok içinde karşıladı. Nefesi tükenirken karşı koyacak gücü bile kendinde bulamadı. Kadın kollarından tutup onu sarsarken, bir yandan da bağırmaya devam ediyordu. "Elin adamlarının yatağına mı girdin? Bunu nasıl yaptın? Sen ailenin namusunu nasıl kirletirsin? Baban duyarsa ne olur?"

Rüya gözyaşları içinde yalvarırcasına annesine bakarken, mutfağı inleten bir başka ses duyuldu. Neredeyse bir dağın parçalanmasını anımsatan bir gürlemeydi. "Ne namusu? Ne şerefi?"

Rüya şuursuzca başını kaldırdı. Gözleri babasıyla kesiştiğinde nefessiz kaldı. Fısıltı gibi, hastalıklı gibi, inleme gibi ardı ardına aynı kelimeyi söyledi.

Hayır!

Hayır!

Hayır!

arzuladığını bilmiyordum. Her neyse... Senin yaptığın jest değildi ama benimki bir jest olsun, Tekin Soyönder. Sana aşka ürettamayacağın bir gece bıraktım."

Tekin ona hiç de alt edilmiş gibi bakmıyordu. Dahası, yüzündeki o alaycı gülüş Rüya'yı yeniden sinirlendirdi. Birkaç saniye Tekin'in yanıt vermesini bekledi ancak hiçbir karşılık gelmeyince kapıyı açtı. Tam çıkarken korkutucu, aynı zamanda içindeki heyecanı alevlendiren o sesi işitti.

"Sakın karşıma çıkma! Bir dahakine elimden kurtulman bu kadar kolay olmaz. Kendime hâkim olmakta zorlanabilirim."

Rüya içinden geldiği gibi şımarık bir bakış attı. "Ah evet, beni görünce kendine hâkim olmakta zorlandığını biliyorum." Gözlerini genç adamın bedeninden usulca kaydırdı. "Ve bazı şeyleri kontrol edemediğini de..."

Bu sözler nedense Tekin'i kızdırmak yerine eğlendirdi. Rüya'ya kimin kendine hâkim olamadığını vurgulamak istedi bir an. Sonuçta o bir erkekti ve kendini sunan bir kadını geri çevirmemişti. Üstelik ona bir başlangıç vermişti. Sırf bunun için bile Tekin'e teşekkür etmesi gerekiyordu. Ama bunların hiçbirini Rüya'ya söylemedi. Zamanını yeterince harcamıştı zaten.

Genç kız kapıdan çıkmadan önce son kez ona baktı ve o an gözleri yeniden kesişti. Karanlık siyah, heyecanlı kahveyle birleşti. Çok kısa süren bu birliktelik Rüya'nın neredeyse kaçarak gitmesiyle sonuçlandı. Tekin kapıya bakarken sonunda bu beladan kurtulduğunu umdu. Bu kız karşısına çıkmaya devam ederse gerçekten kendine hâkim olamayacaktı.

Rüya'nın gidişinden birkaç saniye sonra Fulden'in bağırışları gelince Tekin hızla odasından çıktı. Karşısında bir anda beliren biri "O kadın da kimdi?" diye sordu.

Tekin ofisine davetsiz dalan bu kişiye ölümcül bir öfkeyle baktı. "Burada ne işin var?"

Asistanı ağlamaklı gözlerle araya girdi. "Efendim, Rüya Hanım çıkarken bu kadın zorla içeriye girdi. Engel olamadım."

Tekin elini kaldırıp Fulden'e susmasını buyurdu. Kız korkuyla susarken, Tekin'in birkaç gün önce tanıştığı, sahte evrak

işlerinden anlayan Marla Singer takma adlı kadın ellerini tesliim olur gibi kaldırdı. "Peki, zorla içeriye girdiğimi itiraf ediyorum ama şu lanet kapıya kapı kolu eklemeyi unutmuşlar. Ne yapabilirdim? Açılınca daldım işte." Tekin Soyönder'in iri cüsseli ve kötü bakışları kadını ciddiyete zorladı. "Her neyse. Geçerli bir sebebim var," dedi biraz çekinerek. "Elime çok önemli birkaç fotoğraf geçti. Onları getirdim."

Tekin, eğer karşısındaki bir erkek olsaydı çoktan onu duvara çivilemişti. "Rakun'la görüşeceksin! Sakın bir daha bu şekilde karşıma çıkma!" diyerek kadını kolundan kavrayıp dışarıya sürüklemeye başladı.

Marla bütün gücüyle ona karşı koymaya çalıştı. "Tamam gidiyorum! Bırakın beni! Ama fotoğrafları gerçekten görmeniz lazım. Bu o adam!"

Tekin onu ofisin dışına kadar götürdü ve savurur gibi bıraktı. Genç kadın ömrü boyunca pek çok kabalıkla karşılaşmış olmalıydı ki Tekin'in davranışlarını yadırgamadı. Aksine, diğer elinde tuttuğu sarı zarfı uzlaşmacı bir şekilde genç adama uzattı. Fakat Tekin zarfı almak için uzandığında elini çekti. "Önce tanışmalıyız," dedi kısık sesiyle.

"Kes şunu ve zarfı ver!"

"Ben Ebru!" dedi kadın diğer elini uzatırken. "Madem beraber iş yapıyoruz, tanışmalıyız."

"Kadınlarla iş yapmam! Sen Rakun'un yanında çalışıyorsun!"

"Yine de tanıştığımıza memnun oldum."

Tekin onun ne gerçek adını söylemesine aldırdı, ne de uzattığı elini sıktı. "Zarfı ver!" dedi tehditkâr sesiyle.

Ebru somurtarak zarfı genç adama uzattı. Tekin zarfı alır almaz, kapıyı kadının suratına çarptı. Genç kadın şoke olmuş bir halde kapıya bakıyordu. Adamın kabalığı onu delirtecekti ama delirmeyi göze alamadı.

"Olsun," diye mırıldandı kendi kendine. "Sabredeceğim. Ne de olsa aşk bunu gerektirir."

Sonra tepesinde duran bir kameraya el sallayıp çıkışa yöneldi. Aklında Tekin kadar, onun odasından çıkan o kız da vardı.

etti. Tekin'in boyunduruğundan kurtulmak için deli gibi çırpınmaya başladı. Genç adam o an sol elini de kullandı ve onu kollarından tutup kendine daha çok çekti. Rüya çaresizce ellerini adamın bir taş kadar katı gövdesine bastırdı. Kollarını sarmaka kavrayan o eller, varlığını bütünüyle hissettiği o gövde, onu tamamen saran o yapılı vücut, ensesindeki tüyleri ürperten o davudi ses ve kalbini gümbürdeten o çekici koku karşısında ne yanıt verebildi, ne de kendini geriye atabildi. Başını kaldırdı ve iri gözleri heyecanla titreşip gözbebekleri büyürken, Tekin'in simsiyah gözlerine baktı.

"Korkma!" diye uyardı adam. "Hatırla! Ne yaptığını hatırla!"

Rüya kalbinden geçen soruyu diline döktü. "Ne yaptım?" diye fısıldadı.

Tekin onu tuzağa düşürdüğünü bilerek sağ kolunu bıraktı. Elini kızın kalçasının hemen üstünde, belinin oyuğuna yerleştirdi. Avucunun basit hamleleriyle Rüya'nın vücudunu kendine doğru kaldırıp, aynı zamanda üzerine biraz daha eğildi. Kızı bir kukla gibi yönetse de, Rüya'nın kendi iradesiyle ayak parmakları üzerinde yükseldiğini fark etti. Bu beklenti dolu hamle genç adam için sürpriz değildi. Kadınları iyi tanıyordu. Bir saniye sonra kızın aralık dudaklarına bakıp, "Beni öptün," dedi önemsiz bir şeyden bahseder gibi.

Rüya avuçlarını istemsizce ona daha çok bastırdı. "Ben mi?" diye sordu güçlü bir büyünün altındaymış gibi...

Genç adam diğer elini de çekti. Kolları serbest kaldığı halde Rüya ona dokunmaktan vazgeçmiyordu. Tekin de dokundu. Açıktaki elini usulca kaldırıp, kıvırcık saçlarının altından ensesini kavradı. Kızı iyice kendine yaklaştırdı ve "Tekrarlamak ister misin?" diye sordu göz temasını daha da derinleştirirken.

Rüya yutkundu. "Ben... Ben..."

"Seni öpmemi istiyor musun? Sadece söyle!" diye buyurdu genç adam.

"Sanırım... Sanırım istiyorum."

Tekin kızı titreten çekici, yarım bir gülüş attı. Ancak anszın hiçbir şey olmamış gibi ellerini çekti ve Rüya'yı tamamen

bıraktı. Genç kız birdenbire gelen bu hamleyle, yaşadığı bu yoksunlukla geriye kayarken bilincine kavuştu. Gözlerine inanamayarak Tekin'e baktı ve "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Aslında inanamadığı şey, kendi davranışlarıydı.

"Bir şey yapmadım! İstediğin şeyi sana vermedim!" dedi genç adam küstahça.

Rüya olanlara hiçbir anlam veremiyordu ama onun ne hissettiği Tekin'in umurunda değildi. Genç adam bileğini çevreleyen Philippe Patek marka pahalı saatine baktı, masanın üstünden telefonunu aldı ve yeniden Rüya'ya çevirdiği gözlerini hissizce kısarak konuştu. "Seni öpmemi deli gibi istemene rağmen bunu sana vermedim, çünkü senin isteklerin umurumda değil, Rüya Gören. İstemediklerin de... Seni memnun etmek ya da dün gecenin karşılığını ödemek için ücretini almamak benim gibi bir adamın yapacağı bir şey değil. Kısacası, ne sen ne de otelime ödeyeceğin para umurumda. Evet, odanın ücreti alınmadı ama bu sana özel değil. Gerçeği öğrendiğine göre, artık gitme zamanı!"

Genç kız başka bir cevap arayışına girmedi. Dudaklarının az önce özlemle beklediği *öpüşme* tek gündemiydi. Allah kahretsin! Tekin Soyönder'le neredeyse bir kez daha öpüşecekti. Genç adam onu bıraktığında yaşadığı hayal kırıklığından ve bunu hissettiği için bütün varlığından nefret etti. Daha fazla incinmek istemiyordu. Eğer Tekin odanın ücretini ondan özel bir şekilde almış olsaydı gururu kırılacaktı, bunu biliyordu. Ancak ona özel olmadığını söylerken de gururunu kırmıştı. Kahrolası adam her koşulda Rüya'yı alt etmeyi başarıyordu. Şimdi Rüya da onu alt edecekti.

Kapıya doğru yönelmişti ki birden durup Tekin'e döndü ve hafif bir gülüşle, "Dün gece isteklerim umurundaydı ama, değil mi?" diye sordu.

"Ne istediğin hiçbir zaman umurumda olmadı!"

Tekin'den gelen bu yanıtla Rüya amaçladığı şeye ulaşmıştı.

"O halde dün gece benim isteklerimi yerine getirmek için değil, kendi istediğin için benimle birlikte oldun. Beni bu kadar

Rüya onun oturuyor olmasına şükretti. Bu adama bakarken kendine olan güveni yerle bir oluyordu. Böyle güvensiz bir şekilde durmak onu rahatsız edince biraz geriye yaslandı.

"Odanın parasını ödeyerek ne yaptığını sanıyorsun? Açık konuş! Yoksa bu ödemeyle bana..."

"Kimseyle para karşılığı birlikte olmam!" diyen Tekin kızın sözünü sertçe kesti.

Onun bu buyurgan sesi Rüya'yı ürküttü. "Bana aynen öyle davrandığının farkında değil misin? Beni gerçekten öyle mi görüyorsun? Ben fahişe değilim, anladın mı?" Ayağa kalkıp eliçerini beline yasladı. "Para kabul etmiyorum!"

Genç adam gözlerini bezgince kapatıp açtı. O da ayağa kalkıp ceketini düzeltti. "Ama ödeyecek paran yok!" dedi profesyonel bir sakinlikle. Yavaşça masasının arkasından çıkıp Rüya'ya yöneldi.

Genç kız geriye kaçmak istediyse de arkasındaki koltuk onu engelliyordu. Kıvırcık saçlarını savuran bir şekilde kafasını sağa salladı. "Hayır, asla sana boyun eğmeyeceğim. Ne halde olduğum da seni hiç ilgilendirmez! Bana fahişe muamelesi yapamayacaksın!"

Tekin bir mazeret sunabilirdi. Bunun için aklından bir şey geçiyordu ama aksini yaptı. Rüya'nın meydan okuması onu eğlendirmişti. "Nasıl yapacaksın?" dedi kızın tam karşısına geldiğinde.

"Bir yolunu bulurum! Taksit, senet, o tür bir şey yapabilirsiniz!"

"Burada hiçbiri geçmiyor. Sadece nakit ya da kredi kartı. Bahse girerim, kredi kartının sakız almana yetecek kadar bile limiti yoktur. O kadar nakit taşımadığına da eminim."

"Yine de kabul edemem!" diyen genç kız gözlerini Tekin'in koyu gözlerine sabitledi. Gözyaşları bakışlarını bulandırmaya başlamıştı. İşler kötüye gitmeden evvel konuşabilmeliydi. "Beni bu şekilde aşağılamana izin veremem!"

Tekin Soyönder daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu. Hem uçuşu vardı, hem de kadın gözyaşları şu an görmek istediği

en son şeydi. "Sessizce kabul et ve çek git!" dedi adeta tehdit ederek.

"Etmeyeceğim!"

"Kırdığım bilgisayarına say!"

Rüya bu cümlenin ne maksatla kurulduğunu biliyordu. İlk geldiği gün sitelere yazdığı yalanlardan sonra, Tekin'in muhtemelen her kapıyı açan kartın biriyle odasına girdiğini ve notebook'unu kırdığını anımsadı. "Hiçbir bilgisayar on altı bin sekiz euro etmez!" dedi kızgınca.

"Hiçbir fahişe de o kadar etmez. Bakireler bile!" diyen Tekin bu konuşmadan iyice sıkıldığını gösterircesine derin bir nefes aldı. "Ve belki bilmek istersin... Otelimde kalan yetmiş kadar konuğun hiçbiri fahişe değil."

Genç kız kaşlarını çattı. Gözyaşlarını ertelemek için bu cümle onu oyalamıştı. "Ne demek bu?"

"Dün gece davete katılan ve otelimde konaklayan bütün davetlilerin ödemesi aynı anda yapıldı."

"Yani ben... Ben de buna mı dâhil oldum?"

Tekin, aralarında sadece bir adım kalacak kadar ona yaklaştı. "Dün gece hatırladığım kadarıyla o davette sen de vardın. Hatta konuklarla benim hakkımda konuşmuştun."

İlkim'i hatırlayan Rüya gözlerini kaçırdı. İlkim'e söylediği tüm o kötü sözlere rağmen bu adamla yatmıştı. Ah, ne büyük hata! "Evet, ben de davetteydim ama..."

"O halde sorun çözüldü. Şimdi çık!"

"Beni kovmaktan zevk alıyorsun, değil mi? İnan bana ben de seninle aynı odada baş başa olmaktan nefret ediyorum!"

Tekin ansızın o son adımı da attı ve Rüya ile aralarındaki mesafeyi tamamen kapattı. Sol eli pantolonunun cebindeyken, sağ eli hızlıca kızın beline gitti. Tek eliyle kolayca çekip, onun zayıf bedenini kendi sert gövdesine bastırdı. Yavaşça ona doğru eğildi ve o çekici ses tonuyla "Dün gece benimle baş başa kaldığında ne yaptığını hatırlatmamı ister misin?" diye fısıldadı.

Rüya olayın şaşkınlığıyla birkaç saniye hareket edememiş olsa da, çok geçmeden nerede, nasıl bir halde olduğunu fark

Tekin'in odasına ulaşmanın kolay olmayacağını bilmeliydi. Ona ulaşmak, geniş merdivenleri, uzun koridorları, devasa cam bir kapıyı ve bir sürü prosedürü geçmekle mümkündü. Rüya cam kapıyı aştığında gerginliği artık bentlerini aşmak üzereydi. Her adım sanki onu darağacına çıkaran bir basamaktı. Oysa bu kapıya kadar içine ferahlık veren beyaz ve gold renklerindeki süslemelerle donatılmış, iç açıcı yerlerden geçmişti. Ancak kapıdan sonrası tıpkı Bay Çevrimdışı'nın o karanlık ruhu gibi simsiyahtı. Beyaz ışıklandırma ve siyahın tonları birbirlerine şık ve zarif bir şekilde kenetlenmişlerdi. Koridor bir hayli genişti ve yüksek duvarlarında Rüya'nın pek çoğunu bildiği ünlü tabloların başarılı reprodüksiyonları vardı. Tekin Soyönder'in odasının 'sağdaki kapı' diye belirtilmesine hiç gerek yoktu, çünkü geniş koridorda sadece bir kapı vardı. Rüya kapıya doğru yürürken, hafif topuklu ayakkabılarının çıkardığı sesin bile onu gerdiğini fark etti. Büyük siyah kapıya ulaştığında gözleri şaşkınca aralandı. Kapıyı açabileceği herhangi bir kol yoktu. Bir saniye sonra tiz bir ses duyuldu ve kapı kendiliğinden açıldı. Kafasını kaldırdığında, gülümseyen bir yüzle karşısında duran kızı gördü.

"Rüya Hanım, hoş geldiniz," diyen kız içtenlikle gülümsemeye devam ediyordu.

Hayret! Rüya da gülümsemek isterdi ama bunu nasıl yapacağını unutmuştu.

"Tekin Bey sizi bekliyor. Lütfen buyurun."

Kız arkasındaki koridoru boylu boyunca yürüyüp Tekin'in kapısına ulaştı. Rüya da onu takip ediyordu ama şimdi buraya gelip bu aptalca hamleyi yaptığı için pişmanlıktan ölüyordu.

Fulden kapıyı çalıp birkaç saniye duraklamanın ardından içeriye girdi. Patronundan son bir onay aldıktan sonra kapıyı iyice açarak Rüya'ya yol verdi. Rüya gözlerini içeriye çevirmeden önce kıza baktı. Ona saygılı davranan bu kıza en azından bir teşekkür etmeliydi. Çünkü o adamı gördükten sonra her şeyi unutacağını biliyordu. Kız da Rüya'ya karşılık verdi. Çıkarken kapıyı usulca kapattı ve Rüya'yı sonsuz bir heyecan dalgasına hazırlıksız itti.

Rüya hayatı boyunca böylesine büyük heyecanlara kapılacak olaylar yaşamamıştı. Oysa şimdi–henüz gözleri onunla kesişmemişken bile–dizlerinin bu denli titremesinin hayra alamet olmadığını biliyordu. Ellerini önünde birleştirip gözlerini kaldırdı ve hedefe kilitlendi. Hedefi öylesine tesir ediciydi ki, Rüya teklif edilmediği halde sağındaki bir koltuğa çökmek zorunda kaldı.

Tekin Soyönder geniş, üstü camlı ancak rengi tamamen siyah olan şık masasının ardında koltuğuna kurulmuştu. Gözleri şüpheyle hafifçe kısılmış, katı çehresindeki hoşnutsuz ifade Rüya'yı hedef almıştı. Yine her zamanki gibi üzerinde siyah bir takım vardı ama bu defa içine yelek de giymişti. Bu adam her şeyiyle, onu öldürmek için yeryüzüne inmiş bir ölüm meleğine benziyordu. O karanlık gözleri bile Rüya'ya bir suçlu gibi bakıyor, neden burada olduğunu bildiğini haykırıyordu.

"Seni dinliyorum," dedi genç adam. Sessizliği bir bıçak gibi arasızın kesmişti.

Rüya derin bir nefes aldı ve "Otel ücreti için geldim!" diyerek aynı derinlikte bir nefes bıraktı.

"Teşekkür etmene gerek yok. Önemsiz bir detaydı," diyen Tekin'in gözleri kızın yüzünde, duruşunda, en çok da saçlarında gezindi. Dün geceki davette omuzlarına dökülecek kadar uzun olan düz saçları, bugün kıvır kıvırdı ve ancak kulağının altına kadar geliyordu. Tekin kızın, saçlarına özen göstermediğini, yüzüne tek bir makyaj malzemesi sürmediğini görüyordu. Bakımsız yüzündeki yorgunluk ve kızarık gözlerindeki şaşkınlık titreyen elleriyle birleşince onun kaygılı olduğunu ele veriyordu.

Şimdi de öfkelenmişti.

"Anlamadım!" diyen Rüya gözlerini kırpıştırdı. "Buraya teşekkür etmeye geldiğimi mi sanıyorsun?"

Tekin sert hatlı yüzüne eğlenen bir ifade yerleştirdi. Katı gövdesiyle daha da gerilen yeleğinin altından bile kasları belirgindi. "Gelmeni gerektirecek başka bir sebep göremiyorum," dedi otoriter sesiyle.

Adriana nihayet kafasını kaldırdı. Rüya ile yeniden sorun yaşayacağına şaşırmamış gibi kibirli bir ifadeyle bakıyordu.

Rüya onun bu çokbilmiş haline aldırmadı. Yine olay çıkaracaksa bile, bunu yapmaktan hiç çekinmeyecekti. "Ne demeye bizden para almadınız?" dediğinde aklına gelen ancak ölse bile Adriana'ya söyleyemeyeceği gerçek, gözlerinin dolmasına sebep oldu. Tekin denen o adam geceyi onunla geçirdiği için Rüya'nın ödemesini silmiş miydi?

"Sebeplerine dair bir bilgim yok, hanımefendi!"

Rüya kızın bu sözlerini işitmedi. Aklını ve kalbini huzursuzca dolduran o ihtimalle "Ah, Allah'ım! Olabilir mi bu?" diye mırıldandı. Kendi düşüncesinin sonunu getirmeye korkuyordu. Hizmetine karşılık, otel ücreti alınmamış mıydı yani? Rüya dehşet içinde kaldı. Eğer çığlık çığlığa bağırmıyorsa, kendi rezaletini açık etmemek içindi. Ya biri çıkıp, *'Sen onunla yattın! Bu parayı hak ettin!'* derse? Neredeyse bu saçma ihtimalin gerçek olacağına emindi. Birilerinin dün geceki ve bugünkü olaydan haberi varsa, Rüya'nın tam on altı bin sekiz yüz euro'luk bir fahişe olduğunu düşünmüş olmalıydılar. *Vay be!* Bir an için Aylin'i aramayı aklından geçirdi. Ona hesap sormalıydı. Her şeyin sebebi o nano beyinli kız olmasına rağmen, bütün bedelleri Rüya'nın ödemesi hayatın dalga geçme yöntemi miydi? Aylin otelden çıkarken ödemeyi hatırlamış mıydı peki? Ya ona ödemeniz yapıldı dendiğinde ne düşünmüştü? Muhtemelen Rüya'nın şu an yaşadığını yaşamıştı. Kuzeninin bir fahişe gibi satın alındığını görmüştü. Aylin'in bile, hayatının hiçbir yerinde gıpta edilesi bir davranış örneği göstermemiş o kızın bile böyle düşünme ihtimali Rüya'yı derinden incitti.

"Şu mali işler müdürünüzle görüşmek istiyorum!" dedi öfkeden kızarmış bir halde. "Ödemeyi kabul etmiyorum!"

Adriana neredeyse oflayacaktı. Ama bu davranışın, onun insan olduğunu ele verip, zavallı fanilerle aynı seviyeye indireceğini hatırlamış olmalıydı ki, bundan vazgeçip hece hece konuştu. "Bu im-kân-sız!"

Rüya gözlüğünü çıkarıp özensizce çantasına attı. Etkiyi artırmak için göz temasa kurmak istiyordu. "Müdürü, maliyeyi boş ver! Direkt patronla görüşmek istiyorum! Tekin'le..."

Herkesin büyük bir çekinceyle yaklaştığı patronun ismini, soyadını kullanmadan söylemesi Adriana'nın gözlerinin açılmasına sebep oldu. Rüya kızın, sanki ona *Ben patronunla yattım!* demiş gibi tepki göstermesi karşısında hızlıca "Soyönder! Tekin Soyönder'le görüşmek istiyorum!" diyerek sözlerini düzeltti.

"Bakın, hanımefendi! Sizi birileriyle görüştürmek gibi bir yetkim yok. Yani bu mümkün değil!"

Rüya keyifsiz ama iddialı bir gülüşle "Öyle mi? Patronun ofisi nerede? Şuradan mı?" diye sordu.

Rüya'nın otel çalışanları için ayrılmış koridora saptığını gören Adriana panikle atıldı. "Durun, bekleyin! Tamam! Ancak önce asistanına sormam gerekiyor."

Rüya zafer kazandığını bilen bir bakışla gözlerini kırpıp başını salladı ve yeniden Adriana'nın yanına geçti. Az önceki şaşkınlığından arınan kız, bir makine edasında telefon tuşlarına dokunuyordu. Görüşmesi bittiğinde, "Birazdan dönecekler," dedi.

"Peki!" diye karşılık veren Rüya, yoğun bir heyecanın kanına yayıldığını fark etti. Bu heyecan, tsunami getiren dev bir korku dalgasıyla beraber onu rahatsız etmeye başladı. Belki de kaçıp gitmeliydi. O kadar parayı zaten hiçbir koşulda ödeyemezdi ve belki şu an fakir ama gururlu davranmanın hiç zamanı değildi. Hayır, kaçamazdı. Gurursuz olmaya bir yere kadar katlanabilirdi. Bu gurursuz davranışın, kimsenin onu bir fahişe gibi görme yanılgısına neden olmasına katlanamazdı. Birden telefon sesiyle irkildi.

Adriana karşıdakine "Tamam," deyip telefonu kapattıktan sonra somurtarak Rüya'ya baktı. "Şuradan çıkıp, dümdüz koridora devam edin. Sağdaki kapı."

"Sağdaki... Tamam."

Adriana başını eğdi. Onay bile vermedi. Rüya onun ve kimsenin görmediği bir anda kıza dil çıkardı. Herhangi bir ikazda bulunmadan valizini oraya bir yere bıraktı ve koridora ilerledi.

Annesinin sesiyle Rüya dikkatini telefona verdi. "Evet, anne. Ama Aylin bir işi çıktığı için erken ayrıldı. Ben de akşama doğru evde olurum."

Rüya'nın ailesi onların Kızılcahamam ilçesindeki bir otelde termal havuza gittiklerini sanıyordu. Aylin'in anne tarafından kuzeni olması, babasına yalan söylerken Rüya'ya kolaylık sağlamıştı. Babası kızına karşı ilgisinde daima kontrollü davranan biriydi. Aylin'in babası gibi sevgi dolu bir baba değildi. Bu yüzden kızını özel olarak pek aramazdı. Rüya ilk kez babasının bu mesafeli tavrına, onu aramayışına sevindi. Annesiyle konuşurken de normal davranmaya çalıştı ve bu konuşmanın ona nasıl da iyi geldiğini fark etti.

"Babam soruyor mu beni?" derken ürkekti.

"Sormaz mı?" dedi annesi kaygıyla. "Bütün gün başımın etini yedi. Zaten iflastan sonra iyice huysuzlaştı. Ahh ah! Anneciğim yaşasaydı çoktan onun evine kaçmış olurdum."

Rüya kırık bir şekilde gülümsedi. "Babamı bırakamazsın sen."

"Bensiz yapamaz ki... Ha bu arada babana seni sormuşlar."

Rüya korkuyla kaskatı kesildi. Kalbi öylesine dehşetle çarptı ki, bir an bilincini yitirdi. "Be...beni mi sormuşlar? Ni...niye?" diye kekeledi. Yoksa otelde tanıdık biri mi vardı? Odaya çıkarken onları mı görmüştü? Tekin'le yaşadıklarını mı duymuştu? Annesinin konuşmasını beklediği o bir saniyede öleceğini sandı.

"Evet, seni istemeye geleceklermiş."

"Ne?"

"Oğlan mühendismiş. İstanbul'da yaşıyormuş. Babanın uzaktan bir ahbabı. Annesi seni çok beğeniyormuş."

Rüya çevrelerinden kimsenin onu bu halde beğenmeyeceğine emindi. "Anne, evlenmek falan istemiyorum şu an. Babamı ikna et, kimse gelmesin."

"Ben mi ikna edeyim? Kızım, o taş kafa beni dinler mi?"

Rüya avucunu alnına bastırıp ofladı. "Neyse, gelince konuşuruz," dedi annesine bir şey belli etmeden.

Annesi onu onayladı ve kızını özlediğini söyleyen bir sürü cümle kurdu. Rüya annesiyle aralarında duvarlar olmadan içinden geldiği gibi konuşmayı seviyordu. Belki ona yaşadıklarını bile anlatırdı ama henüz değil. Bunun için zamana ihtiyacı vardı. Çok, çok uzun bir zamana...

Annesiyle görüşmesini bitirdikten sonra otelde daha fazla kalmamak için aceleci davrandı. Bu otelden bir an evvel gitmezse, üzerindeki baskı, keder, pişmanlık ve utanç onu artık yürüyemeyecek kadar ağırlaştıracaktı. Valizini, eskiz defterini, kalemlerini topladı. Son günlerde herhangi bir şey çizmemişti, zaten buna isteği de olmamıştı. Valizi bile zorlukla sürüyerek lobiye indi. Elektronik kartı sessizce Adriana'ya teslim etti. Kız yine her zamanki profesyonel ifadesiyle, Rüya'nın çıkış işlemlerini gerçekleştirmek için birkaç saniye istedi.

Rüya etrafına bakmadan prosedürlerin bitmesini beklerken, Tekin Soyönder'i görmemek için kafasını hiç kaldırmadı. Hatta birkaç adım ötedeki süs bitkisinin arkasına saklanmayı bile aklından geçirdi. İçeride olmasına rağmen güneş gözlüğünü takmış, böylece hem yorgun ve altları kızarmış olan gözlerini gizlemeyi, hem de Tekin'den saklanmayı ummuştu. Bu sırada aklına odanın ücreti geldi. "Aylin Başaran ödemeyi yaptı mı?" diye sordu sessizce.

Kız, kafasını kaldırmadan hafifçe gülümsedi. "Bakıyorum." Birkaç tuş sesinden sonra, "Ödeme otelimiz tarafından yapılmış," dedi.

Rüya işittiklerini anlamadı. "Ne?"

"Ödemeniz yapılmış, hanımefendi."

"Kim yapmış?"

"İsim karşılığında otelimizin adı var. Ödemeniz yapılmış."

"Ne demek bu? Yani ödemeyi yapan kuzenim değil mi? Aylin Başaran işte!"

"Herhangi bir isim görünmüyor. Mali işler müdürlüğü olarak kayıt girilmiş."

Rüya derin bir nefes bırakırken sinirlerine zorlukla hâkim oldu. "Yani bu demek oluyor ki, bizden ödeme alınmadı. Doğru mu anlamışım?"

"Öyle de denebilir."

Kız tedirgince gülümsedi. "Seçkin Bey'le öğleden önce yeniden görüştük, efendim. Sizden önce toplantıda hazır bulunacak zaten."

Tekin Soyönder siyah gözlerini kaldırıp sert bir bakış attı. "Emin ol!"

"E... elbette olurum, efendim."

Tekin'in bugün Ankara'ya uçuşu vardı. Orada bazı toplantılar yapacak, küçük çaplı birkaç otel planı işine girecek ve zaman bulursa yakın dostu Tuna Üstüner ile görüşecekti. Muhtemelen Tuna onu evinde ağırlamak isteyecek fakat Tekin, Deniz denen o baş belasının gevezeliğine katlanmamak için bunu reddedecekti. Genç adam asistanına son direktiflerini verirken, bir yandan da telefonundaki iş takvimini gözden geçiriyordu. Bu sırada telefonun açık ekranına bir mesaj düştü. Tuna Üstüner'dendi. Bu, Tuna'dan aldığı ilk mesajdı ve Tekin'i şaşırtmıştı.

"Hey, Jüpiterli! Merhaba. Ben kurumsal dostun Tuna Üstüner'in sıfır kurumsal karısı Deniz Üstüner. Sakın unutma, bu akşam yemekte bizdesin. Belki ev yemeklerini özlemişsindir. Kendi ellerimle sana yemekler yaptım demek isterdim ama seni zehirlersem diktatör kocam buna çok sinirlenir. Ölmeyeceğine garanti vereceğim leziz yemekler var. Umarım gelirsin."

Tekin'in yüzünde hafif bir tebessüm belirdi ama öyle kısa bir andı ki, bir süredir onu izleyen asistanı bile bunu fark etmedi. Genç adam her zamanki soğuk tavrıyla telefonu kıza uzattı. "Uygun bir dille gelemeyeceğimi yaz."

Kız başını sallayıp telefonu aldı. Bu sırada Tekin diğer özel hattından çağrıları kontrol etti. Rakun birkaç kez aramış, bir de multimedya mesajı göndermişti.

"Neresi olduğunu bilmiyoruz!" yazan mesajın altında yirmi saniyelik bir video kaydı vardı. Görüntülerde siyah bir Audi'ye binmek üzere olan, Amerikan futbolu takımlarından Yankee şapkalı bir adam görünüyordu. Kayıt akşam saatlerinde ve nispeten uzaktan çekildiği için adamın yüzü net değildi ama Tekin Soyönder bunlara rağmen onu tanıdı. Gözleri nefretle kısılırken,

öfkesi yeniden ölümcül seviyeye geldi. Telefonu hızlıca cebine attı ve kızgın çehresini asistanına çevirdi.

Fulden, iri vücudunu kavga edecekmiş gibi geren ve gözlerine bambaşka bir bakış yüklenen patronundan çekinerek elindeki telefonu uzattı. "Mesajı yazdım ve gönderdim, efendim."

"Tamam, sen çık!"

Tekin, Fulden'i gönderdikten sonra kendisi de çıkmak için kapıya yönelmişti ki yeni bir mesaj geldi. Yine Tuna'nın telefonundan mesaj yazan Deniz'dendi.

"Kral hazretleri, bilmem ilgilenir misiniz ama bizim bir oğlumuz dünyaya geldi. Adı Umut. Henüz çok minik ve amcası olarak onu görmeni çok isterim. Bebeğim büyüyüp askere gitmeden önce UMARIM GELİRSİN."

Tekin bu defa cevabı kendisi yazdı.

"Bebeklerden hoşlanmam!"

Gönder tuşuna basmadan önce bir saniye duraksadı ama sonra Deniz'in ne hissedeceğine aldırmadan mesajı gönderdi. Muhtemelen o cadı sinirden köpürüp, kendine has bir sürü küfür dizecekti. Yine de hiçbir güç Tekin Soyönder'i bebek ziyareti yapmaya ikna edemezdi. Tekin Soyönder'in bir bebekle aynı yerde olmasını sağlayacak bir dünya yoktu.

Rüya odadan çıkmadan önce annesini aramak istedi. Yaşadığı tüm bu çılgınlıklardan sonra en çok annesi konusunda kaygıya düşüyordu. Babasının yaşananları öğrenmesi şüphesiz büyük bir kâbus olurdu ama annesinin uğrayacağı hayal kırıklığı genç kızı çok üzerdi. Üstelik babası bütün hataları Rüya'nın annesine yüklemek gibi bir huy edinmişti. Babası iyi bir evlat yetiştirmediğini söyleyerek kadının üstüne gidecek, o da panik atak krizine girecek ve ikisi birlikte Rüya'ya henüz yaşarken cehennemi tattıracaklardı. Genç kız bunun olduğunu görmektense dünyadan silinmeyi tercih ederdi.

"Rüya'm... Bugün dönecek misiniz, kızım?"

6. Bölüm

Bazı şeyler durdurulamazdı. Mükemmel bir şutla atılan bir gol gibi, küçük bir sesle dağın bağrından kopan bir çığ gibi ya da Tekin Soyönder'in dünyasında, üzerine gelen bir mermi gibi... Rüya bir mermi değildi ama Tekin'in üzerine gitmekten çekinmemişti ve genç adam da onu durdu-ramamıştı. Durdurmak istememişti belki de. Gece başlarken o kızla yaşadığı gerginliğin bu şekilde sonuçlanması Tekin'in hayatında yeni bir tecrübeydi. Yeni ve düşüncesizce... Risk almak ve karanlık işlerinde korkusuz olmak karakterinin bir özelliği olsa da, temkinsiz davranmak Tekin Soyönder'in varlığına fersah fersah uzaktı. O kızla yaşadığı şeyin risk almanın ötesinde bir hamle olduğunu biliyordu. Anlamsız, olmaması gereken, hatalı bir hamle... Nefret bile ona karşı hissettiklerinin yanında hafif kalırdı. Buna rağmen onunla seviştiğini düşünmek, genç adamı daha da sinirlendiriyordu. Aslında dün geceki eyleme 'sevişme' demek, ona gereksiz bir anlam yüklemekti. Hayır, o kızla sevişmemişti. Onunla yaptığı şey, diğerlerinden farkı olmayan duygusuz bir beraberlikti. Uyanır uyanmaz unuttuğu basit bir detaydı. Çoğunlukla birlikte olduğu kadınlarla uyumazdı. Unutmak için uyanmasına bile gerek kalmazdı ama bu kız birkaç noktayı değiştirmişti. Tekin Soyönder onu böylesine

delirtmeye ve meydan okumaya cüret eden başka bir kadın tanımamıştı. Bir kadının onunla yatmak için böylesine korkusuzca çaba harcamasına da ilk kez tanık olmuştu. Ancak her şeyden öte genç adamı asıl etkileyen şey, kızın bakire olmasaydı. Belki de bu yüzden işi bitince kızı göndermemiş ya da kendisi gitmemişti. Sonuçta kız bu kadar saygıyı hak etmişti.

Bunun düşmanları tarafından düzenlenen bir oyun olup olmadığını tartmaya çalışıyordu ki, o deli kız dudaklarına sokulmuştu. Ve işte o an zihnini meşgul eden ne kadar şüphe varsa hepsi karanlığın siyah boşluğuna karışıp yok olmuştu. Tuhaf bir an yaşamıştı. Kızın acemiliğine rağmen bir an olsun eksilmeyen cesareti, o ilk an, o ilk temas, o ilk yavaşça yükselme ve gelen o ilk öpücük...

Tekin Soyönder parmaklarını ritmik hareketlerle vurduğu masasından çekti. Gözleri dalıp gittiği dün gecenin bazı sahnelerinden ayrılırken derin bir nefes aldı. Kendine kızar gibi kaşları çatılmış, karakterinden bir parça olan sert ifadesi daha da derinleşmişti. Zaman kaybetmeye değmeyecek, geçmişte kalan konuları çok fazla düşünmezdi. Onun için bir tek şey önemliydi; gelecek! Bu sabah o kızı süitinde öylece bırakıp gittikten sonra, ilk olarak özel spor salonuna gitmiş ve gelecekteki hamlelerini bir kez daha düşünmüştü. Ardından ofisine geçmiş, asistanından günün programını alıp, işle ilgili bazı detayları kontrol etmişti. Aklına Rüya'nın gelmesi elbette olası bir şeydi ama bu konu üzerinde gereğinden fazla düşünmek onu sinirlendiriyordu. Hızlıca ayağa kalktı, güçlü gövdesini hafifçe gerdi, kravatını düzeltti, saatini kontrol etti ve birkaç saniye sonra Rüya'yı unuttu. Bu sırada kapısı hafifçe tıklatıldı. Kapıdaki kişiye sesini yükseltmeden ama gergin bir tonda girmesini buyurdu.

"Efendim, jetiniz hazırmış. Havaalanında sizi bekliyor."

Genç adam ismi Fulden olan asistanına kısaca başını salladı. "Seçkin'i yeniden ara ve her şeyin eksiksiz olmasını istediğimi söyle. Ankara'daki toplantıda herhangi bir aksilik çıkarsa sadece ona değil, sana da hesap sorarım."

Karşıma çıkınca sana öylesine gösterdim. Sen ismini söyleyince geri adım atamadım."

"Ve benim bütün felaketimin sebebi oldun!"

"Nereden bilebilirdim? O adama karşı koyamadığını nereden bilebilirdim?"

"Karşı koyamamak mı? Ona karşı koymak için zaten tüm bunları yaptın!"

"Ne yapacağını bana söylemedin. Telefonda konuşurken söyleseydin sana engel olurdum. Ona kapıldın mı yoksa? Tutuldun mu ona? Belki de onunla sevişmeyi istedin? Olamaz mı?"

"Olamaz!" diye bağırırken Aylin'i bakışlarımla boğmak istiyordum. Bu ihtimali düşünmek bile istemiyordum. Bundan korkuyordum.

"Bilmiyorum, Rüya. O adamla o kadar şey yaşadın ki bunu anlarım."

"Suçu üstünden atmak için bunları söylüyorsun. Tek suçlunun sen ve senin yalanların olduğunu gizlemek için benim duygularımla oynuyorsun! Tam bir alçaksın!"

Aylin bir süre bana baktı ama konuşmadı. Sanki bana yanıt vermekten korkuyordu. "Tamam, tek suçlu benim," dedi sonunda. "Yalanlar söyledim ama böyle olacağını bilemezdim. O adamla bunları yaşayacağını bilemezdim. Hapı kullanacağını bilemezdim."

"Ben tüm bunları yaparken sen onunlaydın, değil mi? Üniversiteden arkadaşınla olduğun da yalandı!" Kuzenim gözlerini kaçırdı. "Aylin..." diye mırıldandım.

"Ne var?"

"Defol!" İçimde his namına, duygu adına hiçbir şey yoktu. "Bundan sonra seni hayatımda görmek istemiyorum. Bundan sonra sen ve ben birer yabancıyız. Bundan sonra benim Aylin diye bir kuzenim, senin de Rüya diye bir kuzenin yok!"

"Ne yani, bana küsecek misin? Oyun oynamak istemeyen bir çocuk gibi topunu da alıp kaçacak mısın?"

"Sen benimle yeterince oynadın, değil mi?"

"Anlattım işte sana!"

"Ne değişti peki? Ben o adamla yattım! Yattım! Duyuyor musun, gerizekâlı! Yattım!"

"Of, biliyorum! Ne yapalım, olur böyle şeyler. Kendini mi öldüreceksin yani!"

"Aylin, lütfen defol git! Yalanlarınla başka salakları kandırırsın artık. Tabii benden daha salağını bulabilirsen!"

Başka zaman, başka bir tartışma olsa, Aylin onu affedene kadar benden af dileyip, bir fino köpeği gibi sevimlilikler yapardı ama şu an bunları yapamayacağını biliyordu. Sözlerimde ciddi olduğumu görüyor ve benden korkuyordu. Bu yüzden itiraz etmedi. Valizlerini on dakika içinde topladı ve odadan çıktı.

Yeniden kendimle ve sorunlarımla baş başa kaldım. Artık ben de gitmeliydim. Ankara'ya dönmem gerekiyordu. Bir an önce, Tekin Soyönder'i ve son üç gün içinde bana yaşattığı her şeyi unutmalıydım.

"Kim o? Benimle ne ilgisi var?"

"Seninle ilgisi yok. Tamamen benimle ilgili. O adam benim sevgilim. Yani sevgilimdi."

Duyduklarıma şaşırmamayı öğrenmeliydim. Konuşan Aylin'di. Boş yere yaşadığı ve tükettiği oksijen için Lahey'de yargılanması gereken bir lüzumsuzdu. Onun her cümlesi yepyeni ve dev gibi bir yalana açılırken bunu yapmam zordu ama sakinliğimi koruadım. "Devam et kahrolası!"

"Cem beni kandırdı. O evliymiş ama bunu benden gizledi. Cüzdanında ailesinin resmini görünce öğrendim. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Sevdiğin adamın seni kandırmasının, seni iğrenç bir oyuna sürüklemesinin ne olduğunu bilemezsin. Onunla konuştum elbette. Bana karısıyla mutlularmış gibi rol yaptıklarını, uzun zamandır boşanma sürecinde olduklarını söyledi. Bana öyle bakma! Yemin ederim doğru söylüyorum. Kimsenin yuvasını yıkmak istemem ama boşanma evraklarını gösterince ona inandım. Geçen seneydi bu. Bir yıl boyunca aynı yalanı sürdürdü. Bir küs, bir barışık kaldık ama en sonunda avukatını bir oyunla kandırıp durumu öğrendim. Dava geri çekilmiş, boşanma olmayacakmış. Ama o bana yalan söylemeye devam etti. Ondan intikam almak için..."

"...beni kullandın!" diye bağırarak araya girdim.

Aylin hızla saçlarını savururken bir yandan ağlıyordu. "Sana zarar gelmeyecekti. Üstelik her şeyi sana bugün anlatacaktım. Nasıl olsa gerçekleri bildikten sonra bana hak verecektin. Beni yargılamazdın, bana destek olurdun, öyle değil mi?"

Aşağılık bir adam tarafından kandırılan kuzenime elbette yardım ederdim. Adamın karısının her şeyi öğrenmesine, her iki kadının da o pisliği defetmesine yardım ederdim ama Aylin her şeyin içine etmişti.

"Ne oldu peki? Tekin Soyönder denen o mafyaya nasıl geldi bu olay?"

"Cem de dün geceki toplantıdaydı. Sana onu gösterecek, sonra da bir köşede gizlenip sizi izleyecektim. O zaten seni

tanımıyordu ve muhtemelen sana kur yapacaktı. Yani bunu yapacağını düşünüyordum."

"Beni kobay bir fare gibi kullandın yani! Devam et!"

"Sana kur yapınca ve seni odasına çağırınca ben devreye girecektim. Onun yüzüne nasıl bir aşağılık olduğunu haykırırken olay çıkaracak ve ona gününü gösterecektim. İntikamımı alacaktım."

"Aylin, canına susadığının ve seni öldürmem için beni ağır tahrik altında bıraktığının farkında mısın?" Dişlerimin arasından tıslarken gerçekten vaatlerimin tümünü yapmak istiyordum. Duyduklarım karşısında sakin kalmam ölesiye güçtü. Konunun Aylin'in entrikalarından başka bir şey olmadığını, ailemle ve iflasımızla hiçbir ilgisi bulunmadığını bilmek nefretimi körüklüyordu. Konu onun intikamıydı ve beni muhteşem bir oyunla kandırmıştı.

"Özür dilerim. Dürüst davranıyorum."

"Keşke dün gece de yalancı bir kaltak yerine dürüst bir kaltak olsaydın!"

"Rüya! Lütfen dur artık. Senin dışında kimseye güvenmediğim için seninle bu yola çıktım."

"Çünkü benden başka süzme salak bulamazdın."

"Ah, hayır! Bak, Cem dün beni gördü. Ayrıldığımız halde benimle konuşmak istedi. Onunla iki dakika konuşmak için lobiye çıktım. Benden af diledi. Neredeyse ağlayacaktı. Avukatların birkaç aya kadar tüm olayı bitireceklerini söyledi."

"Dur, tahmin edeyim. Ona inandın!"

Aylin başını salladı. "Tabii ki inanmadım ama bir şans vermek istedim. Belki aptallıktı..."

"Bu yüzden, sana adamın kim olduğunu sorduğumda onu gösteremedin."

"Evet. Tam o anda senin şu adamı gördüm. Tekin'i. Küstah ve kibirli bir tavrı vardı. Birini iflas ettirmeyi dert etmeyecek kadar katı bir iş adamına benziyordu. İnan bana onun otelin sahibi olduğunu bilmiyordum. Daha önce kötü şeyler yaşadığın o adam olduğunu da bilmiyordum. Onunla hiç tanışmamıştım.

Ellerim başımı buldu. Ağrıdan ötürü az sonra ikiye, hatta üçe yarılacak olan kafamı tuttum. Aylin suçlu olsa da, yaşadıklarımı ona itiraf etmek utancımı bana yeniden yaşatıyordu. Kendi kendime konuşur gibi acıyla mırıldandım. "Onunla yattım!"

Aylin kollarımı kavradı. Onun bana dokunmasına katlanamayarak geriye kaydım. Gözlerine hiddetle bakarken, "Onun yattım işte! Neyini anlamıyorsun? Seviştim!" diye bağırdım.

"Aman Allah'ım! Rüya, sen delirdin mi? Bunu neden yaptın?"

"Delirdim, evet! Delirmiş olmalıyım. Çünkü başka açıklaması yok. Net olarak hatırlayabildiğim tek şey, odasına girmek için gösterdiğim çaba. Onun da beni geri çevirmediğini hatırlıyorum. Sonrası... Sonrası bu!"

Aylin'in gözleri yüzümde, bedenimde. Tekin'in gönderdiği elbisemde gezindi. "Sana zorla mı sahip oldu? Bana doğruyu söyle!"

İşin doğrusu, ona zorla sahip olan bendim! Bunu Aylin'e söylemek yerine gözlerimi ondan kaçırdım. Sonra Aylin'in dert ortağım değil, başlıca düşmanım olduğunu anlayarak bütün nefretimle onu yeniden ittim.

"Senin yüzünden! Sen bana o adamı gösterip ortadan kayboldun için planı kendi başıma yaptım! O adamın karşısına çıkmak, babam için hesap sormak istedim. Ama öylesine korkutucu ve sertti ki, onunla başa çıkmak için senin verdiği hapı aldım. Sonra peşine düştüm..."

"Dur dur! Sen ne yaptın?"

"Peşine düştüm dedim ya!"

"Hayır, öncesinde?"

"Hapı aldım."

"Rüya, sen... O hapı... Allah kahretsin! O hapı sen mi içtin?"

"Bana veren sen değil miydin? İşler kötüye gidince kullanırsın dememiş miydin? İşler bok gibiydi ve ben de aldım işte!"

"Ah, sanırım öleceğim!" diyen Aylin'in sesi ve gözleri ağlamaklıydı. "O hapı sen alasın diye vermedim sana! O hapı adama içirecektin!"

"Ne!"

"Ya bunu nasıl yaparsın? O hap kafa uçurucu. İnsanı bir çılgına, olmadığı birine çeviriyor ve kontrolden çıkarıyor. Adama kolayca istediklerini yaptırıyor, çünkü o hap şehvet hapı. Ve sen onu içtin, öyle mi? Saçtık desene!"

Susma ve derin nefes alma sırası bendeydi. İşittiklerimi hazmetmem öylesine güçtü ki, yeniden yatağa çöktüm. Dirseklerimi dizlerime dayadım ve ellerimle kısa saçlarımı kavrayıp çektim. Saç diplerimden yayılan keskin bir his başımdaki ağrıyı biraz olsun insani seviyeye indirdi. "Sana inanamıyorum," diye fısıldadım aklımı toparlayabildiğimde.

"Asıl ben sana inanamıyorum! O hapı senin alman gerektiğini kaçından uydurmuşsun ve bana kızıyorsun, öyle mi?"

Kime kızdığımı çok iyi biliyordum. Kuzenime her şeyi elinden alınmış bir yenik gibi bakarken, hislerden yoksun bir halde gülümsedim. Yarım gülüşüm Aylin'in gözlerinin dolmasına neden oldu. Yanıma yaklaşıp ellerimi tutmaya çalıştı ama izin vermedim. "Rüya, özür dilerim. Yalan söylediğim için özür dilerim ama inan bana sebebim vardı."

Boş vermişçesine başımı salladım. "Hiçbir şey umurumda değil!"

"Cem diye biri var. Dün gece o da buradaydı."

Duygusuz sesimle "O adam mı? Tekin Soyönder yerine o adam mı babamı iflas ettirdi?" diye sorabildim.

"Evet. Yani hayır! Evet, çünkü sana o adamın adını vermem gerekiyordu, Tekin Soyönder'in değil. Ve hayır, çünkü..."

Aylin yutkunurken devam edemedi. Ona tokat atmamak için kendime zor hâkim oluyordum. "Devam et!"

"Hayır, çünkü o adam babana bir şey yapmadı. Babana kimse bir şey yapmadı."

"Ne demek bütün bunlar? Cem denen adam kim o zaman? Bana neden intikam almamız gerektiğini söyledin? Dilerim mantıklı bir yanıtın vardır, Aylin. Yoksa yemin ederim bu odadan sağ çıkamayacaksın!"

"Var elbette. Mantıklı nedenim var! Cem denen adam pisliğin teki..."

Biliyorum bana kızgınsın ama yemin ediyorum beni dinlediğinde bana acıyacak, hak vereceksin.

Senin acımacak tek bir noktan yok, Brütüs!

Dördüncü mesajı açtığımda Aylin'in tüm küfürleri hak etmiş olduğunu dehşetle gördüm.

Sana diyorum, Rüya! Babanı mahveden adam o değil. Sakın bir şey yapma! Mesajımı gördüğünde hemen bana dön!

Ellerim artık titremiyor, Anadolu Ateşi gibi çılgın bir dans tutturmuş zangırdıyordu. İlk atılan mesajı bu koşullara rağmen açabildim.

Kuzen, sana bir şey söylemem gerekiyor. Yarını bekleyemedim. Düşmanın Tekin Soyönder değil. O adamın babanla bir ilgisi yok. Sana yalan söyledim. İnan bana mecburdum. Sakın bir şey yapma. Sakince konuşalım, tamam mı?

Muhtemelen ben Tekin'le işi pişirirken, Aylin bana bu mesajları atmıştı. Birkaç mesaj daha vardı ama daha fazlasını görmeye dayanacak gücüm kalmamıştı. Fazla söze gerek yoktu, değil mi? Aylin bana hayatımın en büyük kazığını atmıştı. Ben de bir sazan gibi atlamış ve o kazığı yutmuştum. Gözlerim yere sabitli haldeyken Aylin'i falan aramadım. Dün gece bir seri katile denk gelip cesedinin denize atılmış olmasını dileyecek kadar kızgınken, onun nerede olduğu umurumda bile değildi. Aslında kızgınlık lanet olası küçücük bir duyguydu. Başka duygularım da vardı. Aylin'i parçalamak istiyordum. Bana yaptığı şeyin bedelini ancak bunu yaparsam ödetmiş olabilirdim. Vücudumdaki inşaat şiddetlenirken, her şeyin bittiğini fısıldayan bir ses kafamda dönmeye başladı. Ailem bu olayı öğrenirse verecekleri tepki kafama giren o fısıltı olmuş ve bana yaşanacaklara dair bir sürü kehanet fısıldamıştı. Babam tutucu bir adamdı, annem sıradan, geleneksel bir ev kadınıydı. Etrafımız her olayı yargılayan ve suçu kesinleşmeden hüküm veren tanıdıklarla, sülalemiz başka kimsede bulunmayan üstün ahlak öğeleriyle donatıldığını sanan tiplerle doluydu. Akrabalık ilişkilerimiz, bir örgünün sıkıca birbirine geçmiş ilmeklerini anımsattığı kompleks bir yapıydı. Benim ipim çözülmüştü. O örgü açılacak, benim

yüzümden ailem onlardan kopacaktı. Rüya Gören'i hedef tahtasına koyan akrabalar dedikodumu asırlarca pişirip pişirip duracak, annem kriz geçirecek, babam kim bilir neler yapacaktı! İnsan ölürken geçmişi bir film şeridi gibi gözünün önüne gelirmiş ya, benim gözümün önüne gelen şey geleceğimdi. Ölürken ya da ölür gibi hissederken yaşanacak her şeyi görüyordum. Bunlara katlanamazdım! Buraya gelişimizi, dün gece yaşananları, Tekin Soyönder'i ve onunla geçirdiğim o en özel sırrımı herkesten gizleyecektim. Ailem ne yaşadığımı asla bilmeyecekti. Anneme bile hiçbir şey söylemeyecektim.

"Rüya! Oh, sonunda!"

Bu ses beni geleceğimin karanlık sahnelerinden şimdiye getirdi. Luxury Dream Palace'ın on altı bin sekiz yüz euro'luk odasına dönüş yapıp başımı kaldırdım. Aylin çantasını bir yerlere fırlatmış bana doğru geliyordu. Bu kahrolası kaltak bir de bana sarılacak mıydı yani? Açık kolları bunu gösteriyordu. Bana yaklaştığında ayağa kalktım ve hışımla onu ittim.

"Rüya! Ne yapıyorsun sen? Ne oluyor?" dedi dengesini sağlamaya çalışırken.

Duyduklarıma inanamıyordum. "Ne mi oluyor? Bunu soruyor musun sahiden?"

"Bak, tamam, kızgınsın biliyorum. Hak ettim. Sana yalan söyledim ama bunu konuşabiliriz."

"Konuşacak daha iyi bir konumuz olduğuna eminim seni piksel beyinli!"

"Allah aşkına, ne oluyor? Sadece basit bir yalandı işte. Niye bu kadar büyütüyorsun?"

Bütün öfkemi yüklendim ve hepsini Aylin'e boca etmek için insanüstü bir çaba harcadım. Ellerimle boğazına yapışamasam da, sözlerimle ona çarpmayı, kırıldığım kadar kırmayı amaçladım. "Senin basit dediğin o yalan yüzünden, Tekin Soyönder'le yattım ben!"

Aylin kışın ortasında buz tutan bir damla gibi kalakaldı. Donmuş ve adeta hareket etmeyi unutmuştu. Dudakları kıpırdandığında "Ne...Ne yaptın?" diye kekeledi.

"Bunu giyemezsin!" dedi buyurgan sesiyle.

Yırtık elbise elimden kaydı. Başımı salladığımda Tekin beni bıraktı. Sert tutuşu kolumda iz yapmıştı. Sadece kolumda mı, vücudumun her yerinde ondan izler vardı. Dudaklarımda hâlâ dudaklarını hissediyordum. Birden dün gece öpüştüğümüzü hatırladığımı fark ettim. Belimdeki o keskin teması, elbisemin yırtılması, ellerimin altındaki o kaskatı vücudunun sıcaklığı... Düşündükçe daha çok arumsıyordum. Parça parça sahneler sessiz ve karıncalı bir kamera görüntüsü gibi zihnimde canlandı. Konuşmalar yoktu. Sonrası yoktu. Ne kadar ileri gittiğimize dair bende hiçbir şey yoktu.

"Ne giyeceğim?" dedim dün geceyi tamamen unutmak isteyerek.

Tekin Soyönder karanlık gözlerini yüzümden aşağıya indirdi. Kırışık çarşafın sardığı bedenime şöyle bir baktı ama bu kısacık bir andan ibaretti. "Sen duşa gir. Giymen için bir şeyler göndertirim. İşin bitince odayı terk edersin."

Sözleri fikir alışverişi içermiyordu. Emrediyordu ve bana da uymaktan başka seçenek bırakmıyordu. İşini bitirmişti nasıl olsa, daha fazlası için herhangi bir çabaya girmiyordu. Tek gecelik bir kadındım onun için. Dün gece birlikte olduğu, bugün unuttuğu, sonsuza kadar unutacağı bir çentik, bir skor, bir sayıydım. Bugüne kadar kim bilir kaç kadını gönderdiği o eski kırıklar deposuna itilecek önemsiz bir detaydım. Bu gururuma dokunabilirdi ama bana hiçbir şey vaat etmediğini çok iyi biliyordum. Beni ayartmamıştı bile. Ne benimle birlikte olma gibi bir düşüncesi vardı, ne de isteği... Bunların tümünü ben yapmıştım. Bu yüzden bir kukla gibi başımı salladım. Ona bir kez daha bakacak gücü bulamayınca usulca adım attım. Banyo kapısına yürürken çarşaf elimden kaydı. Onun beni izlediğini bilsem de, bu halime aldırmayacak kadar dalgın, umutsuz ve mutsuzdum. Kapıyı kapatmadan önce de tamamen çıplaktım.

Suyu sonuna kadar açarak, çıkan tazyik sesinin hıçkırıklarımı bastırmasını sağladım. Su tepemden inerken ellerimi duvara yasladım ve bütün gücümle ağladım. Öylesine büyük bir yıkılmışlık, pişmanlık ve utanç yaşıyordum ki, bu suyun altında kendimi boğabilirdim. Tekin Soyönder'in kral süitinde cesedimi bulmaları, babamın intikamını ondan alırdı ama benim haysiyetimi geri getiremezdi. Bu yüzden daha fazla burada kalmamak için dakikalar sonra duştan çıktım. Gözyaşlarım dinmiş olsa da, içimden akan bütün o pişmanlık dinmemiş, her saniye çoğalarak kabarmıştı.

Banyodan çıktığımda oda ölüm kadar sessizdi. Beni ardında bırakıp gitmek onun için hiç zor olmamıştı anlaşılan. Bu neden benim umurumdaydı ki? Gidecekti elbette. Gitmeliydi. Öyleyse içimdeki o derin boşluk neden gittikçe büyüyordu? Of! Başımdaki ağrıya odaklanıp, Tekin Soyönder'i unutmaya çalıştım. Yatağın üstüne bırakılan yeni elbiseyi giydim. Çantamı ve yere düşen her şeyimi toparlayarak sonunda dışarı çıktım. O an aklıma Aylin geldi. Telefonumu çıkardığımda cihazın kapanmış olduğunu gördüm. Şarjı bitmişti. Belki de Aylin dün gece beni aramış fakat ulaşamamıştı. Eğer onunla konuşabilseydik tüm bunların yaşanmayacağını fark ettiğimde, kendisi akıllı ama bataryası tam bir gerizekâlı olan telefonuma sövüp durdum.

Kaldığımız odanın elektronik kartının bende olması günün tek iyi tarafıydı. Kapıyı açıp içeriye girerken Aylin'in fosur fosur uyuduğunu tahmin etmek zor değildi. Ancak Aylin odada yoktu. Onun da benim gibi, yabancı bir adamla geceyi geçirmiş olabileceğini düşünüp dehşetle irkildim. Orada bir yerde duran şarj cihazını alıp telefonun açılmasını beklerken, ömrümden en uzun on dakika gitmişti. En sonunda telefon açıldığında bir sürü mesaj geldi. Hepsi Aylin'dendi. Onu aramadan önce mesajlarını okumaya karar verdim. En üsttekini açtım.

Rüya, lütfen telefonu aç! Ne yaptığını bilmem gerekiyor.

Asıl benim senin ne yaptığını bilmem gerekiyor, aptal!

İkinci mesaja dokundum.

Anladın mı beni? Ne olur ses ver!

Neyi anladım mı?

Mesajları sondan başa doğru okuduğum için hiçbir şey anlamamıştım. Üçüncü mesaj daha fazla ipucu içeriyordu.

bilmek iyi miydi, değil miydi, bunu bile bilmiyordum. Tek bildiğim, hayatımın bundan sonra asla eskisi gibi olmayacağıydı.

Düşünmem gerekiyordu. Bu olayı önce sindirmem, sonra düşünmem gerekiyordu. Gözyaşlarımı zor da olsa durdurabildim. Tekin Soyönder denen bu korkutucu adamın beni daha fazla yaralamasına fırsat vermemek için kalkmayı denedim. Üzerimdeki çarşafı kendime sardım ve yataktan çıkmak için hamle yaptım. Ağrıyan vücudum o an kendini hatırlattı. İnleyerek ve her nefeste biraz daha ölerek sonunda başardım. Bay Öfkeli Çevrimdışı'nın beni izlediği biliyordum. Ona bir şey demem gerektiğinin de farkındaydım. Başımı usulca kaldırdığımda gözlerine bakma cüreti bulabildim.

"Dün benim için bir hayli yoğun ve yorucu geçti. Bu yüzden bazı şeyler belirsiz olsa da, aramızda bir şeyler yaşandığı açık," dedim. Bu konuşmayı hemen yapıp kaçmak, dünyanın bittiği yere gitmek, kendimi uzay boşluğuna atmak istiyordum. "Bunu ben istediğim için senin kendini suçlamana lüzum yok."

Tekin alayla güldü. Elbette kendini suçlamıyordu.

"Her şeyin sorumluluğu tamamen bana ait!" diye devam ettim. "Senin herhangi bir sorumluluk üstlenmen gerekmiyor."

"Öyle bir niyetim yok zaten," derken gözleri haddinden fazla küstahtı. Benim miladım olan bu olay, onun için sıradan ve önemsiz detaylardan oluşan bir hiçti.

"Gitsem iyi olacak."

Sözlerim bitmişti ancak anlaşılan onun tehditleri henüz sona ermemişti. "Dün geceye dair herhangi bir şey görmek ya da duymak istemiyorum. Yaşandı ve bitti. Sakın hiçbir konuda beklentiye girme!"

"Ne konusu?"

"Hamilelik ya da benzer bir şey."

Hamilelik mi? Kalbim öylesine büyük bir çarpıntıyla atmaya başladı ki, bir an nefes alamadım. Durduk yere neden bundan bahsediyordu ki? Bu düşünce hem utancımı, hem de öfkemi katladı. Dudaklarımdan çıkan kelimeler aceleci ve üzerine düşünülmemişti. "Böyle bir şey olmayacak!" dedim kızgınca.

"Her neyse, tedbirini al ve sakın başıma bela olma!"

"İstediğim en son şey bu!"

Ağır ağır başını salladı. Başka herhangi bir şey söylemedi. Kalmam ya da bundan sonra yapmamız gerekenlerle ilgili konuşmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Zaten açıkça gitmemi söylememiş miydi? Ne bekliyordum ki, benimle evlenmesini mi? Ah, bu imkânsız bir beklentiydi ve sonuçları ne olursa olsun benim de böyle bir niyetim yoktu. Onunla evlenme ihtimalimin olmadığı bir gezegende yaşıyordum. Tekin ve ben, sıradan bir hayatta birbirlerine rastlamaları mümkün olmayan iki insandık. Onun değerleri, kaygıları, önem verdiği duyguları yoktu. Bakire bir kızla birlikte olduğu için kendine herhangi bir suç atfetmiyordu. Hayır, bütün suçun bende olduğunu biliyordu. Ben de biliyordum. Kendimi ona sunmuşken, onu nasıl suçlayabilirdim ki? Aslında aksi olsaydı da onunla uğraşmak istemezdim. Hayatımın geri kalanında onu göreceğim bir ilişki beni ürkütüyordu. Ne hissettiği asla belli olmayan, dahası hisleri bile olmayan bu korkutucu adamla yaşanacak bir ilişki, insanın dağarcığındaki ilmeği kendisinin çekmesi demekti. Üstelik benden nefret eden bu adama ayak bağı olmak, tahammül edilemez bir onur yoksunluğu olurdu. Buna dayanamazdım. Sessizce çekip gitmeli ve bir tek kendime kızmalıydım.

Yerdeki kıyafetleri toplamam titreyen ellerimle oldukça zorlu bir eyleme dönüştü. Elbiseyi aldığımda ortasındaki derin yırtığı görünce hıçkırığıma son anda engel oldum. Belki de bunu ben yapmıştım... Bu kadar delirmiş olabilir miydim? Neden bunu yaptığımı ya da neden hiçbir şey hatırlamadığımı bilmiyordum. Yerden doğrulduğumda ağzıma gelen acı tat yüzünden ansızın irkildim. Ah, kahretsin! *O hap!* Aylin'in verdiği hap beni uyuşturmuş olmalıydı. Lanet olsun! Artık kendimden başka suçlayacağım biri daha vardı. Aylin! Bana o hapı veren, beni bir fahişeye çeviren o hap olmalıydı. Başka bir cevap bulamıyordum. Tüm bu düşünceler yüzünden yere yığılacak kadar güçsüz düştüğümde öne kaydığımı fark etmedim. Birdenbire kolumu saran o güçlü ele dolu dolu gözlerimle bakarken Tekin beni çekerek doğrultu.

perdeyi aralar gibi yavaşça aydınlanırken gözlerim kapımız ona sabitliydi. Benim aklımı kurcalayan sorular ona uğramamış olmalıydı ki, pek de şaşırmış görünmüyordu. Bana aldırmayarak rutin bir şekilde kol saatini takmaya başladı. İri elinde tuttuğu saati yavaşça koluna geçirdi. Bir erkekte dikkat ettiğim en önemli iki şey, eller ve kol saatiydi. Tekin Soyönder'in hem elleri, hem de kol saati öylesine çekiciydi ki, bu görüntü bütün dikkatimi dağıtmaya başlayınca gözlerimi kapattım. Düşünmeli, anımsamalı ve eğer bu bir rüyaysa uyanmalıydım. Hayır, rüya değildi! Hatırlıyordum. Dün geceyi... Onun intikam alacağım adam olmasını, Aylin'in onun ismini söyledikten sonra kanıma yayılan kızgınlığı, onunla konuşurken yaşadığım aşağılanmayı, onun peşinden asansöre atlarken aklımdan geçenleri ve nihayetinde onunla... Onunla öpüştüğümde hissettiğim şeyleri... Sonrasına dair kesin bir kanaate varamıyordum ama üzerimdeki şeyler, daha doğrusu üzerimde olmayan şeyler bazı tahminlerimi haklı çıkarıyordu.

Titreyen ellerimi dudaklarıma götürdüm. Gözlerim kendiliğinden dolmaya başladığında örtüyü hafifçe kaldırdım. Üstüm gibi altım da çıplaktı. Ne olduğunu anlamak için üç haneli bir IQ'ya ihtiyacım yoktu. Ne olduğunu biliyordum... Onunla yatmıştım! Onunla... Düşmanımla... Babamı mahveden adamla... Şimdi beni mahvetmiş olan adamla... Hayır! Beni o mahvetmemişti, bizzat ben kendimi mahvetmiştim.

"Daha ne kadar sürecek bu?" diyen Tekin düşüncelerimi bölerken gözlerimi ona çevirdim. Yapılı ve kahretsin ki hâlâ bir kısmı çıplak olan bedeniyle usulca dönüp, az önce taktığı saate bakarak bana uyarı atışı yaptı.

"Anlamadım," diye mırıldandım.

"Kalkmanı daha ne kadar bekleyeceğim? Yapacak işlerim var. Gitmen gerekiyor."

Dudaklarım aralandı. Kelimeler yine cephelerine çekildiler. Sessizliğim, çıplaklığım ve utancımla baş başa kaldım. Nihayet zorlanarak konuştuğumda "Biz, şe...şey," diye kekeledim.

Küstahça bakıp tek kaşını kaldırdı. "Sonuna kadar gittik!" dedi sertçe. Bir an sonra o küstah gözlerine şüphe yerleşti. Bu şüpheyi besleyen açık bir öfkeyle "Yoksa hatırlamıyor musun?" diye sordu.

Hayır dersem ne yapardı acaba? Muhtemelen buna çok sinirlendirdi. Diğer yanıtı seçtim. "E...evet. Hatırlıyorum ama bazı şeyler çok belirsiz."

"Sana özet geçeyim. Dün gece odama girdin ve seninle yatmam için bana yalvardın!"

"Ne?" Sesim bütün sınırlarımı, sinirlerimi aşarak bir çığlık oldu. "Ben mi? Ben mi yaptım bunları?"

Tekin Soyönder durduğu noktadan bana doğru yürümeye başladı. İçimden bir ses kaçmam gerektiğini söylüyordu ama yapmadım. Bu halde hiçbir yere kaçamazdım. Örtüye daha sıkı sarıldım ve o yanıma gelip tepemde dikilene kadar bekledim.

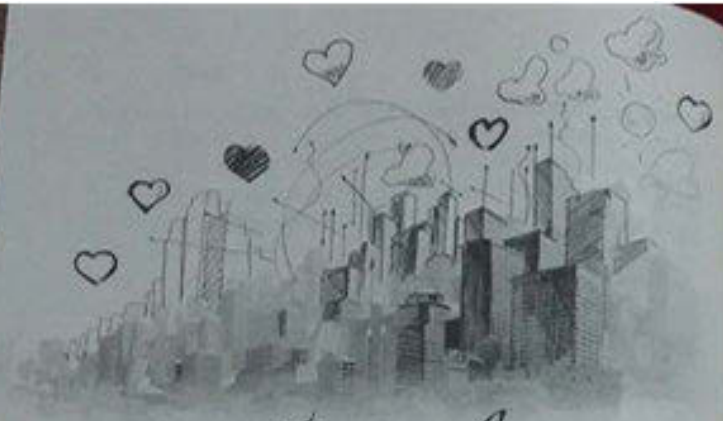
Siyah gözleri benim tedirgin gözlerimi buldu. Bakışları yine, söyleyeceklerine dair ipuçları içeriyordu. "Aklından her ne geçiyorsa sakın bunu yapmaya kalkışma!"

"Aklımdan ne geçebilir?" diye söylendim.

"Tehdit, şantaj, olay çıkarma..."

"Hayır!" desem de, aslında evet demem gerektiğini hatırladım. O işe yaramaz, aptal planımız tam da olay çıkarmayı içeriyordu. Adamın bana saldırdığını herkese yayacaktık ama bu durumda o plan öylesine saçma kalıyordu ki, gülecek mecalim olsa oturan yerlerimle gülerdim buna. Açıkçası şu an ne babamın intikamı umurumdaydı, ne de çıkaracağım rezalet. Dün gece bu adamla beraber olmuştum! Kendimi ona vermiştim! Barlardan kaldırılan tek gecelik bir kadın gibi... Her şeyim elimden gitmişti. Onurum, şerefim, masumiyetim... Gözlerimden akan yaşları hissettiğimde, Tekin'in gözleri de o yaşlara indi.

"Eğer ağlamaya kalkarsan, seni bu halde dışarı atarım!" dediğinde bunu yapabileceğini anladım. Çaresizce gözlerimi ondan çekip, ellerimle yüzümü kapattım. Bir hata yapmıştım ama bu hatayı neden yaptığımı bilmiyordum. Kendimi böyle kaybettiğime inanamıyordum. Tekin'in bana zorla sahip olmadığını

5. Bölüm

Beş tane kepçe aynı anda kafamı azar azar oyarken uyandım. Beynimdeki karmaşık yollarda devam eden tretuvar çalışmaları öylesine gürültülüydü ki, işçilerin kendi aralarındaki konuşmaları bile duyuyordum sanki. Şantiye alanına dönen kafam daha fazla uyumama imkân vermeyince gözlerim açıldı. Kaşlarım *Neden uyandın ki?* rahatsızlığı içinde derinden çatılırken bunu yapmak dahi canımı acıttı. Yavaşça kendime geliyordum ama uyanmış olmam, inşaatın kafamla sınırlı kalmadığını görmeme neden oldu. Bedenimin her yanı Meksika biberi sürülmüş gibi sızlıyordu. Her yerim, her noktam, her kasım öylesine acıyordu ki, ölümcül bir kazadan sonra hurdaya çıkmış bir araç gibi hissediyordum. Böylesine derin ve şiddetli bir baş ağrısını daha önce yaşamadığım için tüm dikkatim kendimdeydi. Bu yüzden bir süre boyunca nerede olduğumu idrak edemedim. Ta ki uzaktan gelen su sesini işitene kadar... Yavaşça doğrulup, uzandığım yerden kalkarak oturur vaziyete geçtim. Üzerimdeki ince beyaz örtünün hışırtısı bile bana işkence yaşatıyordu. Başımı ellerimin arasına alıp şakaklarımı ovuşturdum. Gözlerim üzerimdeki örtüden bedenimin üst kısmına ulaştı. Çıplaktım. Daha önce hiç çıplak uyumamıştım. Bu farkındalık bir beton kütlesine dönmüş olan kafamı kaldırmamı sağladı. Gözlerimle

etrafı inceleyebildiğimde oldukça lüks bir odada olduğumu fark ettim. Perdeler çekilmemiş olsa da, odaya sızan loşluk günün ağardığını gösteriyordu. Nerede olduğumu anlamam on saniyemi aldı ve on saniye dolunca gözlerim göz kapaklarımı acıtarak sonuna kadar açıldı.

"Aman Allah'ım!" diye inlesem de her şeyin çok geç olduğunu anlayacak kadar ayılmıştım. "Ben... Ben..."

Ya kelimeler benimle oynuyordu, ya da dilim o kelimelere yasak koyup çıkmalarını engelliyordu. Yine de, itiraf edemediğim bir gerçekliğin başrolünde olduğumun bilincindeydim. Banyodan gelen su sesi kesilince kafamı oraya çevirdim. Kapı kapalıydı. İçerideki kişinin Aylin olmadığını bilmenin ürpertisi çıplak bedenimi titretti. Aylin daima herkesten sonra uyanırdı. Banyodaki kişi kesinlikle o olamazdı. Kim olduğu konusunda bazı tahminlerim vardı. Korkunç, sarsıcı, dehşet verici tahminler...

Ve o *tahmin* kapıyı açtı. Banyodan çıkan adama şuursuzca gözlerimi diktim. Beline sardığı havlu dışında çıplaktı. Vücudu mermer bir levha kadar katı, boyu kapının pervazına değecek kadar uzun ve gözleri sonum olacak kadar koyuydu. Sağ kolunun üst kısmındaki karmaşık şekillerden oluşan dövmeyi fark edince zihnime bazı görüntüler doldu. Ateş kırmızısı, sürekli dönen görüntüler... Gerçek olmasını istemediğim şeyler...

"Nihayet uyandın!"

Sesi de görüntüsündeki tüm o karanlık bileşenlerin bir parçası gibi sertti. Tekin Soyönder ıslak, simsiyah saçları, delici bakışları ve damlaların süzüldüğü ölümcül bedeniyle, en az onun kadar çıplak bir halde yatağında oturan bana bakıyordu.

"Sen!" diyerek çığlık attığımda ellerim kendiliğinden örtüyü buldu ve boynuma kadar çekti.

"Sakın başlama!"

Tekin'in tehdidi beni tümüyle susturdu. Aslında neye başlayacağımı bile bilmiyordum. Bu adamla, bu saatte, bu halde, bu odada ne işim vardı? Dahası onun benimle ne işi vardı? Kahretsin, doğru sorular bunlar değildi! Asıl soru, benim onun olduğu bu otel odasında, bu yatakta ne işim vardı? Zihnim bir

Tekin onun bu çılgın hareketlerini izlerken aklında hâlâ bazı sorular vardı. Ama bir an sonra... Soruların canı cehenneme yidi. Rüya Gören, aptal ve çirkin soyadına, zevksiz kıyafetlerine, kadınlarda hazzetmediği kısa, kötü saçlarına rağmen oldukça seksi görünüyordu. Vücudu çığ tanesini kucaklayan yaprak gibi parlak ve ışıltılıydı. Tekin Soyönder kontrolsüz birliktelikten daima uzak durmuştu. Oysa bu kız ona bütün sınırlarını ihlal etti. riyordu. Onun görünen yüzünün bu olduğunu düşündü. Diğer Rüya bir perdeyli belki de. Bu kız cesur ve itaatsiz istekleriyle onu çekiyordu. Hızlıca kıyafetlerinden kurtuluıp, genç kızın üzerindeki yerini aldı.

Rüya kollarını Tekin'in boynuna dolamadan önce sağ kolunun üstündeki dövmeyi fark etti. Heyecan ve coşku içinde parmaklarıyla genç adamın omzuyla dirseği arasında kalan o ün kastaki dövmeye dokundu. "Çok çekici," diye fısıldarken küçücük bir kahkaha attı. Sonra devam etmedi. Kollarını adamın boynuna dolar dolamaz dudakları şiddetle birbirine geçti.

Genç kız kendini bir anlığına çektiğinde "Beni delirtiyorsun," dedi.

Tekin onun saç diplerini kavrayıp yumruğuna sardı ve hafifçe çekti. "Seni öldürmek istiyorum!" derken gerçekten bunu yapabilecek kadar öfkeyle söylemişti.

Rüya o öfkenin arzudan olduğunu biliyordu. Konuşamıyordu.

Genç adamın arzusu da öfkesi kadar şiddetliydi. Ancak öfke ona sahip olma isteğinin önüne geçemezdi. İçindeki hislerin karmaşıklığına rağmen, Nasıl olduğunu, ne olacağını fazla düşünmeden sonuna kadar gitti. Bu son ona büyük bir sürpriz sunduğunda gerçekten şaşırmıştı. "Sen bakire misin?" diye sorarken şaşkınlığına öfkesi de eşlik etti.

"Ö.. önemli mi?" diye kekeledi Rüya. Pek fazla konuşamıyordu ve şu an herhangi bir şeyi dert edinecek kadar mantıklı düşünemiyordu.

Oysa Tekin her şeye rağmen düşüncelerini toparladı. Rüya'nın bu durumda olmasını beklemiyordu. Beklemek mi? Kahretsin, bunu aklına bile getirmemişti! Hareketlerinde o kadar cesur davranan bir kızın ilki olmak tuhaftı. Tuhaftan öte saçmalıktı!

Tekin saçmalıklarla uğraşmadı. Rüya'nın anbean artan cesaretiyle aklındakileri unuttu. Onu her şeyiyle kendine alırken, kendini ele ona bıraktı. Ancak dakikalar sonra dünya ve bedenleri normale dönüp sakinleştiklerinde, "Korunuyorsun, değil mi?" diye mırıldandı. Bu cümle bir soru kadar tehdit de içeriyordu.

"Korunmuyorum," diye yanıtladı Rüya. "Bugün hap kullandım." Evet, hap kullanmıştı ama şimdi o hapı ne için kullandığını hatırlamıyordu. Zihni yavaşça silinyordu. Tatlı bir uyuşukluk genç kızı esir almak üzereydi.

Tekin ona kaşlarını çatarak baktı. Yanında uzanan kadını tanımıyordu. Ona güvenmiyordu. Asla böyle ihmalkâr davranmazdı ama o da böylesine çabuk tükeneceğini öngörememiş, dahası sonuçlarını düşünememişti.

"Sakın herhangi bir beklenti ya da şantaja başvurmaya kalkışma!"

"Böyle bir şey olmayacak. Tedbirimi aldım diyorum. Sadece ilk birlikteliğimin seninle olmasını istedim. Tuhaf mı?"

Tuhaftı! Birbirlerini öldürmek üzereyken bu hale gelmek de neyin nesiydi? Tekin sağlıklı bir erkek olarak onu arzulamıştı ama kızdaki bu deli cesareti farklı şeyler düşünmesine sebep oluyordu. Öylesine rahat ve gerçekti ki, onu çözemedi. Her şeye rağmen casus olmadığına emindi. Kızın ailesini biliyordu. Geleneksel bir ailesi olan bu kız, gayrimeşru bir çocuğu göze alamazdı. Ancak kendini tanımadığı bir adama vermeyi göze alması Tekin'i şaşırtmıştı. Fakat bunun üstüne daha fazla düşünmek istemiyordu.

Sonunda Rüya derin bir uykuya daldı. Tekin onu kollarının arasından söktü ve kıvrılarak uyumasını kaşlarını çatarak izledi. Sonra kollarını başının altında birleştirip tavanı seyretti. Her şey bir saat bile olmadan olup bitmişti...

Haklı çıkmıştı. Rüya Gören'le o şiddetli kavgası kesinlikle medeni bir şekilde bitmemişti.

"Bunu sen de istiyorsun!" derken heyecanlandı.

Tekin yanıt vermedi. Şüpheli gözlerle kızı incelemeye devam etti. Sarhoş değildi, aklı başındaydı ama kahretsin tuhaftı işte!

Tekin onu süzerken Rüya'nın aklına planları geldi. Tüm amaçlarına ulaşmak üzereydi. Bu adamı sonunda ayartabilirdi ama telefonu neredeydi, bilmiyordu. Aylin neredeydi, bilmiyordu. Kahretsin! Aklı neredeydi, hiç bilmiyordu. Ama bir sarhoş ya da bağımlı gibi kendinden geçmiş hissetmiyordu. Zihni aydınlıktı. Bu adamla yaşananları hatırlıyordu. Onunla geçmişleri karaydı. Kapkara... Öfke karası. Oysa şimdiki zaman ateş kızılıydı. Rüya yanıyordu. Tam manasıyla... Fiziksel bir yangın ancak bu kadar ısıtırdı onu. Aylin'e haber vermeliydi. Aylin'e mesaj atmalı ve *'O adamı ayarttım,'* demeliydi. *'Hadi gel odaya,'* demeliydi. Zaferini ilan edebilmeliydi. Yapamıyordu. Yapmak istemiyordu. Aylin'in odaya gelmesini istemiyordu. Bu adamla, karanlığın kralıyla yalnız kalmak istiyordu. Ayartılan kimdi aslında pek bilmiyordu. Sadece, ayak parmaklarından başlayıp tüm vücuduna dolanan ateşi söndürmek istiyordu.

"Kendinde değilsin. Defol git buradan!" diyen adama gülümsedi.

"Kendimdeyim!" dedi. Yalan değildi. Etrafta tuhaf kızıl balonlar vardı ama tamamen kendindeydi. Delice bir cesaretle dopdolu haldeydi.

"Niyetin neyse ulaşamayacaksın!"

Genç adam onu kapıya doğru sürüklerken Rüya karşı çıktı. Duvarın köşesine tutundu ve tek adım daha atmamak için tüm gücüyle direndi. Tekin durunca ona döndü. O iri vücuduna, devasa boyuna baktı. Ne kadar da güçlüydü. İçindeki istek kadar... İçindeki o dev gücü sadece bu adam dindirebilirdi.

"Niyetimi bilmek ister misin?" dedi sakince.

Tekin'in karanlık ifadesi sert bir gürleme oldu. "Söyle!"

Rüya ona doğru yaklaştı. Tam dibinde durdu ve ayak parmakları üzerinde yükseldi. "İşte bu." Kollarını boynuna dolayıp gözlerini kapattı ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Tenine değen o kaskatı dudaklardan öylesine etkilendi ki, ilk öpüşmesinde sanki neler yapılacağını bilirmiş gibi dudaklarını kımıldattı. Sadece bir saniye sonra taş gibi katı bir el belinden sımsıkı kavradı.

Tekin bir eliyle onu kendine büsbütün yapıştırırken, diğer eliyle de ensesini kavrayıp dudaklarını daha da bastırdı. Rüya dudaklarını araladığında temas daha da derinleşti. Tekin'in hamleleri onu dağlıyordu. Öylesine kuvvetli bir hisle onu sarsıyordu ki, Rüya daha sıkı sarılmaktan başka bir şey yapamıyordu. Dudaklarını adeta harpalayan ancak bunda bile magma tabakasına inmiş gibi onu yakan bu temasla alev aldığını hissetti. Vahşileşti ve vücudu çaresizce kıvrandı.

Sonra ateş dağıldı. Genç kız sertçe savrulduğunda dengesini bulamadı. Kalçasının üstüne düşerken onu iterek bırakan adamı saniyeler sonra fark etti.

"Sen delirmişsin!" dedi Tekin tepesinde durup öfkeyle bakarken.

Rüya oturduğu yerden ona gülümsedi. "Seni istiyorum! Hayatımda kimseyi böyle istemedim!" Gözleri baygın gibi aralıktı. "Sen de beni istiyorsun! Sadece yap işte... Ne gerekiyorsa yap!"

Genç adam iki adım attı ve onu kollarından kavrayıp yerden kaldırdı. Rüya'nın elleri ansızın sert gövdesine yaslandı. Hiç düşünmeden ellerini derinlere götürüp ceketinin altından Tekin'in kaslı, geniş omuzlarını okşadı ve "Yap!" dedi.

Tekin artık bu isteği geri çevirmeyecekti. Bu aşamada kadınları reddettiği olmuştu ama Rüya Gören o kadınlardan biri değildi. Onu öperken anlamıştı. O dudaklara sokulduğunda samsacak ateşiyle, beceriksiz ama saldırgan tavrıyla bunu anlamıştı. Onu bu aşamada reddetmek azap verici olacaktı. Bundan sonra da... Kimin casusu olduğu umurunda değildi artık. Bir casus olmadığına kendini ikna etmişti. Durmadı daha tazla. Ellerini Rüya'nın kollarından çekip elbisesine götürdü. Tek hamlede elbiseyi yırttı. Kumaş kızın kollarından inip yere düştü. Tekin zaman kaybetmeden Rüya'nın pürüzsüz bedenine sarıldı ve onu kucaklayıp hızla yatak odasına götürdü. Yatağa bıraktığında Rüya gülümsedi. Dirsekleri üzerinde geri geri kayıp yatağın başına ulaştı ve kalan kıyafetlerini de kendisi çıkardı.

"Dört yıllık işletme okumuş Ankara'da. Bir yerde çalışıyor mu bilmiyorum. Sanırım ev kızı."

"Bir casus olamaz," demişti Tekin. Serdar başını sallayıp bu fikri desteklemişti.

"O halde ne diye sürekli karşıma çıkıyor?"

Genç adam sırıtmıştı. "Kadınlar sana bayılıyor, abi."

Tekin öfkeyle bakıp Serdar'ı yollamıştı.

Kadınlar ona bayılırdı ve genç adam bunu hiçbir zaman anlayamamıştı. Yine de bu kızın buna cüret etmesi tuhaftı. Kahretsin! Vasat bile değildi. Bacaklarını doğru dürüst göstermeyen bir elbise giymişti ve bu elbiseyi tanımlamaya facia kelimesi bile yetmezdi. O halde derdi neydi? Serdar'ın dediği doğruysa, Rüya Gören ateşle oynuyordu. Ve Tekin o ateşi söndürecekti.

Genç adam, öylece durup onu süzen kıza doğru yürüdü. Rüya'nın şişeden aldığı bir yudum dışında su olduğu gibi duruyordu.

"Odamda kalmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

Rüya tek kaşını kaldırıp dudaklarını ıslattı. "Neden olmasın?" Etrafın alev alacak kadar ısındığını hissederken nefes nefese kalmıştı. Tekin'in ona doğru yaklaşması genç kızı daha da heyecanlandırdı.

Ancak genç adam ona eriştiğinde suyu elinden aldı ve tek hamlede yüzünden aşağıya döktü. Rüya çığlık atarak geriye kaçsa da, bütün su saç diplerinden yüzüne, oradan da göğüslerinin arasına indi. Ağzı aralanıp buz gibi su yüzünden sesli sesli inlerken gözleri kocaman açılmıştı. Tek kelime edemeyecek haldeydi. Tekin onun şaşkınlığı ve şokuyla keyiflendi. Kendine gelip ağlayarak odadan kaçmasını beklerken Rüya kıpırdamadı. Yüzünden damlayan sular dışında hiçbir noktası hareket etmiyordu. Aslında bir yerde büyük bir hareket vardı. Göğsünde... Göğsü hızla inip kalkarken sular usulca o derin vadiye akıyordu. Tekin'in bakışları oraya kaydı. Küçük damlalar kendilerine sakin bir yol çizip dingin bir nehir gibi kızın göğüslerinin arasına iniyordu. Buğday rengi pürüzsüz tenin-den akan her damlacık tenini yalarken genç adam ansızın dün olanları hatırladı. Kızı odasında yatağına savurduğunda açılan

bornozunu... Neredeyse göğüslerini tamamen görecekti ama daha fazla bakmadan odadan çıkmıştı. Şimdi ise suyla beraber müthiş bir çekim sağlıyordu. Onu güzel bulmayabilirdi ancak vücudu davetkâr olan bir kadına da kayıtsız kalamazdı. Islanan kumaş dolgun göğüslere yapıştığında, Tekin kıza soğuk duş aldırmak isterken kendisinin soğuk soğuk terlediğini fark etti. Rüya Gören bir kez daha Tekin Soyönder'i şaşırtmıştı. Çoktan kaçıp gitmesi gerekirken hâlâ orada duruyordu. Genç adam gözlerini Rüya'nın yüzüne çevirdi. Gözlerinden inen koyu makyajı yanaklarında ince, siyah bir yol oluşturmuş, yüzüne yapışan ıslak saçları onu bir hayli ateşli bir kadına dönüştürmüştü. Aralık, ıslak dudaklarından çıkan sesli soluklar genç adamı etkilemeye başlamıştı. Bu utanç verici bir şeydi, çünkü bu baş belasını sonsuza dek hayatından defetmek isterken şimdi onu arzuluyordu. Durmadı. Mesafeyi kapattı. Kızın çıplak ve yer yer ıslak olan kollarını kavrayıp, canına acıtarak sıktı.

"Ne yapıyorsun burada? Defol git diyorum!"

"Gitmiyorum!" dedi Rüya.

Öylesine gözü karaydı ki, Tekin onun yarım saat önce konuştuğu o kıza hiç benzemediğini düşündü. Ama oydu işte... Gözlerindeki öfke aynıydı. Sesindeki hiddet, duruşundaki kararlı tavır aynıydı.

Genç kız meydan okumaya devam etti. "Ne o, korkuyor musun?"

"Senden mi korkacağım?"

"Evet, benden," dedi Rüya. Kollarındaki baskı arttı. "Beni arzulamaktan korkuyorsun. O kadınlara benzemiyorum diye mi? Üç metre boyum olmadığı için mi? Silikonlarım eksik diye mi? Yoksa... Yoksa sana karşı koyabildiğim için mi?"

"Bana karşı koymak mı? Seninle yatmam için yalvarmaya hazırsın!"

Rüya inledi. Hiç yaşamadığı, tecrübe etmediği sahneleri zihninde canlandırırken, sanki bunları yaşamış gibi arzuyla doluydu. Teni karıncalanıyor, vücudu ısınıyor, karşındaki adamın sert ifadesiyle, erkeksi kokusuyla tahrik oluyordu. Düşünmekten uzaktı. Soluk soluğa ve yanmak üzereydi.

"Şakalardan hoşlanmam. Ya sen?"

"Ben ne şakalardan, ne de aptalca davranışlardan hoşlanırım."

"Ah, ben de!" diyen Rüya hevesle gözlerini açtı. "Ama ne yazık ki dünyanın en aptal kuzenine sahibim."

"Kim o?"

"Aylin işte... Bence aptallar federasyonu ona bir plaket vermeli."

"Aylin'i bırak! Bana cevap ver!"

"Aylin'i bırakırım ama seni asla."

"Lanet olsun, delireceğim!"

Rüya bu ölümcül sese aldırış etmedi. Şuh bir tavırla fısıldadı. "Odan nerede?"

Tekin öfkeyle derin bir nefes aldı. "Defol git başımdan!"

"Ah, odana bakmadan olmaz."

"Gerçekten canına mı susadın?"

"Sana susadım desem..."

"Kahrolası, bu da ne?"

"Ah, susadım işte. Hadi ama ben senin müşterinim. Bana bir bardak su vermeyecek misin?"

Genç adam sakinleşemeyince dişlerinin arasından tısladı. "Odama girmekte kararlısın, öyle mi?"

Kız mutlulukla gülümsedi. "Hiçbir şeyde bu kadar kararlı olmamıştım."

"Ne aldın sen, sarhoş musun?"

İçki kokusu ya da herhangi bir yasadışı koku almadı genç adam. Neredeyse yüzü göğsüne yaslanacak kadar yakınında olan kızdan aldığı tek koku hafif, çiçeksi parfüm kokusuydu.

"Hiçbir şey almadım," diyen Rüya, tam da Tekin'in az önce hayal ettiği gibi başını onun göğsüne yasladı. "Sıcaksın," diye mırıldandı iç çekerek.

"Ama senin soğuk bir duşa ihtiyacın var!"

"Seninle alacaksam neden olmasın?"

Tekin artık bu komplodan emindi. Rüya'nın bileğini kavradığı gibi onu koridorun sonundaki süitine sürüklemeye başladı.

Öylesine sert ve kabaydı ki, eğer onu tutmamış olsaydı Rüya çoktan yere yapışardı. Odanın kapısını açıp kızı kabaca içeriye itti. Rüya dengesini bulamayıp birkaç saniye boyunca yalpaladı. En sonunda dengesini sağladı ve gördüğü manzara karşısında pek fazla beceremese de bir ıslık çaldı.

"Vay be!" dedi olabildiğine abartıyla. "Yoksa sen petrol zengini falan mısın? Onların böyle lüks içinde yaşadığını sanıyordum. Ama senin zevkini sevdim. Sade, çekici ve şık."

Tekin yanıt vermedi. Doğrudan barı açtı ve aldığı küçük su şişesini Rüya'ya fırlattı. Rüya son anda gördüğü şişeyi tutamadı. Dizine çarpan şişe yere düştü. Genç kız şuh bir hareketle yavaşça eğildi ve suyu aldı. Yeniden doğrulduğunda gözleri tam karşısında duran öfkeli adama sabitliydi. Suyu yavaşça açtı. Şişeyi kaldırdı ve azıcık içti.

"Su bile su gibi değil. Ne var bunun içinde? Büyülü bir iksir falan mı?"

Tekin Soyönder bu kıza inanamıyordu. Evet, onunla ettiği her kavgada cesurca davranmış ve sözlerini esirgememişti ama bu bir kavga değildi. Buna rağmen Rüya hâlâ fazla cesurdu. Bambaşka bir anlamda... Şehvetli ve cazibeli görünmeye çalışıyordu. Yaptığı buydu. Oysa daha on beş dakika önce onun asıl kimliğini öğrenmişti. En yakın adamı Serdar'dan Rüya'nın sicilini araştırmasını istemişti. Basit bir işti. Otelde kızın kimliğinin bir fotokopisi vardı ve ona dair şeylere ulaşmak beş dakikasını almazdı. Kızın babasının birkaç hafta önce tüm mal varlığını kaybettiğini söylemişti Serdar.

"Kimmiş babası?" diye sormuştu Tekin.

"Hikmet Gören. Kayseri ve Ankara'da fabrikası varmış. Son zamanlarda işler kötü gitmiş. Batmışlar. Ankara'da sıradan bir şekilde yaşıyorlarmış."

"Peki, bunun benimle bir ilgisi var mı?"

"Yok," demişti Serdar. "Etrafımızdaki hiçbir iş adamıyla ilgisi yok. Adam kendi kendine batmış"

"Ya bu kız... O ne iş yapıyor?"

birileriyle kavga etmek istiyordu. Bu ilacın sakinleştirmekten çok ona cesaret verdiğini fark edemiyordu. Tekin'i arayan gözlerinin de farkında değildi. İçinde onunla kıyasıya savaşabilecek kadar büyük bir azim hissediyordu. Neyse ki kendini kontrol etmeyi başardı.

Bir an sonra gözleri aradığı kişiyi seçti. Herkesten uzun, yapılı, o güçlü adamı... Birileriyle el sıkışıp kapıdan çıkmış ve yanına yaklaşan genç bir adamla kimsenin işitmediği bir sohbete dalmıştı. İki dakikalık sohbetin ardından Tekin asansöre yönelmişti. Rüya için fitil o an ateşlendi. Alışık olmadığı topuklularına bile aldırmadan asansöre koştu. Tam kapı kapanırken elini uzattı ve kapı yeniden açıldı.

Tekin gözlerini elindeki telefondan çekip başını kaldırdı. Rüya içeriye girdikten sonra kapılar ikisinin üstüne kapandı. Havada ağır bir gerilim salınırken Rüya hafifçe gülümsedi. Genç adam ona baktı. Şaşırmıştı. Hayatında pek fazla şaşkınlık duyacağı şey olmamıştı ama bu kız onu yeniden şaşırtmayı başarmıştı. Hem de üst üste gelen salvolarla.

"Ne o? Beni görmeyi beklemiyor muydun?" diye sordu genç kız. Gülüşü hâlâ tazeydi.

Tekin ona tepeden, ilgiyle baktı. "Sen beni görmeyi bekliyordun sanırım!"

"Ah, evet. Asansöre bindiğini görünce koştum. Yetişmek için."

"Büyük bir cesaret örneği doğrusu... Peki, bunu neden yaptın?"

"Seninle yalnız kalmak için."

Genç adam bir adım yaklaştı. "Sen ne dediğinin farkında mısın, yoksa benimle dalga mı geçiyorsun?"

Rüya da yaklaştı. Hem de iki adım attı ve aralarındaki mesafe iyice küçüldü. "Imm... Evet, farkındayım." Elini kaldırıp adamın yakasından küçük bir tüyü silkeler gibi yaptı. "Konuşmamız yarım kaldı."

Tekin gözlerini genç kızın eline indirdi. Tek kaşı havaya kalktı. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Rüya bu meraklı sesle gözlerini genç adamın karanlık gözlerine kenetledi. "Evet."

"Devam et!"

"Biliyor musun, sen çekilmez bir adamsın!"

"Biliyorum. Ama sen bana çekiliyorsun."

Bu dalga geçen ses tonuyla genç kız hafifçe kahkaha attı. Ellerini kaldırdı ve "İtiraf ediyorum. Evet, beni çekiyorsun," dedi.

Tekin de gülümsedi. Bu kızdaki ani cüret onu eğlendirdi. "Şimdi de benimle mi geliyorsun?"

"Gelemez miyim?"

"Gelmek istemezsin!"

"Odana mı çıkıyorsun?"

"Oraya mı geleceksin?"

"Of! Çok fazla soru soruyorsun!" diyen genç kız dudağını ısırdı. "Neyse ki ben, sorulara cevap verecek kadar kibar biriyim. Evet, odana gelmek istiyorum. Ah, ne oldu? Tuhafına mı gitti? Neden gitsin ki? Neticede çok hoş birisin."

"Korkunç biri olduğumu söylemiştin."

"Öylesin ama ne yazık ki bu durum ölümcül bir yakışıklılığın olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Tekin cevap verecekti ki, asansör onun süitinin olduğu kata geldi. Kapı açıldığında kızı orada bırakarak dışarıya çıktı. Rüya'nın peşinden geleceğine ihtimal vermiyordu ve bu yüzden ona bakmayacaktı. Ancak dayanamadı ve arkasını döndü. Tam o anda Rüya hızla koluna yapıştı. Siyah takımını geren, kaslı kolunu kavradı ve iki eliyle birden o güçlü kola sarıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye gürledi genç adam. Etraf sessiz ve ıssızdı.

Rüya onun tehlikeli sesine rağmen korkmadı. İçinde gittikçe büyüyen o tuhaf istek cesaretini de körüklüyordu. Gözleri genç adamın katı ifadesine, çekici yüzüne, ona karizmatik bir hava katan kirli sakallarına, bıyıklarının altındaki dudaklarına gitti.

"Seninle geliyorum dedim ya!"

"Sen ciddisin!"

kurdukları planı biliyor olabileceğini düşünmek onu çok kızdırmıştı. Oysa Tekin'in düşünceleri bambaşkaydı. Bu kızın tesadüfen karşısına çıkmadığını düşünüyordu. O aşağılık düşmanının oyunu olmalıydı. Genelde böyle işler için güzel kadınlar kullanırlardı ama Rüya denen kız bu sınıflandırmanın dışındaydı. Güzel değildi. Asla olamazdı. Can sıkıcı derecede kısa saçları, bir yetmiş bile olmayan boyu, sıradan kahverengi gözleriyle Tekin'in ilgisini hiçbir zaman çekemeyecek biriydi. Özellikle de üzerindeki o çirkin elbiseyle. Onu bir zindana atıp yüzyıllar boyunca çıkarmamaları gerekiyordu. Sesi inceydi. Varlığı tahammül edilemezdi. Her şeyiyle yanlış bir komployu ama sonuçta başarmıştı. Tekin ona ve aptallıklarına katlanmak zorunda kalmış, hiç istemese de üç kez onunla yüz yüze gelmişti. Şimdi de onunla konuşuyordu. Medenice... Fakat bu işin sonu medeni bir şekilde bitmeyecekti. Bir anda, uğraşmaya değmeyeceğini düşünüp genç kızı bıraktı. Ve bir kez bile yüzüne bakmadan çekip gitti.

Rüya yalnız kaldığında, nefes alması gerektiğini hatırladı. Aldı da. Derin ve büyükçe bir nefes... Ciğerleri mutlu olsa da, kendisi mutluluktan binlerce kilometre uzaktaydı. Adamı alt edemezdi, bunun bir yolu yok gibiydi ve sinirden kuduruyordu. Aylin de ortalıkta göztükmeyince kendini iyice yapayalnız hissetti. Önce sakinliğe, sonra cesarete ihtiyacı vardı. Bir anlık kararla çantasını açtı. Eline aldığı küçük keseden Aylin'in verdiği hapı çıkarıp hiç düşünmeden hızlıca ağzına attı. O sırada yanından geçen garsonun tepsisinden bir bardak su alıp hapla beraber yuttu. Aylin bu hapı işler zora girdiğinde kullanırsın demişti. Ancak işler zora girmekle kalmamış, feci halde birbirine dolanmıştı.

Sakinleşmeyi beklerken Aylin'le konuşmak için telefonunu kavradı. Numarayı çevirdi ve üçüncü çalışta Aylin'in telaşlı sesini duydu.

"Rüya, ne yapıyorsun canım?"

"Sakinleşmeye çalışıyorum! Neredesin?"

"Ah, ben mi? Şey... Üniversiteden bir arkadaşım da davetteymiş, beraber bir şeyler içmeye çıktık."

"Ne yaptın?"

Rüya'nın hiddetiyle Aylin ofladı. "Hemen döneceğim. Sen ne yaptın? Sakın bir şey yapma, tamam mı? Unutma, bekleyeceğiz."

"Muhteşem bir B planı geliştirmedin mi?"

"Henüz değil ama yarın kesinlikle bulacağım."

Rüya yarını beklemek istemiyordu. Aylin'le daha fazla konuşup gerilmek de istemiyordu. "Tamam tamam!" dedi.

"Odaya çık, Rüya. Halledeceğiz. Ben de birazdan geleceğim."

'Halledeceğiz' sözünden tüm kalbiyle nefret eden Rüya telefonu kapattı. Aylin'e güvenmemesi gerektiğini bilmeliydi. Denizin ortasında bir fırtınaya tutulsalar, gemi hafiflesin diye Rüya'yı suya atacak türde biriydi Aylin. Ailesinin mahvolmasıyla neden ilgilenecekti ki? Muhtemelen aptalca bir moda sohbeti yapmak için, işe yaramaz sosyete güllerinden biriyle kaçıp gitmişti. Rüya onun kendisinin Brütüs'ü olduğunu biliyordu. Arkadan vurma konusunda üstüne kimseyi tanımıyordu.

Aylin eylemsizlik fikrinde diretse de, Rüya henüz bir karara varmamıştı. Sakinleşmeyi ve stresten kaynaklanan baş ağrısının dinmesini beklerken yeniden içeriye girdi. Davetin sonlarına yaklaşmışlardı. Büyük bağışlar yapıldığını duydu. Bu haberler bile onu sevindiremedi. Dahası bağış falan da yapmamışlardı. İleride UNICEF gönüllüsü olmak isteyen birine göre fazla duyarsızdı ve bunu biliyordu. Tıpkı bu halinin sebebini bildiği gibi. İşte o sebep yine oradaydı. Tekin Soyönder birkaç adamla konuşurken Rüya boş boş ortalıkta gezindi. Bu adamı herhangi bir şekilde tuzağa düşüremeyeceğini anlamak üzereydi.

Baş ağrısının yerini daha berbat bazı haller almaya başladığında, Aylin'in verdiği lanet olası ilacın ne zamandan kaldığını merak edip, zehirlenmemeyi umdu. Ailesi onun Aylin'le beraber Kızılcahamam'da küçük bir tatile çıktığını sanıyordu. İstanbul'da rahatsızlanması hiç iyi olmazdı. Yirmi dakika sonra odasına çıkmak için harekete geçti. Ancak tuhaf şeyler hissetmeye başlamıştı. Etraf kızıllaşıyor ve teni ısınıyordu. Hararet havanın sıcaklığından mıydı bilemedi ama içine tarifsiz bir keyif, sanki bir savaşçı yerleşmiş gibiydi. Ah, kahretsin! Bir yerlere saldırmak,

Çevrimdışı ilk kez çevrimiçiydi. Normal bir insan gibi görünüyordu. Göğsünde çelik bir kasa taşımayan, karanlık duvarlardan oluşmayan, siyah takımları içinde sadece korku salmayan bir adam... Ona bu kadar daldığı için kendine kızarak gözlerini kaldırdı. Onun gülümseyebiliyor olması, kötü bir insan olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Hikmet Gören'i mahvetmişti, şimdi de Rüya Gören'i mahvediyordu.

"Niyetin ne anlat, ben de seni rahat bırakayım."

Bu tok ses, Rüya'yı oldukları yere, zamana, Tekin'in varlığının ve tehditlerinin gerçekliğine döndürdü. *Niyetim seni mahvetmek!* diye içinden geçirse de, "Niyetim senden sonsuza kadar uzaklaşmak," dedi.

"Seni kovduğum halde hiçbir yere gitmediğine göre, niyetin bence bu değil."

Rüya öfkeyle kıpkırmızı kesildi. Doğru, onu kovmuştu. Ne diyebilirdi ki? "Ku...kuzenim kalmak için çok ağladı. Bana kalsa burada, senin olduğun yerde tek saniye dahi durmazdım!"

"Bir, iki, üç..."

Genç kız kaşlarını daha derinden çatıp "Bu da ne? Neyi sayıyorsun?" diye sordu.

"Tam beş saniye oldu ama hâlâ buradasın. Sana kalsa benim yanımdan tek saniye bile ayrılmazsın."

Rüya ağzını kocaman açtı. Şok içindeydi. "Ah! Seni kendini... kendini..." Nefes almak için durdu. "Kendini beğenmiş züppe! Buradayım, çünkü beni rahat bırakmıyorsun. Hem gitmeme izin vermiyorsun, hem de sana yapışan bir keneymişim gibi davranıyorsun! Sen tam bir kütüksün işte! Bence seni hangi vahşi doğadan aldılarsa yine oraya bırakmalılar! Ait olduğun yere, ormana dönmelisin!"

Bu sözler Tekin'in umurunda bile olmadı. Kayıtsızlık içinde usulca fısıldadı. "Ait olduğum yeri bilseydin, karşımda tek kelime bile edemezdin. Hayatın için!"

Rüya o an sahiden de tek kelime edemedi. Adamın neyi ima ettiği çok açıktı. Onda bir katilin görüntüsü, soğukkanlılığı, kararlılığı ve karanlığı vardı. Tüm bunlara rağmen, bir şeyler

Rüya'yı bu adama itiyordu. Kim bilir, belki de saradan bir kız olduğu halde Tekin Soyönder tarafından ciddiye alınıp baş başa konuşmalarının, neredeyse on dakikadır yüz yüze, göz göze durmalarının farkındalığıydı bu. Rüya onun dikkatini çekmeyi başarmıştı. Dünden beri ikisi de diğeri için sorun haline gelmiş, sonunda onları izleyen yüzlerce insana rağmen sadece birbirlerine odaklanmışlardı. Rüya onu yenemiyor ve sürekli onun tarafından alt ediliyor olsa da, ilgisini çekebildiği için içten içe bir tatmin yaşıyordu.

Rüya bu ilgiyi arttırarak, Tekin'in odasına girmeyi becerebilir miydi? Planın devamı için bunu yapabilir miydi? Ama bu adamı hiçbir şekilde ayartamayacağını biliyordu. Ne Rüya öyle bir güzelliğe sahipti, ne de Tekin ona kanacak kadar şuursuzdu. Belki adamı iyice kızdırırsa, uluorta olay çıkarmamak için onu yalnız kalacakları bir yere götürebilirdi. Ancak bu adam öfkelenirse gidecekleri yere kadar onu sürüklemekten çekinmezdi. Kahretsin! Bunun sonuçları ölümcül olabilirdi. Rüya hızlıca bu planından vazgeçti.

Buradan uzaklaşıp sağlıklı bir şekilde düşünmek istiyordu. Bu adam karşısındayken düşünemiyordu. Gitmek için bir adım attı ancak Tekin bu defa bileğini kavradı.

Rüya bezgince ofladı. "Bitmedi mi? Bütün gece burada mı duracağız?"

Tekin gözlerini kaldırdı ve Rüya'nın üstünden başka bir yere baktı. Etrafta onları izleyenler vardı ama bu genç adamın umurunda olmadı. "Ne işler çevirdiğini söylemedin. Neden her şey sana çıkıyor, Rüya Gören? Bunu kendin anlatmayı mı tercih edersin, yoksa ben mi bulayım? Kendin anlatırsan affın mümkün olur ama ben bulursam..."

"Beni öldürürsün. Of! Siz karanlık adamların daha iyi lafları yok mu? Yani ölümden başka."

"İnan bana..." diyen Tekin ona iyice yaklaştı. Başını kaldırıp etrafı inceledi ve sakince fısıldadı. "Ölümü ararsın!"

Rüya nefessiz kalmıştı. Sadece kalbi çarpıyor ve hâlâ tenini sıkan o mengeneyle acı içinde kasılıyordu. Bu tehlikeli adamın,

isteğini hissettiği gibi... Tekin Soyönder'in o kıza karşı hissettiği tek şeyse öfkeydi. Rüya Gören denen kıza karşı devasa bir öfke duyuyordu. Dün yaptıklarının hesabını sormuştu, bu gece yaptıklarının hesabını ise şimdi soracaktı.

"İlkim Turner'a benim hakkımda bir şeyler söylemişsin, öyle mi?"

İlkim Turner? Rüya ilk anda bu ismi anımsayamadı. Kahrolası Bay Çevrimdışı onu dünya dışına çıkarmış, her şeyini elinden almıştı sanki. Geçmişini, anılarını, hafızasını... Sadece bir saat öncesini bile. Neyse ki saniyeler sonra hatırladı. İlkim'in arasında geçen konuşmayı Tekin'e anlattığına inanamıyordu. İlkim Turner... Şu Amerikalı adamın karısı olmalıydı.* Ve o adam Tekin'le oldukça yakındı. İkisi konuşmacı olarak çıktıklarında birbirlerine ukala ancak dostane bakışlar atmışlardı.

Rüya tam anlamıyla aleyhine olan bu sonuçlar hakkında ne demesi gerektiğini bilmiyordu. "Sadece gerçekleri söyledim!" dedi çaresizce.

"Benim otelimde, benim davetimde, benim gecemde..."

Genç kız gözlerini kaçırdı. "Merak etme! İlkim'e senin hakkında hiçbir şey söylememiş olsaydım da nasıl biri olduğunu biliyordu."

"Sence nasıl biriyim?" diyen Tekin onu biraz daha çekti.

Mesafe Rüya için öldürücü seviyedeydi. Cinayet işlemek bir suçtu ama anlaşılan Tekin Soyönder'in bundan haberi yoktu. Rüya'nın korkudan ölecek olması umurunda değildi.

Genç kız tüm cesaretini toplayarak "Bence... Bence korkunç birisin!" diye yanıtladı.

Tekin'in katı ifadesinde bir hareketlilik olmadı. "Doğru! Başka?"

"Karanlık ve tehlikelisin!"

"Bu işte iyisin, Rüya Gören. Başka?"

"Anlaşılmaz, uzlaşılmaz, tam bir ukala! Aslında bakarsan bence pisliğin tekisin!"

---

* *İlkim & Martin Turner: Yazarın 'Dikkat! Aşk Çakabilir' adlı romanının sevilen çifti.*

Tekin'in tek kaşı havaya kalktı. Bu kadar cesaret kesinlikle delilikti. "Sen ne olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu genç adam. Öfkesine hâkim olmakta da fazlasıyla iyiydi.

Rüya gülümsedi. "Ne olduğumu biliyorum. Anlayışlı ve normal biriyim. Sıradan biri."

"Sıradan olduğun açık," diyen genç adam gözlerini onun yüzünde, saçlarında ve kısa bir an boynunun altında gezindirdi. Sıradanlığını bu küstah bakışlarla tasdik ediyordu.

Bu bakışlar ve sözler Rüya için gurur kırıcı olsa da, bunu belli etmeyerek devam etti. "Ve eminim sen benim gibi bir kızla zaman kaybetmek istemezsin."

Tekin Soyönder iyice keyiflenmişti. Kendini böylesine bilen bir kızla daha önce karşılaşmamıştı. Kızlar genelde göründüklerinden daha fazlası olduğunu sanırlar ve aptal gayretlerle bunu ispat etmeye çalışırlardı. "Konuşup durdukça ikimiz de bir şeyler kaybedeceğiz. Doğru, ben zaman kaybedeceğim ama ya sen... Neler kaybedeceğini biliyor musun?"

"Beni açık açık tehdit mi ediyorsun?"

"Bir mahsuru mu var?"

Tekin'in alaycı sorusu Rüya'nın kahkaha atmasına neden oldu. Bu elbette tamamen sinirden atılmış bir kahkahaydı. Genç kız inanamıyormuş gibi gözlerini kocaman açtı. "Yüzlerce insanın içinde beni tehdit ediyorsun! Doğru mu anlamışım?" diye sordu.

Dışarıdan bakıldığında, gülümseyen bir kadınla, rahat tavırlı bir adam vardı. O adamın, o kadını tehdit ettiğini kimse anlamazdı. Daha çok tatlı tatlı flörtleşen bir çift gibiydiler.

"Anlama konusunda bir sorunun yok," diyen Tekin sakinliğini korudu. "Ama uygulama konusunda berbatsın!"

"Anlamadım!"

Tekin bu cevapla hafifçe sırıttı. Rüya'nın saflığı onu eğlendiriyordu. Öte yandan sert çehresinden geçen gülüş öylesine canlıydı ki, Rüya gözlerini o karanlık kuyudan çekip hafifçe kıvrılmış dudağa indirdi. Bu adam gülüyordu! Gerçekten! Rüya onu gülümsetmişti. Muhtemelen karşısındaki kızın bir aptal olduğunu düşündüğü için gülüyordu ama olsun, sonuçta Bay

güzel bulmayışı içine dert olmuştu. Rüya üzerindeki pembe elbiseden de nefret ediyordu. En sonunda gözlerini ondan çekebildi. İlkim'i bulmayı umarak salonu taradı. O kızla konuşmak iyi gelmişti, belki içindeki bu yakıcı duyguları da dindirirdi. Ancak ne kadar bakınırsa bakınsın İlkim'i göremedi. Yeni bir arkadaş bulmayı dileyerek yeniden açık büfeye yöneldi. Tabağına iki dilim şeftali koymuştu ki, elindeki çatalı düşüren sert bir hamleyle kolundan tutuldu. Rüya kolundaki tutuşu anlamlandıramadan bir ses ensesinden kızgınca yankılandı.

"Gel benimle!"

Genç kız başını kaldırdı. Bakışları Tekin'in kopkoyu gözlerine toslayınca heyecandan öleceğini sandı. Bir süre için konuşamadı ama diğer elindeki tabağı şuursuzca masaya bırakabildi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu konuşabildiğinde. Bu adamla ne zaman karşılaşsa bu soruyu soruyordu. Ne yapıyordu böyle? Neden apansız karşısına çıkıyor, neden her defasında onu korkudan öldürüyordu?

"Gel diyorum!"

Tekin'in ses tonu da en az gözleri kadar karanlıktı. Rüya bunca insanın içinde ona karşı koyacak gücü kendinde bulamadı. Muhtemelen baş başa olsalardı da ona itiraz edemezdi. Dili bağlanmış, boğazı düğümlenmişti.

Tekin'in gözleriyle işaret etmesi yetti. Rüya'nın ayakları yürüyebileceğini kavradı ve beyni de o ayaklara komut gönderdi. Sebebini bilmese de çıkışa yöneldi. Kapıdan çıktığında arkasında yürüyen adamın o güçlü varlığını iliklerine kadar hissediyordu. Sanki bir büyü yapıyordu ve Rüya'nın ona uymak dışında bir seçeneği kalmıyordu. Genç kız en sonunda lobiye ulaştığında durdu. Kalbini titreten heyecanı ve korkuyu gidermek için derin bir nefes alıp ona döndü. Katiline... Ya da kurbanına... Kurbanı olması gerekiyordu. O, babasını mahveden adamdı. Rüya da onu mahvedecekti ama şimdiden kaybedenin kendisi olduğunu biliyordu.

"Ne istiyorsunuz benden?" diye sordu sakince. Paniğini ele veren duygularını gizlemeliydi.

"Bilmek istediğim tek şey, amacının ne olduğu." Genç adam da sakin olmaya çalışmıştı. Gözleri dipsiz bir kuyu kadar karanlık olsa da, sesi nispeten dingindi.

"Amacım mı? Ne amacı?" diyen Rüya, bir an adamın onun niyetini bilip bilmediğini merak etti. Belki de onun Hikmet Gören'in kızı olduğunu biliyordu. Çaresizce "Hiçbir amacım yok," dedi.

Tekin'in dudağı hafifçe kıvrıldı. Tepeden bakışları ve bu alaycı gülüşü, gizli amacı olan herkesin sırlarını ifşa ederdi. "Başıma bela mı olmak istiyorsun? Sana tavsiye, sakın bunu isteme!" diye devam etti. İfadesinin katılığını sözleriyle de desteklemeyi son derece iyi başarıyordu.

"Bela falan olmak istemiyorum. Sana dair hiçbir şey olmak istemiyorum. Rahat bırak beni!"

Rüya daha fazla duramadı. Gözlerini Tekin'den ayırıp çekip gitmek için adım attı. İkinci adımı sert bir barikatla kesildi. Adam onun kolunu kavrayıp bedenini esaret altına almıştı.

"Gidebileceğini söylemedim!"

"Gitmek için senden izin istemedim!"

"İstemelisin!" diyen genç adam onu kendine doğru çekti. Sert değildi. Rüya karşı koyabilirdi ama yapmadı. Tekin'e doğru adım attı. Aralarında çok az bir mesafe kalmıştı. Rüya'nın solukları işitilir seviyedeydi. Tekin neredeyse onun hücrelerinin bölünüşünü bile duyabilirdi. Çevreleri gürültülüydü ama ikisinin de tüm duyuları birbirine odaklıydı.

Rüya biliyordu, gözlerinin Tekin'in simsiyah gözlerinden başkasına kaymasına imkân yoktu. Tekin ise kesintisiz Rüya'nın gözlerine baktığının, onları izleyen meraklı konuklar olduğunun farkında değildi. Zihninin sadece Rüya ile dolu olduğunu anlamıyordu. Onu iki gündür fena halde kızdıran o kızla... Onu delirten ve aptalca bir cüretle delirtmeye devam eden o kızla... Koyu kumral, kıvırcık saçları bugün dümdüz omuzlarına dökülen, korkuyla büyüyen kahverengi gözlerini sonuna kadar açmış olan o kızla... Tedirginliğini ve heyecanını tamamen hissettiği o kızla... Tıpkı ateşini, kızgınlığını, isyan etme

şaşırdım ama içten içe çok da mantıklı geliyor. Öylesine kötü ki, sadece babamı değil, bütün dünyayı felakete sürüklemiş olsa tuhafıma gitmez. Eminim bir yerde buzullar eriyorsa onun öfkesinin ateşindendir!"

"Rüya, tatlım, iyi misin? Ne dünyası, ne buzulu? Adam sadece iş adamı! Yapması gerekeni yapmıştır belki de. Bekleyelim biraz, ne dersin?"

Rüya gözlerini Tekin'in yapılı ve gergin vücudundan kuzenine çevirdi. "Yapması gerekeni mi yaptı? Sen kimin tarafındasın?"

"Ah, elbette senin ama unutma, öfkeyle kalkan zararla oturur!"

"Asıl zararı o adam görecek. Onun canına okuyacağım!"

Rüya bu söylediğine kendisi de inanamadı. Hudutsuz öfkesi ve intikam alma hevesiyle, şu an üzerine gelen bir hızlı treni bile durdurabilirdi. Ya Tekin Soyönder'i? Buna cevap veremezdi.

"Rüya, tatlım, bana bak! Dün onunla kötü anlar geçirdin. Seni korkutuyor ve farkında olmadan her şeyi mahvedebilirsin."

Genç kız kuzenine nefretle baktı. "İşte bu yüzden hiçbir şeyi mahvetmeyeceğim. Plan aynen devam."

Aylin birlikte görünme tehlikesine aldırmadan, Rüya'nın ellerini kavrayıp avuçlarında sıktı ve yalvarır gibi baktı. "En azından ben söyleyene kadar harekete geçme. O olduğunu düşünüyorum ama babamı arayıp kesin teyit edeyim."

"Kim olduğunu neden daha önce söylemedin? Daha büyük, daha zarar verici bir plan yapabilirdik! Şimdi adamın kendi otelinde onu nasıl rezil edeceğiz?"

"Daha fazla stres yapmanı istemedim. Bir yandan haklısın, burası onun oteli. İnan bu detayları düşünemedim. Bu yüzden bekleyelim, tamam mı? Bu arada sen de düşün, ben de düşüneyim. Daha iyi bir plan bulabiliriz."

"Düşünme yetisini doğarken annenin karnında unutmuşsun sen! Bırak da ben düşüneyim."

"Tamam tamam, sen düşün! Yine de bana söz ver. Konuşacak ve birlikte bir karara varacağız. Tek başına sakın bir şey yapma. Onu öldürmeye falan kalkışma! Hatırla, cinayet ciddi bir suçtur."

Rüya derin bir nefes bırakıp, "Biliyorum, salak!" dedi pes ederek. Aslında tam o an harekete geçmek istiyordu ama ne yapacağına dair aklına hiçbir şey gelmiyordu. Aylin haklıydı bir anlamda. Muhtemelen bulduğu ilk fırsatta o adamı öldürmeye çalışırdı.

"Şimdi ben gidiyorum. Biraz takılır, sonra yine bulurum seni."

Aylin'in sesiyle başını sallayan genç kız, ondan önce davranıp hareket etti. Salona girdi ve herkese karşı kayıtsız olmaya çalıştı.

Davet başlamıştı. Organizasyonun sahibi Tekin Soyönder, yardım gecesinin yönetileceği platforma çıkan ilk konuşmacıydı. Klasik ve soğuk bir açılış yaptıktan sonra Martin Turner isimli Amerikalı bir iş adamını tanıttı. Adam tek seferde beş yüz binlik bir bağışta bulundu. Rüya ilk kez gözlerini Tekin'den çekip o adama kenetledi. Tekin'le aynı boyda, onun kadar yapılı biriydi. Saçları ensesine kadar uzundu ve Bay Çevrimdışı'nın aksine, yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Tebessümü hafif olsa da cüzdanı bayağı ağır olmalıydı. Beş yüz bin bağışlamıştı. Tam *BEŞ YÜZ BİN!* Allah aşkına, bu adamlar ne iş yapıyordu? Bir de babasını zengin sanırdı.

Bir saat kadar sonra Rüya hâlâ düşünüyordu. Mutfak çok uzakta olmamalıydı. Bir yerlerden siyanür, arsenik falan bulabilirse ve Tekin'in içeceğine koyabilirse...

Deliriyorum! diye düşündü. Öfkesine ve intikam planına hiç de olumlu katkısı olmayan gözlerinin her an Tekin'i bulması Rüya için ciddi bir sorun olmuştu. Onu rahatlıkla görebileceği bir yerde duruyordu. Neden ve nasıl oraya geldiğini bilmiyordu ama nereye baksa Tekin'i seçen gözlerinden artık nefret etmeye başlamıştı. Ona çekiliyor olduğunu kabul etmek istemiyordu. Onun yanında dikilen, neredeyse mevcut saç boya numaralarının tümünün renginde ve sayısında olan kadınları izlemek istemiyordu. Tekin Soyönder'le normal bir sohbetin mümkün olduğunu gösteren fazlasıyla güzel ve alımlı o genç kadınları görmek istemiyordu. Hepsinin üfleyince ortadan kaybolan toz zerreleri olmalarını diliyordu. Aylin buna kıskançlık diyebilirdi ama Rüya buna kadınlık gururu derdi. Tekin'in onu fark etmeyecek kadar

Aylin kızarmıştı ve oldukça kaygılıydı. Hızlı hızlı nefes alıyordu. Bir şeyler olduğu açıktı.

"Aylin, ne oldu?"

"Hi...hiçbir şey," diye kekeledi.

Üstelediğim hâlde ne olduğunu söylemedi. "Adam burada mı?" diye sormaya devam ettim. Kollarını tutup onu sarsmak istiyordum. "Görüyor musun onu?"

Aylin derin bir nefes bıraktı ve içeriye bakıp kararsızca başını salladı.

"Yok mu? Hani gelecekti?"

"Geldi!"

"Nerede, görmüyor musun hâlâ?"

"Gö...görüyorum, tamam!"

"Göster artık, kim şu adam?"

Aylin bir anlığına gözlerini kapatıp, titreyen elini uzattı. "Of! Şuradaki adam işte!"

Başımı uzatıp kapıdan baktım. "Hangisi?"

"Şuradaki siyah takımlı olan. Kapının hemen yanında, bizim çaprazımızda."

Gözlerimi tarif ettiği yere çevirdim ve aynı anda soluğum kesildi. Bakışlarım onunla karşılaştı.

"Ne?" diye inledim. "Yani o mu?"

"Anlamadım!"

"Şu siyah takımlı, siyah kravatlı, kirli sakallı adam mı? Doğru mu? O mu Aylin? Söyle, o mu?"

Aylin'in telefonu çaldı. Gözleri titreşirken ekrandan bakışlarını çekti. "Evet evet, o!" dedi korku içinde.

Asıl korkuyu ben duyuyordum. Benim intikam almak istediğim adam... Odasına girip rezalet çıkaracağımız adam... O... Tekin Soyönder'di. Gözlerime inanamıyordum!

Kahretsin! Bitmiştim ben!

4. Bölüm

Rüya için birkaç saniye zaman durdu. Akmadı. Her şey Tekin'den ibaret bir bulut oldu ve gözlerinin önünde sadece o adam kaldı. Nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu. Aslında şöyle en büyüğünden bir kahkaha atsaydı yeriydi. Sinirden elbette! Talihine mi yansa, şansına mı küsse, yoksa Aylin'i mi boğsa karar veremedi. Böyle tesadüfler ancak filmlerde... Ah hayır, filmlerde bile böyle dehşetlisine rastlanmazdı.

"Emin misin?" diye sordu son bir çabayla. Bir an için Aylin'in yanlış kişiyi göstermesini umdu. "Tekin Soyönder mi yani? Bu otelin sahibi... Babamın iflasından o mu sorumlu?"

Aylin gözlerini Rüya'ya dikerken tedirgindi. "Te...Tekin. Evet, o işte!"

"Adam otel sahibi... Babamla ne işi olur?"

Aylin gözlerini ondan çekip bambaşka bir yere baktı ve kaygılı bir sesle "Ne bileyim ben! Adamın bir sürü sektörde eli var demek ki!" dedi. Sonra birdenbire heyecanla Rüya'ya döndü. "Bu işi biraz erteleyelim, tamam mı? Senin için ani bir şok oldu. Yani aradığımız adamın Tekin Soyönder çıkması. İstersen önce bu haberi sindirmeye çalış."

"Hayır!" diyerek onun sözünü kesen Rüya, öfkeli ve hiç olmadığı kadar kararlı görünüyordu. "Adamımızın o olmasına

"Bence de bunlar bir şaheser. Ama bir tane daha yersem ideal kilomu aşacağım ve diyetisyenim beni öldürecek," diyerek kızın dikkatini çektim. Özel diyetisyenleri olan sosyetik kızlar gibi davranıyordum.

Kız yavaşça bana döndü. Zayıf ve uzun olmasının yanında açık yeşil, güzel gözleri vardı ve büyük gözlüğü bile bu güzelliği gölgeleyememişti. Gözlerinin güzelliğini ona da söyledim. Düşen yüzüne bir parça gülümseyiş geldi. Çekingen havasını yenemeyince kendimi tanıttım.

"Ben Rüya."

"Ben de İlkim," dedi.

İsmini sevmiştim. İlkim'in ailesini sordum ama sadece formaliteden. Kendimi de zengin bir sosyete kızı gibi tanıttım. İlkim'in bu zenginler ve sosyetikler dünyasına benden fazla hâkim olması karşısında Tekin Soyönder'i tanıyıp tanımadığını merak ettim. Salonun kapısında, gecenin onun otelinin sponsorluğunda yapıldığını yazan bir pankart vardı. Tekin Soyönder'in bu yardım gecesini organize etmesi beni şaşırtmıştı ama ona dair bir şeyler bilme isteğimi de körüklüyordu.

İlkim'e sormazsam çatlayacağımı anladığımda kısık bir sesle fısıldadım. "Bu toplantıyı yapan adam... Şu Tekin Soyönder. Onu tanıyor musun? Adam mafya babasına benziyor. Nasıl bir hayırsever toplantısı yapar, şaştım kaldım doğrusu. İsmi de Tekin ama tekinsiz olduğu su götürmez. Bir de çok kaba. Aslında tam bir..."

Öküz!

Devam edip etmemekte kararsız kaldım. Bay Çevrimdışı'yı henüz iki dakika önce tanıştığım bir kıza kötülüyordum ve bunu yeni fark etmiştim. Ama nedense İlkim'e güvenebileceğimi hissediyordum. "O tam bir öküz!" dedim pat diye.

Kızın gözleri şaşkınca açıldı. "Onunla tanıştın mı?"

"Neredeyse beni darp ediyordu! Tehlikeli ve korkunç bir orman kaçkını. Kütük!"

Ah! Bu kez fazla ileriye gitmiştim. Bu kız, Tekin'in kardeşi bile olabilirdi ama gerçekten kendimi tutamamıştım.

İlkim "Ah, bir quercus daha!" dediğinde hiçbir şey anlamayarak ona baktım.

"Efendim?"

"Şey yani, quercus bir ağaç türü. Bilinen adıyla meşe. Benim kocam da öyle. Biraz kütük!"

Harika! İlkim'le frekanslarımız aynıydı. Kocalarımız da. *Ah, hayır! Ne diyorum ben?* Onun kocası bir kütük olabilir ama Tekin benim kocam falan değildi. Bu düşüncenin bedenimi saran ürpertisini İlkim'e göstermemek için minik bir kahkaha attım. Tam o sırada gözlerini bana kenetlemiş olan birini fark ettim. İlkim'den çektiğim bakışların karşılığı çevrildi. Aynı anda gözlerim onunla karşılaştı. Onun gözleriyle... Siyah, katı, öfkeli... Tekin Soyönder bana diktiği gözlerini saniyelerce çekmedi. Ben de çekmedim. Tıpkı onun yaptığı gibi dimdik baktım. Kırpmadan, nefes dahi almadan... Titremeden ve korkmadan... Bu bakışmaya onun kadar dayanmam mümkün değildi. Tekin Soyönder gözlerini sonsuza kadar bana dikebilir ve sadece bunu yaparak canıma okuyabilirdi ama ben o kadar güçlü değildim.

Bakışlarımı nihayet ondan ayırırken "Aptal mafya! Ona gününü göstereceğim!" diye mırıldandım. Bu sırada bir şey omzuma dokundu. İlkim'di. Onu unutmuştum ama o bir süredir beni izliyordu. İyi olup olmadığımı sordu. Bu soruya odaklanamadım. Önümdeki masadan bir bardak su alıp kafama diktim ve kendi kendime konuşur gibi yanıt verdim. "O adamla yalnız kalırsam beni öldürebilir ve cesedime intihar süsü verebilir, İlkim!" Sanki kendime Tekin'in neler yapacağını fısıldıyordum.

Daha fazla orada kalmadım. Bay Çevrimdışı'nın beni hâlâ izlediğinden emindim. İlkim'le bir daha görüşmeyi dileyerek vedalaştım. Tekin'den uzak bir noktaya kaçmak istiyordum. Aylin bana mesaj atana kadar salondan çıkmazsam yığılıp kalabilirdim. Tam çift kanatlı büyük kapılardan geçerken Aylin'in salona girdiğini gördüm. Kimseye aldırmadım ve kolundan çekip onu bir çelengin yanına götürdüm. Nispeten gizlenmiştik.

"Kim şu adam, söyle artık! Burada değil mi yoksa?" derken gerçekten sinirliydim.

sıradan bir sosyete kızı rolüne bürünecektim. Zaten kimse beni tanımıyordu ve bu role mükemmel uyuyordum. Aylin böyle demişti. Yönetmen ve senarist oydu, bense sadece oyuncuydum. Ailesinin intikamını almaya yemin etmiş bir amazondum. Gerçek bir amazon olsaydım beni kabileden atarlardı herhalde. Hem korkuyor, hem de heyecan duyuyordum. Tekin Soyönder denen adamla karşılaşacağımı bilmenin korkusuna ve onu görecek olmanın heyecanına yenilmek istemiyordum. Düşmanımdan intikam almaya çalışırken, o adamın aklıma, kalbime ya da bedenime hiçbir şekilde etki etmesini istemiyordum. Fakat ne yazık ki bu isteklerimden çok uzaktım. Neyse ki yanımda Aylin vardı. Tek başıma olsaydım şimdiye kadar çoktan Ankara'ya varmış olurdum ama kuzenim beni cesaretlendiriyordu.

Elimden tutup odadan çıkarırken bir sürü gazlayıcı söz söyledi. Asansör beklerken de kısık sesle konuşmaya devam etti. Sadece o adamın odasına girmeyi başarmamı, gerisini kendisinin halledeceğini anlatıyordu. Plan basitti. Ben adamı ayartıp odasına girecek ve gizlice Aylin'e mesaj atacaktım. Zaten adam da beni odasına götürmeye çok istekli olacaktı, çünkü pisliğin tekiydi. Sonrasını kuzenim halledecekti. Ah hayır, kan dökülmeyecekti ama benzer şeyler olacaktı. Düşmanın cephesine sızan Aylin, adam beni zorla odasına atmış gibi yaygara koparacaktı. Bu kısımda yardıma ihtiyacım vardı, çünkü gerçekten boyumdan büyük bir işti. Adamı bayıltmak ya da çıplak fotoğraflarını çekmek planda yoktu. Şantajla değil, adi bir tecavüzcü gibi görünmesini sağlayarak intikam alacaktık. Olayın polise intikal etmemesi için otel yönetimiyle konuşup, sonra da buradan sıvışacaktık. Aylin sabah erkenden haberi gazetelere sızdıracaktı. Elbette ismimizi vermeden. Ve haber yayıldığında düşmanımız rezil olacaktı.

Asansöre bindiğimizde Aylin portföyünden minicik bir kese çıkardı ve derin bir nefes aldı. Onu ilk kez kaygılı görüyordum.

"O da ne?" diye sorduğumda kesenin içindeki şeyi avucuna bıraktı. Bir haptı. Uzun ve küçüktü.

Hapın ismini söyledikten sonra yeniden keseye koydu ve heyecanla devam etti. "Bir tür cesaret hapı. Kafa yapıcı. Ah, Rüya... Öyle dehşetle bakma! Öldürmüyor merak etme!"

"Gerçekten buna ihtiyacım olacak mı?"

"Bilmiyorum. Umarım olmaz ama işler kötüye giderse diye yanında tut! Sakın kimseye gösterme. Bunu..."

Aylin devam edemeden asansörün kapısı açıldı. İçeriye şık giyinmiş iki kadın ve iki erkek girdi. Aylin elime uzanıp, onlara göstermeden keseyi avucuma koydu. "Hiçbir yan etkisi yok. Sadece işleri kolaylaştıracak. Al şimdi!" diye fısıldadı.

Hapı alırken ellerim titriyordu. Buna ihtiyacım olması kaygımı arttırıyor, sonunda çuvallayacağımızı sanki avaz avaz bağırıyordu.

Dizlerim titrerken asansörden inip balo salonuna geçtik. İlk kez bir davete katılmıyordum ama daha önceki hiçbir davette bu kadar heyecanlanmadığımı biliyordum. Heyecanımın sebebi açıktı. Bunu yeniden belirtmeme gerek yok sanırım. Salona ulaştığımızda birbirimizden ayrıldık. Aylin uzaklaşmadan önce "Adamı görüyor musun?" diye sordum.

"Henüz görmüyorum. Görünce sana mesaj atacağım."

Bunu söyler söylemez başka bir yöne yürüdü. Birlikte görünmemiz sakıncalıydı. Ancak Aylin gidince kendimi yapayalnız ve güvensiz hissettim. Gözlerim yarı yarıya dolu salonda gezinirken, bizi iflasa sürükleyen düşmanımızı değil, başka bir düşmanı arıyordum. Kendime itiraf etmek istemesem de durum buydu. Bay Çevrimdışı Tekin Soyönder'in burada olmaması için çoktan dua etmeye başlamıştım ama bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Aylin hâlâ bir şey yazmamıştı. Kaygılarımı, heyecanlarımı ve elbette korkularımı dindiremeyince açık büfeye yöneldim. Görkemli açık büfeden birkaç parça tatlı alırken, bir türlü ne alacağına karar veremeyen bir kız gördüm. Boyu benden uzundu ve üzerinde şahane bir siyah elbise vardı. Uzun saçları güzeldi ve benimkiler gibi kıvırcık olmadığı belliydi. Düşünceli hali karşısında kendime hâkim olamadım.

Gözlerim hızla ona çevrildi. "Nasıl?"

"İkna kabiliyeti denen bir şey var. Hani bende çokça olan..."

Ah evet, akılsız işlerine beni alet ederken bu yönünü iyi kullanırdı. "Nasıl yapmayı planlıyorsun? O adamın konuşarak iletişim kuran homo sapiens'e dâhil olduğunu sanmıyorum. O başka bir tür. Konuşmaya kapalı, duygulara kapalı, insanca olan her şeye kapalı! Kahrolası Bay Çevrimdışı!"

"Bay Çevrimdışı! Sanırım şimdiden sevdim bu adamı."

"Tanısan sevmezsin!" derken ciddiydim. Görünüşte insan olabilirdi ama içten içe bir metal parçası, kaya kütlesi, kalasın biri olduğuna emindim. Aslında görünüşü de başka bir tür gibiydi. Daha önce onun gibi bir erkekle karşılaşmamıştım ve karşılaşacağımı da sanmıyordum. Aylin'in onu ikna edebileceğine de hiç ihtimal vermiyordum.

"Doğrusu onunla değil de bir müdürle konuşabilirim," diyen Aylin hızlıca çantasını açtı ve iki davetiye çıkardı. "Yarın akşamki yardım gecesinin davetiyeleri. Bu otelde yapılacak ve biz de konuğuz. Sanırım bu silahlarımız varken kimse bizi kovamaz."

"Bilmiyorum. Burada kalmak gurur kırıcı olacak."

"Babanı düşün. Babanın onuru mu, senin gururun mu?"

"Annemin mutluluğu!" diye düzelttim.

"Doğru! Annen için bunu yapmaya mecburuz. O adama haddini bildireceğiz."

"Tekin Soyönder'e mi?"

Aylin bana kendinden emin bir bakış attı. "Bize düşman olan kim varsa icabına bakılacak ve bertaraf edilecek!"

"Bay Çevrimdışı'yı bırak da, babamı iflas ettiren şu adamın ismini ver bana. İnternetten iyice araştırayım."

"Olmaz! Yarın gece onu göreceksin nasılsa."

Aylin'in babamı iflasa sürükleyen o kan emici adamın ismini vermemesini anlayamıyordum. Dediğine göre, bu bilgiyi ona kendi babası vermişti. İş dünyasında babamın iflası çok konuşulmuştu. Babam onu iflas ettiren herhangi bir adamın varlığından bahsetmemişti ama bunu neden gizlediğini anlayabiliyordum.

Kimse Hikmet Göreni alt edemezdi ancak biri bunu başarmıştı. Ve bunu itiraf etmesi gurur kırıcı olacağından ailesinden gizlemişti. Benim de bu ismi öğrenmem için yarını beklemem gerekiyordu. Sebebini sorduğum halde yanıt vermedi. Bu ketum hali hoşuma gitmiyor olsa da ona uydum. Aylin en sonunda kalktı ve otelden yetkili birileriyle konuşmak için odadan çıktı.

O gelene kadar saçlarıma fön çektim ve baş belası kıvırcık bukleleri düzene soktum. En azından hayatımda bir şey düzende olmalıydı.

"Yemin ediyorum, eğer yapabilseydim, zehirli iğneyle idam edilmeni sağlardım!"

"Çok şükür ki Amerika'da değiliz!" diyen Aylin bana sırıttı.

Gözlerimi nefret etmek üzere olduğum kuzenimden çekip, üzerimdeki o facia pembe elbiseye çevirdim. İçimden sımsıcak, kavurucu lavlar aktığını hissediyordum. Aylin'in valize koyduğu o pembe elbiseyi benim için ayırmış olması aklıma bile gelmezdi ama sonuç buydu işte... Şeker kutusu ambalajı gibi aynanın karşısında dikiliyordum. O ise göz alıcı siyah elbisesinin içinde harika görünüyordu.

"Geç kalacağız, yeter artık!"

Davete gidiyorduk. Bu gece davete katılacaktık ve evet, otelde kalmayı başarmıştık. Aylin otelin idari müdürüyle yaptığı özel bir görüşmeyle burada kalmamızı sağlamıştı. Detayları sormamış, adamı nasıl ikna ettiğiyle ilgilenmemiş ve dünkü olaydan sonra odadan hiç çıkmamıştım. Yanımda getirdiğim eskiz defterine çizimler yapmıştım ama onlar da içimdeki kaostan payını almıştı. Resimler gerçekten berbat olmuştu ve Aylin kahkahalarla gülmüştü. Sıkıntılı bir geceden sonra nihayet davet günü gelmişti. Bugünkü yardım gecesine katılacak olan düşmanımla tanışmaya hazırdım. Aylin en sonunda bana adamı gösterecek ve gecenin kalanında ona dünyayı dar edecek bir şeyler yapacaktım.

Odadan çıkmadan önce son bir kez daha rolümün üstünden geçtik. Ailesi Ankara'da yaşayan, onlardan bağımsız takılan,

Bornoz mu? Ah, hayır! Kafamı eğip kendime baktım. Üzerimde o lanet olası bornoz vardı. Dahası, Aylin önümden çekildiğinde yerde cesedi uzanan notebook'u görmüştüm. Hiçbir şey rüya değildi. Her şey yaşanmıştı ve Tekin Soyönder denen o aşağılık mafya tip bana tüm o şeyleri yapmıştı. Oturur vaziyete geçip, ağrıdan çatlayan başımı tuttum.

"Ne olmuş burada?"

"Ölümden döndüm!" diye yanıt verdim.

"Ne oldu, hemen anlat bana!"

Aylin'e olanları anlatamadım. Dream Palace'ın sahibinin odama girip beni tehdit ettiğini söyleyemeyecek kadar utanç içindeydim. "Basit bir kaza oldu," diye geçiştirdim. "Ayrıca hazırlan, buradaki işimiz bitti."

Kuzenim tek kaşını kaldırdı. "Senin gibi düzenli ve dikkatli bir kız nasıl bir kazaya sebep olabilir ki?"

Cevap vermek beni yoracaktı, bu yüzden sustum. Usulca kalktım ve giyebileceğim bir şeyler aramaya çalıştım. Aylin önüme geçti, kurumuş ve kafamın üstünde bir çalı topluluğunu anımsattığından bir an şüphe duymadığım kıvırcık saçlarımı karıştırdı.

"Hiçbir yere gitmiyoruz, kuzen. Bana ne olduğunu anlatman gerek."

"Kovulduk! Yani kovuldum. Sen kalabilirsin ama benim bir saniye daha durmaya niyetim yok."

"Rüya! Ne olduğunu anlatacak mısın, yoksa seni sandalyeye bağlayıp işkence ederek mi cevaplarımı alayım?"

"Yeterince işkence gördüm, beni korkutamazsın!"

Gülerek söylemediğim ve yüzümde bir diktatörün somurtkan ifadesi olduğu için, Aylin beni o an nihayet ciddiye aldı. Ellerimi tutup yatağa oturttu. Tuhaftır ama ellerime dokunduğunda ona olan tüm kızgınlığım da silinmişti. Şefkate o kadar muhtaçtım ki. Soran bakışlarından kaçamayınca derin bir nefes bıraktım ve bugünkü kâbusu–bornoz detaylarını katmadan–anlattım.

Aylin hiç duraklamadan, "Bunu nasıl yapabildin?" diye bağırdı.

Ona hayretler içinde baktım. "Yapabildin mi? Sanırım 'yapabildi' demek istiyorsun!"

"Hayır, *sen* bunu nasıl yapabildin? Adamın oteli hakkında ne diye asılsız yorumlar yazıyorsun? Kusura bakma kuzen ama bunu hak etmişsin."

"Neden yaptığımı bilmek ister misin, seni makyaj pamuğundan daha az işlevi olan organizma? Çünkü beni delirtmiştin. Çünkü senin yüzünden bir sürü sinir krizi geçirmiştim. Çünkü beni İstanbul'da yapayalnız bırakmıştın. Çünkü gidip altı ay önceki fiyatlarla bu lanet olası otelde yer ayırtmıştın. Çünkü dünyanın en kibirli resepsiyon görevlisiyle kavga etmeme sebep olmuştun. Çünkü... Çünkü beni o alçak adamın kollarına itmiştin!"

"Yakışıklı mıydı bari?"

"Kim?"

"Kollarına itildiğin şu adam."

"Ah, Allah'ım! Dilerim onunla karşılaşırsın ve bana yaptığının on mislini görürsün!"

"Yakışıklıysa seve seve."

"Hayır canım, döve döve!"

"Eminim benim gibi bir kadını dövmeye kalkmaz."

"O yapar mı yapmaz mı bilmem ama ben kesinlikle yapacağım!"

Ve yaptım da... Aylin'in uzun, dümdüz, daima kıskandığım o simsiyah saçlarını kavradım ve sertçe çektim. Aylin çığlık atarak ellerime yapıştı ama durmadım. Dışarıdan fazla mı cadaloz görünüyorum? Değilim. Gerçekten değilim! Hayat şartlarının insanı katil ettiği günümüzde, Aylin'in saçını çekmem beni cadaloz yapıyorsa peki, kabul! Yine de Aylin'e zarar vermeye çalışırken ciddi bir eylem içinde değildim. Birazcık canını acıttığım doğruydu ama o kadar. Aylin'i de kendimle birlikte yatağa devirince ikimiz de gülme krizine girdik. Benimki tamamen sinirseldi ve bir aydır yaşadığım bütün gerginliğin çılgınlar gibi dışarı atılmasıydı. Gözlerimizden yaş gelene kadar güldük. Sonunda kendini ilk toparlayan Aylin oldu.

"Ben o işi halledeceğim," dedi.

çıkan hızlı nefeslerim ciğerlerime yetmemeye başladı. Tekin'in bana olan yakınlığı bir erkekle yaşadığım en cesur andı. Kalbim korkudan mı heyecandan mı bilinmez, deli gibi atıyordu. Yaşlı ve hasta olsaydım muhtemelen kriz geçirirdim.

"Bırak beni!" diye fısıldadım güçsüz sesimle. Gözlerimiz hâlâ birbirindeydi.

Derken bedenimi itti ve beni duvara yasladı. Ellerini çekti ancak sağ kolunu başımın yanına uzatıp avucunu duvara dayadı. Bir ada gibiydim. Dört tarafım Tekin Soyönder'le çevriliydi ve dalgaları beni yutmak üzereydi. Gözlerini bile kırpmadan koskulu gözlerime bakarken bir anda açıktaki eliyle bornozumun yakasını kavradı. Kaba ve sert bir şekilde beni kendine çekti ama bedenim ona yaklaşmadı. Yakalarım açıldı sadece. Her şeyim meydana çıkmasa da Tekin'in bakışlarının oraya kaydığını fark ettim. Bu, soluğumu kesti. Gerçek anlamıyla kesti. Hem dehşetli bir korku, hem de amansız bir heyecanla nefes alamadım. Panik duygusunun aniden belirdiğini hissetsem de, bu duyguyu anlayamadan ellerimi kaldırıp onu itmeye, çılgınlar gibi ondan uzaklaşmaya çalıştım. Ne yaparsam yapayım hiçbir tesiri olmadı o kaya kütlesi üzerinde. Bileklerimi kavradığında son savunmam da yıkıldı. Tekme atmaya çalışırken bileklerimden çekti ve dengesizce onun göğsüne yaslandım.

"Bugün defolup gideceksin!"

Ses tonunda, bir insana yapılabilecek en korkunç tehditler gizliydi. Tekin Soyönder'in tehdit etmek için kelimelere ihtiyacı yoktu. Bakışı, duruşu, bedeninin yaydığı o kahrolası güç... Bileklerimdeki acı kadar, onu alt edememenin öfkesiyle de gözlerim doldu. Ağladığımı görmemesi için gözlerimi kapatıp, tüm gücümle ona karşı koydum. Bileklerimi savurdum, yine tekmeler attım ve yapabildiğim kadarıyla omuzlarımı hareket ettirdim. Saniyeler sonra omuzlarımı yeniden kavrarken duraklamadan beni savurdu. Bir toz zerresi gibi üflemişti sanki. Bedenim o savrulmayla yatağa düştü. Sırtüstü devrildiğim yatakta gözlerimi açtım. Bornozum kaymıştı. Altıma iç çamaşırı giymiştim ama üstüm çıplaktı. Yakam açılmış, bacaklarım üst kısımlarına kadar ortaya çıkmıştı. Savunmasız bir haldeydim. Bedenimden

hiçbir parçayı kımıldatamadım. Sadece gözlerim titreşiyordu. Tepemde durup beni inceleyen o karanlık adama bakıyordum. O da bana bakıyordu ama sadece gözlerime değil... Boynuma inen bakışları karşısında şuurum uçup gitti. Gözleri daha da aşağılara inince bakışları derinleşti. Ancak o an kendime gelebildim. Tüm gücümle açıktaki her bir noktamı kapatmaya çalıştım. Nihayet bornozuma çekidüzen verebildiğimde tek kaşı havada gözlerime baktı.

"Bugün otelimden defolup gideceksin!"

Öylesine katı ve sertti ki, kalbim buna dayanamadı. Göğsümden fırlayacak kadar şiddetli çarpan kalbim yüzünden tek kelime edemedim.

Tekin Soyönder ise ceketinin yakasını düzeltip son kez bana baktı. Simsiyah gözlerini doğrudan gözlerime dikti. Sanki ona dokunup kirletmişim gibi tiksinti dolu bakışlarını benden çektikten sonra arkasını döndü ve odadan çıktı.

Kapı sesi duyana kadar hiçbir şey yapamadım. Gürültüyle çarpan kapının sesi beni dünyaya döndürdü. Ellerimle yüzümü kapattım ve hıçkırarak ağlamaya başladım.

Belirsiz, karanlık bir yerdeydim. Hiçbir şey görmüyordum ama hissediyordum. Tenime dokunan bir el vardı. Sanki yanağını okşuyordu. Gözlerimin önünde beliren surette, görmeyi en son istediğim insan vardı. O adam... Tenimi okşuyordu sanki...

"Rüya, uyan hayatım."

Ah, bu ses kesinlikle ona ait değildi. Hem o adam bana neden 'hayatım' diyecekti ki? Sıçrayarak gözlerimi açtım. Yüzümün önünde kafasını eğmiş, saçları üzerime dökülen Aylin vardı. Ne zaman uykuya daldığımı hatırlamıyordum. Uykuya dalmak birdenbire beni umuda sürükledi. Kâbus mu görmüştüm? O adam elini kolunu sallayarak odaya girip beni tehdit etmemiş olabilir miydi?

"Gözlerin kan çanağına dönmüş. Hadi uyan. Hem bu bornozun içinde pişmedin mi?"

Derler ki bir yerden sonra
Acımaz daha fazla
Zaten aşk kötü bir şaka
Anlamaya çalışma...

Aşk sahiden bir şaka olmalıydı. Eşek şakası! Aklımda aşkla birlikte Tekin'in olması, işleri karmaşaklaştırıp beynimi kek hamuruna çeviriyordu. Dahası, bu durum halüsinasyon görmeme kadar ilerleyince kendime iyice kızdım. Şimdi de o adamı karşımda görüyordum. Tam önümde. Yatağın ucunda dikilmiş, o kibirli bakışlarıyla bana bakıyor ve gözlerindeki öfkeyi vücuduma enjekte ediyordu.

"Hayallerime bile girdiyse durumum vahim!" diye mırıldandım. Gözlerimi kapattım ve Tekin'in hayalinin kaybolacağını bilerek bir saniye sonra yeniden açtım. Fakat hayal yok olmadı! Kahretsin, hâlâ oradaydı. Ayakucumda. Üstelik dudakları kıpırdanmıştı. Kulaklık yüzünden onu işitemedim ama bir anda ayıldım. Kulaklığı hışımla çekip aldığımda "Aman Allah'ım!" diye inledim. Gözlerimi ona dikmiştim ve istemesem de orada olduğunu kabullenmek üzereydim Gerçek haliyle, 720p görüntü kalitesinde, full HD tam karşımdaydı.

"Rüya Gören!" diye fısıldadı o küstah dudakları.

Soyadımı bilerek kullanıyordu. Kalbim dehşetle atmaya başlamıştı. Hızla yataktan çıktım ve duvara yapışana kadar geri kaydım. "Sen... Sen... Burada ne yapıyorsun?"

Tek adım attı. Bana doğru. Bu dev cüsseli adamın bir adımı benim üç adımıma eşitti.

"Asıl sen ne yapıyorsun?" dediğinde, hayal olmasını dilediğim o görüntünün gerçekliğinden emin oldum. Sesi bütün vücudumdaki her noktaya ilişti ve beni dağıtıp geçti.

Bir iki cümle kurabildim yine de. "Odama mı girdiniz? Ne işiniz var burada?"

"Şununla mı yazdın?" diye sordu keskin bir tonda.

"Anlamadım!"

Gözleri etajerin üstündeki notebook'uma gitti. "O yorumları bununla mı yazdın?"

Sesi buzul çağından geliyor gibiydi. Kısık, kesik kesik ve soğuk.

"Ne dediğinizi anlamıyorum!"

"Demek anlamıyorsun!"

Öfkesinden delice korkmaya başladığım an, hızla notebook'umu aldı ve tüm gücüyle hemen yanımdaki duvara fırlattı. Nefessiz kalırken korkuyla üç metre zıpladım. Kaçabileceğim hiçbir yer yoktu. Tabii tırnaklarımla duvarı kazımaya devam edersem muhtemelen diğer odaya geçebilirdim.

"Korkuyorum!" diyebildiğimde bunu söylemeyi tasarlamamıştım. Korkmak acizlikti ve belli etmemeliydim ama işin doğrusu ödüm kopuyordu. Gözlerimi bilerek zavallı bilgisayarımın parçalanan cesedinden uzak tuttum. *Sonsen omen gibi* olacak! diye düşündüm ve Tekin Soyönder'in gazabının beni de duvara fırlatmakla açığa çıkmaması için dua etmeye başladım.

Sonra bir anda "Ge...geri çekilin!" diye bağırdım. Ardından hızla etajerin üstündeki telefona uzandım. Tam kavramıştım ki, Tekin birden elimi tutup ahizeyi sertçe yuvasına çarptı. İri avucunun içinde kaybolan elimi bırakmadı. Parmaklarını tenime bastırdı. Hem dibimdeki o güçlü gövdesini, hem de elini hissederken yutkundum. İnsan nasıl taşa dönebilir, o an bunu iliklerime kadar hissediyordum. Neredeyse bana değen bedeninin varlığı bornozumun üstünden tenimi yakıp geçti. *Bornoz mu?* Kahretsin! Titremeye başladım. Eksi kırk derecede çıplak kalmış gibi zangır zangır titriyordum. O sırada elimi bıraktı ve her iki omzumdan kavradı. Beni kendisine tamamen çevirdiğinde, iki enlem gibi birbirimize karşı konumlandık. Ancak onunkinin yanında küçücük kalan bedenimle adil bir dövüşün içinde değildim. Hâlâ titriyordum. Buna rağmen başımı kaldırmayı başarabildim. Ve simsiyah bir çift gözle buluştum. Çatık kaşlarının altında yüzümü taradı, az sonra avına saldıracak bir kaplan gibi gözlerini katı bir öfkeyle benimkilere kenetledi. O an korkudan çok heyecan duydum. Öyle ki, aralık dudaklarımdan

bir lüksü bu. Sınırlı yurt dışı deneyimimde birkaç kez otelde kalmıştım. Avrupa'nın en iyi otelleri bile Karanlıklar Sarayı'nın yanında bitli bir pansiyon gibi kalıyordu. Türkiye'de ise herhangi bir süper lüks otelde bulunmamıştım. Çünkü neredeyse ülkenin tüm şehirlerinde, ilçe, belde ve köylerinde babamın tanıdıkları vardı. Bir yere gidecek olsam, konaklama işini hemen ayarlıyordu. Kayserili geleneksel ve büyük bir aile olmamızın artıları... Ya da eksileri.

Babamı hatırlamak, huzurlu dinlenmemi kasvetli bir şeye dönüştürdü. Babamın metal alanındaki fabrikası üç hafta önce başkasına geçmişti. Son yıllarda işleri kötüye gitmiş olsa da, bir gün dibe batacağını kimse tahmin etmemişti. Ancak bütün borçlarına karşılık hisseleri satın alındıktan sonra babama da yol verilmişti. Neticede sembolik bir emekli maaşına bağlanmış, elinde başka hiçbir şey kalmamıştı. Annemin birkaç bileziği ve kolyesi dışında... Bir de benim banka hesabım vardı ama bundan annemin bile haberi yoktu, çünkü bu bilgiyi sadece kendime saklamıştım. Hayırsız bir evlat olduğum için değil, babamın eline bakmanın sıkıntısına katlanamayacağım için. Babam çok sinirli bir adamdı ve annem de panik atak hastasıydı. Üstelik babam iflastan sonra iyice huysuzlaşmıştı. İflası karşısında hiçbir şey yapamaması onu boğuyordu. Elbette onu anlıyordum, her zaman anlamış ve destekçisi olmuştum. Oysa o ne beni, ne de annemi anlamıştı. Babam her bağırdığında, annem öleceğini sanıyor ve panik atak krizi geçiriyordu. Neredeyse her gün bu döngü devam ettiği için, yeni taşındığımız o küçücük evde eli kolu bağlı oturmak beni de tüketmeye başlamıştı. Aylin kanıma girdiğinde bu yüzden intikam planını kabul ettim. Babamın ne hissettiğini düşünmüyordum, asıl motivasyon kaynağım annemdi. Bu hafta sonu, babamı iflasa sürükleyen o adam gününü görecekti. Ve ben tepesinde durup kötü kötü gülümserken *'Bu, anam için!'* diyecektim.

Tabii öncesinde Tekin Soyönder beni odanın penceresinden aşağıya atmazsa. Gerçi sonrasında da atabilirdi. Ne de olsa onun otelindeki davete katılacak konuklardan biri de benim intikam alacağım adamdı. Aylin detayları gelince verecekti ama

o davetin harekete geçme noktamız olduğunu biliyordum. Ah, her şeyin eninde sonunda Tekin'e temas etmesi işin en ürkütücü yanıydı. Aynı zamanda da en heyecan verici... Neden sürekli aklımda o adam vardı bilmiyordum. Oysa onunla beş dakika bile konuşmamıştık ve birbirimize sarf ettiğimiz cümle sayısı aynı dili konuşamayan insanların bile kurabileceği cümlelerden daha azdı. Sanırım görünüşünün etkisiydi bu. Sakinliğinin arkasındaki o katı duvarların, tek bir zerre geçirmeyen o kaskatı varlığının etkisiydi. Ödün vermeyen ve uzlaşmayan karakteriydi. Benim gibi bir kızı bile dikkate almayan o küstah haliydi. Ah, benim gibi mi? Tekin Soyönder gibi bir erkek için kadın türünden bile görülmediğime emindim.

Ofladım ve beni yabancısı olduğum duygulara iten o adamı unutmak için Aylin'in iki koca valizine saldırdım. İçine koyduğu rengârenk seksi iç çamaşırlarına adeta utanarak bakıp, elbiselerini özenle dolaba astım. Üç parça elbise vardı ve biri hiç de Aylin'in tarzı değildi. Pembeydi ve anaokulu mûsamaresinde giymek için aldığı bir şeye benziyordu. Neden şaşırıyordum ki? Söz konusu olan Aylin'di. Kutuplarda bikini giyip, ekvatorda üzerine bir parka geçirebilirdi.

Aylin'in valizleriyle uğraşmak da o adamı zihnimden uzaklaştıramadı. Ona söylemek istediğim bir sürü şey olduğu halde, o kibirli haline hakkıyla yanıt verememek resmen içime dert olmuştu. Bir dahaki karşılaşmamızda söyleyeceklerimi prova etmeye başladım. En sonunda ona dair düşüncelerimi bitiremeyip kendimi duşa attım. Sıcak su mükemmel bir terapist olduğu için, duşta geçirdiğim süre boyunca o ukala adamı unutabilmeyi başardım. Ancak duştan çıkıp kıvırcık saçlarımın kurumasını beklerken yine aklıma geldi. Adam geçmişimde tam anlamıyla bir travma yaratmıştı ve etkilerinin öyle kolayca silinmesini beklemek saçmalıktı. Bornoz hâlâ üzerimdeyken yatağa oturdum ve kulaklığımı çantamdan çıkarıp telefonuma taktım. Bir sürü şarkı dinledim, bir sürü şarkıya eşlik ettim ve kısa bir süreliğine dünyadan soyutlandım. Teoman benim için söylüyordu ve... Ve aklımda sadece *o adam* vardı...

3. Bölüm

Bir şeyin ücretini belirleyen kriterler neydi bilmiyordum ama odaya girer girmez buranın bilmem kaç bin euro edebileceğine ikna olmuştum. Hayır, on altı bin euro değil tabii. O kadar etmesi için gerçekten prensese dönüşmem gerekiyordu ama ben hâlâ aynı Rüya'ydım. Burası klasik otellerden değildi. Bir daire gibi tasarlanmıştı. Oturma alanı girişteydi, yatak odası ve banyo ise ayrı bir yerde. Muhteşem bir zarafet ve yalınlık vardı. Az eşya, çok estetik. Yani eşyaları satsam bile muhtemelen o kadar para etmezdi ama bildiğim bir şey vardı. Buna 'marka değeri' deniyordu. Dream Palace'ı markalaştıran şeyin, içindeki bu zarafetten çok Tekin Soyönder olduğuna emindim. O adam otel işine girmekle en doğru kararı vermiş olmalıydı. Sahibinin böyle bir erkek olması, sunacağı hizmetlere dair insanda hoş çağrışımlar yapıyordu. *Ah, hayır! O tarz şeylerden bahsetmiyorum...* Aylin olsa bahsedebilirdi ama ben sadece, gömleğini çıkarırsa nasıl bir manzarayla karşılaşacağımı merak ediyordum. Hepsi bu. *Gerçekten! Yemin ederim!*

Tekin Soyönder... İsmi ve görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Onda bir erkekte toplanabilecek en harika somut özelliklerin tümü mevcuttu. Yani yakışıklı, karizmatik, uzun boylu ve güçlü biriydi. Ancak bir erkekte olmaması gereken en kötü soyut şeyler

de mevcuttu. Bencil, küstah, kaba ve öfkeliydi. Buna rağmen, onu sadece birkaç dakika görmüş olsam da beni gerçekten etkilemişti. En son ne zaman bir şeyden bu kadar etkilendiğimi hatırlamıyordum. Sanırım bunu bir tek Caravaggio'nun tabloları yapabilirdi.

İçimde yeşermeye başlayan o küçücük intikam tohumu büyürken etrafındaki şeyleri de kendine katıyordu. Ne yazık ki Tekin Soyönder ve bana karşı kullandığı o kibirli hali de bundan nasibini alacaktı. Ben ki babamı iflas ettiren adamın dünyasını başına yıkacak kadar gözü kara biriydim, beni küçümseyen o ukala adama karşı da ufak bir şeyler düşünebilirdim. Otelinde olmam beni bir nebze korkuya düşürse de, yapacağım şeyden haberi olmayacağını bilmek heyecanımı arttırdı. Sırt çantamdaki notebook'u çıkarmadan önce üzerimdeki gömlekten kurtuldum. Havanın sıcaklığı, içimdeki hararetle birleşince baş edilemez bir seviyeye gelmişti. Buharlaşıp havaya karışmadan evvel şu işi bitirmeliydim. İçimdeki o tarifsiz coşku yüzünden serinlemekten bile uzaktım. Hızlıca otellerle ilgili değerlendirme sitelerine girdim. Belki yapmak üzere olduğum şey bir suçtu ama nasıl ispatlanacaktı ki? Hem anayasanın bilmem kaçıncı maddesinde, iletişim özgürlüğü diye bir şey olmalıydı. Üstelik insan görüşlerini açıkladığı için suçlanamazdı. Düşünce suçu tam bir utanç kaynağıydı. Özgürlüğü her aşamada seven ben, düşünce özgürlüğünü ve bu düşünceyi ifade etme özgürlüğünü artık daha bir seviyordum. Eh, ne de olsa böyle bir suçun mahkûmu olabilirdim. Tabii devletin kanunlarından önce Tekin Soyönder'in kanunları beni yargılardı. Muhtemelen sonum da darağacı olurdu.

Sitelere bir sürü şey yazdım. Fareler ve hamam böcekleri en çok keyif aldığım kısımdı. Aslında bu eylemim düşünce özgürlüğünü geçip bir çeşit iftiraya giriyordu ama o adamdan başka bir yolla intikam alamazdım ki. Anonim kullanıcı hesabıyla oteline dair yalanlar uydurmaktan başka seçeneğim yoktu. Biraz adaletsiz davranmış olabilirdim ama bugünün tüm stresini çıkarmazsam fazla havaya maruz kalmış balon gibi patlayabilirdim. Sitelerle işimi bitirdikten sonra kendimi salondaki geniş kanepeye bırakıp tembelce uzandım. Hayatımda hiç yaşamadığım

damarı gibi basit birkaç gözlemle avının ruh halini okuyabilirdi. Bu kadında hiçbiri yoktu. Aptal bir cesaretle eylemde bulunuyordu. Tekin ona şans falan vermek istemiyordu ama neler başarabileceğini de merak ediyordu.

"Sadece bir ayın var. Neler yapabileceğini gösterecek kadar uzun. Ancak bir hatan olursa affetmem!"

"Biliyorum. Affetme hormonu sende yok. O silahı çekmene gerek kalmadan kendimi yüksek bir yerden atarım."

Tekin aldırış etmedi. Sert ifadesi durağandı. Kadına başka bir şey söylemeden yeniden çıkışa yöneldi.

"Hey! Ellerimi çözmeyecek misin?"

Genç adam yanıt vermeye tenezzül etmemişti. Fakat amacına ulaştığını bilen kadın bunu dert etmedi. Birkaç dakika sonra Rakun geldi ve ellerini çözerken, "Benimle geliyorsun," dedi.

Marla ona kötü bir bakış atıp, hızla merdivenleri çıktı. Koşarak villanın kapısına ulaştı ve Tekin'in arkasından bağırdı. "Seninle geleceğimi sanıyordum!"

Tekin, Rolls Royce'una binmeden gözlüğünü taktı, kadına döndü ve dudağı hafifçe kıvrıldı. Bakışlarını gizlese de, tavrından alay ettiği anlaşılıyordu. Şoför koltuğuna geçerken telefonu çaldı. "Ne oldu?" diye sordu sertçe. Karşıdan gelen yanıt duyulmuyordu elbette ama Tekin'in "Yine mi o kadın?" dediğini Marla işitmişti.

Genç adamın öfkeli cümleleri aracın kapısını kapattığında kesildi. Arabası ani bir frenle kalkana kadar siyah saçlı kadın Tekin'i izledi. Başka kadınlarla ilgili bir durum olmasından rahatsız olmuştu. Bir süre sonra Rakun koluna dokununca somurtarak onun aracına yöneldi.

"Gerçek ismimi bile sormadı," diye söylendi. "Piç kurusu!"

Kadınlara şiddet uygulamazdı. Bu kendine verdiği kahrolası bir sözdü ama şimdi o sözünden dönmek üzereydi. Rüya Gören! Facia bir isme ve görüntüye sahip bu kadının kendini bir yerlere kapatıp münzevi hayatı yaşaması gerekirken, otelinde sorun çıkardığını duymak Tekin'in bugünkü bitmek bilmez

gerginliğinin patlama noktası olacaktı. Elbette küçük hadiseler ve sorunlu müşterilerle ilgilenmezdi ama bazı hassas konularda ona haber veren sadık personelleri vardı. Bu kesinlikle o hassas konulardan biri olmalıydı.

Aracını öfkeyle kullanırken bile kontrollü olması sayesinde güvenli bir şekilde otele döndü. Yolda asistanından birkaç çağrı ve elektronik posta gelmişti. Onlara ofisinde bakacaktı. Şimdi asıl sorunu çözmeliydi. Hızlı bir hamleyle aracından inip otele girdi. İçeriye adım atar atmaz yanına koşan Burak isimli genç adam, korku dolu gözlerle bakarak "Özür dilerim efendim ama ne yapacağımızı bilemeyince sizi aradım," dedi.

"Sorun ne?"

Burak elindeki tableti Tekin'in göreceği şekilde yükseltti. "Bugün giriş yapan konuğumuz Rüya Hanım, bütün değerlendirme, travel, blog ve otel haberi sitelerine otelimiz hakkında bir sürü asılsız şey yazmış."

Tekin bu sözleri müthiş bir kızgınlıkla dinlerken, bir yandan da önündeki ekranı inceliyordu. "Mini barda ölü fare vardı!" diye gürledi ilk cümleyi okuduktan sonra.

Burak sıçradı ve "Bu en hafiflerinden biri," dedi.

"Tüm bunlar olurken, İsmet denen işe yaramaz ne yapıyordu?"

Burak yutkundu. "İsmet Bey konuşarak halletmek istedi ama Rüya Hanım kapıyı açmadı. İlgili yerleri arayıp yorumları kaldırtıyor."

Tekin derin bir nefes aldı. Bu işi Serdar'a bırakabilirdi ama onu bir görüşme için Londra'ya göndermişti. Kendisi çözecekti.

"Kadın otelde mi?"

Burak başını salladığında, Tekin Soyönder kısık bir şekilde dişlerinin arasından tısladı. "Oda numarası kaç?"

Tekin'in katı çehresi bu yanıtla daha da katılaştı. "Bağlantıyı kim kurdu?"

"Her zaman iş yaptığım biri. İsmi Alper. Bana gelir ve ben de hiçbir şey sorgulamam. Ne kadar az bilgi, o kadar çok nefes."

Genç adam başka bir şey sormaya ya da yapmaya gerek duymadan merdivenlere yöneldiğinde, kadın "Dur!" diye bağırdı. Tekin durup, sorgulayan siyah gözlerini ona dikti. "Bu kadar mı yani? Başka bir şey sormayacak mısın?"

"Sen söyle! Ne sormamı istiyorsun?"

Beni ister misin? diye aklından geçirdi genç kadın. Elbette bunu söyleyemezdi. Bu aşağılayıcı istek kendisi için bile yeni bir deneyimdi. Uzun zaman önce hayatına erkek almamaya karar vermişti. Oysa şimdi, bu adamın hayatına dâhil olduğunu düşünmek bile onu müthiş bir arzuyla sarıyordu. Her kadının isteyeceği bütün özelliklere sahipti ama Marla için bunlar anlamsızdı. Geçmişteki partnerleri Tekin Soyönder'ın yanında fazlasıyla toy kalıyordu. Hayır! Kahretsin! Yakışıklı adamlara ilgi duymazdı o. Zengin ve çekicileri olanlarına da. Bu adam her üç özelliği de taşıyordu ancak onu çeken şey bunlar değildi. Duruşu, o bitmek bilmez özgüveni, sadece sesiyle birinin dilini çözmesi... Bunlar da etkiliydi ama o gözü karalık, sahip olduğu o tehlikeli tavır... Tekin Soyönder baştan ayağa devasa bir mıknatıs gibiydi. Tehlikeye çağırıyordu ve Marla tehlikeye bayılıyordu.

"Belki başka bilgiler bulmanda yardım edebilirim. Kimin hangi ülkeye gittiği, evrakları nereden bastırdığı gibi."

Tekin sert bir bakışla "İşime yaramazsan!" dedi ve merdivenleri çıkmaya devam etti.

"Kimi arıyorsan nerede kaldığını kolayca bulurum. Kahvaltıda kaç dilim peynir yediğini bile öğrenebilecek biriyim ben. Beni hafife alma!"

"Neden benim tarafımdasın?" diye sordu genç adam şüpheyle.

"Senin tarafın daha çekici geldi."

"Benim tarafımda olmak istemezsin."

"Eminim kaldırabilirim."

Tekin ona güvenmeyecekti. On dakika önce gündüğü bir şüpheliyi yanına almayacaktı. "Şansını başka yerde dene!"

"Lütfen! Paraya ihtiyacım var!"

"Rakun'a söyle. İstediğini verir."

"Hayır! Büyük şeyler... Büyük işler ve heyecan istiyorum. İstediğimde ben de çok belalı olurum."

"Bela istemiyorum! Seni de!"

Tekin'in sözleri sertlikten çok hiddetle doluydu. Baş belası olabilecek, dahası başkalarının hesabına çalışabilecek bir kadınla işi olmazdı. Genel olarak uzun vadede kadınlarla işi olmazdı.

"Casusluk yaparım. Rakiplerin kimlerse onları senin için mahvedebilirim."

Kadın vazgeçmiyordu. Tekin ona aldırış etmezdi ama son sözleri dikkatini çekti. Yeniden merdivenleri inerken "Sana neden güveneyim?" diye sordu.

"Çünkü işi her şeyden çok istiyorum."

"Bu yetersiz bir cevap!"

"Evet, kabul ediyorum, yetersiz... Ama ben birine söz verip arkasından iş çeviren türde bir kadın değilim. Hatamı bulursan tetiği çekersin."

Tekin güçlü gövdesiyle onun karşısına geçti. Tepeden ve küçümseyerek bakıyordu. "Bu halinle hiçbir işime yaramazsın. Boktan bir karavanda böcek dinleyen işe yaramaz tiplere benziyorsun."

"Gururum kırıldı," diye fısıldadı genç kadın. Yeşil gözlerinde keyif vardı. Bu adamı ikna ederse yaşayacağı heyecanı düşündü. Üstüne gitmeliydi. "Gerçekten neler yapabileceğimi görmek istemezsin." *Lütfen iste ve sana neler yapacağımı gör!* Kadın karşısına gelen görüntülerle ürperdi. Bu adama sahip olmak için ruhunu satabilirdi. Onun bir parça bile azalmayan o piç kurusu tavrı, bedenini bir kaya kütlesine çeviren kasları ve siyah bakışları fazla seksiydi. Muhtaç bir halde "İzin ver," diye fısıldadı.

Tekin onun gözlerine doğrudan baktı. Korkan ya da gizleyecek bir şeyleri olanların bakışlarını iyi tanırdı. Titreyen ve büyüyen gözbebekleri, terlemesi, yutkunması, hızla sarsılan şah

Bu tutsak, Tekin Soyönder'e bir avantaj sağlayabilirdi ancak öncelikle kadının yola gelmesi gerekiyordu. Cevapları eminde sonunda alırdı ama bugün ikinci bir kadınla uğraşmak istemiyordu.

"Ağzını çöz!" dedi sertçe.

Rakun hızlıca atıldı ve kadının ağzındaki kirli bezi çekti. Kadın derin bir nefes aldıktan sonra art arda soluklanmaya devam etti. Düşmüş başını kaldırdığında yeşil gözleri Tekin'in koyu gözleriyle kesişti. İçerisi loş olsa da, Tekin'in bulunduğu yerdeki açıklıktan giren gün ışığı, kadının onu net bir şekilde görmesini sağlıyordu.

Dudaklarını titreten bir korkuyla ağzı aralandı. "Sen..." diye fısıldarken öksürdü. "Sen o'sun... Soyönder! Tekin Soyönder!"

Genç adam yanıt vermedi. İfadesini gizleyen hissiz tavrıyla "Sen kimsin?" diye sordu.

Kadının dudakları boş vermişçesine kıvrıldı. "Marla Singer. Memnun oldum."

Tekin'in kızgın çehresi alayla gevşedi. Bu, Dövüş Kulübü filmindeki belalı kadının ismiydi. Her neyse... Kadının gerçek ismini sorgulamayacaktı. Umurunda değildi. Rakun'a döndü. "Bizi yalnız bırak!"

Marla Singer'ın başarılı bir reprodüksiyonu olan kadın, uzun siyah saçlarını savurup boynunu sağa sola oynatarak kaslarına yüklenen derin acıları gevşetmeyi denedi. Tekin Soyönder hakkında korkutucu şeyler duymuş olsa da, şu an ona bakarken psikopat bir manyak görmediği için bir nebze rahattı. Aslında tiksinecek kadar psikopat olmasını tercih ederdi. Ondan iğrenirse, vereceği yanıtlarda korkaklığa gitmezdi. Oysa şimdi onun bakışlarının ve duruşunun gölgesinde tuhaf bir şekilde heyecanlanıyor, bu da mutlak bir kusur olan duygularını açığa çıkarıyordu. Duygularının aptal oyunlarıyla uğraşmak istemiyordu genç kadın. Karşısındaki karanlık adam kadar mekanik ve ifadesiz durmak, soğukkanlılığını korumak istiyordu. Fakat bu mümkün değildi. Tekin Soyönder'in karşısında duran herhangi bir kadının özgüveni asla tavana falan vuramazdı. Özellikle de

bakışları üstündeyken insan kendini korunaksız hissediyordu. Can alıcı sorular sormamasını diledi.

"Kimi aradığımı biliyorsun," dedi herkesi dize getiren o güçlü adam.

Marla gözlerini kaçırdı. Elbette biliyordu. Sessiz kalmaya devam etti.

"Bu aralar ilginç bir pasaport düzenledin mi?"

Kadın düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. Piercing'li olan sol kaşını kaldırdı. "Son altı aydır herhangi bir pasaport hazırlamadım!" diye yanıt verdiğinde kollarının acısıyla sesi titredi.

Tekin gülümsedi. Fakat bu, gülüşten ziyade sınırlendiğini gösteren bir ikaz işaretiydi. "Hatırlıyorsan konuş, hatırlamıyorsan düşün. Bu sorunun cevabını vermeden buradan çıkamazsın." Gözlerini kadının titrek gözbebeklerine dikerken sözlerini düzeltti. "Sağ çıkamazsın!"

"Beni öldürür müsün?"

Tekin herhangi bir yanıt vermeyince kadın panikle küçük bir kahkaha attı. Neşeli görünmeye çalışması bir perdelemeydi. Fazla düşünmedi. Tekin'in küstah gözlerindeki o kendinden emin bakış, sorusunun cevabını veriyordu. Pes ederek "Peki," dedi ve derin bir nefes aldı. Sıcak nefesini bırakırken, tişörtünün altındaki dolgun göğüsleri iyice belirginleşmişti. Tekin bir an için bile oraya bakmadı. *Ne yazık!*

"Bu aralar bir şeyler hazırladım."

Genç adamın siyah gözlerinden devam etmesini söyleyen bir bakış geçti.

"Levent Çetin adına düzenlendi. Sadece bu kadar."

Ağır adımlarla odayı dolaşan Tekin durdu ancak başını kaldırmadı. Bakışları yere sabitli halde düşündü. Sonra kadına dönüp "Ne zamandı?" diye sordu otoriter sesiyle.

Kadın omuz silkti. "İki üç ay önce."

"İki mi, üç mü?"

"İki."

Karanlık işleri olan bir adam, görkemli otelinde insanlığa fayda getirecek bir daveti kabul etmişti.

"Kahrolası Turner!" diye fısıldadı.

Londra'daki oteller zincirinde ortağı olan, aynı zamanda yakın arkadaşı Amerikalı işadamı Martin Turner, bu geceyi organize edip Tekin'in üstüne yıkmıştı. Tekin onun bir süre önce ani bir kararla evlendiği Türk karısıyla problemleri olduğunu ve barışmak için bu geceyi düzenlediğini biliyordu. Martin bazı konularda Tekin'le mafyavari yönlerini yarıştırabilirdi ama bu planı yaparken tıpkı bir romantik gibi davranmıştı. Martin'in gözlerinde karısına duyduğu sevgiyi gören Tekin teklifi geri çevirmemiş, görünüşte gerçek bir yardım gecesi olsa da özünde bir barışma komplosu barındıran bu daveti kabul etmişti. Buna rağmen bu durumdan hiç hoşnut değildi. Partiler, kutlamalar, yardım geceleri hiçbir zaman ona göre olmamıştı. Birine yardım yaparken, bunu tüm dünyaya duyurmanın saçmalığına olan öfkesi değişmiyordu. Kötülük kadar iyilik de gizli yapılmalıydı. Tekin Soyönder'in iyilikle pek alakası yoktu ama kötülüklerini gizlemekte oldukça başarılıydı.

Lüks cipini bir saat uzaklıkta, şehrin içinde ama dışındaymış gibi görünen tenha bir yerde durdurdu. Burası orta ölçekli bir arazi üzerindeki şantiye alanıydı. İmar sorunları nedeniyle inşaatlar durmuş, belirli aralıklarla dizilmiş olan yarım kalmış villalar terk edilmişti. Geliş yolunda beşinci sıradaki villada buluşma gerçekleşecekti. Tekin silahını çıkarıp beline taktı. Kravatla uğraşmayıp, ceketini giyerek arabadan indi. Her hareketi, kendine olan özgüveninden ve içinden yansıyan küstahlıktan ötürü bir tehdit taşıyordu. Bunu bilerek yapmıyordu. Görünüşündeki o tehlikeli tavır insanların dilini çözen bir etkiye sahipti. Zayıf düşmanları sadece onu görmekle bile bülbüle dönerken, zorlu olanlar da bakışları karşısında pek fazla direnemezlerdi. O, bu karanlık için yaratılmıştı adeta. Genç adam varlığının tümünden yayılan bu unsurların bugün de işe yarayacağından emindi. Oysa lanet olası adamları korkutmak yerine çenelerini dağıtmak daha eğlenceliydi.

Telefonu titrediğinde gözlerini önünde durduğu villadan ayırıp ekrana baktı. Kaydetmediği ama tanıdığı o numarayı görünce açtı.

"Doğru yerdesiniz," dedi karşıdaki adam. "İçeriye girin."

Tekin etrafına bakmadı. Dolambaçlı hiçbir şeyi sevmezdi. Neticede burada tuzak olmadığından emin olacak kadar araştırdığı bazı detaylar vardı ve daima temkinliydi. Ağır adımlarla yürümeye devam etti. Villanın duvarları ve tavanı yapılmıştı sadece. İçerisi tam bir karmaşaydı. Her yer inşaat malzemeleriyle doluydu. Şöyle bir etrafı inceleyip merdivene yöneldi. Bodrum katlarının kullanıldığı klasik bir görüşme olacaktı. Kendinden emin adımlarla ilerlerken, genizden gelen sesleri duydu. Anlaşılan, onun hesabına çalışan kişi bilgi yerine birini getirmişti. Kaba bir inşaat halindeki merdivenlerden inerken önce adamını gördü. Rakun takma isimli adam her zamanki gibi fazla rahattı ve yüzünde ukala bir gülüş vardı. Tekin Soyönder'i görünce hem gülüşünü sildi, hem de ellerini cebinden çıkarıp saygıyla duruşunu dikleştirdi.

Tekin onun arkasındaki karaltıyı fark etmişti. Aşağıya indiğinde Rakun kenara çekildi.

"İşte altın yumurtlayan tavuk burada!"

Elleri ve ayakları eski bir sandalyeye bağlanmış olan bu tutsak, bir kadındı. Upuzun, siyah saçları dağınıkça bağlanmış, çatık kaşlarının altındaki koyu gözleri öfke kuşanmıştı. Anlaşılan bir tavuk olarak anılmaktan hiç haz etmemişti.

"Bir kadın!" diye mırıldandı genç adam. Kızgındı ve yumruklarını bugün de konuşturamayacağını bilmenin gerginliğini taşıyordu. Ne olursa olsun bir kadına vurmazdı.

"Kadın veya erkek... Ne fark eder?" diye sordu Rakun lakayt bir tavırla.

Tekin'in siyah gözleri ona yöneldiğinde Rakun anında pişman oldu. Adımları sarsaklaştı ve biraz geriye çekildi. "Sahte kimlik, pasaport, her türlü para ve belge... Kısacası kadın bu işlerin kurdu."

adımlarıyla oraya ulaştığında "Patron benim!" dedi içindeki görginliği yansıtan bir tavırla.

Kadın arkasını döndüğünde Tekin bir kez olsun onun yüzüne bakmadan resepsiyoniste problemi sordu. Bu soru bir formaliteydi. Sorunun ne olduğunu tahmin etmek zor değildi. Kadının, fiyatlardan yakınan ve bir süre bağırıp çağırdıktan sonra defolup giden gürültücü tiplerden biri olduğu gün gibi ortadaydı. Bu savını desteklercesine kazık yemekten bahsettiğinde Tekin kadına baktı. Gözleri onunla karşılaştığında, orta yaşlı biri değil, genç bir kız olduğunu gördü. Üzerindeki çirkin kıyafetler ellilerine yaklaşan birine aitmiş gibi durduğu için, onun hakkındaki tahminlerinde yanılmıştı. Omuzlarına inen saçları düz, kabarık ve nüfusun yüzde doksanında olduğu gibi kahverengiydi. Kötü kıyafet ve kötü kesim saçlarla ruhu doksan yaşlarını yaşayan bir ihtiyarı anımsatıyordu. Buna rağmen, Tekin için katlanılmaz kadınlar sınıfına girmesinin sebebi kötü görüntüsü değil, yüksek fiyatlarla olan sorunuydu. Tam ona defolup gitmesini söyleyecekken, resepsiyonist kız araya girip bir anda yatak kalitesinden bahsetti. Tekin, yatak ve bu kızı bir arada düşünmenin azap verici olduğunu geçirdi aklından. Onu, hiç umursamadan kaba bir şekilde gönderecekken son anda kibar davranmaya karar verdi. Kibar olduğu nadir anlardan biriydi. Çünkü kaba davranmaya başlarsa, az önce yaptığı telefon görüşmesinin bütün öfkesini ondan çıkarabilirdi ve bu da gerçek bir rezalet olurdu. Öfkesini yönlendirecek başkalarını bulmalıydı.

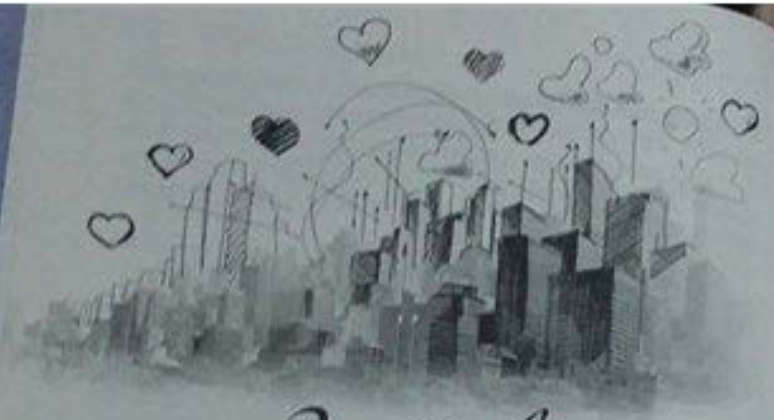
Bu baş belası kızı gönderirken sorun çıkmayacağını sanıyordu. Cüzdanında ve herhangi bir banka hesabında o kadar paranın olmadığı aşikâr olan kız inatlaşarak otelde kalmayı seçince, Tekin onun meydan okumasından garip bir şekilde hoşlandı. Muhtemelen odaya çıktıktan beş dakika sonra buranın kendisine uygun olmadığını fark edip, ücreti bile ödemeden kaçmaya çalışacaktı. Fakat Tekin bu konuda kesinlikle insaflı davranmayacaktı.

Genç kızın rezervasyon için kimliğini uzattığını gördüğünde, yaşını merak ederek eğilip kimliği aldı. Kimlikteki her bilgi genç adamın dikkatini çekmişti. Kız yirmi beş yaşındaydı. Ama asıl

tuhaf olan şey, adı ve soyadıydı. Daha doğrusu, ikisi yan yana geldiğinde ortaya çıkan anlamdı. Böyle bayağı bir tiple, bu façayı hak ediyordu. Tekin ona son bir kez bakıp kimliği bıraktı ve resepsiyonist kıza klasik bir şeyler söyledikten sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Bu sırada dudakları hafifçe kıvrıldı. Bu, günün ilk gülüşüydü. Keyiften uzak, alaycı ve karanlık bu gülüş, Rüya Gören'in bir eseriydi.

Dışarı çıktığında arabası hazır bekliyordu. Siyah Rolls Royce Ghost marka aracını kendisi kullanacaktı. Yanına herhangi bir adam almadı ve onu izlememelerini emretti. Görüşmeye tek başına gidecekti. Bu dünyanın içinde on yıldır bulunmasına rağmen kuralları herkesten iyi biliyordu. İhanetin ve zafiyetin varlığını hayatından tamamen çıkarmak için aldığı tedbirler sağlamdı. Özel olan her görüşmeyi, risk alarak kendi başına hallederdi. Onu yalnızken bile karşısına alamayanlar olduğunu gördüğünde, bunun farklı bir şekilde işe yaradığını anlamıştı. O bir efsaneydi. Korkusu yoktu ve tek başına yol almaktan kaçınmıyordu. Bu tehlikeli dünyanın içinde korkaklık hikâyeleri çokça anlatılırdı ama cesaret hikâyeleri her zaman daha gözdeydi. Ve son yıllarda Tekin Soyönder cesaret hikâyelerini bütün acımasızlığıyla tek başına yazıyordu.

Şoför mahalline geçtiğinde güneş gözlüğünü taktı ve ceketini çıkarıp yanındaki boş koltuğa yerleştirdi. Torpido gözündeki silahını kontrol ettikten sonra aracını çalıştırdı. Güçlü elleri direksiyonu sıkarken, bu hareketiyle belirginleşen kol kasları beyaz gömleğini gerdi. Bir taş kadar katı olan gövdesi de gerilmişti. Baştan ayağa gerginlik yüklenmiş olan genç adam, yumruklarını konuşturmak istiyordu. Muhbiri sağlam bilgi vermezse ondan çekeceği vardı. Hızla otelden uzaklaşırken bir elini direksiyondan ayırıp siyah, ince kravatını boynundan çıkardı ve beyaz gömleğinin üstteki düğmesini açtı. İçeriye dolan serin havayla derin bir nefes aldı. Eli kirli sakallarına gittiğinde aklından binlerce düşünce geçiyordu. Bunlardan biri de, otelinde verilecek olan davetti. İki gün sonra gerçekleşecek olan bu davet, bir yardım gecesi şeklinde organize edilmişti. Böylesine iyi amaçlar taşıyan bir davetin onun otelinde olması fazla ironikti.

2. Bölüm

Teknolojiyle bir sorunu yoktu, aksine fazlasıyla işine yaradığı için yakından takip ederdi. Özellikle iyi donatılmış cihazları–mesela bir Smith&Wesson'ı–çok severdi. Ama şu an elindeki telefonu paramparça etmek istiyordu. Teknolojinin çözüm üretemediği bir konu vardı ve öfkesini dizginleyemediği bu konu hakkında konuşurken adamının verdiği olumsuz yanıt onu delirtmişti. Ofisinden çıktığında neredeyse bütün gözler ona döndü. Sert göğsünden aldığı derin bir nefesle profesyonel bir sakinlik, müthiş bir otokontrol sağladı ve az önce kendisine kötü haberi veren adamına kati bir ses tonuyla "Tamam!" dedi. Dışarıdan bakan biri bunun sıradan bir telefon görüşmesi olduğunu sanabilirdi ama Tekin Soyönder'in *tamam* derken sesine yüklediği ton, her harfin altındaki gizli öfke, onu iyi tanıyan adamını yüzlerce kilometre öteden korkutmaya yetmişti.

"İşe yarar bir bilgi almadan sakın beni arama!"

Adam karşıdan bir şeyler geveliyor, gerekçeler ve bahaneler sıralıyordu. Ancak Tekin Soyönder bunu umursamadan telefonu kulağından çekip kapattı. Tahammül edemediği şeyler listesi oldukça kabarıktı ama ilk onda yer alan şeylerden biri de *aptallıktı*. Adamının aptallıklarına ve onlardan daha beter olan açıklamalarına katlanamayacaktı.

Güçlü bedenine yansıyan her bir ışık parçası karanlık kimliğine adeta bir anlam yüklerken lobiye indi. Bu saatte lobide pek fazla müşteri bulunmazdı. Otelin sunduğu o muhteşem imkânları kullanmak varken burada oturup sohbet eden sadece birkaç kişi olurdu. Ortama girer girmez yaydığı o tuhaf çekimi hisseden tüm kadınlar ona döndü. Hepsi hem ürkek, hem de heveslilerdi. Upuzun boyu ve ilk anda dikkat çeken yakışıklılığı karşısında büyülenmiş gibiydiler. Müşteriler kadar personelin de ilgi odağı olan genç adam, selam verenleri kısa yanıtlarla geçiştirerek kimseye bakmadan ilerledi. Simsiyah gözlerindeki keskin bakışlar doğrudan kapıyı hedef almıştı.

Aklında bir saat sonra gerçekleşecek olan buluşma vardı. Onun adına çalışan bir muhbir bazı önemli bilgilere ulaştığını söylemişti. Tekin karanlık işlerini yakın adamı Serdar dışında kimseyle otelde görüşmezdi. Tehlikeli imajıyla müşterilerini korkutmaktan kaçınırdı ama bu tehlikenin bazı müşterileri çektiğini de bilirdi. Bela arayan kadınları mesela... Yine de iş işti. Gücünü, parasını ya da yaydığı tüm o karanlık birleşenleri kadınları ayartmak için kullanmayacak kadar özgüvenliydi. Onun görüntüsü, dilediği bütün kadınları ayaklarına getirmek için güçlü bir araçtı. İstediği kadınlar konusunda sıkıntı yoktu zaten. Asıl sıkıntı, istemediği kadınlardı. Öylesine çoktular ki...

Onlardan biriyle daha karşılaşmayı hiç istemiyordu ancak ne yazık ki bundan kaçış yoktu. Kapıya yaklaşmak üzereyken onu gördü. Daha doğrusu işitti. O kadınlardan birini. Yüzü seçilmiyordu ama kıyafetlerini incelediğinde işe yarar bir şey göremedi. Kadının fiziksel özelliklerine odaklanmayı bırakıp–odaklanacak bir şey yoktu çünkü–ona doğru yürüdü. Bu işler için para ödediği en az on beş müdürü vardı fakat bu kez karmaşaya dâhil olma isteği duymuştu. Küçük veya büyük fark etmez... Belayı çektiği kadar, o da belaya çekiliyordu. Bu seferki küçük bela, resepsiyondaki kızlardan birine bağırıyordu. Sanıyeler içinde klasik ve bayağı bir replik havada salındı.

"Buranın patronu kim?"

Patronluk taslamaktan ve küçük sorunlara alet olmaktan nefret etse de, bu kahrolası soruna duyarsız kalamadı. Geniş

olduğum yer, yirmi birinci yüzyıldaki nadide krallıklardan biriydi ama ben prenses falan değildim.

Dudaklarım aralandı ama tek kelime edemeden kral hazretleri başını hafifçe sağa çevirdi. Oradaki bir görevliye "Hanımefendiye çıkışa kadar eşlik edin!" dedikten sonra arkasını dönüp yürümeye başladı.

Böyle umursamazca çekip gitmesi beni delirtmişti. "Ben hiçbir yere gitmiyorum!" diye arkasından seslendim.

O geniş sırtına bakıp öfkeyle soluklanırken, nihayet lütfedip bana döndü. Ellerini cebine geçirdi ve küçümseyen bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Bu şartlar altında gidiyorsunuz!"

"Rezervasyonumu yaptım bile! Gitmiyorum!"

Hızla Adriana'ya döndüm ve omuzlarıma kadar inen saçlarımı savurdum. Sinirden kasılan elimdeki kimliği masaya koyarken, bu kez de ben heceleyerek konuştum. "Hemen kaydımı ta-mam-la!"

Gözlerimi bilerek sağa çevirmiyordum. Yaydığı otorite ve sarsılmaz egosuyla varlığını iliklerime kadar hissettiğim o adama katiyen dönmemeye yemin ettim. Ancak onun bana doğru yürüdüğünü fark edince dayanamadım. Usulca ona baktım ve bakışlarımız yine çarpıştı. Bana olan şeyler ona da oluyor muydu acaba? Sanırım olmuyordu. Yani olamazdı. Ah, hayır! Kesinlikle olmazdı. O kendi krallığında hükmünü süren karanlık ve kibirli bir alçaktı, ben ise değil on iki ay, yüz on iki ay taksitle bile bu otelin bir odasının fiyatını ödeyemeyecek kadar çulsuz bir kızdım.

Ondaki bu sınırsız özgüvenden nefret etsem de, yanıma gelip adeta üzerime eğilerek kimliğimi almasına engel olmadım.

Kimliğime kısa bir bakış attıktan sonra Adriana'ya döndü. "Rüya Hanım'a en iyi hizmet verilsin!"

En iyi hizmetin neleri kapsayacağını düşünürken, bu hizmetin içinde onun olup olmayacağını merak ettim. Gözlerim hâlâ adamın yüzüne sabitliydi. Karanlık ifadesi, tıpkı oteli gibi keskin çizgiler taşıyan sert çehresi alaycı bir gülüş taşıyordu. Onun o kibirli dudaklarının, gülümsemeye benzeyen bu alayla

kıvrılmasına neden olan şeyi merak ettim. Cevabı bulmam bir saniyemi aldı. Ah, kahretsin! Elbette ismimi okumuştu!

Tek kelime etmeden arkasını dönüp yürürken adamı ve soyadımı fısıldadı. Sesinde açık bir alay vardı. Gözden kaybolmadan önce bir kez daha tekrarladı. Harika! Varlığım yetmemiş, ismimle de dalga geçmişti.

"Rüya Gören!" diyen sesi, o giderken kulağımda çınlamaya devam etti.

Soyadımdan nefret ediyordum ama şimdi bu nefret bin beş yüz kat artmıştı.

Sinirle Adriana'ya döndüm. "Bu adam da kimdi?"

"Tekin Bey mi?" *Çok cahilsin, keşke ölsen!* bakışı atarken devam etti. "Tekin Soyönder... Dream Palace'ın ve pek çok otel zincirinin sahibidir."

"Dream ha? Yani Rüya," diye fısıldadım gülümseyerek. Bugün ilk kez keyfim yerine gelmişti.

Rüyanı kâbusa çevireceğim, Tekin Soyönder. Bakalım sunduğun hizmetler beni memnun edecek mi?

Adam beni görmüyor gibiydi. Sanki varlığım belirsiz bir noktaydı. Sanırım kral hazretleri, on altı bin sekiz yüz euro için kavga eden işçi sınıfından birine tenezzül etmiyordu. Siyah gözlerinin üzerindeki çatık kaşlarını, öfkesini gösteren bir şekilde kaldırıp resepsiyondaki kıza baktı.

"Bir sorun mu var?"

Sesi beni hedef almamış olsa da ensemdeki tüyleri ürpertti. Yirmi beş yıl boyunca hiç teklemeyen kalbim, adamın sesindeki o çekici tonla ilk kez tekledi ve aralık dudaklarımdan yaşamamı sağlayan o nefes döküldü.

Bayan Mükemmel Topuz Adriana kekeleyince ayıldım. Otuz saniye öncesine kadar içinde organlar yerine kablolar taşıyan kız, yazılım hatası verip gerçekten kekeledi. "Ah, ha...hayır, efendim. Bi...bir sorun yok." *404 not found error!*

Gözlerimi o karanlık adamdan ayırıp, onun etkisine girmemek için kıza çevirdim. "Nasıl yok? Boğazımdan aşağıya devasa bir kazık sokmaya çalışıyorsun!"

Adriana hızlı hızlı soluklanıp, siyah takımlı krala döndü. "Hanımefendi fiyatları yüksek buldu."

Bakışlarım kendiliğinden akan bir nehir gibi yeniden o adama döndü. Karanlığın kralı da o an bana baktı ve gözlerimiz ilk kez buluştu. Çatık kaşları ve sarsılmaz bir güç yayan bedeni karşısında ona meydan okumam gerçekten zordu. Onunla göz teması kurduğum an istemsizce utandım ve bakışlarımı yüzünden çekip ayakkabısına diktim. Düşman ayağa bakar hesabı. Ah hayır, orada da duramadım. Gözlerim usulca yukarıya çıkmaya başladı. Bir gökdelene bakar gibi bak bak bitmeyen o uzun boyunun yanında kendimi bonsai ağaçları gibi hissettim. Onun karşısında soru işaretinin altındaki o nokta gibi kalıyordum. Adam devasa bir soru işaretiydi.

"Fiyatlarımız sabittir," dedi taviz vermeden. "Size uymuyorsa, arkadaşlar kapıya kadar eşlik edecektir!"

Bu adam beni, yani müşterisini resmen kovmuştu. Ne kadar karşı koyulmaz olursa olsun buna sessiz kalamazdım. "Affedersiniz, anlamadığım bir şey var?" diyerek ona baktım.

Bakışlarına 'söyle' diyen bir buyurganlık yükledi. Konuşmaya tenezzül etmedi.

"Alt tarafı odada uyuyacağız."

Bayan Mükemmel Topuz araya girdi. "Yataklarımız özel üretim olarak..."

"Zümrüdü Anka tüyünden mi yapılıyor?" diyerek kızın sözünü kestim ve yeniden öfkeli krala döndüm. "Odalarınızın ücretini öderken yanında bir de ülke mi alıyoruz?" Adamın gerginliği derinleşti. Bana katlanamadığı o tepeden bakışından belliydi. Durmadım, yılmadan devam ettim. "Hayır, müşterileriniz bu ücretleri Yunanistan'a verip ülkeyi krizden kurtarabilir. Ya da UNICEF'e falan bağışlarsak bir kıtayı tamamen doyurabiliriz."

Kahrolası bir siyah takım, bir erkeğe nasıl böylesine bir otorite verebilirdi. Siyah takım, siyah gözler ve o küstah duruş... Adam tepeden tırnağa karanlıktı. Tehlikeli görünüyordu ve ben tehlikeden daima kaçardım. Oysa şimdi hipnotize edilmiş bir denek gibi ona çekiliyordum.

"Belki," dedi kibirli bir şekilde. "Burada olmak bir ayrıcalıktır. Buraya gelenler bu ayrıcalığı hak edip etmediklerini kendileri belirler."

"Ayrıcalık mı? Dolu bir cüzdanı ayrıcalık olarak görüyorsanız epey sığ fikirlisiniz demektir." Sürekli ona doğru çekiliyor olsam da henüz ağlarına takılmamıştım.

"Dolu bir cüzdan değil," dedi siyah cazibe. "Tüm bu hizmeti hak edip etmemekten bahsediyorum."

Ukalalığı karşısında sinirlerim gittikçe bozuluyordu. "O pek kıymetli odanıza girince sanırım bir prensese dönüşeceğim."

"Bir prensese dönüşmeyeceksiniz ama bir prenses gibi hissedeceksiniz," diyen resepsiyonist kız bir kez daha araya girdi.

Ona dönmedim. Doğrudan karşımdaki adama baktım. "Nedir bu? Orta Çağ düzeni mi? Müşteriler prens ya da prenses ve siz de kral mısınız?"

"Öyleyim!" dedi ve bir adım daha yaklaştı.

Gözlerine böyle kesintisiz bakarken, küstahlığını silip atacak hiçbir şey aklıma gelmiyordu. Elbette o bir kraldı. Şu an içinde

formlardan birini doldurup imzaladıktan sonra kıza geri verdim. Adriana'nın gözleri formda yazanlara ilişince, ilk kez o an pille ya da şarjla çalışan bir robot olmadığını gösterircesine, alaycı insanlara özgü bir şekilde gülümsedi. Ah evet, bu gülüşü bir milyonuncu kez görüyordum. Adımın ve soyadımın bir araya gelerek oluşturduğu felaket kombin onu çok keyiflendirmişti.

"Ödemeyi çıkışta mı yapacaksınız, Rüya Hanım? Dilerseniz on iki taksit seçeneğimiz var."

On iki mi? Alt tarafı üç gece konaklayacağım bir yerin bedelini on iki ayda ödemenin gülünç fikriyle, bu defa beni alaycı bir bakış attım ve tek kaşım havada "Odanın ücreti ne kadar?" diye sordum.

"On altı bin sekiz yüz euro, efendim."

"Çüş!"

Normal şartlarda tepkilerimi bu sözcükle dile getirmezdim. Ama şu an hiç de normal şartlar altında bulunmuyordum. *On altı bin sekiz yüz euro mu?* Türk lirasına çeviremiyordum bile. Kahretsin! Bununla kendime bir galeri açabilirdim. Ailece pek çok kazık yemiştik ama bu kadar büyüğünü sindirecek mide bende yoktu. Son bir gayretle konuşabildim. "Aylin... Yani kuzenim, indirimli kampanyanızdan rezervasyon yaptırmıştı."

Adriana'nın yüzüne bezgin bir ifade yerleşti. "Ocak ayında yüzde ellilik bir indirimimiz vardı ama takdir edersiniz ki şu an geçerli değil."

Ocak mı? Elimdeki kimliği sıktım. Aslında bu kızın boğazını sıkmak istiyordum. Tabii Aylin'den sonra... Aylin! Muhtemelen tarihi geçmiş bir siteye girip rezervasyon yaptırdığını sanan fondöten beyinlinin biriydi. Derisini soyup üzerine tuz ekmek istediğim kuzenimi aramak için telefona sarıldım. Ama maalesef aradığım kişiye ulaşılamıyordu. Finansör kuzenim bile olsa, bu düpedüz bir soygundu ve soyulan hiç kimse buna kayıtsız kalamazdı. Sakinlik yavaşça ruhumu terk ederken, bugün yaşadığım bütün o felaketler kanımda bir tufan yarattı.

"Ödemeyi şimdi almıyoruz sanırım."

İşte bu ses, bardağın o son damlası oldu ve artık dayanamadım. "Siz delirdiniz mi?" diye gürledim. Cüssemi aşan sesim ve titreyen bedenimle herkes dönüp bana baktı. "Bu fiyatlar insanları kibarca soymak için mi, yoksa bana yapılan bir eşek şakası mı?"

"Hanımefendi, fiyat politikamız..."

"Bırak politikayı siyaseti! Siz bana on altı bin euro verin, ben yeni baştan bir otel açarım!"

"Fiyatlarımız bu şekilde. Yetkimi aşamam."

"O halde yetkili birini çağır!" diyerek, gaza gelen her yurttaş gibi *patronunu çağır* ayaklarına yattım. "Buranın patronu kim?"

Derin bir sessizlik oldu. Sanki ortama aniden yoğun, tehlikeli bir bulut indi. Birkaç saniye sonra ağır adım sesleri duydum. Sağımdan gelen kalın, otoriter bir ses "Patron benim!" dedi.

Dudaklarım hâlâ titrerken başımı çevirdiğimde, adımların ve sesin sahibini gördüm. O adamı... Patronu... Yani bu karanlıklar krallığının kralını. Gerçekten bir kral gibiydi. Her şeyiyle! Oteli dünyanın ikinci harikasıysa, bu adam birinci harikası olmalıydı. Ah, ne diyorum ben! *Keep calm and bozuntuya verme, Rüya!*

Kendini patron olarak tanıtan adamın yaşı muhtemelen otuz otuz beş arasıydı. Upuzun boylu–rahat 1.90 vardı–geniş omuzlu ve bedeninin bütün noktalarına dolanan siyah takımın içinde onu gören her kadının nefes almasını, hatta kalbinin çarpmasını unutturacak bir erkekti. Hormonlarına yenilen bir kadın olarak değil, önündeki manzarayı resmedecek olan bir ressam gözüyle inceledim onu. Elimde fırça olsa çizemeyeceğim kadar mükemmel bir görünüşe sahipti. Sert hatlar, keskin bir tavır, krallığının duvarlarından daha kara, daha parlak gözler, ışıkların tutamlar yerleştirdiği siyah saçlar... Kirli sakal, kaskatı dudaklarının üstündeki düzgün bıyıklar, karizmatik bir burun ve özel olarak bir tablosunu yapmak istediğim o görkemli ifade... Bu adam size dünyanın ne kadar cezbedici olduğunu da hatırlatabilirdi, asla elde edemeyeceğiniz şeyler için kahrolmanıza da neden olabilirdi. Oteli gibi kendisi de karanlıktaydı. Şık, modern ve lükstü.

ile alanın ortasındaki küçük süs havuzuyla yumuşatılmış olsa da, tehlikeli çekiminin etkisini azaltmamıştı. Duvarlardaki siyahla, kemer ve kolonlardaki dörenin gizemli birleşimi, insana politik ya da karanlık amaçlarla yapılan buluşmalar için hazırlanmış bir otel imajını veriyordu. Her şey yerli yerinde ve kararındaydı. İnsanın içinde sanata biraz olsun düşkünlük varsa, bu eseri kesinlikle överdi. Biri beni uyandırana kadar, daldığım bu karanlıklar sarayına gözlerimi kenetledim.

"Buyurun, efendim."

Jilet gibi üniformasının içindeki görevli, valizlerimi kapatak kolayca döner kapıdan geçirdi. Yavaş adımlarım ve müteyazı topuklularımla onun arkasından yürürken, babamın iflas etmeden önce bile pek de zengin olmadığının ayrımına vardım. Yani bu otelin sahibi bir kralsa, babam ancak küçücük bir toprağın derebeyi olurdu. Ve o derebeyi şimdi işçi sınıfına inmişti. Elbette bu sıfattan gocunmuyorduk. Fakat bu durum, o adamın ailemi mahvettiği gerçeğini de değiştirmiyordu.

Parlak camlarla kaplı büyük döner kapıdan geçerken, otelin içindeki bazı noktalar dikkatimi çekince olduğum yerde durdum. Fasulyeyi tırmanıp devin sarayına giren o masal kahramanı gibiydim. Ağır kapı sırtıma çarpınca ayıldım ve adımlarımı hızlandırdım. Yere yapışmadan, hasarlı bir sırt ancak sağlam bir gururla içeriye girdiğimde, kendimi bir Hollywood yıldızı gibi hissettim. İçerisi tam anlamıyla başka bir dünyaydı. Sanki üzerine elmaslar, altınlar yağan gezegenlerden birindeydim. Az sayıdaki avize ve süslemeler gerçek mücevhermiş gibi ışıl ışıl parlıyordu. Kim bilir, belki de gerçekti. Duvarlar hâlâ siyahtı ama parlak taşlar sayesinde ortama kasvet değil, insana ayrıcalıklı bir yerde olduğunu gösteren bir şıklık katıyordu. Görgü kurallarını hatırlayarak, zarif adımlarımla resepsiyona gittim.

Azap verici sıcak havanın beni ne kadar terlettiğini bu serin ve ferah yerde daha iyi anlıyordum. Neyse ki beyaz, salaş gömleğim ve taba rengi keten pantolonumla tüm sırlarımı gizleyebilmiştim.

Adriana Lima'nın mesleği bırakarak kendini Tibet'e sürüklemesine neden olacak güzellikteki resepsiyonist kız "Rezervasyonumuz var mıydı?" diye sordu.

Nihayet bir parça gülümseyebildim. "Evet. Aylin Başaran adına."

Komutları yerine getirir gibi mekanik duran Adriana birkaç tuşa bastıktan sonra gülümseyerek bana baktı. "Rezervasyonunuz görünmüyor, efendim."

"Ah! Teşekkürler," deyip derin bir nefes bıraktım. Oda numaramı söylemesini beklerken, birden kızın az önce kurduğu cümlenin farkına vardım. Şaşkınlıkla gözlerim kocaman açıldı. "Ne dediniz? Nasıl yok?"

"Aylin Başaran adına yapılmış bir rezervasyon görünmüyor!" diye yineledi kız. Bir gerizekâlıymışım gibi kelimeleri tek tek vurgulayarak söylemişti.

"Bir hata olmalı. Lütfen yeniden bakın."

Tenezzül edip gözlerini ekrana indirmedi bile. "Görünmüyor maalesef."

"O halde bir gözlük takın!"

"Anlamadım!"

"Bakın!" Derin bir nefes aldım ve günün iki yüz birinci öfke krizine girdim. "Oralara bir yerlere bakın. İyice bakın. Olmalı!"

"Üzgünüm, bu konuda size daha fazla yardımcı olamayacağım. Dilerseniz yeni bir rezervasyon yapalım."

Bu profesyonel tavır, bu sinir bozucu prezantabl görüntü ve bu mükemmel hizmet karşısında, önümdeki masaya atlayıp, tek bir saç telinin bile kendi başına takılmadığı o düzenli topuzu karmakarışık olana kadar bozmak istedim. Neyse ki öfkem yerine aklım harekete geçti ve "Tamam, yapın!" diyebildim.

"Single mı, double mı?"

"Double." Çift kişilik odayı seçtim, çünkü planlarımızı gözden geçirmek için Aylin'le birlikte kalmamız şarttı.

Başını sallayan Bayan Mükemmel Topuz, kimliğimi istedi. Diğer kadınların aksine daima düzenli tuttuğum çantamdan hızlıca kimliğimi çıkarıp uzattım. Önüme bırakılan rutin

Günün en makul cümlelerini işitmek, kanımdaki öfkeyi çizginin altına çekti. Normalde pek öfkelenen biri değilimdir, işlerde sakinimdir. Tabii etrafında Aylin bulunmadığında. En sonunda "Peki," dedim kabullenişle. "Otelin adı neydi ve oraya hangi otobüsle gideceğim?"

"Luxury Dream Palace. Adresi sana mesajla atarım ama oraya otobüsle gidemezsin. Taksiyle git. En fazla elli yazar."

"O ellilikle akrilik boya alacağım!"

"Boyalarını ben alırım. Lütfen, Rüya... Anaokulu çocuğu gibi mızmızlanmayı bırakır mısın?"

Muhtemelen anaokulu çocuğu bile benden daha az mızmızlanırdı. Çünkü boyalar benim her şeyimdi. Çevremde resimlerimi beğenen pek kimse olmasa da, nihayetinde ben bir ressamdım. Sanatım toplum için değil, kendim içindi. Bugünlerdeki meslegim ise bir intikam meleği olmaktı. Ailemi mahveden adama gününü gösterecektim. Elbette beceriksiz ortağım Aylin'le beraber. Beni ilk günden sattığı göz önüne alınırsa, intikam alacağım adamın karşısına çıktığımda Aylin'in çoktan bir yerlere savışmış olabileceğini unutmamalıydım.

"Kapatıyorum!" diyerek telefonu kulağımdan çektim. Keşke zihnimdeki tüm sorunları da bir yere kapatabilseydim. Karşı taraftan bağıran Aylin'in sesini duyunca telefonu tekrar kulağıma yanaştırdım.

"Unutmadan, fönün bozulması her zaman kötü değildir. Çünkü kıvırcık saçlarında daha hoşsun."

Evet, elbette yağ yapıyordu. Ama ben yağı ne yemeklerde, ne de konuşmalarda severdim.

"Hı hı!" diyerek yanıt verirken Aylin konuşmaya devam etti.

"Rüya... Tatlım, çok ciddiyim. Saçlarını rahat bırakmalısın. Onlar kıvırcıkken çok daha güzel."

"Burada durup saçlarımı mı konuşacağız, Aylin?"

"Hayır. Hayır, tabii ki konuşmayacağız!" diyen Aylin'in sesi birdenbire ciddileşti. "İntikamı konuşacağız ama ben gelince. Şimdi kapat!"

Aylin'in intikam almayı benden çok istemesi tuhaftı. Yani sonuçta benim babam iflas etmişti. Teyzemin kızı olan kuzenim ise hâlâ binlerce liralık kozmetik ürünleri kullanmaya devam ediyordu. Gerçi ben eskiden de bu tarz şeyler kullanmazdım. Doğallık her zaman iyidir. Saçlar dışında. Onlar düzleşmeli ve o berbat kıvırcık tutamlar fönle, ütüyle ya da her türlü darbeyle yola getirilmeliydiler.

Asıl konumuza dönersek... Şu berbat şeyden bahsediyorum. *İntikamdan.* Benim sakin kişiliğime üç beden büyük olan bu kelime altında ezilmek, hırçınlığımın bir başka sebebiydi. Soygun filmlerinde, yaptıkları plana bakan hırsızlar gibi zihnimdeki plana bakıyordum. Dâhi fırlamalardan oluşan bir ekibim yoktu ve beceriksiz yardımcım Aylin'le beraber ancak Mr. Bean kadar yetenekli olabileceğimizden korkuyordum. Tüm bu karmaşayı da o çıkarmıştı. Yırtık çoraptan fırlayan parmak gibi bir anda ayağa fırlamış ve beni deposu fullenen bir Ferrari gibi gazlamıştı. Babamı iflas ettiren adamın kim olduğunu bildiğini ve onu mahvetmemiz gerektiğini söyleyip, bu intikam planını aklıma sokmuştu. Ve işte şimdi buradaydım. Evimden kilometrelerce uzakta. İstanbul'da. *Havaalanında Tek Başına!*

Merkez üssümüz, zengin züppelerin kaldığı, geceliği bilmem kaç bin liralık bir otel olunca, cesaretim daha şehir sınırlarına girmeden silinmeye başlamıştı. Neyse ki bu komplonun finansmanı Aylin'di. Onun mal, kendimin ise zekâ varlığına güveniyordum. Onun parası benim cesaretimle birleşince, babamı iflasa sürükleyen o azgın adamın dünyasını karartabilirdik. O adamla karşılaşabileceğimiz tek yerin bu lüks otel olması eylemi buraya taşımıştı.

Otelin ön girişinde taksiden indiğimde, verdiğim yetmiş liranın acısını kalbine kazık yemiş Dracula kadar derinden hissediyordum. Bana içimdeki bütün soruları unutturan, dünyanın bilmem kaçıncı harikasıyla karşılaştığımda bir süreliğine nefesim kesildi. Başımı kaldırıp göğe uzanan devasa yüksekliğe baktım. Tüm binanın karanlık ve çekici bir görüntüsü vardı. Yükselen duvarlarda hâkim olan parlak siyahın neden olduğu bu karizmatik görüntü ve sert çizgiler, girişin önündeki oval alan

bir çağrı yoktu. İçimdeki bütün sıkıntıyı boşaltmak ister gibi oflադım ve bin beş yüzüncü çağrıyı yaparak Aylin'i aradım. Küfretseler bu kadar kızmayacağım o *dıt* sesini duyunca telefonu bir yerlere fırlatmak istedim ama ne oldu bilin. Gözüm kesmedi! Üstelik yüzlerce insanın, binlerce güvenlik görevlisinin dikildiği bir havaalanında öfke krizine girmem pek hoş olmazdı. Çaktırmadan, yanımda duran iki valizden birine tekme attım. Valizler elbette benim değildi. Aptal Aylin'in üç bin lira verdiği Fendi valizini tekmelemek beni biraz olsun rahatlatmıştı. Ankara'ya dönmemi engelleyen intikam yeminim olmasaydı, Aylin'i ve valizlerini bırakıp, bir otobüse atlayarak çekip giderdim. Boş şişeleri çöp kovasına atıp, sırt çantamı omuzlarımdan geçirdim ve iki elimle çaresizce valizleri sürüklemeye başladım.

Çıkışa ulaştığımda derin bir nefes aldım. Bundan sonra ne yapacağımı düşünürken, cebimde bir şeylerin titrediğini hissettim. Sıkıntılı düşüncelerimden arınıp, telefonumu çıkardım. Arayan Aylin'di. Sonunda!

"Hangi cehennemdesin, gerizekâlı?" diye bağırmak, o an ihtiyaç duyduğum tek şeydi. İnsanın küfretmeye bile ihtiyaç duyması ne tuhaftı. Normal şartlarda küfürden nefret eden biri olsam da, Aylin'in bana attığı kazığı kırmızı halılar sererek karşılamam mümkün değildi.

"Ah, Rüya! Canım, çok özür dilerim. Uçağı kaçırdım!"

"Sen aklını kaçırmışsın!" diye öfkeyle tısladım. Uçağı kaçıran birinin galonlarca ağırlıktaki iki valizi neden benimleydi ve ben kendimi neden kullan-at mendiller gibi hissediyordum? "Valizlerini bizim eve bırakıp, hangi cehenneme kayboldun?"

Aylin bir uzvu kesiliyormuş gibi acı içinde özür diledi. Samimiyetine kesinlikle inanmıyordum. "İşim beş dakika uzadı. Havaalanına geldim ama bir baktım ki pufa uçmuşsunuz! O vahşi cazibeni kullanıp pilotu biraz bekletseydin ya!"

Evet, benimle dalga geçiyordu. Hiçbir zaman gereği kadar kadınsı görünmediğimden yakınan Boya Badana Bakanı Aylin Başaran'ın ne sebeple uçağı kaçırdığını tahmin etsem de bunu

sormadım. Fönüm bitmedi, ojem kurumadı gibi bir cümle beni cinnete sürükleyebilirdi. Sadece ofladım.

"Rüya... Benim bi'tanecik kuzenim. Bir saat sonraki uçağa bineceğim, tamam mı? Sakin ol. Sen otele geç ve beni bekle!"

"Otele mi geçeyim? Tek başıma mı?"

"Yirmi beş yaşındasın. Şekerle falan kandırıp kaçıramazlar seni, değil mi?"

"Espri yapacak zekâyı nereden aldın? O da mı indirimdeydi?"

"Bazen beni delirtiyorsun!"

"Ben kaynayan suya düşmüş kurbağa gibi yanarken ve sana ait iki koca valizle, beş parasız bir halde iki saattir burada beklerken, deliren sen oluyorsun, öyle mi? Üstelik fönüm de mahvoldu! Söylesene, o bencilliği de silikonlarınla beraber mi enjekte ettirdin?"

"Bende silikon yok bir kere. Yüzde yüz doğal."

"İyi denemeydi, Montaigne!"

"Rüya, sen... Sen... Sen bir kâbussun!"

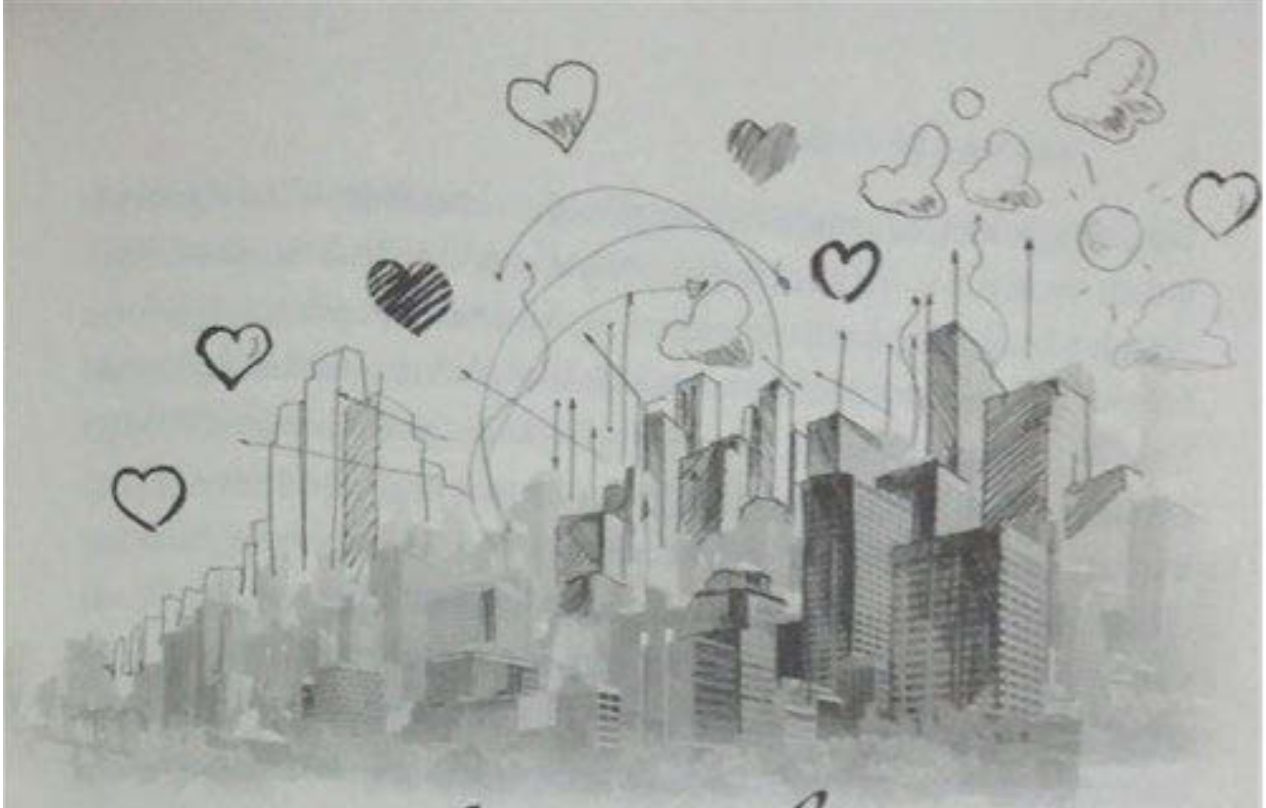
"Bunu daha önce de söylemiştin!" Aylin'le daha fazla inatlaşmadım. İnsanların bana bakması bir yana, Aylin yüzünden boş yere nefesimi tüketip, enerji israfı yapamazdım. Enerji kaybı bile benim zararımaydı! "Bu valizlerin içinde para falan var mı?" diye sordum bu defa.

Aylin "Elbette yok!" diye bağırdı. "Cüzdanımı yanımda taşırım."

"Ya beynini?"

Yeniden sinirleniyordum ve Aylin'i sözlerimle öldürebilecek kadar öfkelenmiştim. Sorun, tek başıma o lüks oteli bulmak değil, ödenecek paranın benden çıkma ihtimaliydi. Ah, hayır! Ben cimri biri değildim ve bunun cimrilikle ilgisi yoktu. Bunun, babası henüz üç hafta önce iflas eden ve neredeyse bozukluklara muhtaç olan biri olmamla ilgisi vardı.

"Bak... Parasını şimdiden ödemen gerekmiyor. Zaten rezervasyonum var. Söylemiştim ya, yüzde elli promosyonla yer ayırttım. Sen sadece git ve yerleş. Sonra bir duşa girip rahatla. O zamana kadar ben gelmiş olurum."

1. Bölüm

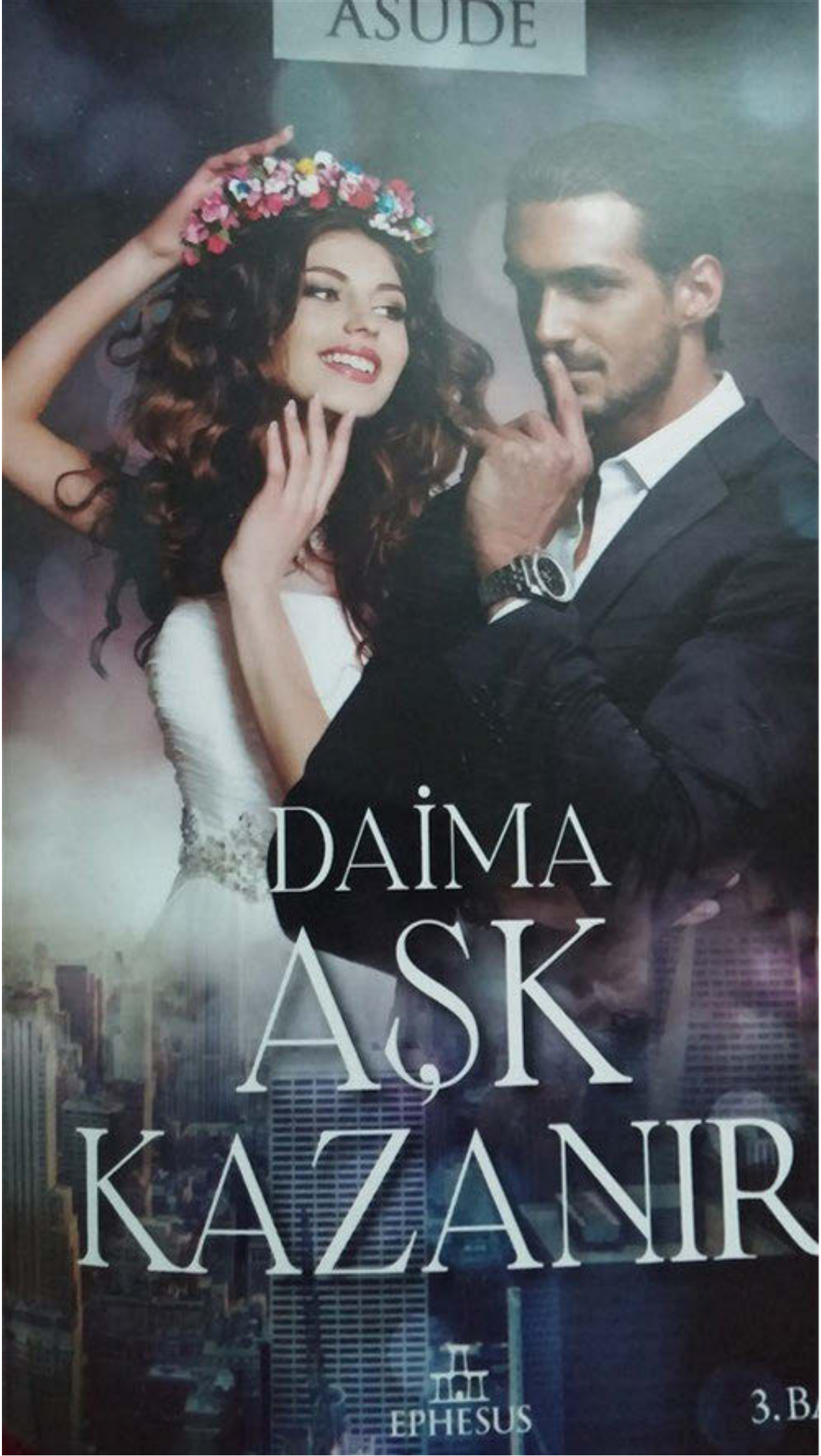
Bazı günler hiç bitmeyecekmiş gibi gelir. Tıpkı bugün gibi... Saat henüz on bir olmasına rağmen, bu sabahtan beri kendimi uğursuz bir döngünün kurbanı gibi hissediyordum. Aslında keyfimi yerine getirecek bir eyleme imza atmıştım. Küçücük bir su şişesini dört liraya satan özel havayolu şirketini protesto etmiş, bunu o tek kaşı kalkık, yüzündeki sahte gülüşle bana bakan hostese de söylemiş ve birkaç yolcudan alkış almıştım. Ama zaferimi kutlayamıyordum. Neredeyse üç haneli derecelere ulaşan sıcaklık yüzünden bütün Afrika'nın çöl sıcağının boğazıma yerleşmiş olmasını görmezden gelirsem belki de keyiflenebilirdim. Gururum yüzünden, minicik bir su damlasına muhtaç balık gibiydim. Zaten bütün halk kahramanları büyük acılar çekmiştir, öyle değil mi? Tıpkı benim gibi... Susuzluğuma yenilince, benden kahraman falan olamayacağını anlayıp pes ettim ve havaalanındaki fiyatlara gözlerimi kapatıp, iki şişe su aldım. Sabahın altısından beri ayaktaydım ve saydığım küfürler hariç boğazımdan hiçbir şey geçmemişti.

Soğuk suyu, kızgın kumlara döker gibi yavaşça içtim. Pahalı ve lüks zevklerin peşinden koşan tiplerden olmadığım için, bu bile beni mutlu etmişti. Midemdeki *big bang*'i söndürüp, pantolonumun cebindeki telefonu yeniden kontrol ettim. Hâlâ herhangi

ASUDE

DAİMA AŞK KAZANIR

EPHESUS

ASUDE
DAİMA
AŞK
KAZANIR
EPHESUS
3. B